G. I. Gurdjieff

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

avagy

belzebub elbeszélései unokájának

az emberek életének pártatlan és objektív kritikája

G. I. Gurdjieff

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

avagy

belzebub elbeszélései
UNOKÁJÁNAK

AZ EMBEREK ÉLETÉNEK PÁRTATLAN ÉS OBJEKTÍV KRITIKÁJA

Az eredeti hiteles francia és angol
szöveg alapján fordította:
Hollán László

a magyarországi Gurdjieff-csoport közreműködésével

Első sorozat három könyvben

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL BELZEBUB ELBESZÉLÉSEI UNOKÁJÁNAK

AZ EMBEREK ÉLETÉNEK PÁRTATLAN ÉS OBJEKTÍV KRITIKÁJA

Második sorozat
két könyvben

TALÁLKOZÁSOK
RENDKÍVÜLI
EMBEREKKEL

© Copyright Triangle Editions Inc.
Ali rights reserved - Minden jog fenntartva

•

ISBN 963 2142 18 7

Kiadó: Sophiris Kft. 1223 Budapest, Angolna u. 22.

Elérhetőség: www.gurdjieff.hu

Harmadik sorozat öt könyvben

AZ ÉLET CSAK AKKOR VALÓSÁGOS AMIKOR „ÉN VAGYOK"

l
Készült a Gyomai
Kner Nyomda Rt.-ben,
a nyomda alapításának
122. esztendejében
Felelős vezető Papp
Lajos vezérigazgató
Telefon
: 66/386-211
E-mail:
knernyomda@gy
omaikner.hu

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Tíz könyv három sorozatban
JÓINDULATÚ AJÁNLAT

melyet az író akkor rögtönzött, amikor a kéziratot a kiadónak átadta

A teljes mű, mely a logikus gondolkodás teljesen új elvén alapszik, három alapvető feladat megvalósítására törekszik:

AZ ELSŐ SOROZAT:

Az olvasó gondolatából és érzelméből kíméletlenül és minden megalkuvás nélkül kiirtani az emberek pszichiz-musában már évszázadok óta belegyökerezett hiedelmeket és véleményeket mindenről, ami a világon létezik

MÁSODIK SOROZAT:

Megismertetni az olvasóval az újraépítéshez szükséges anyagokat, és azok minőségét és szilárdságát bebizonyítani.

HARMADIK SOROZAT:

Elősegíteni az olvasó gondolatában és érzelmében a valós világról egy helyes és nem képzeletből alkotott értelmezés kibontakozását, az általa korábban észlelt, illuzórikus világ helyett.

Mindaz a számos következtetés, amire gyakorlati kutatásaim vezettek, az olvasott, vagy hallott dolgoktól kapott új benyomások alapján a kortárs emberek által elnyerhető hasznot illetően, egy népi szentenciát juttatnak eszembe,

mely az idők távlatából jutott el hozzánk és ezt hangoztatja:

„A felső erők minden imát meghallanak és beteljesítenek azzal a feltétellel, hogy háromszor mondják el:
Először szüléink jólétéért, vagy lelkűk nyugalmáért;
Másodszor felebarátjaink jólétéért;
És csak a harmadik alkalommal a sajátunkért."

Szükségesnek látom, hogy ennek a kiadásra szánt műnek már az első lapján a következő tanácsot adjam:

„Háromszor olvassák el műveim mindegyikét:
Első alkalommal úgy, ahogy a jelenkori könyveik és újságjaik olvasása már gépies szokásukká vált;
Másodszor úgy, mintha egy idegen hallgatónak hangosan felolvasnák;
És harmadszor arra törekedve, hogy *a* mélyére hatoljanak a lényegének annak, amit írtam."

Csak akkor lesznek képesek írásaimat tárgyilagosan, sajátjukként megítélni. És csak akkor válik majd valóra az a reményem, hogy értésüknek megfelelően megkapják mindazokat a meghatározott javakat, amelyeket előre látok és teljes lényemből kívánok önöknek.

Tartalomjegyzék

ELSŐ KÖNYV

1. A gondolat ébredése 3
2. Prológus: Miért jött Belzebub a mi naprendszerünkbe 40
3. Mi okozta a késést a *Karnak* űrhajó esésében 44
4. Az esés törvénye 53
5. Khariton Arkangyal rendszere 57
6. Perpetuum Mobile 59
7. Az igazi lényi-kötelesség tudatáról 62
8. Ahol ez a szemtelen Hasszin gyerek, Belzebub unokája, meztelen csigának merészeli nevezni az embereket .. .65
9. A Hold keletkezésének oka 67
10. Miért nem emberek az „emberek" 72
11. Az emberek eredeti pszichizmusának maró vonása . . .77
12. Az első' morajlások 80
13. Az emberek értelmében miért észlelhető' a képzeletbeli valóságként 84
14. Ahol megjelenik egy olyan távlat, ami semmi igazán vidámat nem ígér 87
15. Belzebub első leszállása a Föld-bolygóra 90
16. Az idő fogalmának relativitása 99
17. Abszolút-abszurd: Belzebub állítása szerint a mi napunk sem nem világít, sem nem melegít 109
18. Abszolút-fantasztikus 121
19. Belzebub elmeséli második leszállását a Föld-bolygóra 144
20. Belzebub harmadszor repül el a Föld-bolygóra 169
21. Belzebub első látogatása Indiába 185
22. Belzebub először megy Tibetbe 205

23. Belzebub negyedik személyes leszállása
a Föld-bolygóra 218
24. Belzebub ötödször repül el a Föld-bolygóra 256
25. A Nagyon Szent Ashyata Sheymash,
aki Fentről a Földre küldetett 282
26. A Nagyon Szent Ashyata Sheymashnak
a „Helyzet Borzalma" című megfontolására
vonatkozó legamonizmus 287
27. A Nagyon Szent Ashyata Sheymash által az emberek
számára megalkotott életrend 298
28. Ashyata Sheymash Szent Munkái
lerombolásának fő bűnöse 317
29. A régi civilizációk gyümölcsei és a
jelenkoriak virágai 334
30. A művészet 363

MÁSODIK KÖNYV

31. Belzebub hatodik, utolsó tartózkodása
Földünk felszínén 425
32. A hipnotizmus 452
33. Belzebub hivatásos hipnotizőr 470
34. Belzebub Oroszországban 481
35. *A. Karnak* rendszer közötti űrhajó kijelölt
esési pályájának módosítása 531
36. Még egy kis apróság a németekről 534
37. Franciaország 536
38. A vallás 561
39. A Szent Bolygó Purgatórium 599
40.

HARMADIK KÖNYV

40. Belzebub elmeséli hogyan ismerték meg és felejtették
el az emberek a heptaparaparshinokh alapvető
kozmikus törvényt 657
41. Abukharai dervis Hadzsi-Asszvatz-Truv 702
42. Belzebub Amerikában 740
43. Belzebub kifejti véleményét az emberek időszakos
kölcsönös elpusztítási folyamatával kapcsolatban . . .844
44. Belzebub szerint, az embereknek az igazságosságról
alkotott véleménye, a szó objektív értelmében véve
egy „átkozott délibáb" 894

45. Belzebub szerint az, hogy az emberek kivonják a Természetből a villamos áramot és a felhasználásával megsemmisítik, immár egyik fő okává vált élettartamuk megrövidülésének 915
46. Belzebub elmagyarázza unokájának annak a formának és sorrendnek a jelentőségét, amelyet az emberekre vonatkozó felvilágosításai előadására választott 928
47. Egy pártatlan gondolkodás törvényeknek megfelelő eredménye 938
48. A szerzőtől..... 948

ELSŐ KÖNYV

Első fejezet

A gondolat ébredése

Ö

SSZES meggyőződéseim között, amelyek igen sajátságosán rendeződött felelős életem folyamán alakultak ki „teljes

jelenlétemben", van egy megren-díthetetlen, amely szerint minden ember - bármily legyen értelmének fejlődési foka, és bármelyek legyenek megnyilvánulási formái azon tényezőknek, amelyek mindenfajta ideákat támasztanak egyéniségükben - mindig és mindenhol a Földön elengedhetetlen szükségét érzi, hogy valahányszor valami új vállalkozásba kezd, fennhangon, vagy legalább magában kimondjon egy mindenki, még a legtudatlanabbak által is érthető invokációt, amelynek szavai a korok szerint változtak, és amelyet manapság ezek a szavak fejeznek ki: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen."

Ezért amikor ebbe a számomra teljesen új kalandba indulok - könyvet írni - én is ezzel az invokációval kezdem, amelyet erős és jól érthető hangon mondok ki, sőt mint a régi Toulositák mondták, „teljesen kinyilvánított intonációval", amilyen mértékben természetesen ezt lehetővé teszik a teljes jelenlétemben már kialakult és erősen belégyökerezett tényezők, vagyis azok a tényezők, amelyek az ember természetében előkészítő kora alatt alakulnak ki, s amelyek később felelős élete folyamán meghatározzák ezen intonáció éltető erejét.

Ezen kezdet után teljesen nyugodt lehetek, sőt kortársainknak a „vallásos morálról" való felfogása szerint egész biztosnak kellene lennem afelől, hogy ezentúl új vállalkozásomban minden úgy fog menni „mint a karikacsapás".

Röviden így kezdem, s ami a többit illeti, csak azt mondhatom, mint az egyszeri vak: „Majd meglátjuk!"

Először is ráteszem a saját kezemet, méghozzá a jobbat -kissé megsérült valaha egy balesetben, viszont valóban az enyém, és egész életemben soha el nem árult - ráteszem a szívemre, természetesen a saját szívemre szintén, nem tartom

szükségesnek itt kitérni Egészem ezen részének állandóságára, vagy állhatatlanságára, és őszintén megvallom, hogy ami engem illet semmi kedvem sincs írni, de tőlem független körülmények által kényszerülök erre, amelyeket vagy a véletlen, vagy idegen erők készakarva teremtettek - még nem tudom; csak azt tudom, hogy e körülmények rászorítottak, hogy nem valami elalváshoz való bagatellt, hanem vastag, fontos köteteket írjak.

Akárhogy legyen is kezdem...

Igen, de mivel kezdjem?

Ah! Az ördögbe! Vissza fog jönni ez az oly különös és oly kellemetlen érzés, amit három hete éreztem, miközben fontolgattam azon gondolatok programját és rendjét, amelyek terjesztését elhatároztam, nem tudván akkor sem, hogy mivel kezdjem?

Csak ezen szavakkal tudtam volna meghatározni ezt az érzést: „A saját gondolataim áradatába fulladástól való félelem."

Hogy megszüntessem ezt a kellemetlen érzést, ahhoz a gyászos képességhez fordulhattam volna, ami nekem is megvan, miként minden kortársamnak - mivel részünkké vált -; mindent „holnapra halasztani" a legkisebb lelkiismeret fur-dalás érzése nélkül.

És könnyen tudtam volna „holnapra halasztani", mert még volt rá időm, de ma sajnos! ez már nem lehetséges, és minden áron hozzá kell látnom „még ha belepusztulok is".

De valójában, mivel kezdjem?

Hurrá!.. Heuréka!...

Majdnem minden könyv, amit valaha olvastam életem során előszóval kezdődött. Tehát nekem is valami effajta dologgal kell kezdeni.

Jól mondom: „effajta", mert soha egész életemben, majdnem attól a perctől kezdve, amikor megtudtam különböztetni egy lányt egy fiútól nem csináltam semmit, abszolúte semmit úgy mint kétlábú felebarátaim, a Természet javainak rombolói; tehát most is - már elvem is kötelez rá - másképpen kell írnom mint egy akármilyen író.

A kötelező előszó helyett így egy egyszerű figyelmeztetéssel fogom kezdeni.

A GONDOLAT ÉBREDÉSE

Egy figyelmeztetéssel kezdeni nagyon ésszerű lesz részemről azon egy oknál fogva, hogy ez nem mond ellent egyetlen organikus, pszichikai, sőt „extravagáns" elemnek sem. Egyúttal ez teljesen becsületes - objektív értelemben természetesen - tekintve, hogy abszolút biztonsággal számítok arra, mint egyébként mindazok akik közelről ismernek, hogy írásaim eltüntetik egyszer, s mindenkorra - és nem lassanként, mint ez történni szokott előbb-utóbb mindenkinél -a legtöbb olvasó összes „kincseit", a „megnyugtató fogalmak" formájában örökölt, vagy saját munkájuk által megszerzett kincseket, amelyek csak dús képeket idéznek fel jelenlegi életükről, vagy naiv álmokat a jövőről.

A szakavatott írók rendszerint azzal kezdik a bevezetéseiket, hogy mindenféle bombasztikus címmel és

mézédes em-fázissal tele frázissal fordulnak az olvasóhoz.

Ebben az egyben követem példájukat és én is egy ilyen „frázissal" kezdem, elkerülvén természetesen, hogy olyan édeskéssé tegyem, mint amilyenekhez szokva vannak, s amelyeket arra fabrikálnak, hogy birizgálják a többé-kevésbé normális olvasó érzékenységét.

Tehát...

Nagyon kedves, nagyon tisztelt, nagyon elhatározott és bizonyosan nagyon türelmes Uraim, és nagyon kedves, bájos és elfogulatlan Hölgyeim... Bocsánat! Majdnem elfelejtettem a fő dolgot: és cseppet sem hisztériás Hölgyeim!

Van szerencsém Önöknek bejelenteni, hogy bizonyos körülmények következtében, amelyek életem menetének ezen utolsó szakaiban jelentek meg, valóban szándékozom könyveket írni, de anélkül, hogy idáig valaha a legkisebb művet is írtam volna, vagy a legrövidebb „ismeretterjesztő cikket", vagy akár még egyikét is azoknak a leveleknek, amelyekben be kellett volna tartanom azt, amit úgy hívnak, hogy „nyelvtan"; úgyhogy ma habár „hivatásos íróvá" válók, semmi gyakorlatom nincs a bevált irodalmi szabályokban és eljárásokban, sem pedig „a jó társaságbeli irodalmi nyelvezetben" és így kénytelen vagyok másképpen írni, mint a közönséges „szabadalmazott" írók, akiknek modorához Önök régóta úgy hozzászoktak, mint a saját szagukhoz.

Szerintem, ami Önök számára mindezt sajnálatossá teszi, az a gyerekkoruk óta beoltott automatizmus, amely tökéletes

összhangba jutott az Önök általános pszichizmusával és minden új impresszió felfogásakor olyan ideálisan működik, hogy ez az „áldás" Önöknek ezentúl a legkisebb egyéni erőfeszítés szükségességét is megtakarítja felelős életük folyamán.

Őszintén szólva ezen vallomás lényegének nem az irodalmi szabályokban és technikákban való gyakorlatlanságomat tekintem, hanem tudatlanságomat a ‚jó társaságbeli nyelvezet" terén, amit manapság megkövetelnek az íróktól, sőt minden egyszerű halandótól.

Az irodalmi szabályokban és technikákban való gyakorlatlanságom miatt nem nyugtalankodom. Mégpedig azért nem, mert kortársaink számára rendjén van „profánnak" lenni ebben az anyagban.

Ez az új „áldás" egy rendkívüli betegség következtében jelent meg és terjedt el az egész Földön, amelyre úgy húszharminc éve a három nem összes tagjai, akik félig nyitott szemmel alszanak, és akiknek az arca gazdag talajt nyújt mindenféle pattanás termelésére.

Ez a különös betegség így nyilvánul meg: ha a paciens ismeri a betűket és ha a havi lakbére ki van fizetve elkerülhetetlenül írni kezd egy „ismertető cikket", hacsak nem egy egész könyvet.

így, tudván, hogy az embereknek ez az új betegsége mindenfelé járványszerűen terjed, jogosan tételezem fel, hogy Önök is „immunizálva" vannak ellene, mint a tudós orvosok mondanák, és ezáltal kevésbé lesznek megbotránkozva gyakorlatlanságomon a különböző irodalmi technikák és szabályok területén.

Ezért teszem a hangsúlyt ebben a felhívásban a jóízlésű nyelv terén való tudatlanságomra.

De hogy igazoljam saját magam és enyhítsem az Önök éb-renléti tudatának ítéletét ebben a modern életben oly szükséges nyelvezetben való tudatlanságom iránt, elengedhetetlennek tartom megmondani alázatos szívvel és piruló arccal, hogy ha megtanultam én is gyerekkoromban -abban az időben amikor egyes felnőttek, akik felelős életre készítettek elő, köteleztek a megfélemlítési eszközökről sem feledkezve meg, hogy szüntelenül magoljam a tömérdek árnyalatot, amelyeknek összessége ezt a jelenkori „élvezetet"

alkotja - szerencsétlenségre (nem az enyémre, hanem az Önökére természetesen) semmit sem asszimiláltam abból amit magoltam, és jelenleg árnyéka sem marad irodalmi működésem céljaira.

Egyébként hozzá kell tennem, hogy ez cseppet sem az én hibám volt, sem régi „tiszteletreméltó" és „tiszteletre nem méltó" mestereimé.

Ha ezek az emberi erőfeszítések sikertelenek maradtak, az egy egészen kivételes eseménynek tudható be, mely ebben a földi világban való megjelenésem pillanatában történt. Pontosan ebben a pillanatban - mint kifejtette nekem egy Európában jól ismert okkultista nő minuciózus „pszicho-fiziko-asztrológiai" kutatásai után - a szomszéd házból egy Edison-féle gramofon visszavert rezgései betörtek hozzánk egy lyukon keresztül, amelyet kis bolondos sánta kecskénk ütött az ablaküvegben, mialatt a bábaasszony szájában, aki engem világra segített, egy német gyártmányú Kokainz-tabletta volt (nem ersatz, kérem szépen), amelyet a zene hangjai mellett szopogatott, anélkül, hogy a megfelelő élvezetet átérezte volna.

Ettől a mindennapi életben ritka eseménytől eltekintve jelenlegi helyzetemhez még az is hozzájárul - mint rájöttem, bevallom, miután mélyen meditáltam a Herr Professor Stumpfrinnschmausen módszere szerint - hogy felnőtt ihletem alatt mindig elkerültem mind ösztönösen, mind automatikusan, sőt néha tudatosan, azaz elvből is, hogy ezt a nyelvezetet használjam másokkal való érintkezéseim folyamán.

És ha úgy viselkedtem ezen bagatell tekintetében - de valóban bagatell-e ez? - ennek három tényező az oka, amelyek előkészítő korom folyamán alakultak ki általános jelenlétemben, és amelyekről beszélni szándékozom Önöknek műveim ezen első fejezetében.

Bárhogy legyen is van egy tény, amely minden oldaláról nézve is olyan fényes, mint egy amerikai reklám, és amelyet semmi hatalom sem tudna megváltoztatni - még a „majomproblémák agyszakértőjének" tudománya sem - és e tény az, hogy én, akit az utóbbi években számos ember egy elég jó templomi-tánc-mesternek tartott, mától kezdve hivatásos íróvá válók, és ezrével fogom a lapokat befeketíteni, ez

magától értetődik, mert gyerekkorom óta sajátságom, hogy amikor csinálok valamit nem elgémberedett kézzel látok hozzá. Azonban mivel, mint látják, minden automatikusan megszerzett és automatikusan megnyilvánuló rutint nélkülözök, kénytelen vagyok egyszerű, közönséges, az élet által faragott nyelven írni le amit fejemben forgatok, mindennapi nyelven, „grammatikai cifraságok" és „irodalmi manipulációk" nélkül.

Igen, de... még nem értünk a végére! Még a fő dolgot sem határoztam el!

Milyen nyelven fogok írni?

Igaz, hogy oroszul kezdtem, de ezen a nyelven mint a Bölcsek Bölcse, Mullah Nassr Eddin mondta volna, „nem érni messzire".

Az orosz nyelv kitűnő az bizonyos. Nagyon is értékelem... anekdotákat mesélni, vagy valakinek a családfáját felsorolni sok dicsőítő jelzővel.

Az orosz nyelv kicsit olyan mint az angol, amely összehasonlíthatatlanul remek, de csak a „smoking-room-ban", vitatkozni egy jó fotelbe süllyedve, egyik lábat a másikra vetve, „az ausztráliai fagyasztott húsról", vagy akár „India problémájáról".

Ez a két nyelv ahhoz az ételhez hasonlít, amit Moszkvában szoljankának hívnak, és amiben minden benne van, még Seherezádé esti fátyla is, kivéve Te meg én.

Hozzá kell tennem, hogy bizonyos körülmények folytán, amelyek között véletlenül - vagy talán nem véletlenül - voltam ifjúkoromban, saját magamat rászorítva, komolyan meg kellett tanulnom több nyelven beszélni, olvasni és írni, úgyhogy bármelyiken tudnék írni ha elhatároztam volna, hogy lemondok a gyakorlat adta automatizmusról, a sors által váratlanul rám szabott mesterség gyakorlásában.

De ha ésszerűen akarok eljárni és fel akarom használni ezt a hosszú rutin által oly kényelmessé vált automatizmust, akkor vagy oroszul, vagy örményül kell írnom, mert ez utóbbi húsz vagy harminc évben csak ezt a két nyelvet használtam másokkal való érintkezéseimben és használatuk automatikussá vált számomra. Ah! a Pokolra!...

A GONDOLAT ÉBREDÉSE

Még egy ilyen esetben is kínoz különös, a normális emberétől annyira különböző pszichizmusom egyik vonása.

És ez a „kín", ami e pillanatban majdnem túlérett koromra gyötör, egy - a jelenkori élet minden felesleges lim-lomjá-val együtt ebbe a különös pszichizmusba gyerekkora óta begyökeresődött - sajátságból ered, amely mindig és mindenben arra kényszerit, hogy a népi bölcsesség szerint cselekedjek.

A jelen esetben mint mindig, amikor valami bizonytalanság előtt állok, agyamban - amely számomra oly sajátosan van felépítve, hogy gyötrődöm miatta - elhatalmasodik a népi bölcsesség egyik szentenciája, amely ősrégi időkből jutott el hozzánk és így szól: „Minden botnak két vége van".

Minden többé-kevésbé egészséges ítéletű ember aki ennek a furcsa formulának rejtett értelmét és valódi horderejét megérteni próbálná, szerintem hamarosan a következő konklúzióra jutna: az összes nézőpont, amelyeken az ebbe a szentenciába sűrített koncepció alapul, arra a legrégibb idők óta felismert igazságra támaszkodik, amely szerint az emberek életében, mint mindenütt máshol, minden jelenség két ellenkező jellegű okból ered és két teljesen ellentétes hatást eredményez, amelyek azután ismét új jelenségek okai lesznek. Például, ha valami két különböző okból eredő dolog fényt eredményez, ez a „valami" elkerülhetetlenül az ellenkező jelenséget, azaz a sötétséget is eredményezi; vagy pedig, ha valamely tényező egy nyilvánvaló megelégedettség impulzusát kelti fel egy élőlény szervezetében, *az* ellenkezőt, azaz egy éppolyan evidens elégedetlenséget is

okvetlenül fel fog kelteni, és így tovább mindig és mindenütt.

Tehát én is ezt a többszázados népi bölcsesség által megrögzített képét fogom használni egy botnak, aminek bizonybizony két vége van, amelyek közül az egyiket a jónak tekinthetjük, a másikat pedig a rossznak. Ha a hosszú gyakorlat által megszerzett automatizmust felhasználom az bizonyosan kitűnő lesz számomra; viszont az olvasó számára ezen szentencia szerint éppen az ellenkezője lesz - és hogy mi a jó ellenkezője azt könnyen megértheti akárki még ha nincs is aranyere.

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Más szóval, ha azon előjogommal élek, hogy a botot a jó végén fogjam meg, a rossz elkerülhetetlenül „az olvasó fején koppan".

Ez pedig könnyen megtörténhetik! Mert lehetetlen oroszul kifejezni azoknak a filozófiai kérdéseknek a finomságait, amelyeket felkavarni szándékozok; örményül ezzel szemben ez lehetséges, de az összes mai örmény nagy kárára, ez a nyelv nem alkalmas a jelenkori fogalmak tárgyalásá-
ra.

Ebbó'l eredő keserűségem enyhítésére elmondom, hogy ifjúkorom idejében, amikor a filológiai kérdések érdekelni, sőt szenvedélyemmé válni kezdettek, az összes általam beszélt nyelv közül az örményt szerettem a legjobban; még az anyanyelvemnél is jobban szerettem.

Főleg azért tetszett, mert volt karaktere, és semmiben sem hasonlított a többi szomszéd vagy rokon nyelvhez.

„Tonalitásainak" mindegyike, mint a tudós filológusok mondják, csak a sajátja volt, és mint ahogy már akkor megértettem, ideálisan megfelelt e nép fiai pszichizmusának.

Azonban úgy harminc vagy negyven év alatt olyannyira átalakulni láttam ezt a nyelvet, hogy ha nem is vesztette el teljesen ezt az eredetiséget és ezt a függetlenséget amelyet a legrégibb ókor óta megőrzött, ma már csak „groteszk pot-pourrija", mondhatnám különböző nyelveknek, amely egy többé-kevésbé figyelmes és tudatos hallgató fülében török, perzsa, kurd, francia, orosz zöngéseknek és teljesen „emészthetetlen" artikulálatlan hangoknak tűnik.

Majdnem ugyanezt mondhatnánk anyanyelvemről a görög nyelvről is, amelyet gyermekkoromban beszéltem, és amelynek „automatikus asszociatív ereje" még teljes ízét megtartotta számomra.

Talán ki tudtam volna fejezni ezen a nyelven mindazt, amit akarok, de nem használhatom itt azon egyszerű és különben elég komikus oknál fogva, hogy csak kell majd valaki, aki átírja amit írni fogok és lefordítja a megfelelő nyelvekre. És ki tudná megcsinálni?

Teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy a jelenkori görög nyelv legkiválóbb szakértője se értene egy árva szót sem abból, amit a gyermekkorom óta asszimilált anyanyelvemen írnék, mert e harminc-negyven év alatt kedves „honfitársaim",

szintén elcsábítva a mai civilizáció képviselői által és mindenáron - még nyelvükben is - hozzájuk hasonlítani óhajtván, drága nyelvemet ugyanabban a sorsban részesítették mint az örmények az övéket, hogy utolérjék az orosz „intelligenciát".

A görög nyelv, amelynek szellemét és esszenciáját átörök-léssel kaptam meg, úgy hasonlít ahhoz, amit a jelenkori görögök beszélnek, mint ahogy Mullah Nassr Eddin mondaná: „egy szög egy halotti miséhez".

Mitévő legyek hát?

Eh!... Mit számít? - okoskodásaim tiszteletre méltó vásárlója. Csak legyen elég francia armagnac és Khaissari bastwurma, majd csak megtalálom a módját, hogy kihúzzam magam a csávából. Nem először vagyok benne!

Oly gyakran fordult elő velem az életben nehéz helyzetekbe esni és kisegíteni magam belőlük, hogy már - mint mondanánk - szokásommá vált.

Addig is hol oroszul, hol örményül fogok írni, annál is inkább, mert a mindig körülöttem ténfergő személyek között többen többé-kevésbé kiismerik magukat ezen a két nyelven, és nem vesztettem el a reményt, hogy átírják és lefordítják, számomra elviselhető módon.

Mindenesetre ismétlem, méghozzá azért ismétlem, hogy tartós emlékük maradjon róla és nem egy olyan „emlék", mint amilyenhez hozzá vannak szokva és amelybe bizalmukat helyezik, hogy az önmaguknak és a másoknak adott becsületszavukat megtartsák: bármelyik nyelvet használom is mindig és mindenben el fogom kerülni azt, amit úgy hívnak, hogy a ‚jó társaságbeli irodalmi nyelv".

Ezzel kapcsolatban van egy rendkívül különös tény, amelyet érdemesebb megvizsgálni mint képzelnék: gyerekkoromtól kezdve, azaz mihelyt megjelent bennem annak szükségessége, hogy a madarakat kiszedjem a fészkükből és hogy társaim nővéreivel incselkedjek, spontánul egy ösztönös érzés csírázott ki „planetáris testemben", mint a régi teozófusok mondották, és nem tudom miért, de főleg az egész jobboldalamban.

Ez az ösztönös érzés fokozatosan átalakult egy meghatározott érzelemmé életem azon periódusáig, amikor „táncmester" lettem, és miután ez a foglalkozás különböző típusú

emberekkel kényszeríttet összejönni, tudatom szintén meggyőződött arról, hogy ezeket a nyelveket, jobban mondva a „nyelvtanaikat" olyan emberek fabrikálták, akik - ezen nyelvek ismerete szempontjából - azokhoz az állatokhoz hasonlítottak, amelyeket tiszteletreméltó Mullah Nassr Eddin a következő szavakkal jellemez: „csak arra jók, hogy a disznókkal vitatkozzanak a narancsok minőségéről".

Ezek az emberek, akiket korhadt örökségük és émelyítő nevelésük „kártékony molyokká", az őseink által felhalmozott és az idő által megőrzött kincsek rombolóivá alakított át, még csak beszélni sem hallottak soha erről az evidenciától kiáltó tényről, hogy előkészítő kora alatt minden lénynek - és így az embernek is - agyműködésében egy különleges tulajdonság alakul ki, amelynek automatikus megnyilvánulásai egy bizonyos törvény szerint folynak le, amelyet a régi korkolánok „asszociációs törvénynek" neveztek, és azt sem tudják, hogy minden élőlénynek és különösképpen az embernek a gondolat-működése kizárólag ezen törvény szerint zajlik le.

Mivel átmenetileg meg kellett érintenem az emberi gondolat folyamatának kérdését, amely az utóbbi időben majdnem a rögeszmémmé vált, lehetőnek tartom, hogy - nem várva meg az ennek a kérdésnek a tisztázására szánt fejezetet - máris beszéljek egy véletlenül tudomásomra jutott információról. Ezen információ szerint, szabály volt a Földön a régi időkben, hogy minden embert, aki elég merész volt megszerezni akarni a jogot, hogy önmagát „tudatos gondolkozónak" tekintse, és hogy mások is annak tekintsék, felelős életének első éveitől kezdve kioktatták arról, hogy az embereknek két fajta gondolatuk van: egyrészt az észbeli gondolat, amely mindig relatív értelmű szavakkal fejezi ki magát, másrészt egy gondolat, amely az embernek ugyanúgy sajátja, mint az összes állatnak is, amelyet „formában való gondolatnak" fogok nevezni.

Ezen „formában való gondolatnak" minden írás pontos értelmének felfogására és asszimilálására kell szolgálnia az előzetesen megszerzett információkkal való tudatos konfrontáció után; kialakulását az embereknél befolyásolják a földrajzi körülmények, a lakóhely, a klíma, a kor és általában

a környezet, amelyben világra jöttük óta nagykorúságukig élnek.

Ennek következtében az emberek agyában fajuk és létezési körülményeik szerint és a vidék szerint ahol élnek, egyazon tárggyal, ideával, vagy koncepcióval kapcsolatban egy teljesen független, sajátságos forma alakult ki, amely a lényben asszociációinak leforgása alatt egy meghatározott érzést okoz, amely egy szubjektív képet idéz elő és ez a kép egy bizonyos szóban fejeződik ki, amely csak szubjektív, külső hordozójául szolgál ezen képnek.

Ezért aztán egy ilyen szó, amely egy és ugyanazon dologra, vagy ideára vonatkozik, a különböző tájakon élő vagy különböző fajokhoz tartozó embereknél egy jól meghatározott és teljesen különböző „belső tartalmat" szerez meg.

Más szóval, amikor egy ember „jelenlétében" aki ezen vagy azon a helyen született és nevelkedett, egy bizonyos „forma" rögződik meg, specifikusan helyi benyomások és befolyások eredményeképpen, ez a „forma" asszociáció útján egy meghatározott „belső tartalom" érzését kelti fel benne és ennek következtében egy meghatározott képet vagy koncepciót, amelyet azzal a szóval fejez ki amely szokásossá vált számára és - mint már mondottam - szubjektív; de aki hallgatja - és akinek lényében világrajövetelének és növekedésének eltérő körülményei következtében ezzel a szóval kapcsolatban egy másfajta belső tartalmú forma alakult ki -mindig egészen különböző értelmet fog neki adni.

Ezt egyébként észrevehetjük, ha részrehajlás nélkül megfigyelünk egy eszmecserét különböző fajú, a gyerekkoruk óta különböző országokban kiformálódott emberek között.

így hát „okoskodásaim" megvásárlásának vidám és vakmerő jelöltje, mivel figyelmeztettem Önt, hogy nem

úgy fogok írni, mint a hivatásos írók általában írnak, hanem máshogy, azt tanácsolom, hogy komolyan gondolja meg magát, mielőtt a következő fejtegetések olvasására szánja magát. Különben attól félek, hogy fülei és egyéb felfogó és emésztő szervei olyan jól vannak idomítva és automatizálva „a műveltek nyelvére", mely napjainkban a Földön uralkodik, hogy műveimnek olvasása nagyon, de nagyon kakofoni-kus hatással lenne Önre, ami által elveszthetné… tudja-e mit? - kedvenc ételére való étvágyát, valamint az

élvezetet, amely „belső részeit csiklandozza" a kis barna láttán.

Arról, hogy nyelvezetemnek, jobban mondva gondolkodásmódomnak ilyen hatása lehet, múltamnak nem egy tapasztalata győzött meg egész lényemből, amennyire csak egy „faj-szamár" meg tud győződni makacsságának helyességéről és jogosultságáról.

A lényegeset most már megmondtam, és ami a jövőt illeti nyugodt vagyok.

Ha munkáimmal a legkisebb csalódás éri, ez az Ön hibájából lesz kizárólag. Az én lelkiismeretem tiszta marad, olyan tiszta mint például... Vilmosé a volt császáré.

Valószínűleg azt képzeli, hogy „kellemes küllemű és gyanús belsejű" fiatalember vagyok, mint mondani szokás, és újdonsült író lévén kétségtelenül a feltűnést keresem abban a reményben, hogy híres, sőt esetleg vagyonos legyek.

Ha valóban így gondolja, bizony súlyosan téved.

Először is nem vagyok fiatal, annyit éltem már, hogy nem egy veszett tehenet ettem végig - hogy ne mondjam, egy egész csordát; aztán meg nem azért írok, hogy karriert csináljak, és ahhoz, hogy „saját lábamra álljak" nem számítok erre a foglalkozásra, amely szerintem sok eshetőséget nyújt gyakorlóinak, hogy egyenes jelöltekké váljanak... a Pokol számára - ha ugyan effajta emberek lényüket odáig tökéletesíteni tudják. Mert bár önmaguk nem tudnak semmit, mindenféle bárgyúságokat írnak, és automatikusan tekintélyhez jutva, minden évben jobban kifejlesztik az emberi pszichizmus elgyengülése fő tényezőinek egyikét, amely e nélkül is már éppen eléggé el van gyengülve.

Ami személyes karrieremet illeti, hála az összes felső, alsó és ha úgy tetszik jobb és baloldali erőknek, azt már régóta megvalósítottam. Már jó ideje saját lábamra álltam, méghozzá hitemre nagyon jó lábakra, amelyek meggyőződésem szerint szilárdak maradnak hosszú éveken keresztül, összes múlt, jelen és jövő ellenségeim nagy aggodalmára.

Igen... talán jó lenne közölnöm Önökkel azt az ideát, ami éppen most ötlött fel bolond agyamban: követelni fogom a nyomdásztól, akire ezt a könyvet bízom, hogy ez az első fejezet oly módon legyen bemutatva, hogy el lehessen olvasni a lapok felvágása nélkül; így mindegyikük tudni fogja, hogy

nem a szokásos módon van megírva, azaz úgy, hogy az olvasó gondolatában izgató képek és ringató álmok virágzását segítse elő; s anélkül, hogy vitatkoznia kellene a kereskedővel, visszaadhatja a könyvet kedve szerint és visszafizettetheti a pénzét, amelyet talán homloka verejtékével keresett meg.

És kényszerítve érzem magam, hogy ekképpen cselekedjek, mert éppen eszembe jut egy bizonyos transzkaukázusi kurdnak a históriája, amelyről gyerekkoromban hallottam.

Valahányszor valami hasonló eset emlékezetembe idézte, ez a história egy „sokáig kiolthatatlan" elérzékenyedési impulzust váltott ki bennem. És azt gondolom nagyon hasznos lesz úgy számomra, mint az Önök számára, hogy elmeséljem részletesen.

Ugyanis elhatároztam, hogy ennek a történetnek a „sóját" - vagy mint a „fajtiszta" modern üzletező zsidók mondanák „zimetét" - teszem meg azon új irodalmi forma egyik alapvető elvének, amelyet a szemem előtt tartott célom megvalósítására használni szándékozok.

Ez a transzkaukázusi kurd elindult egy nap a falujából, hogy a városba menjen, ahol dolga volt; a piacra érkezve tekintete egy igen szépen elrendezett, mindenfajta gyümölcscsel teli pultra vetődött.

A kirakott gyümölcsök között egyesek különösen felkeltették figyelmét színük és formájuk által, és annyira kísértve érezte magát, hogy beleharapjon, habár kevés pénze volt, mégis úgy határozott, megvásárolja a Nagy Természet ezen ajándékainak legalább egyikét.

Ezzel a gondolattal felizgatva, és egy számára szokatlan fölényességgel lépett be az üzletbe és bütykös ujjával rábökött a kiválasztott „gyümölcsre" és megkérdezte mennyibe kerül.

A kereskedő azt felelte hat garas fontja.

A kurd úgy találta, hogy ez nem drága ilyen gyönyörű gyümölcsökért, és egy egész fontot vásárolt.

Azután tekintve, hogy már végzett elintéznivalóival a városban, még aznap hazaindult gyalog a falujába.

Hegyek völgyek között haladt előre a naplementében, miközben néha-néha ráesett a tekintete a Nagy Természet, mindnyájunk anyja elbűvölő részeinek látványára, és önkén-

telenül is tiszta levegőt szívott be amit még ipari városok ki-párolgása nem szennyezett be, és egyszercsak kedve támadt földi táplálékkal is jóllakni.

Leült az út szélére, kihúzta tarisznyájából a kenyerét, aztán pedig a megcsodált „gyümölcsöket", és nekikezdett nyugodtan falatozni.

Amikor... Ó! Borzalom! Egyszercsak tűzben érzi magát!

De ennek ellenére a kurd továbbra is csak eszik és eszik. Továbbra is evett bolygónk eme szerencsétlen kétlábú teremtménye, azon sajátos tulajdonsága folytán, amelyet én vettem észre először, és amely alapelve az új irodalmi formának amelyet teremtek és irányító jelzőfényként fog engem a cél felé vezetni.

Maguk is meg fogják érteni értelmét, és horderejét ennek az elvnek, megértésük foka szerint - magától értetődően -ha olvassák műveim bizonyos fejezeteit, feltéve, ha vállalják a továbbolvasást, hacsak nem szimatolnak máris valamit ennek a fejezetnek a vége felé.

Nos pont abban a pillanatban amikor a kurdot elárasztotta az idegen érzetek folyama, melyet ez az eredeti lakoma a természet kebelén váltott ki benne, arra tartott egy ember a falujából, aki ismert volt józan gondolkodásáról és emberi tapasztalatairól.

Látta, hogy a kurd arca lángokban áll, és könnyek patak-zanak a szeméből, de ennek ellenére olyannyira el van foglalva - mintha egy felsőbb kötelességének tenne eleget - egy valódi „piros paprika" elfogyasztásával.

„Mi a fenét csinálsz te Jerikó szamara? El akarsz égni élve? Dobd el azt a szokatlan terméket, ami nem felel meg a természetednek!"

De a mi kurdunk így válaszolt:

„Azt már nem! A hat utolsó garasomért vásároltam meg, még ha a lelkem kimegy a testemből akkor is végigeszem."

Ezután a kurdunk - hát bizony elszánt volt, s messze attól, hogy eldobja - folytatta a pirospaprika elfogyasztását.

Miután ezt elolvasta remélem, hogy az asszociációjában felmerül egyes személyeknek még manapság is valami, amit úgy hívnak megértés, és akkor meg fogják érteni, hogy én aki jól ismerem az emberek e sajátos tulajdonságát, és sok-

szór elérzékenyültem eme elkerülhetetlen megnyilvánulásán, miszerint - hogy ha már valaminek kifizette az árát, akkor kötelezve érzi magát végigenni azt - én, aki annyira felélénkültem erre az ideára, ami felmerült a gondolatomban, megpróbálok mindent elkövetni, hogy elkerüljem önnek - „testvéremnek szellemben és étvágyban" mint mondják - aki hozzászokott, hogy minden könyv az „értelmiség nyelvén" íródott, miután rájön ha megvette munkáimat, ismétlem ne legyen kényszerűség végigolvasni, mint a szegény transzkaukázusi kurdnak, aki kényszerítve érezte magát, hogy végigegye ezt a táplálékot, amelynek a látványa annyira kísértésbe ejtette, tudniillik a nemes „piros paprika", aki bizony nem tréfál.

Ezért, hogy minden ebből az adottságból fakadó félreértést elkerüljek, amelyhez tartozó adatok korunk emberének jelenlétében megrögződtek, természetesen annak köszönhetően, hogy gyakran megy moziba, és egyetlen alkalmat sem mulaszt el, hogy oda ne sandítson a másik nemre; a megadott módon akarom kinyomtatni a bevezetőmet, hogy mindenki el tudja olvasni a lapok felvágása nélkül. Különben a kereskedő meglehet „beleköt" önökbe, mint mondják; és megint az általuk oly kedvelt elv alapján fog cselekedni, amit így fogalmaznék meg:

„bolond vagy nem horgász, ha elszalasztod a halat aki már a horogra kapott"; és nem fogadná vissza a könyvet, aminek oldalait már felvágták.

Nekem különben semmi kételyem sincs ezt illetően. Teljesen el vagyok készülve ilyen tiszteletlenségre a részükről.

Azok az adatok, amelyek alapján a könyvkereskedők tiszteletlenségéről meggyőződést nyertem, abban az időben jöttek létre bennem, amikor az „indiai fakír" mesterségét űzve szükségem támadt néhány „ultrafilozófikus" kérdés tisztázására, többek között megismerni a kortárs kereskedők és segédeik automatikusan felépült pszichéjének asszociatív megnyilvánulásait, mialatt klienseikre a könyveket rásózzák.

Tudva mindezt, és mivel balesetem óta végletekig méltányos és skrupulózus lettem, csak megismételni tudom figyelmeztetésemet, sőt, nyomatékosan tanácsolom is, hogy ezt az első fejezetet olvassák el figyelmesen, méghozzá többször is, mielőtt a könyv oldalait felvágnák.

17

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Ha azonban figyelmeztetésem ellenére is tudomást kívánnának szerezni mondanivalóim folytatásáról, nem marad más hátra számomra, mint hogy teljes „igazlelkemből" remek „étvágyat" kívánjak, és azt is, hogy amit olvastak jól meg tudják „emészteni".

Váljék egészségükre! - és ne csak a önökére, hanem mindenkiére aki az önök hozzátartozója. Én tényleg úgy mondtam „igazlelkemből". Ennek oka a következő:

Itt Európában - ahol az utóbbi időben éltem - gyakran találkoztam emberekkel, akik minduntalan szerették az ember belső életére fenntartott szent neveket kimondani csak úgy; vagyis ok nélkül esküdni.

Továbbá, mint már megvallottam önöknek, én kimondottan híve vagyok a népi bölcsességnek, aminek mondásai évszázadok folyamán rögződtek meg, és nem csak elvben vagyok az, mint kortársaink, hanem gyakorlatban is.

Márpedig ezek között a mondások között van egy, ami a jelen helyzetnek tökéletesen megfelel: „Ha együtt akarsz élni a farkasokkal, együtt kell üvöltened velük". Ezek szerint, hogy meg ne sértsem ezt az Európában kialakult szokását az esküdözésnek, én is rászántam magam, hogy esküdni fogok; ugyanakkor nem akarom *a* szent Mózes által adott parancsolatot megszegni, miszerint: „A szent neveket ok nélkül ne háborgasd", így elhatároztam, hogy hasznot húzok a legutóbb divatba jött nyelv - nevezetesen az angol - egyik furcsaságából, és mindig amikor egy alkalom rákényszerít, az „angol lelkemre" esküszöm.

Tény, hogy angolul a „lélek" és „cipőtalp" szavakat majdnem ugyanúgy ejtik és írják le.

Nem tudom mit gondolnak önök, akik már félig-meddig jelöltek könyveim megvásárlására, ami engem illet, bármi legyen is észbeli vágyam, nem tudom különös természetemet megakadályozni abban, hogy a kortárs civilizáció képviselőinek ezen megnyilvánulása ellen fel ne lázadjon. Mert utóvégre is, hogyan lehet ugyanazzal a szóval jelölni azt, ami az emberben a legmagasabb, és amit Teremtőnk és Közös Atyánk a legjobban szeret azzal, ami a legalantasabb és legpiszkosabb.

18

A GONDOLAT ÉBREDÉSE

De félre a „filológiával". Térjünk vissza ennek az első fejezetnek alapvető feladatához, ami az, hogy felrázza a bennem és az olvasókban beporosodott gondolatokat, és adjon ez utóbbiaknak egy bizonyos figyelmeztetést.

Gondolatomban már létrehoztam egy vázlatot, előadásaimnak tervét és sorrendjét illetően, de milyen formát öltenek azok a papíron? Bevallom, hogy mostanáig a lelkiismeretem erről mit sem tud; ugyanakkor ösztönöm tisztán érzi, hogy ez valami „borsos" dolog lesz, aminek minden olvasó általános jelenlétére olyan hatása lesz, mint a piros paprikának a transzkaukázusi kurdra.

Most, miután ismerik kurdunk történetét, kötelességemnek tekintem, hogy bizonyos dolgokat megvalljak.

Mielőtt folytatnám ezt az első fejezetet, ami bevezetőül szolgál mindannak amit írni szándékozom, tudomására akarom hozni az önök „tiszta" tudatának, akarom mondani az önök „ébrenléti" tudatának, hogy műveim további

részében az ideáimat szándékosan olyan sorrendben és olyan logikus szembesítésekkel fogom előadni, hogy bizonyos való fogalmak esszenciája automatikusan át tudjon menni ebből az „ébrenléti" tudatból - amit a legtöbb kortársunk tudatlanságból az igazi tudatnak vesz (pedig én állítom, és gyakorlatban bizonyítom, hogy csak fiktív) - abba, amit önök „tudatalattinak" neveznek, s aminek szerintem az emberi tudatnak kellene lennie; és ezt azért teszem, hogy ezek a fogalmak az ember általános jelenlétében mechanikusan keresztülmenjenek a szükséges átalakításon, aminek eredményeként aktív, hatékony gondolkodása által belőle embert csináljanak, és ne csak egy egyagyú vagy kétagyú állat maradjon.

Azért határoztam így cselekedni, hogy ez a tudatunk felébresztésére szentelt bevezető fejezet teljes mértékben igazolja feladatát, és hogy ne csak a „fiktív tudatukat" érintse -amit csak én egyedül nevezek így idáig -, hanem az igazi tudatot is - önök szerint a tudatalattit -, és hogy talán életükben először rávegye önöket, hogy aktívan gondolkozzanak.

Bármilyen legyen is nevelése, vagy átöröklése, minden ember Jelenlétében" létrejön két független tudat, amelyek között majdnem semmi sem közös, sem működésükben, sem megnyilvánulásukban.

Az első az összes véletlen, vagy mások által szándékosan létrehozott mechanikus benyomás észlelése folytán jön létre; ezek közé kell besorolni majdnem az összes szót, amik valójában csak üres „hangok"; a második, vagy az emberben az átörökölt és az általános jelenlétének megfelelő részeibe „előzetesen megrögzó'dött anyagi eredményekből" jön létre, vagy ugyanezekkel az „anyagi adatokkal" szándékosan megvalósított asszociatív szembesítésekből.

Ennek a második emberi tudatnak - ami nem más, mint amit önök „tudatalattinak" neveznek, és amit - mint már mondtam - az átöröklés „anyagi" eredményei és a szándékosan létrehozott szembesítések képeznek - szerintem az ember teljes jelenlétében kell uralkodnia.

Ez a vélemény, hosszú éveken át, rendkívül kedvező körülmények között folytatott gyakorlati kutatásokon alapul.

Ebből a meggyőződésből kiindulva, ami önöknek kétségkívül csak egy őrült fantáziája, ma nekem lehetetlen - látják - ezt a második tudatot figyelmen kívül hagyni. Sőt, még kényszerítve is érzem magam esszenciám által, hogy műveimnek ezt az első fejezetét úgy építsem fel, hogy célomnak megfelelően érintse és unszolja a két tudatukban felgyülemlett fogalmakat.

E gondolattal a fejemben, azzal kezdeném, hogy fiktív tudatunk tudomására hozzam azt a tényt, hogy előkészítési korom alatt általános jelenlétemben kikristályosodott három különleges pszichikai adatnak köszönhetően, én tényleg „a magam nemében egyedülálló" vagyok abban, hogy „össze-kuszáljam és belegabalyítsam" az emberekben akikkel találkozom minden általuk már saját magukban megrögzítettnek hitt fogalmat és meggyőződést.

Lám, lám, lám!... Máris érzem, hogy hamis tudatukban -ami önök szerint az „igazi" - mint elvakult legyek köröznek a „bácsiktól és néniktől" örökölt adatok, aminek összessége önökben mindössze egy valóban megható kíváncsiság impulzusát váltja ki. Például önök szeretnék a lehető leggyorsabban tudni, hogy miért van nekem, afféle kezdő írónak, akinek a neve még sohasem tűnt fel egy újságban sem, miért van jogom magam egyedülinek neveznem.

Lényegtelen! Én személy szerint nagyon meg vagyok elégedve, hogy ezt a kíváncsiságot legalább a „hamis" tudatukban felbukkanni látom, mert tapasztalatból tudom, hogy bizonyos személyeknél, ennek az emberhez méltatlan hajlamnak a természete néha meg tud változni, és átalakulhat egy „tudásvágynak" nevezett érdemleges impulzussá, ami azután egy jobb érzékelését és egy helyesebb megértését segíti elő azon tárgy esszenciájának, amire a mai ember néha a figyelmét koncentrálhatja. Ezért beleegyezek, sőt örömmel, hogy kielégítsem ezt az önökben felmerült kíváncsiságot.

Hallgassanak tehát, és igyekezzenek nem meghiúsítani, hanem valóra váltani reményemet!

Eredeti személyiségem - melyet az objektív igazságot szolgáltató Legfelsőbb ítélőszék két kórusához tartozó bizonyos indivídumok, és a földön egy nagyon kis számú személy már „kiszimatolt" - három specifikus adatra épült, melyek előkészítési korom folyamán rögződtek bennem.

Az első, megjelenésétől kezdve teljes Egészem irányító tényezőjévé vált, és a két másik „éltető forrásokká", táplálva és tökéletesítve az elsőt.

Ez az első adat abban az időben alakult ki bennem, amikor kiskölyök voltam, néhai drága nagyanyám még élt; kicsit több volt mint százéves. Halála pillanatában - hogy elnyerje a Mennyek Országát -, anyám odavezetett az ágyához, mint akkoriban ez szokás volt, s miközben megcsókoltam a jobb kezét, rátette haló bal kezét a fejemre, egész halkan, de érthetően ezt mondta:

„Te, unokáim közül a legidősebb, hallgasd, és emlékezz mindig utolsó akaratomra: Az életben ne tégy soha semmit úgy, mint a többiek!"

Azután orrnyergemre meredt, és valószínűleg észrevéve, hogy zavarban vagyok szavaira, kissé haragosan, szigorú hangon hozzátette:

„Vagy ne csinálj semmit, járj csak az iskolába, vagy tegyél valamit, amit senki sem tesz."

Miután ezt mondta, habozás nélkül, egy nyilvánvaló megvetés impulzusával minden körülvevőre és méltó öntudattal adta vissza lelkét egyenesen Ő hűségessége Gábriel arkangyal kezébe.

Gondolom érdekes lesz önöknek megtudni, és talán még tanulságos is, hogy mindez oly erős benyomást gyakorolt rám, hogy hirtelen képtelennek éreztem magam a többiek elviselésére, és amint kimentem a szobából ahol a múlandó „planetáris test", világrajövetelem okának az oka nyugodott, - csöndesen, vigyázva, hogy észre ne vegyenek - lassan kilo-póztam abba a gödörbe, ahol tartalékolták a nagyböjt alatt a korpát és a krumplihéjat a ház szemetesei számára, vagyis a disznóknak, s ott maradtam fekve, nem ittam, nem ettem a zavaros és össze-vissza gondolatok örvényétől elárasztva, amik szerencsére korlátolt mennyiségben ötlöttek fel gyermeki agyamban - amíg csak anyám vissza nem jött a temetőből és hiábavaló keresésem által okozott sírása, jajveszékelései ki nem rántottak kábulatomból.

Kimászva a gödörből kezemet előre nyújtva mozdulatlan maradtam pár percig, aztán hozzárohantam, belecsimpaszkodtam szoknyájába, és toporzékolva anélkül, hogy tudnám miért, elkezdtem utánozni szomszédunk, a vizsgáló bíró szamarának a hangját.

Miért gyakorolt mindez rám ilyen benyomást? Miért viselkedtem majdnem automatikusan ilyen különös módon? Gyakran gondolkodtam ezen az utóbbi években a „nagyböjt" napjaiban, de még máig sem értettem meg.

Csak arra a logikus következtetésre jutottam, hogy azért volt, mert az a szoba ahol a ceremónia lezajlott, mely olyan nagy befolyással volt életemre, a legkisebb sarkáig is át volt hatva a tömjén illatával, melyet speciálisan az Athos hegy egyik kolostorából importáltak, amely híres volt a keresztény vallás minden árnyalatának hívei körében.

Akárhogy is legyen, a tények így állnak.

Ezen eseményt követő napokban általános állapotom nem mutatott más semmi különöset, hacsak nem, hogy a szokásosnál gyakrabban jártam *a* lábaimmal a levegőben, vagyis a kezemen.

Az első cselekedeteim közül, ami teljesen világosan eltért felebarátjaim megnyilvánulásaitól, de anélkül, hogy a tudatom részt vett volna benne, só't még a tudatalattim se, drága nagyanyám halálát követő negyedik napon történt. Egész családunk, a közeli és távoli rokonok és mindazok akik ősömet becsülték - egyébként mindenki szerette - összegyűltek

a temetőben, hogy a szokásnak megfelelően holt teteme fölött egy szertartást tartsanak, amit úgy hívnak: „requiem". Minden ok nélkül egyszercsak - ahelyett hogy megtartottam volna az etikettet, ami abban áll, hogy az emberek akármilyen legyen is a társadalmi helyzetük vagy nyilvánvaló és nem nyilvánvaló erkölcsi magatartásuk foka, nyugodtan tartják magukat, mintha le lennének sújtva, arcukon a szomorúság kifejezésével és még lehetőleg a szomorúság köny-nyeivel is a szemükben - én ugrálni és táncolni kezdtem a sír körül énekelve:

Béke halott lelkére
ez egy kicsi asszony volt
csupa színaranyból.

és így tovább...

Ettől a pillanattól kezdve minden „majomkodás" előtt, vagyis a környezet minden szokásos automatikus megnyilvánulásának utánzása előtt mindig előjön bennem „valami", ami arra vezet amit most egy „ellenállhatatlan késztetésnek" neveznék; semmit sem úgy csinálni mint a többiek.

Ama koromban például ekképpen viselkedtem:

Ha az öcsém, a húgaim, vagy a szomszéd gyerekek azt gyakorolták, hogyan kapják el a labdát a jobb kezükkel, azzal kezdték, hogy a szokásos módon feldobták a levegőbe, míg én először erősen a földre pattintottam, majd bukfencet vetettem és csak azután kaptam el finoman a balkezem hüvelyk és középső ujjával.

Vagy ha a gyerekek arccal a lejtőnek szánkóztak le, akkor én „rükvercben" próbáltam, és minden alkalommal jobban és jobban. Vagy amikor Ábrahám süteményt osztogattak, és a többiek, mielőtt megették volna, szokás szerint nyalogatni kezdték, bizonyára azért, hogy megérezzék az ízét, és meghosszabbítsák az élvezetet, én ezt a mézeskalácsot előbb minden oldaláról körbeszaglásztam, néha még a fülemhez is emeltem és célzatosan meghallgattam, majd valószínűleg csaknem önkénytelenül, de a legnagyobb komolysággal ezt mormogtam: „Elég, elég, nem kell befalni", majd néhány ritmust hümmögve egyből bekaptam, minden ízlelgetés nélkül - és így tovább.

Ez az első esemény, ami előidézte bennem egyikét az említett két adatnak, amelyek azóta „éltető forrásokká" váltak elhunyt nagyanyám utasításának megelevenítéséhez és megerősítéséhez, éppen abban a koromban játszódott le, mikor az egykori tömzsi kölyökből „fiatal semmirekellővé" lettem, és már kezdtem jelöltje lenni - mint mondják - a „kellemes küllemű, de gyanús belsejű fiatalember" címnek.

Ez az esemény a következő körülmények között játszódott le - meglehet maga a Sors különleges elrendezésének eredményeképpen:

Egy napon, hozzám hasonló semmirekellők társaságában éppen „hurkot" állítottam fel galambfogásra a szomszéd ház tetején, amikor az egyik suhanc, aki *a* fejem fölött áthajolva nagy figyelemmel szemlélt, hirtelen így szólt:

- Én a helyedben a lószőr hurkot úgy helyezném el, hogy a galamb középső lábujja, ami a leghosszabb, ne tudjon be lemenni, mivel ahogy azt az állattan tanárunk legutóbb el magyarázta, a vergődő galamb minden erőtartaléka pontosan abban a lábujjában összpontosul, és természetesen, ha ez a lábujj kerül bele a hurokba, akkor könnyen el tudja szakítani azt.

Erre a megjegyzésre felcsattant egy suhanc éppen velem szemben, akinek szájából a nyálnak egész áradata fröcskölt szana-széjjel amikor csak megszólalt, s elkezdett megöntözni bennünket a következő szavak közepette:

- Állítsd meg duma-malmodat te büdös fattyú, Hottentotta akasztófavirág. Te épp olyan elvetélt alak vagy mint a tanítód. Ha feltételezzük, hogy a galamb fizikai ereje a középső lábujjában koncentrálódik, akkor minden okunk megvan úgy elrendezni a dolgokat, hogy éppen ez akadjon bele a hurokba. Csak akkor nyeri majd el teljes fontosságát a célunkhoz - azaz ezeknek a szerencsétlen teremtményeknek, a galamboknak elfogásához - egy bizonyos sajátosság, ami e nyúlós és puhány „dolog", vagyis az agy minden hordozójának jellemzője, és ami a következő: mikor új befolyások hatására, amelytől ennek az agynak jelentéktelen megnyilvánulási képessége függ, létrejön egy jelenlétbeli

változás, ami a törvények szerint periodikusan szükséges, az abból következő enyhe zavar - aminek a szerepe az, hogy az általános működés más megnyilvánulásait felfokozza -

azonnal módot ad arra, hogy az egész szervezet súlypontja, amiben ez a nyúlós „dolog" csak egy olyan lefokozott szerepet játszik, ideiglenesen eltolódjon megszokott helyéről, és ez gyakran olyan váratlan eredményeket idéz elő az általános működésben, amelyek az abszurditásig nevetségesek ...

Ahogy ezeket az utolsó szavakat sugárban kilövellő nyállal kivágta az olyan volt, mintha az arcom egy szórógép hatásának lett volna kitéve, olyannak, mint amilyent a németek a szövetek anilinos befestésére találtak fel.

Ez több volt annál, mint amit el tudtam viselni, és anélkül, hogy kiegyenesedtem volna, fejjel nekirohantam, óriási ütést mérve a hasába, ami őt nyomban leterítette, vagyis „eszméletét vesztette".

Nem tudom és nem is akarom tudni milyen eredmények jelennek majd meg az önök gondolatában a körülmények rendkívüli összejátszásának hallatán, amit most el fogok mondani; ami engem illet, ez az egybeesés nagyban erősítette hitemet, hogy a fiatalkoromban lejátszódott összes esemény távolról sem a véletlen következményei voltak, hanem azokat bizonyos ismeretlen erők szándékosan hozták létre.

Tény, hogy erre az ügyes fogásra alig néhány nappal az incidens előtt tanított meg egy Törökországi görög pap, akit a törökök üldöztek politikai nézetei miatt, s el kellett menekülnie, és a városunkba érkezvén, szüleim azzal bízták meg, hogy engem a modern görög nyelvre tanítson.

Nem tudom, hogy min alapultak ennek a görög papnak a politikai meggyőződései és ideái, de arra jól emlékszem, hogy minden beszélgetésünkben - még akkor is, amikor a régi és a modern görög nyelv felkiáltásai közötti különbségeket magyarázta - tisztán kitűnt az az álma, hogy a lehető leggyorsabban visszatér Krétára, hogy ott igaz hazafiságáról tegyen tanúbizonyságot.

Nos, be kell vallanom ügyességem eredménye engem magamat is ugyancsak megrémített, mert még nem ismertem *a* hatását egy erre a helyre mért ütésnek, és azt hittem megöltem a fiút.

Mialatt átéltem ezt a rémületet, egy másik fiú, aki tettemnek szemtanúja volt, és egyben az unokatestvére „önvédelmi tehetségem" áldozatának, nyilvánvalóan a „vérrokonság"

érzelmével fűtve gondolkodás nélkül nekem esett, és teljes erővel állón vágott.

Az ütéstől mint mondják „csillagokat láttam", és ezzel egyidejűleg úgy megtelt a szám, mintha vagy ezer csirke mesterséges felhizlalására elég eleséggel lenne tele.

Egy bizonyos idő után, amikor ez a két szokatlan érzet lecsillapult bennem, felfedeztem, hogy valami idegen anyag van a számban. Az ujjaimmal gyorsan kiszedtem, és kiderült, hogy se több se kevesebb, mint egy nagy méretű, és különleges formájú fog.

Látván, ahogy ezt a rendkívüli fogat vizsgálom, az összes suhanc odagyűlt körém, és ők is a legnagyobb kíváncsisággal, mély csendben kezdték bámulni. Ekkorra áldozatom is magához tért, felállt, odajött mintha misem történt volna, és ő is elképedve nézte a fogamat.

Ennek a furcsa fognak hét elágazása volt, és mindegyiknek a végén ragyogóan ott gyöngyözött egy-egy vércsepp; és minden vércseppen keresztül tisztán és világosan áttetszett, a fehér sugár hét megnyilvánulási oldalának egyike.

Ezután a fiatal semmirekellőktől oly szokatlan csend után ismét kitört a szokásos zsivaj, és ebben a zajos ordítozásban határoztuk el, hogy rögvest elmegyünk a borbélyhoz, aki a foghúzás szakértője, és megkérdezzük tőle, miért ilyen ez a fog.

így mi mindannyian lemásztunk a tetőről és mentünk egyenest a borbély üzlete felé. Én a „nap hőse"-ként természetesen nagypeckesen legelöl.

A borbély egy lekicsinylő pillantás után kijelentette, hogy ez egyszerűen egy bölcsesség fog, és ez minden

hímnemű emberi lénynél ilyen, aki kizárólag saját anyja tejével táplálkozott egészen addig, amíg képessé nem vált először „papát" és „mamát" gügyögni, és már számos ember között az első szempillantásra ki tudja választani saját atyjának képmását.

Ennek az eseménynek, aminek szegény bölcsességfogam vált mondhatnánk az „engesztelő áldozatává", kettős következménye lett. Egyrészt a tudatom attól kezdve minden alkalommal magába kezdte szívni elhunyt nagyanyám akaratának igaz esszenciáját - része legyen neki a Mennyországban, - másrészt mivel a fog helyén maradt üreg ápolásához nem folyamodtam „diplomás fogorvoshoz" - amit azért

sem tehettem volna meg, mivel házunk távol esett a modern kultúra minden központjától -, az üregből krónikusan szivárogni kezdett „valami", aminek az volt a tulajdonsága -amint azt nemrégiben elmagyarázta nekem egy jól ismert meteorológus, akivel véletlenül kerültem bizalmas barátságba gyakori találkozásaink során a Montmartre-i éttermekben -, hogy egy ellenállhatatlan törekvést és érdeklődést ébresz-szen fel bennem minden szokatlan természetű „valóságos tény" okát keresni; és ez az öröklődésemtől független tulajdonság fokozatosan és automatikusan szakértőt faragott belőlem „mindenféle kétes jelenség" kutatásának művészetében ami csak az utamba került, és ez gyakran megesett.

És mikor, természetesen a Mi Egyetemes Mesterünk, a Könyörtelen Heropasz, vagyis az „idő folyása" közreműködésével olyan fiatalemberré változtam, mint amit már jellemeztem, ez az új tulajdonság a tudatosság igazi kioltha-tatlan, mindig égő szívévé vált.

A második éltető tényező, ami biztosította szeretett nagyanyám utolsó akaratának végleges összeolvadását az egyéniségemet képező elemekkel, a benyomásoknak az az összessége volt, amit egy elv eredetét érintő bizonyos információk tettek rám, egy elvé ami azután - mint azt M. Alain Kardec egy „abszolút titkos" spiritiszta ülés során kimutatta

- Nagy Világegyetemünk összes bolygóját benépesítő lények
egyik legfontosabb „életelvévé" vált.

Ez az egyetemes életelv így fejeződik ki: „Ha kirúgsz a hámból, adj bele apait, anyait, a szállítást és a csomagolást is beleértve".

Mivel ez az elv ugyanazon a bolygón született mint önök

- ahol hovatovább azzal töltik az idejüket, hogy rózsaágyon
heverésznek, amikor éppen nem fox-trotot táncolnak - nincs
jogom, hogy ezt a témát illetően eltitkoljam a tulajdonom
ban lévő információkat, amiknek alapján meg fogják érteni
eme univerzális elv megjelenésének bizonyos részleteit.

Nem sokkal azután, hogy természetembe beleültetődött az említett örökség, azaz az önkéntelen vágy mindenféle „valóságos tény" okát megismerni, első alkalommal mentem el Oroszország szívébe, Moszkva városába. Mivel ott semmit

mást nem találtam, ami pszichizmusomnak ezt az igényét kielégíthette volna, így az orosz legendák és közmondások kutatásába fogtam, és egy szép napon - véletlenül, vagy a törvényeknek objektíven megfelelő eseménysorozat következtében - a következő történet jutott a tudomásomra: Egy bizonyos oroszn ak, aki környezete számára mindössze egy egyszerű kereskedő volt, üzleti ügyben vidéki városából az ország második fővárosába, Moszkvába kellett mennie, és kedvenc fia - aki kétség kívül azért volt az, mert kizárólag az anyjára hasonlított - megkérte, hogy hozzon el neki egy bizonyos könyvet.

Moszkvába érkezve, ez a tudattalan szerzője eme egyetemes életelvnek, egy barátjával együtt - amint az ott szokás -úgy berúgott mint a szamár, valódi orosz vodkával.

Amikor a kétlábú teremtmények egyik jelenkori nagy csoportosulásának ez a két tagja kiürítette a megkívánt számú poharat ebből az „orosz áldásból", és éppen vitát kezdtek a „közoktatásról", mivel ott hagyományosan szokásban volt ezzel a témával kezdeni a beszélgetést; hirtelen a mi kereskedőnknek asszociációk révén eszébe

jutott kedvenc fiának megbízása és nyomban elhatározta, hogy barátjával együtt felkerekednek és megveszik azt a könyvet.

A boltban, miután átlapozta a könyvet amit a kezébe adott az eladó megkérdezte mi az ára. Az alkalmazott azt válaszolta, hogy a könyv hatvan kopekbe kerül.

Mivel, hogy a fedőlapon csak negyvenöt kopek szerepel, a kereskedő szokatlan módon kezdett gondolkodni - különösen egy orosztól szokatlan módon - majd a vállai furcsa játékával kihúzta magát, a mellkasát kidomborítva mint egy gárda tiszt, földbegyökerezett lábakkal, és egy kis szünet után nyugodtan, de nagy tekintéllyel így szólt:

- Az ár, amit ide írtak negyvenöt kopek. Miért kér ön hatvanat?

Az eladó akkor „legnyájasabb" arckifejezését felvéve, ami minden alkalmazottnak sajátossága, azt válaszolta, hogy a könyv valóban csak negyvenöt kopekbe kerül, de mégis hatvanért kell adni, mivel hozzájön tizenöt kopek a szállításra és a csomagolásra.

A mi kereskedőnket ez a válasz a két egymásnak ellentmondó és mégis tisztán összeegyeztethető ténnyel teljesen

megzavarta, és szemlátomást valami szokatlan dolognak lett áldozata. Szemeit a mennyezetre emelve ismét gondolkodóba esett, de ezúttal akképpen, mint egy angol professzor aki feltalálta a ricinusolaj kapszulát, hirtelen, a barátja felé fordult, s a világon először nyilatkoztatta ki azon megszövegezést, amely esszenciájában egy vitathatatlan objektív igazságot fejez ki, és ami azóta egy mondás jellegét vette fel: - Sebaj pajtás, megvesszük ezt a könyvet. Most, ez nem számít! Ma mulatunk. És ha kirúgsz a hámból, adj bele apait, anyait, a szállítást és a csomagolást is beleértve!

Ami engem illet, aki szerencsétlenségemre arra ítéltetett, hogy még életében tapasztalja meg a pokolnak gyönyöreit, amint e felfedezés tudatosult bennem, valami nagyon furcsa, sem azelőtt, sem azóta soha nem tapasztalt különös állapotba kerültem, ami elég hosszú ideig folytatódott. Olyan volt mintha az összes bennem szokásosan lejátszódó különböző forrásokból eredő asszociáció és emóció „Derbit" futna bennem, mint azt a kortárs Hivintsek mondanák.

Ezzel egyidejűleg egy intenzív, szinte elviselhetetlen viszketést éreztem az egész hátgerincemben, és ugyanolyan elviselhetetlen görcsöt a plexus solaris közepén; és mindezek a furcsa, egymást serkentő érzékelések hirtelen helyet adtak egy nagy belső nyugalomnak, amit azóta sem éltem át soha, csak egyetlen egyszer, amikor a „levegőből vajat csináló" konfraternitás „nagy beavatási" szertartását végezték el rajtam.

Később, amikor az „Én"-em, vagyis ez az „ismeretlen valami", amit a legősibb kor egyik különce - akit környezete „tudósnak" nevezett - mint ahogy még manapság is nevezik az efféle embereket - így jellemzett: „egy relatív átmeneti megjelenés, ami a gondolat, az érzelem, és a szerves automatizmus működésének minőségétől függ", míg egy másik híres őskori tudós, az arab Mal-el-El „a tudat, a tudatalatti és az ösztön együttműködő eredményeként" írja le - mellesleg ez az a meghatározás, amit eltérő formában később egy nem kevésbé híres görög tudós Xénophon „vett kölcsön" - így amikor ugyanez az „Én"-em - ahogy mondtam - elképedt figyelmét befelé fordította, először is nagyon tisztán konstatáltam, hogy mindaz ami lehetővé tette nekem, hogy eme

„egyetemes életelvnek" elismert mondást első szavától utolsóig megértsem, egy sajátos kozmikus anyaggá változott át bennem, amely összeolvadva kedves nagyanyám utolsó akaratának már azeló'tt kikristályosodott eredményeivel, átváltozott „egy bizonyos dologba", és hogy ez a „bizonyos dolog" egész jelenlétemet áthatva minden egyes atomjába belerögzó'dött egyszer s mindenkorra. Akkor ott a szerencsétlen „Én"-em határozottan megérezte, és az engedelmesség érzésével felismerte azt az elszomorító tényt, hogy ezentúl kivétel nélkül mindenütt és mindenben, akarva-akaratlanul eszerint a bennem rejlő tulajdonság szerint kell megnyilvánulnom, amely nem az öröklődés törvényeit követve, sem a környező körülmények következtében alakult ki a jelenlétemben, hanem három külső véletlen és egymástól teljesen független ok hatására, és pedig: hála egy személy buzdításainak, aki az én leghalványabb kívánságom nélkül lett passzív okozójává az én evilági megjelenésem okozójának;

másodszor mert kitört a fogam egy kis semmirekellő ütésétől csupán azért, mert az unokatestvére „köpdö-sődött"; és végül ama mondásnak köszönhetően, ami egy számomra teljesen ismeretlen személynek: egy bizonyos orosz kereskedőnek ittas szájából fakadt.

Mielőtt ezt az „egyetemes életelvet" megismertem, ha másképp is viselkedtem, mint a többi hozzám hasonló, két-lábú állat - akik egyazon bolygón jönnek napvilágra és vegetálnak mint én - azt automatikusan, és néha csak féltu-datosan tettem; de ezután a felfedezés után, elkezdtem tudatosan tenni, sőt az Anya Természet iránti kötelességem becsületes és korrekt beteljesítéséből fakadó két egyesült impulzus: az önelégültség, és az önmagámról való tudat ösztönös érzetével.

Ki kell hangsúlyoznom azt a tényt, hogy ez előtt az esemény előtt, bár semmit nem csináltam úgy mint mások, magatartásom alig-alig vonta magára a környezetem figyelmét; de attól a perctől kezdve, hogy ennek az életelvnek esszenciája a természetembe asszimilálódott, egyrészt minden meg-nyilvánulásom - akár szándékos, valamilyen célra irányuló, akár egyszerűen csak az „idő eltöltésre" szolgáló - nagy életerőt nyert, és elősegítette a „tyúkszemek" képződését mindazon hozzám hasonló teremtmény különböző észlelő

szervein, akik közvetlenül, vagy közvetve arra irányították figyelmüket amit csináltam; másrészt azért, hogy néhai nagyanyám utolsó akaratának engedelmeskedjek, minden cselekedetemet elkezdtem egészen a legvégső határáig vinni, és automatikusan az a szokás alakult ki bennem, hogy minden új vállalkozás kezdetén, és minden alkalommal amikor az változáson ment keresztül - természetesen kiterjeszkedve -, csendesen vagy fennhangon, mindig elmondtam ezt a szólást:

„Ha kirúgsz a hámból, adj bele apait, anyait, a szállítást és a csomagolást is beleértve!"

Például jelen esetben is, mivel olyan okokból amelyek nem tőlem, hanem életem bizonyos váratlan és különös körülményeitől függnek, a véletlen folytán könyvírásra kényszerültem, kénytelen vagyok ezt is ugyanehhez az elvhez alkalmazkodva megtenni, az elvhez, amelyet rendkívüli, az élet készítette körülmények különleges összetalálkozásai rögzítettek bennem fokozatosan, és teljes jelenlétem minden atomjával egybeolvadt.

Ezúttal ezt a pszicho-organikus elvet úgy fogom aktualizálni, hogy ahelyett hogy követném az írók szokásos gyakorlatát, akik már évszázadok óta olyan állítólagos eseményeket választanak „műveik" tárgyául, amelyek már lejátszódtak vagy éppen most játszódnak le a Földön, én olyan eseményeket választok, amelyek az egész Univerzum skáláján vannak. Ez esetben is „ha megfogtad, csak vigyed", vagyis „ha kirúgsz a hámból, adj bele apait, anyait".

A Föld skáláján bárki tud írni. Azonban én, én nem vagyok bárki!

Hogy tudnám magamat csak erre a mi objektív értelemben „vacak Földünkre" korlátozni?

Nem, ezt nem tehetem. Nem választhatom műveim témájának azt, amit általában a többi író, már csak azért sem, mert ha spiritiszta tudósaink állításai hirtelen igaznak bizonyulnának és nagyanyám neszét venné, el tudják képzelni mi történne az én drága, szeretett nagyanyámmal?

Megfordulna koporsójában, mint mondják. Nem ám egyszer, hanem - ahogy én őt ismerem, különösen most, hogy a magát más helyzetébe való beleélés művészetének nagymes-

tere lettem - nagyon sokszor, olyan sokszor, hogy fennállna a veszélye, hogy „ír szélkakassá" változik.

Ami pedig önöket illeti kedves olvasóim, ne aggódjanak... Természetesen a Földről is fogok beszélni; de egy olyan pártatlan formában, hogy ez az aránylag kis bolygó, és rajta minden, annak a helynek feleljen meg, amit valójában betölt, és amit az önök józan logikája szerint - természetesen hála az én kalauzolásomnak - be kell töltenie Nagy Világegyetemünkben.

Természetesen hasonlóan kell eljárjak az úgynevezett „hó'seimmel" is, és más „típusokat" kell műveim hőseinek vennem, mint amiket a földön élő különböző rangú és bármely korszakból származó írók lefestenek és magasztalnak -különböző olyasféle hősök, akik egy félreértés folytán születtek, Jánosok, Palik vagy Lacik, akik

„felelős életre" való előkészítési folyamatuk alatt semmit sem nyertek el abból, amit egy Isten képmására teremtett teremtménynek, vagyis egy embernek birtokolnia kell, és az utolsó leheletükig fokozatosan csak olyan „bajokat" fejlesztenek ki magunkban, mint „bujaság", „szenvelgés", „szerelmeskedés", „fondorlatosság", „nyúlszívűség", „irigység" és más, emberhez méltatlan rossz hajlamokat.

Szándékomban áll olyan hősöket választatni műveimhez, akiket mindenki akarva nem akarva teljes létéből valóságosnak kell átérezzen, és akikkel kapcsolatban elkerülhetetlenül minden olvasóban ki kell kikristályosodnia azoknak az adatoknak, hogy mindegyikük valóban egy „valaki", és nem „akárki". Az elmúlt hetek során, mialatt még testileg kimerültén ágyban feküdtem, gondolatban felvázoltam eljövendő művem programját, és kigondoltam a kifejtés formáját és sorrendjét, és eldöntöttem kit teszek meg az első sorozat főhősévé... tudják kit? A nagy Belzebubot, személyesen.

És ezt annak a ténynek ellenére tettem, hogy ez a választás már kezdettől fogva kiválthat az olvasók legtöbbjének gondolatában olyan asszociációkat, amelyek az emberek pszichizmusában az abnormálisán megalapozott külső életkörülmények miatt, és az életükbe gyökeresedett híres „vallási erkölcsüknek" köszönhetően bennük általában kikristályozott adat-összességből eredő mindenféle automatikus, egymásnak ellentmondó impulzusokat váltanának ki,

aminek csak egy felém irányuló megmagyarázhatatlan ellenszenv lehet a következménye.

Tudja mit, olvasó?

Ha a figyelmeztetésem ellenére megkockáztatja, hogy művem további részeivel megismerkedjen, és arra törekszik, hogy a pártatlanság szellemében asszimilálja azt, valamint megértse az esszenciáját ama kérdéseknek, melyeket szándékomban áll tisztázni, én most - figyelembe véve az embernek azt a veleszületett pszichikai sajátosságát, miszerint a jót csak abban az esetben tudja ellenkezés nélkül felfogni, amennyiben létrejött egy „őszinteségre és kölcsönös bizalomra alapozott kapcsolat" - szeretnék őszinte beismerést tenni a bennem létrejött asszociációkról, amelyek apránként a tudatom megfelelő szférájában kialakították az adatokat, melyek egyéniségem teljességének azt sugalmazták, hogy műveim fő hősének egy olyan Individuumot válasszak mint Belzebub úr, mindazzal együtt, amit ő az önök számára képvisel.

Ezt nem minden ravaszság nélkül tettem.

A ravaszságom egyszerűen abban a teljesen logikus feltevésben áll, hogy előre számítok arra, mivelhogy én ennyi figyelmet áldozok őrá, ő biztosan kész lesz arra - mindmáig semmi okom sincs ebben kételkedni - hogy kimutassa háláját irányomban, és a lehetőségére álló összes eszközzel támogasson az én megírni szándékozott könyveimben.

Bár Belzebub urat, mint mondják, más fából faragták, mégis van neki - mint én azt már hosszú évekkel ezelőtt megtanultam egy híres katolikus szerzetesnek, Fullon testvérnek tanulmányaiból - egy göndör farka; márpedig, engem a gyakorlat határozottan meggyőzött arról, hogy ami göndör sohasem természetes, és azt csak különféle manipulációkkal lehet elérni; ebből arra következtettem, hogy a tenyérjóslás könyvei olvasása által a tudatomban kialakított „józan logika" szerint Belzebub úr is bizonyára rendelkezik egy jó kis adag hiúsággal... Hogy ne segítene valakit, aki reklámot csinál a nevének?

Nem hiába mondta olyan gyakran páratlan közös mesterünk Mullah Nasszr Eddin:

„Anélkül, hogy megkenné a markukat az ember, sehol sem lehet kényelmesen élni, de még lélegezni sem".

És egy másik földi bölcs, akit Till Eulenspiegelnek hívtak, bölcsességét szintén az emberek szerfeletti butaságára alapozta, ugyanezt az ideát így fejezte ki:

„Ha nem kened meg a kereket nem fog elindulni a kocsi". A népi bölcsességnek ezt a mondását ismerve, és még sok másikat, amiket több évszázados közösségi élet formált ki, elhatároztam, hogy én bizony „megkenem a markát" Belzebub úrnak, aki, mint mindenki tudja, tudománnyal és módszerekkel egyaránt bőségesen

rendelkezik.

Ne tovább, öreg...

Félre a tréfával, még ha filozofikus is, úgy tűnik ezzel az elkalandozással te az egyik legfontosabb alapelvedet sértetted meg, azt, amelyikre új mesterséged révén az álmaid megvalósítására szánt rendszeredet alapoztad; s ez az elv abból áll, hogy sohasem feledkezel meg a kortárs olvasó gondolkodási funkciójának elsatnyulásáról, és ezt a tényt figyelembe véve nem fárasztód azzal, hogy egy rövidke idó' alatt számos idea felfogására kényszeríted.

Továbbá megkértem valakit a mindig mellém furakodók közül, akik abban reménykednek, hogy ezzel kiérdemlik azt, hogy „csizmástól mehessenek be a Paradicsomba", hogy egyfolytában, hangosan olvassa fel nekem amit ebben a beveze-tó'ben írtam, az „En"-em - természetesen az elmúlt életem folyamán eredeti pszichizmusomban megrögződött összes adat által támogatva, amelyek többek között lehetővé tették, hogy megértsem a különböző típusú, de hozzám hasonló teremtmények pszichizmusát - szóval az „En"-em konstatálta és határozottan felismerte, hogy ez az első fejezet kivétel nélkül minden olvasóm általános jelenlétében elkerülhetetlenül előidéz egy „bizonyos dolgot", ami automatikusan egy kifejezett ellenszenvet vált ki irányomban.

Az igazat megvallva, nem ez az ami engem most a leginkább nyugtalanít, hanem az a tény, amit a felolvasás vége felé én is konstatáltam, hogy ebben az egész fejezetben a teljes jelenlétem - amiben az „Én"-em egy nagyon szűk részt képvisel - teljes ellentétben nyilvánította meg magát az álta-

lám rendkívül nagyra becsült egyetemes mester, Mullah Nasszr Eddin ama alapvető parancsával, ami így szól:

„Sose dugd a botodat darázsfészekbe".

De a zavar ami akkor árasztotta el az érzelmemet irányító egész rendszert, amikor rájöttem, hogy az olvasó elkerülhetetlenül haragudni fog rám hirtelen lecsillapult amint gondolatban visszaemlékeztem erre a régi orosz közmondásra:

„Nincs olyan rossz, amit az idő magként fel ne őrölne, hogy lisztet csináljon belőle".

Ettől kezdve nemcsak hogy az izgalom, amit Mullah Nasszr Eddin parancsolatának való engedetlenség váltott ki ebben a rendszerben, a legkevésbé sem zavar, hanem még egy különös folyamat is megindult mindkét újabban elnyert „lelkemben", egy erőszakos viszketés formájában, ami mostanra lassanként szinte elviselhetetlen fájdalommá fokozódott a jobb oldalon egy kicsivel a plexus solaris alatt, mely a túlfokozott működéstől már e nélkül is szenved eleget.

Várjanak, várjanak... úgy tűnik, hogy ez a folyamat is csillapodóban van, és tudatomnak - sőt mondjuk a „tudatalattimnak" - a mélyéből kezd felbukkanni mindaz, ami biztosít arról, hogy meg is fog szűnni teljesen, mivel éppen a népi bölcsesség egy másik példája jutott eszembe, ami rávezet arra, hogy bár viselkedésemmel a tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddin tanácsára fittyet hánytam, ugyanakkor minden előzetes megfontolás nélkül cselekedetem többé-kevésbé megfelel az egyik legízesebb személyiség elvének, akinek hírneve minden bizonnyal nem túl messzire terjed, de felejthetetlen marad mindazok számára, akik akár csak egyszer is találkoztak vele, s én erről az értékes aranyrögről, a tifliszi Karapetről akarok beszélni.

Utóvégre, mivel ez a bevezető fejezet már ilyen hosszú lett, nem sokat számít, ha még egy kicsit megtoldom azzal, hogy mesélek önöknek erről a szerfölött rokonszenves tifliszi Karapetről is.

Tudni kell, hogy úgy harminc-harmincöt évvel ezelőtt, a tifliszi vasútállomás mozdonyszínében volt egy „gőzsíp".

Ez ébresztette minden reggel a vasúti munkásokat és a mozdonyszín alkalmazottait; és mivel a tifliszi állomás dombon állt, a sípot csaknem az egész város hallotta, s így

nemcsak a vasúti alkalmazottakat ébresztette fel, hanem az összes többi lakót is.

Úgy hiszem Tiflisz városi hivatala hosszú levelezésben állt a vasútügyi közigazgatással, a békés polgárok

reggeli nyugalmában okozott kár ügyét illetően.

A síp működtetésének kötelessége erre a bizonyos Karapetre hárult, aki a mozdonyszínben volt alkalmazott.

Reggelente, amikor megérkezett, mielőtt meghúzta volna a kötelet ami a sípba engedi a gőzt, karjait minden irányba meglengette és ünnepélyesen, mint egy mohamedán mullah a minaretje tetején, tele torokból ezt kiáltotta:

„Az anyátok egy ... aaa! Az apátok egy ... aaa! Az öreganyátok a legnagyobb... aaaa! Hogy a szemeitek, a füleitek, az orrotok, a lépetek, a májatok, a bőrkeményedéseitek..." stb. Egyszóval körbeordibálta a különféle káromkodásokat amiket csak ismert - és csakis ezután ragadta meg a kötelet.

Mivel hallottam erről a Karapetről és a szokásáról, egy este munkaidő után egy tömlő Kaséti borral elmentem, hogy találkozzak vele, és miután eleget tettünk az ott szokásos „tósztok szertartásának", megkérdeztem tőle - természetesen az odaülő módon, a helybeli illemkódexnek megfelelő, „a közös kapcsolatra létrehozott barátságos" szavakkal - miért cselekszik így.

Egy hajtásra kiitta a pohár borát, és miután elénekelt egy híres, Grúziában elengedhetetlen bordalt, a „vedeljünk még legények"-et, ráérősen belekezdett:

„Mivel ön nem úgy issza a bort, mint manapság az emberek, vagyis nem csak a látszat kedvéért iszik, hanem becsületesen, ez már mutatja nekem, hogy nem csak kíváncsiságból szeretné ismerni a szokásomat, mint a mérnökeink és technikusaink akik kérdésekkel zaklatnak, hanem igazi tudásvágyból; ezért szeretném, sőt még kötelességemnek is érzem, hogy őszintén megvalljam önnek skrupulózus meggondolásaimat amelyek erre késztettek.

„Azelőtt éjjeli műszakban dolgoztam a mozdonyszínben, s mint segédmunkás, a mozdonyok kazánjait mostam, de amikor felszerelték a gőzsípot, a műhely vezetője, valószínűleg tekintettel a koromra, és mivel képtelen voltam már a nehéz fizikai munkára, egyedül azt a feladatot bízta rám, hogy reg-

gél és este jöjjek el, és egy pontosan megadott időpontban eresszek gőzt a sípokba.

„Új szolgálatomnak már az első hetében feltűnt, hogy miután kötelességemnek eleget tettem, egy vagy két órán keresztül valahogy egészen kellemetlenül éreztem magamat.

„Egy furcsa érzés... ami azután napról napra fokozódott, és végül is egy ösztönös nyugtalanságba ment át, ami még a hagymalevestől is elvette étvágyamat, és elkezdtem törni a fejem, hogy rájöjjek, mi lehet ennek az oka. Különösen intenzíven gondolkodtam ezen miközben mentem vagy jöttem a munkából, de minden erőfeszítésem ellenére sem találtam semmi magyarázatot, még megközelítőt sem.

„Ez így ment vagy hat hónapon keresztül, a kötél a tenyeremet már olyan durvára dörzsölte, mint egy régi pergament, amikor hirtelen, a legnagyobb véletlen folytán megértettem honnan ered ez a nyugtalanság.

„A sokkot, ami felnyitotta a szememet és elvezetett egy szilárd meggyőződéshez egy felkiáltás adta meg, és ez a következő, hát bizony elég szokatlan körülmények között játszódott le.

„Egy szép reggelen, nem éppen kipihenten - mivel az éjszaka egy részét a szomszédaimnál töltöttem, a kilencedik lányuk keresztelőjét ünnepelve, és a másik felében egy ritka, és nagyon érdekes „Az álmok és a boszorkányság" című könyvet olvastam, ami véletlenül került a kezembe - sietve mentem kiengedni a gőzt, amikor hirtelen, az egyik utcasarkon észrevettem egy ismerős szanitéct, aki a városi egészségügyi felügyeletnél dolgozott, s intett nekem, hogy álljak meg.

„A szanitéc feladata volt, hogy bizonyos órákban egy segéddel bejárja a város utcáit egy speciális kocsival, és elfogjon minden kóbor kutyát, akiknek a nyakörvén nem volt ott az érem, amit Tiflisz városa adott az adófizetés jeléül. A kutyákat a vágóhídra vitték, két hétig ott tartották a város költségén, és a vágóhíd hulladékaival etették. Ha ezalatt gazdáik nem jelentkeztek, és nem fizették be az adót, a kutyákat nagy ünnepélyességgel egy kijárat felé terelték, ami egyenesen egy speciális kemencébe vezetett.

„Nem sokkal később, eme kemence másik végén elbűvölő gurgulázás közepette folyt ki egy szappangyártásra, és talán

másra is szánt ideális tisztaságú átlátszó zsír, a városatyák legnagyobb hasznára, mialatt valahol máshol, a fülnek

nem kevésbé elbájoló zajjal ugyancsak jó minőségű, trágyaként hasznosítható anyagok ömlöttek ki.

„Szanitéc barátom a kutyákat a következő' egyszerű, és csodálatosan leleményes módszerrel fogta el.

„Szerzett magának egy nagy méretű, kimustrált halászhálót, amit egy bizonyos módon összehajtva vitt erős vállán, mialatt a lakosság jólétére irányuló expedíciói során városunk rossz hírű negyedeit járta, és amikor egy ilyen „útlevél nélküli" kutya az egész fajtájukra nézve olyan félelmetes, éleslátású tekintetébe ötlött, ő, minden sietség nélkül, egy párduc óvatosságával odalopakodott, és kihasználva a pillanatot, amikor az állatot valami más érdekelte és elvonta a figyelmét, rávetette a hálóját és ügyesen belecsavarta; majd a kocsi mellé vonta, s ott kigabalyította és a kocsin lévő ketrecbe zárta.

„Amikor szanitéc barátom megállított, éppen soron következő áldozatát figyelte; s kereste az alkalmas pillanatot, hogy hálóját ama kutyára vesse, amely farkát csóválva állt egy nőstény mellett.

„Már éppen készült kivetni a hálót, amikor hirtelen megszólalt a szomszéd templom harangja, misére hívva a híveket.

„Ez a hajnali csendben váratlanul felcsendülő hang úgy megrémisztette a kutyát, hogy félreugrott, majd behúzott farokkal úgy rohant el a kihalt utcán, mintha puskából lőtték volna.

„Ettől a szanitéc olyan dühbe jött, hogy az összes haja szála égnek állt, ami még a hónalja szőrzetére is kiterjedt, földhöz vágta a hálót és a bal válla fölött kiköpve felkiáltott: „Az ördögbe is! Éppen most kellett harangozniuk!"

„Amint a szanitéc kiáltása elérte gondolkodó apparátusomat, rengeteg gondolat kezdett összegyűlni benne, amelyek azután végül is egy a nézetem szerint helyes meglátásához vezettek annak, hogy miért folyik le bennem az említett nyugtalanság.

„Ez után a felfedezés után először bosszankodni kezdtem azon, hogy ez az oly egyszerű, oly átlátszó gondolat miért nem ötlött eszembe korábban.

„Teljes létemből éreztem, hogy ez az érzet, amelyet jelenlétem hat hónap óta kiállt, az én közéletbe való beavatkozásom szükségszerű eredménye volt.

„Mert valójában, minden ember, akit édes reggeli álmából egy gőzsíp fülhasogató hangja ver fel, csak elátkozni tud engem, ennek a pokoli hangzavarnak okozóját, *és* ez kétségkívül mindenfelől számtalan rosszkívánság rezgéseit árasztja az én személyem felé.

„Azon az emlékezetes napon, kötelezettségemnek eleget téve, szokásos hangulatomban ültem a szomszédos kocsmában. Még a tízóraim fogyasztása közben is gondolkodtam, és arra a következtetésre jutottam, hogy ha előre megszidalmaznám mindazokat, akiket úgy látszik néhányuk javára való szolgálatom fellázító módon érint, akkor ezek az emberek akik az „idiótaság szférájában" vagyis, amint azt az előző nap olvasott könyvben elmagyarázták, az álmosság és az el-szenderedés határán vannak, szidalmazhatnának a kedvük szerint, ennek semmi hatása nem volna rám.

„És meg kell mondjam, hogy amióta így teszek, azóta soha többé nem éreztem ezt az „ösztönös nyugtalanságot".

Ezúttal, türelmes olvasó, tényleg be kell fejezzem ezt a bevezető fejezetet. Már csak az aláírás marad hátra.

Az, aki...

Állj meg, te szörnyeteg! Nem lehet viccelni az ember aláírásával; emlékezz rá hogyan kellett neked egy közép-európai országban egy olyan ház tíz évi lakbérét kifizetned, ahol csak három hónapig laktál, csupáncsak azért, mert saját kezeddel aláírtál egy papirost, amelyikben kötelezettséget vállaltál arra, hogy minden évben felújítod a bérletet.

Ez és sok ehhez hasonlítható tapasztalat után természetesen nagyon, de nagyon óvatosnak kell lennem az aláírásommal.

Nos, akkor.

Az, akit gyerekkorában „Tatah"-nak hívtak, fiatalkorában „a Barnának", később „Fekete Görög"-nek, érett korában „Turkesztáni Tigris"-nek, és aki ma nem éppen akárki, hanem maga „Monsieur" vagy „Mister Gurdjieff", avagy a Mukhranszky herceg unokaöccse, vagy csak egyszerűen:

A TÁNCMESTER

Második fejezet *Prológus*

Miért jött Belzebub a mi naprendszerünkbe

E

Z az objektív időszámítás szerint, a világ teremtése utáni 223. évben, vagy ahogy a Földön mondanák a keresztény korszak 1921. évében történt.

A Világegyetemen át repült a *Karnak* nevű űrhajó, mely világűrbéli közlekedésre szolgált.

Az „Assuparatsata" térségből, vagyis *a.* „Tejút Csillagrendszerből", a „Karataz" bolygóról indulva a „Pandatznokh" naprendszer felé haladt, aminek a napját „Sarkcsillagnak" is nevezik.

Ezen az űrhajón tartózkodott Belzebub a hozzátartozóival és bizalmasaival.

Úton volt a „Revozvradendr" bolygó felé, hogy ott régi barátai meghívására részt vegyen egy konferencián. Egyedül erre a hosszú barátságra való emlékezés vitte rá, hogy elfogadja a meghívást, mert már idős lévén egy ilyen hosszú utazás, a vele járó sok viszontagsággal, bizony az ő korában nem volt egy könnyű feladat.

Nem sokkal ezelőtt az utazás előtt tért haza Belzebub világra jöttének színhelyére, a Karataz bolygóra, amelytől oly távol töltött el sok-sok évet, az esszenciája számára idegen körülmények következtében a természetének nem megfelelő körülmények között.

Ez az éveken át tartó, szokatlan élet, ami esszenciája számára idegen benyomásokkal és élményekkel járt együtt, a jelenlétén is látható nyomot hagyott. Maga az idő már meg-öregítette; mégis ezek a szokatlan életkörülmények vezették azt a Belzebubot, akinek ifjúsága oly rendkívülien erős, forrongó, és szép volt, egy ugyancsak rendkívüli öregkorhoz.

Réges-régen, amikor Belzebub még otthon, a Karataz bolygón élt, intelligenciájának kivételes képességei miatt ki-

választották, hogy „Örökkévaló Felséges Urunk" állandó Tartózkodási helyén, az „Abszolút Napon" szolgáljon; ahol néhány hozzá hasonlóval együtt „Ő Örökkévalósága" bizalmasává vált.

Ám, mivel az értelmének még nem volt ideje kialakulni, a fiatalkori, és ezért forrongó gondolkodása, amiben az asszociációk folyamata szabálytalanul áramlott, csak egy korlátozott fogalmakra alapozott gondolkodás volt - mint ahogy ez természetes olyan lényeknél, akik még nem teljesen felelősek -, s Belzebub egyszer a Világ kormányzásában meglátott valamit, ami neki „illogikusnak" tűnt, és támogatást találva barátai között, akik hozzá hasonlóan még hiányosan kifejlődött lények voltak, beleavatkozott abba ami nem az ő dolga volt.

Belzebub természetének olyan ereje és zabolátlansága volt, hogy beavatkozása - társai támogatásával - rövidesen minden elmét meghódított, és kévésen múlott, hogy a Megalokozmosz központi birodalmában ki ne váltson egy forradalmat.

Ezt megtudván „Ő Örökkévalósága", az „Ő Nagy Szeretete" és „Végtelen Kegyelme" ellenére arra kényszerült, hogy Belzebubot és barátait a Világegyetem egyik távoli tájékára száműzze, az „Örs" naprendszerre, melyet annak lakói egyszerűen „a Naprendszernek" hívnak. A Mars nevű bolygót jelölték ki lakóhelyül számukra, megengedve, hogy más bolygókon is lakhatnak, de csak azon a naprendszeren belül.

A száműzöttek között Belzebub társain kívül ott voltak azok, akik szimpatizáltak vele, a bizalmasai, és úgy a saját mint barátainak alattvalói.

Megérkeztek erre a távoli helyre gyerekeikkel és egész háznépükkel, és így rövid időn belül a Mars-bolygón Nagy Világegyetemünk központi bolygóiról eredő három-központú lényeknek egy egész

kolóniája alakult ki.

Ez az ott idegen lakosság fokozatosan alkalmazkodott új lakóhelyéhez; sokan közülük száműzetésük hosszú éveinek lerövidítésére még valami elfoglaltságot is találtak vagy magán a Mars-bolygón, vagy a szomszédos bolygók valamelyikén, amelyek a Központtól való távoliságuk, és összes képződményeik szegényessége következtében, szinte teljesen elhagyatottak voltak.

Ahogy teltek az évek lassacskán sokan - vagy saját szándékukból, vagy az általános szükséglet miatt - más bolygókra költöztek, de maga Belzebub bizalmasaival a Marson maradt, és ott többé-kevésbé elviselhetővé szervezte meg életkörülményeit.

Egyik fő elfoglaltsága az volt, hogy a Világegyetem távol eső koncentrációinak megfigyelésére, valamint a szomszédos bolygók életkörülményeinek tanulmányozására, egy obszervatóriumot rendezett be - amely azután az egész Világmindenségben ismertté, sőt még híressé is vált.

Bár a mi Orsz naprendszerünk a Központtól való távolsága és sok más ok miatt is elhanyagolt volt, mégis amint ennek a naprendszernek bolygói benépesültek három-központú lényekkel, a kozmosz Nagyon Szent Individuumai, akik Örökkévaló Közös Atyánkat körülveszik, időről időre Hírnököket küldtek oda, hogy ezeknek a lényeknek a létezését szabályozzák, és az egyetemes Harmóniával összhangba hozzák.

így küldték el egyszer, eme naprendszer „Földnek" nevezett bolygójára a mi Örökkévalóságunk Hírnökeként egy bizonyos Ashyata Sheymasht. Mivel Belzebub akkor egy nélkülözhetetlen feladatot hajtott végre az ő missziójához, amikor ez a Hírnök visszatért az Abszolút Napra, kérve-kérte Örökkévalósága kegyelmét a hajdanán fiatal és forrongó, de akkorra már megöregedett Belzebub számára.

Ashyata Sheymash kérelmét, valamint Belzebub szerény és lelkiismeretes életét tekintetbe véve Teremtőnk és Alkotónk megbocsátott neki, és megengedte, hogy világra jötte helyére visszatérhessen.

így tehát hosszú távollét után Belzebub visszajutott a Világegyetem központjába.

Befolyása és tekintélye a száműzetése alatt távolról sem csökkent. Ellenkezőleg, nagyon is megnőtt, mert körülötte mindenki elismerte, hogy a szokatlan körülmények között eltöltött hosszú éveknek köszönhetően tapasztalata és tudása kiszélesedett és egyben elmélyült.

így, amikor *a* Pandatznokh naprendszer egyik bolygóján nagyfontosságú események következtek be, régi barátai az

miért iött belzebub a mi naprendszerünkbe

alkalmatlankodást megkockáztatva elhatározták, hogy fölkeresik Belzebubot és meghívják a konferenciájukra.

Ezért vállalkozott Belzebub erre a Karataz bolygóról a Revozvradendr bolygóra való hosszú utazásra a *Karnak* űrhajón.

Ezen a nagy *Karnak* űrhajón utazott Belzebub rokonaival és kísérőivel, valamint azzal a sok egyéb lénnyel, akik magán az űrhajón szolgáltak.

Elbeszélésünk idején minden utas vagy a saját hivatalos működésének betöltésével volt elfoglalva, vagy egyszerűen annak megvalósításával, amit „aktív-lényi-gondolkodásnak" neveznek.

Az összes utas közül kitűnt egy fiú, aki mindig Belzebub közelében tartózkodott.

Ő Hasszin volt, kedvenc fiának, Tulufnak fia.

Belzebub a száműzetése utáni hazatérésekor látta először unokáját Hasszint, és mivel a jó szívét értékelte és egyfajta „családi vonzódást" érzett irányában, mindjárt megkedvelte.

Mivel eljött a fiatal Hasszin értelme kifejlesztésének ideje, Belzebub, akinek akkoriban történetesen sok szabadideje volt, magára vállalta unokája nevelését, és mindenhova magával vitte őt.

Hasszin maga is szívvel-lélekkel csatlakozott nagyapjához, olyannyira hogy egy lépést sem tett volna nélküle; és mohón szívta magába mindazt, amit nagyapja mondott vagy tanított neki.

Az elbeszélés kezdetén Belzebub Hasszinnal és Ahounnal, az idős és hű szolgával, aki őt mindenhova elkísérte, a felső „kasnikon" ült, vagyis a *Karnak* felső fedélzetén, a „kalno-kranonisz" - egyfajta nagy üvegbúra - alatt, s mialatt a végtelen űrt szemlélték egymás között beszélgettek.

Belzebub a Naprendszerről mesélt, ahol oly sok évet töltött.

Ezúttal a Vénusznak nevezett bolygó természetének sajátosságairól beszélt.

Elbeszélése közben üzenetet hoztak Belzebubnak, hogy az űrhajó kapitánya szeretne beszélni vele. Belzebub ehhez beleegyezését adta.

Harmadik fejezet

Mi okozta a késést a *Karnak* űrhajó esésében

N

ÉHÁNY pillanat múlva belépett a kapitány, és miután Belzebubot a rangjának kijáró ceremóniával köszöntötte, így szólt:

- Nagyméltóságú Uram, engedje meg, hogy elvitathatatlan véleményéhez folyamodjak.

Egy olyan akadály áll az utunkban, ami „elkerülhetetlen", és ami megakadályozza az egyenes vonalú esésünket.

Ha a megtervezett útirányt követjük, akkor két „kilprenón"* belül keresztül fogunk repülni a „Vuanik" naprendszeren. Körülbelül egy kilprenóval előbb azonban, pontosan ugyanott ahol az űrhajónknak kell átmennie, keresztül fog haladni ennek a naprendszernek egyik, „Szakur"-nak nevezett nagy üstököse, melyet néha „bolondos üstökös"-nek neveznek.

Ha a tervezett útirányt megtartjuk, elkerülhetetlenül keresztezni fogjuk a pályáját.

De mint Nagyméltóságú Uram ezt természetesen tudja, ez a „bolondos üstökös" nagy mennyiségű „zilnotragót"** hagy maga után, és ez a gáz, amikor behatol a lények planetáris testébe mindaddig megzavarja legtöbb funkciójukat, amíg teljesen el nem párolog.

Eló'ször - folytatta a kapitány - ennek a zilnotragós zónának a kikerülésére gondoltam. Ez nagy kerüló'vel járna, ami jelentó'sen meghosszabbítaná utazásunkat. Ám még több időbe kerülne, ha várnánk addig amíg a zilnotragó szétosz-lik.

Az eló'ttünk álló két teljesen különböző lehetőség közül én magam nem tudok választani. Ezért bátorkodtam alkal-

* Belzebub nyelvezetében a „kilprenó" szó egy időtartamot jelent, ami körülbelül megfelel annak, amit mi „egy órának" momdunk. ** „Zilnotragó" a neve egy olyanfajta gáznak, mint amit mi „ciánhidrogénnek" nevezünk

matlankodni, hogy Nagyméltóságú Uram magas véleményét kikérjem.

Miután a kapitány befejezte a mondanivalóját, Belzebub egy kicsit gondolkodott azután így szólt:

- Nem is tudom mit tanácsoljak, kedves kapitányom... De, mégis! A Naprendszerben, ahol olyan sok évet töltöttem, van egy bolygó, amit „Föld"-nek neveznek. Ezen a „Földbolygón" furcsa „háromközpontú" lények jelentek, sőt még most is jelennek meg. Élt közöttük *a* bolygó Ázsia nevű kontinensén egy fölöttébb bölcs háromagyú lény, akit ott „Mullah Nasszr Eddin"-nek hívtak.

Ennek a földi bölcsnek, Mullah Nasszr Eddinnek, az élet minden különös helyzetére - legyen az fontos, vagy jelentéktelen -, mindig volt egy találó és maró szentenciája.

És mivel eme szentenciák mind alapvető igazságot tartalmaztak az ottani emberek számára, a bolygón eltöltött időszakban én is irányadóul vettem ezeket azért, hogy a közöttük töltött életet

kellemessé tegyem.

Kedves kapitányom, a jelen helyzetre fel is fogom használni az egyiket.

Egy, a miénkhez hasonló helyzetben ő valószínűleg ezt mondaná:

„Az ember nem ugorhatja át a térdét, és abszurd volna ha meg akarná csókolni a saját könyökét."

Ugyanezt mondom most önnek, és hozzáteszem: semmit sem lehet tenni kedves kapitányom, ha az ember egy olyan eseményt lát feltűnni, ami a sajátjánál összehasonlíthatatlanul magasabb erőkből ered, akkor alá kell vetnie magát.

Ön azt mondja, hogy a kerülő nagyon meghosszabbítaná utunkat, de a várakozás még több időbe telne. Nagyon jó. Tételezzük fel még azt is, hogy ezzel a kerülőúttal nyerünk egy kis időt. Mit gondol? Megérné-e járatni és koptatni űrhajónk gépezetét, hogy egy kicsit korábban érkezzünk rendeltetési helyünkre?

Ha ilyen következményekkel jár ez a kerülő, véleményem szerint a második javaslatát kellene előnyben részesítenünk, azaz megállni valahol mindaddig, amíg megtisztul az út ettől a mérgező „zilnotrágótól". Ez legalább az űrhajónkat megkíméli egy felesleges károsodástól.

45

A MINDENSÉGRŰL ÉS MINDENRŐL

Mi pedig igyekezni fogunk, hogy ennek a váratlan késedelemnek az idejét mindnyájunk számára hasznosan töltsük ki.

Ami engem illet, szívesen beszélgetnék önnel a jelenlegi űrhajókról úgy általában, kiváltképp a mienkró'l, mivel a távollétem alatt sok új dolgot találtak fel, amit még egyáltalán nem ismerek.

Például az én időmben ezek a nagy világűr-átkelő hajók annyira komplikáltak és olyan terjedelmesek voltak, hogy *a* teljesítményüknek csaknem a fele az előrehaladásukra felhasznált energia előállításához szükséges anyagok szállítására szolgált.

Ezzel szemben a jelenlegi űrhajók, az egyszerűségükkel és a lényi megnyilvánulásokhoz nyújtott a lehetőségeikkel jó példái a „felicitosz-kirnónak"... Sőt az ember még el is feledkezik arról, hogy nem valamelyik bolygón van.

Nohát akkor kedves kapitány, nagyon szeretném megtudni hogyan sikerült ilyen remekműveket előállítani, és hogy miképpen működnek ezek *a* jelenlegi űrhajók.

Most tehát induljon, és tegye meg a kellő előkészületeket a szükségszerű megállásunkhoz és térjen vissza hozzám amikor szabad lesz, és elkerülhetetlen késésünk idejét fel fogjuk használni egy mindnyájunk számára hasznos beszélgetésre.

Mikor a kapitány kiment, Hasszin hirtelen felugrott, táncolni és tapsolni kezdett és így kiáltott fel:

- Mennyire örülök, mennyire örülök annak ami történik!

Belzebub szeretettel szemlélte kedveltje örömteli megnyilvánulásait, de az öreg Ahoun nem tudta visszafogni magát és fejcsóválva morgolódni kezdett, szemére hányva az ifjúnak, hogy ő egy „leendő egoista".

Hasszin meghallván, hogy Ahoun így nevezte, megállt előtte és pajkos hangon így szólt:

- Ne mérgelődj jó Ahoun. Örömöm nem egoizmusból fakad, hanem egy szerencsés egybeesés az, ami számomra örömteli. Hallottad? Kedves nagyapám nemcsak azt határozta el, hogy megállunk, hanem megígérte a kapitánynak, hogy beszélgetni fog vele.

46

MI OKOZTA A KÉSÉST A KARNAK ŰRHAIÓ ESÉSÉBEM

Jól tudod te is, hogy kedves nagyapám a beszélgetései során mindig mond valamit azokról a helyekről ahol járt; azt is tudod, hogy csodálatosan szépen mesél, és hogy elbeszélései jelenlétünkben új, és érdekes adatokat kristályosítanak ki.

Hol itt az egoizmus? Miután bölcs értelmével, a saját belátása szerint mérlegelte egy váratlan esemény összes körülményét, nem ő maga volt-e aki tetszése szerint elhatározta ezt a megállást, ami nyilvánvalóan nem túlzottan zavarja a saját magának kitűzött terveiben?

Kedves nagyapámnak szemmel láthatóan semmi oka sincs a sietségre: a *Karnakon* megvan minden ami a kényelmét és a nyugalmát kielégíti, és körül van véve mindazokkal, akik szeretik és akiket ő szeret.

Emlékezz rá: éppen azt mondta, hogy nem szabad szembeszegülni a nálunk felsőbbrendű erőknek; és hozzátette, nemcsak szembeszegülni nem szabad, de még alá is kell rendelnie magát az embernek, és az eredményeket nagy hódo-lattal elfogadnia Urunkat Teremtó'nket isteni Műveiben dicsérve és áldva.

Nem a mi balszerencsénknek örülök, hanem annak, hogy ennek az előre nem látott, Fentről jött eseménynek köszönhetően megint hallgathatjuk kedves nagyapám elbeszéléseit.

Az én hibám-e, hogy a körülmények az én számomra a legkívánatosabbra és legelőnyösebbre fordulnak?

Nem, kedves Ahoun, nem kell megdorgálni engem; sőt csatlakoznod kellene hozzám, hogy hálával dicsőítsük a Forrást, ahonnan az összes jótevő eredmény fakad.

Belzebub mosolyogva és figyelmesen hallgatta végig kedvence fecsegését:

- Igazad van Hasszin, mondta neki, és mivel igazad van, amíg a kapitány visszajön, arról mesélek neked amiről aka rod.

Ezekre a szavakra a fiú rögtön odafutott Belzebubhoz és leült a lába elé, egy pillanatig gondolkodott, majd ezt mondta:

- Drága Nagyapa, már annyit meséltél a Naprendszerről, amelyen olyan sok évet töltöttél, hogy talán a saját logikám mal is egészen a részletekig tudnám folytatni a Világegye tem eme eredeti zuga természetének leírását.

Mégis szeretném tudni, hogy e naprendszer bolygóin laknak-e háromagyú lények, és a „felső lényi-testek" felöltődnek-e bennük?

íme drága Nagyapa, erről szeretném hogy beszélj nekem - fejezte be Hasszin, kedvesen nézve Belzebubra.

- Igen - válaszolt Belzebub - ennek a naprendszernek majdnem minden bolygóján laknak háromagyú lények, és szinte mindannyian fel tudnak ölteni felső lényi testeket.

Mégis ezeket a felső lényi-testeket vagy „lelkeket" - ahogy azokat annak a naprendszernek bizonyos bolygóin nevezik -nem öltik fel azok a háromagyú lények, akik olyan bolygókon laknak, amiket a Nagyon Abszolút Napunk emanációi csak azután érnek el, hogy az ismételt visszaverődések során már fokozatosan elvesztették az erejük teljességét, és már nincs is meg nekik a felső lényi-testek felöltéséhez szükséges éltető erősségük.

Természetesen gyermekem, ennek a naprendszernek minden egyes bolygóján létrejövő háromagyú lények a bolygó természetének megfelelő külső formát öltik fel, és minden részletükben ahhoz alkalmazkodnak.

Például a Mars-bolygón, ahova minket száműztek, a három-központú lények egy olyan „planetáris testben" képződnek, ami úgy néz ki... hogy is mondjam... mint egy „kaoún", vagyis hosszú, vaskos, zsírral teli törzsük van, rajta egy fej, óriási kidülledő és fénylő szemekkel; hatalmas hátukon két nagy szárny, és lent két, erős karmokkal ellátott aránylag kicsi láb.

Ennek a hatalmas planetáris testnek szinte minden ereje a szemeik és a szárnyaik számára szükséges energia előállítására szolgál.

Eme különlegességnek köszönhetően, ennek a bolygónak háromagyú lényei mindenütt képesek látni, bármilyen legyen is a „kldatsakhti"*, és nemcsak hogy át tudják repülni bolygójukat, de bizonyos esetekben még az atmoszférájának határait is túl tudják lépni.

- Egy másik, néha a Marshoz elég közel kerülő bolygót olyan háromagyú lények lakják, akiket a nagy hideg miatt vastag és puha szőrme borít.

Ezeknek a három-központú lényeknek a külső formája egy „tusszukra" hasonlít, vagyis egy fajta kettős gömbre; a felső gömb a planetáris test fő szerveit, az alsó pedig az első és a második lényi-táplálék átváltoztatására szolgáló szerveket foglalja magába.

A felső gömbben kifelé három nyílás van; kettő a látásra, a harmadik pedig a hallásra szolgál.

Ami az alsó gömböt illeti, azon mindössze két nyílás van; az egyik elöl, az első és a második táplálék

befogadására, a másik hátul, a hulladékok szervezetből való kivetésére.

A gömb alsó részéhez szintén két szilárd, inas láb kapcsolódik, mindegyiken egy-egy kinövéssel, ami a mi ujjainknak felel meg.

Van még ebben a Naprendszerben, kedves gyermekem, egy icipici bolygó, ami a „Hold" nevet viseli.

A pályáján haladva gyakran nagyon közel haladt el a „Mars" bolygó mellett, és az obszervatóriumom „tesszkuánó"-ján* keresztül olykor egész kilprenókon át is élveztem az azt benépesítő háromagyú lények életfolyamatának követését.

Ezen a bolygón a lényeknek nagyon törékeny a testük, viszont erős szellemmel rendelkeznek, ami által rendkívüli a kitartásuk és munkaképességük.

Külső formájukkal nagy hangyákra emlékeztetnek; és a hangyákhoz hasonlóan megállás nélkül foglalatoskodnak és dolgoznak úgy a bolygójuk felszínén, mint annak belsejében. Szüntelen tevékenységük már jól látható eredményekre vezetett.

Egy napon konstatáltam is, hogy a mi két évünk leforgása alatt mondhatnánk „kilyukasztották" az egész bolygójukat.

Erre a munkára azok az abnormális légköri körülmények kényszeríttették őket, amik annak következményei voltak, hogy bolygójuk váratlanul keletkezett, s ezáltal a Felső Erők nem gondoskodtak előre klimatikus harmóniájának szabályozásáról.

„kldatsakhti" sötétséget jelent 48

* „tesszkuánó" távcsövet jelent 49

A MINDENSÉŰRÓ'L ÉS MINDENRŐL

Mondhatjuk, hogy ez a klíma valóban teljesen „őrült", és változékonyságban túltesz a legtüzesebb hisztérikus asszonyokon, akik ennek a naprendszernek egy másik bolygóján élnek, amelyről majd szintén fogok neked beszélni.

A „Holdon" a hideg néha olyan átható, hogy minden teljesen átfagy, és lehetetlenné válik a nyílt atmoszférában lélegezni; majd egyszerre olyan hőség áll be, hogy a tojás egy szempillantás alatt megsül.

De két rövid időszak alatt, mielőtt és miután egy szomszédos bolygó körüli útját befejezné, olyan isteni idő van, hogy egy pár fordulat alatt minden virágba borul. Ekkor lakóinak rengeteg első lényi-táplálékul szolgáló terméket ad, sokkal többet mint amire szükségük volna eredeti, a bolygó-belsejében lévő birodalmukban, amit azért szerveztek meg maguknak, hogy ott ennek az őrült klímának szeszélyeitől és az atmoszférája összes diszharmonikus változásától védve legyenek.

Nem messze ettől a bolygótól van egy másik, egy nagyobb, amelyik olykor szintén a „Mars"-hoz nagyon közel halad el és a „Föld" elnevezést viseli.

A „Hold" különben egy töredéke ennek a „Föld" bolygónak, és ez utóbbinak kell állandóan fenntartania a „Hold" létezését.

Ezen a „Földön" szintén létrejönnek háromagyú lények, akiknek megvan az összes adottságuk ami a „felső lényi-tes-tek" felöltését lehetővé teszi.

De ami a „szellemi erőt" illeti, össze sem lehet hasonlítani őket azokkal a lényekkel, akik azt a kis bolygót lakják, amiről éppen beszéltem.

- A „Földön" lakó lények külső burkolata nagyon hasonlít a miénkre, bár a bőrük egy kicsit nyálkásabb; továbbá nincsen farkuk, és a fejükön sincs szarv, de ami a legrosszabb az a lábuk, mivel patájuk sincsen. Bár, hogy a külvilág befolyásától megvédjék kitaláltak valamit, amit ők „cipőnek" neveznek, de ez a találmány nemigen segít rajtuk.

Eltekintve külsejük tökéletlen voltától, ami igazán „egyedülállóan különös" az az értelmük.

Különböző okoknál fogva, amelyekről talán egyszer majd mesélek, az ő „lényi értelmük" lassacskán elfajult, és mos-

tanra valami egészen furcsává, és a legnagyobb mértékben sajátossá vált.

Belzebub még mondott volna valamit, de abban a pillanatban belépett a kapitány.

Miután megígérte a fiúnak, hogy majd egy másik alkalommal le fogja írni neki a Földön lakó lényeket, Belzebub a kapitányhoz fordult.

Megkérte, hogy először meséljen arról ki is ő, mióta kapitány, hogy szereti-e a mesterségét, és végül pedig adjon némi felvilágosítást a jelenlegi űrhajókról.

A kapitány így válaszolt:

- Nagyméltóságú Uram, még mielőtt elértem volna a fele lős kort, apám már erre a pályára szánt engem, hogy Örök kéválóó Teremtőnket szolgáljam.

Először a legalantasabb hivatalokat töltöttem be a világűr-átkelő űrhajókon, és végül is kiérdemeltem, hogy eleget tegyek a kapitányi szolgálatnak, amit immár nyolc éve a távolsági űrhajókon töltök be.

Különben ebben a legutóbbi állásomban itt a *Karnak* űrhajón, éppen az apám helyébe léptem, aki majdnem a teremtés kezdete óta töltötte be kapitányi hivatalát, s aki Örökkévalónk hosszú éveken át tartó, kifogástalan szolgálatával méltóvá tette magát arra, hogy a Kálmán Naprendszer kormányzói felelősségét betöltse.

Egyszóval, Nagyméltóságú Uram, én pontosan akkor kezdtem szolgálatomat, amikor ön számkivetésébe indult.

Akkoriban csak egy egyszerű tisztogató voltam azokon a távolsági űrhajókon.

Igen... sok-sok év telt el azóta.

Sok minden megváltozott és sok mindent megváltoztattak, csak Felséges Urunk maradt megváltozhatatlan - hogy az „Ametzámó" áldás legyen Megváltozhatatlanságán mindörökkön örökké!

- Nagyméltóságú Uram jogosan állapította meg, hogy a régi „űrhajók" kényelmetlenek és nagyon terjedelmesek vol tak.

Igen, én is nagyon jól emlékezem, valóban komplikáltak és ormótlanok voltak. Az akkori és a jelenlegi űrhajók között van egy óriási különbség.

Mikor mi fiatalok voltunk, mind a rendszerek mind a bolygók közötti közlekedésre szolgáló űrhajókat az „elekilpomagtistionnak" nevezett kozmikus anyag segítségével hajtották, amit a mindenütt-jelenvaló Okidanokh két elkülönített része alkot.

A régi űrhajóknak eme anyag eló'állításához kellett olyan nagy mennyiségű anyagot magukkal vinniük.

Nem sokkal az ön elrepülése után lemondtak ezekről az építményekről; és azokat hamarosan a Szent Venóm rendszere szerint épített űrhajók váltották fel.

Negyedik fejezet

Az esés törvénye

A

KAPITÁNY így folytatta: - Ez a száznyolcvanötödik évben történt, az objektív időszámítás szerint.

Szent Venómot érdemei folytán visszahívták a „Szúrt" bolygóról, és elküldték a „Purgatórium" szent bolygójára. Amint ott új környezetével és kötelességeivel megismerkedett, minden szabad idejét kedvenc elfoglaltságának szentelte.

Ez a kedvenc elfoglaltság annak a kutatásából állt, hogy a törvényeknek megfelelő, már létező jelenlegi jelenségek kombinációin keresztül milyen új jelenségeket lehet létrehozni.

Valamivel később, a kozmikus törvényeket tanulmányozva Szent Venóm egy olyan megállapításra jutott, ami egy híres felfedezés kiindulópontjává vált; és ő volt az első, aki ezt az „esés törvényének" nevezte.

Szent Venóm ezt a törvényt a következő formában fejezte ki:

„Minden ami létezik a Világon „lefelé" esik. A Világegyetem minden részében a „lent" a legközelebb eső „stabilitást" jelenti, és ez a „stabilitás" az a pont, ami felé a minden irányból jövő erővonalak konvergálnak".

„A Világegyetem minden napjának és minden bolygójának középpontja egy-egy ilyen „stabilitási" pont. A világűrnek ebben a részében ezek képviselik a „lent"-et, pontosan azt, ami felé a Világegyetem egy adott részének erői, minden irányból tartanak, és ahol összpontosulnak. Minden egyes ilyen pontban van az állandó gravitációs központ is, ami a napoknak és bolygóknak lehetővé teszi a maguk pozíciójának fenntartását.

Szent Venóm azután előadta, hogy minden test, bárhol legyen is, ha eleresztik az űrben, vagy valamelyik nap, vagy valamelyik bolygó irányába fog esni, attól függően, hogy az

űrnek az a térsége ahol elbocsátották melyik naphoz vagy bolygóhoz tartozik, mivel az a nap vagy bolygó képviseli akkor az adott szféra számára a „stabilitást", vagy „lent"-et.

- Ebből kiindulva Szent Venóm tovább folytatta kutatását, és feltette magának a kérdést:

„Mivel ez így van, nem lehetne-e hasznosítani ezt a kozmikus tulajdonságot, a Világegyetem térségei közötti, számunkra elengedhetetlen utazásokhoz."

Ettó'l kezdve ebben az irányban dolgozott. Későbbi szent munkái megmutatták számára, hogy bár ez elvben lehetséges, de az általa felfedezett esés törvényét nem tudná teljes egészében alkalmazni erre a célra azon egyszerű oknál fogva, hogy azok az atmoszférák amelyek majdnem minden kozmikus tömörülést körülvesznek, akadályoznák az űrben eleresztett test egyenes vonalban való esését.

Ezt megállapítva, Szent Venóm teljes figyelmét annak szentelte, hogy rájöjjön, mi módon tudna az esés elvére alapozva olyan űrhajókat építeni, amelyek le tudnák győzni az atmoszféra ellenállását.

Három „luniával" később, Szent Venóm talált ilyen lehetőséget, és amint az ő irányítása alatt befejeztek egy, a módszernek megfelelő szerkezetet, belekezdett a gyakorlati kísérletekbe.

Ez a különleges építmény úgy nézett ki mint egy hatalmas terem, speciális, üveghez hasonló anyagból készült falakkal.

Minden falra egy „redőnyszerűséget" erősítettek, az „elekilpomagtistion" kozmikus anyag sugarainak ellenálló anyagból. Ezeket a redőnyöket, amik pontosan illeszkedtek a falakhoz, a kívánságnak megfelelően bármilyen irányban szabadon be lehetett állítani.

Ebben a teremben volt egy speciális „akkumulátor", ami az „elekilpomagtistion" anyagot állította elő és szolgáltatta.

- Én magam, Nagyméltóságú Uram, személyesen voltam jelen Szent Venómnak az általa feltalált elvre alapozott első kísérleteinél.

A dolog titka a következőben állt: amikor a redőnyöket elhúzva hagyták, hogy az elekilpomagtistion sugarai ezen a különleges üvegen átszűrődjenek, azok az általuk befutott

térben lerombolták azt, ami általában a bolygók atmoszféráját képezi; mint a „levegő", mindenféle „gázok", „köd" stb... A térnek ez *a* része így tökéletesen üressé vált és semmi ellenállást nem képezett; olyannyira, hogy ezt az óriási szerkezetet egy újszülött is el tudta volna tolni akár egy tollpihét.

Ennek a rendkívüli teremnek külső falaira szárny formájú toldalékokat erősítettek, amelyeket ugyancsak az „elekilpomagtistion" anyag mozgatott, és ezek impulzust szolgáltattak ennek a hatalmas építménynek, hogy a kívánt irányba haladjon.

Egy ellenőrző bizottság, amelyet Adosszi Arkangyal vezetett, támogatásába vette és megáldotta a kísérlet eredményeit; majd ezen elvek az alapján egy nagy űrhajó építésébe kezdtek.

Amint elkészült, üzembe is helyezték; és az ilyen típusú űrhajók fokozatosan kiváltották az addig használatban levőket. Bár később, Nagyméltóságú Uram, eme rendszer hátrányai egyre nyilvánvalóbbá váltak, mégis minden rendszerösszeköttetési vonalon továbbra is kizárólag ezek maradtak használatban.

Tagadhatatlan, hogy az erre a módszerre alapozott űrhajók kifogástalanok voltak az atmoszféra-mentes térben, ahol majdnem a bolygókból származó „etsikolniunakhi" sugarak sebességével tudtak előrehaladni; ugyanakkor amint egy naphoz vagy egy bolygóhoz közeledtek, a hajózás ugyanennek az „esés törvényének" következtében annyi nehéz műveletet igényelt, hogy az valóságos kínszenvedéssé vált az irányítást végző lények számára.

Ugyanis amint az űrhajó behatolt egy napnak vagy bolygónak atmoszférájába, elkezdett efelé a nap vagy bolygó felé esni, és mint mondtam, sok figyelmet és nagy tudást igényelt, hogy ki tudják küszöbölni ezt a kitűzött útiránynak nem megfelelő esést.

Amikor ezek az űrhajók egy nap vagy egy bolygó közelében haladtak el, a sebességüket gyakran több századrészére kellett csökkenteni.

Különösen nehéz volt a kormányzásuk az olyan térségekben, ahol sok volt az „üstökös".

Ezért aztán nagyon sokat követeltek meg azoktól, akikre ezeket rábízták; és akiket az Értelem nagyon magas fokán álló lények készítettek elő erre a feladatra.

Mindezen hátrányok ellenére Szent Venóm módszere, amint említettem, lassacskán kiszorította az összes eló'ző módszert.

A Szent Venóm módszere szerinti hajók immár huszonhárom éve működtek, mikor híre futott, hogy a Nagy-Angyal Khariton egy új típusú űrhajót talált fel a rendszer- és bolygó-összeköttetésre.

Ötödik fejezet

Khariton Arkangyal rendszere

N

EM sokkal késó'bb - továbbra is a Nagy Adosszi Arkangyal felügyelete alatt -, nyilvánosan végrehajtották ennek az új, a későbbiekben oly nagy fontosságot nyert találmánynak a gyakorlati próbáját.

Ezt az új rendszert egyhangúlag a legjobbnak ismerték el, és hamarosan egyetemes közlekedési módként fogadták el, így lassacskán elfoglalta az összes előző módszer helyét.

Mindenütt a Nagy-Angyal -jelenleg Arkangyal - Khariton módszerét használják mind a mai napig.

Az űrhajó, amelyen mi repülünk, szintén ezeknek az elveknek engedelmeskedik; és ugyanaz a felépítése mint az összes, eszerint a módszer szerint megszerkesztett űrhajónak.

Ez nem túl komplikált.

Az egész nagy találmány egyetlen „hengerből" áll, ami egy közönséges hordóhoz hasonlít.

A titka ennek a hengernek a belső falait alkotó építőanyagok elrendezésében van.

Ezeket az anyagokat „ámbra" szigeteli el egymástól, és mivel egy bizonyos rend szerint vannak elhelyezve, a tulajdonságuk az, hogy hatással vannak a környező térségbe behatoló, minden gázhalmazállapotú kozmikus anyagra -„atmoszférára", „levegőre", „éterre", vagy bármi más homogén kozmikus elem-összességre -, és azt rögtön kiterjesztik.

Ennek a „henger-hordónak" az alja hermetikusan zár; a fedele, amit bár szintén hermetikusan zárható, de oly módon van csuklókra erősítve, hogy a belülről jövő nyomásra kinyílhasson, és azután be tudjon csukódni újra.

így, Nagyméltóságú Uram, mikor a henger megtelik levegővel, atmoszférával, vagy valami hasonló elemmel, ezek az anyagok a sajátságos henger-hordó falainak hatása alatt annyira kiterjednek, hogy ez a tér már nem lesz elég számukra.

Megpróbálva kiutat találni ebből a túl szűk környezetből, természetesen nyomást gyakorolnak a henger fedelére is,

ami a csuklóin elfordulva kinyílik, hagyja a kiterjedt anyagokat kiszabadulni, majd rögtön becsukódik. Ám mivel a Természet irtózik az ürességtó'l, amilyen mértékben a kiterjedt gázok kiszabadulnak, úgy telik meg újra a henger-hordó a térség friss anyagaival, amelyekre ugyanaz a sors vár, mint az eló'zőkre, és így tovább, a végtelenségig.

Ily módon ezek az anyagok szüntelenül cserélődnek, és a henger-hordó fedele váltakozva nyílik és csukódik.

A fedélhez egy emeltyű van erősítve, amit ez a fedél mozgat, és ami egy egyszerű fogaskerék-sorozatot hoz mozgásba, azok pedig az űrhajó oldalára és hátuljára erősített szárnyakat forgatják.

- így tehát, Nagyméltóságú Uram, egy olyan térségben, ami semmi ellenállást nem tanúsít, a jelenlegi űrhajók - az olyanok mint a miénk - egyszerűen a legközelebb fekvő „stabilitási" pont felé esnek, de egy térségben, ahol ellenállást gyakorló anyagok vannak jelen, ezek az anyagok - bármi legyen is a sűrűségük - alá vannak vetve a henger falai hatásának, és biztosítják, hogy az űrhajó megfelelő irányban haladjon.

Érdekes megjegyezni, hogy minél sűrűbb az anyag-elem a Világegyetem bizonyos részeiben, annál inkább létrejön a henger-hordó megtöltődése és kiürülése; így a szárnyak mozgási sebessége is felfokozódik.

Azonban ismétlem, mind a mostani, mind a régi hajók számára a legjobb az atmoszféramentes térség, vagyis az, amelyik csak a világ-„éternokrilnót" foglalja magába, mivel nincs semmi ellenállása, tehát az „esés törvényét" teljességében hasznosítani lehet a henger közreműködése nélkül.

A jelenlegi űrhajóknak megvan az az előnyük is, hogy az atmoszféramentes térségekben kaphatnak bármilyen

irányú impulzust, és a megkívánt irányba tudnak esni, amit Szent Venóm módszerével csak nagyon nehéz manőverek árán lehetett elérni.

Egyszóval, Nagyméltóságú Uram, a jelenlegi űrhajókat, a kényelem és egyszerűség szempontjából, össze sem lehet hasonlítani a régiekkel, amelyek, bár gyakran nagyon bonyolultak voltak, mégsem rendelkeztek a mostaniak előnyeivel.

Hatodik fejezet

Perpetuum Mobile

V

ÁRJON... Várjon... szakította félbe Belzebub. Amiről beszél az pontosan arra a csalóka ideára ad választ, aminek a Földön élő különös háromagyú lények a „perpetuum mobile" nevet adták, és ami egy bizonyos korszakban közülük oly sokat „megbolondított" - hacsak nem a pusztulásba vitt.

Egy szép napon ezen a szerencsétlen bolygón valakinek az ő kifejezésük szerint - az a bolond ötlet ötlött az agyába, hogy ő ki tudna találni egy olyan szerkezetet, ami megállás nélkül dolgozna úgy, hogy idegen anyag felhasználását nem igényelné.

Ez az idea olyan nagy sikert aratott, hogy ennek a sajátos bolygónak csaknem az összes különc alakja ezen kezdett gondolkodni, és megpróbálta ezt a „csodálatos dolgot" létrehozni.

Hányan áldozták fel ennek az ábrándos ideának összes anyagi és szellemi javaikat, melyeket korábban oly sok fáradozás árán szereztek meg!

Mindegyikük, valamilyen oknál fogva, feltétlenül ragaszkodott ahhoz, hogy felfedezze, mert számára „gyerekjátéknak" tűnt az egész.

Ha a körülmények megengedték közülük rengetegen szenvedélyesen kutattak ezután a „perpetuum mobile" után - amihez ugyanakkor semmi belső adatuk nem volt -, egyesek a „tudásukra", mások a véletlenre számítva, legtöbbjük egy végleges pszichopátia által sarkallva.

Egyszóval, mint mondják, „divatba jött" a „perpetuum mobilét" feltalálni, és bármelyik ottani komédiázó alak kötelezve érezte magát, hogy foglalkozzon ezzel a kérdéssel.

- Egyszer jártam egy olyan városban, ahol ennek a „perpetuum mobilénak" mindenféle „mintáját" állítottak ki, valamint számtalan szerkezetnek a „tervezetét".

Hogy mit nem talált ott az ember!... Nincs az a tekervé-nyes és komplikált gép amit ne láttam volna!...Bármelyik mechanizmusban ami a szemem elé került, több volt az idea és az „okoskodás", mint a Világ teremtésének és fenntartásának összes törvényében.

Mint az akkor feltűnt, mindebben a számtalan mintában és szerkezet tervben a fő szerepet a „nehézségi erő" kihasználására irányuló törekvés játszotta. Az idea a következőn alapult: egy, a lehető legkomplikáltabb szerkezet felemelt egy „bizonyos súlyt", aminek azután le kellett esnie, hogy esésével ismét mozgásba hozza az egész szerkezetet, ami azután újra felemelte a súlyt, és így tovább...

Az eredmény az lett, hogy ezeknek a szerencsétleneknek ezreit kellett a „bolondok házába" zárni; miközben más ezrek, ebben az álomban elveszve, teljesen elhanyagolták számos, az évszázadok során jól-rosszul

megalapozott „lényi-kötelességeiket" is - vagy pedig a lehető leginkább szánalomra méltó módon töltötték be azokat.

Nem tudom mindez hogyan végződött volna, ha egy teljesen elbutult lény, aki már a végét járta - azok egyike akit ők maguk „vén szószátyárnak" hívnak, és aki ott valamilyen úton-módon bizonyos tekintélyre tett szert - be nem bizonyítja „számításaival" - amit csak ő maga ismert -, hogy ezt a „perpetuum mobilét" feltalálni teljesen lehetetlen.

- Most az ön magyarázatainak köszönhetően jól értem, hogy mi Khariton Arkangyal „hengerének" működési módja: pontosan ez az, amiről ezek a szerencsétlenek álmodoztak.

Valóban állíthatjuk, hogy ha már egy atmoszféra jelen van, ez a henger megállás nélkül fog működni, anélkül hogy más kívülről jövő anyagra lenne szüksége.

Mivel a bolygók, és ennélfogva a világ nem tud létezni atmoszféra nélkül, amíg csak a világ és ennélfogva az atmoszféra létezik, a Nagy Khariton Arkangyal által feltalált henger-hordó is mindig működni fog.

Az egyetlen kérdés, ami most számomra fennáll a következő: milyen anyagból készül ez a henger-hordó?

Nagyon kérem kedves kapitány, legyen szíves ezzel kapcsolatban némi felvilágosítást adni, és még azt is elmondani nekem, mennyi ideig tartanak ki ezek az anyagok?

Belzebub kérdésére a kapitány így válaszolt:

- Ez a henger-hordó ha nem is örökké, mégis nagyon sokáig kitarthat. Fő része „amforából" készül, „platinával" van abroncsozva, és a dongáinak belső részét „kőszén", „réz" és „elefántcsont" képzi, valamint egy nagyon erős gyantaragasztó, ami ellenáll a „peishakirnek",[1] „teinolairnek"[2] és a „szaliakuriapinak"[3], és még a kozmikus tömörülések kisugárzásainak is.

Ugyanakkor - folytatta a kapitány - a többi alkatrészt, azaz a külső kormánykarokat és fogaskerekeket időről-időre ki kell cserélni, bár a legkeményebb „fémből" készülnek, mégis a hosszú használat elkoptatja azokat.

Ami pedig magát az űrhajó testét illeti, természetesen annak élettartamát nem lehet garantálni.

Még többet is szeretett volna mondani a kapitány, de akkor az egész űrhajót átjárta egy hosszan fenntartott hang, ami egy távoli zenekar szél-hangszerein játszott moll akkordra emlékeztetett.

A kapitány elnézést kérve felállt, és kifelé menet azt magyarázta, hogy bizonyára nagyon sürgős ügyben hívják, mivel mindenki tudja, hogy ő a Nagyméltóságú Úr társaságában van, akinek hallását senki sem merte volna valami jelentéktelen okból zaklatni.

„peishakir": a hideg „teinolair": a meleg „szaliakuriapi": a víz

Hetedik fejezet

Az igazi lényi-kötelesség tudatáról

M

IUTÁN a kapitány kiment, Belzebub unokájára pillantott; aggódva vette észre rendkívüli állapotát, és segítségre készen így szólt:

- Mi van veled kedves gyermekem? Mire gondolsz olyan eró'sen?

Hasszin szomorú tekintetét nagyapjára emelte és ünnepélyesen így szólt:

- Nem tudom mi van velem drága Nagyapa, de beszélgetésed a kapitánnyal a gondolatomat nagyon szomorú meg fontolásokra vezette.

A jelen pillanatban olyan dolgok gondolatai forognak bennem, melyek eddig még sohasem jutottak eszembe.

Beszélgetésetek lassacskán megvilágította tudatomat arról a tényről, hogy Örökkévalónk Világegyetemében nem volt minden mindig úgy, mint ahogyan azt ma látom és értem.

Ezeló'tt, például sohasem engedtem volna meg magamnak elképzelni, még akkor sem, ha ez a gondolat asszociációk révén jelentkezett volna, hogy ez az űrhajó, amin most repülünk más lehetett volna, mint amilyen most.

Csak most értettem meg, hogy minden ami rendelkezésünkre áll és amit használunk, a mai élet minden komfortja, mindaz ami kényelmünkhöz és jólétünkhöz elengedhetetlen, nem létezett mindig, és nem magától jött létre.

Ehhez az kellett, hogy a múlt idők lényei hosszú időn át dolgozzanak, és rengeteg fáradságot viseljenek el, amit talán megtakaríthattak volna.

Dolgoztak és fáradoztak kizárólag azért, hogy ma nekünk mindez meglegyen, és hogy ezt fel tudjuk használni a jólétünkre.

Tudatosan vagy tudattalanul ezt nekünk, számukra teljesen ismeretlen és közömbös lényeknek csinálták.

Mi pedig nemcsak hogy nem vagyunk nekik hálásak, de még tudni sem akarunk róluk, a kérdésen nem is gondolkodva és nem is törődve vele többé, mintha ez lenne a dolgok rendje.

Nekem például, aki már oly sok éve létezem a Világegyetemben, sohasem fordult meg az agyamban az a gondolat, hogy talán volt idő, amikor mindaz amit látok, mindaz amim van nem létezett, és hogy mindez nem velem született, mint az orrom hegye.

És most, drága szeretett Nagyapa, mivel a kapitánnyal való beszélgetésed folyamán erről teljes jelenlétemmel tudatossá váltam, szükségét érzem, hogy megértsem, miért kaptam én személy szerint ezeket az alkalmatosságokat, amik a hasznomra szolgálnak, és hogy ez milyen kötelezettségekre vezet.

Mindez, drága Nagyapa, felébreszti bennem a „lelkiismeret-furdalás folyamatát".

Ezután Hasszin fejét lehajtva elhallgatott.

Belzebub szeretetteljesen nézett rá, és így válaszolt:

- Azt tanácsolom neked, kedves Hasszin, hogy még ne tegyél fel ilyen kérdéseket magadnak. Légy türelemmel. Amikor majd eljön számodra az ilyen alapvető kérdések megismerésére kiszabott idő, akkor aktívan fogsz gondolkodni, és meg fogod érteni mit kell tenned viszonzásul.

Te, a te korodban még nem vagy köteles fizetni a létezésedért.

Ma nem a létezésedért kell fizetned, hanem elő kell készítened magad a jövőre, azokra a kötelességekre, amik egy felelős háromagyú lényre várnak.

Addig is hagyd magadat létezni.

Viszont ne felejtsd el a következőt: a te korodban, minden nap napkeltekor, a napfény ragyogását szemlélve, nélkülözhetetlen létrehozni egy kapcsolatot a tudatod, és teljes jelenléted különböző nem tudatos részei között. Igyekezned kell minél tovább fenntartani ezt az állapotot, gondolni rá és meggyőzni a nem tudatos részeidet - mintha tudatosak lennének - hogy ha az élet közönséges folyamatában funkcióid általános egyensúlyát

veszélyeztetnék, nemcsak hogy sosem

fogják tudni kiélvezni a felelős korban nekik szánt javakat, hanem a teljes jelenléted, aminek ők részei, sem lesz olyan állapotban, hogy méltóan megfizethesse világrajövetelét és létezését, tehát képtelen lenne Örökkévaló Közös Alkotónkat jól szolgálni.

Ismétlem kedves gyermekem, mindaddig próbálj nem is gondolni ezekre a kérdésekre, amikről neked még túl korai gondolkodni.

Minden dolgot a maga idejében.

Most pedig, beszélni fogok neked arról amiről csak akarsz: a kapitány nyilvánvalóan el van foglalva kötelezettségeivel, és sokáig nem is fog visszajönni.

Nyolcadik fejezet

Ahol ez a szemtelen Hasszin gyerek, Belzebub unokája, meztelen csigának merészeli nevezni az embereket

HASSZIN rögvest odafutott Belzebubhoz, leült a lába elé és hízelgő hangon így szólt: - Beszélj nekem amiről csak akarsz, drága Nagyapa. Bármilyen történetet örömmel fogok hallgatni, mivel te meséled el.

- Nem - válaszolt Belzebub -, azt kérdezd, ami a legjobban érdekel. Örömmel beszélnék arról, amit a leginkább szeretnél megismerni.

- Drága, szeretett Nagyapa... Mesélj akkor valamit azokról... hogy is hívják őket? Elfelejtettem... ja! Igen! A „meztelen csigákról".

- Micsoda? Miféle meztelen csigákról? - kérdezte Belzebub, aki nem értette a gyerek kérdését.

- Emlékszel Nagyapa, amikor azokról a háromagyú lényekről beszéltél, akik annak a naprendszernek különböző bolygóin laknak, ahol te olyan sokáig tartózkodtál, többek között azt is elmesélted nekem, hogy az egyik bolygón - a nevét el is felejtettem - léteznek háromagyú lények, akik tulajdonképpen ránk hasonlítanak, bár bőrük a mienkénél egy kicsit nyálkásabb.

- Hahaha! - kacagott fel Belzebub - Te biztos a „Föld" bolygón élő lényekre célzói, akik az „ember" nevet adták maguknak?

- Igen, Nagyapa, igen, ez az. Beszélj nekem részletesebben ezekről az „ember-lényekről", szeretnék többet tudni róluk.

-

Belzebub elgondolkodott:

- Sok mindent mondhatnék róluk, mivel gyakran jártam ezen a bolygón; és sokáig éltem ezek között a földi háromközpontú lények között, sőt sokakkal közülük még barátságot is kötöttem.

Számodra valóban nagyon tanulságos volna alaposan megismerkedni velük, mivel ők nagyon különös lények.

Rengeteg olyan vonást fogsz látni náluk, amilyennel semmi más lénynél sem találkozhatnál Nagy Világegyetemünk egyetlen bolygóján sem.

Nagyon jól ismerem őket, mivel ott voltam amikor megjelentek és létezésük kifejlődése a szemem előtt játszódott le, hosszú, nagyon hosszú „századok" alatt - az ő időszámításuk szerint.

Nemcsak a megjelenésüknek voltam tanúja, hanem bolygójuk végleges kialakulásának is.

Amikor az első alkalommal erre a naprendszerre érkeztünk, hogy letelepedjünk a „Mars" bolygón, ezen a „Földön" még semmi sem létezett; sőt még ideje sem volt a koncentrálódása után teljesen lehűlni.

Ha akarod, azzal fogom kezdeni, hogy elmesélem azokat az általános kozmikus jellegű eseményeket, melyeknek ez a bolygó áldozatul esett, és amelyek már kezdettől fogva sok és komoly gondot okoztak Örökkévalónknak.

- Igen, drága Nagyapa, mesélj erről. Biztosan nagyon érdekes lesz, mint különben minden amiről csak mesélsz.

Kilencedik fejezet

A Hold keletkezésének oka

E

S Belzebub így kezdte: - Miután megérkeztünk a Mars-bolygóra, ahova a letelepedési parancsunk szólt, lassan elkezdtünk berendezkedni.

Még egészen el voltunk foglalva külső életünk megszervezésével, hogy azt ebben a számunkra idegen környezetben többé-kevésbé elviselhetővé tegyük, amikor hirtelen, éppen a legtöbb tennivalónk közepette, a Mars-bolygó teljes egészében megrázkódott. Ezután egy olyan „fullasztó" bűz terjedt szét, hogy először úgy tűnt, belevette magát az egész Világegyetembe valami, valami „kifejezhetétlen".

Egy bizonyos idő múlva a bűz elpárolgott, és magunkhoz térve rájöttünk mi is történt. Akkor értettük meg, hogy ennek a borzasztó jelenségnek okozója pont az a „Föld" bolygó volt - amely bizonyos időközönként olyan közel haladt el a Mars mellett, hogy még „tesszkuánó" használata nélkül is tisztán meg tudtuk figyelni.

Olyan okokból amit akkor még nem tudtunk magunknak megmagyarázni, „szétrobbant" ez a bolygó, két töredéke levált és kirepült a világűrbe.

- Már elmondtam neked, hogy abban az időben ez a naprendszer még alig formálódott ki, és még nem vett részt teljesen abban, amit az „összes kozmikus koncentráció kölcsönös fenntartása harmóniájának" neveznek.

Később kiderült, hogy ennek az „összes kozmikus koncentráció kölcsönös fenntartása harmóniájának" megfelelően, ezen a rendszeren kellett keresztül haladnia a napjainkban „Kondúr üstökös" néven ismert, úgynevezett „nagypályájú" üstökösnek is.

Miként azt nekünk bizonyos szent Individuumok később bizalmasan elmagyarázták, ennek az üstökösnek pályája

keresztezte a Földét.

66
67

Márpedig egy bizonyos, a világ teremtésében és fenntartásában szakértő szent Individuum hibás számítása következtében, egybeesett az az időpont, amikor ennek a két tömörülésnek a pályájuk kereszteződésén kellett áthaladnia. Eme hiba folytán a Föld-bolygó és a Kondúr üstökös olyan vadul ütköztek össze, hogy *a* sokk következtében, mint már mondtam, a Föld-bolygóról két nagy töredék levált és kirepült a világűrbe.

Ennek a sokknak súlyos következményei lettek, mivel ez a bolygó még éppen csak hogy formát öltött, és atmoszférájának, ami „lökhárítóként" szolgálhatott volna, még nem volt ideje teljesen kialakulni.

- Természetesen, gyermekem, erről az általános kozmikus katasztrófáról Örökkévalónkat rögtön tudatták.

Erre a Legszentebb Abszolút Napról az „Örs" naprendszerre küldtek azonnal egy egész bizottságot, ami a világ teremtésében és fenntartásában szakértő Angyalokból és Arkangyalokból állt, a Nagy Sakaki Arkangyal vezetése alatt.

Ez az Igen Magas Bizottság a mi Mars-bolygónkra érkezett, hogy vizsgálatait ott kezdje meg, mivel a Földhöz ez volt a legközelebb.

Ennek az Igen Magas Bizottságnak szent tagjai hamarosan megnyugtattak bennünket mondván, hogy egy nagy kiterjedésű kozmikus szerencsétlenség veszélyétől már nem kell tartani.

Ark-Mérnök Arkangyal Alguémathan volt olyan jó, és maga magyarázta meg nekünk, hogy minden valószínűség szerint az események a következőképpen játszódtak le:

„A Föld-bolygó levált töredékei elvesztették a sokk által kapott impulzust mielőtt túllépték volna eme bolygó befolyási övezetét; ezért az „esés törvényének" megfelelően kezdtek visszaesni arra *a* tömegre ahonnan eredtek.

„Viszont nem eshettek vissza, mivel esésük közben, egy „elkapásnak" nevezett kozmikus törvény befolyása alá kerültek, véglegesen alávetve annak, így most az alaptömegük körül kell tökéletes elliptikus pályákat leírniuk, pont olyant, amilyent ez utóbbi, vagyis a Föld-bolygó is leír Orsz Napja körül.

68

„És ez véglegesen így lesz, hacsak egy új, előre nem látott kozmikus katasztrófa ezt így vagy úgy meg nem változtatja.

„Dicsértessék a véletlen!... - fejezte be Pentadimenziós Nagysága -, mindez nem zavarta meg az általános rendszerbeli harmonikus mozgást és az Orsz rendszer nyugodt létezése is hamar helyreállt."

Eközben, gyermekem, az összes rendelkezésére álló adatot, valamint a jövőben felmerülhető változásokat figyelembe véve, ez a Nagyon Magas Bizottság úgy vélte, hogy a Föld-bolygó töredékei, még ha ideiglenesen jelenlegi helyzetükben maradnának is, később - bizonyos általuk előrelátott „tasztratunarni eltolódások" következtében - ki tudnának belőle térni, ami mindenféle helyrehozhatatlan szerencsétlenséget vonna maga után mind az Orsz rendszer, mind a közeli naprendszerek számára.

Hogy ennek lehetőségét elhárítsa, a Nagyon Magas Bizottság elhatározta, hogy bizonyos megelőző intézkedéseket hoz.

Felismerte, hogy a legjobb volna a dolgokat úgy rendezni, hogy az alaptömeg, vagyis a Föld-bolygó, a két levált töredéket az azoknak állandóan küldött „aszkokin" nevű szent rezgések által tartsa fenn.

Ez a szent „aszkokin" anyag csak akkor képződik a bolygókon, amikor a két alapvető kozmikus törvény, a „szent Heptaparaparshinokh" és a „szent Triamazikamnó" „ilnoszoparnói" módon működik, vagyis mikor ez a két szent kozmikus törvény egy adott kozmikus koncentráció felszínén független módon nyilvánul és valósul meg - függetlenül, de természetesen csak egy bizonyos határon belül függetlenül.

- így hát gyermekem, mivel egy ilyen kozmikus megvalósulás csak Ő Örökkévalósága szentesítésével jöhet

létre, a Nagy Sakaki Arkangyal a Nagyon Magas Bizottság néhány tagja kíséretében rögtön Ő Örökkévalóságához ment, hogy kérelmezze ezt a szentesítést.

A szent Individuumok elnyerték Örökkévalónk jóváhagyását, és ez *a* művelet végre lett hajtva a Földön - még mindig a Nagy Sakaki Arkangyal irányítása alatt. Ettől kezdve a Földön minden az Ilnoszoparnónak megfelelően keletkezett, és

bár ezek a levált töredékek még a mai napig is léteznek, de már nem fenyegetnek egyetemes katasztrófával.

A két töredék közül a nagyobbikat „Lunderpertzónak", a kisebbiket pedig „Anuliosznak" nevezték; először még azok a közönséges háromagyú lények is így hívták, akik azután jelentek meg a Földön, de a későbbi korszakok során különböző neveket adtak nekik, így a nagy töredéket nem túl régen a „Hold" névvel illették, ami pedig a kis töredéket illeti, azt lassacskán elfelejtették; olyannyira, hogy a jelen idők lényei nemcsak hogy semmilyen nevet nem adnak neki, hanem már sejtelmük sincs a létezéséről.

Ezzel kapcsolatban érdekes megjegyezni, hogy e bolygó egyik szárazföldjének, a később elsüllyedt Atlantisz kontinensnek lényei, még ismerték bolygójuknak ezt a második töredékét, és ők is „Anuliosznak" nevezték azt.

De azok a lények, akik e kontinens utolsó létezési időszakában éltek, és akiknek általános jelenlétébe a „kunda-buffernek" nevezett szerv tulajdonságai következményeinek az eredményei már beleolvadtak és kikristályosodtak, a „Kimeszpai" nevet adták neki, szó szerint: „Ami-nem-hagy-
békében-aludni".

E különös bolygó jelenlegi háromagyú lényei nem tudnak erről az ősi töredékről, mivel aránylag kis mérete és távolisá-ga miatt meglátni nem képesek, másrészt soha egyetlen „nagymami" sem mondta nekik, hogy valamikor réges-régen ismert volt bolygójuknak ez a kis „holdja".

És ha egyikük véletlenül meglátja azokon a remek, és mégis nagyon gyerekes játékszereken keresztül, amit „teleszkópnak" neveznek, figyelmet sem szentel rá, mivel egyszerűen egy nagy meteorkőnek nézi.

A jelenlegi lények nemsokára valószínűleg nem is lesznek képesek észrevenni, mert természetük sajátosságává vált, hogy csak az irrealitást lássák.

Meg kell adni nekik a maguk igazát: az utóbbi évszázadokban „művészien" gépiesítették magukat arra, hogy semmi valóságosat ne lássanak meg.

- így hát gyermekem, a Földön is megjelentek a „Min-denség analógiái", vagy, ahogy szintén mondják, a „mikrokozmoszok"; és ezt követően ezek a mikrokozmoszok az

„odurisztolni" vagy „polomederthiknek" nevezett növényzetet alkották.

Még később ugyanezek a mikrokozmoszok csoportokba rendeződtek, mint ez normálisan történik azért, hogy különböző formájú, hármas agyrendszerű „tetartokozmoszokat" képezzenek.

És ez utóbbiak között jelentek meg először azok a kétlábú „tetartokozmoszok", amelyeknek te az imént a meztelen csiga nevet adtad.

Egy másik alkalommal majd külön elmagyarázom neked miért, és milyen módon jelennek meg a bolygókon a „Min-denség analógiái" akkor, amikor az alapvető szent törvények az Ilnoszoparnóra térnek át; majd beszélek a tényezőkről, amik a különböző „lényi agy-rendszerek" kialakulásához járultak hozzá, és általában le fogom írni a világ teremtésének és fenntartásának összes törvényét.

Addig is tudd, hogy amint megjelentek a Föld-bolygón a háromagyú lények akik téged érdekelnek, ugyanazokkal a lehetőségekkel rendelkeztek a lényi-Értelem megszerzésére szolgáló funkciók tökéletesítésére, mint az egész Világegyetem összes „tetartokozmosza".

Azonban később, abban az időszakban amikor a „lényi-ösztönüknek" köszönhetően lassan elkezdtek átszellemülni, mint az Nagy Világegyetemünk hasonló bolygóin történik, szerencsétlenségükre éppen akkor játszódott le egy Fentről előre nem látott, és a lehető leginkább sajnálatraméltó félreértés.

Tizedik fejezet

Miért nem emberek az „emberek"

B

ELZEBUB egy mélyet sóhajtott, majd így folytatta elbeszélését: - Egy év telt el az „Ilnoszoparnó" folyamatának megvalósítása óta a Földön - az objektív idó'számítás szerint.

Ezalatt az idó'szak alatt fokozatosan elrendezó'dtek az evolúciós és involúciós folyamatai mindannak, ami ezen a bolygón életre kelt.

És természetesen a háromagyú lényekben az objektív Értelem elnyeréséhez kedvező adatok is fokozatosan kikristályosodtak.

Egyszóval gyermekem, ott is minden a normális és megszokott rendben ment végbe.

És ha a Nagyon Magas Bizottság - még mindig Sakaki Arkangyal legfensőbb igazgatása alatt - nem tért volna visz-sza a következő évben, talán soha semmilyen félreértés sem jött volna létre a háromagyú lényeket illetően.

Ez a Nagyon Magas Bizottság azért szállt le másodszor is a Földre, mivel a megtett intézkedések ellenére, a szent tagok legtöbbje nem volt eléggé bizonyos afelől, hogy a jövőt tekintve minden nem kívánt meglepetés lehetőségét eltávolították.

Még mielőtt a Nagyon Magas Bizottság a helyszínen ellenőrizte volna előző munkájának eredményeit, saját megnyugtatására még egy speciális intézkedést határozott el, aminek kétségbeejtő következményei lettek eme szerencsétlen bolygó háromagyú lényeire, és amelytől azóta egész Nagy Világegyetemünk - mint egy rosszindulatú sebtől -szenved.

Emlékezz rá, hogy ebben az időben már fokozatosan kialakult bennük - mint minden háromagyú lényben - az, amit „mechanikus ösztönnek" neveznek.

MIÉRT NEM EMBEREK AZ ..EMBEREK

A Nagyon Magas Bizottság szent tagjai akkor úgy ítélték, hogy ha a „mechanikus ösztön" az ottani kétlábú háromagyú lényekben tovább tökéletesedne egy objektív Értelem elnyerése irányában - mint ahogy ez mindig és mindenütt történik -, akkor talán idő előtt értenék meg keletkezésük és létezésük valódi okát a világban - ami abban áll, hogy létezésükkel tartják fenn bolygójuk levált töredékeit - és nagy felfordulást idéznének elő arra a meggyőződésre jutva, hogy számukra teljesen idegen körülmények rabszolgái lettek, s talán megtagadnák, hogy tovább éljenek, és elvből elkezdenék önmagukat lerombolni.

- Ezért, kedves gyermekem, a Nagyon Magas Bizottság elhatározta, hogy az ottani háromagyú lények általános

jelenlétébe ideiglenesen beültet egy bizonyos szervet, aminek olyan tulajdonságai vannak, hogy a valóságot ezentúl „megfordítva" látják, és hogy minden kívülről jövő, megismételt benyomás, bennük adatokat kristályosítson ki, amely bizonyos „élvezet" és „önelégültség" érzetét váltja ki.

így tehát, az Egyetemes-Legfőbb-Vegyész-Fizikus, Luizosz Angyal segítségével, aki szintén ennek a Bizottságnak volt tagja, az ottani háromagyú lényeknél növesztettek egy bizonyos módon a farkuk tövénél - mert nekik abban az időben még volt farkuk, és teljes jelenlétüknek ez a része „lénybeli jelentőségük teljességét" kifejezve még megőrizte normális kinézetét, - szóval növesztettek egy „bizonyos valamit", ami az említett tulajdonságok megjelenését segítette elő.

És először nevezték ezt *a* „valamit" „kundabuffer szervnek".

Miután ezt a szervet jelenlétükben megnövesztették és jó működéséről meggyőződtek, a Nagy Sakaki Arkangyal által elnökölt és szent Individuumokból álló Nagyon Magas Bizottság megnyugodva és tiszta lelkiismerettel tért vissza a Központba, mialatt ott, a Föld-bolygón, amely téged érdekel, ennek a meglepő és leleményes találmánynak hatása már az első naptól kezdve fejlődött és fejlődött, miképpen azt bölcs Mullah Nasszr Eddin mondaná: „mint Jerikó trombitáinak harsogása".

- Most pedig, gyermekem, ha legalább valamelyest meg akarod érteni milyen eredményekre vezettek a szerv tulajdonságai, amit a páratlan Luizosz Angyal talált fel és hozott létre - áldott legyen a neve mindörökkön örökké - meg kell ismerned e bolygó háromagyú lényeinek különböző megnyilvánulásait, úgy abban az időszakban mikor még birtokolták a kundabuffer szervet, mint annak megsemmisítése után, mivel bár ennek a meglepő szervnek a tulajdonságai mint olyanok, vele egyidejűleg eltűntek, mégis, számos okból a következményei már kezdtek kikristályosodni a jelenlétükben.

Ezt azonban majd egy másik alkalommal fogom elmagyarázni.

Addig is tudd, hogy a Nagyon Magas Bizottság még egyszer leszállt, az objektív időszámítás szerint három évvel később, de most a Nagy Ark-Szeráf Szévotéftra vezetése alatt -mivel ezidőben a Nagy Sakaki Arkangyal már méltóvá vált arra, hogy azzá az isteni Individuummá váljon ami ma is, vagyis egyikévé a négy Világegyetem-Negyedei-Fenntartóinak.

Ennél a harmadik leszállásuknál, miután a Magas Bizottság szent tagjai a részletes kivizsgálás során megállapították, hogy a levált töredékek létezésének fenntartására hozott intézkedésekre már nincs szükség, a Legfőbb-Vegyész-Fizikus, Luizosz Angyal segítségével - több más intézkedés mellett -megszüntették az ottani háromagyú lényeknél ezt a kundabuffer szervet annak minden meglepő tulajdonságával együtt.

- De térjünk vissza a történetünkre.

Amint elmúlt a zavarodottság, amibe az egész naprendszert veszélyeztető katasztrófa vetett bennünket, minden sietség nélkül újrakezdtük váratlanul félbeszakított berendezkedésünket a Mars-bolygón.

Egy bizonyos idő után mindannyian megismerkedtünk a környező természettel, és kezdtünk hozzászokni az ott uralkodó körülményekhez.

Mint már mondtam a mi fajtánkból sokan a Marson telepedtek le. A többiek vagy már elmentek, vagy menni készültek ennek a naprendszernek más bolygói felé *az „Alkalom"*

nevezetű űrhajón, amit törzsünk lényeinek a bolygóközi utazásaikhoz bocsátottak rendelkezésére.

Ami engem illet, én néhány közelállómmal és családommal a Mars-bolygón maradtam.

- Márpedig abban az időben amiről az elbeszélés szól, már felállítottam az általam épített obszervatóriumban az első „tesszkuánómat", aminek további szervezésére és a tökéletesítésére szenteltem magamat, hogy majd Nagy Világegyetemünk távoli tömörüléseinek, valamint e naprendszer bolygóinak részletes megfigyelésébe

bocsátkozzak.

Ez utóbbiak közül a Föld-bolygó különösen magára vonta figyelmemet.

Múlt az idő.

Az élet folyamata lassacskán kialakult ezen a bolygón, és a látszat alapján azt lehetett hinni, hogy ugyanúgy zajlik mint az összes másikon.

Azonban figyelmesen szemlélve észre lehetett venni, hogy a háromagyú lények száma növekedőben volt. Másrészt pedig időről-időre igen különös, a más bolygókon élő háromagyú lényeknél ismeretlen megnyilvánulásoknak adták át magukat, azaz hirtelen egészen értelmetlenül kezdték egymást elpusztítani.

Néha ez a kölcsönös pusztítás nem korlátozódott egyetlen vidékre, hanem nagy területekre terjedt ki, és nem csupán egy „dianoszkon"[1] át tartott, hanem tovább, néha még egész „ornakrokon"[2] át is.

Az is jól észrevehető volt, hogy bizonyos esetekben gyorsan lecsökkentette létszámukat ez a szörnyű folyamat, más időszakokban pedig amikor egy kicsit lecsitult, a létszámuk szintén szemmel láthatóan növekedett.

Lassan hozzászoktunk ehhez a legújabb sajátossághoz, azt gondolván, hogy ez a szaporodóképesség nyilvánvalóan a kundabuffer szerv egyik, a Nagyon Magas Bizottság által fontos okokból, szándékosan adott tulajdonság, és mi valóban azt feltételeztük, hogy előre megfontolt ezeknek a kétlá-bú lényeknek a szaporodása, mivel a „kozmikus mozgás

* „Dianoszk" egy napot jelent [2] „Ornakr" egy hónapot jelent

általános harmóniájának" fenntartásához ilyen nagy számú lény szükséges.

E nélkül a szokatlan jellegzetesség nélkül, soha senkinek sem jutott volna eszébe, hogy ezen a bolygón valami „gyanús" dolog történt.

- Abban az időszakban amiről beszélek alkalmam nyílt arra, hogy elmenjek ennek a naprendszernek majdnem minden lakott és lakatlan bolygójára.

Én személy szerint leginkább a „Szaturnusz" nevezetű bolygót népesítő három-központú lényeket kedveltem. Külsejük semmiben sem egyezik a mienkkel: ők a „varjú" nevű madár-lényekre hasonlítanak.

Érdekes megállapítani, hogy a „varjúnak" nevezett madár-lényekkel Nagy Világegyetemünknek szinte minden bolygóján találkozunk, ahol csak megjelennek a különböző elmerendszerű és változatos külső formájú planetáris testtel rendelkező lények.

A Szaturnusz bolygó varjú-lényeinek verbális kapcsolata hasonló egy kicsit a miénkhez, de a beszédük szerintem a legszebb mindazok közül amit bármikor is hallottam.

A legjobb énekeseink intonációjához lehetne hasonlítani, mikor teljes lényükből énekelnek moll hangnemben.

Ami pedig a másokkal való kapcsolatukat illeti... nem is tudom hogyan tudnám neked azt leírni. Csak közöttük élve, és saját magunk által átérezve lehet őket megérteni.

Csak annyit mondhatok, hogy ezeknek a madár-lényeknek a szíve olyan, mint a Örökkévaló Alkotónkhoz és Teremtőnkhöz legközelebb álló Angyaloké.

Teremtőnk kilencedik parancsolatának szigorúan engedelmeskedve élnek:

„Másokat testvéreidként tekintsd, és velük eszerint cselekedj".

Később majd részletesen beszélek neked ezekről a háromagyú lényekről, akik a Szaturnuszon látják meg a napvilágot és ott élnek, mivel eme naprendszerben töltött számkivetésem egész időszakában igaz barátommá lett ennek a bolygónak egyik lénye, akinek külső burka egy „varjúé" volt, és a Khárkhár nevet viselte.

Tizenegyedik fejezet

Az emberek eredeti pszichizmusának maró vonása

M

OST beszéljünk egy kicsit a Föld-bolygó háromagyú lényeiről, akik téged mindennél jobban érdekelnek, és akiket te „meztelen csigáknak" neveztél.

Mindenekelőtt örömömet fejezném ki afelett, hogy téged jó távolságban tudlak ezektől a három-központos lényektől, mivel te egy a méltóságukat sértő névvel illetted őket ... Jó, hogy nem hallották meg, és nem valószínű, hogy valaha is meg fogják hallani.

Tudod-e te oktalan gyermek, aki még nem jöttél önmagád tudatára, mit tettek volna veled ezek a lények, különösen napjaink lényei, ha meghallották volna minek nevezted őket?

Mit csináltak volna veled, ha ott lettél volna és meghallanak? Borzalommal tölt el még a gondolata is.

A legjobb esetben is úgy helybenhagytak volna, hogy mint Mullah Nasszr Eddin mondja: „eszméletre sem tértél volna a legközelebbi vessző-szüret előtt".

Mindenesetre tanácsolom neked, mielőtt bármibe is belekezdenél; áldd a Sorsot könyörögve a kegyelméért, hogy vigyázzon rád, és akadályozza meg a Föld-bolygó lényeit kitalálni azt, hogy te, az én egyetlen és szeretett unokám, „meztelen csigáknak" merészelted őket minősíteni.

Mint tudod, én alaposan tanulmányoztam ezeknek a különös háromagyú lényeknek a pszichizmusát, egyrészt a Marsról figyelve, másrészt a közöttük való tartózkodásaim során; így tehát tudom mit tennének azzal, aki meg meri engedni magának, hogy nekik egy ilyen csúfnevet adjon.

Bizonyára részedről ez tisztán gyermeki naivitás, de ennek az eredeti bolygónak a háromagyú lényei nem törődnének ilyen finom megkülönböztetésekkel, kiváltképp manapság.

Ki hívta őket így? Miért és milyen körülmények között? Mit sem számít! Te egy olyan nevet adtál nekik, amit ők sértőnek tartanak - és ez épp elég.

Ilyen kérdésekből ügyet csinálni legtöbbjük szemében olyan, mint „semmit az ürességbe tölteni".

Mindenesetre mikor a Föld-bolygó háromagyú lényeire ilyen sértő nevet róttál ki, nagyon de nagyon könnyelműen jártál el - először is aggodalmat keltettél bennem iránt, azután meg saját magad jövőjére nézve is veszélyt idéztél elő.

Bár ők nagyon messze vannak, és nem tudnak elérni téged, hogy közvetlenül megbüntessenek, ám ha mégis minden várakozás ellenére, akár huszadkézbó'l is megtudnák, mi módon sértetted meg őket, nem úsznád meg az ő hiteles „ki-átkozásukat", ami pedig ennek a „kiátkozásnak" méreteit illeti, az a pillanatnyi érdekeiktől függne.

- Érdemes lenne leírni mi módon viselkednének a Földi lények ebben a helyzetben; ez tökéletesen meg tudná világítani különös pszichizmusát a téged érdeklő háromagyú lényeknek.

A te sértésed hatására, ha az abszurd mindennapi foglalkozásaik némi haladékot engednek nekik, valamilyen előre kiválasztott helyen és meghívott személyekkel, akik természetesen mind a külön ilyen alkalmakhoz készült ruházatot öltenek fel, rögtön megszerveznének egy „ünnepélyes tanácsot".

Mindenekelőtt megválasztanák egyiküket eme „ünnepélyes tanács" „elnökének"; azután belekezdenének kivizsgálásukba.

Először is „ízekre szednének", és nemcsak téged, hanem apádat, nagyapádat is... sőt még talán egészen Ádámig is visszamennének.

Azután - természetesen a „többség szavazatával" határozatban kihirdetnék „bűnösségedet", és „ósdi ásatag" lények által egy hajdani bábjáték alapján összeállított törvénykönyv szerint elítélnének téged.

De ha valami véletlen folytán a „többség szavazatával" úgy találnák, hogy cselekedeted nem bűntett - ami különben ritkán esik meg - ez a részletes kivizsgálásuk lepecsételt

papírra leírva és mindannyijuk által aláírva ...gondolod tűzre kerülne? Dehogy is! ...hanem illetékes szakértőkhöz -jelen esetben a „Szent Zsinathoz". Ott az eljárás ugyanaz lenne, de ezúttal „fontos" lények vizsgálnák meg ügyedet.

És csak miután sok „semmit töltöttek az ürességbe" jönnének rá a lényegre, nevezetesen hogy a vádlott elérhetetlen.

Ám talán itt jelenne meg személyedre a legnagyobb veszély. Ugyanis amikor végre meggyőzték egymást „a kétség minden árnyalata nélkül", hogy tényleg nem tudnak elérni téged, akkor „egyhangúan" elhatároznák, hogy sem többel sem kevesebbel, hanem „kiátkozással" sújtanának, amiről már beszéltem.

- De tudod-e mi az, és hogyan viszik végbe? Nem?...

Akkor figyelj és reszkess...

A „legfontosabb" lények tudatnák az összes többivel, hogy minden erre hivatott építményben, mint a „templomokban", „kápolnákban", „zsinagógákban", „városházákon", stb..., különleges alkalmakkal, különleges szolgálatot teljesítők által tartott odaülő szertartások keretében, neked gondolatban valami ilyesmit kívánjanak:

Legyél megfosztva szarvadtól, hajad idő előtt őszüljön meg, táplálékod gyomrodban szeggé változzon, jövendő feleséged nyelve a háromszorosára hosszabbodjon, vagy hogy kedvenc tortád guttaperkává változzon mikor a szádba ér, és így tovább, ebben a stílusban.

Most már érted milyen veszélynek tetted ki magad amikor ezeket a távoli háromagyú komédiásokat „meztelen csigáknak" hívtad?

E szavak után Belzebub mosolyogva nézett kedvencére.

Tizenkettedik fejezet

Az első morajlások

K

ICSIT később Belzebub így folytatta: - Ez a kiátkozási történet eszembe juttat egy másikat, ami szerintem tökéletesen meg fogja magyarázni a téged érdeklő háromagyú lények különös pszichizmusát; másrészt meg is nyugtathat egy kicsit, egy ‚jó kis jóvátétel" reményét megadva, ha netalán ezek a sajátos földi lények megtudnák miként kezelted őket, és a híres „kiátkozásukkal" sújtanának téged.

A történet amit el fogok mesélni nem olyan régen játszódott le az ottani háromagyú lények között, a következő eseményekből indult ki:

Az egyik nagy „közösségükben" békésen élt egy közönséges ember, aki az „író" mesterséget gyakorolta.

Ezzel kapcsolatban tudnod kell, hogy a nagyon régi időkben néha lehetett találkozni ehhez a mesterséghez tartozó lényekkel, akik még maguk találtak fel és fogalmaztak meg bizonyos dolgokat; de az utóbbi századok írói, és különösen a jelenlegié, már csak kimásolnak mindenféle mondatokat, amiket előszeretettel vesznek a legrégebbi könyvekből, hogy azokat egymás között kombinálják, és így állítsanak össze egy „új" könyvet.

Meg kell állapítani, hogy főleg ezeknek az ottani „írók" által ily módon összefabrikált könyveknek köszönhetően lett a mai háromagyú lények értelme végül olyan könnyű mint az éter.

Nos tehát gyermekem, a kortárs író akiről beszélek éppen olyan volt mint az összes többi ottani „író" - semmi különleges nem volt benne.

Egy napon, mikor az egyik könyvét befejezte, azon kezdett gondolkodni, hogy miről tudna még írni, és ezért elhatározta, hogy egy új „ideát" fog keresni a művekben dúskáló „könyvtárában" - ami kell hogy legyen minden írónak, aki ad magára.

Az ELSŐ MORAILÁSOK

Márpedig kutatása közben egy „Evangélium"-ként címezett könyv akadt a kezébe.

Ott „Evangéliuminak neveznek egy könyvet, amit hajdan egy bizonyos Máté, Márk, Lukács, és János írtak Jézus Krisztusról, Örökkévalónk Hírnökéről ezen a bolygón.

Ez a könyv nagyon elterjedt a három-központú lények között, akik úgymond követik az utasításait ennek a Hírnöknek.

Márpedig, mikor a szóban forgó „író" véletlenül rábukkant erre a könyvre, hirtelen ez az ötlete támadt: „Miért ne írnék én is egy Evangéliumot?"

Bizonyos, egészen más célból végzett kutatások tudomásomra hozták, hogy ő így érvelt:

„Mennyiben lennék én kevesebb, mint ezek az ókori barbárok, János, Lukács, Máté és Márk?

„Nem vagyok-e „civilizáltabb" náluk? Én egy sokkal jobb Evangéliumot tudnék írni a kortársaim számára.

„Sőt, kifejezetten elengedhetetlen megírni egy efféle Evangéliumot, mivel az „angoloknak" és az „amerikaiaknak" gyengéjük ez a könyv, és az ő fontjaiknak és dollárjaiknak jó az árfolyama most a tőzsdén."

- Alighogy kigondolta, már neki is állt.

Attól a naptól kezdve egy új „Evangéliumot" kezdett ki-ókumlálni.

Azonban alig készült el és alighogy kiadták, máris mindenféle bonyodalom támadt.

Más időkben talán semmi sem történik, és ez az új „Evangélium" egyszerűen helyet foglalt volna az ottani mániákus könyvmolyok polcainak egyikén rengeteg más, ugyanolyan jellegű „igazságokat" tartalmazó könyvek társaságában.

Azonban ennek az írónak szerencséjére vagy balsorsára, a nagy közösségnek amiben élt, bizonyos „hatalom-birtokló" lényeit a balszerencse kísérte mialatt külföldi városokban „ruletteztek" és „bakkarát" játszottak, ami arra kényszeríttette őket, hogy közösségük közönséges lényeitől egyre több pénzt követeljenek maguknak. Ezúttal a kívánságuk olyan határtalan volt, hogy ez végül is felkeltette ezeket a közönséges lényeket megszokott „eltompultságukból", és „zúgolódni" kezdtek.

Ennek láttán a többi otthonmaradt „hatalom-birtokló" lény megijedt, és a megfelelő intézkedésekhez folyamodott.

Ezek között az intézkedések között szerepelt az azonnali és teljes megsemmisítése az összes új keletű kiadványnak, amelyek megakadályozhatták volna, hogy ennek a közösségnek a közönséges lényei tompultságukba visszaessenek.

Pontosan ekkor jelent meg ennek az írónak az „Evangéliuma".

A „hatalom-birtokló" lények ennek az új „Evangéliumnak" szövegében találtak bizonyos dolgokat, amelyek az ő megértésük szerint, éppen „a közönséges lények eltompultságukba való visszaesését akadályoznák meg", és már azon a ponton voltak, hogy nyomban eltüntetik mind az írót mind az „Evangéliumát" - mivel azokban az időkben mestereivé váltak annak művészetében, hogyan szabadíthatják meg hazájukat ezektől a „parvenüktől", akik abba avatkoztak, ami nem rájuk tartozott.

De amint végiggondolták rájöttek, hogy ezzel az íróval nem lehet ily módon bánni; ez nagyon nyugtalanította őket, sokat tanácskoztak és vitatkoztak egymás között, hogy mit tehetnének.

Egyesek azt javasolták, hogy minden teketória nélkül zárják be az egyik olyan helyre ahol hemzsegnek a „patkányok" és a „poloskák"; mások azt, hogy küldjék oda ahova „Makár sohasem hajtotta a borját", stb. stb... Végül is arra az elhatározásra jutottak, hogy az írót valamint „Evangéliumát" nyilvánosan, minden szabálynak megfelelően, és nagy pompával „kiátkozással" sújtják, amivel kétségtelenül téged is sújtottak volna, ha megtudják miként minősítetted őket.

- És lásd gyermekem, a jelenleg ezen eredeti bolygón élő háromagyú lények különös pszichizmusa a szóban forgó esetben hogyan nyilvánult meg: az, hogy a mi írónkat „Evangéliumával" együtt nyilvános kiátkozással sújtották, az számára - mint tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddin mondaná - „egyszerűen egy rózsaágy volt".

A dolgok így játszódtak le:

Mikor eme közösség közönséges lényei meglátták, hogy a „hatalom-birtoklók" ilyen nagy hűhót csapnak ekörül az író körül, erősen érdeklődni kezdtek iránta. Megszerezték és

mohón elolvasták nemcsak az új „Evangéliumot", hanem az összes azelőtt megírt könyvét is

Azonnal, miként ennek az eredeti bolygónak háromagyú lényeinél az szokás, minden más érdeklődésüket kezdték elfelejteni, hogy csak ővele foglalkozzanak.

És, ahogy ez ott mindig történik, amint egyesek az egekig dicsérték mások becsmérelni kezdték, és mindezek a vitatkozások csak gyarapították az iránta érdeklődők sorát, nemcsak ebben a közösségben, hanem másikakban is.

És mindez csupán azért, mert eme közösség néhány „hatalom-birtokló" lénye, pénzzel tömött zsebekkel továbbra is eljárt a külföldi országokba „rulettezni" és „bakkarát" játszani; és ott is folytatták a vitáikat efölött az író fölött, és ezáltal végül más közösségek lényeit is megfertőzték.

Egyszóval, különös pszichizmusuk következtében, bár ma már ezt az „Evangéliumot" régen elfelejtették, szerzőjének nevét szinte mindenütt kiváló íróként ismerik.

És most, bármi legyen is a tárgy amit ő kifejt, úgy vetik rá magukat a műveire, mintha azok vitathatatlan igazságokkal lennének tele.

Irományait oly nagy hódolattal fogadják, mint ahogy az ősi Kalkianiak hallgatták a szent, jósnőik" jövendöléseit.

- Érdekes megjegyezni itt, hogy ha jelenleg beszélnek erről az íróról, nem akad egy sem ezek között az eredetiek között, aki ne ismerné, és egy rendkívüli valakinek ne tartaná.

Pedig ha megkérdeznéd tőlük, hogy mit írt, a legtöbbjüknek - persze ha őszinte - be kellene vallania, hogy egyetlen könyvét sem olvasta

Ugyanakkor ez nem akadályozná meg abban, hogy fecsegjen, vagy még vitába is szálljon, habzó szájjal kijelentve, hogy ez az író egy hihetetlenül intelligens lény, akinek fenomenális az ismerete a Földön lakó lények pszichizmusáról.

Tizenharmadik fejezet

Az emberek értelmében miért észlelhető a képzeletbeli valóságként

N

AGYON kérlek, szeretett drága Nagyapa, magyarázd el nekem egy kicsit, hogy a Földnek ezek a lényei az „efemert" miért veszik valóságnak? Unokája kérdésére Belzebub így válaszolt: - A pszichizmusuknak ez a különlegessége csak a legutóbbi időszakok során jelent meg, és ez azért történt, mivel teljes jelenlétük esszenciális része, ami náluk éppúgy létrejön mint minden háromagyú lénynél, az összes új benyomás észlelését fokról fokra ráhagyta a teljes jelenlétük többi részére anélkül, hogy a „lényi-partkdolgkötelességek" bármelyikét beteljesítené, vagyis a benyomásokat kizárólag egyik vagy másik „lényi központnak" nevezett független lokalizációjuk által észlelik. Vagy ahogy ők ezt kifejeznék, mindent elhisznek, amit mondanak nekik, ahelyett hogy csak azt hinnék el, amit ők maguk józanul gondolkodva képesek lennének megismerni, más szóval azt, amiről ők maguk meggyőződhetnének a bennük már lerakódott összes adatok közötti „szembesítő vita" eredménye alapján, mely adatokból a többféle természetű lokalizációik mindegyikében különböző fogalmak alakultak ki.

Általában egy új fogalom ezeknek a különös lényeknek jelenlétében csak akkor kristályosodik ki, ha egy bizonyos Kis Péter valakiről vagy valamiről ilyen vagy olyan véleményt ad, és ha aztán egy Nagy Pál szintén ugyanezt mondja, akkor egyszer és mindenkorra meg vannak győződve, hogy ez így van és másképp nem lehet.

A pszichizmusuknak eme különlegessége következtében, minden ottani lény, aki már az általad ismert értelemben hallott beszélni erről az íróról, jelenleg meg van győződve

arról, hogy ő egy valóban nagy-nagy pszichológus, és bolygója lényei pszichológiájának másokkal össze sem hasonlítható ismerője.

Megjegyzem a legutóbbi közöttük tartózkodásom folyamán, hogy egy egész más kérdést tisztázzak, el kellett mennem ehhez az íróhoz, akiről én magam is hallottam, és valójában egy olyan lénnyel találtam magam szembe, aki az én megértésem szerint nem csak, hogy az összes többi ottani kortárs íróhoz hasonlóan rendkívüli módon korlátolt volt, és mint kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná, „nem látott tovább az orra hegyénél", hanem bolygója többi lénye pszichizmusának valódi életkörülmények közötti igazi megértését illetően is tökéletesen tudatlan volt.

Ismétlem, ennek az írónak története jellegzetesen mutatja, hogy a neked tetsző háromagyú lények - különösen a jelen korban élők - milyen mértékben mulasztják el „lényi-partkdolgkötelességeik" megvalósítását, és bizonyítja, hogy bennük sohasem a saját logikus gondolkodásuk által eredményezett szubjektív lényi

meggyőződések kristályosodnak ki - mint ahogy az a legtöbb háromagyú lénynél történik - hanem kizárólag csak a mások véleményétől függő meggyőződések.

És csak azért véltek ennél az írónál bizonyos nem létező tulajdonságokat felismerni - mert ők maguk megszűntek megvalósítani a lényi-partkdolgkötelességeket, pedig egyedül azok megvalósítása képes a lénynek egy tényleges valóság ismeretét megadni.

A pszichizmusuknak ez a különös vonása - ami abból áll, hogy megelégszenek azzal amit Kis Péter vagy Nagy Pál mond, anélkül hogy igyekeznének többet megtudni róla -már régóta gyökeret vert bennük, és most már meg sem próbálnak megismerni olyasvalamit, amit csak az ő saját aktív gondolkodásukkal lehet megérteni.

Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy ez nem tulajdonítható sem az őseikre kirótt kundabuffer szervnek, sem annak bizonyos szent Individuumok hibájából beléjük kristályosodott következményeinek, ami azután nemzedékről nemzedékre öröklődött.

Nem. Ők ezzel saját magukat tették bűnössé, mivel fokozatosan abnormális mindennapi külső lényi életkörülménye-

két létesítettek meg, amelyek fokozatosan kialakították általános jelenlétükben azt, ami most az ő „belső, kártevő-istenük" lett, és az „Önnyugtató" nevet viseli.

Különben ezt te magad is jól meg fogod érteni a későbbiekben, miután ígéretemhez híven már közöltem veled a lehető legtöbb eseményt, ami ezen a neked tetsző bolygón lejátszódott.

Mindenesetre felettébb tanácsolom, hogy a jövőben légy nagyon óvatos, mikor ennek a bolygónak háromagyú lényeiről beszélsz, hogy meg ne bántsd őket; mert ha netán valamelyik sértésed mégis a tudomásukra jutna - s ugyan miből nem űz az Ördög tréfát? - az ő kifejezésükkel élve „ugyancsak csúnyán elbánnának veled".

Ezzel kapcsolatban nem ártana szeretett Mullah Nasszr Eddinünk egyik bölcs mondását idézni:

„Hé! Mit nem lát az ember a világon! Egy bolha néha egy elefántot tud elnyelni!"

Belzebub még akart valamit mondani, de éppen abban a pillanatban belépett az űrhajó egyik szolgálója és átadott neki egy nevére szóló „étertáviratot".

Mikor Belzebub meghallgatta az „étertávirat" tartalmát és az űrhajó szolgálója kiment, Hasszin feléje fordult és így szólt:

- Drága Nagyapa, mesélj még valamit a háromagyú lényekről, akik ezen a „Földnek" nevezett érdekes bolygón laknak!

Belzebub ismét különös mosollyal szemlélte unokáját, fejével egy szokatlan mozdulatot tett, majd folytatta elbeszélését.

Tizennegyedik fejezet

Ahol megjelenik egy olyan távlat, ami semmi igazán vidámat nem ígér

E

L kell mondanom, hogy kezdetben e bolygó lényeinek megjelenése hasonló volt a „kestcsap-martninak" nevezett háromagyú lényekéhez, akik Nagy Világegyetemünk összes megfelelő bolygóin felbukkannak, és létezésük időtartama is ugyanolyan volt, mint az összes többi háromagyú lényé.

Jelenlétükben a különböző változások csak a szerencsétlen bolygójukat ért második katasztrófa után kezdődtek, amely folyamán az „Atlantisz" nevet viselő fő kontinensük elmerült.

Attól fogva, mivel kezdtek mindenféle olyan külső lényi-életkörülményeket megteremteni, amelyeknek egyre leala-csonyítóbb hatása volt rezgéseik minőségére, a Nagy Természet rákényszerült arra, hogy jelenlétüket többféle kompromisszummal és változtatással átalakítsa azért, hogy az általuk kisugárzott, és a bolygójuk régi töredékei létének fenntartásához szükséges rezgések minőségét biztosítani tudja.

Ugyanezen okból a Nagy Természet az ottani lények számát fokozatosan oly mértékben megnövelte, hogy azok most a bolygó egész területét benépesítik.

Planetáris testük külső formája mindegyiküknél majdnem ugyanolyan; ami pedig méreteit és egyéb szubjektív sajátosságait illeti, burkolatuk, csakúgy mint nálunk, az örökölt adottságoknak, a fogamzás pillanatában fennálló körülményeknek, és az egyéb, minden lény megjelenésénél és kialakulásánál szokásos tényezőknek van alávetve.

Még megkülönbözteti őket egymás között a bőrük színe és a hajuk jellege; jelenlétüknek ezeket a sajátos tulajdonsá-

gait, éppúgy mint mindenütt másutt, a bolygóbefolyások eredményei határozzák meg, amelyek azon a helyen hatnak, ahol a világra jöttek és ahol felelős korukig, vagy mint mondják, „nagykorúságukig" kifejlődtek.

Ami pedig ezeknek a háromagyú lényeknek pszichiz-musát illeti, az fő vonásaiban mindannyijuknál ugyanazokat a sajátosságokat mutatja, bárhol legyen is bolygójukon az a hely, ahol napvilágra jöttek. Ezek között van az a sajátságos tulajdonság is, aminek következtében az egész Világegyetemben egyedül ezen a szerencsétlen bolygón fordul elő az a szörnyű folyamat, amit az egymás létezése „kölcsönös el-pusztítási folyamatának", vagy ahogy ott mondják „háborúnak" neveznek.

A pszichizmusuknak ezen a fő tulajdonságán felül, fogamzásuk és létezésük helyétől függetlenül mindegyikükben teljesen kikristályosodnak, és általános jelenlétük szerves részeivé válnak olyan funkciók, amelyeket ott „egoizmus", „önszeretet", „hiúság", „kevélység", „gyanakvás", „hiszé-kenység", „befolyásolhatóság" néven ismernek, és még sok más, ugyanennyire abnormális, és egy bármilyen háromagyú lény eszenciájához méltatlan funkciók.

Ezek között az abnormális tulajdonságok között a legveszélyesebb számukra az, amely a „befolyásolhatóság" nevet viseli.

Erről a különös pszichikai sajátosságról egyszer majd külön beszélek neked...

Belzebub elhallgatott, ezúttal a szokásosnál kissé hosz-szabban gondolkodott, majd ismét unokájához fordulva így szólt:

- Látom hogy nagyon felkeltették érdeklődésedet a különös „Föld-bolygón megjelenő és élő háromagyú lények, és mivel akarva-akaratlanul kénytelenek leszünk mindenféle dolgokról beszélgetni, azért hogy lerövidítsük utazásunkat a *Karnak* űrhajón, a lehető legtöbbet fogom elmesélni róluk.

Hogy pszichizmusuk különös voltát jobban megérthesd, sorban elmesélem személyes leszállásaimat eme bolygóra, valamint az ott lejátszódott eseményeket, amelyeknek én magam is szemtanúja voltam.

EGY TÁVLAT, AMI SEMMI VIDÁMAT NEM ÍGÉR

Összesen hatszor voltam személyesen ennek a Föld-bolygónak felszínén, és ezeknek a látogatásoknak mindegyikét más-más körülmény idézte elő.

Az első leszállással fogom kezdeni.

Tizenötödik fejezet

Belzebub első leszállása a Föld-bolygóra

E

LSŐ alkalommal - mondta Belzebub - erre a „Föld" nevű bolygóra törzsünk egyik fiatal lénye miatt szálltam le, aki meggondolatlanul szoros kapcsolatba lépett egy ottani háromagyú lénnyel, és ezáltal egy nagyon ostoba ügybe keveredett.

Egy napon törzsünk több, szintén a Mars-bolygón lakó lénye egy kérelemmel jött hozzám.

Elmondták, hogy az egyik fiatal rokonuk, aki vagy háromszázötven marsi éve vándorolt ki a Föld-bolygóra, nemrégiben ott egy, az összes rokona számára nagyon kellemetlen incidenst idézett elő'.

„Mi mindannyian, úgy a Föld, mint a Mars-bolygón lakó hozzátartozói - mondták - megtettünk minden tó'lünk telhetőt, hogy ezt a sajnálatos ügyet saját eró'nkbó'l rendezzük, de mostanáig minden erőfeszítésünk és összes intézkedéseink ellenére sem tudtunk semmit sem elérni.

„És mivel végérvényesen meg vagyunk győződve arról, hogy ezt a szerencsétlen ügyet a magunk erejéből nem tudjuk rendezni, elhatároztuk, hogy bátorkodunk Nagyméltóságú Uramat zavarni kérésünkkel, hogy Ön Jóságától kérjük meg bölcs tanácsát, aminek segítségével ki tudnánk lábalni ebből a kínos helyzetből."

Ezután részletesen beszámoltak arról a szerencsétlenségről, amibe belekeveredtek.

- Mindabból amit mondtak, láttam, hogy ez az incidens nemcsak ennek a fiatal lénynek közelállói számára kellemetlen, hanem azzá válhat az egész törzsünk számára is.

így nem tehettem mást, rögtön a segítségükre siettem, hogy kikerüljenek ebből a kényes helyzetből.

Először a Mars-bolygóról próbáltam segíteni nekik, de hamar rájöttem, hogy semmi hatásosat nem lehet ilyen távolról elérni, így elhatároztam, hogy leszállók a Föld-bolygóra, s ott helyben keresek valami megoldást. Sietve összeszedtem a legszükségesebbeket, és már másnap elrepültem az „Alkalom" űrhajón.

Emlékezz vissza, az .Alkalom" volt az az űrhajó, amelyen törzsünk lényeit erre a naprendszerre küldték, és amelyet, mint már említettem, bolygóközi összeköttetésekre rendelkezésünkre bocsátottak.

Ez az űrhajó állandóan a Mars-bolygó közvetlen közelében állomásozott, és a parancsnokságát Fentről énrám bízták.

- így tehát, ezzel az „Alkalom" űrhajóval történt az első leszállásom a Föld-bolygóra.

Pontosan annak a kontinensnek partján ért földet, mely a második katasztrófa során teljesen eltűnt a bolygó felszínéről.

Ezt a kontinenst „Atlantisznak" nevezték, ez volt úgy az ottani háromagyú lényeknek, mint a mi törzsünk legtöbb tagjának fő tartózkodási helye.

Amint kiszálltunk, egyenesen „Szamliosz" városába mentem, ahol törzsünknek ez a szerencsétlen fiatal lénye élt, aki leszállásomnak oka volt.

Szamliosz abban az időben nagyon jelentős város volt: a Föld-bolygó akkori legnagyobb közösségének fővárosa.

Ott volt a székhelye e nagy közösség fejének, aki az „Apollisz császár" nevet viselte.

És a mi fiatal és tapasztalatlan honfitársunknak éppen ezzel az Apollisz császárral gyűlt meg a baja.

Itt, Szamliosz városában megismerkedtem az ügy minden részletével.

Megtudtam, hogy az incidens előtt ez a fiatal lény baráti viszonyban állt a császárral, akihez bejáratos volt.

Történt egyszer, hogy az egyik látogatása alkalmával, egy beszélgetés során fiatal honfitársunk kötött

egy „fogadást" a császárral. Ez a fogadás volt a kiindulópontja az egész ügynek.

Ismétlem neked, hogy abban az időben ez a közösség, mely felett Apollisz császár uralkodott, a legnagyobb, és a leggazdagabb volt az összes többi között, és a város, amelyben lakott a legnagyobb és a leggazdagabb a Föld-bolygó összes akkori városa között.

Ennek a gazdagságnak és nagyságnak fenntartásához Apollisz császárnak természetesen sok „pénzre", és közössége közönséges lényeinek intenzív munkájára volt szüksége.

Fontos itt megjegyezni, hogy erre a bolygóra való első" személyes leszállásom idején *a* téged érdeklő háromagyú lényekben már nem volt meg a kundabuffer szerv, de néhányukban elkezdtek kikristályosodni ennek a számukra oly végzetes szervnek különböző következményei.

Abban az időszakban, amire elbeszélésem vonatkozik, számos lénynél már kikristályosodott a szerv egyik tulajdonságának következménye, ami arra ösztönözte őket, amikor még működött bennük a kundabuffer szerv, hogy könnyedén, bármi „lelkiismeret-furdalás" nélkül kivonják magukat minden, úgy a saját maguk által vállalt, mint az elöljáróik által rájuk kirótt kötelességeik alól - és feladataikat csak a megfélemlítés, és egy kívülről jövő fenyegetés hatása alatt végezzék el.

Pontosan ez a bizonyos lényeknél ekkor már kikristályosodott végzetes következmény volt a kiindulópontja az egész ügynek.

- Egyszóval gyermekem a tények a következők voltak:

Apollisz császár, aki maga szerfelett lelkiismeretesen töltötte be kötelezettségeit, s hogy a felelősségére bízott közösség nagyságát fenntartsa, nem kímélte sem saját erejét, sem a vagyonát - de ugyanezt kívánta meg alattvalóitól is.

Márpedig, mivel a kundabuffer szervnek ez az imént említett következménye ekkor már bizonyos alattvalóinál teljes mértékben kikristályosodott, kénytelen volt mindenféle „megfélemlítéshez" és „fenyegetéshez" folyamodni, hogy mindenkitől megkapja azt, amit a rábízott közösség nagysága megkívánt.

Olyan változatos és ugyanakkor olyan értelmes módszereket alkalmazott, hogy még azon alattvalói is, akiknél a szóban forgó következmények már kikristályosodtak csak

tisztelni tudták őt, bár a háta mögött a „fő-gonosz" gúnynevet adták neki.

így hát gyermekem, az Apollisz császár által alkalmazott módszerek - arra, hogy alattvalóitól elnyerje mindazt, ami a felelősségére bízott közösség nagyságának fenntartásához szükséges volt - igazságtalannak tűntek fiatal és naiv honfitársunknak, aki úgymond állandóan fel volt háborodva, és nem bírta elviselni, ha történetesen valamelyik ilyen új módszerről hallott.

Mindez oda vezetett, hogy egy szép napon, amikor a császárral beszélt, nem tudta tovább visszafogni magát, és egyenesen a szemébe mondta, hogy mennyire felháborítja az alattvalóival szembeni „fellázító" viselkedése.

Apollisz császár nem gurult méregbe, mint azt általában a Föld-bolygón teszik, amikor valaki olyasmibe avatkozik, ami nem rá tartozik; és nemcsak hogy nem kergette el, hanem elkezdte megvitatni vele „szigorúságának" okát.

Sokáig beszélgettek, és vitájuk egy „fogadásban" végződött. Mindketten kikötötték feltételeiket, azt írásba foglalták; melyet azután mindegyikük saját vérével írt alá.

Ebben - többek között - Apollisz császár kötelezte magát, hogy attól a naptól kezdve ahhoz, hogy alattvalóitól megkapja mindazt, amire szüksége van, kizárólag azokat a módszereket fogja alkalmazni,

amit honfitársunk határoz meg.

És abban az esetben, ha alattvalói nem fizetnék meg szokásos járandóságukat, a mi lelkes ifjúnk válik mindezért felelőssé, és köteles saját maga befizetni Apollisz császár kincstárába a főváros és az egész közösség fenntartására és jólétére szükséges pénzt.

- Márpedig gyermekem, Apollisz császár mindjárt másnaptól az előírt körülményeknek megfelelően, skrupulózu-san betartotta a magára vállalt kötelezettségeket, és a közösséget kizárólag fiatal honfitársunk előírásai szerint kormányozta.

Ámde egy ilyen kormányzás eredményei nagyon hamar teljesen ellentétesnek bizonyultak fiatal ártatlanunk elképzeléseihez képest.

A közösség tagjai - természetesen különösen azok, akiknél a kundabuffer szerv említett következményei már kikris-

tályosodtak - nemcsak megszüntették adójuk befizetését Apollisz császár pénztárába, hanem lassacskán kezdték még azt is eltulajdonítani, amit addig befizettek.

És mivel a mi honfitársunk kötelezte magát, hogy szolgáltatja mindazt, amire szükség van, és ezt a kötelezettséget még a saját vérével is aláírta - és te ugye tudod mit jelent a mi számunkra egy önkéntesen vállalt kötelezettség, főleg ha az vérrel lett megerősítve -, így nemsokára az egész kincstár szükségleteit neki kellett fedeznie.

Először odaadta mindenét, amije csak volt, azután mindazt, amit a Föld-bolygón lakó közelállóitól meg tudott kapni.

És amikor már az ő pénzük is elapadt, a mi Mars-bolygónkon élő hozzátartozóihoz fordult segítségért.

De a Marson is hamar elfogyott minden. Szamliosz város kincstára egyre többet és többet követelt; ezek a szükségletek egészen határtalannak tűntek.

Ekkor történt, hogy honfitársunk közelállói megijedtek és elhatározták, hogy hozzám folyamodnak, megkérvén, hogy segítsem ki őket ebből a kellemetlen helyzetből.

- így tehát, gyermekem, Szamliosz városába érkezvén törzsem ezen a bolygón lakó összes lénye fogadott, a legfia-talabbtól a legidősebbig.

Még aznap este tanácsot tartottunk, hogy együtt találjunk kiutat ebből a helyzetből.

Erre az első tanácskozásunkra hivatalos volt Apollisz császár is, akivel idősebb honfitársaink már előzőleg sokszor tartottak megbeszéléseket ez ügyben.

Ezen az estén Apollisz császár, mindannyijukhoz szólva a következőket jelentette ki:

„Méltányos barátaim,

„Mélységesen fájlalom a történteket és a sok gondot, amit az itt összegyűlteknek ez okozott, és teljes lényemből sajnálom, hogy nem áll hatalmamban megkímélni az összes itt jelenlévőt a sok gondtói-bajtól, ami még önökre vár.

„Valóban - folytatta a császár -, közösségemnek évszázadok óta fennálló kormányzási mechanizmusa immár gyökeresen meg lett változtatva, és most lehetetlen visszatérni hozzá komoly következmények nélkül, azaz anélkül, hogy alattvalóim többsége rögtön fel ne lázadna. A dolgok jelenle-

gi állásában én egyedül nem vagyok képes rendezni azokat anélkül, hogy az a legsúlyosabb következményekkel ne járna, és ezért az igazság nevében kérem önöket mindannyijukat, hogy a megoldásban engem támogatni szíveskedjenek."

És hozzátette:

„Keserű bánatomat fejezem ki önök előtt, mert én magamat is nagyon bűnösnek tartom mindebben a szerencsétlenségben.

„Bűnösnek, mert látnom kellett volna előre a történteket, mivel én hosszabb ideig éltem ezek között a körülmények között, mint fiatal vetélytársam, az önök honfitársa, akivel az önök által ismert megállapodást kötöttem.

„Valóban megbocsájthatatlan számomra, hogy megkockáztattam efféle kalandot egy lénnyel, akinek talán az enyémnél sokkal magasabb az értelme, de aki biztosan sokkal kevésbé praktikus az ilyesfajta ügyekben mint én.

„Még egyszer kérem önöket - és különösen Nagyméltóságú Uramat -, hogy bocsássanak meg nekem, és segítsenek ennek a kínos helyzetnek a megoldásában. Ahogy a dolgok most állnak, csak azt tudom tenni, amit nekem javasolnak."

Amint Apollisz császár elment, elhatároztuk, hogy kiválasztunk magunk közül több idős és nagyon tapasztalt lényt, akik még az éjszaka folyamán mérlegelik az összes adatot, és kidolgoznak egy tervet a továbbiakra.

Ezután elváltunk egymástól, elhatározva, hogy másnap este ugyanott találkozunk; erre a második összejövetelünkre azonban Apollisz császárt nem hívtuk meg.

Mikor újra összejöttünk, az előző napon kiválasztott tiszteletre méltó lények egyike a következőkről számolt be:

„Egész éjszakán át ezen a sajnálatos eseményen gondolkodtunk és részletesen megvitattuk; majd egyhangúlag arra a következtetésre jutottunk, hogy az egyetlen kiút a korábbi kormányzási viszonyokra való visszatérésben van.

„Azután ismét egyhangúlag egyetértettünk abban, hogy a visszatérés a régi kormányrendszerre minden bizonnyal fellázítaná a közösség tagjait, és ez a lázadás szükségszerűen a Földön az ilyen esetekben elkerülhetetlenné vált következményeket vonná maga után.

„Természetesen - ami ott szintén szokássá vált - a közösség számos „hatalom-birtokló" lénye kegyetlenül meglakolna;

talán még teljesen el is pusztítanák őket - ami pedig Apollisz császárt illeti, ő bizonyosan nem kerülné el ezt a sorsot.

„Akkor nekiláttunk egy olyan módszert keresni, ami legalább Apollisz császárt megkímélné ezektől a szomorú következményektől.

„És ezt minden áron el akartuk érni, mivel előző este, a teljes körű ülésünkön, a császár nagy őszinteséget és jóindulatot tanúsított irányunkban, és rendkívül sajnáltuk volna, ha őt magát szenvedés érné.

„Érett megfontolás után arra a következtetésre jutottunk, hogy Apollisz császárt csak úgy tudjuk megmenteni, ha a forradalom alatt, *a* fellázadt alattvalók harag-megnyilvánulásai nem magára a császárra, hanem környezetére irányulnának, vagyis arra, amit itt az ő „kormányának" neveznek.

„Ezen a ponton azonban felmerült közöttünk egy kérdés: a császár közelállói készek-e minden következményt magukra vállalni?

„És a végső kategorikus következtetésünk az volt, hogy nem vállalnák, mert biztosra vennék, hogy ebben az ügyben egyedül a császár a felelős, és következésképpen neki személyesen kell megfizetnie érte.

„Ezután ismét egyhangúlag a következő határozatot fogadtuk el:

„Azért, hogy legalább Apollisz császárt megmentsük ettől az elkerülhetetlen veszélytől, törzsünk lényei - a császár jóváhagyásával - elfoglalják a közösség összes felelős személyiségének posztját, és amikor a tömegek „pszichózisa" már a legmagasabb pontjára hág, mindegyikük elviseli a váratlan eseményekből rá eső részt."

- Mikor a megbízottunk befejezte beszámolóját, egy gyors eszmecsere után mindnyájan elhatároztuk, hogy törzsünk tiszteletreméltó lényeinek javaslata szerint fogunk eljárni.

Azután először is elküldtük ezeknek a tiszteletreméltó lényeknek egyikét, hogy Apollisz császár elé terjessze tervünket, amihez ő megadta beleegyezését, felújítva ígéretét, hogy mindenben a mi

útbaigazításaink szerint fog cselekedni.

Akkor elhatároztuk, hogy késedelem nélkül mindjárt másnap elkezdjük az összes tisztviselő leváltását.

96

Ámde két napon belül nyilvánvalóvá vált, hogy a Földbolygón nem lakott elég lény a törzsünkből ahhoz, hogy ennek a közösségnek összes tisztviselőjét helyettesíteni tudják, ezért rögvest elküldtük az *Alkalom* űrhajót a Mars-bolygónkra, egy bizonyos számú honfitársunkéit.

Időközben Apollisz császár, két tiszteletreméltó lényünk irányítása mellett különböző ürügyekkel elkezdte leváltani legelőször magában Szamliosz városában a tisztviselőket, a mieinket téve a helyükbe.

Néhány nappal később, miután *Alkalom* űrhajónk törzsünk lényeivel visszajött a Mars-bolygóról, a leváltások vidéken is megkezdődtek, és nemsokára ennek a közösségnek minden „bizalmi állását" a mieink foglalták el.

Amint ez a teljes körű váltás befejeződött, Apollisz császár még mindig a mi leginkább tiszteletreméltó lényeink irányításával, elkezdte közösségének régi kormányzati rendszerét visszaállítani.

- Már szinte az első napokban a várakozásnak megfelelően a régi rendszer helyreállítása elkezdett hatást gyakorolni e közösség azon lényeinek általános pszichizmusára, akiknél mint már mondtam, a végzetes kundabuffer szerv tulajdonságainak különféle következményei már tökéletesen kikristályosodtak és kezdtek kifejezésre jutni.

És az elégedetlenség napról-napra növekedett olyannyira, hogy nemsokára felbukkant bennük az az impulzus, ami az összes későbbi időszakok ottani háromagyú lényeinek sajátosságává lett, és ami arra készteti őket, hogy időről-időre kirobbantsanak egy általuk „forradalomnak" nevezett folyamatot.

Az ő „forradalmuk" során - miként az szintén sajátosságává vált ezeknek a Nagy Világegyetemünk háromagyú jelenségeinek - rengeteg, az évszázadok során összegyűjtött javakat semmisítettek meg, nem is beszélve arról a nagy mennyiségű „tudásról", ami akkor egyszer s mindenkorra elveszett; ugyanakkor elpusztították sok más felebarát lényüket is, akik már úton voltak, hogy felszabadítsák magukat a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeitől.

Ezzel kapcsolatban itt érdekes megjegyezni egy rendkívül meglepő, és rendkívül érthetetlen tényt.

97

A későbbi forradalmak során az ottani háromagyú lények - majdnem mindnyájan, de legalább is túlnyomó többségükben, ebbe a „pszichózisba" esve - főleg azokat a felebarátaikat pusztítják el, akik már ráléptek az útra, hogy felszabadítsák magukat ennek az őseikre sújtott, végzetes kundabuffer szervnek bennük kikristályosodott következményeitől.

- így gyermekem, ameddig a forradalmuk folyamata ment a maga rendje szerint, Apollisz császár egyik Szamliosz közelében fekvő „téli palotájába" vonult vissza.

Egy ujjal sem nyúlt hozzá senki, mivel a mieink a propagandájukkal úgy készítették elő a dolgokat, hogy a teljes felelősség ne a császárra, hanem a környezetére háruljon, vagyis pontosan órájuk, a tisztviselőire.

Sőt mi több... Ennek a pszichózisnak hatalmába került lényeket „elragadta az együttérzés" uralkodójuk iránt, mondván, hogy ez a kellemetlen forradalom azért tört ki, mert „szegény császárukat" mindeddig hűtlen és hálátlan alattvalók vették körül.

Mikor a forradalmi pszichózis teljesen lecsillapult, Apollisz császár visszajött Szamliosz városába, és - még mindig a legtiszteletreméltóbb lényeink segítségével - honfitársainkat apránként régi életben maradt szolgálóival váltotta fel, vagy újakkal, akiket alattvalói közül választott ki.

És mikor Apollisz császár helyreállította régi kapcsolatát alattvalóival, azok ismét nekiláttak kincstárát „pénzzel" ellátni, és parancsainak engedelmeskedni, és így a közösség ügyei visszatértek

korábbi megszokott medrükbe.

Ami pedig szerencsétlen naiv honfitársunkat illeti, aki ezen események okozója volt, őt ez annyira fájdalmasan érintette, hogy nem akart tovább ott maradni ezen a bolygón, mely neki oly sok gyötrelmet okozott, hanem visszatért velünk a Mars-bolygóra.

Különben ott a későbbiekben az egész törzsünk lényei számára remek kormányzónak bizonyult.

Tizenhatodik fejezet

Az idő fogalmának relativitása

E

GY rövid szünet után Belzebub ekképp folytatta: - Hogy egy pontosabb fogalmat tudj magadnak alkotni *a* Föld-bolygón lakó, téged érdeklő háromagyú lények pszichizmusának különlegességéről, és általában jobban meg tudd érteni mindazt, ami erre az eredeti bolygóra vonatkozik, szerintem feltétlenül szükséges, hogy egy pontos fogalmad legyen az ő Idő-számításukról, és hogy tudd miként módosult fokozatosan jelenlétükben az a lényi érzékelés, amit az „Idő folyamatának" neveznek, mígnem olyanná vált, mint amilyen ma.

Elengedhetetlen, hogy ezt tisztázzam számodra; csak ennek segítségével tudod elképzelni és megérteni az eseményeket amelyekről már beszéltem, és amelyekről még beszélni fogok.

Mindenekelőtt tudnod kell, hogy az Idő számítására mértékegységül a Föld háromagyú lényei éppúgy, mint mi, az „évet" veszik, és ennek az évnek időtartamát aszerint az idő szerint határozzák meg, mialatt bolygójuk egy másik kozmikus koncentráció körül egy bizonyos pályát befut - vagyis azt az időt, mialatt bolygójuk a napja körül az „esés" és „elkapás" folyamatát végrehajtva, egy úgynevezett „krentonalni kört" ír le.

Hasonló módon, mi a Karataz bolygón „évnek" határozzuk meg azt az időtartamot, ami azon a pillanatok közé esik, amikor a távolság a „Szamosz" nap és a Szelosz" nap között kétszer egymás után a legrövidebb.

Száz ilyen évet a Föld-bolygó lényei „évszázadnak" hívnak.

Az évüket tizenkét részre osztják, és minden ilyen részt „hónapnak" neveznek.

Ennek a hónapnak időtartamát a bolygójukról levált nagyobbik töredék - ami ma a „Hold" nevet viseli - keringési idejével szabják meg, vagyis az idővel mialatt - szintén az

„esés" és az „elkapás" törvénye alapján - ez a töredék bolygójuk körül egy teljes krentonalni kört valósít meg.

Fontos megjegyezni, hogy a Holdnak tizenkét krentonalni köre nem pontosan egyezik meg bolygójuk egy krentonalni körével a Napja körül; ezért a hónapok kiszámításában egy bizonyos kompromisszumot tettek, hogy az összeg többé-kevésbé megfelelhessen a valóságnak.

Azután ezt a „hónapot" általában harminc „napra" osztották fel.

„Napnak" tartják azt az időtartamot, ami alatt az említett törvények hatása alatt bolygójuk egy teljes fordulatot tesz meg saját maga körül.

De tudnod kell, hogy szintén „napnak" nevezik azt a trogoautoegokratikus folyamatot is, ami periodikusan megvalósul bolygójuk atmoszférájában - mint minden bolygón, ahol létrejön az a kozmikus folyamat, ami, mint már mondtam, az „Ilnoszoparnó" nevet viseli - és amit mi „kshtatszavakhtnak" hívunk; ők ezt a „nappal van"

kifejezéssel illetik, és az ezzel ellenkező folyamatnak, amit mi „kldatsakhtinek" nevezünk, ők az „éjszaka" nevet adják; és akkor úgy mondják: „éjszaka van".

A Földet népesítő háromagyú lények legnagyobb időmértéküket „évszázadnak" nevezik, és ez a század száz „évből" áll.

Az évben tizenkét „hónap" van, és egy hónapban átlagosan harminc „nap". Maga a „nap" huszonnégy „órára" van felosztva, az „óra" hatvan „percre", és a perc további hatvan „másodpercre".

- Mivel te, gyermekem még nem ismered az Idő rendkívüli különlegességeit, először azt kell megtudnod, hogy az objektív tudomány ezt a kozmikus jelenséget a következő módon határozza meg:

„Az Idő, mint olyan, önmagában nem létezik; az Idő csak az egy adott helyen jelenlévő minden kozmikus jelenség eredményeinek összessége."

Az Időt magát, semmilyen lény sem tudja megérteni az értelmével, sem megérezni bármilyen külső vagy belső lényi funkción keresztül. Még az ösztönön keresztül sem tudja átérezni, ami minden többé-kevésbé független kozmikus képző-

désnek megvan, bármilyen legyen is ennek az ösztönnek a foka.

Az Időt csak különféle kozmikus jelenségek egymás közötti összehasonlításán keresztül lehet felbecsülni, ugyanazon helyen és ugyanazon körülmények között, mint ahol azt észlelik és figyelembe veszik.

Jegyezzük meg, hogy Nagy Világegyetemünkben kivétel nélkül minden jelenség, bármilyen helyen nyilvánuljon meg és játszódjék is le, csak valami a Legszentebb Abszolút Napból eredő teljes jelenségnek a törvényeknek megfelelő, egymást követő „feltöredezésének" eredménye.

így minden kozmikus jelenségnek, bárhol játszódik is le, van egy „objektív" jelentése.

És ezek a törvényeknek megfelelő, egymást követő „töredékek" minden vonatkozásban - még az evolúcióéban és az involúcióéban is - a szent Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvénye szerint valósulnak meg.

Egyedül az Időnek nincs semmi objektív jelentése, mivel az semmilyen meghatározott kozmikus jelenség töredékekre bomlásának sem az eredménye. Mivel semmiből sem ered, de mindig és mindennel azonosul, és tökéletesen független marad, az egész Világegyetemben ez az egyetlen, amit az „Egyedüli Ideálisan Szubjektív Jelenség" névvel lehet illetni és dicsőíteni.

így gyermekem, az Idő, aminek néha a „Heropasz" nevet is adják, az egyetlen olyan jelenség aminek megjelenése semmilyen forrástól nem függ, hanem mint az „isteni Szeretet", mindig saját magától árad, függetlenül - mint már mondtam -, és meghatározott arányokban azonosul minden jelenséggel, ami Nagy Világegyetemünk egy adott helyén minden megjelenésben létrejön.

Ismétlem, mindazt amit most mondtam neked csak később leszel képes alaposan megérteni, amikor már a világ teremtésének és fenntartásának két alapvető törvényéről ígéretemhez híven mindent megmagyaráztam.

Egyelőre csak emlékezz a következőkre: mivel az Időnek nincs eredete, és nem lehet pontosan megállapítani a jelenlétét - amit minden más jelenséggel minden kozmikus szférában meg lehet tenni - a felbecsülésére „alapegységként" az objektív tudomány, amiről beszéltem, ugyanazt veszi, mint amit

Nagy Világegyetemünk minden helyén *és* minden szférájában a kozmikus anyagok rezgési sűrűségének és minőségének meghatározására használ.

És ez az alapegység, amit mindig az Idő felbecsülésére szabtak meg, egy pillanata annak, amit a „szent egokul-natsarni érzékelésnek" neveznek, ami minden a Legszentebb Abszolút Napon lakó Szent Kozmikus Individuumban megjelenik valahányszor csak a Mi Egy-Lényű Örökkévalónknak a térségre irányuló és azon áthatoló tekintete jelenlétüket közvetlenül érinti.

Az objektív tudomány azért hozta létre ezt az alapegységet, hogy lehetővé tegye pontosan meghatározni és egymás között összehasonlítani a tudatos Individuumok szubjektív érzékelési folyamatainak fokát, valamint a különféle objektív kozmikus jelenségek tempóit, amik Nagy Világegyetemünk különböző szféráiban nyilvánulnak

meg, és amikből az összes - kicsi és nagy - kozmikus megjelenések születnek.

Az Idő folyamatának alapvető sajátossága abban áll, hogy az észlelése a különböző skálájú kozmikus kialakulások jelenlétében ugyanúgy és ugyanolyan sorrendben történik.

Hogy csak egy megközelítő fogalmat adjak arról, amit éppen mondtam, vegyük példaként az asztalon álló vizeskorsó egy cseppjében lejátszódó Idő-folyamatot.

A korsó minden cseppje maga is egy független világot képvisel, egy „mikrokozmoszokból" álló világot.

Ebben a kis világban - ugyanúgy, mint a másik kozmoszokban - végtelenül parányi, és viszonylag független „egyének" vagy „lények" jelennek meg és léteznek.

E végtelenül kicsiny világ lényei számára az Idő ugyanabban a sorrendben folyik, mint amiben azt minden egyén az összes többi kozmoszban érzi. És ezeknek a végtelenül kicsiny lényeknek, ugyanúgy mint a más „skálájú" kozmoszok lényeinek, minden észlelésükhöz és megnyilvánulásukhoz egy meghatározott időtartamú tapasztalásuk van; és más lényekhez hasonlóan az Idő folyását az őket körülvevő jelenségek tartamának összehasonlításán keresztül érzik.

Akárcsak más kozmoszok lényei, megszületnek, felnőnek, az úgynevezett „szexuális eredmény" céljából egybekelnek és szétválnak, megbetegednek, szenvednek, és mint minden ami

létezik és amiben az Objektív Értelem nem rögződött meg, végül is örökre el lesznek pusztítva.

E kis világ végtelenül kicsi lényeinek létezési folyamata -mint a másik világokban is - megkövetel egy meghatározott időtartamot, ami az adott „kozmikus skálán" megnyilvánuló összes környező jelenségekével arányos.

Nekik is egy meghatározott időtartamra van szükségük a születésük és kialakulásuk folyamatára, valamint a létezésük során lezajló különböző eseményekre, egészen a végső és teljes megsemmisülésükig. E csepp víz lényeinek létezési folyamata az Idő folyamán szintén együtt jár az egymásra következő úgynevezett „intervallumokkal".

Kivétel nélkül mindegyiküknek egy meghatározott idő kell az örömükre és a szenvedésükre, egyszóval mindenféle elengedhetetlen lényi tapasztalatokra, beleértve a „balszerencsés fázisukat" és azt a periódusukat, amikor „a tökéletesedésre szomjaznak".

Ismétlem, az Idő folyamatának náluk is megvan a maga harmonikus sorozata, ami az őket környező jelenségek ösz-szességéből ered.

Az Idő folyamatának tartamát mindezek a kozmikus egyének - valamint az összes ösztönnel ellátott és már teljesen kiformálódott egységek - általában azonosan észlelik és érzik, az egyetlen különbség az, ami egy adott pillanatban a jelenlétük minőségéből és általános állapotukból ered.

Ugyanakkor jegyezzük meg gyermekem, hogyha egy bármilyen független kozmikus egységben létező, különálló egyéneknél *az* Idő folyamatának meghatározása nem is objektív a szó teljes értelmében véve, az mégis elnyer náluk egy objektív értelmet, mivel azt a saját jelenlétük beteljesedésének megfelelően észlelik.

Ugyanez a csepp víz, amit példának vettünk, arra fog szolgálni, hogy ezt a gondolatomat számodra tisztábban érthetővé tegye.

Bár egy egyetemes objektivitás szempontjából az e csepp-ben átélt egész Időfolyamatot a csepp maga teljesen szubjektíven érzékeli, ezzel szemben a benne létező lények ugyanezt a periódust objektívként észlelik.

Hogy ezt az ideát világosabbá tegyem, a neked kedves Föld-bolygó háromagyú lényei között létező, bizonyos „hipo-chondriásnak" nevezett lényeket veszem például.

Ezeknek a földi „hipochondriásoknak" gyakran úgy tűnik, hogy az idő hihetetlenül lassan vánszorog, és - mint mondják
- „fenomenálisán unalmas".

Márpedig ugyanígy, ennek a cseppnek bizonyos végtelen kicsi lényeinek is néha úgy tűnhet - ha feltételezzük, hogy közöttük is vannak „hipochondriások" - hogy az idő nagyon lassan vánszorog, és „fenomenálisán unalmas".

Pedig a valóságban, a Föld-bolygói kedveltjeid időérzékelése szerint, ezeknek a „mikrokozmosz-lényeknek" egész élettartama legföljebb néhány „percükre", és néha csak pár „másodpercükre" korlátozódik.

- Most, kedves gyermekem, hogy az Időt, és annak sajátosságait jobban megértsd, a korodat össze fogjuk hasonlítani a Föld-bolygó megfelelő lényeinek korával.

Ehhez összehasonlítási mértékül ugyanazt az Idő mértékegységet kell vennünk, amit az objektív tudomány használ számításaiban.

Mindenekelőtt tudd, hogy az objektív tudomány - azok szerint az adatok szerint, amit akkor fogsz megismerni, mikor majd elmagyarázom neked a világ teremtésének és létezésének alapvető törvényeit - megállapította, hogy minden normális háromagyú lény, beleértve természetesen a mi Karataz bolygónkon létezőket is, az Idő meghatározására szolgáló szent „egókulnatsarni" hatást a Legszentebb Abszolút Napon élő szent Individuumoknál negyvenkilencszer lassabban érzékelik.

Következésképpen, a mi Karatazunk háromagyú lényeinek az Idő folyamata negyvenkilencszer gyorsabban telik mint az Abszolút Napon, és ugyanezzel a sebességgel kellene telnie a Föld-bolygót népesítő lényeknek is.

Továbbá kiszámították, hogy abban a periódusban, aminek végén a „Szamosz" nap legjobban megközelíti a „Szelosz" napot - vagyis a Karataz bolygón egy „évnek" vett periódus alatt

- a Föld-bolygó az Orsz Napja körül háromszáznyolcvankilenc

krentonalni kört ír le.

Ebből az következik, hogy az Idő egy objektíven konvencionális számítása szerint a mi évünk háromszáznyolcvankilencszer hosszabb annál a periódusnál, amit kedveltjeid az évüknek tekintenek.

Biztosan érdekel, hogy mindezeket a számításokat a Világegyetem Nagy Fő-Mérnöke, az Ő Magas Mérősége, Algüemathant Arkangyal magyarázta el nekem - adassék, hogy ő egészen a szent Ankládig tudja tökéletesíteni magát! Ő ezt akkor közölte velem, amikor *a* Föld-bolygó által elszenvedett első katasztrófa alkalmával a harmadik Magas Bizottság szent tagjaként eljött a Mars-bolygóra.

A hazámba visszatérő utazásom során a *Mindenütt-jelenva-ló* világűr-átkelő űrhajó kapitánya baráti beszélgetéseink során kiegészítette ezeket az információkat.

Vegyük most figyelembe a következőt: mint a Karataz bolygó háromagyú lénye, te jelenleg csak egy tizenkét éves fiú vagy, a Lény és az Értelem szempontjából pontosan megfelelsz egy Föld-bolygói fiúnak; még nem vagy kialakulva, és még nem vagy önmagádról tudatos, mint ahogy a Föld összes háromagyú lénye sem tudatos a növekedési folyamata alatt, azelőtt hogy felelős emberré válna.

Általános pszichizmusod minden vonása, amit „karakternek", Jellemnek", „hajlamnak" neveznek, egyszóval pszichizmusod minden kifelé megnyilvánuló sajátossága pontosan ugyanolyan, mint minden más, még éretlen és befolyásolható háromagyú lényé tizenkét éves korában.

Tehát aszerint, amit mondtam neked, bár a mi Időszámításunk szerint te egy tizenkét éves, még nem kialakult és önmagádról nem tudatos fiú vagy, olyan amilyent a Föld-bolygón is lehet találni, mégis, az Idő folyásáról alkotott szubjektív felfogásukra és lényi érzékelésükre alapozott számítások szerint te nem tizenkét éve létezel, hanem négyezerhatszázhatvannyolc éve...

- Mindaz amit most elmondok, megadja neked a lehetőséget arra, hogy fel tudj ismerni bizonyos tényezőket, melyek az átlagos normális létezési idejük fokozatos lecsökkentését okozták, s ami végül is mostanra „szinte semmivé" vált a szó objektív értelmében. Valójában e szerencsétlen bolygó háromagyú lényei átlagos létezési idejének ez a fokozatos lecsökke-

nése, majd a „semmire", nem egy, hanem több különböző okból ered.

Ezek közül az első és legfőbb természetesen az, hogy a Természetnek megfelelő módon alkalmazkodnia kellett, hogy fokozatosan megváltoztassa a jelenlétüket és olyanná tegye, mint amilyen az most.

Ami pedig a többi okot illeti - legyünk igazságosak -, azoknak meg sem kellett volna jelenniük ezen a szerencsétlen bolygón, ha az első nem nyilvánul meg; valójában szerintem azok mind többé-kevésbé az elsőből erednek, bár magától értetődően fokozatosan.

Mindezt majd meg fogod érteni gyermekem, e háromagyú lényekről szóló későbbi elbeszéléseim során; jelenleg csak az első és fő okról fogok beszélni; miért és hogyan kényszerült a Nagy Természet arra, hogy jelenlétüket felmérje és ilyen új formát adjon neki.

Először is tudnod kell, hogy a Világegyetemben a lényi létezés időtartalmának két „fajtája", avagy két „elve" van.

A lényi-létezés első elvét „fulasznitamninek" nevezik, és a nagy Világegyetemünk minden bolygóján valamennyi háromagyú lény sajátossága. E lények létezésének alapvető értelme és célja az, hogy az „általános kozmikus trogoautoegokratikus folyamat"-hoz szükséges kozmikus anyagok rajtuk keresztül átalakuljanak.

A lényi-létezés második elve az, amelynek minden egyagyú és kétagyú lény alá van vetve bárhol is jön a világra.

Eme egy- és kétagyú lények létének értelme és célja is az, hogy közvetítő szerepet játszanak a szükséges kozmikus anyagok átalakításában, de ezúttal nem egy általános kozmikus jellegű célból, hanem csak annak a naprendszernek vagy mindössze annak a bolygónak szükségleteire, amelyiken a világra jönnek.

Hogy jobban megvilágítsuk a téged érdeklő háromagyú lények pszichizmusának különösségét, tudnod kell, hogy kezdetben, miután a kundabuffer szervet minden tulajdonságával együtt eltávolították a jelenlétükből, a létezésük időtartama a „fulasznitamni" elvvel egyezett meg; vagyis nekik is addig kellett létezniük, amíg fel nem öltötték magukban, és Értelemben tökéletesen ki nem fejlesztették azt, aminek „kesszdzsan test" a neve, vagy ahogy ők maguk később elne-

vezték, az „asztráltestet"- és amit a jelenlegi lények csak hallomásból ismernek.

De ezután gyermekem, olyan okokból kifolyólag, amelyekről később, a további meséim folyamán fogsz tudomást szerezni, a létezésük túl abnormálissá, háromagyú lényhez méltatlanná vált; ezt úgy értem, hogy egyrészt már megszűntek a Természet által a bolygójuk levált töredékeinek fenntartására megkívánt rezgéseket kisugározni, másrészt pedig pszichizmusuk különlegessége által hajtva elkezdték bolygójuk más formájú lényeit pusztítani, és így fokozatosan lecsökkentették az ugyanezen célra szükséges forrásokat. Ekkor a Természet - hogy úgy mennyiségben, mint minőségben megkapja a megkívánt rezgések egyensúlyát - arra kényszerült, hogy a háromagyú lények jelenlétét fokozatosan a második, vagy „Itoklanotz" elvvel egyeztesse éppúgy, mint ahogy azt az egy- és kétagyú lényekkel teszi.

- Egyszer majd külön el fogom neked magyarázni az „Itoklanotz" elv jelentését

Addig csak emlékezz arra, hogy habár kezdetben e bolygó háromagyú lényei létezési időtartama lerövidülésének fő indítóokai nem tőlük függtek, de később - és főleg napjainkban -eme szomorú következmény fő oka a saját maguk által létrehozott abnormális közönséges külső lényi-életkörülmények-ben rejlik.

Manapság ezek a körülmények oly mértékben elősegítették ezt a lerövidülést, hogy ha összehasonlítjuk ezeknek a háromagyú lényeknek létezési időtartamát az egész Világegyetem többi bolygóin élő háromagyú lényekéivel, oly nagy különbséget találunk, mint amilyen az ő létezési időtartamuk és az előbb például vett pici vízcseppben élő lényeké között van.

Most már érted gyermekem, hogy még a Nagy Heropasz, vagyis az Idő maga is miért volt kénytelen a Föld-bolygó szerencsétlen háromagyú lényeinek jelenlétében egy ilyen nyilvánvaló abszurdumot megvalósítani?

Mindenesetre azok után amit neked elmondtam, beleélheted magad a Heropasz helyzetébe és megértheted, hogy bár könyörtelen, de pontosan ő az, aki mindig és mindenben igazságos.

E szavak után Belzebub elhallgatott, és mikor ismét unokájához fordult, egy mély sóhajjal ezt mondta:

- Hát! Hát! Kedves gyermekem... Később, ha majd többet fogsz tudni e szerencsétlen Föld-bolygó háromagyú

lényeiről, mindent önmagád által fogsz megérteni, és ki fogod alakítani a saját véleményedet mindenről.

Saját magadtól tökéletesen meg fogod érteni, hogy habár a földi szerencsétlenségek eredeti oka egy bizonyos Fentről jövő „gondatlanság" volt, mégis a Földön uralkodó általános káosz magyarázatát az abnormális közönségesTóilső lényi-életkörül-ményekben kell keresni, amelyeket apránként saját maguk hoztak létre, és mind a mai napig létrehoznak.

De mindenesetre kedves gyermekem, ha majd jobban megismered kedvenceidet, ismétlem, nemcsak azt fogod látni, hogy végül is milyen szánalmasan rövidre csökkent le e szerencsétlenek létezési időtartama, ha azt ahhoz a normális létezési időtartamhoz hasonlítva, mely már régóta a Nagy Világegyetemünk mindenfajta háromagyú lényének törvényszerűen meg lett szabva, hanem azt is meg fogod érteni, hogy ugyanezen okból kifolyólag minden, bármilyen kozmikus jelenségre vonatkozó lényi érzékelés apránként eltűnt, és ma már teljesen hiányzik belőlük.

Bár e szerencsétlen bolygó lényei már több évtizede megjelentek, egy objektíven konvencionális Időszámítás szerint, a kozmikus jelenségekről nem csak semmi lényi érzékelésük sincs - pedig ez az érzékelés az egész Világegyetem minden háromagyú lényének sajátja -, hanem e szerencsétlenek értelmében semmilyen, még csak legalább megközelítő képzet sem alakul ki ezen jelenségek igazi okairól.

Még a saját bolygójukon, közvetlenül körülöttük létrejövő kozmikus jelenségekről sincs semmilyen, akár csak megközelítőleg is helyes fogalmuk.

Tizenhetedik fejezet

Abszolút-abszurd:

Belzebub állítása szerint a mi napunk sem nem világít, sem nem melegít

H

OGY egy kis elképzelésed legyen arról, kedves Hasszin, hogy a „valóság ösztönös érzékelésének" nevezett funkció, ami Nagy Világegyetemünk minden háromagyú lényének sajátossága, a Földet népesítő háromagyú lények jelenlétéből mennyire hiányzik - különösen azokéból, akik az utóbbi időkben élnek ott -szerintem elég lesz elmondanom, hogy ők hogyan értik és magyarázzák meg maguknak az okát azoknak a bolygójukon időnként előálló kozmikus jelenségeknek, melyeket „nappali világosságnak", „sötétségnek", „melegnek", hidegnek" stb. neveznek.

E bolygó minden háromagyú lénye, aki felelős korát elérte, kivétel nélkül az ott „tudománynak" nevezett számos zagyva okoskodás befolyása alatt kategorikusan meg van győződve arról, hogy ezek a jelenségek bolygójukra teljesen készen érkeznek, „egyenesen" a Napjukról... és, mint hasonló esetben Mullah Nasszr Eddin mondaná: „erről már elég a duma".

Ezzel kapcsolatban a legkülönösebb az, hogy a második transzapalni perturbáció előtt létező bizonyos lények kivételével mindeddig még senki nem fejezte ki közülük a legkisebb kételyét sem erről a meggyőződésről.

Nemcsak hogy soha egyikük sem vonta kétségbe e jelenségek eredetét - noha a különös értelmük mutat bizonyos hasonlatosságokat egy józan logikával - hanem még csak meg sem nyilvánította közülük senki ezzel a témával kapcsolatban pszichizmusuknak azt a különös tulajdonságát, amelyet csupán e bolygó háromagyú lényei birtokolnak, és amely a „képzelődésbeli fantázia" nevet viseli.

Ezt mondva, Belzebub egy keserű mosollyal folytatta:

- Vegyünk például téged, akiben megvan egy háromagyú lény normális jelenléte, és van egy „oszkiánód" - vagy ahogy a Földön mondják „nevelésed" - ami szándékosan lett a je lenlétedbe beleültetve, és ami egyedül magának az Egy-Létezőnek, valamint a hozzá közelálló Nagyon Szent Individuumoknak parancsolatain és előírásain nyugvó er kölcsre épült... Nahát! Ha te véletlenül ott találnád magad közöttük, bizonyos esetekben nehezen tudnád visszafojtani magadban a „lényi parkhitrogult", vagyis a Földön „elfojtha-tatlan belső nevetésnek" nevezett folyamatot, és képtelen lennél visszatartani ezt a nevetést meglepetésük láttán, ha hirtelen tisztán érzékelni tudnák, s minden kétség nélkül megértenék, hogy nem csak semmi „fény", „hő", stb. nem jön bolygójukra a Napjukból, hanem maga ez a Nap, amit ők a „fény és a hő forrásának" tételeznek fel, szinte állandóan csaknem ugyanannyira fagyoskodik, mint a mi nagyra be csült Mullah Nasszr Eddinünk vedlett kutyája.

A valóságban ennek a „hőforrásnak" felszíne - Nagy Világegyetemünk minden más egyszerű Napjához hasonlóan -talán még inkább jéggel borított, mint az a terület, amit ők Északi Sarknak hívnak.

Bizonyára ez az „izzó" gócpont inkább maga is kölcsön venne egy kis „hőt" egy másik kozmikus anyagforrásból, mintsem hogy a sajátjának egy részét elküldje bármelyik bolygóra, legkevésbé arra, amelynek az oldala le lett szakítva, és ezáltal mintegy nyomorék szörnyeteggé vált, és jelenleg e szegény Orsz rendszer számára egy „visszataszító szégyen" forrása.

- De tudod-e, gyermekem - kérdezte Belzebub Hasszintól -, hogy általában bizonyos bolygók atmoszférájában a trogoautoegokratikus folyamatok során hogyan és miért jön nek létre a „kshtatsavakht", a „kldatsakhti", a „teinolair", „peishakir" és más efféle jelenségek, amelyeket a te kedven ceid „nappali világosságnak", „sötétségnek", „hidegnek" „melegnek" - és így tovább - neveznek?

Ha ezt még nem érted elég tisztán, majd egy kicsit pontosabban körülírom.

abszolút-abszurd

Bár azt ígértem, csak később fogom elmagyarázni minden részletében a világ-teremtés és a világ-fenntartás fő törvényeit, de hogy most jobban fel tudd fogni miről is beszélünk, és hogy helyesen asszimilálhasd mindazt, amit már eddig mondtam, elengedhetetlennek tűnik ezekkel a kozmikus törvényekkel foglalkozó kérdéseket - ha csak röviden is - érinteni.

Tudd meg először is, hogy minden ami szándékosan lett teremtve, valamint minden ami automatikusan megjelenik a Világegyetemben, egyedül a „kozmikus trogoautoegokratikus folyamat" alapján létezik és tartja fenn magát.

Ezt a nagyon nagy kozmikus trogoautoegokratikus folyamatot a Mi Egy-Lényű Örökkévalónk valósította meg, amikor a Nagyon Nagy és Legszentebb Abszolút Napunk már létezett, amely már akkor is, miként ma is, a Mi Irgalommal Teljes Végtelen Teremtőnk fő létezési helye volt.

Ezt a rendszert - amely fenntart mindent ami megjelenik és létezik - a Mi Örökkévaló Teremtőnk azért valósította meg, hogy a Világegyetemben minden létezőben végbemehessen az „anyagcsere", vagyis minden létező „kölcsönös táplálása", és hogy ezáltal megállítsa a kegyetlen Heropasz káros hatását az Abszolút Napra.

Ez a nagyon nagy kozmikus trogoautoegokratikus folyamat mindig és mindenütt a két alapvető kozmikus törvény alapján valósul meg, melyek közül az első, az „első-rendű alapvető szent Heptaparaparsinokh", és a második az „elsőrendű alapvető szent Triamazikamnó".

E két szent kozmikus törvény hatására - bizonyos körülmények között - először az „éternokrünónak" nevezett anyagból kiindulva különböző „kristályosodások" keletkeznek, és ezekből a kristályosodásokból, szintén bizonyos körülmények között alakulnak ki a maguk során a nagy és kis, többé-kevésbé független, meghatározott

kozmikus „képződmények".

Márpedig, éppen e meghatározott kozmikus képződéseken belül és a felületükön valósulnak meg az „involúciónak" és „evolúciónak" nevezett folyamatok - szintén mindig a két alapvető szent törvénnyel egyezően -, és eme folyamatok összes eredményei az atmoszférákban - továbbá ezen

atmoszférák révén - összeolvadnak, hogy e „táplálék-csere" megvalósítását biztosítsák.

Az „éternokrilnó" az az eredeti anyag, ami Nagy Világegyetemünket betölti, és ami minden létező dolog megjelenésének és fenntartásának az alapja.

De az „éternokrilnó" nemcsak kivétel nélkül az összes kis és nagy kozmikus koncentráció megjelenésének alapja, hanem általában minden kozmikus jelenség is bizonyos átalakítások során ugyanebben a kozmikus anyagban játszódik le, valamint az involúciója és evolúciója is a különféle kristályosodásoknak - vagy mint kedvenceid mondanák azon aktív elemeknek, amelyek eredeti megjelenésüket a kozmikus anyagok ugyanezen alapvető első-forrásából szerezték és még továbbra is abból szerzik.

Éppen ezért állítja az objektív tudomány azt, hogy a Világegyetemben kivétel nélkül minden anyag.

Azt is tudnod kell, hogy csak egyetlen kozmikus kristályosodás, ami a „mindenütt-jelenvaló-Okidanokh" nevet viseli -habár annak is az éternokrilnó az alapja -, veszi eredetét közvetlenül a „szent Théomertmalogoszból", vagyis a Legszentebb Abszolút Nap emanációiból.

Ez a „mindenütt-jelenvaló-Okidanokh" a Világegyetemben nemcsak minden kis és nagy megjelenés kialakulásában vesz részt; hanem a legtöbb kozmikus jelenségnek is fő okozója, különösen az atmoszférákban lejátszódóknak.

- Hogy csak egy kicsit is meg tudd érteni a „mindenütt-jelenvaló-Okidanokhot", tudnod kell, hogy a második alapvető kozmikus törvény, a szent Triamazikamnó, három független erőből áll; másképpen mondva; ez a szent törvény a Világegyetemben kivétel nélkül mindenben és mindenütt három különálló független aspektusban nyilvánul meg.

Ez a három aspektus a Világegyetemben a következő nevek alatt ismert:

Az elsőnek az elnevezése „Szent Állítás".
A másodiké „Szent Tagadás".
A harmadiké pedig „Szent Egyesítés".

Ezért is fejezi ki az objektív tudomány az erre a szent törvényre és e három független erőre vonatkozó egyéb meghatározások között a következő formulát:

„Egy törvény, aminek okozatai újabb okozatok okaivá válnak, és amely mindig három független, és egymással radikálisan szembenálló megnyilvánulás által működik, melyek rejtett tulajdonságok állapotában vannak jelen benne láthatatlanul és megfoghatatlanul."

Márpedig gyermekem, a mi szent Théomertmalogoszunk, vagyis *a* Mi Legszentebb Abszolút Napunk eredeti emanáció-ja már az első megjelenésétől kezdve szintén e törvénynek engedelmeskedik, és későbbi megvalósulásaiban ennek megfelelő eredményeket ad.

A Legszentebb Abszolút Napon kívüli térben megjelenő , „mindenütt-jelenvaló-Okidanokh" eredetét e három független erő egybeolvadásából nyeri, majd a későbbi involúciók során „rezgéseinek életadó ereje" megváltozik, mialatt a szent alapvető Heptaparaparsinokh „stopinderein" vagy „gravitációs központjain" halad keresztül.

- Ismétlem, a „mindenütt-jelenvaló-Okidanokh" más, már meghatározott kozmikus kristályosodások között, mindig szükségszerűen részt vesz mind a kis, mind a nagy kozmikus képződésekben, a Világegyetem bármely helyén, bármely külső környezeti körülmények között jelenjenek is azok meg.

Ez az általános, kozmikus „egyedülálló-kristályosodás" vagy „aktív elem", különböző, egyedül rá jellemző sajátosságokat birtokol, és a legtöbb kozmikus jelenség ezeknek a sajátosságoknak tudható be - többek között azok a jelenségek is, amelyekről beszéltünk, és amelyek bizonyos bolygók atmoszféráiban játszódnak le.

A mindenütt-jelenvaló aktív elem - mint mondtam - több egyedül rá jellemző sajátosságot birtokol, de elég, ha beszélgetésünk témájaként ezek közül kettővel ismerkedünk meg.

Az első ebben áll: amikor egy új kozmikus egység összetömörül, a mindenütt-jelenvaló aktív elem nem olvad össze vele, és nem is alakul át a maga teljességében ennek az új képződésnek egy meghatározott pontján - mint ahogy azt az összes kozmikus képződésben az összes többi kristályosodás

teszi -, hanem amint belehatol teljes egészében egy kozmikus egységbe, ott rögtön átmegy azon, amit „dzsartklom-nak" neveznek, vagyis szétválasztódik a három alaptényezőjére, amiből eredetileg előáll. Azután ezen az új kozmikus egységen belül ezeknek az alaptényezőknek mindegyikéből különállóan, három új megkülönböztethető kialakulás független koncentrációja keletkezik, így ez a mindenütt-jelen-való aktív elem minden ilyen új képződés kezdetén forrásokat teremt, hogy lehetővé tegye a képződés saját szent Triamazikamnójának megvalósítását.

Még azt is meg kell jegyezni, hogy ezek a megkülönböztethető források *a* mindenütt-jelenvaló aktív elem eme sajátosságának észlelésére és egy későbbi alkalmas megvalósítása céljából való felhasználására minden kozmikus képződésben vagy egységben mindaddig léteznek és működnek, amíg az maga létezik.

És csak ennek az „egységnek" teljes lerombolása után történik az, hogy a szent Triamazikamnónak a mindenütt-jelenvaló-aktív-elem-Okidanokhban lokalizált szent princípiumai egybeolvadnak, hogy újra Okidanokhba változzanak vissza, de ezúttal olyan rezgéssel, aminek új éltetőereje van.

Ami pedig a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh második sajátosságát illeti - ami szintén egyedül rá jellemző, és amit elengedhetetlen most rögtön érthetővé tenni, minthogy ez beszélgetésünk témája -, azt csak akkor fogod megérteni, ha már megismerted a másodrendű alapvető kozmikus törvényt, ami a Világegyetemben a „szent Aieioiuoa" néven létezik.

Ez a kozmikus törvény a következő:

„Minden képződés - akár nagy, akár kicsi -, ha közvetlen érintkezésbe kerül az Abszolút Nap vagy bármely más Nap „emanációival", egy „Lelkiismeret-furdalásnak" nevezett folyamaton megy keresztül, amely folytán minden egyes, a szent Triamazikamnó valamelyik alapelvéből eredő része „fellázad", és „kritizálja" a teljessége egy másik részének -ami ugyanannak a szent Triamazikamnó törvényének egy másik alapelvéből ered - az előző nem helyénvaló észleléseit és az abban a pillanatban történő megnyilvánulásait.

abszolút-abszurd

A mindenütt-jelenvaló-aktív-elem-Okidanokh maga is alá van vetve ennek a szent „Aieioiuoa" folyamatnak avagy „Lelkiismeret-furdalásnak".

Ez utóbbinak a sajátossága e szent folyamatnak során, hogy ez az aktív elem, mindaddig amíg a szent Théo-mertmalogosz, vagy bármely más Nap emanációjának közvetlen hatása a teljes jelenléte körül tart, a három eredeti részére bomlik szét, amelyek akkor majdnem függetlenül léteznek; de amint ez a közvetlen hatás megszűnik, ezek a részek ismét összeolvadnak, hogy mint egész létezzenek.

- Ezen a ponton, gyermekem, úgy gondolom legjobb lenne, ha tudatnék veled egy érdekes dolgot, amit észrevettem a neked annyira tetsző bolygón élő háromagyú lények pszichizmusának különösségét illetően, és ami az ő - mint mondják - „tudományos spekulációikhoz" fűződik.

A pszichizmusukon végzett hosszú évszázados megfigyeléseim és tanulmányozásaim során többször

konstatáltam, hogy míg a megjelenésükkel majdnem egyidejűleg megszületett a tudományuk, ami azután időről időre - mint náluk minden - egy többé-kevésbé magas szintre fejlődött -, és bár a „tudósoknak" nevezett háromagyú lények milliói és milliói jelentek meg közöttük az összes korokban és minden tájékon, arra az ideára egyik sem jött rá soha - egy bizonyos Tcsun-Kil-Tessz-nek nevezett kínait kivéve, akiről majd később részletesen fogok neked beszélni -, hogy bármilyen különbség lehet az „emanációnak" és „sugárzásnak" nevezett két kozmikus jelenség között.

Ezeknek a „szerencsétlen tudósoknak" soha még csak egyike sem jött rá, hogy e között a két kozmikus folyamat között pontosan olyan különbség van, mint amelyet a tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddin egyszer ezekkel a szavakkal jellemzett:

„Annyira hasonlítanak egymáshoz, mint a híres angol Shakespeare szakálla a nem kevésbé híres „francia armagnac-hoz".

Hogy képes legyél jobban megérteni az atmoszférákban létrejövő jelenségeket és az Okidanokh aktív elemet, még azt is tudnod kell és emlékezned rá, hogy azokban az időszakokban, amikor a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh az

„Aieioiuoa" szent folyamatának hatására a „dzsartklomon" megy keresztül, az éternokrilnó tiszta, vagyis „fel nem oldódott" része - ami szükségszerűen minden kozmikus képződésbe belevegyül és hogy úgy mondjam ezeknek a képződéseknek aktív elemei között kötőanyagként szolgál -, ideiglenesen kiszabadul belőle, hogy azután, amint az Okidanokh három fő része ismét összeolvad, abba visszalépjen.

- Most röviden rá kell térnünk erre a másik kérdésre: mi a viszony a mindenütt-jelenvaló-aktív-elem-Okidanokh és minden lény általános jelenléte között - és milyen kozmikus eredmények jelennek meg a hatására.

Ezt a kérdést érintenünk kell, mert szemed elé fog tárni egy feltűnő tényt, ami megfoghatóbbá teszi a különböző agyrendszerű lények, az „egyagyú", „kétagyú", és „háromagyú" rendszerek közötti különbséget.

Először is tudnod kell, hogy minden kozmikus tömörülés, ami az „agy" nevet viseli, olyan kristályosodások alapján jön létre, amelyek kialakulásában az állító erőt az alapvető szent Triamazikamnónak a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhban magába foglalt egyik vagy másik megfelelő szent ereje képviseli, és ezeknek a szent erőknek későbbi megvalósulásai a lények jelenlétében pontosan ezeken a lokalizációkon keresztül valósulnak meg.

Később majd külön el fogom magyarázni neked eme lé-nyi-agyak keletkezésének folyamatát a lények jelenlétében, addig is mondok neked valamit az eredményekről, amiket a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh ezen agyak révén hoz létre.

A mindenütt-jelenvaló-Okidanokh a lények jelenlétébe a háromfajta lényi-táplálékon keresztül hatol be.

És ez azért történik, mert - mint már mondtam neked -az Okidanokh maga is szükségszerűen részt vesz minden lé-nyi-táplálékként szolgáló anyag előállításában, és következésképpen abban mindig jelen van.

- Márpedig gyermekem.

A mindenütt-jelenvaló-Okidanokh alapvető különlegessége abban rejlik, hogy amikor a lények jelenlétében a „dzsartklom" folyamatán megy át, az ezúttal egy nagy kozmikus tömörülés emanációival való érintkezéstől függetle-

nül történik; és a lények jelenlétében a „dzsartklom" betelje-sedésének tényezői a jelen esetben vagy maguk a lények által tudatosan megvalósított „lényi-partkdolgkötelességek-nek" eredményei lesznek - amikről később majd részletesen fogok beszélni neked -, vagy pedig a Nagy Természetnek a Világegyetemben létező,

„kerkulnuarni megvalósulás" néven ismert folyamata, ami „a rezgések megkívánt teljességének alkalmazkodáson keresztüli megvalósításában" áll.

Ez utóbbi folyamat a lényekben a tudatosságuknak a legkisebb részvétele nélkül megy végbe.

Mindkét esetben, amint az Okidanokh behatol egy lény jelenlétébe és ott a dzsartklomon megy át, minden egyes alkotórésze a lénynek azon észleléseivel olvad össze, ami akkor a „rezgések affinitása" szerint megfelel neki - azután a megfelelő lokalizációkban, vagyis az alkalmas agyakban koncentrálódik.

Ezeket az egybeolvadásokat „lényi impulszakriknak" nevezik.

Jegyezd meg gyermekem, hogy a lényeknek ezek a lokalizációi, vagy agyai, nemcsak készülékként szolgálnak a megfelelő kozmikus anyagok átváltoztatására az általános kozmikus Nagyon Nagy Trogoautoegokrát céljaihoz, hanem ez képviseli számukra a tudatos tökéletesedés eszközét is.

Egyébként ez utóbbi cél az agyakban koncentrálódott, vagy mint szintén mondani szokták, lerakódott „impulszak-rik" minőségétől függ.

Ami a „lényi-impulszakrik" minőségét illeti, a Mi Örökkévaló Mindent Magábanfoglalónknak közvetlen parancsai között van egy különleges, amit Nagy Világegyetemünk minden háromagyú lénye szigorúan betart, és ami így hangzik:

„Tartózkodj minden olyan észleléstől ami agyaid tisztaságát el tudná homályosítani".

A háromagyú lényekben megvan a személyes tökéletesedés lehetősége, mivelhogy az általános jelenlétükben három lényi központ, vagy agy lokalizálódon, és amint a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh átment a dzsartklom folyamatán, a szent Triamazikamnó három ereje ezekben lerakódik, hogy ott később - ezúttal független - megvalósítások lehetőségét nyerje el számukra.

Tehát a lények, akik ezt a háromagyú rendszert birtokolják, a lényi-partkdolgkötelességeik tudatos és szándékos megvalósításán keresztül valóban fel tudják használni a saját jelenlétükhöz az Okidanokhnak a dzsartklom által felszabadított három erejét, és képesek ezt a jelenlétet egészen a „szacronulantszakni" állapotig vinni; vagyis olyan Individuumokká tudnak válni, akiknek megvan a saját szent Triamazikamnó törvényük, ami megadja nekik a lehetőséget tudatosan magukévá tenni, és egészében felölteni általános jelenlétükben azt a „nagyon szent" valamit, ami többek között egy objektív vagy Isteni Értelem működését is elősegíti ezekben a kozmikus egységekben.

Mégis gyermekem, van ebben valami borzasztó. A Föld háromagyú lényei, akik téged érdekelnek, egészen a teljes megsemmisülésükig szintén rendelkeznek három független lokalizációval, vagy „lényi-aggyal", amelyek révén egy későbbi alkalmas megvalósítás céljából a szent Triamazikamnó három ereje átváltozik, s amelyeket saját tökéletesítésükre használhatnák; de a baj ott van, hogy a saját maguk által megalapozott abnormális külső lényi-életkörülmények folytán, ezek a lehetőségek csak a „szárnyukat verdesik" hiába-valóan.

Érdekes megjegyezni, hogy a Földön lakó háromagyú lényeknél ezek a lényi-agyak a planetáris testnek ugyanazokban a részeiben vannak mint minálunk, azaz:

1. Az agy, amit a Nagy Természet a szent Triamazikamnó első, „Szent Állításnak" nevezett szent erejének kon centrálására és későbbi megvalósítására szánt, a fejük ben helyezkedik el.
2. A második, a szent Triamazikamnó második, „Szent Ta gadásnak" nevezett szent erő átváltoztatására és kristá lyosítására rendelt agy - mint nálunk is - a hátukon végig helyezkedik el, abban, amit „hátgerincnek" ne veznek.
3. Ami pedig a szent Triamazikamnó harmadik, „Szent Egyesítésének" nevezett szent erő megnyilvánulási for rásának koncentrálódási helyét illeti, az ottani három agyú e lényi-agy külső formája egyáltalán nem hasonlít a miénkre.

Tudnod kell, hogy az ottani első háromagyú lényeknél az említett lényi-agy a planetáris testnek ugyanabban a részében helyezkedett el, mint nálunk, és ugyanolyan külső formája volt; de számos oknál fogva, amint azt az elbeszéléseim során majd lassan meg fogod érteni, a Nagy Természet kénytelen volt ezt az agyat apránként módosítani, s annak a kortárs lényeknél meglévő formát adni.

A jelenlegi ottani háromagyú lényeknél ez a lényi-agy, ahelyett, hogy egy teljes tömörülésben lokalizálódna - mint ahogy ez a Mi Nagy Világegyetemünk összes többi háromagyú lényeinek jelenlétében megtörténik -, különböző részekre darabolódik szét, és minden egyes rész, a „sajátos működése" szerint, planetáris testüknek különböző részein lokalizálódik.

Bár külső formája szerint, ez az agy különféle koncentrálódási pontokkal rendelkezik, ugyanakkor ezeknek a működéseknek megvannak az összeköttetéseik egymás között, és így eme szétszórt részek összessége pontosan a sajátosságának megfelelően tud működni.

Meg kell jegyezni, hogy ezeknek a koncentrálódási pontoknak legtöbbje planetáris testüknek abban a részében található, ahol ennek a lényi-agynak normálisan lennie kellene, vagyis a mellkasukban.

Ők maguk általános jelenlétüknek ezeket a megkülönböztethető lokalizációit „idegkötegnek" hívják, és az idegkötegek ezen összességének a „plexus solaris" nevet adják.

- Márpedig kedves gyermekem, kedvenceid mindegyikének jelenlétében a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh szintén átmegy a dzsartklom folyamatán, és a három szent alkotóerejének mindegyike függetlenül olvad össze bennük más kozmikus kristályosodásokkal, egy megfelelő megvalósítás céljából. Mivel azonban főleg a saját maguk által lassacskán megalapozott abnormális lényi életkörülmények folytán a lényi-partkdolgkötelességek megvalósítását egyszer s mindenkorra abbahagyták, a minden létező három szent alaptényezőjéből egyedül a „negatív elvet" alakítják át a saját jelenlétük javára.

Az első és a harmadik szent erőből eredő kristályosodások bennük szinte kizárólag az általános kozmikus trogoauto-

egokratikus folyamatra szolgálnak; és egyedül a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh második részének, a Szent Tagadásnak kristályosodásai szolgálnak jelenlétük felöltésére, így legtöbbjük jelenléte csak a planetáris testből áll mely, mint olyan, örökre el fog pusztulni.

Ami pedig az egyedüli mindenütt-jelenvaló és mindent átható aktív elem Okidanokh egyéni sajátosságait és az abból eredó' későbbi eredményeket illeti, te azokat csak később fogod megérteni, amikor már ígéretemhez hűen, többé-kevésbé részletesen elmeséltem a világ teremtésének és a világ fenntartásának alapvető törvényeit.

Addig is elmondom neked az erre a mindenütt-jelenvaló kozmikus kristályosodásra vonatkozó meggyőző kísérleteket, amelyeken személyesen is részt vettem.

Ugyanakkor tudnod kell, hogy nem a Föld-bolygón voltam szemtanúja ezeknek a kísérleteknek, hanem a Szaturnu-szon, és nem a te kedveltjeid hajtották végre azokat, hanem egy háromagyú lény, aki igaz barátom volt szinte egész számkivetésem alatt ezen a Naprendszeren, és akiről megígértem, hogy bővebben fogok beszélni.

Tizennyolcadik fejezet

Abszolút-fantasztikus

E

S Belzebub így folytatta: - Első találkozásom a háromagyú lénnyel, aki később „esszenciám barátjává" vált, és akinél a „mindenütt-jelenvaló-Okidanokhon" végbevitt kísérleteken részt vettem, a következő körülmények között zajlott le:

Tudnod kell, hogy még számkivetésem elején esszenciám néhány barátja, akik kívül maradtak a kegyvesztésemet okozó eseményeken, az „Aszkalnuazár" nevű kozmikus folyamat segítségével e naprendszer bizonyos arra jogosult háromagyú lényeiben kiváltották a felém irányuló „szent Vznushlitzval" néven ismert szent impulzust - amit az objektív tudomány így határoz meg: a másikban úgy megbízni, mint önmagában.

Márpedig gyermekem, miután az Orsz naprendszerre érkeztem, meglátogattam annak különböző bolygóit; és a „Szaturnusz" bolygó felszínére történt első leszállásom alkalmával felfedeztem, hogy egy lény, aki az ezen a bolygón megjelenő és ott élő összes háromagyú lény „kharakhr-akhrukhrije", az én személyem felé szintén a szent „Vznushlitzval" hatása alatt áll.

A Szaturnuszon a „kharakhrakhrukhri" nevet a bolygón élő összes lény egyedüli vezetőjének adják.

Ilyen vezető-lények minden háromagyú lények lakta bolygón léteznek, és mindegyiken másképp nevezik őket; a Földön például az ilyen vezetőket „királynak" hívják.

Csupán az *a* különbség, hogy mindenütt máshol, még ebben a naprendszerben is, az egész bolygón csak egyetlen „király" van, de a te eredeti Föld-bolygódon „kedvenceid" minden véletlenül összeállt csoportjának külön-külön van egy, sőt néha több ilyen független „királya" is.

- így tehát, a Szaturnusz bolygóra leszállva mindjárt ismeretséget kötöttem az ottani háromagyú lényekkel, és már

megérkezésem másnapján alkalmam adódott találkozni magával a „kharkhrakhrukhrival", aki egy „szubjektív véleménycsere" alkalmával meghívott, hogy az egész ott tartózkodásom alatt lakjak az ő saját „kharkhukhrijában", vagyis „palotájában".

S én úgy is tettem.

És így gyermekem, amikor egy napon egyszerűen az „asz-szociatív lényi gondolkodásunkat" követve beszélgettünk, rátértünk a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh sajátosságainak megnyilvánulásaiból eredó' különös eredmények kérdésére, s akkor a Szaturnusz bolygó tiszteletreméltó kharakhrakh-rukhrija megemlítette nekem, hogy az egyik alattvalója, egy Khárkhár nevű tudós, e kozmikus anyag eddig fel nem ismert tulajdonságainak tanulmányozására egy nagyon érdekes készüléket talált fel, aminek fó' bemutató részét „khrakhartszakhának" hívta.

Azután felajánlotta, hogy ha úgy kívánom, ó' minden szükséges intézkedést megtesz, hogy a megfelelő' magyarázatok kíséretében nekem ezt az új találmányt bemutassák.

- A következő' napon tehát, a tiszteletre méltó kharakhr-akhrukhri egyik hozzátartozója kíséretében elmentem Gornakhúr Khárkhár létezési helyére, s nála vettem először részt ezeken a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhra vonatkozó egészen új, bemutató kísérleteken.

Gornakhúr Khárkhár, mint már mondtam, később esszenciám barátja lett. Ő az egész Világegyetem összes egyszerű háromagyú lényei között az egyik legjobb tudósnak számított; összes felfedezése, valamint a kísérleteire feltalált készülékei már ismertek voltak, és különböző bolygók tudósai is egyre többet és többet használták azokat.

Ezzel kapcsolatban megjegyezném, hogy én a Mars-bolygón az ő tudományának köszönhetően tudtam felállítani obszervatóriumomban azt a tesszkuánót, ami - mint mondják - a „látási képességemet" a távoli bolygók felé hétmillió-kétszáznyolcvanötszörösére növelte.

Ennek a tesszkuánónak köszönhetően, az obszervatóriumomat azután az egész Világegyetemen a maga nemében az egyik legjobb berendezésének tekintették, s ami mindennél fontosabb, segítségével még otthon a Marson maradva is

abszolút-fantasztikus

könnyen tudtam látni és figyelni az e Naprendszer többi bolygója felszínén lejátszódó létezési folyamatokat, vagy legalábbis azokon a részeken, amelyeket a „rendszerek általános harmonikus mozgása" a megfigyeléseim idején a „lényi látás" számára észlelhetővé tett.

- Gornakhúr Khárkhár, miután megtudta, hogy kik vagyunk, és miért jöttünk, odalépett hozzánk, majd nagyon barátságosan magyarázni kezdett.

Mielőtt elismételném neked ezeket a magyarázatokat, egyszer és mindenkorra figyelmedbe ajánlom, hogy beszélgetéseim a különböző háromagyú lényekkel, akik annak a naprendszernek különböző bolygóin laknak, ahol „ifjúkori bűneim" miatt voltam kénytelen létezni - mint például a Gornakhúr Khárkhárral folytatott is, amit most fogok elmesélni - egy általad teljesen ismeretlen dialektusban zajlottak le, olyanban, aminek a hangzását néha még az erre a célra rendelt normális lényi funkciók által is nehéz volt felfogni.

így tehát gyermekem nem fogom ezeket a beszélgetéseket szó szerint felidézni: csak az értelmét adom meg neked a mi nyelvünkön, természetesen továbbra is alkalmazva azon „kifejezéseket" és „specifikus tulajdon neveket" - vagyis a lényi hangszalagok által előállított hangok kombinációit -, amit kedveltjeid a Földön használnak, mivel azokat előző elbeszéléseim folyamán gyakran elisméltem, és így azok neked már ismerőssé, sőt, könnyen érthetővé is váltak.

Igen... ezzel kapcsolatban még azt is fontos megjegyezni, hogy a Szaturnusz háromagyú lényei a „Gornakhúr" szót az udvariasság tanújeleként használják; annak neve elé téve, akihez beszélnek.

Különben ezt teszik a kedveltjeid is a Földön, ők is elképzelték, hogy a neve elé tegyék annak akihez beszélnek az „Uram" szót, vagy néha még egy egész, teljesen értelmetlen frázist is, ami egy olyan felfogást fejez ki, amit tiszteletreméltó Mullah Nasszr Eddinünk ezzel a szentenciával jellemezne:

„És mindennek ellenére több realitás van benne, mint egy majomkodás-szakértő minden akrobatamutatványában."

A mindenségró'l És mindenről

- így hát gyermekem...

Miután tudomást szerzett arról, hogy mi mit várunk tőle, egy intéssel odahívott az egyik általa előállított speciális készülékhez, aminek ő, Gornakhúr Khárkhár, esszenciám jövendő barátja, a „khrakhartszakha" nevet adta.

Mikor odamentünk ehhez a különös építményhez, jobb szárnya egyik sajátos tollával rámutatott, és ezt mondta:

„Ez a speciális készülék képezi új találmányom fő részét, ebben mutatkoznak meg és nyilvánulnak meg a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh anyaga majdnem minden sajátosságának eredményei."

Azután a „khrkh-ban", vagy „műhelyben" lévő összes készülékre rámutatva hozzátette:

„Mindezek az általam feltalált speciális készülékek, amelyek lehetővé tették számomra, hogy a mindenütt-jelenvaló és mindent átható Okidanokhról bizonyos rendkívül fontos felvilágosításokat szerezzek, először is arra szolgálnak, hogy a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh mindhárom fő részét az összes bolygói és bolygók közötti folyamatok során összeszedjem, azután mesterségesen egy egészbe olvasszam ösz-sze; és végül, miután ismét mesterségesen szétválasztom azokat, minden résznek a specifikus tulajdonságait annak elkülönített megnyilvánulásaiban tanulmányozzam."

Miután ezt mondta, a „khrakhartszakhára" mutatott, és elmagyarázta, hogy ez a „kísérleti készülék" nemcsak hogy lehetővé teszi minden közönséges lény számára a három rész tulajdonságainak egészen részletes megértését, azokét a részekét amelyek önmagukban éppúgy mint megnyilvánulásaikban teljesen függetlenek az „egyetlen aktív alkotóelemtől", amelynek sajátosságai képezik a fő okát mindennek, ami a Világegyetemben létezik, hanem minden közönséges lény határozottan meg tud győződni arról, hogy a normális folyamatoknak, amelyek ezen az

egyetemes, mindenütt-jelenvaló anyagon keresztülmennek, soha semmilyen eredménye sem lehet észlelhető, sem érezhető egy lény számára; és hogy csak valami kívülről jövő tudatos forrásból vagy véletlen mechanikus eredményekből eredő okok miatt abnormálisán lejátszódó folyamatok eredményeit lehet bizonyos lényi funkciókkal észlelni.

abszolút-fantasztikus

Gornakhúr Khárkhár új találmányának az a része, amit ő maga „khrakhartszakhának" nevezett, és amit *a* legfontosabbnak tartott, úgy nézett ki mint egy „tirzikiánó", vagy mint kedvenceid mondanák egy „óriási villanykörte".

Ennek a speciális építménynek a belseje egy kabinra hasonlított, aminek egyetlen ajtaja hermetikusan zárult.

A falai egyfajta átlátszó anyagból voltak, ami arra emlékeztetett, amit a te bolygódon „üvegnek" neveznek.

Mint később megtudtam, ennek az átlátszó anyagnak legfontosabb különlegessége a következő volt: bár a lényeknek a látó szervükkel lehetséges volt rajta keresztül az összes kozmikus tömörülést észlelni, mégsem engedett át egyetlen sugarat sem, bármilyen legyen az eredete, sem kívülről befelé, sem belülről kifelé.

Megvizsgálva e meglepő lényi felfedezésnek ezt a részét, átlátszó falain keresztül tisztán ki tudtam venni a közepén elhelyezett asztalszerűséget és két széket; az asztal felett három egyforma tárgy lógott, hasonlóak a földi „villanylámpához", amik „momonoduarokra" emlékeztettek.

Az asztalon és körülötte több számomra még ismeretlen készülék és mérőműszer is állt.

Később megtudtam, hogy a khrakhartszakhában levő tárgyak valamint az öltözékek, amiket később felvettünk, szintén a Gornakhúr Khárkhár által feltalált speciális anyagból készültek.

Az elkövetkező magyarázataim során majd részletesen is fogok néhányukról beszélni.

Addig is tudd, hogy Gornakhúr Khárkhár hatalmas „khrkhjában" az említett „khrakhartszakhán" kívül több hatalmas különálló készülék is volt, köztük két „élet-tchakan", amit Gornakhúr Khárkhár „khrikhirkhisnek" nevezett.

Érdekes megjegyezni, hogy a te kedveltjeidnél is lehet ilyen „élet-tchakannal", vagy „khrikhirkhissel" találkozni, s ők ezt a szerkezetet dinamónak hívják.

A háttérben volt még egy hatalmas, sajátos felépítésű, „szolukhnorakhunának" nevezett gépezet, vagy amint kedveltjeid mondanák: egy „az-atmoszférát-az-abszolút-ürességig-kiürítő-összetett-struktúrája-pumpa".

- Mialatt én mindezt meglepve szemléltem, Gornakhúr Khárkhár odament ehhez az „összetett-struktúrájú-pumpához", és a bal szárnyával elmozdította az egyik részét, ami elindított egy bizonyos mechanizmust. Azután visszajött hozzánk, és ismét a jobb szárnyának ugyanazzal a speciális tollával rámutatott a nagyobbik „élet-tchakanra", vagy „khrikhirkhisre", vagy dinamóra, és továbbfolytatta magyarázatát:

„Ezzel a speciális készülékkel akár az atmoszférából, akár minden bolygói, vagy bolygó-közötti kialakulásból ki lehet szívni külön-külön a mindenütt-jelenvaló-aktív-elem-Okidanokh mindhárom jelenvaló független részét; majd amikor ebben a „khrikhirkhiben" ezek a különböző részek ismét mesterségesen összeolvadtak egyetlen egészbe, az Okidanokh immár közönséges állapotában kifolyik, és abban a „tartályban" koncentrálódik" - és rámutatott, még mindig ugyanazzal a speciális tollával valamire, ami arra hasonlított, amit „kondenzátornak" neveznek.

„Onnan, folytatta, az Okidanokh egy másik „khrikhirkhi-be" vagy „dinamóba" folyik, ahol a dzsartklom folyamatán megy át; azután mindegyik elkülönített része azokban a „tartályokban" koncentrálódik -ezúttal egy olyan dologra mutatott, ami egy „akkumulátorra" hasonlított. - És a kísérleteimhez csak ezután veszem ki különböző készülékek segítségével, az ezekben a másodlagos „tartályokban" lévő Okidanokh minden egyes aktív részét.

„Először meg fogom mutatni önöknek, hogy mi történik, amikor valamilyen okból, a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh egyik aktív része nincs jelen abban a folyamatban, amiben ezek a részek ismét egy egészbe összeolvadni törekszenek.

„Jelenleg ennek a készüléknek belsejében teljes vákuumot hoztunk létre. Ezt a vákuumot csak *a* szívópumpa különleges szerkezete segítségével lehet elérni, valamint az anyag minőségének és szilárdságának köszönhetően, amiből ennek az új találmányomnak falai készültek.

„Az abszolút vákuumban végzett kísérleteinkhez szolgáló műszerek minősége szintén speciális."

Miután ezt elmondta, elmozdított egy másik szabályozókart és így folytatta:

abszolút-fantasztikus

„Eme emeltyű félrehúzásának köszönhetően a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh elkülönített részei kezdenek ebben az abszolút üres térben az „újra egy egészbe összeolvadási ten-denciá"-nak nevezett törekvésnek alávetve lenni.

„De mivel egy „rátermett értelem" - ez esetben az enyém - az Okidanokhnak „Parijrahatnatiusz" néven ismert harmadik részét a folyamatból szándékosan kizárta, így itt a folyamat csak azon két független része között zajlik, amelyekből az elsőt a tudomány „Anodnatiusznak", és a másodikat „Katodnatiusznak" nevezi, így a három rész összeolvadási folyamatának törvényeknek megfelelő eredménye helyett ebben a pillanatban ez a törvényeknek-meg-nem-felelő eredmény jön létre, amit „két ellentétes erő kölcsönös összeolvadási folyamata eredményének" neveznek, ami egyben, mint a közönséges lények mondanák, „a mesterséges fény okozója".

„Az ereje ennek az „újra egy egészbe összeolvadási törekvésnek", aminek ebben az abszolút üres térben a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh két aktív része alá van vetve, az objektív tudás számítása szerint 3.040.000 Voltnak felel meg, s ezt az eró't amott, annak a speciális eszköznek a mutatója jelzi."

Rámutatott valamire, ami a te bolygódon is megtalálható a „voltméter" elnevezés alatt, és így folytatta:

„E jelenség kimutatására szolgáló új találmányom egyik előnye, hogy az e folyamatban most megnyilvánuló hihetetlenül nagy „feszültségi erő" ellenére, az úgynevezett „szalnitcsisszinuarni rezgések", amelyeknek a tehetetlenségi erő folytán egy ilyen folyamatból keletkeznek - és amit a legtöbb lény különben „sugárnak" lát - nem távoznak keletkezési helyükről, azaz belsejében maradnak annak a készüléknek, mely a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh sajátosságait tárja fel.

„De hogy a találmányom ezen részén kívül tartózkodó lények mégis fel tudják mérni a folyamat erejét, egy bizonyos helyen a szerkezet falainak anyagait úgy állítottam össze, hogy a „szalnitcsisszinuarni tehetetlenségi erő rezgések", vagy „sugarak" át tudjanak szűrődni rajta."

- Ezt mondva odament a khrakhartszakához, és meg nyomta az egyik gombot. Hirtelen olyan intenzív fény árasz totta el az egész „khrkht", vagy „műhelyt", hogy látószerveink egy időre megszűntek működni, és sok időbe telt, mire nagy nehezen fel tudtuk emelni szemhéjunkat és körül tudtunk nézni.

Amikor valamelyest magunkhoz tértünk Gornakhúr Khárkhár félrehúzott egy másik szabályozókart, amitől a környező térség visszanyerte megszokott látszatát, azután angyali hangjával felhívta figyelmünket *a* „voltméterre", aminek mutatója makacsul ugyanazokat a számokat jelezte és így folytatta:

„Nézzék! Bár a konfliktus folyamata a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh két ellentétes alkotórésze között tovább is ugyanazzal a „feszültségi erővel" áll fenn, és bár még mindig nyitva van a szerkezetnek az a része, ami hagyja ezeket *a* „sugarakat" átszűrődni - mindezek ellenére már megszűnt az egyszerű lények által „mesterséges fénynek" nevezett jelenség.

„Éspedig csakis azért szűnt meg, mert az előbb egy szabályozókart félrehúzva az Okidanokh két ellentétes része közötti konfliktus folyamatába belevontam a harmadik független alkotórész áramát, mely a két másikkal azonnal a megkívánt arányban olvadt össze; és mert a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh három alkotórésze közötti összeolvadásnak ezt az eredményét, a törvényeknek nem megfelelő, egyedül két ellentétes rész összeolvadási folyamatával ellentétben, a lények semmilyen lényi funkciója sem tudja észlelni, bármilyen legyen is az."

- Ezek után a magyarázatok után Gornakhúr Khárkhár felajánlotta nekem, hogy menjek be vele új találmánya be mutatórészébe, hogy ott helyben szemtanúja legyek a mindenütt-jelenvaló és mindent átható aktív elem néhány sajátos megnyilvánulásának.

Hosszas fontolgatás nélkül természetesen mindjárt el is határoztam magam, és tudomására hoztam beleegyezésemet.

abszolút-fantasztikus

Ezt főként azért tettem, mert azt reméltem, hogy ezáltal megtalálom *a* lényemben egy maradandó és megváltoztathatatlan „objektív megelégedettségét az esszenciának".

Amint hozzájárultam javaslatához, jövendőbeli barátom azonnal megadta a szükséges utasításokat egyik asszisztensének.

Javaslata megvalósításához ugyanis különböző előkészületekre volt szükség.

Mindenekelőtt Gornakhúr Khárkhárt és engem speciális, nehéz öltözékkel ruháztak fel, olyasmivel, amit kedveltjeid „búvárruhának" neveznek, csak éppen ezen sok kicsi „csavar" volt, amiknek kiállt a fejük; és mikor felvettük ezeket az eredeti öltözeteket, az asszisztensek egy bizonyos rendszer szerint elkezdték becsavarni ezeket a csavarokat.

A búvárruhák belsejében a csavarok különleges formájú lemezekben végződtek, amik bizonyos módon planetáris testünk különböző részeire gyakoroltak nyomást.

Később nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ez egy elengedhetetlen elővigyázatosság volt, hogy planetáris testünk elkerülje a hatását annak, amit „Taranuranurának" neveznek - más szóval, hogy planetáris testünk „szét ne porladjon", ami minden bolygói vagy bolygók közötti képződménnyel történik, amikor egy teljesen atmoszféramentes térbe jut.

Végül egy búvársisakra emlékeztető, nagyon komplikált, „csatlakozókkal" ellátott készüléket tettek a fejünkre.

Az egyik ilyen csatlakozó, amit „kharinkhrarkhnak", vagy „lüktetés megtartónak" neveztek, egy hosszú gumicsőszerűség volt. Az egyik végét egy komplikált szerkezet segítségével hermetikusan a sisaknak ahhoz a részéhez illesztették, ami a légzési szervhez megfelelt; a másik végét pedig, egy kicsit később, amikor bementünk ebbe a különös khrakhartszakhába, egy készülékbe csavarozták be, ami ösz-szeköttetésben volt a térséggel aminek tartalma a „második lényi tápláléknak" felel meg.

Továbbá, Gornakhúr Khárkhár és közém felszereltek egy „külön csatlakozót", aminek segítségével szabadon tudtunk érintkezni egymással mialatt a khrakhartszakhában voltunk, habár annak atmoszféráját az abszolút vákuumig kipumpálták.

Az egyik végét ennek a csatlakozónak a sisakon levó' szerkezet segítségével az én „halló" és „beszélő"' szervemre erősítették egy bizonyos módon, a másikat Gornakhúr Khárkháréra.

így ez a köztünk felszerelt csatlakozás bizonyos formában a „telefon" szerepét játszotta közöttünk, ahogyan kedveltjeid mondanák.

Eme készülék nélkül sohasem tudtunk volna érintkezni egymással, mivel Gornakhúr Khárkhár jelenléte még nem volt a „Szent Inkotzárnónak" nevezett állapotig tökéletesítve, és egy ilyen jelenlét nemcsak azt nem teszi lehetővé egy lény számára, hogy az abszolút vákuumban megnyilvánítsa magát, de még létezni sem képes, még ha mesterségesen táplálnák is mindhárom lényi táplálékkal.

- De az összes „csatlakozók" között, amivel különböző célokból ezek a különös búvárruhák és sisakok el voltak látva a legérdekesebb, s mint mondják „legfortélyosabban találékony" az a csatlakozó volt, amit a nagy tudós Gornakhúr Khárkhár arra talált fel, hogy a közönséges lények látószervei képesek legyenek észlelni a környező tárgyakat egy „teljesen üres térben".

Ennek a meglepő csatlakozónak az egyik vége a sisakon lévő szerelvényekkel a halántékunkhoz lett illesztve, míg a másik egy olyan „ams-konnektorral" volt összeköttetésben, amit drótvezetékek kötöttek össze mindazokkal a tárgyakkal - úgy a khrakhartszakhán belül, mint azon kívül -, amelyeket a kísérletek alatt szükséges volt látnunk.

Érdekes itt megjegyezni, hogy ennek, a közönséges háromagyú lény számára szinte elképzelhetetlen készüléknek a két végére, még két független, fémszálból álló kapcsoló is volt erősítve, amelyek a kívülről jövő különleges „mágneses áramlatokat" közvetítették.

Mint azt később részletesen elmagyarázták nekem, ezeket a kapcsolókat a valóban nagy tudós Gornakhúr Khárkhár arra találta fel, hogy a szintén általa felfedezett „különleges mágneses áramlatoknak" egy bizonyos sajátossága következtében, a háromagyú tudós lények jelenléte - még azoké is, akik még nem tökéletesedtek a „szent Inkotzárnó" szintjéig -, visszatükröződjön az esszenciájukban, és hogy ezen áram-

latok egy másik tulajdonsága révén, a már említett tárgyak jelenléte szintén „visszatükröződjön", és így lehetővé tegye azokat tökéletlen látószerveikkel az üres térben is meglátni - habár ebben a térben nincsen a közönséges kozmikus koncentrációknak semmilyen tényezője vagy eredménye, amit csak az egyedüli rezgések hoztak mozgásba, amelyek bármilyen lényi szerv működését lehetővé teszik.

- Miután felöltöttük ezeket a súlyos felszereléseket, amelyek nélkül nem tudtunk volna létezni ebben az idegen környezetben, a nagy egyetemes tudós Gornakhúr Khárkhár asszisztensei szintén különleges készülékek segítségével bevittek minket a khrakhartszakha belsejébe; azután rácsavarták a ránk erősített kapcsolók szabad végeit egy készülékre a kabinban, kimentek és hermetikusan bezárták maguk mögött az egyetlen hozzáférhető utat „mindahhoz, ami egy világot képvisel".

Egyedül maradtunk a khrakhartszakhában; Gornakhúr Khárkhár félrefordította az egyik mellette levő „kapcsolókart" és ezt mondta nekem:

„A pumpa már működésbe lépett; nemsokára kivétel nélkül el fogja távolítani innen mindazon kozmikus folyamatok eredményeit, amelyek összessége minden dolog létezésének alapelve, létezésének oka, és fenntartója „mindabban, ami egy világot képvisel".

Azután egy kicsit ironikusan hozzátette:

„Nemsokára teljesen el leszünk szigetelve mindentől, ami csak létezik és működik az egész világegyetemben; mindazonáltal új találmányomnak és tudásunknak köszönhetően nemcsak, hogy képesek leszünk visszatérni a világba és ismét részecskéjévé válni mindannak ami létezik, hanem hamarosan méltóak leszünk nem résztvevő tanúi lenni bizonyos egyetemes törvényeknek, amiket az egyszerű, nem beavatott háromagyú lények a „Természet kifürkészhetetlen misztériumainak" tekintenek, és amelyek valójában csak egyszerű és természetes „automatikusan egymásból eredő eredmények".

Mialatt beszélt, érezni lehetett, hogy a „pumpa" - új találmányának eme fontos része - nagyszerűen végezte a munkát, amire ez a magas lényértelem szánta.

- Hogy jobban meg tudd érteni és el tudd képzelni Gornakhúr Khárkhár új találmánya eme részének tökéletességét, még hozzáteszem a következőt:

Már többször alkalmam adódott különleges okokból háromagyú lény létemre atmoszféra nélküli térben találni magamat, és ott néha egészen sokáig, egyedül a „szent Krimbulatzumára" révén létezni; és a jelenlétem ezeken a gyakori ismétléseken keresztül hozzászokott az egyik közegből a másikba átmenni szinte anélkül, hogy zavarná a „második lényi táplálék" megváltozása, ami éppúgy a kis, mint a nagy kozmikus koncentrációk körül szükségszerűen jelenlevő anyagok átváltoztatásának velejárója; továbbá, eljövetelemnek és az azt követő létezésem folyamatának okai nagyon sajátságosak voltak, ami akarva, nem akarva, teljes jelenlétem különböző lényi funkcióit is nagyon sajátságossá tette. Nohát tudd meg, hogy mindezek ellenére, az atmoszféra kipumpálása olyan erővel ment végbe, és a teljes jelenlétem különböző részeibe belevésődő érzékelések olyan erősek voltak, hogy azt a folyamatot, amelyen akkor átmentem, még ma is ugyanazzal az intenzitással tudom átélni és részletesen le is tudom írni neked.

Ezt a lehető legkülönösebb állapotot kevéssel azután éreztem, hogy a pumpa megindult, és Gornakhúr Khárkhár azt az ironikus megjegyzését tette a ránk váró helyzetet illetően.

Mindhárom „lényi központom", - vagyis a minden háromagyú lény jelenlétében meglevő, „intellektuális", „érzelmi" és „mozgási" néven ismert központok mindegyike - egy furcsa, de jól meghatározott módon azt a benyomást élte át, hogy planetáris testem összes része egymástól függetlenül a „szent raszkuárnó" folyamatán megy keresztül, és a jelenlétük kozmikus kristályosodásai „terjesen haszontalanul, hiába-valóan" párolognak el.

Először, a „megállapítás kezdeményezése" a szokásos módon zajlott le bennem, azon át, amit az „asszociatív emóciók gravitációs központjának" neveznek, de később a megállapítás kezdeményezése lassacskán, szinte észrevehetetlenül egyedül az esszenciám funkciójává vált, ami akkor az egyedüli, mindent-átölelő kezdeményezője lett minden bennem lejátszódó megállapításnak, és ettől kezdve kivétel nélkül

mindent, ami rajta kívül játszódott le csakis az esszenciám fogott fel.

Ettől a pillanattól kezdve esszenciám közvetlenül fogta fel a benyomásokat, és magától konstatálta, hogy az, ami a teljes jelenlétemben történt, először látszólag teljesen lerombolta planetáris testem megkülönböztethető részeit, azután apránként a második és a harmadik lényi központok lokalizációit is. Ezzel egyidejűleg esszenciám konstatálta, hogy ennek a két központnak működése lassacskán kizárólag a „gondolati központomba" helyeződött át, ami ezeket olyan formában vette át, hogy ez a központ egy felfokozott intenzitásban részesülve most az „egyedüli és hatalmas felvevőjévé" vált mindennek, ami jelenlétemen kívül történt, és önálló kezdeményezője mindazok konstatálásának, ami benne lejátszódott.

- Mialatt még áldozata voltam ezeknek a különös „lényi érzékeléseknek" amelyeket az értelmem még nem tudott magának megmagyarázni, Gornakhúr Khárkhár elmozdított bizonyos „fogantyúkat" és „kapcsolókat" amik nagy számban voltak az előttünk levő asztal peremére erősítve.

Hirtelen egy Gornakhúr Khárkhárt ért incidens megváltoztatta ezeket az érzékeléseimet, és teljes jelenlétemet visz-szaadta a megszokott „belső lényi emócióknak".

A következő történt:

Gornakhúr Khárkhárt hirtelen - a rajta levő súlyos felszerelésekkel együtt - egy bizonyos magasságra a széke fölé do-bódott fel, és ott „úgy kezdett vergődni, mint egy mély tóba esett kölyökkutya" - ahogy azt a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná.

Mint később megtudtuk, a fogantyúkat és kapcsolókat elhúzva Gornakhúr Khárkhár barátom elkövetett egy hibát, bolygói testének bizonyos részeit a kelleténél jobban megfeszítette, amivel úgy a jelenlétében mint mindenben, amit magán hordott, egy igen erős rázkódást idézett elő. Rögtön a „második lényi táplálék" abszorpciója által a jelenlétének adott „tempó" miatt, és ebben *a* teljesen üres térben bármilyen ellenállás hiányában elsodródott, és ott „úgy kezdett el vergődni, mint egy mély tóba esett fiatal kutya."

Miután kimondta ezeket a szavakat Belzebub mosolyogva elhallgatott; egy pár pillanattal később, balkezével egy furcsa mozdulatot tett, és egy számára nem természetes hangon így folytatta:

- Mialatt én most életemnek ezt a régen elmúlt periódu sát mesélem, kedvem támadt egy őszinte vallomást tenni ne ked, úgyis mint egyik közvetlen leszármazottamnak, aki a lényi létezésem minden tettének összességét szükségszerűen képviseled. Őszintén be akarom vallani, hogy bár abban a pillanatban, amikor esszenciám, jelenlétemnek az egyedül neki alárendelt részei által alátámasztva függetlenül elhatá rozta, hogy személyesen részt vesz a tudományos kísérletek ben, amelyek Gornakhúr Khárkhár új találmányának a

bemutatásokra fenntartott részében fognak lezajlani, és ami kor minden külső kényszer nélkül be is léptem ebbe a készü lékbe, mégis, mindezek ellenére ugyanez az esszencia a neked leírt furcsa érzékelésekkel párhuzamosan, hagyott be férkőzni és kifejlődni a létemben egy egoista és bűnös vona kodást a saját létezésem biztonságát illetően.

Ugyanakkor gyermekem, hogy ne szomorítson el ez *a* vallomás túlságosan, nem tűnik fölöslegesnek hozzátennem, ez egész lényi létezésem alatt akkor fordult elő velem először és egyben utoljára.

Különben is talán ajánlatosabb lenne egyelőre mellőzni a kizárólag a családunkra vonatkozó kérdéseket.

- Inkább térjünk vissza a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh-ra és esszenciám barátjára, Gornakhúr Khárkhárra vonatko zó elbeszélésemre.

Őt magát, aki annak idején a közönséges háromagyú tudósok szemében „nagy tudós" számba ment, ma már nemcsak hogy nem tekintik „nagynak", hanem ennek tetejébe saját eredményének, vagyis fia dicsőségének köszönhetően „árnyékba is szorult", amint azt kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná, aki hasonló esetben bölcs kijelentéssel élve hozzátenné: „Ő bizony már a feje búbjáig belesüppedt egy öreg amerikai gumikalocsniba."

Márpedig, így vergődve, nagy nehézségekkel és komplikált manőverek árán, úgy-ahogy sikerült Gornakhúr Khárkhárnak a súlyos búvárruhával borított planetáris testét

visszahelyeznie a székre, amihez azután azt az erre a célra ellátott csavarokkal ráerősítette. Amint mindketten többé-kevésbé elhelyezkedtünk, és a már említett csatlakozók segítségével érintkezni tudtunk egymással, felhívta a figyelmemet az asztal fölé felfüggesztett három készülékre, amelyek mint már mondtam neked, a „momonoduarokra" hasonlítottak.

Közelről szemlélve mind a három ugyanúgy nézett ki: mindegyik el volt látva egyfajta „karmantyúval", amiből „szén-rudak" álltak ki, hasonlóan ahhoz, amit kedvenceid „ív-lámpának" neveznek.

- Miután felhívta a figyelmemet erre a három fajta „momonoduarra" ezt mondta:

„Ez a három hasonló kinézetű készülék közvetlen összeköttetésben áll a három másodrendű tartállyal, amelyeket akkor mutattam, amikor még a khrakhartszakhán kívül voltunk, és amelyekben az Okidanokh aktív részei, miután a mesterséges dzsartklomon átestek, egyetlen tömegbe olvadnak össze.

„Azért építettem így ezt a három független készüléket, hogy a másodrendű tartályok az Okidanokh mindegyik aktív részét a tiszta formájában itt, magában az abszolút üres térben olyan nagy mennyiségben tudják szolgáltatni számunkra, amekkorára a kísérleteinkhez szükségünk lesz, és hogy kedvünk szerint módosítani tudjuk az „újra egy egészbe ösz-szeolvadási tendenciájuk" erejét, amit a tömegük koncentrálódási fokának megfelelően nyernek el és a sajátosságukká válik.

„Ebben az abszolút üres térben még egyszer meg fogom mutatni azt a törvényeknek meg nem felelő jelenséget, amit az előbb kívülről figyeltünk meg. Más szóval, újra ki fogom mutatni az egyetemes jelenséget, ami akkor áll elő, amikor egy a törvényeknek megfelelő „dzsartklom" után az Okidanokh két különálló része egy minden kozmikus koncentrációtól üres térben találkozik, és a harmadik részvétele nélkül törekszik ismét „egy egészbe összeolvadni".

Miután ezt elmondta, becsukta a khrakhartszakha falainak azt a részét, amelynek az anyaga a „sugarakat" átengedő tulajdonságokkal rendelkezett, majd azután elfordított

két „kapcsolót" és megnyomott egy gombot, amitől az asztalon levő kis speciális műanyagból készült tálca automatikusan eltolódott a „szén-rudak" felé; azután figyelmemet ismét az amper és a voltméterre terelve hozzátette:

„Most utat nyitottam az Okidanokh két - „Anodnatiusz" és „Katodnatiusznak" nevezett - részének, ugyanazt a fe-szültségi erőt adva nekik, mint az első alkalommal."

Az amper és a voltméterre tekintve valóban láttam, hogy a mutatóik elmozdultak, és ugyanazokon a számokon álltak meg, amiket az első alkalommal a khrakhartszakhán kívül megjegyeztem, és ez nagyon meglepett, mert a mutatók állása és Gornakhúr Khárkhár figyelmeztetése ellenére sem vettem észre, vagy érzékeltem bármilyen változást a környező tárgyak láthatóságának fokában.

Ezért meg sem várva további magyarázatait megkérdeztem tőle:

„Az Okidanokh két részének ez a törvényeknek meg nem felelő, „egy egészbe összeolvadási tendenciája" miért nem ad semmilyen eredményt sem?"

Mieló'tt a kérdésemre válaszolt volna, eloltotta azt az egyetlen lámpát, amit speciális mágneses áram táplált. Meglepetésem csak fokozódott, mert a hirtelen sötétség ellenére, a khrakhartszakha falain keresztül tisztán lehetett látni, hogy az amper és a voltméter mutatói még mindig az előző helyükön álltak.

És Gornakhúr Khárkhár csak akkor válaszolt amikor már hozzászoktam ehhez a meglepő megállapításhoz:

„Már mondtam önnek, hogy ennek a szerkezetnek, amiben most vagyunk, a falai olyan módon lettek összeállítva, hogy semmilyen rezgést át ne engedjenek, bármi legyen is a forrása, kivéve bizonyos közeli koncentrációkból eredőket, amelyeket a háromagyú lények - természetesen feltételezve azt, hogy normálisak - látószervükkel észlelni képesek.

„Továbbá, egy „Heteratoguétár" nevű törvény szerint, a „szalnitcsisszinuarni elevenerő rezgések", vagy „sugarak", csakis abban az esetben nyerik el azt a tulajdonságot, hogy hassanak a lények észlelő szerveire, ha túllépték a tudomány által a következő szavakkal meghatározott határt: „a megnyilvánulási eredmény pontosan arányos a sokktól kapott fe-szültségi erővel".

„Márpedig, mivel a két Okidanokh rész konfliktusának folyamata nagy intenzitású erővel jár, ennek az konfliktusnak eredménye eredetének helyétől egy bizonyos távolságra nyilvánul meg.

„És most nézze!"

Megnyomott egy másik gombot, és a khrakhartszakha belseje hirtelen ugyanazzal a vakító fénnyel telt meg, amelyet, mint említettem, korábban már ezen a készüléken kívül tapasztaltam.

A fény beözönlését az okozta, hogy ezt a gombot megnyomva Gornakhúr Khárkhár felfedte a khrakhartszakha falának azt a részét, amely megengedte a „sugarak" átszűrő-dését.

Mint később elmagyarázta nekem, ez a fény csak a khrakhartszakha abszolút üres terében hatásba jövő „Okidanokh részek egy egészbe összeolvadási tendenciájának" egy következménye volt, ami a „kívülről jövő visszaverődésnek", vagyis a sugaraknak az eredetük helyére való visszatérésének köszönhetően nyilvánult meg.

Azután folytatta:

„Most meg fogom mutatni hogyan, és a dzsartklom valamint az „Okidanokh részeinek újra egy egészbe összeolvadási tendenciája" folyamatainak milyen kombinációin keresztül jelennek meg minden bolygón az „ásványok", amik annak belső jelenlétét alkotják, úgymint az olyan különböző sűrűségű, meghatározott kialakulások mint a „mineraloidok", a „gázok", a „félfémek", a „fémek", stb... Meg fogom mutatni ugyanezeknek a tényezőknek köszönhetően, hogyan lehet a „fémeket" fokozatosan egyikből a másikba átváltoztatni, és hogy az eme átváltoztatások során kibocsátott rezgések hogyan képezik pontosan azt a „rezgések összességét", ami a „rendszerek általános harmonikus mozgása" folyamatának keretén belül a megvalósítja a bolygók „stabilitásának" lehetőségét.

„Ennek bemutatásához a szükséges anyagokat - mint mindig - most is kívülről kell majd bejuttatni; a tanítványaim ezt az általam szintén előkészített eszközök segítségével fogják megtenni."

II

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

- Érdekes megjegyezni, hogy beszéd közben a bal lábával ütögetett valami ahhoz hasonlót, amit kedvenceid a híres Morze távíró készülékének neveznek, aki különben csak a Föld-bolygón híres.

Néhány másodperccel később a khrakhartszakha végén lassan felemelkedett egy kis dobozhoz hasonló tárgy, aminek szintén átlátszó falai voltak, s amiben, mint később megláttuk, bizonyos „ásványok", „félfémek" valamint „fémek", továbbá különböző folyékony és szilárd halmazállapotú gázok voltak.

Az asztal egyik oldalára helyezett különféle készülékek segítségével, komplikált műveletekkel először egy „vörösréz" darabot vett elő a dobozból, amit a tálcára tett és ezt mondta:

„Ez a fém egy meghatározott bolygói kristályosodás, ami a „rendszerek általános harmonikus mozgási" folyamatában az említett „stabilitáshoz" szükséges egyik sűrűséget képviseli. Ez egy képződmény, ami a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh részeinek kölcsönhatása előző folyamataiból ered; én most ugyanezen tényezők sajátosságainak segítségével lehetővé fogom tenni ennek a fémnek egy mesterséges és felgyorsított átváltozását.

„Szándékomban áll mesterségesen elősegíteni ezeknek az elemeknek az evolúcióját és involúcióját, vagy egy magasabb sűrűség irányába, vagy, ellenkezőleg, vissza az eredeti állapotuk felé.

„Hogy világosabbá tegyem az ön számára a bizonyító erejű, teljes képét a kísérleteknek amelyeknek szemtanúja lesz, szükségesnek tartom, legalább is röviden a tudomására hozni, az én első személyes tudományos következtetéseimet azokat a nyilvánvaló okokat és körülményeket illetően, amelyek a bolygókon belül az Okidanokh három különálló részének az egyik vagy a másik, már említett, meghatározott kialakulásba való kristályosodását megszabják.

„Először is egy bármilyen, a törvényeknek nem megfelelő dzsartklom hatására a minden bolygóba beépült Okidanokh különálló részei a bolygó jelenlétében azon a helyen lokalizálódnak, ahol a dzsartklom megtörtént, vagyis az azon a helyen abban az időpontban jelenlevő ásványban.

abszolút-fantasztikus

„Márpedig, ha ennek a közegnek elemei sűrűségüknél fogva, a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh egyik aktív részével szemben egy „rezgési affinitással" rendelkeznek, akkor ez az aktív rész egy „szimmetrikus egymásba hatolásnak" nevezett egyetemes törvény alapján ennek a közegnek jelenlétével összeolvad, és elválaszthatatlan részévé válik. Attól kezdve, hogy a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh ezen részei összevegyülnek az adott közeg elemeivel, a bolygókban megkövetelt megfelelő sűrűséget adják, vagyis különböző fajta „félfémeket", sőt még fémeket is - például ezt a „vörösréz" néven ismert fémet, amit most betettem abba a gömbbe, ahol az akaratomnak megfelelően, mesterségesen fogja gyakorolni magát az Okidanokh részeinek az „újra egy egészbe összeolvadási tendenciája".

„A bolygók belsejében így megjelent különböző „félfémek" és „fémek" elkezdik - mint ahogy azt minden kialakulás teszi amely az Okidanokhot, vagy annak egyik aktív részét tartalmazza - a „minden létező kölcsönös táplálásának" nevezett egyetemes törvény szerint a saját jelenlétükből „belső anyagcseréjük" eredményeit kisugározni. Amiként az jellemző a bolygói és bolygók-közötti kialakulásokból származó összes sugárzásra, ezeknek a félfémeknek és fémeknek sugárzásai az Okidanokhhoz, vagy annak valamelyik aktív részéhez majdnem hasonló tulajdonságot szereznek meg, amelyek jelen vannak minden képződmény úgynevezett „gravitációs központjában".

„Amikor ezek a bolygó belsejéből ily módon normális környezeti körülmények között felbukkant különböző sűrűségű tömegek, a „minden létező kölcsönös táplálása" egyetemes törvénye által megkívánt rezgéseket kisugározzák, a különböző tulajdonságú rezgéseik között - a „Troemedekhfé" egyetemes alapvető törvény szerint - egy kölcsönösen gya-korolt.kontaktus alakul ki.

„És ennek a kontaktusnak az eredménye a fő tényező a különböző sűrűségek fokozatos módosulásában a bolygókban.

„Hosszú éveken át folytatott kísérleteim majdnem teljesen meggyőztek arról, hogy egyedül ez a kontaktus és annak eredményei teszik lehetővé a bolygók „harmonikus egyensúlyának stabilitását.

‚A „vörösréznek" nevezett fémnek, amit most bejuttattam abba a gömbbe, ahol az Okidanokh aktív részeinek hatását mesterségesen megindítani szándékozom, a jelen pillanatban a „Theomertmalogosz" szent elem sűrűségének egységéből számított specifikus sűrűsége 444, más szóval ennek a fémnek az atomja 444-szer sűrűbb és ennyiszer kevésbé éltető, mint a szent Theomertmalogosz atomja.

„És most figyelje meg, hogy a mesterségesen felgyorsított átváltozások milyen sorrendben fognak lejátszódni."

- Miután ezt mondta, egyfajta automatikus vezérlésű tesszkuánót helyezett a látószervem elé, azután egy bizo nyos sorrendben kezdett különböző kapcsolókat működtet ni. És mialatt én ezen a tesszkuánón át figyeltem, a következőket magyarázta el:

„Most megvalósítottam az Okidanokh mindhárom részének beáramlását e fém övezetébe, és mivel ennek a három aktív résznek ugyanaz a „sűrűsége", és következésképpen a „feszültségi ereje" is, ebben az övezetben újra egyetlen egészbe olvadnak össze anélkül, hogy a fém jelenlétében bármit is módosítanának. Ekkor az így előállított Okidanokh közönséges állapotában folyik ki egy külön vezetéken keresztül ebből a khrakhartszakhából, és abban az első tartályban gyűlik össze, amelyiket az előbb mutattam.

„Most figyeljen:

„Az Okidanokh aktív részei egyikének a „feszültségi erejét" most szándékosan növelni kezdem. Például növelem a „Kathodnatiusznak" nevezett erőt, és látni fogja, hogy e „vörösréznek" jelenlétét képező elemek egy involúciós folyamatba lépnek más anyagok irányában, amelyek a minőségük szerint a bolygó szokásos jelenlétét képezik."

Miközben mindezt elmagyarázta, különböző kapcsolókat bizonyos sorrendben ki és bekapcsolt.

- Márpedig gyermekem, annak ellenére, hogy mindent ami lejátszódott nagyon figyelmesen néztem, és minden amit akkor láttam az jelenlétembe „pestolnutiárnó" vésődött bele, vagyis örökre, mégsem tudnám szavakkal leírni szá zadrészét sem annak, ami akkor ezekben a meghatározott

kis bolygóközi töredékekben lejátszódott, bármennyire kívánnám is.

Különben ezt meg sem próbálom, mert - mint éppen eszembe jutott - nemsokára meglesz a lehetőségem arra, hogy mindezt közvetlenül is meg tudjam mutatni neked, hogy te magad is szemtanúja lehess ennek a különös és meglepő kozmikus folyamatnak.

De azt már most elmondom neked, hogy ebben a vörösréz darabban azokhoz a rémes jelenetekhez eléggé hasonló valami játszódott le, amelyeket a tesszkuánómon keresztül a Marsról figyeltem meg kedveltjeidnél a Föld-bolygón.

Úgy mondtam: „eléggé hasonló", mert amit néha kedveltjeidnél megfigyeltem az csak egy kezdet volt, míg a kérdésben forgó vörösréz darabban annak végső átváltozásáig vizsgálni tudtam a teljes folyamatot.

Hogy egy megközelítő párhuzamot vonjak aközött, ami néha a bolygódon történik, és ami akkor ebben a

rézdarabban lejátszódott, képzeld el magadnak például, hogy nagyon magasról szemlélsz egy nagy teret, ahol kedveltjeid ezrei az ottani fő pszichózis legakutabb formájának áldozatául esve, mindenféle általuk kitalált módszerrel pusztítják egymást; és hogy hirtelen helyettük csak a „hulláikat" látod - ahogy ők azt hívják -, amelyek a még el nem pusztítottak által velük elkövetett gaztettek következtében szemmel láthatóan színt változtatnak, és ezáltal lassacskán az egész tér látványát elrontják.

- Márpedig gyermekem, az Okidanokh három részének hozamát szabályozó kapcsolókat egy bizonyos sorrendben ki és bekapcsolva, esszenciám barátja, Gornakhúr Khárkhár azok feszültségi erejével egyidejűleg a fém elem sűrűségét is megváltoztatta, ezáltal változtatta át ezt a vörösrezet az ösz-szes többi, magasabb vagy alacsonyabb éltető fokú, intra-planetáris „fémbe".

Ezt illetően, hogy a neked tetsző háromagyú lények pszichizmusának különleges voltát világosabbá tegyük, fontos és érdekes pontosan meghatározni a következőt: amikor Gornakhúr Khárkhár új találmánya segítségével mesterségesen elősegítette a vörösréznek a sűrűségében és éltető fokában való evolúcióját és involúcióját, tisztán megállapítottam,

hogy a vörösréz valójában egy másik fémbe változott át -éppen abba, amelyiket bolygód „szánalmas tudósai" szinte amióta csak megjelentek és léteznek, minden időben „ott keresték, ahol megtalálni nem lehet", és ami szüntelenül a már amúgy is bó'ven eltévelyedett kollégáik megtévesztésére bírta rá őket.

Ennek *a* fémnek ott „arany" a neve.

Az „arany" nem más, mint az a fém, amit mi „prtzathal-avrnak" nevezünk, és aminek fajsúlya - ezúttal is a szent Theomertmalogosz eleméből kiindulva - 1439, vagyis az eleme valamivel több mint háromszor kevésbé éltető a „vörösréz" fém eleménél."

- Hogy én úgy határoztam, hogy nem magyarázom el részletesen mindazt, ami ebben a darab vörösrézben lejátszódott, az annak tudható be, hogy hirtelen eszembe jutott az a kegyelemmel teljes ígéret, amit a Minden-Negyed-Fenntartója, a Nagy Ark-Kerub Peshtvogner adott nekem, és ami lehetővé fogja tenni számomra, hogy meghatározott planetáris képződményekben az Okidanokh aktív részeinek folyamatait a maguk megnyilvánulásaiban a saját szemed elé tárjam.

Ezt a kegyelemteljes ígéretet mindjárt akkor kaptam, amikor a száműzetésből visszatérve Ő Minden-Negyed-Fenntartója, az Ark-Kerub Peshtvogner színe elé kellett járulnom, hogy a lába előtt leborulva kimondjam előtte az „esszencia szent Aliamizurnakaluját".

Fiatal korom bűnei miatt kellett ehhez az eljáráshoz folyamodnom azért, mert amikor a Mi Egy-Lényű Örökkévalónk kegyelmét megkapva szabad lett a hazámba visszatérnem, bizonyos szent Individuumok elhatározták, hogy minden eshetőséggel számolva előírják nekem azt a kötelezettséget, hogy ezt a szent folyamatot esszenciámban megvalósítsam, hogy a jövendőben már ne tudjon úgy megnyilvánulni, mint a fiatal koromban, és hogy a Nagy Világegyetem központjában élő legtöbb Individuum értelmében semmi ahhoz hasonló se tudjon megismétlődni.

Valószínűleg nem tudod mit jelent a „szent Aliamizur-nakalu" megvalósítása esszenciánkban? Később majd részletesen el fogom magyarázni. Addig is megint csak a mi

kedves Mullah Nasszr Eddinünkre fogok hivatkozni, aki azt így határozza meg: „A becsületszavát adni, hogy az ember nem dugja bele többé az orrát az Állam ügyeibe".

Egyszóval, amikor Ő Minden-Negyed-Fenntartója előtt jelentkeztem, többek között méltóztatott megkérdezni tőlem, hogy elhoztam-e magammal az összes figyelemre méltó lé-nyi találmányt, amelyeket a naprendszer különböző bolygóin gyűjtöttem össze, ahova száműzve voltam.

Azt válaszoltam, hogy Gornakhúr Khárkhár barátom által a Mars-bolygón készített terjedelmes készülék kivételével majdnem mindent magammal hoztam.

Erre mindjárt megígérte, parancsot fog adni, hogy a legközelebbi útján a Mindenütt-jelenvaló űrhajó hozzon

mindent magával, amit kijelölök.

Remélem tehát, gyermekem, hogy visszatérésünkkor ezeket a készülékeket a Karataz bolygón fogjuk találni, és hogy neked magadnak is lehetőséged lesz ezekben a kísérletekben részt venned, mialatt én azokat részletesen elmagyarázom neked.

Addig is, az utazásunk folyamán a íCarnafc-on, sorban el fogom mondani neked, mint már megígértem, személyes leszállásaimat a bolygódra, ismeretedre hozva annak okait.

Tizenkilencedik fejezet

Belzebub elmeséli második leszállását a Föld-bolygóra

B

ELZEBUB így kezdte: - Amikor másodszor szálltam le a Föld-bolygón éló' kedvenceidhez, az csak az ő századaik szerint tizeneggyel az elsó' után történt.

Nem sokkal ez után az elsó' leszállás után bolygójuk egy második, de ezúttal helyi kataklizma áldozata lett, ami nem fenyegetett semmilyen szerencsétlenséggel a nagy, kozmikus skálán.

A kataklizma folyamán az Atlantisz kontinens, ami abban az időben, amikor meglátogattam, a legnagyobb kontinens és kedvenceid fő tartózkodási helye volt, valamint más kisebb-nagyobb szárazföldek a bolygó mélyébe süllyedtek, magukkal ragadva az ott lakó háromagyú lényeket, s mivel legtöbbjük itt élt, velük együtt eltűnt majdnem minden, amit ó'k a megelőző évszázadaik folyamán megszereztek és létrehoztak.

Helyettük a bolygóból más szárazföldek bukkantak fel, új kontinenseket és szigeteket alkotva, amelyek legtöbbje a mai napig is létezik.

Pontosan ezen az említett Atlantisz kontinensen volt Szamliosz városa, ahol - emlékszel - az a fiatal honfitársunk élt, aki oka volt az én első személyes leszállásomnak a Földre.

Különböző körülményeknek köszönhetően számos háromagyú lény túlélte ezt a nagy katasztrófát, ők lettek ezeknek a mára túlszaporodott utódoknak ősei.

Második leszállásom idejére már olyannyira megszaporodtak, hogy majdnem minden újonnan megjelent szárazföldet benépesítettek.

Ami pedig ennek a túlszaporodásnak a törvényeknek megfelelő okát illeti, azt majd az elbeszéléseim folyamán fokozatosan meg fogod érteni.

És most, gyermekem, jó volna megjegyezned, hogy törzsünk lényei, akik a katasztrófa idején a Földön éltek, mindannyian megmenekültek ez elől az „apokaliptikus vég" elől.

Megmenekülésük okai a következők voltak:

Egyszer már mondtam neked az egyik beszélgetésünk folyamán, hogy törzsünk azon tagjai közül a legtöbben, akik a te bolygódat választották lakóhelyül, első leszállásom idején az Atlantisz kontinensen éltek.

Márpedig úgy történt, hogy a katasztrófa előtt egy évvel, a mi „törzs-jósnőnk", ahogy neveztük, kinyilatkoztatott egy jóslatot, mely szerint Atlantisz kontinenst a mieinknek mind el kell hagyniuk egy kis, szomszédos szárazföldre emigrálva, hogy annak egy általa megjelölt részén folytassák életüket.

Ennek a kis kontinensnek akkor „Grabontzé" volt a neve, és a jósnő által kijelölt hely valóban elkerülte a borzasztó felfordulásokat amelyeken e szerencsétlen bolygó általános jelenlétének összes többi része átesett.

Ezen felfordulások következményeképpen ez a kis „Grabontzé" kontinens - ami „Afrika" néven ma is létezik -más szárazföldekkel is gyarapodott, amelyek a bolygó vízfelületeiből emelkedtek ki és kapcsolódtak hozzá.

így tehát gyermekem, a „törzs-jósnőnknek" figyelmeztetésein keresztül sikerült megmentenie törzsünknek azokat a lényeit, akik abban az időben ezen a bolygón kényszerültek élni, egy szinte elkerülhetetlen „apokaliptikus végtől"; és ő ezt egy sajátságos lényi tulajdonságnak köszönhetően volt képes megvalósítani, amelyet különben minden lény el tud sajátítani - azzal az egy feltétellel, hogy szándékosan beteljesíti a „lényi-partkdolgkötelességeket", amelyekről egy kicsit később fogok neked beszélni.

- Leszállásomat a bolygód felszínére ezúttal a következő események okozták:

Egy nap, a Mars-bolygón egy étertáviratot kaptunk a Központból, ami bizonyos nagy, szent Individuumok közeli érkezését közölte. És tényleg, egy fél marsi év után megjelent több arkangyal, angyal, kerub és szeráf, akik zöme már a te

bolygód első nagy katasztrófája alkalmával is tagja volt a Mars-bolygónkra jött Nagyon Magas Bizottságnak.

A Nagyon Magas Bizottság tagjai között ezúttal is ott volt Ő Megfeleló'sége, Luizosz Angyal - ma Arkangyal -, emlékszel, akiró'l nemrégen beszéltem neked, s aki a Föld által elszenvedett első' szerencsétlenség alatt az egyik fő irányító volt azzal a megbízatással, hogy megenyhítse a következményeket amelyeket ez az általános kozmikus katasztrófája maga után vonhatott.

Márpedig gyermekem, már a szent Individuumok második megjelenését követő napon Ő Megfelelősége egyik sze-ráfja - az ő második asszisztense - kíséretében el méltóztatott jönni hozzám.

Miután áldását adta, Ó Megfelelősége méltóztatott bizonyos, a Nagy Központra vonatkozó kérdéseimre válaszolni, azután tudomásomra hozta, hogy a Kondúr üstökösnek a Föld-bolygóval történt összeütközése óta Ő más, „a világ harmonikus létezésének" ügyeit igazgató felelős kozmikus Individuumok társaságában gyakran leszállt erre a Naprendszerre, hogy eme általános kozmikus félreértés következményeinek elkerülésére tett intézkedéseik eredményét megfigyeljék.

„És azért szálltunk le - folytatta Ő Megfelelősége -, mert bár megtettük a szükséges intézkedéseket és mindenkit biztosítottunk arról, hogy a rend tökéletesen helyreállt, mi magunk nem voltunk teljesen meggyőződve arról, hogy a jövő nem tartogat-e valami meglepetést.

„Különben aggodalmaink részben beigazolódtak, de - hála a véletlennek - az új szerencsétlenség nem volt igazán súlyos, azaz nem volt általános kozmikus jelentősége, mivel csak a Földet érintette.

„A Föld-bolygónak ez a második szerencsétlensége - folytatta Ő Megfeleló'sége -, a következők miatt történt:

„Akkor, amikor az első szerencsétlenség folyamán két nagy töredék levált erről a bolygóról, *a* teljes jelenléte „gravitációs központjának" nem volt ideje egy új, alkalmas pontba áthelyezkedni, így ez a bolygó egészen a második kataklizmáig egy rosszul elhelyezkedő „gravitációs központtal" létezett, ami ezalatt az időszak alatt megakadályozta, hogy mozgása egyenletesen harmonikus legyen, és - mélyé-

ben éppúgy mint a felszínén - gyakori megrázkódtatásokat és jelentős elmozdulásokat idézett elő.

„És akkor történt ez a második kataklizma, amikor a bolygó „gravitációs központja" végül is magába az igazi központjába helyeződött át.

„De - tette hozzá Ő Megfelelősége egy árnyalat megelégedettséggel - ezentúl az általános kozmikus harmónia szempontjából nézve ennek a bolygónak létezése teljesen normálisan fog zajlani.

„Ez a bolygó nemcsak hogy visszanyert egy normális mozgást az általános kozmikus egyensúlyban, hanem a két régi töredéke, amelyeket ma „Holdnak" és ‚Anuliosznak" hívnak, szintén egy normális mozgást vett fel, és bár kicsi, de független „kofensharrá" váltak, vagyis az Orsz Naprendszer kiegészítő bolygóivá."

- Miután egy kicsit gondolkodott Ő Megfelelősége még hozzátette:

„Én éppen azért jelentem meg önnél, Nagyméltóságú Uram, hogy ennek a most Holdnak nevezett nagy töredéknek jövendőbeli jólétéről beszéljünk.

„Nemcsak, hogy független bolygóvá vált - folytatta Ő Megfelelősége -, hanem ezen a töredéken most elkezdődött az atmoszféra kialakításának folyamata, ami számára éppúgy elkerülhetetlen, mint minden bolygónak, amely az általános kozmikus Nagyon Nagy Trogoautoegokrát megvalósítását szolgálja.

„Márpedig, Nagyméltóságú Uram, ezen a váratlanul megjelent kis bolygón az atmoszféra kialakulásának szabályos folyamatát jelenleg a körülményeknek egy nem kívánatos összejátszása gátolja, ami a Föld-bolygón megjelent és azt népesítő háromagyú lényeknek tudható be.

„Éppen ez az, amiért elhatároztam, hogy önhöz fordulok, Nagyméltóságú Uram, és önt kérem meg, hogy a Mi Egy-Lényű Teremtőnk nevében vállalja magára annak feladatát, hogy megpróbálja elkerülni azt, hogy szükség legyen valamilyen megszentelt folyamatot igénybe venni, amit méltatlan volna háromagyú lényekre alkalmazni, bármilyenek legyenek is, és találjon egy egyszerűbb módszert a jelenlét-

ükben lévő lényi értelem segítségével ennek a nem kívánatos jelenségnek az elhárítására."

„Megfelelősége azután részletesen elmagyarázta, hogy a Föld-bolygó által elszenvedett második katasztrófa után azok a kétlábú háromagyú lények, akik véletlenül túlélték ismét megsokasodtak. Létezési folyamatuk ezúttal egy újonnan kialakult nagy kontinensre koncentrálódott, ami az ‚Ashhark" nevet viselte, és ott három nagy független csoport alakult ki, az első egy „Tikliamuish", a második egy „Maralpleisszisz" nevű vidéken, és a harmadik egy még a mai napig is létező, „Perlániának" nevezett régióban.

„Márpedig - folytatta Ő Megfelelősége -, ehhez a három vidékhez tartozó lények pszichizmusában kialakultak bizonyos sajátos „havatviernonik", vagyis egy bizonyos pszichikai törekvés, aminek teljes folyamata alkotja azt, amit ők maguk „vallásnak" neveznek.

„Bár ezek között a „havatviernonik", vagy vallások között nincs semmi közös, mégis mindhárom csoport lényei között széleskörűen elterjedt ugyanaz a vallási szokás, amit az „áldozatok felajánlásának" neveznek.

„Ez a szokás egy olyan fogalmon alapul, amit csak az ő különös értelmükben tud megfogamzani. E szerint a fogalom szerint, ha ők az isteneik és bálványaik tiszteletére más formájú lények létezését elpusztítják, az végtelenül tetsző lenne ezeknek a képzeletbeli isteneknek és bálványoknak, és viszonzásként segítenék őket összes esztelen és fantasztikus hóbortjaik megvalósításában.

„Jelenleg ez a végzetes szokás ott annyira elterjedt, és a változatos formájú lények e célból való elpusztítása olyan méreteket öltött, hogy a Föld-bolygótól a régi töredékei fenntartására megkövetelt „szent aszkokinnból" már felesleg állt elő. Mint ön, Nagyméltóságú Uram tudja, a „szent aszkokinnok" azok a rezgések, amik ama bolygó mindenféle külső formájú lényeinek szent „raszkuárnó" folyamatai során jelennek meg, amely bolygónak ezeket a szent anyagokat elő kell állítania.

„És ez a „szent aszkokinn" felesleg már elkezdte komolyan meggátolni a „Hold" bolygó és az atmoszférája közötti megkívánt táplálék cserét, ezért attól félünk, hogy ez az atmoszféra majd helytelenül alakul ki és később az egész Orsz

rendszer harmonikus mozgását akadályozni fogja, és talán ismét olyan tényezőket idéz elő, amelyek katasztrófával fenyegetnek egy nagyobb kiterjedésű kozmikus skálán.

„Ezért jöttem kérni Nagyméltóságú Uramat, mivel szokásává vált ennek a Naprendszernek különböző bolygóira gyakran ellátogatni, hogy méltóztasson magára vállalni a feladatot külön leszállni a Földre, hogy ott ezeknek a különös háromagyú lényeknek tudatába bevésse egy ilyen felfogás abszurditásának ideáját."

Ó Megfelelősége még intézett hozzám néhány szót, azután lassan felemelkedett az atmoszférába, és egy bizonyos magasságot elérve erős hangon hozzátette: „Ezáltal Nagyméltóságú Uram nagy szolgálatot tenne a Mi Egy-Lényű Mindent-Átölelő Örökkévalónknak."

- Ezeknek a szent Individuumoknak távozása után elhatároztam, hogy ezt a feladatot bármi áron beteljesítem és érdemessé teszem magam, ha csak az Egyedül-a-Terheket-Hordozó Örökkévalónknak nyújtott nyilvánvaló segítségemen keresztül is, hogy egy kicsi, de független részecskéjévé váljak mindannak, ami a Mi Nagy Világegyetemünkben létezik.

így tehát gyermekem, ettől az elhatározástól áthatva, rögtön másnap ugyanazon az *Alkalom* űrhajón, immár másodszor repültem a te Föld-bolygód felé.

Az űrhajóm ezúttal a Föld által elszenvedett második nagy kataklizma alatt lejátszódó zavarok folytán újonnan kialakult tengerre szállt le; ezt a tengert abban az időben „Kolcsidiusznak" hívták.

Észak-nyugatra feküdt a nagy Ashhark kontinenstől, ami akkor már az ottani háromagyú lények fő lakóhelye volt.

A tenger többi partjait azok az újonnan felbukkant, az Ashhark kontinenssel összeköttetésben álló szárazföldek alkotják, aminek összességét „Frianktzanaralisznak" hívták, de ami valamivel később a „Kolcsidcsisszi" nevet kapta.

Meg kell jegyezni, hogy ez a tenger, valamint ezek a szárazföldek mind a mai napig léteznek - természetesen már más néven. Például az Ashhark kontinenst ma „Ázsiának" hívják, a Kolcsidiusz tengert „Kaszpi-tengernek", és a Frianktzanaralisz összességét „Kaukázusnak".

Az alkalom a Kolcsidiusz avagy Kaszpi-tengerre szállt le, mert ez a tenger volt a horgonyzásra a legalkalmasabb; továbbá utazásom folytatását illetően is nagy előnnyel rendelkezett, mivel Keletről beletorkollott egy nagy folyó, ami átszelte majdnem az egész „Tikliamuish" országot, és amelynek partján helyezkedett el az ország fővárosa „Kurkalai".

Mivel ez a „Tikliamuish" ország volt akkor kedvenceidnek legfőbb lakóhelye, elhatároztam, hogy oda megyek először.

Mellesleg jegyezzük meg, hogy bár ez a nagy folyó, mely az „Oxoszéria" nevet viselte még a mai napig is létezik, de már nem a Kaszpi-tengerbe ömlik, mivel egy kis bolygórengés szinte a pályája felétől kezdve észak felé térítette, és attól fogva az Ashhark kontinens egyik medencéjébe kénytelen torkolni, ahol fokozatosan kialakult egy kis tenger, amit ma „Arai tenger" néven ismernek.

Ám a medre ennek a nagy, ma „Amu Darja" néven ismert folyónak egy figyelmes megfigyelő számára még mindig látható.

- A második személyes leszállásom idejében „Tikliamuish" országát tartották az ezen a bolygón az egyszerű lé-nyi létezésre alkalmas összes szárazföld leggazdagabbjának és legtermékenyebbének - és valóban az is volt.

De amikor ez a szerencsétlen bolygó a harmadik nagy kataklizma áldozatául esett, eme virágzó országot is, mint más többé-kevésbé jómódú szárazföldet, befedte a „kashmanu-nom", vagy ahogy ők mondják a „homok".

Ez után a harmadik szerencsétlenség után Tikliamuish országát hosszú időn keresztül az „éhség sivatagának" hívták; napjainkban ennek az országnak minden vidéke mást nevet hordoz, és azt, amelyik annak idején a központot képviselte most „Karakumnak" nevezik, azaz „fekete homoknak".

Abban az időben az Ashhark kontinensnek ezen a részén, amit „Maralpleisszisz" országának hívtak, a háromagyú lényeknek egy második, szintén teljesen független csoportja is lakott.

Később, ez a második csoport is talált magának egy létezési központot aminek a „Gob" nevet adták, és az egész országot azután hosszú ideig „Goblániának" nevezték.

Ezt a vidéket is azután eltakarta a „kashmanunom"; és az annak idején virágzó központi része ma egyszerűen a „Góbi sivatag" nevet viseli.

Ami pedig a Föld-bolygó háromagyú lényeinek harmadik teljesen független csoportját illeti, az Ashhark kontinens délkeleti részét tűzte ki lakóhelyéül, a Tikliamuishhal ellenkező irányban, a második katasztrófa alatt ezen a kontinensen abnormálisán kialakult kiemelkedések túloldalán.

Mint már mondtam neked, ennek a harmadik csoportnak lakóhelyét akkor „Perlániának" hívták.

Ez a vidék gyakran változtatott nevet; jelenleg a Földbolygó szárazföldjének ezt az egész részét „Hindusztánnak", vagy „Indiának" hívják.

- Itt meg kell jegyezni gyermekem, hogy ebben az idő szakban, vagyis a bolygód felszínére való második személyes leszállásom idején, mind a három csoporthoz tartozó összes háromagyú lénynél, a „parancsoló törekvés a tökéletesedés re" nevű lényi-impulzust - amit minden háromagyú lénynek birtokolnia kell -, felváltotta az az ugyanannyira parancsoló, de fölöttébb különös, már tökéletesen kikristályosodott tö rekvés, hogy a bolygójuk összes többi lénye az ő országukat nevezze és tekintse az egész föld „kulturális központjának".

És ez a különös „parancsoló törekvés", ami a bolygód minden háromagyú lényének közös sajátossága volt, életük létének okává és céljává vált. És ez abban az időben eme három független csoport között szüntelenül ádáz - úgy anyagi, mint pszichikai - küzdelmeket váltott ki.

- Nos, gyermekem.

Mi aztán a Kolcsidiusz - jelenleg Káspi - tengerről „szeltchanakhokon" - ami egy tutajfajta -, felhajóztunk az Oxoszérián, vagy minként manapság nevezik, az Amu-Darján. Tizenöt földi napig tartó hajózás után végre

elértük ama első ázsiai csoport lényeinek fővárosát.

Elhatároztam, hogy ott telepedek le, és amint berendezkedtem, elkezdtem látogatni Kurkalai város „kaaltanéit", vagyis azokat az intézményeket, amelyek később az Ashhark kontinensen a „tsaikhané", „ashkhané", „karavánszeráj" stb. neveket kapták, és amelyeket a jelenlegi ottani lények, főleg

az Európának nevezett kontinensen „kávéháznak", „étteremnek", „klubnak", „dancingnak", „rendez-vous háznak" stb. hívnak.

Azért ezeket az intézményeket látogattam meg először, mert a Föld-bolygón akkoriban - mint manapság is -, sehol máshol nem lehetett a helyi lények specifikus sajátosságait olyan jól tanulmányozni, és nekem éppen arra volt szükségem, hogy tájékozódjam esszenciájuk tényleges belső hozzáállásáról az áldozatok felajánlásának szokásait illetően, és képes legyek gyorsan kidolgozni a legjobb cselekvési tervet ama célom elérésére, amiért második személyes látogatásomba fogtam.

Számos lénnyel találkoztam a „kaaltanéban", de volt köztük egy, akivel a többieknél gyakrabban.

Ez a háromagyú lény, akivel a véletlen folytán sűrűn találkoztam a „főpapi" hivatást gyakorolta, és Abdilnak hívták.

Mivelhogy gyermekem, az én személyes tevékenységem a második leszállásom alkalmával olyan külső körülmények között zajlott le, amelyekben ez a főpap Abdil is osztozott, és mivel ez a háromagyú lény sok gondot okozott nekem, többé-kevésbé részletesen fogok beszélni őróla. Másrészt az elbeszéléseimből meg fogod érteni, hogy akkor milyen eredményeket értem el a tervem beteljesítésére, vagyis, hogy kedvenceid különös pszichizmusából kiirtsam a szükségletet arra, hogy más formájú lények életét abból a célból pusztítsák el, hogy „az isteneiknek és imádott bálványaiknak tetsz-szenek, és elnyerjék jóindulatukat".

Bár ez a földi lény, aki később oly kedvessé vált számomra, mintha az egyik hozzátartozónk lett volna, nem volt egyike a legmagasabb rangú papoknak, tökéletesen jártas volt a Tikliamuishban uralkodó tanokban, és ő is alaposan ismerte e vallás hívőinek pszichizmusát -, természetesen főleg azokét a „bárányokét" akiknek pásztora volt.

Amint bizalommal lettünk egymás iránt felismertem, hogy Abdil főpap létében a „lelkiismeretnek" nevezett funkció, amit minden háromagyú lénynek birtokolnia kellene, még nem sorvadt el teljesen, és ez sok külső körülménynek volt köszönhető - többek között az öröklődésnek, és azoknak a körülményeknek, amik között őt előkészítették arra, hogy egy felelős lénnyé váljon, így amint az értelmével felis-

mert bizonyos kozmikus igazságokat, amelyeket elmagyaráztam neki, a jelenléte kezdett majdnem úgy megnyilvánulni a környezete felé, mint ahogy az a Világegyetem minden normális háromagyú lényéhez illik, más szóval az őt körülvevő lények iránt „érzékennyé" és „irgalmassá" vált.

- Mielőtt többet mondanék neked Abdil főpapról, még el kell mondanom, hogy ebben az időben az áldozatok felajánlásának borzasztó szokása az Ashhark kontinensen úgymond a tetőpontjára hágott, és a különféle gyenge „kétagyú" és „egyagyú" lények elpusztítása nem ismert határt.

Ebben az időben valahányszor segítségül hívták egyik vagy másik képzeletbeli istenüket vagy fantasztikus „szentjüket", mindig fogadalmat tettek, hogy siker esetén ezeknek az isteneknek vagy szenteknek tiszteletére megsemmisítik az életét valamilyen lénynek, vagy akár egyszerre többnek is. Ha véletlenül kedvezett nekik a szerencse, ígéretüket a legnagyobb áhítatossággal váltották be, és ha nem, akkor megsokszorozták mészárlásaikat abban a reményben, hogy végül elnyerik képzeletbeli pártfogóik támogatását.

Ebből a célból kedvenceid még fel is osztották a különféle formájú lényeket „tisztákra" és „tisztátalanokra". „Tisztátalanoknak" azokat a lényeket nevezték, amelyek elpusztítása úgymond egyáltalán nem tetszik a ő „isteneiknek", és „tisztáknak" azokat, amelyek elpusztítása úgy látszik különösen kedvében járt a különböző, általuk tiszteletben tartott „képzeletbeli bálványoknak".

Ezeket az áldozati felajánlásokat nemcsak egyének tették a saját házaikban, hanem nagy csoportok is, és néha még együtt egy egész nemzet is. Az ilyen fajta mészárlásokra még külön helyeket is létesítettek, leginkább

egy-egy ismert építmény közelében, amit valaminek vagy valakinek az emlékére emeltek, legtöbbször egy „szentére" - természetesen azon „szentek" egyikének, akiket ők maguk avattak szentté.

Akkoriban Tikliamuish országában több ilyen speciális közösségi hely is volt, ahol a különféle külsejű lények tömeges elpusztítását végezték. Közöttük a leghíresebb egy kis hegyen állt, ahonnan állítólag egy bizonyos híres csodatevő, Aliman, „élve ragadtatott volna el egy bizonyos égbe".

Itt, amint sok más hasonló helyen, különösen az év megadott napjain ők maguk, számtalan mennyiségű „marha", „birka", „galamb" stb. nevezetű lényt pusztítottak el, só't még emberi lényeket is.

Ez utóbbi esetben, általában az erősebbek ajánlották fel a gyengébbeket áldozatként, például: egy apa a fiát - egy férj a feleségét - egy báty az öccsét, stb.: de leggyakrabban a felajánlott áldozatok „rabszolgák" voltak, azok, akiket úgy akkoriban mint most, általában „foglyoknak" neveznek, más szóval olyan legyőzött közösség lényei, melyek elveszítették fontosságukat a „Szoliunenziüsz" törvényének hatása alatt, vagyis az olyan időszakok során, amikor kedvenceidben a kölcsönös elpusztítási hajlam intenzívebben nyilvánul meg.

A szokást, hogy más lények életének elpusztításával az isteneknek kedvében járjanak még ma is gyakorolják bolygódon, bár kiterjedése nem éri el azt a fokot, amire kedvenceid vitték az Ashhark kontinensen ezeket a borzalmakat.

- Márpedig gyermekem, már Kurkalai városba érkezésem utáni első napokban Abdil főpap barátommal gyakran beszélgettem különféle témákról, gondosan kerülve az olyan kérdéseket, amelyek igazi természetemet elárulhatták volna.

És mint majdnem minden háromagyú lény, akivel leszállásaim során találkoztam, ő is bolygója egyik lényének, ugyanakkor nagy tudósnak, és a hozzá hasonló lények pszichizmusa tökéletes ismerőjének tekintett.

Az a felelősség és érzékenység amivel a hozzá hasonló lényekről beszélve már az első találkozásaink folyamán tanúskodott, a legmélyebben érintett. És amikor az értelmem végérvényesen felismerte, hogy a „lelkiismeret" funkciója, ami számára öröklődés révén adatott át, és ami minden háromagyú lény számára alapvető, még nem sorvadt el teljesen benne, attól a pillanattól jelenlétemben fokozatosan megjelent -, hogy abban végül is kikristályosodjon - egy feléje irányuló „valójában működő parancsoló hajlam", olyan, mintha az én természetemnek megfelelő, és velem rokon lény lett volna.

Ettől kezdve, egy kozmikus törvénynek megfelelően, mely szerint „minden ok az annak megfelelő eredményeket hozza létre", Abdil főpap velem szemben „szilnegordpanat" érzett,

vagy, ahogy kedvenceid mondanák, egy „bizalom érzetet a másik iránt, mintha csak önmagáról lenne szó".

így tehát gyermekem, amint értelmem mindezt tisztán felismerte, az a gondolat támadt bennem, hogy ezen az első földi barátomon keresztül fogom megvalósítani a feladatot, amiért második személyes leszállásomat tettem.

És attól kezdve minden beszélgetésünket szándékosan az áldozati felajánlások kérdésére tereltem.

- Bár gyermekem, már hosszú-hosszú évek teltek el amióta ezzel a földi barátommal beszélgettünk, mégis vissza tudok emlékezni beszélgetéseink egyikére és neked azt most szóról szóra elismétlem.

Amit el akarok ismételni, az a beszélgetéseink közül éppen az utolsó volt, és kiindulópontjául szolgált azoknak az eseményeknek, amelyek földi barátom planetáris életét egy szenvedéssel teli véghez vezették, és viszonzásul megnyitották számára a lehetőséget az öntökéletesítés feladatának folytatására.

A beszélgetés otthonában játszódott le.

Ezúttal nyíltan magyaráztam meg neki az áldozatok felajánlása szokásának tökéletes ostobaságát és abszurditását.

Ezekkel a szavakkal szóltam hozzá:

„Jó. Neked van egy vallásod, hited valamiben. Jó valamiben hinni, ha pontosan nem is lehet tudni kiben vagy

miben, még akkor is, ha nincs semmi fogalmunk annak az értékéről és lehetőségéről, amiben hiszünk. Hinni, tudatosan, de akár még teljesen tudattalanul is minden lény számára épp any-nyira elengedhetetlen mint amennyire kívánatos.

„És ez azért kívánatos dolog, mert a Hit által, és csak a Hit által jelenik meg a minden lény számára elengedhetetlen lényi öntudat intenzitása, valamint a saját személyes lényének felbecsülése is egy részecskéjeként Mindennek, ami a Világegyetemben létezik.

„De mi köze lehet egy másik lény életének a Hithez?

„Mi a szerepe itt ennek a lénynek amit elpusztítasz, és a Teremtője nevében pusztítasz el? A Teremtőnk számára ennek az „életnek" nem ugyanaz-e az értéke, mint a tiednek, hiszen azokat is Ó teremtette, mint ahogy téged is.

„Te a fizikai erődből és a ravaszságodból - vagyis azokból a tulajdonságokból, amelyeket a Mi Közös Alkotónk neked az értelmed tökéletesítésére adományozott - úgy húzol hasznot, hogy kihasználva egy másik lény pszichikai gyengeségét, elpusztítod a létezését.

„Nem érted te szerencsétlen, hogy ezáltal objektív értelemben milyen rossz cselekedetet követsz el?

„Először is más lények életét lerombolva lecsökkented saját magad számára a tényezők számát, amelyek eredményei tudják egyedül összességükben a hasonlóid öntökéletesedé-séhez szükséges körülményeket megalkotni.

„Másodszor, ezáltal határozottan lecsökkented vagy lerombolod a Teremtő Közös Atyánk reményét, amelyet a számodra - úgyis mint háromagyú lény számára - megadott lehetőségekbe helyezett, s akire Ő a jövőben segítségként számított.

„Ennek a borzasztó lényi cselekedetnek nyilvánvaló abszurditása már abban is megnyilvánul, hogy te más lények létezését elpusztítva képzeled, hogy tetszésében jász Annak, aki megalkotta - és bizonnyal szándékosan alkotta meg -ezeket a lényeket.

„Lehetséges-e, hogy soha eszedbe sem jutott: ha Teremtő Közös Atyánk ezt az „életet" megteremtette, Ó ezt bizonyosan egy meghatározott céllal tette?

„Gondolkodj, - mondtam neki - gondolkodj egy kicsit, ne úgy, ahogy egész létezésed folyamán szoktál, mint egy „khorasszáni szamár", gondolkodj becsületesen, őszintén, mint egy „Isten képmására alkotott lény", ahogy te önmagadat nevezed.

„Lehetséges-e, hogy a Mi Teremtőnk miután megteremtett titeket, téged és a lényeket, amelyeknek létezését elpusztítod, egyes teremtményei homlokára rávéste, hogy azokat el kell pusztítani az Ő tiszteletére és az Ő dicsőségére?" Bárki aki erre komolyan és őszintén gondol, legyen az akár az „Albion sziget" idiótája, képes megérteni, hogy ez nem lehetett így.

„Ezt az ideát csakis az emberek találták ki, akik az „Isten képmásának" mondják magukat, és nem Ő, aki az emberekkel egyidejűleg teremtette az összes más formájú lényt, ame-

lyeket az emberek aztán úgynevezetten az Ó kedvére és megelégedésére pusztítanak el.

„Az Ő számára az emberek és a más formájú lények élete között nincs különbség.

„Az ember „élet", és a más formájú lények szintén „életek".

„Ő bölcs előrelátásában úgy rendezte el, hogy a Természet minden lénynek külső formáját azokhoz a körülmé-nyekhez és környezethez alkalmazza, amelyek létezési folyamatukhoz szánva voltak.

„Például te: tudnál-e, a te külső és belső szerveiddel vízbe ugrani, hogy ott halhoz hasonlóan élj?

„Biztosan nem, mert neked nincs sem „kopoltyúd", sem „uszonyod", sem „farkad", mint a halaknak: te nem egy olyan „élet" vagy, amit a vízben létezésre szántak.

„Ha megkísérelnéd vízbe vetni magad, hamar megfulladnál, elmerülnél, és a halaknak szolgálnál előételül,

amelyek természetesen erősebbek nálad ebben a környezetben, mely a sajátjuk.

„Ugyanígy van a halakkal is.

„Egy hal ide tudna-e jönni, hogy leüljön velünk ehhez a jól kiszolgált asztalhoz, és társaságunkban megigyon egy „zöld teát", amit mi most éppen ízlelünk?

„Biztosan nem! Neki nincsenek meg egy efféle megnyilvánuláshoz alkalmas szervei.

„Vízre lett teremtve, és az összes külső és belső szervei ennek az elemnek felelnek meg, mely az egyetlen ami a sajátja, az egyetlen amiben hatékonyan tud megnyilvánulni, hogy beteljesítse az a célt, amit a Teremtőnk neki kiszabott.

„Pontosan ugyanígy nálad is, a belső és külső szerveket Közös Teremtőnk egy alkalmas formában alkotta meg. Lábakat kaptál, hogy járni tudj; kezeket, hogy a szükséges táplálékot elkészítsd és magadhoz vedd; kaptál orrot, és hozzá kapcsolódó szerveket, hogy magadban abszorbeáld és átváltoztasd a kozmikus anyagokat amelyekből hasonlóid, a háromagyú lények, felöltik a két felső lényi-testet - és pontosan azok egyikén nyugszik *a* Mi Mindent-Átölelő Közös Teremtőnk reménysége, aki tőle várja a segítséget amire szüksége van, hogy az Ő előrelátó szándékaként minden létezőnek a javát megvalósítsa.

„Egyszóval a Természet megkapta a Mi Közös Teremtőnk-tó'l a kívánt alapelvet, hogy Ő a lénynek, akinek hozzád hasonló agyrendszere van, az összes belső' és külső' szervét annak a környezetnek megfelelően ruházza fel és tegye alkalmatossá, ami létezésük folyamatára szolgál.

„Hogy a dolgokat számodra világosabbá tegyem, az istállóban kikötött szamarad jó példaként szolgálhat.

„A szamaraddal szemben te visszaélsz a Közös Teremtőnk által neked adott lehetőségekkel, mert csakis azért kényszerült ez a szamár erőszakkal a te istállódba, mert kétagyúnak teremtették; és azért teremtették kétagyúnak, mert az efféle szervezet általános jelenléte elengedhetetlen a bolygókon való kozmikus létezéshez.

„Tehát a törvényeknek megfelelő az, hogy a szamarad jelenléte meg legyen fosztva a „logikus gondolkodás" minden lehetőségétől - és így a törvényeknek megfelelő, hogy a te meghatározásod szerint egy „kevéssé értelmes", vagy „buta" lény legyen.

„Ami téged illet, te nemcsak arra lettél teremtve, hogy ugyanazt a kozmikus lényi célt szolgáld a bolygón, hanem arra is, hogy a Mi Közös Irgalommal Teljes Teremtőnk számára a „remény helye" legyél; más szóval, te azzal a lehetőséggel lettél megteremtve, hogy a jelenlétedben lehetőséged legyen felölteni az igazi „szent Nagyságot", aminek eljöveteléért lett maga az egész Világegyetem megteremtve. Azonban az általad kapott lehetőségek - azaz egy háromagyú lénynek megadott „logikus gondolkodási" képesség ellenére - te ezt a szent tulajdonságot nem alkalmazod a célra, amire az adatott, hanem „ravaszság" formájában nyilvánítod meg az Ő többi teremtménye felé - a jelen esetben például a saját szamarad felé.

„Eltekintve a neked osztályrészül jutott lehetőségtől, hogy jelenlétedben tudatosan felöltsd ezt a „szent Nagyságot", az általános kozmikus folyamat, és következésképpen a Mi Közös Teremtőnk számára a te szamarad éppen olyan értéket képvisel, mert mindketten valami meghatározott célra lettetek teremtve, és ezeknek a céloknak összessége alkotja az okát mindennek ami létezik.

belzebub elmeséli második leszállását a föld-bolygóra

„Az egyetlen különbség közted és a szamarad között az általános jelenlétetek külső és belső elrendezésének működési formájában és minőségében rejlik.

„Például, neked csak két lábad van, a szamaradnak pedig négy, amelyek mindegyike a tiednél sokkal erősebb.

„Tudnál-e te, ezeken a gyenge lábakon annyi terhet hordozni, mint a szamarad?

„Persze hogy nem! Te a lábaidat arra kaptad, hogy csak téged hordjanak, valamint azt a kevés dolgot amit a Természet egy háromagyú lény normális létezéséhez elengedhetetlennek gondolt.

„És az erőnek és a képességnek ezt az egyenlőtlen, a Mi Nagyon Igazságos Teremtőnk részéről az első látszatra igazságtalannak tűnő elosztását a Nagy Természet kívánta csakis azon okból, hogy a kozmikus anyagok többlete, ami Teremtőnk előrelátásának megfelelően a Természet által adva lett azért, hogy a saját ön-tökéletesítésed céljára vedd magadhoz, a szamaradnak nem adatott meg; a szamaradnál a kozmikus anyagoknak ezt a többletét a Nagy Természet bizonyos szerveinek erejébe és képességeibe változtatja át -kizárólag a jelenlegi létezése javára - természetesen anélkül, hogy ő maga arról tudatos lenne; és így az e

képességet ösz-szehasonlíthatatlanul jobban meg tudja nyilvánítani mint te.

„És ezen különböző formájú lények különféle képességeinek megnyilvánulásai alkotják a maguk összességében azokat az egyedüli külső körülményeket, amelyekben a hozzád hasonlók, azaz a háromagyú lények a jelenlétükbe helyezett „Értelem magvát" tudatosan, a Tiszta Objektív Értelem megkívánt fokáig tudják tökéletesíteni.

„Ismétlem, a Mi Közös Teremtőnknek az összes agyrendszerhez tartozó lény, akár a földön létezik, akár a földben, a vízben, vagy a levegőben, mind, kivétel nélkül, a legkisebbtől a legnagyobbig egyaránt elengedhetetlen az egyetemes létezés közös harmóniájához.

„És mivel a mindenféle fajta lényeknek ez az összessége alkotja a formáját a Mi Teremtőnk által igényelt egyetemes létezési folyamatnak, az Ő számára minden lény esszenciája egyaránt értékes és drága.

„A Mi Közös Teremtó'nknek minden lény csak egy teljes, Ő maga által átszellemesített Esszencia létezésének egy részecskéje.

„Azonban mit látunk mi magunk körül?

„A lényeknek egyik formája amit Ő alkotott, és amelynek jelenlétébe, minden létezőnek eljövendő javára Ő minden reményét helyezte, visszaélve az általa birtokolt előnyökkel, elkezd uralkodni másik formákon, és a létezésüket jobbrabalra elpusztítja - sőt, ezt úgymond az „Ő Nevében" teszi.

„Ez az iszonyatos és istenellenes tett itt minden téren, minden házban végbemegy, és mégsem jut eszébe ezeknek a szerencsétlenek egyikének sem, hogy ezek a lények, melyeknek most elpusztítjuk a létezését, ugyanolyan drágák Annak, aki teremtette őket, mint mi magunk, és ha Ő ezeket a más formájú lényeket hozzánk hasonlóan megteremtette, azt biztosan valamilyen célból tette."

- Miután barátomnak, Abdil főpapnak ezt elmondtam hozzátettem:

„És legsajnálatosabb az, hogy minden ember aki a hódo-latban álló bálványok tiszteletére elpusztítja más lények létezését, teljes szívéből teszi, tökéletesen meggyőződve arról, hogy minden kétséget kizárva egy ‚jó cselekedetet" hajt végre.

„Ha mindegyikük tudatossá válna arról, hogy éppen ellenkezőleg; egy másik lény létezését elpusztítva rossz cselekedetet követ el az igazi Isten és minden valóságos szent felé, sőt az Esszenciájukban szomorúságot és bánatot idéz elő az, hogy a Nagy Világegyetemben ilyen szörnyetegek létezzenek az „Isten képmására", akik képesek magukat a Mi Közös Atyánk más teremtményeivel szemben ilyen méltatlanul és kegyetlenül megnyilvánítani - ismétlem, ha mindegyikük ennek tudatára jönne, egészen biztos vagyok benne, hogy mindannyian teljes szívből beleegyeznének, hogy abbahagyják más formájú lények létezésének elpusztítását az áldozati felajánlások céljára.

„És akkor talán a Földön is betartanák a Mi Közös Terem-tőnk tizennyolcadik parancsolatát mely ezt mondja:

„Szeress mindent ami lélegzik".

belzebub elmeséli második leszállását a föld-bolygóra

„Istennek ajánlani az Ő saját teremtményei létezésének lerombolását egy rabló tette, aki erőszakkal hatolt be házadba és értelmetlenül lerombolja az összes benne levő ‚javat", amit te évek alatt, annyi fáradozás és szenvedés árán gyűj-töttél össze.

„Gondolkodj, de ismétlem gondolkodj, őszintén; képzeld el amit mondtam neked és válaszolj: kellemes volna ez neked? Megköszönnéd-e a szemtelen rablónak aki betört hozzád?

„Nem! Egész biztos nem! Ezerszer és ezerszer is nem!

„Ellenkezőleg, teljes létedből fellázadnál, meg akarnád büntetni ezt a gonosztevőt, és a pszichizmusod minden sejtjéből igyekeznél módot találni a bosszúra...

„Valószínűleg azt válaszolnád nekem, hogy ez igaz, de én csak egy ember vagyok...

„Igen, valóban, te csak egy ember vagy. Szerencse, hogy Isten Isten, és nem bosszúálló és gonosz mint az

ember.

„Természetesen nem fog megbüntetni és nem fog bosszút állni rajtad, mint te tetted volna a rablóval aki lerombolta az éveken át összegyűjtött javaidat.

„Ez magától értetődő: Isten mindent megbocsát; ez már törvénnyé vált a világban.

„Azonban egyetlen teremtményének sem szabad - az embernek nem inkább mint a többinek - az Ő irgalommal teljes, mindent átható Jóságával visszaélni, és kötelességük nemcsak óvni mindazt, amit Ő teremtett, hanem fenn is tartani azt.

„Mégis itt a Földön az emberek még odáig is eljutottak, hogy a más formájú lényeket felosztják „tisztákra" és „tisztátalanokra".

„Mond meg nekem, mi vezette őket ehhez a megkülönböztetéshez?

„Például a „birka" miért „tiszta", és az oroszlán miért „tisztátalan"?

„Nem lény egyaránt mindkettő?

„Ez is az emberek találmánya... De miért van ez a találmány, miért ez a megkülönböztetés? Egyszerűen azért, mert a birka egy gyenge lény, és ráadásul ostoba, és kényelmesen el tudnak bánni vele.

„Ami az oroszlánt illeti, az emberek „tisztátalannak" mondják, mert nem merik azt csinálni vele, amit csak akarnak.

„Az oroszlán intelligensebb, és főleg erősebb náluk.

„Nemcsak elpusztítani, hanem még megközelíteni sem hagyja magát. És ha egy szép napon valaki megközelíteni merészelné, „Oroszlán Úr" hamar úgy megbúbolná, hogy a vakmerő élete nyomban jó messzire repülne, oda ahova „az Albion szigetek emberei" még sohasem tették be a lábukat.

„Ismétlem, az oroszlán csupán azért tisztátalan, mert az emberek félnek tőle.

„Náluk százszor erősebb, százszor felettük áll. A birka, az csak azért „tiszta", mert sokkal gyengébb, és ismétlem, náluk sokkal butább.

„Minden lény egy meghatározott, a természetének, valamint az ősei által elért és neki öröklődés által megadott Értelmi foknak megfelelő helyet foglal el a többi között.

„A kutyád és a macskád pszichizmusának határozottan kikristályosodott jelenléte közötti különbség például lehetővé fogja tenni, hogy ezt jobban megmagyarázzam.

„Ha csak egy kicsit is kényezteted a kutyádat és betanítod arra amit kedvelsz, a megalázásig kedves és engedelmes lesz.

„Mindenhova követni fog és minden módon fog szökelle-ni előtted csak is azért, hogy neked még jobban tessen.

„Lehetsz vele barátságos, verheted, bántalmazhatod, sohasem fogod megharagítani: csak egyre jobban meg fog hu-nyászkodni előtted.

„De csak próbáld ugyanezt a macskáddal!

„Azt hiszed a bántalmaidra ugyanúgy fog válaszolni mint a kutyád, és a kedvedért ugyanazokat a szökelléseket fogja végrehajtani? Ugyan, ugyan!

„Bár a macskának nincs elég fizikai ereje, hogy ott helyben megtorlással éljen, sohasem fogja elfelejteni a bánásmódodat, és valamikor majd bosszút áll érte.

„Idéznek olyan eseteket, hogy egy macska egy ember torkára ugrott mialatt aludt. Ismerve az indítékokat amelyek egy macskát egy ilyen tett végrehajtására bírnak, ezt minden nehézség nélkül elhiszem.

„Nem, a macska kiáll saját magáért, ismeri *a* saját értékét; büszke, egyedül azért mert macska, és a természete birtokolja az Értelemnek azt a fokát, ami az ősei érdemei folytán az övé lett.

„Mindenesetre semmilyen lénynek, még az embernek sem szabad ezt sérelmeznie.

„Miért volna bűnös a macska-létéért? Mi rossz van abban, hogy ősei érdemei miatt a jelenléte az „ön-tudatnak" ilyen fokát tölti be?

„Nem kell a macskát ezért gyűlölni, sem verni, sem bántalmazni; sőt, ellenkezőleg, meg kell adni neki a magáét, mivel az az „ön-tudat" evolúciója skálájának egy felsőbb fokán lévő valaki.

„Nem hiába mondta a „Dezagroanszkrad" bolygó régi prófétája, a közismert „Arhuniló", aki jelenleg az egész Világegyetem Nagy Vizsgálóbiztosának asszisztense az objektív morál részleteinek terén:

„Ha egy lény az Értelme folytán rajtad felül áll, hajolj meg előtte, és igyekezz őt mindenben utánozni; ha ellenben nálad alantasabb, légy igazságos irányában, mert volt idő, amikor te ugyanazt a helyet töltötted be mint ő, a Mi Mindenható Teremtőnk Szent Értelem Mérője szerint."

- Márpedig, kedves gyermekem, ez az utolsó beszélgetés földi barátommal olyan erős benyomást gyakorolt rá, hogy két napon keresztül mást se csinált csak gondolkozott és gondolkozott.

És az eredmény az lett, hogy végül is Abdil főpapot az „áldozatok" szokását illetően majdnem a megfelelő érzelem töltötte el.

A következő napok a „Zadiknak" elnevezett ünnepre voltak szentelve - ami Tikliamuish két nagy vallási ünnepének egyike volt - és íme a templomban, amelynek Abdil barátom főpapja volt, a szertartás végén ahelyett, hogy az elengedhetetlen prédikációt tartotta volna, hirtelen az „áldozatokról" kezdett el beszélni.

Aznap véletlenül én is abba a templomba mentem és így egyike voltam azoknak, akik hallották a beszédét.

Bár beszédének témája ezekhez a körülményekhez és ehhez a helyhez, elég sajátos volt, mégsem ütközött meg rajta

senki, mert Abdil főpap ezúttal sokkal jobban és nagyobb ékesszólással beszélt mint bármikor máskor.

Olyan megragadó őszinteséggel beszélt, szavait oly sok meggyőző és képekben gazdag példával illusztrálta, hogy a jelenlévők közül sokan nem tudták a sírásukat elfojtani.

Beszéde olyan erős benyomást keltett, hogy bár sokáig tartott - mert a szokásos félóra vagy egy óra helyett ezúttal egészen másnapig folytatódott - senki sem gondolt arra, hogy elmenjen; és amikor befejeződött, mindannyian még sokáig helyben maradtak, mintha meg lettek volna babonázva.

A következő napokban a beszéd bizonyos részei kezdtek elterjedni azok között, akik nem hallották.

Érdekes megjegyezni, hogy az akkori szokás szerint a főpapok kizárólag hívőik adományaiból éltek, így Abdil főpap is szokott kapni híveitől köznapi élete fenntartására mindenféle terméket, mint a sült vagy főtt „hulláit" különböző külső formájú lényeknek, például tyúkoknak, libáknak, bárányoknak, stb. Ám a híres beszéde után, senki sem adta többé neki ezeket a szokásos ajándékokat, hanem gyümölcsöt, virágokat, kézimunkát és ehhez hasonló dolgokat hoztak és küldtek neki.

E földi barátom már másnapra „divatos pappá" vált, és nemcsak a templom ahol tevékenykedett volt tele zsúfolásig Kurkalaiakkal, de még könyörögtek is neki, hogy más templomokban is prédikáljon.

Több ízben beszélt az áldozatok felajánlása ellen, és a csodálói száma egyre növekedett olyannyira, hogy nemcsak a főváros lényei között vált híressé, hanem az egész országban.

- Nem tudom hogyan fejeződött volna be mindez, ha az egész papság - vagyis az ember-lények, akik ugyanazt a mesterséget űzték, mint a barátom -, s akiket annak népszerűsége felizgatott és nyugtalanított, szembe nem szállt volna mindazzal, amit prédikált.

A kollégái természetesen attól tartottak, hogy amint az áldozatok szokása megszűnik, remek jövedelmet vesztenek el, és a hatalmuk lassan lecsökken majd végül teljesen el is tűnik.

Abdil főpap ellenségeinek száma napról napra növekedett, és mindenféle új rágalmat és burkolt gyanúsítgatást terjesztettek róla, amiket arra szántak, hogy a jelentőségét és népszerűségét lerombolják.

Kollégái a templomaikban olyan prédikációkat kezdtek tartani, amelyekben éppen az ellenkezőjét bizonygatták annak, amit Abdil főpap mondott.

A dolgok odáig fajultak, hogy a papság felbujtogatott különböző „hasznamusszi" tulajdonságokkal rendelkező lényeket, hogy azok mindenféle aljasságot találjanak ki és kövessenek el ezzel a szegény Abdillal. És valóban, ezek a földi semmirevalók odáig mentek, hogy több alkalommal is megpróbálták a létezését megsemmisíteni, méreggel szórva be különböző neki ajándékozott élelmiszert.

Mindazonáltal, az őszinte csodálói száma napról napra gyarapodott.

Végül is a főpapok testülete ezt nem állhatta tovább, és egy nagyon szomorú napon, barátom ellen az ökumenikus tanácshoz folyamodott, mely négy napon át ülésezett.

Eme tanács ítélete nemcsak, hogy földi barátomat egyszer és mindenkorra kizárta a főpapok kasztjából, hanem ráadásul kollégái még egy üldözési hadjáratot is kidolgoztak ellene.

Mindezek az intézkedések természetesen erős befolyást gyakoroltak a közönséges lények pszichizmusára; így ugyanazok, akik a leginkább körülvették és tisztelték hamarosan elkerülték és a legártalmasabb vádakat kezdték terjeszteni róla. Azok akik az előző napon virágot és ajándékokat küldtek neki, akik majdnem isteni rangra emelték, a rágalomhadjárat miatt egyszerre esküdt ellenségeivé váltak, mintha nemcsak őket személyesen sértette volna meg, hanem még a barátaikat és közelállóikat is mind lemészárolta volna.

Ilyen a pszichizmusa eme sajátos bolygó lényeinek.

Egyszóval, kiváló barátom őszinte kívánsága, hogy környezetének jót tegyen, neki szenvedésbe és szenvedésbe került.. Mindennek különben nem lett volna nagy jelentősége, ha a becstelenség tetőfokán, a barátomat körülvevő kollégák, és más földi lények az „Isten képmására", nem jöttek volna mindennek véget vetni - vagyis őt megölni.

Ez a következőképp történt:

A barátom egy távoli tartományban született, és egy rokona sem volt Kurkalai városában.

Ami a vagy száz szolgát és egyéb közönséges földi semmiséget illeti, akik őt a korábbi fontos állása miatt körülvették, azok lassacskán szétszéledtek, olyan arányban, ahogy barátom szemükben értékét vesztette.

Végül, csak egyetlen nagyon idős lény maradt vele, aki már nagyon régen mellette élt.

Az igazat megvallva ez az aggastyán is csak azért maradt vele, mert mint a legtöbb ottani lény, az abnormális lényi létezés következtében már szenilis állapotban volt, és abszolút képtelen volt a közönséges lényi létezés körülményeiben bármi módon is hasznos lenni.

Mivel nem tudott hova menni, nem hagyta el barátomat, még akkor sem, amikor ő minden fontosságát elvesztette és üldözni kezdték.

Szóval ez az aggastyán, amikor egy szomorú reggel a barátom szobájába ment, annak planetáris testét darabokra vágva találta.

Tudva, hogy mennyire szerettem Abdil főpapot, mindjárt hozzám szaladt tájékoztatni erről.

Már mondtam neked, hogy én ezt a földi lényt hozzátartozómként szerettem, így amint erről a borzalmas eseményről tudomást szereztem, kévésen múlott, hogy a „szkinikunartzino" elő ne álljon teljes jelenlétemben, vagyis hogy a különböző lényi központjaim közötti kapcsolatok meg ne szakadjanak.

Féltem attól, hogy még aznap, azoknak a lelkiismeretlen lényeknek egyike planetáris testének maradványait további meggyalázással illeti; így elhatároztam, hogy legalább ezt a veszélyt megelőzöm.

Ezért sok pénzért felbéreltem több erre megfelelő lényt, és a planetáris testét mindenki tudta nélkül elemeltettem velük, azután ideiglenesen a „szeltcsanakhomba" vagyis a tutajomba vitettem, mely onnan nem messze, az Oxoszéria folyón volt kikötve, amit azzal a szándékkal tartottam ott, hogy a Kolcsidiusz tengerre lehajózzak ahol az *Alkalom* űrhajónk várt.

belzebub elmeséli második leszállását a föld-bolygóra

- A barátom szomorú halála nem akadályozta meg, hogy az áldozatoknak szentelt prédikációi és buzdításai egyre több lényre hatást gyakoroljanak.

Az áldozatoknak szentelt gyilkosságok száma jelentékenyen lecsökkent; és látható volt, hogy az idő, ha nem is szünteti meg ezt a szokást, legalábbis nagymértékben le fogja csökkenteni.

Az én számomra ez akkor mindenesetre elégséges volt.

És mivel ott semmi más teendőm nem volt, elhatároztam, hogy visszamegyek a Kolcsidiusz tengerre és

eldöntőm, mit csinálok barátom planetáris testével.

Az *Alkalom* űrhajónkra érve, ott egy éterátirat várt a Marsról, mely újabb lények érkezését tudatta velem a Karataz bolygóról, és gyors visszatérésem reményét fejezte ki.

Ez az étertávirat azt a különös ideát vetette fel bennem, hogy ne hagyjam a Földön barátom planetáris testét, hanem vigyem magammal, és a Mars-bolygó jelenlétének adjam.

Attól félve határoztam el ezen idea kivitelezését, hogy az ellenségei, a gyűlölettől hajtva keresni fogják planetáris testét, és ha véletlenül megtudnák, hogy az hol lett a bolygó jelenlétének visszaadva - vagy ahogy kedvenceid mondanák, hol lett eltemetve - kétségtelenül megtalálnák, és atrocitásokat követnének el rajta.

Az *Alkalom* fedélzetén tehát nemsokára felemelkedtem a Kolcsidiusz tengerről a Mars felé, ahol a mieink és néhány jó marsi, akiknek már tudomásuk volt a földi eseményekről, készségesen megadták a kijáró megtiszteltetést a planetáris testnek, amit elhoztam.

Az ezen a bolygón szokásban lévő szertartással helyezték sírba, majd ezen a helyen egy hozzá méltó emlékművet állítottak fel.

Ez volt az első, és minden bizonnyal az utolsó „sírja" egy földi lénynek ezen a Mars-bolygón, amely olyan közeli és ugyanakkor teljesen elérhetetlen a földi lények számára.

Később megtudtam, hogy ez a történet tudomására jutott a Nagyon Nagy Szetrenotzinarkó Ark-Arkangyalnak, a Világegyetem azon része Minden-Negyed-Fenntartójának, amihez az Orsz naprendszer tartozik, aki megelégedettségének

adott kifejezést, parancsot adván az arra jogosultnak földi barátom lelkét illetően.

A Marson valóban törzsünknek a Karataz bolygóról újonnan érkezett több tagja fogadott.

Közöttük, gyermekem, ott volt a te nagyanyád, akit a Karataz bolygó fő tzirliknerének javallata alapján nekem szántak passzív félnek a fajom folytatására.

Huszadik fejezet

Belzebub harmadszor repül el a Föld-bolygóra

EGY rövid szünet után, Belzebub folytatta: - Ezúttal nem sokáig maradtam a Mars-bolygón; csak épp annyi időt töltöttem otthon, amennyi az újonnan érkezők fogadására szükséges volt, hogy beszéljek velük, és bizonyos, a törzsünkre vonatkozó, általános jellegű

utasításokat adjak.

Amint ezeknek a kötelezettségeknek eleget tettem, újra leszálltam a bolygódra azzal a szándékkal, hogy tervem megvalósítását folytassam, vagyis, hogy ezekből a különös három-központú lényekből gyökeresen eltávolítsam azt a borzalmas szokást, hogy a más agy-rendszerű lények létezését elpusztítsák - mintha egy isteni tettről lenne szó.

Harmadik földreszállásom alkalmával, *Alkalom* űrhajónk nem a Kolcsidiusz tengerre - a jelenlegi Kaszpi-tengerre -szállt le, hanem a „Bőség tengerére", ahogy azt annak idején hívták.

Azért határoztam így, mert ezúttal az Ashhark kontinens második csoportját alkotó lények fővárosába „Gob" városába akartam elmenni, ami ennek a tengernek a dél-keleti partján feküdt.

Ebben az időben „Gob" egy nagy város volt, ami az egész bolygón a „szöveteiről" és értékes „ékszereiről" volt híres.

Egy nagy, „Keria-Tcsi" nevű folyó torkolatának két partján terült el, amely az ország keleti részén fekvő hegyeiben eredt, és a „Bőség tengerébe" ömlött.

Nyugaton egy „Naria-Tcsi" nevű másik nagy folyó torkollott ebbe a tengerbe.

És ennek a két folyónak völgye volt, ahol főleg az Ashhark kontinens második csoportjához tartozó lények éltek.

Ha akarod, kedves gyermekem, elmesélem

neked ezeknek a lényeknek a történetét, mondta Belzebub Hasszinnak.

168
169

- Igen, nagyapa, igen! ... Olyan nagy érdeklődéssel fog lak hallgatni, és olyan hálás leszek érte!

Akkor Belzebub így kezdte:

- Nagyon, nagyon régen - még azelőtt az időszak előtt, amiről az elbeszélésem szól, jóval e szerencsétlen bolygó második nagy katasztrófája előtt, abban a korban, amikor az Atlantisz kontinens még fénykorát élte - ezen kontinensnek egy egyszerű három központú lénye „feltalálta" - mint ké sőbbi kutatásaimból megtudtam -, hogy egy bizonyos, „pirmaral-nak" nevezett sajátos külső formájú lény megtört szarva nagyon hatásos minden fajta „betegség" ellen, s azu tán különböző „csodabogarak" terjesztették el széles körben bolygódon ezt a „felfedezést". Ezzel egy időben a közönsé ges lények értelmében lassacskán kikristályosodott egy telje sen képzeletbeli kezdeményezési tényező, ami később hozzájárult ahhoz, hogy kedvenceid mindegyikének általá nos jelenlétében - és különösen a jelenkoriakéban - kiala kult az az „értelem", ami jelenleg az „ébrenléti létezésükben" a rendelkezésükre áll, és ez a fő oka a bennük akkumulált meggyőződéseik gyakori változásainak.

Ennek a jelenlétükben kikristályosodott tényezőnek hatására, az akkori kor háromagyú lényei szokásba vették, hogy az ő összes „betegüknek" - mint kedvenceid mondják - beadjanak ebből a megtört szarvból.

Érdekes megjegyezni, hogy ott még ma is lehet „pirmaralt" találni, de a jelenlegi lények azokat egyszerűen a „szarvasnak" elnevezett lények kategóriájába sorolják be -anélkül, hogy külön nevet adnának neki.

Márpedig, gyermeken, az Atlantisz kontinens lényei oly nagy mennyiségben ölték le ezeket a pirmaralokat, vagy „szarvasokat" a szarvukért, hogy nemsokára egy sem maradt belőlük.

Akkor az Atlantisz bizonyos lényei, akik e lények vadászatából már mesterséget űztek, más kontinenseken és szigeteken keltek a keresésükre.

Ez a vadászat sok nehézséggel járt. A pirmaralok elfogása sok hajtót igényelt; így ezek a hivatásos vadászok magukkal vitték segítségként az egész családjukat.

170

belzebub harmadszor repül el a föld-bolygóra

Egy szép napon több ilyen család összefogott, hogy „Iranan" távoli kontinensére menjenek pirmaral vadászatra, arra az Irananra, amit a második katasztrófa után - mely azt teljesen felforgatta - „Ashhark" kontinensnek neveztek, és kedvenceid most „Ázsiának" hívják.

Hogy későbbi elbeszéléseimet jobban megértsed, tudnod kell, hogy a második földi katasztrófa folyamán az Iranan kontinens bizonyos részei különböző zavarok következtében a bolygó mélyébe merültek el, és a helyükön más szárazföldek bukkantak a felszínre, amitől jelentékenyen megváltozott a kontinens, és a felülete akkor majdnem ugyanolyan nagy lett mint az Atlantisz kontinensé az eltűnése előtt.

így tehát gyermekem, ez a vadászcsoport a családjaival a pirmaral csordákat üldözve érkezett el ennek a nagy

víznek a partjára, ami később a „Bőség tengere" nevet kapta.

Ez a tenger termékeny és elbűvölő partjaival annyira megtetszett nekik, hogy nem akartak többé az Atlantisz kontinensre visszatérni, és attól fogva azon a helyen telepedtek le.

Abban az időben ez az ország valójában olyan csodálatos, és az egyszerű lényi életre olyan „szuptaninalni" volt, hogy elkerülhetetlenül meg kellett hódítania minden, csak egy kicsit is gondolkodásra képes lényt.

A te bolygódnak ezen a vidéken akkoriban nem csupán a „pirmaralnak" nevezett kétagyú lények számtalan csordája élt, hanem buja növényzet és rengeteg fa is nőtt a tenger partjain, s ezek gyümölcsei akkoriban „első lényi táplálék" gyanánt kedvenceid fő eledelét képezték.

A partjait olyan mennyiségű „madárnak" nevezett egy- és kétagyú lény népesítette, hogy amikor rajban repültek „besötétedett az ég", mint mondták.

Az ország közepén elterülő „Bőség tengerének" vízében úgy hemzsegtek a halak, hogy majdhogy nem puszta kézzel lehetett fogni belőlük.

Ami pedig a partvidéki földeket és a két nagy folyó völgyét illeti, a legcsekélyebb parcellája is olyan termékeny volt, hogy bármit meg lehetett volna rajta termeszteni.

Egyszóval, az egész ország és az időjárása annyira megtetszett a vadászoknak és családjaiknak, hogy senki sem akart visszamenni az Atlantisz kontinensre; így azon a

helyen telepedtek le, hamar hozzászoktak a helyi körülményekhez, megsokasodtak, és attól kezdve, mint mondják „idillikus életet" éltek.

- Most el kell mondjam neked a körülményeknek egy rit
ka összetalálkozását, aminek később fontos következményei
lettek, úgy ennek a második csoportnak a legelső' lényeire,
mint azok távoli leszármazottjaira.

Abban az időben, amikor a pirmaral vadászok elérve a Bőség tengere partvidékét elhatározták, hogy ezen a helyen telepednek le, már ott élt az Atlantisz kontinens egyik nagyon fontos lénye, aki „asztroszovor" minőségében egy „tudós egyesülethez" tartozott, egy olyanhoz ami azóta sem létezett, és minden bizonnyal már soha többé nem fog létezni a Földön.

Ez a tudós egyesület az „Akhldann" nevet viselte.

Eme „Akhldanné" jelenlétének a Bőség tengere partján a következő oka volt:

Éppen a második katasztrófa előtt az Atlantisz igazi tudósai, ennek a valóban nagy Akhldann tudós szövetségnek alapítói rájöttek, hogy a bolygójukkal kapcsolatban valami nagyon súlyos dolog készül; elkezdték tehát gondosan megfigyelni a kontinensük összes természeti jelenségét; de minden erőfeszítésük ellenére sem tudták megérteni, hogy pontosan mi fog történni.

Valamivel később bizonyos tagokat más kontinensekre és szigetekre küldtek el abban a reményben, hogy általános megfigyeléseik alapján tisztázni tudják mi is lehet ez a közvetlen veszedelem.

Nekik nemcsak a Föld-bolygó természetes folyamatait kellett tanulmányozniuk, hanem az összes - mint mondták -„égi jelenségeket" is.

Az egyikük, ez a fontos lény, akiről éppen beszéltem, a megfigyeléseihez az Iranan kontinenst választotta, oda vándorolt ki szolgálóival, és ennek a későbbi Bőség tengernek partján telepedett le.

- Márpedig, az Akhldann egyesületnek pontosan ez a tu
dós tagja egy napon véletlenül találkozott a tengerparton az
említett vadászok közül néhánnyal, és megtudta tőlük, hogy

ők is az Atlantisz kontinensről jöttek. Ennek természetesen nagyon megörült, és összebarátkoztak.

így tehát amikor röviddel ezután az Atlantisz kontinens a bolygó mélyébe merült, ennek a tudós Akhldannénak nem volt hova visszatérnie, és így a vadászokkal ebben az országban maradt, ami később *a* Maralpleisszisz nevet

kapta.

Azután ezt a tudóst - lévén a legértelmesebb - főnöknek választotta meg a vadászok csoportja, majd később, a nagy Akhldann egyesületnek eme tagja feleségül vette az egyik vadász Rimala nevű lányát, és ezzel a második csoport törzsének alapítójává vált ott, az Ashhark kontinensen, vagy „Ázsiában", ahogy ma hívják.

Hosszú idő telt el.

Ebben az országban a háromagyú lények nemzedékei születtek és haltak, ott éppúgy mint másutt, és a földi lények e csoportja pszichizmusának általános színvonala a korszakoktól függően hol emelkedett, hol süllyedt.

Ezek a lények megszaporodtak és fokozatosan szétterjedtek az országban, bár mint már mondtam, legszívesebben a Bőség tenger partján és a bele ömlő két nagy folyó völgyében telepedve le.

Csak sokkal később alakították ki a tenger délkeleti partján közös létezésük központját, amit „Gob" városának neveztek. Ez a város lett fő lakóhelye a vezetőjüknek, akit ők neveztek elsőként „császárnak".

Ez a császári funkció itt öröklődő tisztséggé vált; s az öröklődés az első választott főnöktől indult, azaz az Akhldann egyesület említett tudós tagjától.

- Abban az időszakban amiről az elbeszélésem most szól, a csoport lényeinek császára e tudós a dédunokájának az unokája volt, és a Koniütszion nevet viselte.

Kutatásaim és kivizsgálásaim a későbbiek során kimutatták nekem, hogy ez a Koniütszion császár hozott egy nagyon bölcs és jótékony intézkedést egy bajnak a kiirtására, ami a sors akaratából alattvalóivá vált lények között bukkant fel és azokat rettegésben tartotta.

Ennek a nagyon bölcs és nagyon jótékony intézkedésnek eredete a következő volt:

Ez a Koniütszion császár egy napon megállapította, hogy a közösségének lényei egyre kevésbé alkalmasak *a* munkára, míg a lopás, az erőszak, a rablás és mindenféle más incidensek megsokszorozódtak, azok amik azelőtt soha elő nem fordultak, illetve egészen kivételes jelenségnek számítottak.

Ez a megállapítás meglepte és elszomorította Koniütszion császárt, s hosszas gondolkodás után elhatározta, hogy felfedi ennek az oly elszomorító jelenségnek az okát.

Hosszú megfigyelések alapján végre rájött, hogy a jelenség oka abban az új szokásban rejlik, amit közössége lényei felvettek, azaz, hogy egy akkor „gülgülian-nak" nevezett növény magvát rágcsálják. Ez a bolygó-felszíni képződés még ma is virágzik ott, és a kedvenceid közül azok, akik magukat „nagyon műveltnek" tartják, a „papaverum" nevet adják neki; a többiek egész egyszerűen „mákvirágnak" hívják.

Maralpleisszisz lényeinek akkor nagy szenvedélye volt e bolygó-felszíni képződmény magjának rágása - legalább is annak, amit az úgynevezett „érés" időszakában szedtek.

Figyelmes megfigyelései és tanulmányozása folyamán, Koniütszion császár világosan felismerte, hogy ezek a magok tartalmaztak „valamit", ami képes volt egy bizonyos időre teljesen megváltoztatni a pszichizmusukban meghonosított összes szokást; teljesen másképp kezdtek akkor látni, érteni, érezni, érzékelni és cselekedni mint ahogy szokás szerint tették volna.

így a varjú nekik pávának tűnt, egy dézsa víz tengernek, a sípoló hang zenének, a jóindulatot ellenségeskedésnek vették, a sértést szeretetnek, és így tovább...

Miután erről meggyőződött, Koniütszion császár minden helyre néhány, a közelállói közül kiválasztott hű alattvalót menesztett azért, hogy az ő nevében szigorúan megtiltsák a közössége lényeinek ennek a növénynek a magját rágni; továbbá azok számára, akik ezt a parancsot áthágják, előre gondoskodott büntetésről és megtorlásról.

Ezeknek az intézkedéseknek hatására úgy tűnt, hogy a magok rágása csökken Maralpleisszisz országában, de hamarosan kiderült, hogy ez a csökkenés csak látszólagos volt; valójában a rágok száma szüntelenül növekedett.

Ezt látván a bölcs Koniütszion császár elhatározta még keményebben jár el *a* lázadókkal szemben; megerősítette

alattvalói felügyeletét, és megduplázta a szigort a büntetések végrehajtásában.

Gob városát járva saját maga kérdezte ki a bűnösöket, változó erkölcsi és testi büntetéseket szabva ki rájuk.

Ám az elvárt eredményeket még mindig nem érte el; a magot rágó lények száma szüntelenül növekedett, úgy Gob városában, mint az összes neki alárendelt többi területen, ahonnan napról napra nőtt a jelentések száma.

Akkor nyilvánvalóvá vált, hogy a rágok száma tovább fog emelkedni, mivel sok olyan háromagyú lény, aki azelőtt sohasem adta át magát ennek a rágásnak, most neki fog kezdeni, egyedül a „kíváncsiság" által hajtva - ami az egyik sajátossága a háromagyú lényeknek akik neked annyira tetszenek - vagyis csak azért, hogy megismerkedjenek a hatásával ezeknek a magoknak, amelyek használatát a császár oly nagy szigorral és állhatatossággal tiltotta be.

Hangsúlyozzuk ki erre vonatkozólag, hogy ez a „kíváncsiság", ami kedvenceid pszichizmusának sajátossága, mindjárt az Atlantisz katasztrófája után kezdett kikristályosodni bennük; a múlt korok egyetlen lényénél sem működött olyan intenzíven mint a jelenlegi ottani háromagyú lényeknél, akiknek, hitemre, több van belőle mint amennyi szőre a „tusszukoknak".

Márpedig gyermekem...

Amikor a bölcs Koniütszion császár végre meggyőződött róla, hogy a büntetésektől való félelemmel lehetetlen volt a „gülgülian" mag rágásának szenvedélyét kiirtani, és felismerte, hogy az egyetlen elért eredmény csak néhány bűnös halála volt; felfüggesztette mindezeket az intézkedéseket, és ismét komolyan nekiállt gondolkozni, hogy hatásosabb módszereket találjon ennek a közössége számára oly káros bajnak elpusztítására.

Amint én azt jóval később egy ősi emlékműnek köszönhetően megtudtam, a nagy Koniütszion császár tizennyolc napon keresztül a szobájába zárkózott, és étlen-szomjan csak gondolkodott és gondolkodott.

Újabb keletű kutatásaim szerint, Koniütszion császár annál is inkább szeretett volna módszert találni eme baj kiirtására, mert a közösség ügyei akkor egyre rosszabbul mentek.

A lények akik átadták magukat ennek a szenvedélynek már szinte nem is dolgoztak; a kincstár bevételei megszűntek, és a végső összeomlás elkerülhetetlennek látszott.

Végül is a bölcs császár elhatározta, hogy burkolt formában fog ez ellen a baj ellen küzdeni, az közössége lényei pszichizmusának gyengeségein játszva. Erre a célra kitalált egy rendkívül eredeti, az akkori lények pszichizmusának tökéletesen megfelelő „vallási doktrínát"; azután minden rendelkezésére álló módszert felhasznált találmányának elterjesztésére alattvalói között.

Ez a vallási doktrína azt mondta, hogy az Ashhark kontinenstől messze, van egy nagyobb sziget, amelyiken a mi „Isten Urunk" él.

Tudnod kell, hogy abban az időben a közönséges földi lények között egynek sem volt sejtelme arról, hogy az ő bolygójukon kívül más kozmikus tömörülések is létezhetnek.

A Föld-bolygó akkori lényei még arról is meg voltak győződve, hogy távol az égben az alig látható „kis fehér pontok" nem voltak mások, mint a „Világegyetem fátylának" kirajzolódásai, vagyis az ő bolygójuk fátylának, mert felfogásuk szerint - mint mondtam neked - az egész Világegyetem az ő egyetlen bolygójukra korlátozódott.

Még azt is hitték, hogy ez a „fátyol" mint egy „baldachin" különleges oszlopokon áll, amelyek talpa a földön nyugszik.

A bölcs Koniütszion császár ravasz doktrínája szerint, „Isten Úr" szándékosan a lelkünkre erősített szerveket és tagokat amelyeket most birtokolunk, hogy a külvilágtól megvédjenek, és hogy képesek legyünk hatékonyan szolgálni Őt - és nemcsak Őt, hanem az Ő szigetére már felvett lelkeket is.

„Valójában - állította ez a doktrína - amikor meghalunk, és a lelkünk felszabadul az összes külön hozzácsatolt tartozékától és olyanná válik amilyennek valójában lennie kell, akkor rögtön felvétetik erre a szigetre, és attól függően, hogyan élt a lelkünk a szerveivel és a tagjaival itt a mi Ashhark kontinensünkön, a mi „Isten Urunk" kijelöl számára egy megfelelő helyet jövendő életére.

„Ha a lélek becsületesen és lelkiismeretesen betöltötte kötelezettségeit, „Isten Úr" befogadja szigetére, hogy a létezését ott tovább folytassa; de a lélek aki itt az Ashhark

kontinensen semmittevősködött, aki a kötelességével szemben lustaságról és nemtörődömségről tanúskodott, egyszóval aki csak annak élt, hogy a függelék részeinek kívánságait kielégítse, vagy egyszerűen aki nem tartotta be az Ő parancsait - ezt a lelket, a mi „Isten Urunk" a további életére egy szomszédos kis szigetre küldi.

„Márpedig az Ashhark kontinensen van sok „szellem", akik az Ő közelállói közül lettek kiválasztva, és akik egy „láthatatlanná-tevő-sapkával" a fejükön járnak kelnek közöttünk, és így minket szüntelenül figyelni tudnak és az „Isten Úrnak" el tudják mondani minden cselekedetünket, vagy pedig jelentést tudnak adni Neki az „Utolsó ítélet" napján.

„Semmit lehetőségünk sincs bármit is eltitkolni előlük, nemcsak a cselekedeteinket, hanem még a szándékainkat sem."

Még azt is mondta, hogy a mi Ashhark kontinensünket, valamint a világ többi kontinenseit és szigeteit „Isten Urunk" kizárólag az Ő, valamint azon az érdemes „lelkeknek" szolgálatára teremtette, akik már az Ő szigetén laktak.

A világ összes kontinense és szigetei egyfajta előkészítő helye és raktára mindannak amire az Ő szigetén szükség van.

„A szigetet ahol a mi „Isten Urunk" a derék lelkekkel létezik, „Paradicsomnak" hívják; a létezés ott egy valóságos „gyönyör"...

„Ott minden folyóban tej folyik, a partok habos krémből vannak. Ott munkára, fáradozásra semmi szükség sincs. Ott minden megvan, ami a legboldogabb, leggondtalanabb és legjámborabb élethez szükséges, mert a mi kontinensünk és azt a világ többi kontinensei és szigetei bőségesen szolgáltatják.

„Ez a „Paradicsom" sziget tele van a Föld minden törzséből és fajából származó szép és fiatal nővel, és bármelyik kedved szerint ott helyben a te „lelked" lesz.

„Ezen a gyönyörű szigeten minden téren halomban állnak az ékszerek, a legtüzesebb gyémántoktól kezdve a legsötétebb türkizig, és minden „lélek" korlátlanul vehet belőle ami neki tetszik.

„Máshol a boldog szigeten hegyekben halmozódnak a „mák" és a „kender" esszenciájából készített bonbonok, és a

„lelkek" a nap és az éjszaka bármely órájában jóllakhatnak belőlük.

„A szigeten nincs betegség, és természetesen nyoma sincs a „tetűknek" és „bolháknak", amelyek itt senkit sem hagynak békén, és megrontják az életünket.

„Az a kis sziget pedig, ahova „Isten Úr" az életük végéig elküldi azokat a „lelkeket", akiknek az ideiglenes szervei és tagjai lusták voltak, és elhanyagolták az Ő parancsolatai szerint élni - a „Pokol" nevet hordozza.

„Ezen a szigeten minden folyó forró szurokból van.

„A levegő egy védekező görény bűzével telített. Minden téren borzalmas lények egész serege megállás nélkül fújja a rendőrsípokat, és minden „ülőhely", minden „szőnyeg", minden „ágy" finom tűkkel van beszó've, aminek a hegye felfelé áll.

„Minden „lélek" naponta csak egy agyonsózott lepényt kap; és a szigeten nincs egy csöpp ivóvíz sem. Még számtalan más kínszenvedést is el kell ott viselni, és amit a Föld lényei a világon semmiért sem akarnának átélni, még gondolatban sem."

- így tehát, gyermekem, mikor először megérkeztem Maralpleisszisz országába, az összes háromagyú lény követője volt ennek az eredeti tanításra felépített „vallás"-nak, amiről beszéltem neked, és ez a „vallás" akkor teljes ragyogásában volt.

Maga a feltalálója ennek a leleményes doktrínának, a bölcs Koniütszion császár, már réges-régen elszenvedte a „szent raszkuárnót", más szóval már jóval korábban „meghalt", de a találmánya - a kedvenceid különös pszichizmusa következtében - ott olyan jól gyökeret vert, hogy nem volt az egész Maralpleisszisz országban egyetlen lény, aki kételkedett volna e különös tan igazságának helyes voltában.

Már Gob városába érkezésem napján, ott is elkezdtem látogatni a helybeli „kaaltané-kat", amit ezúttal „tsaikhané-nak" hívtak.

Fontos megjegyezni, hogy ez időben az áldozathozás szokása Maralpleissziszben virágzóban volt, de

korántsem olyan nagy mértékben, mint Tikliamuishban.

Elkezdtem keresni Gob városában is egy megfelelő lényt, akivel barátságot tudnék kötni, mint azt Kurkalai városában tettem.

Hamarosan meg is találtam ezt a barátot - de ezúttal nem egy főpap személyében.

Új barátom egy nagy „tsaikhané" tulajdonosa volt. És bár nagyon jóban voltam vele - mint ott mondják -, nem volt meg az a különös „vonzódás", amit esszenciámban Abdil főpappal szemben éreztem.

Már egy hónapja Gob városában voltam, de mivel még semmit sem határoztam el, a célom elérésére gyakorlatilag semmit sem tettem.

Ahoun kíséretében csak a várost jártam, a különböző tsaikhanékat látogatva, amelyek egyike az új barátomé volt.

Ennek folytán ezalatt meg tudtam figyelni eme a második csoport életmódját és szokásait, és a vallásuk finomságait is tanulmányozni tudtam; egy hónap múltán úgy döntöttem, hogy itt is a vallásuk segítségével fogom a tervemet végrehajtani.

Érett megfontolás után azt határoztam, hogy hozzáadok valamit az ott létező „vallási tanításhoz", arra számítva, hogy képes leszek az új ideáimat a bölcs Koniütszion császár módjára elterjeszteni.

Kitaláltam tehát, hogy azok a bizonyos szellemek a „láthatatlanná-tevő-sapkával" a fejükön, akik e szerint a nagy vallás szerint a cselekedeteinket és a gondolatainkat tartják szemmel, egyszerűen a közöttünk elő, más formájú lények.

Pontosan ők azok, akik miránk leselkednek és elmondanak mindent a mi „Isten Urunknak".

És mi, az emberek, nemcsak nem tanúsítjuk irányukban a nekik kijáró tiszteletadást és hódolatot, hanem még a létezésüket is elpusztítjuk, úgy a táplálkozásunkra, mint az áldozati felajánlásainkra.

A prédikációimban különösen kihangsúlyoztam, hogy az „Isten Úr" tiszteletére nem kellene a más formájú lények létezésének elpusztítását, hanem ellenkezőleg ; igyekezni kellene elnyerni jóindulatukat, valamint esedezni hozzájuk, hogy legalábbis ne menjenek elmondani az „Isten Úrnak" a

kis nem kívánatos cselekedeteket amelyeket akaratlanul elkövetünk.

Minden rendelkezésemre álló módszerrel elkezdtem terjeszteni ezt a kiegészítő ideát, de természetesen nagyon óvatosan.

Kezdetben az új barátomat, a tsaikhané tulajdonosát vettem igénybe erre a célra.

Hozzá kell tenni, hogy az ő tsaikhanéja volt a legnagyobb a városban, és a hírnevét egy bizonyos vöröses folyadéknak köszönhette, amit a Föld lényei nagyra értékeltek.

Ezért ez egy nagyon forgalmas hely volt, és éjjel-nappal nyitva állt.

Nemcsak a város lakóinak volt találkozó helye, hanem csaknem az egész Maralpleisszisz országból idelátogatóknak is.

Rövidesen szakértőként tudtam meggyőzni a tsaikhané összes kliensét, egyesekhez személyesen, másokhoz csoportban szólva.

Az új barátomnak, a tsaikhané tulajdonosának hite új találmányomban olyan nagy volt, hogy a rossz lelkiismeret semmi nyugalmat nem hagyott neki.

Szüntelenül gyötrődött és keserűen megbánta a más formájú lények iránti tisztelettelen magatartását, és a rájuk kirótt bánásmódját.

Napról napra egyre nagyobb rajongójává vált tanításomnak, és nemcsak segített azt a tsaikhanéjában terjeszteni, hanem saját maga ment el a város többi tsaikhanéjába, hogy ott is hangoztassa az „igazságot", ami őt annyira gyötörte.

A város vásárterein prédikált, és többször külön ellátogatott még a Gob környékén fekvő, abban az időben már számos Szent Helyre is, amelyek valakinek az emlékére, vagy valaminek a tiszteletére voltak szentelve.

Itt érdekes megjegyezni, hogy az elbeszélések, amiből egy Szent Helyben való hit ered, rendszerint olyan földi lényektől származnak, akiket „hazugnak" neveznek.

A „hazugság" betegsége nagyon elterjedt ott.

A Föld-bolygón az emberek tudatosan vagy tudtukon kívül hazudnak.

belzebub harmadszor repül el a föld-bolygóra

Tudatosan, ha ebből a hazugságból valami anyagi haszonra számítanak; tudatukon kívül, amikor az ott „hisztériának" nevezett betegség áldozatai lesznek.

- Nem a tsaikhané tulajdonosa volt az egyetlen, aki nekem öntudatlanul segített. Csatlakozott hozzá Gob város több más lénye, akik időközben elméletemnek szintén buzgó hívőivé váltak; és hamarosan ennek a második ázsiai csoportnak összes lénye nagy hévvel kezdte találmányomat terjeszteni, és egymásnak mint egy vitathatatlan, nekik éppen mostjelfedett „igazságot" bizonygatni.

Az eredmény nemcsak az volt, hogy az áldozatok Maralpleisszisz országában lecsökkentek, hanem *a* különböző formájú lényeket ezután példátlan figyelemmel kezdték kezelni.

Nemsokára olyan komikus jeleneteknek lettünk szemtanúi, hogy én magam, ennek a találmánynak szerzője is nehezen tudtam visszafojtani nevetésemet.

Például ilyen bohóckodásoknál voltunk jelen:

Gob város egyik tiszteletreméltó és gazdag kereskedője egy reggel megy a szamarán az üzletébe; útközben egy tömeg lény ráveti magát erre a tiszteletreméltó kereskedőre, lerántja a nyergéből és ütni-verni kezdi, mert a szamárra merészelt ülni; azután a tömeg mély hódolattal elkíséri az állatot, oda ahova az menni kíván.

Vagy egy favágó hajtja fával megrakott ökrösszekerét a vásárra.

Őt is rögtön lehajítják a földre és jól helybenhagyják, miközben gyengéden kifogják az ökreit és azok egy tisztelettelteljes kísérettel követve sétálnak el.

És ha a tömeg a városnak egy olyan helyén találkozna a szekérrel, ahol az a közlekedést zavarná, a város lakói maguk húznák el a vásártérig ott a sorsára hagyva.

A találmányom különféle egészen új szokásokat is teremtett Gob városában.

Például azt, hogy a város minden terén és útkereszteződésén felállítottak egy vályút ahova az összes lakó járulhatott reggelente asztala legízlésesebb falatjaival a kutyák és macskák számára - és azt, hogy napfelkeltekor elmenjenek a

Bőség tengerébe a „halaknak" nevezett lényeknek mindenféle táplálékot bedobni.

Azonban az összes között a legeredetibb szokás volt a különböző formájú egy- és kétagyú lények hangjaira figyelni.

Amint bármilyen formájú lény hangját meghallották, az isteneik dicséretét kezdték zengeni, azok áldásának reményében.

Legyen az a kakas kukorékolása, a kutyaugatása, a macska nyávogása vagy a majom éles kiáltása... az mindig megborzongatta őket.

Itt érdekes megjegyezni, hogy ilyen esetben sohasem mulasztották el a fejüket felemelni és az égre tekinteni, bár az vallásuk szerint, az ő Istenük, valamint a segédei ugyanazon a szinten léteztek mint ők, és nem a tekintetük és az imádságuk irányában.

Semmi sem volt mulatságosabb, mint ilyen alkalmakkor a fizimiskájukat megfigyelni...

- Engedelmet kérek, Nagyméltóságú Tisztelendőség, sza
kította félbe az öreg és hűséges Ahoun, aki a legnagyobb ér
deklődéssel hallgatta Belzebub elbeszélését.

- Emlékszik Nagyméltóságú Tisztelendősége? Hányszor
de hányszor kellett földre borulnunk mi magunknak is, Gob

város utcáiban, a különböző formájú lények kiáltásaira?"

Erre a megjegyzésre Belzebub így válaszolt:

- Természetesen emlékszem, kedves Ahoun. - Hogyan is lehetne az efféle komikus benyomásokat elfelejteni?

- Tény az - folytatta Hasszin felé fordulva -, hogy a Földbolygó lényei hihetetlenül gőgösek és sértődékenyek. Ha valaki nem osztja nézetüket, és nem hajlandó úgy viselkedni mint ők, vagy a megnyilvánulásaikat kritizálja, akkor a felháborodásuk nem ismer határt.

És ha az egyikük valami hatalommal is rendelkezik, parancsot fog adni, hogy bárkit, aki merészelne másképp cselekedni mint ő, vagy az ő tetteit kritizálni, azt vessék az egyik olyan helyiségbe ahol általában hemzseg az, amit „patkánynak" meg „tetűnek" hívnak.

Néha a sértett fél, ha a fizikai ereje megengedi neki - és feltéve, hogy ne *érezze* magát egy nála fontosabb, vele nem túl jóban lévő hatalombirtokló által megfigyelve - egyszerű-

én úgy elpáholja azt aki megsértette, mint ahogy egy szép napon az orosz Szidor tette kedvenc kecskéjével.

Mivel ismertem különös pszichizmusuknak ezt az oldalát, nem akartam megbántani őket, sem a haragjukat felgerjesz-teni. Mindig tisztában voltam azzal, hogy bárkinek a vallási érzelmét megsérteni ellenkezik minden erkölccsel, és mivel közöttük voltam, minden helyzetben igyekeztem ugyanazt tenni mint ők, hogy ne keltsek gyanút, és így ne hívjam fel magamra a figyelmüket.

Ezzel kapcsolatban nem árt megjegyezni, hogy a kedveltjeid által megalapozott abnormális közönséges lényi körülmények miatt, ezen a különös bolygón, és főleg ezekben a legutóbbi évszázadokban, egyedül azok a háromagyú lények válnak közismertté és keltenek tiszteletet a többiben, akik még a többségnél is abszurdabb módon nyilvánítják meg magukat. És minél ostobábbak a megnyilvánulásaik, minél csúnyábbak és arcátlanabbak a „trükkjeik" - annál híresebbekké válnak, és annál nagyobb lesz a saját kontinensükön, sőt még az idegen többi kontinenseken is az olyan lények száma, akik őket személyesen ismerik, vagy legalábbis arról álmodnak hogy megismerhessék.

Ellenben egy becsületes lénynek, aki nem adja át magát abszurd megnyilvánulásoknak, semmi lehetősége sem nyílik híressé válni közöttük; bármilyen jó és értelmes legyen is, a többiek a legkisebb figyelmet sem fogják neki szentelni.

Márpedig gyermekem, amikor Ahoun csipkelődve felidézte nekünk a komikus helyzetünket, amibe olykor kerültünk, éppen arról az ott kialakult szokásról volt szó, hogy a különböző formájú lények hangjának jelentést adtak, és különösen a „szamarakénak", amelyek akkor - nem tudni miért -Gob városában nagy számban voltak jelen.

Ezen a bolygón minden egyéb formájú lénynek megvan a maga órája a hangadásra, így a kakas éjféltájt szól; a majom reggel kiáltozik mikor éhes, de a szamarak akkor ordítanak, amikor az éppen eszükbe jut; ezért aztán ezeknek a buta lényeknek a hangját éjjel és nappal, bármelyik pillanatban lehet hallani.

Márpedig Gob városában el lett rendelve, hogy mindazok, akik egy szamárnak a hangját megzendülni hallják, azonnal boruljanak le a földre és dicshimnuszokat énekeljenek

Isteneiknek és imádott bálványaiknak - hozzá kell tennem, hogy a szamaraknak természetüknél fogva nagyon hangos a hangjuk, és ordításuk messzire elhallatszik.

így tehát, amikor Gob város utcáin sétálva megláttuk a lakókat földre borulni amint egy szamár a legkisebb hangot kiadta, hogy magunkra ne hívjuk a figyelmet mi is földre borultunk, és ez az a furcsa szokás, mint most látom, amit ami öreg Ahoununk annyira mulatságosnak talált.

Megfigyelted-e kedves Hasszin, milyen epés és megelégedett gyönyörrel emlékeztetett engem a mi jó öregünk, annyi *század* után, a komikus helyzetre amiben akkor voltunk.

Miután ezt mondta, Belzebub egy mosollyal visszatért elbeszélése vezérfonalához:

- Felesleges hozzátenni, hogy az Ashhark kontinensnek ebben a második kulturális központjában az áldozatok

szokása teljesen megszűnt, és ha kivételesen mégis előfordult, ennek a csoportnak lényei maguk büntették meg kegyetlenül bűnösöket.

Miután meggyőződtem róla, hogy az Ashhark kontinens második csoportjának lényei között sikerült hosszú időre gyökeresen kiirtanom az áldozatok felajánlásának szokását, elhatároztam, hogy elmegyek. Mivel azonban mindenesetre meg akartam látogatni a két másik nagy központot ahol Maralpleisszisz lényei laktak, úgy döntöttem felmegyek a „Naria-Tcsi" folyó völgyén.

Nem sokkal ezután az elhatározás után már Ahounnal együtt ennek a folyónak a torkolata felé hajóztunk. Minden kiszállásunknál meggyőződtünk arról, hogy Gob város lényei már továbbadták ugyanezeket az új szokásokat és fogalmakat a különböző formájú lények létezésének elpusztításán alapuló „áldozat felajánlást" illetően.

Végül is eljutottunk egy „Arguénia" nevű kis városba, amit annak idején Maralpleisszisz ország legtávolabb eső helyének tartottak.

Ezt a várost ehhez a második csoporthoz tartozó sok lény lakta, akiknek fő foglalkozásuk az volt, hogy egy „türkiznek" nevezett követ megszerezzen a természettől.

A kis „Arguénia" városban, szokásom szerint elkezdtem a különböző tsaikhanékat látogatni, ott is tovább folytatva a tervem kivitelezéséhez szükséges erőfeszítéseket.

Huszonegyedik fejezet

Belzebub első látogatása Indiába

E

S Belzebub így folytatta: - Egy napon, a kis Arguénia város egyik tsaikhané-jában, meghallottam, hogy a közelemben ülő lények arról beszélgetnek, hogy karaván nal „Perlániába" mennek.

Beszélgetésüket figyelve megtudtam, hogy „türkizeiket" akarják úgynevezett „gyöngyökre" elcserélni.

Ezzel kapcsolatban felhívom a figyelmedet arra a tényre, hogy annakidején, miként most is, kedveltjeid szerették magukon viselni ezeket a gyöngyöket vagy türkizeket, valamint megannyi „drága csecsebecsét", szerintük abból a célból, hogy külsejüket „felékesítsék". De ha az én véleményem érdekel, szerintem egyszerűen ösztönösen teszik ezt, azzal a reménnyel, hogy „belső értékük semmiségét" ellensúlyozzák.

Elbeszélésem idején ezek a „gyöngyök" a második ázsiai csoport lényeinél rendkívül ritkák és drágák voltak, ellenben Perlániában bőségesen volt belőlük, és olcsón árulták, mert akkor gyöngyöt csak ezt az országot körülvevő tengerekben lehetett gyűjteni.

A tőlem nem messze ülő lények beszélgetése a kis Arguénia város egyik tsaikhanéjában rögvest felébresztette érdeklődésemet, mert nekem magamnak is szándékomban állt Perlániába menni, ahol az Ashhark kontinens harmadik csoportjának volt a létezési helye.

Szándékuk gondolataimban azonnal ezt az asszociációt váltotta ki: „Nem volna-e jobb innen eme lények karaván jával egyenesen Perlániába utazni, mintsem visszatérni a Bőség tengerére, hogy azután onnan az *Alkalom* űrhajómon menjek ebbe az országba?"

Ez az utazás - ami mellékesen mondva, abban az időben a Föld lényei számára szinte leküzdhetetlen nehézségekbe

ütközött - minden bizonnyal sok időnkbe fog kerülni, de arra gondoltam, hogy a visszaút a Bőség tengeréhez,

váratlan viszontagságaival talán szintén nem telne kevesebb időbe.

És ez az asszociáció azért bukkant fel gondolataimban, mert már régebben hallottam azon helyek különlegességeiről, amelyeken a karavánunknak keresztül kell mennie és ez egy bizonyos bennem már kikristályosodott „lényi-tudás-szeretet" következményeként - amit a hallott beszélgetés sokkja indított be - ott helyben ráerőltette általános jelenlétemre a szükség érzetét, hogy én magam is a saját észlelő-szerveimen keresztül átéljem ezeket.

- Ezért gyermekem, szándékosan odamentem és leültem e lények közé, és belekapcsolódtam tanácskozásukba.

Végül is Ahounnal együtt csatlakoztunk a karavánjukhoz, és két nap múlva velük együtt indultunk el.

Valóban egészen rendkívüli helyeken mentünk, rendkívüli még ennek az eredeti bolygónak általános természetéhez viszonyítva is, amelynek különben bizonyos vidékei jelenlegi külsejüket az ezt az időszakot megelőző, a Világegyetemben majdnem egyedülálló két „transzapalni perturbációnak" köszönhetik.

Már az első napon be kellett hatolnunk egy szorosba, mely fölött különböző, különleges formájú „föld-kiszögelé-sek" tornyosultak, változatos „intra-planetáris ásványokat" tárva szemünk elé.

Egy „hónap" járás után, az ő időszámításuk szerint, karavánunk Argueniából elért egy olyan vidékre, ahol a Természet még nem vesztette el teljesen a lehetőségét annak, hogy a talajban bolygó-felszíni kialakulásokat állítson elő, és hogy megteremtse a körülményeket különböző egyagyú és két-agyú lények világrajövetelére és létezésére.

Mindenféle nehézség leküzdése után, egy szép reggelen, átkelve egy hágón hirtelen megláttuk a látóhatáron a nagy vízfelület körvonalát, ami ennek az Ashhark kontinensnek akkor „Perlániának" nevezett részének partjait határolta.

Négy nappal később elérkeztünk a harmadik ázsiai csoport fő lakóhelyére - az akkor „Kaiamonnak" nevezett városba.

Ahounnal együtt ezt jelöltük ki állandó lakóhelyül; első napjaink egészükben azzal teltek, hogy bejárjuk a város utcáit, és megfigyeljük eme harmadik csoport specifikus megnyilvánulásait a mindennapi létezésük folyamatában.

Nincs mit tenni, kedves Hasszinom!

Mivel már elmeséltem neked az Ashhark kontinens második csoportja lényeinek eredetét, most bizony kénytelen leszek ezét a harmadik csoportét is elmondani...

- Meséld, meséld, drága szeretett Nagyapa! - kiáltott fel Hasszin lelkesen. Azután nagy tisztelettel az ég felé emelte karjait és őszintén így folytatta:

- Legyen az én drága jó nagyapám méltó a szent Anklád Értelmének fokára tökéletesítenie magát!

Belzebub semmit sem felelt, csak mosolygott, majd folytatta elbeszélését:

- Ennek a harmadik ázsiai csoportnak története nem sok kal azután az időszak után kezdődött, amikor az Atlantisz kontinens pirmaral vadász családjai a Bőség tengere partjára értek, hogy ott ezzel, az ázsiai lények második csoportját megalapítsák.

Márpedig, ezekben a - természetesen a jelenlegi kedvenceid számára - ősidőkben, vagyis valamivel ezáltal a szerencsétlen bolygó által elviselt második „transzapalni perturbáció" előtt, a kundabuffer szerv bizonyos következményei elkezdtek az Atlantisz kontinens bizonyos háromagyú lényeinek jelenlétében kikristályosodni; és az ő többi -háromagyú lényekhez méltatlan - szükségleteik egyikeként, előidézte bennük azt, hogy díszítésként csecsebecséket hordjanak, vagy hogy azokból az általuk kitalált híres „talizmánokat" csinálják.

És az Atlantisz kontinensen - miként manapság mindenütt a Földön - pontosan ez a „gyöngy" volt az egyik ilyen csecsebecse.

Ezek a „gyöngyök", gyermekem, bizonyos egyagyú lényekben jönnek létre, amelyek a Föld-bolygó „szaliakuriapiját" népesítik, vagyis a minden bolygó általános jelenlétében meglévő, az általános kozmikus

Nagyon Nagy Trogoautoegokratikus folyamat megvalósítására szolgáló „khentraliszpánának" nevezett övezeteket.

„Khentraliszpána" azt jelenti: „a bolygó vére", ami kedveltjeid nyelvében a „víz" nevet viseli.

Az egyagyú lények, amelyekben ezek a „gyöngyök" kialakulnak először az Atlantiszt körülvevő „szaliakuriapi" területeket - vagy vizeket - népesítették be; de mivel a gyöngy nagyon keresett árú volt, e „gyöngyöt hordozó" egyagyú lények lemészárlása olyan mértéket öltött, hogy hamarosan ennek a kontinensnek közelében nem maradt belőlük egy sem. Azután az ottani lények, akik eme egyagyú lények elpusztításából csináltak maguknak életcélt és életértelmet, vagyis akik saját ostoba egoizmusuk kielégítésére lemészárolták azokat, hogy megkaparintsák általános jelenlétük e gyöngynek nevezett részét, eme „szakemberek", nem találtak többé „gyöngyöt hordozókat" az Atlantiszt körülvevő „szaliakuriapikben", s más vizekre mentek keresni azt, kontinensüktől így mindjobban eltávolodva.

Egy napon, miközben keresgéltek, tutajaikat „hosszan tartó szaliakuriapi elmozdulások", vagy ahogy mondják „viharok" egy olyan partvidékre sodorták, amely dúskált „gyöngyöt hordozó" lényekben, és amely a lemészárlásukhoz nagyon előnyös volt.

Eme gyöngyöt hordozó lényekben gazdag vízterületek, ahova ezek az öldöklők véletlenül eljutottak, pontosan annak az országnak partjait mosták, amit akkor „Perlániának" hívtak, és most a „Hindusztán" vagy „India" nevet viseli.

Az első napokban ezek a földi hivatásos kutatók nem is tettek mást, mint egyre jobban kielégítették a már jelenlétük velejárójává vált törekvésüket, hogy bolygójuknak ezen egyagyú lényeit lemészárolják, és csak később, amikor - szintén véletlenül - észrevették, hogy a szomszédos földek bőségesen megtermik mindazt, amire közönséges életükhöz szükségük van, akkor határozták el, hogy nem térnek többé vissza az Atlantisz kontinensre, hanem véglegesen ott telepednek le.

Ezekből az öldöklőkből csak néhányan mentek vissza az Atlantisz kontinensre, miután a gyöngyöket más, még nekik hiányzó tárgyakért elcserélték; visszatértek Perlániába, a saját és a társaik családjaival együtt.

Később ezek közül az akkori lények számára „új" országot gyarmatosítók közül egyesek gyakran ellátogattak volt hazá-

jukba, hogy ott a gyöngyöket más szükséges tárgyakért cseréljék el, és minden alkalommal hoztak magukkal néhány rokont vagy sógort, vagy egyszerűen munkásokat, akikre munkájuk kiterjedése miatt elengedhetetlen szükségük volt.

És gyermekem, ettől kezdve, a bolygó felszínének ezt a részét az összes ottani háromagyú lény - főleg az Atlantisz kontinensen élők - a „Bőség földje" néven ismerte.

így a Föld-bolygó által elszenvedett második nagy katasztrófa előtt, az Ashhark kontinens ezen részén már számos lény élt, akik az Atlantisz kontinensről jöttek oda, és amikor az elsüllyedt, sokan akik véletlenül megmenekültek a szerencsétlenség elől - főleg ha rokonaik voltak Perlániában - lassacskán odatelepültek.

Szokásos „szaporodóképességük" következtében hamarosan megsokasodtak, először csak az Ashhark kontinens mélyében eredő két nagy folyó tengeri torkolatánál a gyöngyöket hordozó lényekben bővelkedő helyek közelében lévő vidékeket népesítve, mivel azonban a számuk egyre növekedett, behatoltak a földrész belsejébe, bár továbbra is a két folyó völgye maradt kedvenc települési helyük.

- Márpedig gyermekem, amikor először mentem Perlániába, elhatároztam, hogy célomat ismét az ott létező „havatviernonik" segítségével, vagyis az ő „vallásuk" révén fogom elérni.

De az volt a helyzet, hogy az Ashhark kontinens e harmadik csoportjának több sajátságos „havatviernonisza", vagy vallása is volt, amelyek mindegyike egy-egy független „vallási tanításon" alapult, amiben semmi közös nem

volt a többivel.

Azzal kezdtem, hogy komolyan tanulmányoztam ezeket a „vallási tanításokat", és arra a megállapításra jutottam, hogy a másikaknál több híve van annak, mely a Mi Közös Örökkévaló Teremtőnk egyik igazi Küldöttének doktrínáján alapult - akit aztán később Szent Buddhának neveztek. Azután ennek tanulmányozására szenteltem minden figyelmemet.

- Mielőtt a Föld-bolygó felszínének ezt a részét népesítő háromagyú lényekről beszélnék, úgy gondolom, ha csak rö viden is, de szükséges felhívni a figyelmedet arra, hogy

mióta náluk szokásba jött sajátos, egymástól független „havatviernonik" vagy „vallások" követése, azóta kedveltjeidnél a vallási tanításoknak két alapvető fajtája létezett, és még most is létezik.

Az egyiket bizonyos ottani háromagyú lények találták ki, akiknek a pszichizmusa egy, vagy más okból, hasznamusszi jellegűen működik; a vallási tanítások másik fajtája pedig igazi Fentró'l Küldötteknek úgynevezett kinyilatkoztatásain alapul, olyanokén, akiket időről időre a Mi Közös Atyánkhoz legközelebb álló segédek küldenek, hogy a te bolygód há-romagyú lényeit segítsék *a* kundabuffer szerv tulajdonságainak jelenlétükben kikristályosodott következményeinek megsemmisítésében.

- A vallás, amit Perlánia ország legtöbb lénye követett, s amelynek tanulmányozására minden figyelmemet szenteltem, és amiről szükségesnek tartom, hogy beszéljek neked, ott a következő körülmények között jelent meg:

Amint a háromagyú lények harmadik csoportja nagyon megnövekedett, közülük sokan a kifejlődésük folyamán „hasznamusszi" tulajdonságokat vettek fel. Felelős korukra ezek a lények *a* szokásosnál több ártalmas ideát terjesztettek el maguk körül, és ettől kezdve, e csoport legtöbb háromagyú lénye jelenlétében egy különleges pszichikai tulajdonság kezdett kikristályosodni, ami a Nagyon Nagy Trogoautoegokratikus kozmikus folyamat által megvalósított normális „táplálékcserét" igen-igen hátráltató tényezőt hozott létre.

Amint bizonyos Nagyon Szent Individuumok erről a szánalmas - megint csak ugyanezen a bolygón felbukkanó -eredményről tudomást szereztek, azzal a kívánsággal, hogy ennek a csoportnak létezését többé-kevésbé elviselhető módon az egész naprendszernek megfelelően elrendezzék, jóváhagyták, hogy egy különösen megfelelő szent Individuumot küldenek hozzájuk.

Ez a szent Individuum, akit elküldték, a földi háromagyú lények planetáris testével lett felruházva, és amint már mondtam, Szent Buddhának nevezték. Ez a megvalósulás néhány századdal az első Perlániába látogatásom előtt történt.

belzebub első látogatása indiába

Akkor Hasszin, félbeszakítva Belzebub elbeszélését, feléje fordult és így szólt:

- Kedves Nagyapa, az elbeszélésed során már nem egyszer használtad a „hasznamussz" kifejezést. Mindeddig csupán a hanghordozásodból és magának a szónak összhangzatából megértettem, hogy ezzel a kifejezéssel te olyan háromagyú lényeket illetsz egy külön osztályba sorolva őket, mint akik kiérdemlik az „objektív megvetést".

Légy oly kedves, mint mindig: magyarázd meg nekem, drága Nagyapa, a szó pontos értelmét és jelentését.

Erre a kérdésre Belzebub sajátos mosolyával válaszolt:

- Ami a „típusát" illeti azoknak a háromagyú lényeknek, akiknek én ezt a kifejezést fenntartom, azt majd a megfelelő időben meg fogom magyarázni neked; addig is tudd, hogy ez a szó egy háromagyú lénynek minden olyan már megha tározott általános jelenlétét jelöli - akár csak planetáris test ből áll, akár már fel is öltötte a felső lényi testeket - amelyben az „Objektív Lelkiismeret" isteni impulzusához va lamilyen oknál fogva semmiféle adat nem kristályosodott ki.

És a „hasznamussz" kifejezés magyarázatát erre korlátozva, Belzebub folytatta:

- Márpedig gyermekem, eme vallási tannak szentelt tü

zetes kutatásaim folyamán azt is felfedeztem, hogy miután ez a szent Individuum felöltötte egy ottani háromagyú lény jelenlétét és komolyan gondolkodott azon, mi módon tudná a Fentró'l rá bízott feladatot beteljesíteni, úgy határozott, hogy értelmük felvilágosítása által fogja elérni azt.

Itt fontos megjegyezni, hogy Szent Buddha jelenlétében, mint azt tüzetes kutatásaim szintén kimutatták, akkorra már kikristályosodott az a határozott meggyőződés, hogy a Földbolygó háromagyú lényeinek értelme az abnormális kifejlődési folyamatuk alatt az „ösztönbeli-csiklandozásra-hajlamossá" vált, vagyis kizárólag a megfelelő, kívülről jövő sokkok hatása alatt működik. Mégis, ennek ellenére Szent Buddha úgy határozott, hogy feladata beteljesítésére ehhez, a háromagyú lényeknél olyan sajátos „értelemhez" folyamodik, és elkezdte a különféle objektív igazságokat az ő sajátságos értelmük tudomására hozni.

190
191

A MINDENSÉCRŐL ÉS MINDENRŐL

Szent Buddha először a harmadik ázsiai csoport több vezetőjét hívta össze, és a következőket mondta nekik:

„Lények, kiknek jelenléte a mindenek Teremtőjének képmása.

„Elküldetett magukhoz az Én Esszenciám Bizonyos Nagyon Szent, és Nagyon Tisztánlátó Beteljesült Eredmények által, akik méltányosan igazgatják mindazt, ami a Világegyetemben létezik, ama céllal, hogy mindegyiküknek segítő tényezőként szolgáljon erőfeszítéseikhez, amit azon abnormális lényi tulajdonságok következményeitől való felszabadulásra tesznek, amelyek fontos kozmikus szükségletek folytán lettek az őseik jelenlétébe beleültetve, és amelyek nemzedékről nemzedékre öröklődve magukat is elérték."

- Szent Buddha ugyanezt az ideát még egyszer részletesebben is kifejtette, de csak bizonyos ottani lények előtt, akiket ő maga avatott be.

Ezúttal így fejezte ki magát:

„Lények, a Mi közös Atyánk Reményének megvalósítására szánt jelenléttel!

„Éppen a maguk fajtájának megjelenése után váratlanul bekövetkezett egy katasztrófa az egész naprendszer normális létezési folyamatában, ami minden létező számára komoly következményekkel fenyegetett.

„Eme egyetemes szerencsétlenség orvoslására, bizonyos Nagyon Magas, és Nagyon Szent Individuumok következtetései szerint, több más intézkedés mellett a maguk ősei általános jelenlétének működését is szükséges volt módosítani: ezért tehát jelenlétükbe ültettek egy bizonyos, különleges tulajdonsággal rendelkező szervet, amelynek hatására minden külső dolog, amit jelenlétükkel észlelnek, és a saját felöltésükké változik át bennük, azután már nem a valóságnak megfelelően fog megnyilvánulni.

„Valamivel később, amint e naprendszer normális létezése stabilizálódott, és a különböző rendkívüli, kivételesen megvalósított intézkedések már nem voltak nélkülözhetetlenek, a Mi Kegyelemteljes Közös Atyánk azon nyomban parancsot adott e mesterséges intézkedések visszavonására, melyek között szerepelt ennek az immár felesleges „kundabuffer"

192

szervnek eltávolítása őseik általános jelenlétéből, annak ösz-szes specifikus tulajdonságával együtt - s amely parancsot az illetékes Szent Individuumok, akik az ilyen fajta kozmikus megvalósulásokat felügyelik, mindjárt végre is hajtottak.

„Hosszú idő telt el, amikor hirtelen kiderült, hogy ámbár ezek a Nagyon Szent Individuumok valóban eltávolították a maguk ősei jelenlétéből ezt a szervet az összes tulajdonságaival együtt, de nem látták előre, és nem semmisítették meg az annak tulajdonságaiból törvényszerűen eredő kozmikus eredményt, ami „hajlam" néven létezik, és minden többé-kevésbé független kozmikus jelenlétben bármely funkció ismételt működésétől előáll.

„Kiderült az is, hogy emiatt a nemzedékről nemzedékre átöröklődött „hajlam" miatt, a kundabuffer szerv

számos tulajdonságának következményei fokozatosan elkezdtek kikristályosodni jelenlétükben".

„Amint először megbizonyosodtak efelől a Föld-bolygót népesítő háromagyú lények jelenlétében lévő sajnálatos tény felől, a mi kegyelemteljes Közös Atyánk hozzájárulásával egy illetékes Szent Individuum küldetett ide, maguk közé, hogy miután egy földi háromagyú lény jelenlétét felöltötte, és a földön már fennálló körülmények között tökéletesítette magát az objektív Értelemben, jelezhesse az utat maguknak, és megmutathassa hogyan lehet kiirtani a jelenlétükből a kundabuffer szerv tulajdonságainak már kikristályosodott következményeit, valamint ezt az új kristályosodásokra való átöröklődő „hajlamot".

„Abban az időszakban, amikor ez a szent Individuum, fel-öltve a magukéhoz hasonló jelenlétet, elérte egy földi háromagyú lény felelős korát, személyes irányítása alá vette az önök őseinek közönséges létezési folyamatát, és közülük sokan valóban teljesen felszabadították magukat a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei alól, ezáltal elnyelték önmaguk számára a Lényt, vagy normális forrásaivá váltak hozzájuk hasonló jövendőbeli lények normális jelenlétének keletkezéséhez.

„De mivel a sok, már eme szent Individuum megjelenése előtt kialakított, majd tartósan megszilárdított abnormális mindennapos létezési szokás túlzottan lerövidítette a létezé-

sük időtartamát, neki magának is nagyon korán át kellett esnie a „szent raszkuárnó" folyamatán, vagyis idő előtt meg kellett halnia, mint maguknak mindannyijuknak anélkül, hogy be tudta volna fejezni a rá kiszabott feladatot. Halála után lassacskán minden újra olyanná vált, mint azelőtt volt, egyrészt az abnormális közönséges lényi életkörülmények miatt, másrészt a maguk pszichizmusának azon végzetes sajátossága folytán, amit „abszurd okoskodásnak" neveznek.

„Pszichizmusuk eme sajátossága miatt már a második nemzedéktől kezdve fokozatosan módosult mindaz, amit ez a Magasságból elküldött szent Individuum kortársainak elmagyarázott és kijelölt, míg végül egész tanítása egyszer és mindenkorra megsemmisült.

„Újra és újra ugyanennek megvalósítását vállalták magukra a kozmikus végleges Nagyon Szent és Nagyon Nagy Eredmények, és azok minden alkalommal ugyanolyan eredménytelenül végződtek.

„Márpedig az idő folyásának mostani szakaszában bolygójuk lényeinek abnormális létezése, és főleg azon lényeké, akik a Föld Perlániának hívott részét népesítik, már elkezdte eme Naprendszer egészének normális harmonikus létezését komolyan akadályozni, és Fentről azért nyilvánult meg maguk között az én Esszenciám, hogy itt helyben, a maguk saját esszenciájával összhangban, és az itt már megrögzített körülmények között találjon valamilyen utat, ami lehetővé teszi a maguk általános jelenlétéből gyökeresen kiirtani ezeket a következményeket, amelyek ma „bizonyos meghatározott kozmikus végleges Nagyon Szent Eredmények gondatlansága" miatt léteznek."

- Az ezt követő közös megbeszélések folyamán Szent Buddha először saját maga számára tisztázta, azután elmagyarázta nekik, miként kell létezésük folyamatát vezetniük, és saját pozitív részüknek milyen rendben kell tudatosan irányítania a tudattalan részeik megnyilvánulásait, hogy általános jelenlétükből lassacskán eltűnhessenek a kundabuffer szerv tulajdonságainak már kikristályosodott következményei, valamint ez az „átöröklődő hajlam".

És valóban - miként azt alapos kutatásaim kimutatták -, abban az időszakban, amikor Szent Buddha, ez az igazi

Fentről Küldetett irányította a Föld felszínének ezen a részén elő lények belső pszichizmusát, ezek a számukra oly végzetes következmények legtöbbjük jelenlétéből fokozatosan kezdtek eltűnni.

Azonban minden olyan Egyéniség sajnálatára, aki a tiszta Értelem bármilyen fokát is birtokolja, és az ezen a bolygón őket követő összes háromagyú lények nemzedékeinek szerencsétlenségére, Szent Buddha, eme igazi Fentről Küldetett kortársainak első leszármazottjai az abnormálisán létrehozott közönséges lényi életkörülményeiből eredő pszichizmusuk egyik különlegességének áldozatai lettek: összes tanácsaival és

felvilágosításaival kapcsolatban ők is elkezdték „abszurd okoskodásaikat", és ezúttal oly nagy buzgalommal, hogy a harmadik és a negyedik nemzedékig semmi sem jutott el, hacsak nem az, amit a mi tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk ezekkel a szavakkal határoz meg: „Épp csak egy pár információ az ő különleges szagát illetően."

Lassacskán olyan mértékben eltorzították az utasításait, hogy ha a szent maga hirtelen visszatért volna és meg szerette volna ismerni azokat, aligha tudta volna még csak megsejteni is, hogy azok éppen tőle származtak.

- Nem tudom megakadályozni magam abban, hogy itt ki ne fejezzem esszenciám szomorúságát kedvenceid egy különös magatartását illetően, amely a századok során mindennapi életük folyamatában törvényszerűvé vált.

Ez a különös, ott már régóta megrögződött magatartás arra szolgált, hogy eltorzítsa Szent Buddha összes igazi felvilágosítását és tanácsát, s ezáltal még egy másik tényezőt is teremtett pszichizmusuk felhígulásához.

Ez a réges-rég elfogadott magatartás abból áll, hogy egy pici, néha még egész jelentéktelen ok is elég ahhoz, hogy elrontsa, vagy akár teljesen le is rombolja a mindennapi létnek bármely, a szó objektív értelmében vett „jó" külső, vagy belső ritmusát.

E magatartás megjelenésének bizonyos részletei - ami ennek az igazi Fentről Küldöttnek, Szent Buddhának az összes igazi felvilágosításai és tanácsai eltorzítására szolgált -, megadhatják neked a szükséges alapelemeket ahhoz, hogy jobban meg tudd érezni és meg tudd érteni a téged érdeklő

háromagyú lények pszichizmusának különlegességét; így erről hosszabban fogok beszélni neked, és elmondom milyen sorrendben jelentek meg ezek a megnyilvánulások, amelyek egy bizonyos, a lehető legszomorúbb, a mai napokban különlegesen világosan megnyilvánuló félreértéshez vezettek.

Először is elmondanám, hogy én ezt a félreértést, jóval ezután a szóban forgó időszak után, azaz csak a hatodik Földre való leszállásom alatt tisztáztam, amikor egy Szent Ashyata Sheymash-ra vonatkozó kérdéssel kapcsolatban -róla nemsokára fogok neked beszélni - szükségessé vált tanulmányoznom bizonyos, ennek az igazi Fentről Küldöttnek, Szent Buddhának a tevékenységét illető tényeket.

Mint kiderült, ennek a kellemetlen félreértésnek forrását sajnos bizonyos, éppen maga a Szent Buddha által, az egyik magyarázata során mondott hiteles szövegben kell keresni.

Egy napon, amikor a hozzá legközelebb álló beavatottakat tanította, Szent Buddha pontos kifejezésekben beszélt egy módszerről, amivel el lehetséges pusztítani a természetükben a kundabuffer szerv tulajdonságainak öröklődés által továbbadott következményeit.

Többek között ezt mondta nekik:

„Az egyik legjobb módszer a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek a természetükben való kristályosodási hajlamának ártalmatlanítására a „szándékos szenvedés", és a legnagyobb „szándékos szenvedés", amit a jelenlétünkben fel tudunk kelteni az, hogy kényszerítjük magunkat elviselni mások felénk irányuló kellemetlen megnyilvánulásait."

Szent Buddhának ez a magyarázata - más utasításokkal együtt - a hozzá legközelebb álló beavatottakon keresztül terjedt el a közönséges lények között, és ahogy átesett a „raszkuárnó" szent folyamatán, nemzedékről nemzedékre tovább adódott.

Mint már mondtam neked, gyermekem, az Atlantisz szerencsétlensége óta, az „abszurd okoskodás szerves-pszichikai szükséglete" megrögződött ezeknek a három-központú lényeknek a pszichizmusában. És ennek a különlegességnek hatása alatt az összes akkori és az azt követő három-központú közönséges földi lény szerencsétlenségére, a Szent Buddha kortársait követő második és harmadik nemzedék lényei

is elkezdtek Szent Buddhának ezzel a tanácsával kapcsolatban egyre „abszurdabban okoskodni", olyannyira, hogy végül is megrögzült a jelenlétükben egy jól meghatározott elképzelés, amit a maga során nemzedékről nemzedékre továbbadtak, nevezetesen azt, hogy ezt az „elviselést" mindenáron a legnagyobb magányban kell létrehozni.

Itt, kedvenceid pszichizmusának különlegessége abban nyilvánult meg - ahogy még ma is -, hogy nem fogták fel azt a minden többé-kevésbé egészséges értelem számára nyilvánvaló tényt, hogy egy ilyen fajta elviselést

tanácsolva, az Isteni Mester, Szent Buddha természetesen pont az ellenkező, a felebarátaik közötti életet ajánlotta. És ezt azért tette, hogy e gyakori létbeli megvalósulás ismétlése mások kellemetlen megnyilvánulásaival szemben kiváltsa bennük a „trentrudiánoszt", vagy, ahogy ők maguk mondják, „fizikaikémiai eredményt", ami minden három-központú lény jelenlétében létrehozza azokat a lényi adatokat, amelyek a szent lényi Triamazikamnó három szent ereje egyikének megjelenéséhez szükségesek. A lényben ez a „szent erő" mindig állí-tóvá válik, a már benne jelenlévő tagadó tulajdonságok összessége felé.

- Márpedig gyermekem, attól kezdve, hogy ez a meghatározott felfogás ott elterjedt, kedveltjeid közül egyesek szándékosan eltávolodtak a már megalapozott mindennapos lényi létezési körülményeiktől, amelyek között hajlamuk a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek a jelenlétükben való kikristályosodására még intenzívebb lett.

És ugyanakkor - amint azt az Isteni Mester Buddha előre látta -, ezek a körülmények voltak az egyetlenek, amelyek között ez a mások feléjük irányuló kellemetlen megnyilvánulásaival szembeni „elviselés" ki tudta kristályosítani a jelenlétükben a „partkdolgkötelességek" megvalósítását, ezeket az önkéntes megvalósulásokat, amelyek általában minden három-központos lénytől elvártak, és amelyek tudatos megvalósítása nélkül semmilyen öntökéletesítés nem lehetséges.

így, az ő híres szenvedésük kedvéért, bolygód számos három-központú lénye - vagy egyedül, vagy csoportosan,

vagyis azokkal, akik úgy gondolkodtak, mint ők - elkezdett visszavonulni felebarátai társadalmából.

Erre a célra még külön kolóniákat is alapítottak, ahol bár együtt éltek, mégis mindent úgy készítettek elő, hogy ezt az „elviselést" a magányban tegyék.

Az ő híres „kolostoraik" akkor jelentek meg először, olyanok mint amilyenek még ma is léteznek, ahova kedveltjeid közül egyesek - mint mondják - a „lelkűket megmenteni" mennek.

- így tehát gyermekem, első Perlániába tett látogatásom alatt a legtöbb ottani háromagyú lény, mint mondtam, magának Szent Buddhának feltételezetten pontos tanácsaira és utasításaira felépített vallás híve volt, és a hitük ebben a vallásban megingathatatlannak bizonyult.

Először, amikor e vallási tanítás finomságainak tanulmányozásába kezdtem, még nem tudtam mi módon fogom felhasználni azt a tervem végrehajtásánál; ugyanakkor, mivel a kutatásaim folyamán véletlenül rátaláltam egy bizonyos, e doktrína minden hívője között megosztott közös fogalomra, egy valóban a Szent Buddha által kiejtett szavakon alapuló, de félreértett fogalomra, mindjárt elhatároztam hogyan fogom az ő eredeti „havatviernonijukat", vagy „vallásukat" a célomra felhasználni.

A kozmikus igazságokról adott magyarázatai során Szent Buddha többek között azt mondta nekik, hogy „A Földön épp úgy, mint a Nagy Világegyetemünk különböző bolygóin élő három-központos lények mindegyike valójában nem más, mint a Legfőbb Nagyságnak, azaz a Mindent Átölelő Egységnek egy részecskéje, és hogy eme Legfőbb Nagyság alapja Odafent van, hogy minden létezőnek az esszenciáját jobban át tudja ölelni.

„Eme Mindent-Átölelő Legfőbb Nagyság princípiuma állandóan az egész Világmindenségen keresztül emanál, és részecskéiből a bolygókon bizonyos három-központú lényeket ölt fel, olyanokat, akik már elnyerték általános jelenlétükben a két alapvető kozmikus törvénynek, a szent Heptapara-parshinokh és Triamazikamnó független működésére való képességet, és így ezek a részecskék egy meghatározott egységet képeznek, és egyedül ezekben az egységekben van le-

hetősége az isteni objektív Értelemnek koncentrálódni és megrögződni.

„így látta ezt előre és teremtette meg a Mi Közös Teremtőnk mindezt azért, hogy a Nagy Mindent-Átölelő eme részecskéi, amikor már isteni Értelemben átszellemesítve visszatérnek a Nagy Eredeti Mindent-Átölelő

Forráshoz, hogy azzal összeolvadjanak, és akkor azt a Teljességet alkossák, ami a Mi Örökkévaló Egy-Lényűnk Reménye szerint az egész Világegyetemben minden létező létének okát és törekvését valóra válthatja."

Úgy tűnik, hogy Szent Buddha még ezt is mondta nekik:

„Maguknak, a Föld-bolygó három-központú lényeinek ama adománnyal, hogy mindkét fő egyetemes, szent törvény önálló működését elnyerhetik, arra is megvan a teljes lehetőségük, hogy felöltsék a Nagy Minden Létező Átölelőjének e nagyon szent részecskéjét magukban, és azt az isteni Értelem megkívánt fokáig tökéletesítsék.

„És ez a Nagy Minden Létező dolog Átölelője a „Szent Prána" nevet viseli."

- Szent Buddhának ezt a pontos magyarázatát kortársai jól megértették, és sokan közülük nagy buzgalommal törekedtek magukba szívni és jelenlétükben megrögzíteni eme Legfőbb Nagyság részecskéit, majd ezáltal megnyilvánítani az isteni objektív Értelmet.

De Szent Buddhát követő második és harmadik nemzedék lényei, miután az ő sajátos értelmükkel „okoskodni" kezdtek a kozmikus igazságokról általa adott magyarázatok körül, a jövőbeni továbbadása céljára azt a jól meghatározott fogalmat vezették be és rögzítették meg, hogy ez a „Prána Úr" már a születésük pillanatától kezdve létezni kezd bennük.

E félreértés folytán, az akkori, és az összes azt követő kor nemzedékeinek lényei azt képzelték - miként a jelenkoriak is -, hogy bármely partkdolgkötelesség megvalósítása nélkül is, már részei eme Legfőbb Nagyságnak, amit maga Szent Buddha oly pontosan meghatározott.

Márpedig gyermekem, amint rájöttem erre a félreértésre, és megállapítottam, hogy Perlánia országának minden lénye kivétel nélkül meg volt győződve arról, hogy ők már magának „Prána Úrnak" részecskéi, elhatároztam, hogy kihasználom

ezt a félreértést, és a célomat ezúttal is a vallásuk segítségével fogom elérni.

- Mielőtt folytatnám, feltétlenül meg kell jegyeznem - hogy mint azt személyes kutatásaim világosan kimutatták - ezeket az állítólagos magyarázatokat, amelyek szerint egy lény, a világrajövetele pillanatában már magában hordozná a Legfőbb Nagyság egy részecskéjét, Szent Buddha sohasem mondhatta.

És Szent Buddha azért sem mondhatta ezt, mert miként az ugyanezen kutatásaim során kiderült számomra, egy alkalommal hű tanítványai körében egy „Szenkuóri" nevű helyen, ő történetesen a következőket mondta:

„Hogyha ez a Nagyon Szent Prána kikristályosodik magukban - az „Én"-jük tudatos, vagy tudat alatti részvételével, akkor a Nagyon Szent Atomok eme összessége egyéni Értelmének tökéletesítését hiánytalanul a megkívánt fokig kell vinniük, különben eme Szent Felöltés az egyik külső formából a másikba vándorolva fog szenvedni és sóvárogni örökké."

Itt érdekes megjegyezni, hogy egy másik, szintén valódi Fentről Küldetett Szent Individuum, Szent Kirmininasha maga is ugyanezt a figyelmeztetést adta eme bolygó lényeinek.

Ez a Szent Küldött a következő kinyilatkozást tette:

„Boldog az, akinek van lelke; boldog az is, akinek nincs, de fájdalom és szerencsétlenség a sorsa annak, akiben csak a csírája van meg."

- így tehát, gyermekem, miután tisztáztam magamban ezt a tényt, mindjárt elhatároztam, hogy ezt a tévedésüket használom fel célom elérésére.

Itt Perlániában, miként Gob városában is, azzal kezdtem, hogy kitaláltam a vallási doktrínájukhoz egy kiegészítést, azután ezt a találmányomat minden lehetséges módon terjeszteni kezdtem.

Perlániában azt az ideát terjesztettem szét, hogy a Nagyon Szent Prána, amelyről a mi isteni mesterünk Szent Buddha beszélt, nemcsak bennünk, emberekben van meg, hanem a mi Föld-bolygónkon megjelenő és létező összes többi lényben is.

„Eme Mindent-Atölelő Legfőbb Nagyság egy kis részecskéje, vagyis a Nagyon Szent Prána már a megjelenésük pillanatában el lett helyezve a bolygó felszínét, légkörét vagy a vizei mélyét népesítő mindenféle formájú és méretű lények mindegyikében.

Itt gyermekem, sajnálattal meg kell mondanom, hogy több alkalommal arra kényszerültem, hogy azt állítsam, ezek a szavak magának Szent Buddhának ajkáról valók.

Az országnak az a néhány lénye, akikkel akkor „baráti" viszonyban voltam, és akiket elsőként igyekeztem a találmányomról meggyőzni, nemcsak, hogy mindjárt, a legkisebb kétely nélkül elhitték azt, hanem attól kezdve - természetesen öntudatlanul - segítettek a terjesztésében.

Barátaim ezúttal is lelkes buzgalommal bizonyították a hozzájuk hasonló lényeknek, hogy ez így volt, és nem is lehetett másképp

Egyszóval Perlániában a második találmányom sokkal gyorsabban vezetett a kívánt eredményekre, mint elvártam volna.

- Ennek köszönhetően kedvenceid olyan mértékben megváltoztatták az esszenciájuk viszonyát más formájú lényekkel szemben, hogy nemcsak abbahagyták „áldozatok" céljára való elpusztításukat, hanem őszintén, a teljes lényükből velük egyenrangú lényeknek kezdték tekinteni azokat.

Ha megálltak volna ezen a ponton, akkor minden rendben is lett volna, de szokásukhoz híven - ugyanúgy mint Maralpleisszisz országában - ők is belekezdtek „abszurd okoskodásaikba", és elkezdték megnyilvánítani a „havatvier-nonijaik" különböző komikus oldalait.

Például, alig néhány hónappal az első prédikációm után, Kaiamon város utcáin sétálva lépten-nyomon úgynevezett „gólyalábakon" járó lényekkel lehetett találkozni.

És ők azért jártak „gólyalábakon", nehogy figyelmetlenségből eltiporjanak egy bogarat, vagy valamilyen más „pici lényt", amiről úgy hitték, hogy pont olyanok, mint ők.

Sokan közülük féltek olyan vizet inni, amit nem közvetlenül a forrásból, vagy a patakból merítettek, arra gondolva, hogy icipici lények eshettek bele, és nem látva őket akaratla-

nul is lenyelhetik eme „szegény-kis-teremtményeket-a-saját-képmásukra".

Mások elővigyázatosságból úgynevezett „fátyollal" fedték be arcukat, hogy ezek a levegőben lévő szegény kis lények a képmásukra, még véletlenül se kerüljenek a szájukba, vagy az orrukba. És így tovább...

Akkortól Kaiamon városában valamint környékén és szerte Perlániában mindenféle egyesületek jelentek meg, amelyek célja a különféle formájú „védtelen lények „ - úgy a közöttük élők, mint a „vadaknak" nevezettek - oltalmazása volt.

Az összes ilyen egyesület szabályai nemcsak eme lények „áldozatok" céljából való elpusztítását tiltották meg, hanem planetáris testük első táplálékként való felhasználását is.

„Eh! Eh! Eh! gyermekem!...

Szent Buddha, eme hozzájuk hasonló planetáris jelenlétet felvett szent Individuum által külön ő érettük megvalósított önkéntes szenvedések és tudatos erőfeszítések azóta hiábavalónak bizonyultak. Különös pszichizmusuk folytán ezek az erőfeszítések egyáltalán nem hozták meg a törvények szerint elvárt eredményeket; kiváltottak viszont mindenféle „ál-tanításokat", úgymint a napjainkban ott az „okkultizmus", a „teozófia", a „spiritualizmus", a „pszichoanalízis" stb. nevet viselőket, amelyek ma éppúgy mint annak idején, csak a már e nélkül is eléggé elhomályosult pszichizmusuk ámítására szolgáló módszereknek bizonyulnak.

- Mondanom sem kell, hogy a Szent Buddha által tanított igazságok közül egyetlen egy sem maradt meg épen, és jutott el a jelenkori lényekig.

Hogy, hogy nem, az egyik általa használt szónak a fele mégis eljutott eme páratlan bolygó kortárs lényeihez.

És ez a fél szó a következőképpen jutott el hozzájuk:

Szent Buddha Perlánia lényeinek elmagyarázta többek között azt is, hogy őseiknél a híres kundabuffer szervet hogyan, és testük melyik részébe ültették be.

Azt mondta nekik, hogy Luizosz Angyal ezt a szervet annak az agynak a legalsó végén növesztette egy bizonyos mó-

dón, amelyet náluk éppúgy, mint nálunk, a Természet a hát teljes hosszában, a „hátgerincben" helyezett el.

Szent Buddha hozzátette:

„Bár e szerv tulajdonságait az őseikben teljesen megsemmisítették, ennek anyagi képződménye az agy végén megmaradt, és nemzedékről nemzedékre szállva, még maguknál is megvan.

„Ugyanakkor ennek az anyagi kialakulásnak már semmi jelentősége nincs, és idővel teljesen meg lehet semmisíteni, ha a maguk élete a három-központú lények életéhez méltóan folyik."

Márpedig, amikor ők ezzel a híres „szenvedéssel" kapcsolatban elkezdtek okoskodni, és kiötleni mindenféle formát rá, az ezt a szervet megjelölő fogalommal is a szokásos bűvészkedésük egyikét hajtották végre:

A szó második felének töve véletlenül megegyezett egy olyan szóéval, amely az akkoriak nyelvén „visszatükrözést" jelentett. És mivel ők eme anyagi kialakulás megsemmisítésére kitaláltak egy gyors módszert - ahelyett, hogy Szent Buddha tanácsát követve megadják rá az időt -, a szóval kapcsolatban „okoskodni" kezdtek, és kurta eszükkel a következő érvelést fejtették ki: „Amikor ez a szerv még működött, neve bizonyára magába foglalta a „visszatükrözés" szót. De mivel mi még az anyagi kialakulását is megsemmisítjük, ennek a névnek azzal a szóval kell végződnie, melynek töve „hajdanit" jelent." Márpedig az akkori nyelvben a „hajdanit" „líni"-nek mondták, és lecserélve a név második felét, az a „kundabuffer" szó helyett „kundalínit" adott.

Ily módon a kundabuffer szó fele tovább élt, és nemzedékről nemzedékre szállva végül kortárs kedvenceidhez is eljutott, természetesen ezeregy különféle kommentár kíséretében.

Még a kortárs „tudósoknak" is van nevük a hátgerinc e részére, amelyet obskúrus latin szótövekből alakítottak ki.

Manapság maga az egész állítólagos „hindu filozófia" ezen a híres „kundalínin" alapul, és e körül a szó körül ezrével léteznek a különféle okkult, titkos és kinyilatkoztatott „tudományok", amelyek nem magyaráznak meg semmit.

De hogy az úgynevezett „egzakt tudományban" képzett kortárs földi lények miként határozzák meg a hátgerinc eme

részének jelentőségét - az, kedves gyermekem, egy mély misztérium marad.

És ez azért vált titokká, mert több évszázaddal ezelőtt, ez a „magyarázat" valamilyen oknál fogva hirtelen belekerült a híres Scherezádé kedvenc szépségfoltjába, amelyet e páratlan arab fantáziáié, véletlenül elragadó köldöke jobb oldalára tett, és ez a „tudományos magyarázat" ott érintetlenül megmaradt mind a mai napig...

- Amikor véglegesen meggyőződtem arról, hogy ily köny-nyen - és talán hosszú időre - sikerült lerombolnom eme csoport lényeinél az áldozati felajánlás szörnyű szokását, elhatároztam, hogy nem maradok tovább ebben az országban, hanem visszatérek *Alkalom* űrhajónkhoz a Bőség tengeréhez.

Éppen készen álltunk az országot elhagyni, amikor bennem hirtelen felötlött az az idea, hogy a Bőség tengerére ne ugyanazon az úton térjünk vissza, amelyiken Perlániába jöttünk, hanem egy másik, akkoriban egyáltalán nem megszokott útvonalon.

A vidék, amelyen keresztül visszatérni szándékoztam, később a Tibet nevet kapta.

Huszonkettedik fejezet

Belzebub először megy Tibetbe

A

TIBETBE vezető utat az akkori háromagyú lények egyáltalán nem vették igénybe, és nem számíthattunk arra, hogy valami karavánhoz csatlakozhatunk; így tehát kénytelen voltam én magam megszervezni egy karavánt és gondoskodni mindenről, ami az út során szükséges.

Szereztem magamnak több tucat „lónak", „öszvérnek", „szamárnak", „samániai kecskének" nevezett és egyéb négylábú lényt, felfogadtam néhányat a te kétlábú kedvenceidből azok gondozására, és hogy útközben elvégezzék azt a fél-tudatos munkát, amit az ilyesfajta utazás megkíván.

Amint minden szükséges együtt volt, Ahoun kíséretében útra keltem.

Ezúttal még furcsább vidékeken mentünk keresztül, ahol ennek a szerencsétlen bolygónak természete még inkább rendkívülinek mutatkozott, és még nagyobb számban találkoztunk változatos formájú, a földön „vadnak" minősített egyagyú és kétagyú lénnyel, vagyis inkább kerültek a látókörünkbe. Ez volt az az időszak, amikor az Ashhark kontinens távoli vidékeiről idejöttek prédára „vadászni" - mint azt ott mondják -, azaz előállítani első lényi táplálékukat.

Ilyenkor ezek a „vad" lények különösen veszélyesek -nemcsak a háromagyú lényekre, hanem a négylábúakra is, amelyeket a te kedvenceid szokásos ravaszságukkal már rabszolgává tettek, kényszerítvén azokat, hogy egyedül az egoista szükségleteik kielégítésére dolgozzanak.

És ezek a vad lények azért voltak akkor különösen veszélyesek, mert ebben az időben már elkezdett kikristályosodni jelenlétükben egy különös és ismeretlen, az ottani háromagyú lények abnormálisán megalapozott lényi létezési körülményeinek tulajdonítható funkció. Erről a funkcióról majd a maga idejében fogok neked beszélni.

Ezeknek a „vad" lényeknek a számlájára írható, hogy az utunkba eső vidékek az akkori időszak háromagyú lényei számára szinte megközelíthetetlenek voltak.

A háromagyú lények csak olyankor tudtak átmenni rajtuk, mikor az Okidanokh aktív eleme a bolygó atmoszférájában az Aieioiuoa folyamatán megy át, vagy mint ők mondják „napközben".

Napközben utazhattak, mert a bolygójuk Naphoz viszonyított „krentonalni" helyzete folytán mindezek a vad lények akkor egy „alvásnak" nevezett lényi állapotban voltak, abban az állapotban, amelyben jelenlétükben a közönséges lényi létükhöz elengedhetetlen energia automatikus előállítása történik, és ez a folyamat csak ebben az időszakban játszódik le bennük, míg az ottani háromagyú lényeknél ezzel ellenkezőleg, az energia csak akkor jön létre, amikor ez a szent folyamat az atmoszférában már nem nyilvánul meg, vagyis amikor „éjszaka van" - mint mondják.

így tehát gyermekem, kedvenceid csak napközben tudtak ezeken a vidékeken áthaladni.

Éjszaka mesterséges menedékeket kellett építeniük, és nagyon kellett vigyázniuk arra, hogy saját magukat, és Jószágaikat" megőrizzék a „vad" lényektől, mert a Föld-bolygónak eme krentonalni helyzete alatt ezek a vad lények ébren vannak, és ilyenkor veszik magukhoz első lényi táplálékukat. Mivel ekkorra már rászoktak, hogy e célra főként a bolygójukon megjelenő más formájú, gyengébb lények planetáris testét használják fel, így portyázásra ezt az időszakot választották, hogy ezeket a lényeket megkaparintsák, és planetáris testükkel elégítsék ki szükségletüket.

Ezek a vad lények - különösen a kisebbek - fortélyosság-ban és leleményességben már a lehető legtökéletesebben kifejlődtek - természetesen az ezen a bolygón élő háromagyú lények abnormálisán

megalapozott közönséges lényi létezési körülményeinek köszönhetően.

Ezért ezeken a vidékeken, ahol utunk átvezetett, éjjel rendkívül figyelmesnek és ébernek kellett lennünk - nekünk is, de különösen a szolgáinknak félig tudatos munkájukban, hogy úgy minket, mint négylábú dolgozóinkat és készleteinket megvédjék.

belzebub először megy tíbetbe

Az éjszaka folyamán a táborhelyünk körül ezekből a „vad" lényekből rendszeresen csorda gyűlt össze abban a reményben, hogy megkaparinthatnak valamit, ami első lényi táplálékul szolgálhatna, és eléggé emlékeztettek kedvenceid csordájára a Tőzsdén, amikor a részvények árfolyamát jegyzik, vagy amikor a „képviselőiket választják", akik azt állítják, hogy egyetlen céljuk egy boldog élet körülményeinek megteremtése az összes felebarát lény számára, tekintet nélkül az ő híres kasztjaikra.

A tűz, nagy lángokat vetve egészen hajnalig égett, és elijesztette ezeket a „vad" lényeket; és bár tiltottuk, kétlábú szolgáink a „kilnaparas" mérgezett nyilak segítségével megölték azokat, amelyek táborunkhoz túl közel jöttek. Mégsem telt el egyetlen éjszaka anélkül, hogy ezekből az „oroszlánokból", „tigrisekből" és „sakálokból" valamelyik el ne vitt volna egyet-kettőt a mi négylábú lényeink közül, és így azok száma napról napra csökkent.

- Igaz gyermekem, az út, amelyiken a Bőség tengeréhez visszamentünk sokkal hosszabb volt annál, mint amelyiken jöttünk, de mindaz amit kedveltjeid pszichizmusának különlegességéről láttunk és hallottunk ezen az úton bőven igazolta ezt a kitérőt.

Ilyen körülmények között majdnem egy egész földi hónapon keresztül utaztunk; míg végül véletlenül a háromagyú lényeknek egy kicsiny településére bukkantunk, akik - mint megtudtuk - csak nemrégiben vándoroltak oda Perlániából.

Ezt a települést „Szinkratortzának" hívták. Amikor az egész vidék benépesedett, és Szinkratortza lett a központja, az egész ország e néven vált ismertté - bár azóta többször is nevet változtatott, és most Tibetnek hívják.

Már majdnem beállt az éjszaka, amikor ezekkel a lényekkel találkoztunk, és - mint ott mondják - „menedéket" kértünk tőlük.

Másnap reggelig befogadtak, és egy nyugodt éjszaka kilátása nagy örömmel töltött el bennünket, mivel a „vad" lények elleni szüntelen küzdelem már holtra fárasztott, és így számunkra, de főleg kétlábú szolgáinknak legalább egy békés éjszaka már nélkülözhetetlenné vált.

206
207

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Mielőtt lefeküdtünk megtudtam, hogy ezen a településen az összes lény a Perlániában „Ön-idomítók" néven közismert szektához tartozik, melyet - amint említettem - Szent Buddha úgymond közvetlen utasításain alapuló vallás hívei alkottak.

- Ezzel kapcsolatban még meg kell mondanom, gyermekem, hogy e bolygó lényeinek már régóta megvan az az egyedüli sajátosságuk, hogy amint náluk egy új havatviernoni, avagy vallás megjelenik, annak hívői rögtön különböző táborokba oszlanak, és mindegyik ilyen tábor nemsokára megalakítja a saját „szektáját".

És az a legérdekesebb ebben a sajátosságban, hogy azok a lények, akik az egyik ilyen szektához tartoznak, önmagukat sohasem nevezik „szektariánusnak", mivel ez a szó nekik sértőnek tűnik; „szektariánusnak" csak azok nevezik őket, akik nem az ő szektájukhoz tartoznak.

Bármelyik szektának hívőit a többiek csak addig tartják szektariánusnak, ameddig nem áll rendelkezésükre elég „ágyú", meg „hadihajó"; de amint van belőle megfelelő mennyiség, a sajátságos doktrínájuk máris az uralkodó vallássá válik.

Perlánia sok más vidékéhez hasonlóan ennek a településnek lényei is szektariánussá váltak, miután elváltak attól a vallástól, aminek a doktrínáját tanulmányoztam, és ami később a „buddhizmus" néven lett ismert.

Ennek az „Ön-idomítók" szektájának a megjelenését a buddhista vallás egyik alapelvének hamis megértése okozta, amit ők, mint már mondtam neked, a „magányban való szenvedésként" értelmeztek.

Azok a lények, akiknél az éjszakát töltöttük azért mentek olyan messzire az öveiktől, hogy a felebarátaik által nem zavarva adhassák át magukat ennek a híres „szenvedésnek".

- Márpedig gyermekem, mindaz amit ezen az éjszakán ennek a szektának híveiről hallottam, és mindaz amit más nap láttam, olyan fájdalmas benyomást gyakorolt rám, hogy jó néhány „századukon" keresztül nem tudtam visszagondolni rá anélkül, hogy - mint mondják - „borzadály" ne töltsön el. El is mondom neked részletesen.

Az éjszakai beszélgetésünk folyamán szereztem tudomást arról, hogy ennek az új buddhista szektának vezetői még Perlániában, mielőtt a hívők erre az elszigetelt helyre kivándoroltak volna, egy különleges formát találtak ki a „szenvedésre", majd elhatározták, hogy valamilyen, szinte elérhetetlen helyre vonulnak vissza, ahol azok a hozzájuk hasonló lények, akik nem tartoznak az ő szektájukhoz és még nem lettek beavatva ezekbe a „misztériumokba" nem tudják megakadályozni őket abban, hogy a „szenvedésnek „ezt a különös formáját magukra kiróják.

Miután hosszas keresés után végül megtalálták ezt a helyet - ahova mi véletlenül jutottunk el, és ami *a* céljuknak jól megfelelt -, alaposan megszervezték, és anyagilag megalapozták ottlétüket; majd nagy nehézségek árán, családjuk kíséretében erre a honfitársaik számára szinte elérhetetlen helyre vándoroltak, melynek - mint már mondtam neked - a „Szinkratortza" nevet adták.

Eleinte, amíg berendezkedtek, még többé-kevésbé jól megértették egymást; de amint elkezdték megvalósítani a „szenvedésnek" általuk kitalált különleges formáját, családjuk és különösen az asszonyok megtudván, hogy miben is áll ez a különleges formájú szenvedés, fellázadtak és nagy botrányt csaptak, aminek hitszakadás lett a vége.

Ez a hitszakadás nem sokkal korábban történt, és „Szinkratortzába" érkezésünkkor már kis csoportok kezdtek kivándorolni új helyek felé, amelyeket egy magányos életre megfelelőbbnek ítéltek.

- Hogy jobban megértsd, ami következik, fontos volna megismerned ennek a hitszakadásnak a fő okát.

Kiderült, hogy e szekta vezetői még Perlániában fogadalmat tettek, hogy felebarátaiktól teljesen visszavonulnak, és mindent megtesznek, hogy felszabadítsák magukat ama szerv tulajdonságainak következményeitől, amiről az Isteni Mester Szent Buddha beszélt.

Fogadalmuk magába foglalta azt a kötelezettséget, hogy egészen planetáris testük teljes megsemmisüléséig, vagyis halálukig egy bizonyos módon kell élniük abból a célból, hogy ezen a sajátos életformán keresztül azt, amit ők „lelkűknek" neveznek meg tudják „tisztítani" minden idegen

elemtől, amit ez az őseik által egykor birtokolt kundabuffer szerv okozott - miként azt Szent Buddha tanította nekik. Ily módon, e szervnek következményeitől megszabadulva szándékozták elnyerni a lehetőséget, hogy - az Isteni Mester mondása szerint - összeolvadjanak a Mindent-Átölelő Szent Pránával.

Márpedig, amikor már berendezkedtek és elkezdték a szenvedésnek eme általuk kitalált sajátos formáját gyakorlatba vinni, és feleségeik, megismervén e szenvedés mivoltát botrányt csaptak, akkor sokan közülük az ő befolyásukra megtagadták a Perlániában tett fogadalmuk teljesítését, és ennek eredményeként két független táborra osztódtak.

Attól kezdve, ezek a korábban „Ön-idomítóknak" hívott szektariánusok külön nevet kaptak; azokat, akik fogadalmukhoz hűek maradtak „Orthodoxhaidurakisznak" nevezték, azokat pedig, akik megtagadták, hogy eleget

tegyenek a hazájukban vállalt bizonyos kötelezettségeknek „Kathoshkihaidurakisznak".

„Szinkratortzába" érkezésünkkor az „Orthodox-haidurakisz" nevű szektáriusoknak az első közös lakóhelyüktől nem messze volt egy tökéletesen megszervezett „kolostoruk", ahol sajátos szenvedési formájuk gyakorlása már javában folyt.

- Egy nyugodt éjszaka után, másnap ismét útra keltünk, és utunk annak a „kolostornak" közvetlen közelében vezetett el, ahol az „Orthodoxhaidurakisz" buddhista szektariánusok éltek.

És mivel ez a napnak éppen az az órája volt, amikor meg szoktunk állni, hogy négylábú munkásainknak enni adjunk, megkértük a szerzeteseket, hogy pihenésünkhöz adjanak fedelet kolostorukban.

Bármilyen különös és szokatlan volt is, ezt az objektív szempontból jogos kérelmet ezek a szerzetes nevet viselő lények nem utasították vissza, és rögtön befogadtak anélkül a fesztelen fölényeskedés nélkül, ami minden korszak és minden doktrína szerzeteseinek sajátosságává vált.

így váratlanul eme doktrína Szentek Szentjében találtuk magunkat, éppen abban a szférában, amit a Föld-bolygó lé-

nyei mindig, már a megjelenésük kezdetétől fogva olyan ügyesen tudtak minden megfigyelés elől rejtve tartani.

Más szóval, ezek a szerzetesek olyan ügyesek lettek az okoskodásban, és hogy - mint mondják - mindenből „misztériumot" csináljanak, majd ezt a „misztériumot" minden eszközzel elrejtsék a többiek előtt, hogy még a tiszta Értelem lényei sem tudnak a szívéig hatolni.

A buddhista vallású „Orthodoxhaidurakisz" szekta kolostorát egy erős fallal övezett nagy térség fogta körül, ami megvédte őket úgy a hozzájuk hasonló, mint a „vad" lényektől.

Ennek az erődítménynek a közepén egy hatalmas és robusztus építmény emelkedett, mely a kolostor fő részét képviselte. A hatalmas építmény egyik fele a mindennapos lényi életükre szolgált, a másikban végezték azokat a manipulációkat, amelyek szektájuk hitének sajátosságát képviselték, s melyek a kívülállók számára titokzatosak maradtak.

A körfal belső oldalán egy sor kamraszerű, szorosan egymáshoz épített kis cella volt található.

Pontosan ezeknek a celláknak a jellege különböztette meg ezt a kolostort bolygód többi kolostorától.

Ezek a méhsejt formájú cellák minden oldalról be voltak falazva, egyedül az alsó részükön maradt egy kis nyílás, amin épphogy csak befért egy kéz.

Ezekbe a méhsejt formájú erős építményekbe lettek a szekta „érdemes" lényei egyszer és mindenkorra befalazva.

A befalazás után az úgynevezett „gondolataik" és az „érzelmeik" bizonyos manipulálásával kellet elfoglalniuk magukat, egészen a planetáris létezésük teljes lerombolásáig.

És amikor az „Önmagukat idomítóknak" nevezett szektariánusok feleségei erre rájöttek, igencsak fellázadtak.

E szekta vallási tanítása részletesen leírta azokat a manipulációkat, amelyeket gyakorolniuk kellett önmagukon, és az erre szentelendő idó't is, hogy ezáltal végre kiérdemeljék a befalazásukat az egyik ilyen „cellába", és ott minden huszonnégy órában egy darab kenyeret és egy korsó vizet kapjanak.

Mikor bejutottunk ebbe a rettenetes kolostorba az összes ilyen szörnyű „cella" foglalt volt, és a befalazottak szolgálata, vagyis hogy minden huszonnégy órában a kis nyíláson át

odaadják nekik a darab kenyeret és a korsó vizet - amit nagy tisztelettel vittek végbe - a többi szektariánusra hárult, akik maguk is befalazásra jelöltek voltak, és akik a sorukra várva a kolostor közepén álló nagy épületben éltek.

Befalazott kedvenceid addig tartózkodtak ezekben a szörnyű sírokban, amíg ez a nélkülözésekből álló lét, ínség és mozdulatlanság a végére nem ért.

Amint a befalazottak társai megtudták, hogy egyikük megszűnt élni, a halott planetáris testét kivették ebből a rögtönzött sírból, és az ily módon önmagát elpusztító lény helyébe azon nyomban befalazta magát eme káros

vallási tanítás egy másik szerencsétlen fanatikusa.

És egyre gyarapodott ezeknek a szerencsétlen „fanatikus szerzeteseknek" a sora, mivel Perlániából szüntelenül érkeztek az új jelöltek.

Perlániában e szekta összes híve tudott már ennek a Szent Buddhának úgymond hiteles utasításaira felépített vallási doktrínájuk „végső akkordjának" beteljesítésére alkalmas helynek a létezéséről. Minden nagy központban úgynevezett „képviselőik" is voltak, akiknek feladata az odajutás megkönnyítése volt.

Miután megpihentünk, és két meg négylábú munkásainkat megetettük, elhagytuk annak a nyomorult szervnek áldozott szomorú helyet, amit bizonyos Nagyon Magas Kozmikus Individuumok meggondolásai alapján kellett beültetni e szerencsétlen bolygó egykori háromagyú lényeinek jelenlétébe.

- Ej! Ej! Ej!... gyermekem! - sóhajtott fel Belzebub. -Képzelheted, hogy nem éppen kellemes érzelmekkel és vidám gondolatokkal hagytuk el ezt a helyet...

Folytatva utunkat a Bőség tengere felé, ismét a legkülönbözőbb formájú, a nagy mélységekből a bolygó felszínére feltört intra-planetáris ásvány konglomerátumból álló szárazföldi talajemelkedéseken keltünk át.

Itt kell beszélnem neked bolygódnak ezt a ma „Tibetnek" nevezett részét illető egészen különös megállapításomról.

Az első alkalommal, midőn ott jártam, Tibet magaslatai valóban egészen rendkívüli módon emelkedtek a Föld felszíne fölé, de anélkül, hogy különösebben különböztek volna

ugyanennek az Ashhark kontinensnek - avagy Ázsiának, amihez Tibet tartozik - vagy a többi kontinensnek magaslataitól.

Azonban a Föld-bolygóra való hatodik és utolsó személyes látogatásom folyamán vissza kellett jönnöm erre az emlékezetes helyre, és megállapítottam, hogy századaik egy pár tucatjának leforgása alatt ez az egész vidék annyira megemelkedett, hogy semmilyen más kontinensen sem volt hozzáfogható magaslat.

Például, a hegygerincek fő vonala, amin akkor átmentünk, és amit az ottani lények „hegyláncnak" neveznek azóta olyannyira túlnőtte a bolygó felszínét, hogy bizonyos csúcsai most magasabbak lettek e „hosszú és hiábavaló szenvedés bolygója" összes abnormális kiszökellésénél. Majdnem azt merném mondani, hogy ha megmászna az ember az egyiket, egy tesszkuánó segítségével még tán ennek az eredeti bolygónak a másik oldalát is „világosan meg lehetne különböztetni"...

- Amikor először észleltem ezt a te igencsak eredeti bolygódon létrejött különös jelenséget, mindjárt arra gondoltam, hogy ez valószínűleg magában hordozza egy nagykiterjedésű kozmikus szerencsétlenség csíráját. Később, amikor statisztikai tanulmányt készítettem erről az abnormális jelenségről, első aggodalmam tovább növekedett. És ez az aggodalom főleg abból eredt, hogy a kimutatásomban eme hegyek magassága évtizedről évtizedre növekedett. Tanulmányomnak ez a része azt is megmutatta, hogyan és mikor fordultak elő ezeknek a tibeti csúcsoknak aránytalan magassága okozta földi „bolygó megrázkódtatások", amit kedvenceid „földrengésnek" neveznek.

Ezeket a Föld által elviselt „bolygó megrázkódtatásokat" gyakran más interplanetáris diszharmóniák okozzák, amelyek maguk is a két transzapalni perturbáció következményei, melyek okát egyszer majd el fogom mondani neked; ugyanakkor, a legtöbb „bolygó rengés", főleg az utóbbi századokban, ezeknek a túlzott kiemelkedéseknek a számlájára írható.

És valóban, ezek a magaslatok egészen aránytalan kiszö-kelléseket eredményeznek a bolygó atmoszférájának jelen-

létében. Más szóval, amit a Föld-bolygó által megszerzett atmoszféra „blastégoklori szférájának" neveznek, az bizonyos helyeken túlságosan kiugró anyagi jelenlétet kapott, és kap jelenleg is ahhoz, hogy az megengedje a „rendszer összes bolygója eredményeinek kölcsönös összeolvadását", így mialatt ez, a Föld-bolygó mozgását az „általános-rendszerharmónia" folyamatában végrehajtja, az atmoszférája bizonyos alkalmakkal mondhatni

„beleakad" e rendszer többi bolygójának vagy üstökösének atmoszférájába.

És ezek az „beakadások" okozzák a „megrázkódtatásokat", vagy „földrengéseket" bolygód általános jelenlétének megfelelő' helyein.

Még azt is el kell magyaráznom neked, hogy a bolygód általános jelenlétében ezek a „megrázkódtatások" azokon a helyeken jönnek létre, amit az általános-rendszer-harmónia mozgásban ennek a bolygónak a rendszer többi tömörüléséhez viszonyított helyzete meghatároz.

Akárhogy is áll a dolog, ha a tibeti hegyeknek ez az abnormális növekedése folytatódik, előbb-utóbb elkerülhetetlen lesz egy nagy kozmikus kiterjedésű katasztrófa.

Különben is, amikor ez a veszély majd nyilvánvalóvá válik, a Nagyon Magas és Nagyon Szent Individuumok kétségtelenül időben meg fogják hozni a szükséges intézkedéseket.

- Engedelmet, engedelmet kérek, Nagyméltóságú Uram!

- szólt közbe Ahoun, és szaporán így folytatta:

- Engedje meg, Nagyméltóságú Uram, hogy beszámoljak bizonyos információkról, melyeket véletlenül kaptam a tibeti hegyek növekedéséről, amiről beszélni méltóztatott...

A helyzet az, hogy éppen mielőtt elindultunk a Karataz bolygóról az a boldogság ért, hogy találkozhattam Viluár arkangyallal, a mi naprendszerünk kormányzójával, és Ő Káprázatossága kegyeskedett felismerni engem, és beszélgetni velem.

Emlékezzen vissza rá, Nagyméltóságú Úr... Amikor a „Zernakúr" bolygón éltünk, Ő Káprázatossága Viluár arkangyal még egyszerű angyal volt és gyakran látogatott el hozzánk.

így amikor beszélgetésünk során a naprendszer nevét hallotta, amelyre száműzve lettünk, Ő Káprázatossága azt mondta, hogy a véglegesen visszatért Kozmikus Eredmények

legutóbbi legnagyobb és legszentebb fogadásán egy bizonyos, Szent Lámának nevezett Individuum abban a privilégiumban részesült, hogy az összes szent Individuum jelenlétében, személyesen helyezhetett Egy-Lényű Örökkévalónk lába elé egy kérelmet, bizonyos magaslatok abnormális növekedését illetően egy bolygón, mely - azt hiszem -ehhez a naprendszerhez tartozik. És kérelme meghallgatást talált Irgalommal Teljes Örökkévalónknál, aki rögtön elküldte erre a naprendszerre az ott már ismerős Luizosz Arkangyalt, hogy ott helyben derítse fel ezeknek a kiemelkedéseknek az okát és mértékét, és tegye meg a szükséges intézkedéseket.

Ezért Ő Megfelelősége Luizosz Arkangyal most éppen siet befejezni folyó ügyeit, hogy oda tudjon menni.

- Jó, jó, kedves Ahoun. - válaszolt Belzebub, és hozzátette:

- Köszönöm ezeket az információkat. Áldva legyen Te remtőnk. Amit most mondtál kétségtelenül hozzá fog járulni ahhoz, hogy elpusztítsa jelenlétemben azt az aggodalmat ami akkor jelent meg benne, amikor először állapítottam meg a tibeti hegyek abnormális növekedését - aggodalmamat, hogy a Bölcsek Bölcsének, a határtalanul tisztelt Mullah Nasszr Eddinnek kedves emléke a Világmindenségből egyszer és mindenkorra eltűnik.

Miután ezt mondta, és felvette szokásos arckifejezését, Belzebub tovább folytatta:

- Mindenféle nehézségek közepette folytattuk tovább utunkat ezen a jelenleg „Tibetnek" nevezett területen keresztül, hogy végül is elérjük a „Keria-Tcsi" nevű folyó forrását; majd pár nap múltán - lehajózván a Bőség tengerének partjáig - visszaértünk *Alkalom* űrhajónkhoz.

- A Föld-bolygóra való harmadik leszállásomat követően sok idő telt el anélkül, hogy „személyesen" visszamentem volna oda; mégis időről időre figyelmesen megszemléltem kedvenceidet a nagy „tesszkuánómon" keresztül.

És hogy sokáig nem mentem oda, annak a következő volt az oka:

A Mars-bolygóra visszaérve hamarosan felkeltették érdeklődésemet azok a nagy munkálatok, amelyeket a Mars

háromagyú lényei bolygójuk felszínén abban az időben végeztek.

Hogy megértsed az engem érdeklő munkák természetét tudnod kell, hogy a Mars-bolygó annak a naprendszernek a számára, amihez a tartozik, a kozmikus anyagok átváltoztatásában egy „mdnelhauti láncszemet" képvisel; és ezért van „keskestasantni szilárd felülete", vagyis az egyik fele ennek a felületnek szilárd jelenlétből, míg a másik „szaliakurapi" tömegből áll, vagy, miként kedvenceid mondanák, az egyik fele szárazföld, ami egy hatalmas kontinenst alkot, míg a másik felét víz borítja.

Márpedig gyermekem, mivel a Mars-bolygó lényei első lé-nyi táplálékként kizárólag „proszphorát", vagy ahogy kedvenceid nevezik „kenyeret" fogyasztanak, így bolygójuk szilárd felületére mindig „búzát" vetnek.

Ez a búza az „evolúciós dzsartklomjához" szükséges nedvességet kizárólag abból nyerte, amit „harmatnak" neveznek; így egy szem búza a szent Heptaparaparshinokh teljes folyamatának csak az egy hetedét hozta, más szóval a termés - mint mondják - csak „egy heted" volt.

Mivel azonban ez a hozam nem elégítette ki szükségleteiket, és egy nagyobb „búzaszaporításhoz" planetáris szaliakuriapik alkalmazását kellett volna igénybe venniük, az ottani három-központos lények már érkezésünkkor arról beszéltek, hogy ebből a szaliakuriapiból a szükséges mennyiséget bolygójuk ellentétes oldaláról áthozzák oda, ahol a lé-nyi létezésük zajlik.

Néhány évük multával végül eldöntötték a kérdést, megtették a megfelelő előkészületeket, és éppen a Föld-bolygóról visszatértemkor kezdték elásni a különleges csatornákat a szaliakuriapi szállítására.

Ez a vállalkozás gyermekem, a lehető legkomplikáltabb volt, és hogy jól elvégezhessék, a Mars-bolygó lényei egyfolytában mindenféle gépeket és szerkezeteket találtak fel.

Ezek között a különböző gépek és masinák között volt számos eredeti és rendkívüli; és mivel engem minden új találmány érdekelt, ez a munka nagyon magával ragadott.

A kedves Mars-lakók szívességéből, majdnem egész időmet ezeken az építkezéseken töltöttem; így abban az idő-

szakban csak igen ritkán szálltam le ennek a naprendszernek más bolygóira.

Csak olykor repültem pihenésként a Szaturnusz bolygóra, Gornakhúr Khárkhárhoz, aki időközben esszenciám igazi barátja lett, s akinek a nagy tesszkuánómat köszönhetem, ezt a csodálatos alkotást, ami - mint már mondtam neked - a távoli tömörülések láthatóságát a hétmillió-kétszáznyolcvanötszörösére növelte.

Huszonharmadik fejezet.

Belzebub negyedik személyes leszállása a Föld-bolygóra

B

ELZEBUB folytatta: - A Föld-bolygóra negyedszer esszenciám barátjának, Gornakhúr Khárkhárnak kérésére szálltam le.

Meg kell mondanom neked, hogy amint barátságot kötöttem ezzel a bizonyos Gornakhúr Khárkhárral szokásommá vált, hogy „szubjektív véleménycseréink" folyamán megosz-szam vele bolygód három központú lényeinek különös pszichizmusáról nyert benyomásaimat.

Beszélgetéseink kedvenceidró'l az ó' érdekló'dését is olyannyira felkeltették, hogy egy napon nagyon komolyan megkért, hogy mindig tájékoztassam - legalább nagy körvonalakban - az őket illető' megfigyeléseimről. Ettől kezdve minden alkalommal elküldtem neki - akárcsak Tuilán nagybátyádnak - a pszichizmusuk furcsa sajátosságairól írt összes jegyzetem egy-egy másolatát.

Most el fogom magyarázni neked, miképpen vált Gornakhúr Khárkhár negyedik leszállásom okává.

Bolygódra történt harmadik leszállásom után, mint már mondtam neked, néha előfordult, hogy felmentem egészen a Szaturnusz bolygóig azért, hogy megpihenjek a barátomnál.

A nála töltött idő alatt meggyőződhettem hatalmas tudásáról, és egy napon az az ötletem támadt, hogy megkérem, szálljon le *Alkalom* űrhajónkon a Marsra, és ott tudásával segítsen az éppen felépült obszervatóriumom végleges berendezésében.

Ne felejtsük el, ha ez az obszervatórium később híressé vált, és hogy tényleg az egész Világegyetem összes hasonló építményei között a legjobbnak bizonyult, azt elsősorban esszenciám eme barátja tudományának köszönhetem.

Kis gondolkodás után Gornakhúr Khárkhár elfogadta kérésemet, és mindjárt meg is vitattuk, mi módon tudjuk ter-vünket.megvalósítani.

Probléma volt, hogy a Szaturnusz bolygóról a Mars-bolygóra vezető út olyan kozmikus szférákon ment keresztül, amelyek egyáltalán nem feleltek meg Gornakhúr Khárkhár jelenlétének, mivel ennek a lénynek még csak egy egyszerű planetáris létezésre voltak meg a lehetőségei.

Megfontolásunknak az lett az eredménye, hogy főbb segédjei a személyes irányítása alatt már másnap berendeztek az *Alkalom* űrhajónkon egy külön fülkét, és azt felszerelték mindenféle gépezettel a Szaturnusz bolygó atmoszféráját képező olyan anyagok előállítására, amelyekhez Gornakhúr Khárkhár létezését a Természet alkalmassá tette.

Az előkészületek befejeztével, egy „khr-khr-khru" múltán, elindultunk a Mars-bolygó felé, ahova minden nehézség nélkül meg is érkeztünk.

Mivel a Mars-bolygónak majdnem ugyanaz az atmoszférája mint a Szaturnusznak, esszenciám barátja, Gornakhúr Khárkhár hamar akklimatizálódott, és végül is majdhogynem otthonosan érezte magát.

A Marson töltött idő alatt tervezte meg ezt a „tesszkuánót", vagy, mint a kedveltjeid mondanák, ezt a „teleszkópot", ami obszervatóriumomat az egész Világegyetemben híressé tette.

Az általa felépített tesszkuánó valójában a lényi intelligencia egyik csodája volt, mivel a távoli kozmikus tömörülések láthatóságát a hétmillió-kétszáz-nyolcvanötszörösére növelte akár bizonyos olyan folyamatok közben, amin a kozmikus anyagok a legtöbb ilyen tömörülést körülvevő atmoszférában átmennek, akár azok közben, amin a kozmikus éternokrilnó az amoszférák-közötti térben megy át.

Eme tesszkuánó révén néha minden lehetőség megadatott számomra, hogy otthon a Marson majdnem mindent megfigyeljek, ami az általános-rendszeri-mozgás folyamata alatt történt, e naprendszer más bolygóinak azon felszínein, amelyek éppen obszervatóriumom látóterében voltak.

Márpedig kedves gyermekem, egy napon, amikor nálam vendégeskedett Gornakhúr Khárkhár és velem együtt figyelte kedveltjeid létezését, véletlenül észrevettünk egy dolgot,

ami közöttünk komoly eszmecserét váltott ki eredeti bolygód háromagyú lényeit illetően.

Eme „véleménycsere" eredményeképpen magamra vállaltam, hogy leszállók e bolygó felszínére, és elfogok néhány „majomnak" nevezett lényt, majd *a* Szaturnuszra viszem azokat, hogy bizonyos, minket meglepő tényeket magyarázó kísérleteket hajtsunk végre rajtuk.

Elbeszélésének ezen a pontján egy „leitutsanbrosszt" hoztak Belzebubnak, egy fajta fémlapot, amire a kapott étertáviratok szövegét veszik fel; a címzettnek elég ezt a hallási érzékszervéhez illeszteni, hogy meghallja amit közölni akarnak vele.

Amikor Belzebub ily módon lehallgatta a „leitutsanb-rossz" tartalmát unokája felé fordult és ezt mondta neki:

- Látod gyermekem milyen egybeesések vannak a mi Vi
lágegyetemünkben!

Ez az étertávirat pontosan a kedvenceidre és a „majom" lényekre vonatkozik, amelyeket éppen most említettem.

A Mars-bolygóról küldték, és többek között arról tudósít, hogy a Föld-bolygó háromagyú lényei ismét meg vannak zavarodva az úgynevezett „majom kérdéssel".

Ezzel kapcsolatban tudnod kell, hogy - szintén az ő abnormális lényi létezésükből eredően - már réges-régen kikristályosodott ezeknek a Föld-bolygón megjelenő és ott élő, különös háromagyú lények jelenlétében egy furcsa tényező; mely periodikusan felerősödik, és jelenlétükben időről időre kivált egy „fokozódó impulzust" amely hatása alatt megszületik bennük a vágy, hogy minden áron megtudják, vajon ó'k-e a majmok leszármazottai, vagy fordítva.

Ebből az étertáviratból ítélve, ezúttal e kérdés különösen az „Amerika" nevű kontinensen lakó kétlábú lényeket izgatta fel

Bár ez a kérdés valamilyen módon állandóan nyugtalanítja őket, ám olykor hosszú időre „aktuális kérdéssé" is válik, ahogy ó'k maguk mondják.

- Nagyon jól emlékszem a majmok eredetét illető első
„szellemi forrongásukra" még abból az időből amikor ked-

véne kifejezésük szerinti „kulturális központjuk" Tikliamuish országa volt.

Ezt a „szellemi forrongást" egy Menitkel nevű, új kiképzésű tudós „okoskodásai" váltották ki.

Ebből a Menitkelből először is azért lett tudós, mert meddő nagynénje egy remek „házasságközvetítő" volt, és gyakran összejárt a „hatalom-birtokló" lényekkel; másodsorban azért, mert abban az életkorban, amikor a határához ért annak, hogy egy felelős lény legyen, születésnapi ajándékul egy könyvet kapott, aminek címe a következő volt: *„A Jó Modornak és a Szerelmeslevelekfogalmazásának kézikönyve".* Mivel nagybátyja, egy volt zálogház tulajdonos által ráhagyott örökség nagy anyagi függetlenséget, és ennek következtében teljes szabadságot biztosított neki, unalmában írt egy vastag tudományos könyvet, melyben a majmok eredetét illetően, különböző „logikus bizonyítékokkal" alátámasztva egy egész teóriát „kotyvasztott" össze - természetesen olyan „logikus bizonyítékokkal", amilyenek csak a téged érdeklő furcsa szerzetek értelmében fogamzanak meg és kristályosodnak ki.

Ez a Menitkel teóriáin keresztül „bebizonyította", hogy a „majom komáik" nem mástól, mint az úgynevezett „vad állapotba visszatért emberektől" származnak.

A többi akkori földi lény, vakon - mint ahogy az már a sajátosságukká vált - és bármi „esszencia-kritika" nélkül hitt ennek a „nagynénje pici unokaöccsének"; és ettől kezdve ez a kérdés - kedveltjeid különös „értelmét" megzavarva - a képzelődések és a viták témájává lett, és maradt is egészen a hetedik „nagy időszakos planetáris kölcsönös pusztítás! folyamatig".

Eme ártalmas idea e szerencsétlenek legtöbbjének ösztönébe egy másik abnormális, úgynevezett „zsarnoki tényezőt" rögzített meg, ami az általános jelenlétükben azt a csalóka érzelmet keltette fel, hogy ezek a majom-lények szent lények. És ez a tényező egy abnormális szentségtörési impulzust váltott ki bennük, ami nemzedékről nemzedékre öröklődött, és sok lény ösztönére még ma is gyakorolja hatását.

Ami pedig magát az ideát illeti - a hazug ideát, amit ez a „zálogház sarjadék" főzött ki - az majdnem két

évszázadu-

kon keresztül tartotta fenn magát, és legtöbbjük „értelmének" szerves részévé vált; csupán a majdnem fél évszázadon át tartó hetedik általános planetáris kölcsönös elpusztítás folyamatból eredő különféle események törölték el apránként, és végül is teljesen közönséges jelenlétükből.

Azonban amikor a „kultúrájuk" a most „Európa" nevet viselő kontinensre összpontosult, és ismét eljött az ideje annak, hogy az ottani, „abszurd okoskodás" nevű eredeti betegség a maximális intenzitását érje el - mivel ez a betegség már régóta a Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvénynek volt alávetve, mely szerint az intenzitás változásai is bizonyos periodicitásnak engedelmeskednek - ez a „majom kérdés", vagyis, hogy melyik származik a másiktól, az egész Világegyetem háromagyú lényeinek nagy sajnálatára ismét felbukkant, és miután kikristályosodott, kedvenceid abnormális „értelmének" szerves részévé vált.

A „majom kérdés" ezúttal is egy természetesen „nagy", de „egészen új kiképzésű tudós" lény impulzusára elevenedett fel, akit Darwinnak hívtak.

És e „nagy" tudós teóriája, ugyancsak az ő logikájukra alapozva pont az ellenkezőjét kezdte „bizonyítani" annak, amit Menitkel állított, vagyis azt, hogy ők maguk ezeknek a Majom Uraknak leszármazottjai.

- Ami pedig eme két „nagy" földi „tudós" teóriáinak objektív valóságát illeti, azzal kapcsolatban a mi tiszteletreméltó Mullah Nasszr Eddinünk egyik bölcs szentenciája jut eszembe:

„Mindkettőjükre rámosolygott a szerencse, mivel mindkettőjüknek sikerült a páratlan Sherezádé igazijceresztany-ját megtalálnia egy régi trágyadombon."

Mindenesetre emlékezz rá, hogy ez a kérdés - több, pontosan ugyanilyen múlékony kérdéssel együtt - állandó témát szolgáltatott hosszú évszázadokra annak a gondolkodásfajtának, amit kedvenceid az „értelem felsőbb megnyilvánulásának" tartanak.

Szerintem a kedvenceid egy tökéletesen helyes választ kaptak volna a majmok eredetének kérdésére, ami szüntelen háborgatja őket, ha a maga helyén alkalmazni tudták volna rá a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk egyik szentenciáját,

amit számos alkalommal használt:

„Minden félreértés forrását csakis az asszonyban kell keresni".

Hogyha hasznosítani tudták volna ezt a bölcs módszert az rejtélyes kérdésük megoldására, végül talán felfedezhették volna komáik eredetét.

- Mivel ezeknek a majmoknak genealógiája valóban rendkívül komplikált és szokatlan, én erről minden lehetséges szempontból fel fogom világosítani az értelmedet.

Valójában sem ők nem származnak a majmoktól, sem a majmok tőlük, hanem e majmok keletkezésének okaként -éppúgy, mint minden ottani félreértés esetében - megint csak az asszonyaikat találjuk.

Először is tudnod kell, hogy ezek a Földön ma megjelent változatos külső formájú majom-lények a második transzapalni perturbáció előtt még nem léteztek, a fajuk genealógiája csak e katasztrófa után kezdődik.

E „téves" faj eredetének - mint minden ennek a szerencsétlen bolygónak felszínén előforduló a szó objektív értelmében vett többé-kevésbé súlyos eseménynek - két egymástól teljesen független oka van.

Az első, még mindig - a bizonyos Nagyon Nagy és Nagyon Szent Individuumok már említett gondatlanságában, a második, megint csak a kedvenceid által abnormálisán megalapozott mindennapos lényi létezési körülményeiben rejlik.

A helyzet az, hogy a második nagy transzapalni perturbáció folyamán ez a szerencsétlen bolygó a fő Atlantisz kontinenssel együtt sok kis és nagy szárazföldet nyelt el a mélyébe, és helyükre újak jelentek meg.

E szerencsétlen bolygó általános jelenléte különböző részeinek elmozdulásai az ő néhány napjaikon keresztül tartottak, ismételt bolygórengések és más olyan megnyilvánulások kíséretében, amelyek a lények minden fajtájának tudatában és érzetében elkerülhetetlenül nagy rémületet váltottak ki.

Ebben az időszakban, sok háromagyú kedvelted - más egy- és kétagyú, velük együtt véletlenül épen maradt lény társaságában - a már újonnan kialakult szárazföldeken, számukra teljesen ismeretlen vidékeken találta magát.

Pontosan akkor történt, hogy sok ilyen különös kesztcsapmartni háromagyú, aktív vagy passzív nemű lény, vagy mint ők mondják sok „férfi" és „nő" arra kényszerült, hogy több éven keresztül egymástól, vagyis az ellentétes nemtől távol éljen.

- Mielőtt elmesélném neked hogyan zajlott le mindez, részletesen kell beszélnem arról a szent anyagról, ami minden lényi táplálék evolúciós átalakulásának végső eredménye, és ami minden lény jelenlétében létrejön - „agyrendszer" szerinti megkülönböztetés nélkül.

Ezt a szent anyagot, amit minden lény jelenléte kitermel, szinte mindenhol „hexioekharinak" nevezik; de a Földön, kedvenceid a „sperma" nevet adták neki.

A mi Közös Teremtő Atyánk irgalommal teljes előrelátása és parancsolata, valamint a Nagy Természet megvalósítása szerint, ez a szent anyag, ami bármilyen „agyrendszer" és külső burkolat szerinti megkülönböztetés nélkül, minden lény jelenlétében arra a célra alakul ki, hogy közvetítésével tudatosan, vagy automatikusan, a lényi kötelességüknek azt a részét hajtsák végre, ami a fajtájuk folytatásában áll; de a háromagyú lények jelenlétében azért is keletkezik, hogy azt tudatosan átváltoztathassák felső lényi-testeik felöltésére saját lényük javára.

A jelenkori háromagyú lények által az „Atlantisz kontinens szerencsétlenségének" nevezett második transzapalni perturbáció előtt, abban az időben, amikor a kundabuffer szerv tulajdonságainak különböző következményei már kezdtek jelenlétükben kikristályosodni, egy lényi impulzus alakult ki apránként bennük, amely később uralkodóvá vált.

Ezt az impulzust ma „élvezetnek" nevezik, és kielégítésére háromagyú lényekhez nem méltó módon kezdtek el élni, vagyis legtöbbjük lassacskán ezt a szent lényi anyagot egyedül ennek az impulzusnak a kielégítésére távolította el magából.

- Márpedig, gyermekem, ettől kezdve a Föld-bolygó háromagyú lényeinek legtöbbje nem volt hajlandó, ennek a bennük állandóan termelődő anyagnak kivetését csak a Nagy Természet által normálisan létesített, a lények szerve zetének megfelelő, kizárólag fajuk folytatására irányuló idő-

szakokban előidézni; és mivel a legtöbbjük azt is abbahagyta, hogy ezt az anyagot felső lényi-testének tudatos felöltésére alkalmazza, így az történt, hogy amikor azt az addigra már mechanikussá vált módszerekkel nem távolították el magukból, természetesen egy „szirklinimána" nevű állapotot éreztek, amit ők maguk a következő szavakban fejeznének ki: „az ember nem igazán érzi jól magát" - állapot, amihez mindig egy „mechanikus szenvedés" járul.

Majd amikor eljön az ideje emlékeztess, hogy elmagyarázzak minden részletet azzal az időszakkal kapcsolatban, amit a Természet a „különböző agyrendszerű lényeknek", fajuk folytatása céljából a „hexioekhari" normális felhasználási folyamatára határozott meg.

Mivel ezek a lények hozzánk hasonlóan csak kesztcsapmartni lények, így amikor a bennük folyamatosan és elkerülhetetlenül keletkező szent anyagot normálisan az „elmu-árnó" szent folyamata által fajtájuk folytatására használják, annak eltávolítása kizárólag az ellenkező nemmel történhet meg. Azonban ezeknek a háromagyú lényeknek, akik a véletlen folytán megmenekültek a végzetes csapás alól, többé már nem állt szokásukban ezt a anyagot felső lényi testeik felöltésére felhasználni, és mivel akkor már egy háromagyú lényhez méltatlan módon éltek, így amikor az ő több évükön keresztül kénytelenek voltak az ellenkező nemű lényektől távol létezni, a hexioekhari szent anyag eltávolítására különböző természetellenes módszerekhez folyamodtak.

A hímnemű lények a „murdurten" és *a* „androperasty" nevű természetellenes módszerekhez folyamodtak, ezeket a rendellenességeket a Föld-bolygón „onanizálásnak" és „pe-derasztiának" hívják, és ezek a természetellenes módszerek teljesen kielégítették őket.

Ami pedig a „passzív nemhez" tartozó háromagyú lényeket illeti, vagy ahogy ők maguk mondják az „asszonyaikat", őket ezek a természetellenes módszerek nem elégítették ki teljesen, és ezek az akkori szegény „árva-asszonyok", akik már a férfiaknál sokkal ravaszabbak és találékonyabbak voltak, elkezdtek más formájú lények után nézni, hogy azokat a „partnereikké" szoktassák.

És az ilyen „partnerség" játékai folytán kezdett megjelenni Világegyetemünkben a lényeknek egy fajtája, ami nem

volt - mint kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná - „se hús, se hal".

- Azonban a két heterogén hexioekhari ilyen abnormális összeolvadásának lehetőségét illetően egy lény új planetáris testének megfogamzására és kialakulására még el kell magyaráznom neked a következőt:

A Föld-bolygón, miként a Világegyetem többi bolygóján, amit kesztcsapmartni lények népesítenek be - vagyis olyan háromagyú lények, akiknél az új lény teremtésére a szakrális hexioekhariaiknak feltétlenül két különböző és független nem jelenlétében kell kialakulniuk - az alapvető különbség az ellentétes hexioekharik között, például a „férfié" és a „nőé" között a következő: a hímnemű lények jelenlétében létrejövő hexioekhari kialakulásában a szent Triamazikamnó szent „állítási" vagy „pozitív" ereje, míg a nőnemű hexioekhari kialakulásában ugyanannak a szent törvénynek a szent „negatív", vagy „ellenállási" ereje vesz részt.

A Világegyetemben, minden létező Atyjának kegyelem-mel-teljes előrelátásának köszönhetően és az Ő parancsolata szerint, valamint a Nagy Anya-Természet általános rendjének megfelelően, két különböző nemű lény között létrejövő folyamat alatt, amit a „szent elmuárnó folyamatának" neveznek - bizonyos környezeti körülmények között, és a szent Triamazikamnó harmadik, külön lokalizált szent erejének, a „egyesítő" erőnek részvételével - e két független lényben létrehozott két hexioekhari összeolvadása egy új lény kialakulását idézi elő.

Jelen esetben két heterogén hexioekhari ennyire abnormális összeolvadása csakis a „rezgésszám összességek affinitása" nevű kozmikus törvény alapján vált lehetségessé - egy olyan törvény alapján, amely e szerencsétlen bolygó által elszenvedett második transzapalni perturbáció következtében kezdett működni, és amelynek a bolygó általános jelenlétére gyakorolt hatása még most is folytatódik.

Erről a kozmikus törvényről még fontos elmondanom, hogy az után a módosítás után jelent meg és tartotta fenn magát a Világegyetemben, amit a Mi Teremtőnk az alapvető szent Triamazikamnóra alkalmazott annak érdekében, hogy a Heropaszt veszélytelenné tegye; vagyis azt követően, hogy

ennek a törvénynek mindaddig teljesen független szent elemei, külső erőktől függővé váltak.

Ám te csak akkor fogod megérteni ezt *a* kozmikus törvényt az összes vonatkozásában, amikor már ígéretemhez híven elmagyaráztam neked a világ teremtésének és a világ fenntartásának összes fő törvényét.

Addig is ezzel a kérdéssel kapcsolatban tudd, hogy az említett kozmikus törvény folytán, Nagy Világegyetemünk egyetlen, normális létezéssel rendelkező bolygóján sem tud soha összeolvadni a szent Triamazikamnó szent állítási részének lokalizálására észlelő, és átváltoztató szervekkel rendelkező háromagyú lényeknek, vagyis a „hímnemű" kesztcsapmartni lényeknek jelenlétében kialakuló hexioekhari az ellenkező nemű kétagyú kesztcsapmartni lények jelenlétében létrejövő hexioekharival.

Ellenben, amikor a kozmikus erők egyesülése egy különleges kombinációnak megfelelően történik, ugyanennek a „rezgésszám összességek affinitása" törvényének hatása alatt, bizonyos környezeti körülmények között, a „nőnemű" háromagyú kesztcsapmartni lények jelenlétében kialakuló hexioekhari néha képes tökéletesen összeolvadni a „hímnemű" kétagyú kesztcsapmartni lényekben létrejövő hexioekharival - de csakis az alapvető szent Triamazikamnó megvalósítási folyamatának aktív tényezőjeként.

- Egyszóval, ezek alatt a borzalmas évek alatt, a bolygódon megvalósult egy, a Világegyetemben nagyon ritka jelenség, ami a két különböző agyrendszerű, ellenkező nemű kesztcsapmartni lény hexioekharija közötti összeolvadás; és ez a „téves", most „majomnak" nevezett földi lények őseinek megjelenését eredményezték, amelyek még a mai napig sem hagyják kedvenceidet békén, sőt időről időre teljesen felkavarják különös értelmüket.

De ennek a borzalmas időszaknak elmúltával bolygódon egy aránylag normális közönséges lényi élet folyamata állt vissza, és kedvenceid két különnemű lényei ismét egymásra találtak és újra együtt kezdtek élni, s attól kezdve ezek a „majom" lények fajuk folytatódását egymás közt valósították meg.

És hogy ezeknek az abnormálisán megjelent majom-lények fajtájának folytatódása egymás között továbbra is létrejöhetett az azért volt lehetséges, mert az első ilyen abnormális lények fogamzása az általam leírt ugyanazon külső körülmények között zajlott le, amelyek általában meghatározzák a jövendő aktív vagy passzív nemű kesztcsapmartni lények jelenlétét.

- Bolygód háromagyú lényei e túlzottan abnormális meg nyilvánulásának a legérdekesebb eredménye az, hogy ott je lenleg ezen majom-lények leszármazottjainak sok fajtája létezik, változatos külső formával; továbbá, ezeknek a kü lönböző fajtáknak mindegyike szembeszökően hasonlít a még mai napig is ott létező négylábú, kétagyú lények vala melyikének külsejére.

És ez azért van, mert az összeolvadás folyamán, ami e majmok ősei megjelenésének eredetét képezte, a „nőnemű" háromagyú, kesztcsapmartni lények hexioekharija mind a mai napig is létező, legváltozatosabb négylábú lények aktív hexioekharijával egyesült.

Valóban gyermekem, mivel utolsó utazásom folyamán a Föld-bolygóra, a véletlen folytán különböző önálló fajtájú majmommal találkoztam, és a már második természetemmé vált szokás szerint figyelni kezdtem azokat megállapítottam, hogy e jelenlegi majmok minden megkülönböztethető „családjának" összes külső megnyilvánulását, beleértve az úgynevezett „automatikus attitűdjeikét" és „arckifejezéseiket", pontosan meg lehet találni az ottani különböző, normális négylábú lények teljes jelenlétében - ám ami a „pszichikai jellemvonásaikat" illeti, azok a majmok minden megkülönböztethető családjánál a legkisebb részletekig azonosak az ottani „nőnemű" háromagyú lények pszichikai jellemvonásaival."

Elbeszélésének ezen a pontján Belzebub elhallgatott. Hosszú szünet után egy kifejezetten kétértelmű mosoly jelent meg ajkán, majd kedves Hasszinján tartva tekintetét, továbbra is mosolyogva folytatta:

- Az éter távirat amit éppen most kaptam még azt is jelzi, hogy a te furcsa kedvenceid azért, hogy a végére járjanak

ennek a kérdésnek - vagyis, hogy egyszer s mindenkorra rögzítsék, melyik származik a másiktól - az ember a majomtól, vagy a majom az embertől - még azt is elhatározták, hogy „tudományos kísérleteket" hajtanak végre, és e célból többen az Afrikai kontinensre mentek, ahol számos ilyen majom él, hogy azokból a „tudományos kutatásaikhoz" elegendőt magukkal vigyenek.

Az éter táviratból ítélve, ezek a téged érdeklő földi lények ott ismét a szokásos „különcségeikbe" estek.

Az alapján, amit megfigyeléseimen keresztül róluk tanultam, már előre látom, hogy ez a „tudományos kísérlet" természetesen a többi ottani kedvencedet is a legnagyobb mértékben érdekelni fogja, és egy bizonyos ideig az ő különös értelmük számára véget nem érő szóváltások és viták alapanyagául fog szolgálni, ami egyébként ott a dolgok tökéletes rendjéhez tartozik.

Ami pedig az Afrikából elhozott majmokon tervezett „tudományos kísérletet" illeti, egészen biztosan meg tudom mondani neked előre, hogy annak legalábbis az első része kétségtelenül „egy nagy siker" lesz számukra.

És azért lesz „egy nagy siker" számukra, mert a majmok maguk is úgynevezett „csiklandozási eredményből" származó lények, így nagy hajlamuk van „csiklandozással" foglalkozni, és biztosak lehetünk benne, hogy mindjárt *hozzá* is fognak látni, lelkesen segítve kedveltjeidet „tudományos kísérleteikben".

Ami azokat a lényeket illeti, akik ennek a „tudományos kísérletnek" végrehajtására készülnek, és azt a hasznot, amit abból a többi hasonló háromagyú lény húzhat, mindarról lehet egy elképzelésünk, ha felidézzük a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk mélyen bölcs szentenciáját: „Boldog az az apa, kinek még ha rablással vagy gyilkossággal is, de el van foglalva a fia, mert akkor nem lesz ideje rá, hogy rászokjon a csiklandozással foglalkozni."

- Tulajdonképpen gyermekem, azt hiszem még nem mondtam neked, hogy az Orsz naprendszerről való távozásom óta ki és miért tudósít engem éter táviratokon keresztül a különböző bolygókon, és természetesen a te Föld-bolygódon lejátszódó legfontosabb eseményekről.

229

A MINDENSÉŰRÓ'L ÉS MINDENRŐL

Emlékszel, említettem neked, hogy törzsünk egyik fiatal lénye volt felelős az első leszállásomért a Földre. Ő a történtek után nem akart tovább ott maradni, és visszatért velünk a Mars-bolygóra, ahol később remek kormányzójává lett mindazon felebarátainknak, akik a Mars-bolygón laktak, s végül a törzsünkhöz tartozó összes lénye is, akik különböző okoknál fogva még az Orsz naprendszer bizonyos bolygóin élnek.

Márpedig gyermekem, amikor ezt a naprendszert elhagytam, neki ajándékoztam a híres obszervatóriumomat mindennel ami hozzá tartozott; s ő hálából ígéretet tett arra, hogy a Mars-bolygó időszámítása szerinti évről évre tájékoztatni fog minden fontos eseményről, ami ennek a rendszernek bolygóin lejátszódik.

Jelenleg a legnagyobb pontossággal értesít a legfontosabb eseményekről, amelyek mindazon bolygókon játszódnak le, ahol lényi létezés van; és ismerve a Föld-bolygón élő háromagyú lények iránti mély érdeklődésemet, minden tőle telhetőt megtesz, hogy mindenféle megnyilvánulásaikról hírt adjon, és így lehetővé tegye számomra, hogy ezeknek a háromagyú lényeknek összes közönséges lényi életfolyamatáról tájékozott maradjak, bár jelenleg még az ő pihekönnyű gondolataik számára is elérhetetlenül távol vagyok.

Ezek a lényeink kormányzója által a Föld-bolygó háromagyú lényeiről gyűjtött különböző információk egyrészt az általam ráhagyott nagy tesszkuánóval végrehajtott megfigyeléseiből, másrészt pedig azokból a hírekből származnak, amelyeket törzsünknek attól a három lényétől kap, akik azt választották, hogy örökké a te Föld-bolygódon maradnak, és most mindhármuknak az Európa kontinensen van saját, jól megalapozott, független vállalata - olyan, amely a jelenlegi körülmények miatt, elengedhetetlen minden ott élő lény számára.

Egyiküknek egy nagy városban van „temetkezési vállalata"; a második egy másik nagy városban egy „házassági és válási ügyekkel" foglalkozó irodát vezet; és a harmadik számos kirendeltségből álló hálózat tulajdonosa, amelyeket különböző városokban alapított arra, amit „pénzváltásnak" neveznek.

230

belzebub negyedik személyes leszállása a föld-bolygóra

- Ám gyermekem, eme éter távirat jóvoltából jócskán eltértem eredeti elbeszélésemtől.

Térjünk hát vissza korábbi témánkra.

Nos, e negyedik Földre repülésem során az *Alkalom* űrhajónk a „Vörös tenger"-nek nevezett vízre szállt le.

Azért választottuk ezt a helyet, mert keletről partjait mosta a „Grabontzé" kontinensnek - amit most Afrikának neveznek - éppen azét a kontinensét, ahova azért akartam menni, mivel ott ezekből a számomra szükséges majom-lényekből sokkal több van mint a te bolygód felszínének bármely más szárazföldjén; és azért is választottuk, mert ebben az időszakban az *Alkalom* űrhajónk kikötésére kiváltképp megfelelt; de legfőképpen azért, mert közel volt az akkor „Nilia", jelenleg „Egyiptom"-nevet viselő országhoz, ahol abban az időben azok a törzsünkhöz tartozó lények éltek, akik ezen a bolygón kívántak maradni, és akik segítségében bízva akartam a majmokat elfogni.

Amikor leszálltunk a Vörös tengerre, *Alkalom* űrhajónkat elhagyván, „hippodrenekakhon" hajóztunk a partra, majd onnan teveháton értük el a várost, ahol a mieink laktak, a majdani Egyiptom fővárosát.

Ez a főváros a „Théba" nevet viselte.

Thébába érkezésem napján törzsünk egyik ottani tagja beszélgetés közben több más mellett elmondta azt is, hogy ennek az országnak földi lényei egy új rendszert találtak fel arra, hogy a többi kozmikus koncentrációt bolygójukról megfigyelhessék, s most éppen az ehhez szükséges épületek felépítésén dolgoznak, és mindenki állította, hogy eme rendszer által nyújtott előnyök és lehetőségek példa nélküliek a Földön.

Amikor elmondta mindazt, amit saját szemével látott, az azonnal felkeltette érdeklődésemet, mert ennek az új építménynek bizonyos részleteiről hallva úgy tűnt, hogy ezek a földi lények talán módot találtak bizonyos alkalmatlanságok leküzdésére, amelyeken az utóbbi időben oly sokat gondolkodtam a Mars-bolygón az obszervatóriumom felépítése alatt.

Úgy határoztam, hogy elhalasztóm eredeti szándékom végrehajtását - vagyis, hogy egyenesen dél felé indulok a kontinensen a szükséges majmok elfogásáért -, és előbb el-

megyek oda, ahol ezeket az épületeket emelték, hogy azoknak minden részletével én magam is megismerkedjek, és rájöjjek miről is van szó.

- Tehát a Thébába érkezésem utáni napon, vezetőként magammal vittem törzsünk egyik lényét, akinek számos barátja volt ott, köztük az építmény főépítésze, és egy úgynevezett „tcsurteteffen", természetesen a mi Ahoununk kíséretében, lehajóztam a ma „Nílus"-nak nevezett nagy folyamon.

Közel a helyhez, ahol ez a folyam egy nagy szaliakuriapi felületbe torkolt, majdnem teljesen kész állapotban találtuk ezeket a hatalmas műépítményeket, melyeknek bizonyos részei különösen érdekeltek.

A területet, ahol eme „új obszervatórium" - ahogy ők nevezték - valamint több más a lényi létezésük jólétét szolgáló épület munkálatai folytak, akkor „Avazlinnek" hívták; néhány évvel később a „Kaironana" nevet kapta; manapság egyszerűen „Kairó város külvárosaiként tartják számon.

A kérdésben forgó műépítményeket jóval a negyedik Földre szállásom előtt kezdte el az egyik „fáraó"-juk - ezzel a névvel illették az ottani lények a császárukat -, és éppen első odalátogatásom idején tartott a befejezésénél az unokája, egy másik „fáraó".

Noha az az obszervatórium, ami érdekelt, még nem készült el teljesen, de már lehetséges volt onnan a kozmikus koncentrációk láthatóságát megfigyelni és tanulmányozni ezen koncentrációkból származó eredményeket, valamint eme eredmények kölcsönhatását.

Azokat a lényeket akik ezekkel a megfigyelésekkel és tanulmányokkal foglalkoztak, abban az időben a Földön „asztrológusoknak" nevezték.

Azonban később, amint már kedvenceidben végérvényesen megrögződött az „abszurd okoskodás" nevű pszichikai betegség -, ami olyan sikeresen hanyatlásba döntötte ezeket a specialistákat is, hogy immár csak annak „specialistáivá" lettek, hogy neveket adjanak a távoli kozmikus koncentrációknak -, „asztronómus"-nak kezdték nevezni őket.

- S hogy környezetük lényei számára az értékükben és jelentőségükben mi is a különbség az akkori szakemberek és azok között, akik ma is úgymond ugyanezzel foglalkoznak, nyilvánvalóvá teheti számodra az állandó hanyatlás ama adatok „kristályosodási fokában", amelyek a „józan logikus gondolkodást" váltják ki, s aminek ott kell lennie kedvenceidnek - mint háromagyú lényeknek - az általános jelenlétében. Ezért tartom szükségesnek, hogy ezt a rongálódást megmagyarázzam neked és téged egy megközelítő értéshez hozzásegítselek.

Ebben az időben azok a felelős korú háromagyú földi lények, akiket a többiek „asztrológusnak" hívtak, azon kívül, hogy tudományuk eme ágának még alaposabb kifejlesztését szolgálva különböző kozmikus koncentrációkon végeztek megfigyeléseket és kutatásokat, magukra vállaltak több más, meghatározott,

környezetükkel szembeni esszencia kötelezettséget is.

Az ilyen alapvető kötelességek egyike az volt - hogy a mi tzirliknereinkhez hasonlóan -, típusuknak megfelelően adjanak tanácsot az összes házaspárnak a „hívőik" közül, ahogy azt akkor mondták, a szent „elmuárnó" folyamatának idejéről és formájáról, hogy eredményeik fogamzása a megkívánt és megfelelő legyen. Azután amint ezek az eredmények, vagy ahogy ők mondták „újszülöttek" megvalósultak, el kellett készíteniük a „oblekiunerishüket", vagyis azt, amit a kortárs kedvenceid „horoszkópnak" hívnak. Eme „oblekiunerish" alapján azután felvállalták *a* kötelezettséget, hogy vagy saját maguk, vagy a megbízottjaik irányítani fogják őket először is a felelős létezésre való előkészítés egész időszakában, majd a felelős létezésük folyamán, megadván nekik az oblekiunerishen és a kozmikus törvényeken alapuló összes szükséges felvilágosítást. A felvilágosítást, ami azon törvényeken alapul, amelyeket ők állandóan vizsgáltak más nagy kozmikus koncentrációk eredményeinek az összes bolygón levő lényi létezések folyamatára gyakorolt hatására vonatkozóan.

Felvilágosításaik és „figyelmeztető tanácsaik" a következőből álltak:

Amint a hívőik egyik lényének jelenlétében az egyik funkció összhangja megromlott, vagy elkezdett romlani, ez az il-

lető a kerületi asztrológushoz fordult, aki *a* már elkészült „oblekiunerish", és az atmoszféra folyamatainak a naprendszerük többi bolygói hatása alatt előidézett, a számításaik által előrelátott változásai szerint közölte vele hogyan kellene a planetáris testével szemben eljárnia, bolygójuk krentonalni mozgásának egy meghatározott periódusában; például: milyen irányban feküdjön le, hogyan lélegezzen, milyen mozdulatokat részesítsen előnyben, milyen típusú lényekkel kerülje el a találkozást, és sok más ehhez hasonló előírást.

Továbbá, amikor ezek a lények elérték létezésük hetedik évét, kijelölte, még mindig az oblekiunerisha szerint, a nekik megfelelő, ellenkező nemű lényt, az egyik legfontosabb lé-nyi kötelességnek, a faj folytatásának beteljesítésére, más szóval, ahogy kedvenceid mondanák, kijelölt neki egy „feleséget", vagy egy „férjet".

El kell ismerni akkori kedvenceidnek, hogy amíg ezek az asztrológusok közöttük éltek, pontosan követték a tanácsaikat, és a házastársak csak az ő javallataik szerint keltek egybe.

Ezért akkoriban a házastársak típusok szerint mindig megfeleltek egymásnak, majdnem olyan pontosan, mint az összes többi kesztcsapmartni lényekkel népesített bolygókon.

Bármennyire távol álltak is sok trogoautoegokratikus kozmikus igazság ismeretétől, a régi földi „asztrológusok" ezeket a kiválasztásokat sikeresen csinálták, mert legalább alaposan ismerték a naprendszerük különböző bolygóinak hatását a saját bolygójukon lakó lényekre, vagyis ezeknek a bolygóknak a fogamzás alatt a lényre gyakorolt hatását, úgy a jövőbeli kifejlődése szempontjából, mint egy felelős lény lényének teljes megszerzési ideje alatt.

A hosszú évszázadok során megszerzett tapasztalatnak köszönhetően, amit nemzedékről nemzedékre adtak tovább, már tudták, hogy a passzív nem melyik típusai felelnek meg az aktív nem típusainak, így az irányításuk szerint kiválasztott párokról majdnem mindig kiderült, hogy megfelelőek, ami épp ellentéte annak, mint ami manapság történik, amikor kedvenceidnél a párok majdnem mindig olyan típusok között alakulnak ki/ amelyek egyáltalán nem felelnek meg egymásnak, s aminek az az eredménye, hogy egész életükön

keresztül, a „belső életüknek", mint mondják, majdnem a fele azzal telik el, amit a mi nagyon tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk a következő szavakkal fejez ki:

„Mily jó férj, és mily jó feleség az, akiknek belső élete nem élete párjának állandó „zsémbelésével" van kitöltve."

- Mindenesetre, gyermekem, ha az „asztrológusok" ott továbbra is megmaradtak volna, a hosszú idő során olyan nagy tapasztalatra tettek volna szert, hogy e szerencsétlen bolygó lényeinek létezése manapság legalább is a családot illetően egy kicsit hasonlítana a Nagy Világegyetemünk többi bolygóin élő, nekik megfelelő lényekére.

Azonban, ezt a létezési folyamatukra meghonosított jótékony szokást kedvenceid anélkül, hogy időt szenteltek volna hasznot húzni belőle, mint ahogy azt tenni szokták az összes jó szerzeményükkel, odavetették a mi tisztelt

Mullah Nasszr Eddinünk „falánk disznóinak".

Asztrológusaik is elkezdtek „hanyatlani", mint ahogy az ott mindig történik, és végül teljesen eltűntek.

Amikor ezeknek az „asztrológusoknak" tevékenységét véglegesen megszüntették, helyükbe ugyanennek az ágnak más professzionistái jelentek meg, de ezúttal az „új kiképzésű tudósok" közül, és akik szintén úgy tettek mintha ők is a különböző nagy kozmikus koncentrációk megfigyelésével és tanulmányozásával, és azoknak *a* bolygójuk lényeire gyakorolt hatásával foglalkoznának; de ezeket a professzionistákat körülvevő közönséges lények hamarosan rájöttek, hogy a „megfigyeléseik" és „tanulmányaik" csupán abból álltak, hogy neveket találtak ki a különböző - számukra teljesen jelentéktelen - napoknak és távoli bolygóknak, olyanoknak, amelyekből milliárdnyi van a Világegyetemben, valamint, hogy úgymond megmérték - egy kizárólag általuk ismert, az ő szakmai titkukat képző módszerrel - a távolságot, amit két kozmikus pont között látnak a bolygójukról azokon a „gyerekjátékokon" keresztül, amit ők is „teleszkópnak" neveznek. És akkor azoknak - mint már említettem - az „asztronómus" nevet adták.

- És most gyermekem, mivel ezekről az „ultra-fantaszta", kedvenceid által oly magasra becsült kortársakról kezdtünk

beszélni, nem ártana felvilágosítani értelmedet az ő valóságos jelentőségüket illetően.

Először is tudnod kell egy „valaminek" a létezéséről, ami ezen földi típusok számára jött létre - miként az általában önmagától mindig minden kozmikus egység számára létrejön, hogy az objektív Értelemmel rendelkező lényeknek „kezdeményező tényezőül" szolgáljon bármilyen kozmikus eredmény értelmének és jelentésének felfogására.

Ez a „valami", ami e kortárs földi típusok jelentőségének felbecslésére „kezdeményező tényezőül" szolgál egy hóbortos „térkép", aminek ők maguk - természetesen tudattalanul - az „égbolt térképe" nevet adták.

Nincs szükségünk más logikus következtetéseket levonni ebből a külön az ő számukra megvalósított „kezdeményező tényezőből"; már egyedül a térképük neve is eléggé bizonyítja, hogy az általa adott megjelölések csak viszonylagosak lehetnek, mivel a rendelkezésükre álló lehetőségekkel - bármennyire törik is a „tiszteletre méltó fejüket" a nevek kitalálásán és a különböző kategóriájú mérések alapján elvégzett számításokon - akkor is csak azokat a napokat és bolygókat képesek látni a saját bolygójukról, amelyeknek - szerencséjükre -, az esése nem túlzottan változik az övékéhez képest, és így ráérnek hosszasan megfigyelni - természetesen a saját létezésük rövidségét beleszámítva - és mint fellengzős pátosszal mondják, „a pozíciójukat meghatározni".

Mindenesetre gyermekem, bármi legyen is az eredménye a „tudomány" eme jelenlegi képviselői tevékenységének, nem szabad a szemükre hánynod. Ha nem is hajtanak semmi hasznot kedvenceidnek, legalább nagy kárt sem okoznak. Hiszen kell, hogy elfoglalják magukat valamivel.

Nem ok nélkül viselnek német gyártmányú szemüveget, és Angliában szabott különleges hálóköpenyt.

Végül is hadd foglalják el magukat ezzel! A Teremtő legyen velük!

Különben végül még ők is, mint ezeknek az ottani eredeti lényeknek a legtöbbje, akik szintén úgymond „magasrendű dolgokkal" foglalkoznak, unaloműzésből beállnának" az ötnek egy elleni csatáját elnökölni".

És az közismert, hogy azok a lények, akik ennek a gyakorlatnak adják át magukat, mindig nagyon ártalmas rezgéseket sugároznak ki a környezetük számára.

Ennyi... elég... Hagyjuk békében ezeket a kortárs földi „csiklandozókat" és térjünk vissza félbeszakított témánkra.

- Mielőtt a kérdésben forgó obszervatóriumot és a lényi létezés javára felépített többi építményt leírnám neked, tudnod kell, hogy a háromagyú lények ezeknek a hatalmas művészi alkotásoknak a megalkotásában - amelyeknek sem azelőtt sem azóta nem volt mása, s amelyeket magam is saját szememmel láttam - a „tudatos képességüket"

fejezték ki, amely szintén azon közönséges háromagyú lények által megszerzett eredmény volt, akik a második nagy földi katasztrófa előtt az Atlantisz kontinensen megalakított Akhldann tudós szövetség tagjai voltak, úgy gondolom az volna a legjobb, ha csak röviden is, de elmondanám neked ennek a valóban nagy „tudományos szövetségnek" a történetét.

Különösen fontos, hogy erről tájékoztatva légy, mert a neked tetsző háromagyú lényeket illető jövendőbeli magyarázataim során kétségtelenül többször is vissza kell térnem majd az ottani tudós lények eme társaságára.

Azért is el kell magyaráznom neked ennek a társaságnak megjelenését és létezését az Atlantisz kontinensen, hogy meg tudjam értetni veled, hogy ha a bolygódon bizonyos háromagyú lényeknek sikerül valamire vinniük - a „lényi partkdolgkötelességeknek", vagyis a tudatos munkájuknak és önkéntes szenvedésüknek köszönhetően -, abból amit elnyertek nemcsak a saját „lényük" javára húznak hasznot, hanem annak egy bizonyos részét, miként mi is, öröklődés révén tovább adják, hogy az közvetlen leszármazottjaik javává váljon.

Magad is megértheted ezt a törvényeknek megfelelő eredményt abból, hogy az abnormális közönséges külső lényi létezési körülmények ellenére - amelyek még nem sokkal az Atlantisz kontinens eltűnése előtt kezdtek kialakulni, és a második nagy katasztrófa után olyan sebességgel romlottak, hogy a képesség egy háromagyú lény jelenléte sajátosságainak megfelelő lehetőségek megnyilvánítására hamarosan

véglegesen „pozdorjává lett zúzva" bennük -, ezeket a „tudományos szerzeményeket" öröklődésen keresztül - legalább is részben - bár mechanikusan, de mégiscsak tovább tudták adni távoli leszármazottjaiknak.

Mindenekelőtt meg kell mondanom neked, hogy én erről a történetről „telegüinárák" révén szereztem tudomást, amelyek a Föld-bolygód atmoszférájában is megtalálhatók. Mivel te valószínűleg még nem tudod pontosan mi is az a „teleogüinára", igyekezz tehát az erre a kozmikus megvalósulásra vonatkozó információkat általános jelenléted megfelelő részeinek átadni.

A „teleogüinára" egy materializált idea vagy egy gondolat, mely megjelenése után majdnem a végtelenségig megmarad a bolygó atmoszférájában, ahol felbukkant.

A „teleogüinára" olyan minőségű lényi kontemplációkból képződik, amit egyedül azok a háromagyú lények képesek megvalósítani és birtokolnak, akik jelenlétükben felöltötték felső lényi testüket, és e felső létnyi testek Értelmének tökéletesítését már a „Szent Martfotai" fokáig vitték.

Az ilyen módon anyagiasított lényi ideáknak valamilyen eseményre vonatkozó sorozatát nevezik „korkaptil gondolati szalagnak".

Az Akhldann tudós egyesület megjelenésére vonatkozó „korkaptil gondolati szalagot", mint később megtudtam, szándékosan rögzítette meg egy bizonyos, ma szent „örökkévaló Individuum Aszushilon, aki egy Tétéosz nevű, az Atlantisz kontinensen megjelent háromagyú lény általános jelenlétét öltötte fel, és aki ott négy századdal a második nagy transzapalni perturbáció előtt létezett.

Ezek a „korkaptil gondolati szalagok" addig nem semmisülnek meg, míg a bolygón a „mozgási tempó" ugyanaz marad, mint a megjelenésük pillanatában; s bármi legyen is a kozmikus ok, nincsenek alávetve semmilyen átalakulásnak, amelynek minden más kozmikus anyag és kristályosodás periodikusan alá van vetve.

És bármennyi idő telik is el, minden olyan háromagyú lény, aki elérte azt a képességet, hogy jelenlétében a „szurptakalkni kontempláció"-nak nevezett lényi állapotot megvalósítsa, észlelni tudja ezeket a „korkaptil gondolati szalagokat" és tudatossá tud válni tartalmukról.

- így tehát gyermekem, az Akhldann egyesület megjelenésének részleteiről részben az említett „teleogüinára" szövege révén, részben pedig annak a számos adatnak köszönhetően szereztem tudomást, amit sokkal később gyűjtöttem össze, midőn szokásos tüzetes kutatásaim egyikét végeztem egy engem érdeklő nagyon fontos tényre vonatkozóan.

Ennek a „teleogüiránának" szövegéből és a később megismert adatokból számomra teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy ezt a Föld három-központú lényeiből álló, az Atlantisz kontinensen megjelent Akhldann tudományos egyesületet hétszázötvenöt évvel a második transzapalni perturbáció előtt alapították meg.

A megalapítást egy Bel-Kultasszi nevű ottani lény kezdeményezte, aki felső lényi részeinek tökéletesítését

képes volt eljuttatni egészen egy szent „örök Individuum" lényéig; lényének ez a felső része jelenleg a Purgatórium Szent Bolygóján lakozik.

Miközben az összes külső és belső lényi impulzust és megnyilvánulást tisztáztam, amelyek Bel-Kultasszit arra vezették, hogy létrehozza a közönséges háromagyú lényeknek ezt a valóban nagy egyesületét, melyet akkoriban az egész Világegyetemben „követésre méltónak" tartottak, felfedeztem, hogy ez a jövendő Szent Individuum, Bel-Kultasszi egy napon, miközben minden normális lény szokásához híven kontemplációban volt, és mialatt gondolatai asszociációk révén önmagára összpontosultak, azaz saját létezése értelmére és céljára, egyszerre átérezte és felismerte, hogy az ő egészének működése mindaddig nem úgy folyt, mint ahogy egy egészséges logika szerint kellett volna.

Ez a váratlan megállapítás olyan mélyen megrendítette, hogy attól kezdve magát teljes egészében annak szentelte, hogy bármi áron képessé váljon ezt felfedezni és megérteni.

Először is elhatározta, hogy haladéktalanul megszerzi azt a „képességet", ami erőt és lehetőséget ad neki önmagával szemben az abszolút őszinteségre, vagyis, ami megengedné neki legyőzni azokat az impulzusokat, amelyek a mindenféle, úgy a kívülről jövő, mint az önmaga mélyén, bármely váratlan sokk által előidézett, számos egymástól különböző

asszociációk keletkezése folytán, általános jelenlétének működésében szokásossá váltak, azokat az impulzusokat, amelyek az „ön-imádat", a „kevélység", a „hiúság" stb. neveket viselik.

És amikor hihetetlen „szerves" és „pszichikai" erőfeszítések után elérte ezt, jelenléte velejárójává vált lényi impulzusok iránti könyörtelenséggel elkezdett gondolkodni és visszaemlékezni arra, hogy addigi élete folyamán milyen fajta lényi impulzusok bukkantak fel benne és milyen alkalommal, s hogy azokra - tudatosan vagy tudattalanul - miként reagált.

Ily módon analizálva önmagát, lassacskán kezdett visszaemlékezni elő'ször is arra, hogy melyek voltak azok az impulzusok amelyek „függetlenül szellemmel áthatott" részeiben - vagyis a testében, az érzelmében, és a gondolataiban - ilyen vagy olyan reakciót váltottak ki; azután esszenciájának állapotára, amikor valamire többé vagy kevésbé figyelmesen reagált; és végül, hogy ezen reakciók következtében mikor és hogyan nyilvánult meg tudatosan az „én"-jével és mikor cselekedett automatikusan, csak az ösztöne irányítása alatt.

Akkor történt az, hogy ez a jövő'beni Szent Individuum hordozója, Bel-Kultasszi, ily módon múltja minden észlelésére, megtapasztalására és megnyilvánulására visszaemlékezve tisztán megállapította, hogy külső' megnyilvánulásai egyáltalán nem feleltek meg sem az észleléseinek, sem a benne kialakult határozott impulzusoknak.

Azután az általános jelenléte által az éppen abban a pillanatban észlelt külső és belső benyomásainak ugyanolyan őszinte megfigyelésébe kezdett, és ugyanazt a tudatos és teljes ellenőrzést gyakorolva arra, hogy megvizsgálja mindenegyes szellemmel áthatott része miként észleli, ezeket a benyomásokat, valamint, hogy milyen esetben és mi módon tapasztalja ezeket a teljes jelenléte, és milyen megnyilvánulásoknak lesznek az indítékai.

Ezek a tudatos, minden irányban folytatott figyelések és pártatlan megállapítások végérvényesen meggyőzték Bel-Kultasszit, hogy a saját általános jelenlétében valami nem úgy folyik, mint ahogy annak a józan logika szerint kellene.

belzebub negyedik személyes leszállása a föld-bolygóra

- Mint azt később részletes kutatásaim kimutatták, Bel-Kultasszi, miután megbizonyosodott, hogy önmagán végzett megfigyelései helyesek voltak, kételkedni kezdett a saját érzékelésének és értésének hitelességében és saját pszichikai rendszerének normális létében, első dolga volt ellenőrizni, hogy ő maga általánosságban normális-e akkor, amikor mindent így és nem másként érez és ért meg.

E feladatnak véghezvitelére elhatározta, hogy tisztázza, mások vajon ugyanúgy érzik-e át és ismerik-e fel a dolgokat, mint ő?

E célból érdeklődni kezdett barátai és ismerősei között, és próbálta megtudni, hogy ők hogyan érzik át mindezt, és mi módon lesznek tudatosak mind a múlt, mind a jelen észleléseikről és megnyilvánulásaikról. Ezt

természetesen nagyon óvatosan csinálta, nehogy érintse a hozzájuk is tartozó olyan impulzusokat, mint az „ön-szeretet", a „kevélység", stb.

Bel-Kultasszinak kérdésein keresztül lassacskán sikerült barátaiban és ismerőseiben őszinteséget előidézni, ami mindannyijukat arra vezette, hogy ők mind ugyanúgy erezzenek és lássanak mindent magukban, miként ő

Rövidesen akadt közöttük több komoly lény, akik a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei által gyakorolt hatásnak még nem lévén teljesen alávetve, a dolgok mélyébe hatoltak, s a kérdés őket is igen mélyen érdekelte, tehát folytatták a bennük lejátszódó dolgok ellenőrzését, és azok független megfigyelését a környezetükben.

Valamivel később, még mindig Bel-Kultasszi kezdeményezésére, időről időre összejöttek, hogy megfigyeléseiket és megállapításaikat egymással tudassák.

Hosszú ellenőrzések, megfigyelések és pártatlan megállapítások után a földi lényeknek ez az egész csoportja teljesen meggyőződött arról - mint korábban Bel-Kultasszi is -, hogy nem olyanok, mint amilyennek lenniük kellene.

Kis idő multával csatlakozott a csoportjukhoz számos további lény, akik ugyanolyan jelenlétet szereztek meg, majd megalapították az egyesületet, aminek az „Akhldannék egyesülete" nevet adták.

Az „Akhldann" szó akkor a következő fogalmat fejezte ki:

„Törekvés, tudatossá válni a lények Lényének jelentőségéről és céljáról".

- Az egyesületnek megalapításától kezdve Bel-Kultasszi állt az élén, és tagjainak további tevékenysége az ő vezetése alatt folyt.

Jó néhány évükön keresztül az egyesület ugyanezen név alatt létezett, és a tagjai az „Akhldannszovorok" nevet viselték; de később egy általános jellegű célból több független csoportra oszlottak, és a tagokat a csoportjuk nevével illették.

A csoportokra oszlásuk a következő okból történt:

Amikor végérvényesen meggyőződtek arról, hogy a jelenlétükben van valami nagyon nemkívánatos, minden lehetséges módszerrel kutatni kezdték, hogyan tudnák azt eltávolítani, hogy olyanná váljanak, amilyennek egy egészséges logika szerint lenniük kellene, és így megfeleljenek létezésük okának és céljának - és elszánták magukat, hogy ennek kutatását munkájuk alapjaként, bármi áron véghez viszik. De amikor az értelmük által magukra vállalt feladat gyakorlati végrehajtásába kezdtek, nemsokára rájöttek, hogy annak eléréséhez elkerülhetetlen előzőleg több részletes információ összegyűjtése a tudás különböző speciális ágazataiban.

És mivel lehetetlennek tűnt számukra, hogy mindegyikük egyénenként képes legyen az összes megkívánt speciális tudást megszerezni, így a könnyebbség kedvéért több csoportra oszlottak, amelyek mindegyike tanulmányozhatta a közös célhoz szükséges speciális tudományok valamelyik ágát.

- Márpedig gyermekem, tudnod kell, hogy pontosan ettől fogva jelent meg ott először az igazi objektív tudomány, ami normálisan fejlődött egészen a bolygójuk második nagy ka tasztrófájáig; sőt bizonyos ágazatai akkor példátlan sebes séggel haladtak előre.

így ez idő alatt a neked tetsző háromagyú lények számára nyilvánvalóvá vált lassacskán rengeteg kis és nagy kozmikus „objektív igazság".

Ennek az első - és talán utolsó - nagy tudós egyesületnek tagjai akkor hét független csoportra oszlottak, vagy, ahogy

szintén mondják „tagozatra", és ezeknek a csoportoknak, vagy tagozatoknak mindegyike egy sajátos nevet kapott.

Az Akhldann egyesület első csoportjának tagjait „Akhldann-fokhszovoroknak" nevezték, ami azt jelentette, hogy ők saját bolygójuk jelenléte és a megkülönböztethető részei közötti kölcsönhatás tanulmányozásának szentelték magukat.

A második tagozat tagjait „Akhldann-sztrasszovoroknak" hívták, ami azt jelentette, hogy az ebbe a csoportba tartozó lények a naprendszerükhöz tartozó összes többi bolygó úgynevezett „sugárzásait", valamint ezeknek a különböző sugárzásoknak kölcsönhatásait tanulmányozták.

A harmadik tagozathoz tartozó tagokat „Akhldann-metrosszovoroknak" hívták, ami azt jelentette, hogy ezek a lények a tudomány ama ágának tanulmányozásával voltak elfoglalva, amit mi „szilkurnánónak" nevezünk, s ami részben megfelel a mostani kedvenceid „matematika"-jának.

A negyedik csoport tagjait „Akhldann-pszichosszovorok-nak" nevezték; azért így, mert ők voltak a társaság azon tagjai, akik megfigyelésének tárgya a hasonlóik észlelései, tapasztalásai, és megnyilvánulásai voltak - olyan megfigyelések, amelyeket statisztikákkal igazoltak.

Az ötödik tagozathoz tartozó tagokat „Akhldann-harnosszovoroknak" hívták, ami azt jelentette, hogy annak a tudománynak a tanulmányozásával foglalkoztak, amit kedvenceid jelenleg „kémiának" és „fizikának" neveznek.

A hatodik tagozathoz tartozó tagokat „Akhldann-misztesszovoroknak" hívták; ők tanulmányoztak minden lényeken kívül létrejövő, akár tudatosan kívülről előidézett, akár magától keletkező eseményt; és próbálták pontosan meghatározni, hogy a lények ezen események közül melyiket észlelték hamisan, és milyen körülmények között.

Ami pedig a hetedik és utolsó csoport lényeit illeti, azokat „Akhldann-gezpudjnisszovoroknak" hívták; az Akhldann egyesület e tagjai bolygójuk lényeinek jelenlétében az olyan megnyilvánulásokat tanulmányozták, amelyek nem az általuk birtokolt adatok által létrehozott impulzusokból eredő különböző működések folytán játszódnak le, hanem tényleges külső kozmikus benyomások eredményei folytán, és nem maguktól a lényektől függnek.

A bolygód azon háromagyú lényei, akik ennek az egyesületnek tagjai lettek így egy olyan szintig közelítették meg az Objektív Tudományt, amit addig még sosem értek el, és talán többé nem is fognak elérni.

- Nem állhatom meg ez esetben sem, hogy ki ne fejezzem sajnálkozásomat, hogy az ottani azt követő' összes korszak háromagyú lényei nagy szerencsétlenségére, éppen amikor ennek a nagy egyesületnek lényeinél hihetetlen nagy lényi erőfeszítések árán végre kialakult a munka megkívánt ritmusa - úgy a saját tudatos belátásuk, mint az utódaik javára szolgáló, nem tudatos előkészítés tekintetében - az erőfeszítéseik tetőfokán tehát, egyesek közülük megállapították, mint már mondtam, hogy bolygójuk valami súlyos dolog előtt áll.

Hogy a várt esemény súlyosságát megítéljék, szétszóródtak az egész bolygón, és mint tudod, nem sokkal később szerencsétlen sorsú bolygód elszenvedte a második transza-palni perturbációt.

- Nos hát gyermekem, e nagy egyesületnek azon tagjai közül, akik túlélték e katasztrófát, idővel számosan ismét összegyűltek, és mivel elveszítették hazájukat, a többi túlélővel együtt először a Grabontzé kontinens közepén telepedtek le; de később amikor egy kissé „magukhoz tértek" ebből a „törvényeknek nem megfelelő kataklizmából", elhatározták, hogy megpróbálják közösen helyreállítani az egyesületüket, és talán tovább folytatni és a gyakorlatban megvalósítani mindazokat a feladatokat, ami a megsemmisí

tett egyesületük alapját képezte.

Sajnos ebben az időben, a Grabontzé kontinens felületének ezen a részén, a háromagyú lényi létezésnek már a katasztrófa előtt megalapozott abnormális körülményei erre az időre már érvényesültek; így az Akhldann egyesület életben maradt tagjai ugyanezen a kontinensen egy másik állandó lakóhely keresésébe kezdtek, mely alkalmasabb lehetne a munkájuk elvégzésére, mivel az teljes elvonultságot igényelt.

Tervükhöz annak a nagy folyamnak völgyét ítélték alkalmasnak, mely a kontinensen északi irányba folyt, és család-

jaikkal együtt mindannyian odavándoroltak, hogy ott elvo-nultan továbbfolytassák az egyesületük által felvállalt feladat megvalósítását.

Az egész vidéket, amit ez a folyam átszelt, először ők nevezték el „Szakrunakarinak".

A vidék neve azután többször is megváltozott; jelenleg az „Egyiptom" nevet viseli, és a nagy folyamot pedig, ami átszeli, akkor „Nipilhuatcsinak" hívták, és most mint már mondtam neked „Nílusnak" nevezik.

Nem sokkal azután, hogy az Akhldann egyesület bizonyos korábbi tagjai letelepedtek a Föld-bolygó felszínének ezen a részén, odatelepültek a mi törzsünk azon lényei is, akik ebben a korszakban e téged érdeklő bolygón éltek.

Törzsünk lényeinek viszonya a bolygód felszínének ezen részével és az Akhldann egyesület régi, a véletlen folytán életben maradt tagjaival, a következőként alakult:

Amint egyszer már meséltem, éppen a második transzapalni perturbáció előtt, a mi jósnőnk egy jövendölésében kihangsúlyozta annak fontosságát, hogy törzsünk minden ott élő lénye minden késlekedés nélkül vándoroljon ki ennek a jelenleg „Afrikának" nevezett kontinensnek egy meghatározott részére, és ott folytassa létezését.

A kontinensnek a jósnő által kijelölt része, a „Nipil-huatcsi" nagy folyam forrásvidékén terült el; törzsünk lényei ott éltek az egész második transzapalni perturbáció alatt, és azt követően is, amikor apránként minden egy aránylag normális állapotba tért vissza, s amikor a legtöbb túlélő földi lény már szinte elfelejtette a múltat, mintha mi sem történt volna, és ismét kialakították az ő híres „kulturális központjaik" egyikét ennek a jövendő Afrikának pont a szívében. És amikor az Akhldann egyesület régi tagjai állandó létezésükhöz egy megfelelő lakhelyet kerestek, véletlenül találkoztak törzsünk néhány lényével, akik azt javasolták nekik, hogy vándoroljanak tovább a folyam lejjebb fekvő völgyébe.

A mieink baráti kapcsolata a régi Akhldann egyesület sok tagjával még Atlantisz kontinens idejéből eredt, vagyis majdnem az egyesület megalapításáig nyúlt vissza.

Emlékszel rá, meséltem neked arról, hogy amikor először szálltam le erre a bolygóra, törzsünk lényei Szamlios városában gyűltek össze, hogy közreműködésemmel kiutat találja-

nak az akkor előállt nehéz helyzetből. Nos, ezeket a közgyűléseket pontosan az Akhldann egyesület fő „katedrálisában" tartottuk, és attól kezdve baráti kapcsolatok létesültek törzsünk lényei és az egyesület bizonyos tagjai között.

És ott, a jövendő Egyiptomban, ahová mindkét csoport tagjai az említett módon vándoroltak be, a mieink kapcsolata az eseményeket véletlenül túlélő régi tagokkal, vagy azok leszármazottaival megszakítás nélkül egészen addig fennmaradt, míg a mieink el nem hagyták a bolygót.

- Az Akhldann egyesület néhány túlélőjének az a reménye, hogy egyesületüket új életre kelthetik és a feladataikat beteljesíthetik nem vált valóra. És mégis nekik köszönhető, hogy az Atlantisz szerencsétlensége után, a lények jelenléte több nemzedéken át megőrizte az érzetét és az „ösztönös meggyőződését" annak szükségéről, amit „beteljesült egyéni lény"-nek neveznek.

Nekik köszönhető az is, hogy az ottani háromagyú lények Értelmének bizonyos kivívásai megőrződtek egészen addig, míg ez az Értelem normális maradt bennük, és kis idő múlva elkezdődött nemzedékről nemzedékre történő átöröklésen keresztüli mechanikus továbbadása, így jutott el a távoli idők lényeihez, sőt még bizonyos kortárs

lényekhez is.

Az Akhldann egyesület tagjai tudós kivívásainak átöröklés formájában továbbadott eredményei sorába lehet besorolni kétségtelenül azokat az impozáns és leleményes „műépítmé-nyeket", amelyeket éppen a bolygódra való negyedik leszállásom alkalmával építettek a most „Afrikának" nevezett kontinensnek ezen a részén lakó lények.

Bár amikor saját szememmel láttam ezt az új obszervatóriumot, amit honfitársunk annyira dicsért, az nem igazolta be várakozásomat, mégis e vidék lényeinek többi műépítmé-nyével együtt, módfelett leleményesnek bizonyult, és általános jelenlétemben oly adatokat támasztott, melyek a tudatomat sok termékeny információval meggazdagították.

Hogy világosan el tudd képzelni és meg tudd érteni, hogy e vidék háromagyú lényei ezeket a műalkotásokat hogyan emelték a saját létük javára, azt hiszem elég lesz részletesen elmagyarázni, miben állt az ő leleményes praktikus találmá-

nyaik sajátossága ebben az új obszervatóriumban, amely miatt elhatároztam e hely meglátogatását.

- Először is tudomásodra kell hoznom két dolgot, amelyek a téged érdeklő háromagyú lények általános jelenlétének módosulására vonatkoznak.

Az első abban áll, hogy amikor még normálisan léteztek, ahogy minden háromagyú lényhez illik, ők is még birtokolták az úgynevezett „oluesztesznokhi látást", és saját szemükkel még képesek voltak észlelni a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhk nak az atmoszférájukban lejátszódó bármilyen folyamata alatt mindazon felettük lévő összes kis és nagy kozmikus koncentrációnak láthatóságát, amelyek egy közönséges háromagyú lény látásának megfelelő távolságra estek.

Ami pedig azokat illeti, akik tudatosan tökéletesítették magukat, és ezáltal a látószerveik érzékenységét egészen az úgynevezett „olueszultratesznokni" állapotig tudták vinni, azok - mint azt az összes háromagyú lények mindenütt másutt -, elnyerték a lehetőséget, hogy ugyanilyen távolságon belül észlelni tudták minden olyan kozmikus egység láthatóságát, amelynek megjelenése és későbbi létezése a szent Théomertmalogoszból, vagyis a Mi Legszentebb Abszolút Napunk emanációiból közvetlenül eredő kristályosodásoktól függ.

Azonban később gyermekem, amikor a közönséges lényi élet abnormális körülményei ott véglegesen megrögződtek, és a Nagy Természet, a már említett okok folytán, több más korlátozó intézkedés mellett rákényszerült, hogy a látószerveik működését egészen az úgynevezett „koritesznokhni" látás szintjéig korcsosítsa el, ami egyedül az egy- és kétagyú lények sajátossága, és attól kezdve a felettük lévő kis és nagy kozmikus koncentrációk láthatósága számukra csak akkor volt észlelhető, mialatt a bolygójuk atmoszférájában a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhk aktív elemében a szent „dzsartklom" folyamata játszódott le, vagyis - ahogy saját észleléseiknek és értésüknek megfelelően mondják - „az éjszaka sötétjében".

És a második dolog, ami szintén a látásuknak a koritesznokhni szintig való elkorcsosulásának következménye, az azon az összes lény számára közös törvényen alapul,

hogy a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhk bármely megnyilvánulásának eredménye csak akkor észlelhető, ha a látószervének közvetlen érintkezése van a lényekben létrejött rezgésekkel, és megvalósítják ama lényi szerv működését képessé téve az adott pillanatban arra, hogy a felette lévő kozmikus koncentráció láthatóságát észlelje; ez azt jelenti, hogy a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhk megnyilvánulásának eredményeit csak abban az esetben észlelik, ha azok egy bizonyos, az említett szerv által elért észlelési minőségtől függő határon belül történnek, és ezeken túl elhal az „impulzus nyomatéka", más szóval, ezek a lények csak azokat a tárgyakat látják, amelyek majdnem mellettük vannak.

Amikor ezek az eredmények ezen a határon kívül jönnek létre, ez a megnyilvánulás nem jut el ama lényekig, akiknek jelenlétében a vizuális érzékelési szervek csak az Itoklanotz összességének egyedüli eredményei által alakultak ki.

Nagyon alkalmas ide a mi Mullah Nasszr Eddinünk egyik mélyreható szentenciája, mert tisztán illik jelen

esetre, vagyis a látási észlelésnek arra a fokára, amire kortárs kedvenceid korlátozva vannak.

Ez a bölcs szentencia, amit ritkán idéznek, így hangzik:

„Mutass nekem egy vak látta elefántot - akkor majd elhiszem, hogy tényleg láttál egy legyet."

- Nohát gyermekem, az általam látott, és ebben a jövendőbeli Egyiptomban készített, a többi kozmikus koncentrációk megfigyelésére szánt azon mesterséges berendezéseknek köszönhetően, amelyek az Akhldann tudós egyesület tagjai távoli leszármazottjainak értelméből eredtek, a te szerencsétlen kedveltjeidnek mindegyike, bár a látásuk már régen „koritesznokhnivé" vált bennük, elnyerte azt a képességet, hogy szabadon észlelje bármely időben, vagy, mint ők mondják „akár éjjel akár nappal", az összes távoli kozmikus koncentráció láthatóságát, amelyek az általános harmonikus mozgás folyamata során a megfigyelésük szférájába esnek.

A látási észlelőszervük korlátozottságának ellensúlyozására a következőt találták ki:

Ahelyett, hogy a „tesszkuánóikat", vagy „teleszkópjaikat" bolygójuk felszínén helyezték volna el, mint az ott akkoriban, és még mostanában is szokás, azokat, mélyen a bolygó-

ba helyezték el, - amely ideát mellesleg szintén távoli őseiktől kapták - és a bolygójuk atmoszféráján túli kozmikus koncentrációk megfigyelését külön kivájt „alagutakon" keresztül végezték.

Annak az obszervatóriumnak, amit meglátogattam, öt ilyen alagútja volt.

Az alagutak az obszervatórium által elfoglalt térség *bizonyos* pontjairól nyíltak az égboltozat különböző régiói felé, de mindegyik egy kis földalatti aknában futott össze, ami egy kriptafélét alkotott. Innen végezték megfigyeléseiket az akkori idők szakértői, az asztrológusok, abból a célból, mint már mondtam, hogy úgy a saját naprendszerük, mint Nagy Világegyetemünk más rendszeréhez tartozó kozmikus koncentrációinak látható jelenlétét és kölcsönhatásuk eredményeit tanulmányozzák.

Megfigyeléseiket az égboltozat különböző irányaiba beállított öt alagút valamelyikén át végezték, annak megfelelően, hogy a megfigyelt kozmikus koncentrációhoz viszonyítva bolygójuknak éppen mi volt a helyzete az „általános harmonikus mozgás" folyamatában.

Ismétlem gyermekem, bár a jövőbeli Egyiptom háromagyú lényei által felállított obszervatórium fő sajátossága nem volt új számomra, mivel ugyanezt az elvet alkalmaztuk a Mars-i obszervatóriumban is, azzal az egy különbséggel, hogy az én hét hosszú csövem a bolygó felszínén volt elhelyezve, és nem a belsejében, mégis az összes találmányuk részleteikben annyira érdekesek voltak, hogy mindenesetre vázlatot készítettem mindenről amit ott láttam, és azt később a saját obszervatóriumomban is hasznosítani tudtam.

Ami a többi ottani műépítményt illeti, azokról lehet, hogy kicsit később fogok többet beszélni; egyelőre csak annyit mondok, hogy mindezek a még befejezetlen, független építmények magától az obszervatóriumtól nem messze épültek, és - mint azt látogatásom közben vezetőmtől a főépítésztől mieink egyikének barátjától megtudtam - azokat is részben Nagy Világegyetemünk többi napjainak és bolygóinak megfigyelésére szánták, részben pedig arra, hogy meghatározzák a környező atmoszféra változásait és a megkívánt „klíma" elérése céljából szándékosan irányítani tudják.

Mindezek a műépítmények, egy elég nagy felületet foglaltak el ebben a helyiségben, és egy „zalnakatar" nevű növény rácsosra font kerítésével voltak körülvéve.

- Nagyon érdekes itt megemlíteni, hogy ennek a hatalmas bekerített területnek fő bejáratához egy meglehetősen nagy kőszobrot emeltek - nagy, természetesen az ő általános jelenlétük méretéhez képest -, amit „Szfinx"-nek neveztek, és ami engem erősen emlékeztetett arra a szoborra, amit a bolygódra való első személyes leszállásom alkalmával láttam Szamliosz városában, pontosan szemben az Akhldann tudós egyesület ama hatalmas építményével, mely akkor az egyesület „fő katedrálisa" néven volt ismert.

A szobor, amit Szamliosz városában láttam és felettébb érdekelt, az egyesület jelképe volt; és a „Lelkiismeret"

nevet viselte.

Egy allegorikus lényt ábrázolt, vagyis egy lényt, kinek planetáris testének minden egyes része a Földön létező meghatározott formájú ilyen vagy olyan lények planetáris testének valamely részéből állt össze, amelyek mindegyike az ottani háromagyú lényeknél kikristályosodott fogalmak szerint, egyik vagy másik lényi működésnek az ideálját valósította meg.

Ezen allegorikus lény planetáris testének fő tömegét egy „bikának" nevezett meghatározott formájú lény „törzse" alkotta.

Ez a „bika-törzs" egy másik, szintén jól meghatározott, „oroszlánnak" nevezett lény négy lábán nyugodott; és a bika törzse „hátnak" nevezett részére két nagy szárnyat illesztettek, pont olyat, mint azé az erőteljes madár-lényé, amelyet „sasnak" hívnak.

Ahol a fejének kellett volna lennie, két mell volt egy darab „ámbrával" a törzshöz erősítve, amelyek „egy szűz keblét" ábrázolták.

Amikor ez a különös allegorikus alak felkeltette az érdeklődésemet, és megkérdeztem mi a jelentése, az ember-lények e nagy egyesületének egyik tudós tagja a következő magyarázatokat adta:

„Ez a szobor az Akhldann egyesület emblémája, és minden tagnak ösztönzésül szolgál, hogy folyamatosan az emlé-

kezetükbe idézzék és felébresszék bennük azokat az impulzusokat, amelyeket ábrázolnak."

Azután így folytatta:

„Ennek az allegorikus alaknak minden része általános jelenlétük három függetlenül asszociáló részében, vagyis a testben, a gondolatban és az érzelemben sokkot vált ki, előhívva a megfelelő asszociációkat ama különálló felismerésekhez, melyek egyedül összességükben engedik meg számukra, hogy fokozatosan megszabaduljanak a mindany-nyinkban jelenlevő nem kívánatos tényezőktől - úgy azoktól a tényezőktől, amelyeket öröklődés folytán kaptunk, mint amelyeket mi magunk alakítottunk ki -, és amelyek bennünk lassacskán nem kívánatos impulzusokat okoznak, aminek következményeként nem azok vagyunk amik lehetnénk.

„Ez a jelképünk szüntelenül arra emlékeztet minket és azt mutatja nekünk, hogy csak azáltal tudjuk felszabadítani magunkat ezektől a tényezőktől, ha szakadatlanul, minden körülmények között kényszerítjük általános jelenlétünket aszerint gondolni, érezni és cselekedni, amit ez az embléma fejez ki.

„És mi, az Akhldann egyesület tagjai mindannyian, emblémánkat a következőképp értjük:

„Ennek az allegorikus lénynek a bika felső testével ábrázolt törzse azt jelenti, hogy a bennünk kikristályosodott tényezőket, amelyek jelenlétünkben ezeket a káros, úgy megörökölt, mint személyesen megszerzett impulzusokat támasztják, csak egy ádáz munka képes átalakítani, egy olyan, amire a bolygónk összes lénye közül a „bika" a legalkalmasabb.

„És hogy ez a törzs egy „oroszlán" lábain nyugszik azt jelenti, hogy ezt a munkát a saját „ereje képességének" tudatában, és az abba vetett hit és bátorság érzelmével kell elvégezni; mivel az erőképesség az a tulajdonság, amit a bolygó összes lénye közül a legmagasabb fokon ezeknek a lábaknak tulajdonosa birtokol - vagyis az erős oroszlán.

„És a legerősebb, és legmagasabban repülő madárnak, a „sasnak", a bika törzsére erősített szárnyai az egyesület tagjait állandóan arra emlékeztetik, hogy e munka alatt és az ön-értékelés pszichikai tulajdonságainak belső gyakorlása közben, fontos szüntelenül olyan kérdéseken meditálni,

amelyek a közönséges lényi létezés által közvetlenül megkövetelt megnyilvánulásokkal nincsenek kapcsolatban.

„Ami pedig az allegorikus lényünk különös, „szűz keblek" formájában illusztrált fejét illeti, az azt jelenti, hogy a „szeretetnek" kell uralkodnia mindig és mindenben, a saját tudatunk által előidézett, úgy külső mint belső működésünk alatt, annak a szeretetnek, amely csakis minden felelősségteljes lény törvényeknek megfelelő részeiben létrejött koncentrációk jelenlétében képes megjelenni és fennmaradni, olyan lényekében, akikben a Mi Közös Atyánk reménye lakozik.

„És hogy ez a fej a bika törzsére ámbrával volt ráerősítve azt jelenti, hogy ennek a szeretetnek teljesen

pártatlannak kell lennie, vagyis tökéletesen elkülönítve a minden felelős lény általános jelenlétében lejátszódó összes többi funkciótól.

Hogy ennek a legutóbbi jelképnek jelentése teljesen érthető legyen számodra, tudnod kell, gyermekem, hogy az ámbra egyike annak a hét planetáris képződménynek, amelyek keletkezésébe a mindenütt-jelenvaló-Okidanokhk aktív elemének egymástól elkülönülő, független, három szent része egyenlő arányban vesz részt; és ezek a bolygókon felüli és belüli képződmények arra szolgálnak, hogy a bolygói megvalósulási folyamatban e három függetlenül lokalizált szent rész elkülönített folyását meggátolják."

Elbeszélésének ezen a pontján Belzebub egy kis szünetet tartott, mintha tűnődne valamin, azután folytatta:

- Mialatt leírtam neked amit a szárazföldnek ezen a máig is fennmaradt részén láttam, ahol még léteztek a valóban nagy Akhldann tudós egyesületnek bizonyos közvetlen leszármazottjai, lassacskán újra kezdett élni bennem - a lényi értelmem megnyilvánulásainak eredményeként, és eme a környék külsejének látási észlelései által előidézett benyomások keltette különféle asszociációk hatása folytán - a képeknek és gondolati asszociációknak egész sorozata, előidézve egy bizonyos lényi tapasztalásomat, amit az ottani utolsó tartózkodásom alatt éltem át a jelenkori Egyiptomban, egy napon, amikor gondolataimba merülve ezen vélet-

lenül épen maradt ősi építmények egyikének a lábánál ültem, amelyeket ma „Piramisnak" hívnak.

Értelmem általános működésében többek között a következő gondolatok asszociálódtak:

„Kétségen kívüli! ... Az, hogy az Atlantisz kontinens lényeinek értelme által akkoriban megszerzett, a közönséges lényi életre szolgáló javak közül egy sem vált a bolygó jelenlegi lényeinek örökségévé - ezt még lehet logikusan igazolni, egyszerűen azzal, hogy egyáltalán nem az itteni háromagyú lényekből eredő, vagy tőlük függő kozmikus okok miatt, ez a bolygó egy törvényeknek meg nem felelő, második nagy kataklizmán ment keresztül, amelynek folytán nem csak ez a kontinens pusztult el, hanem majdnem minden ami rajta létezett.

„No, de mi lett Egyiptommal?

„Nagyságának kora még egészen közeli! ...

„Igaz, hogy a bolygó által elszenvedett harmadik, azután az ötödik szerencsétlenség folytán - amiről majd később beszélek - felszínének ezt a részét homok borította el. De az ott lakó háromagyú lények nem pusztultak el, csak szétszé-ledtek ugyanennek a kontinensnek más részeire, így bármilyen új körülmények között találhatták is magukat, meg kellett volna őrződniük jelenlétükben azon a tényezők kikristályosodott eredményeinek, melyek egy normális „logikus lényi gondolkodáshoz" tökéletesültek, és amit öröklődés révén kaptak meg."

Márpedig gyermekem, amikor kínzó „alsztuzórim", vagy mint kedvenceid mondanák „keserű gondolataim" után tisztázni akartam ennek a szánalomra méltó ténynek igazi okát, részletes kutatásaim oda vezettek, hogy végül is megértettem, és teljes lényemből felismertem, hogy ezt az abnormi-tást náluk egyedül az ő különös pszichizmusuk fő sajátosságának egyik oldala okozza, egy sajátosságé, ami már általános jelenlétük teljesen kikristályosodott, szerves részévé vált, és tényezőjéül szolgál a bennük időszakonként megjelenő úgynevezett „visszafojthatatlan szükségletnek, hogy minden rajtuk kívülit leromboljanak".

Ezért aztán amikor *a* háromagyú lényekben, a pszichizmusuknak ez az elképesztően sajátságos - és minden értelem számára félelmetes - működése a tetőpontjára

hág, és elkezdik kifelé megnyilvánítani, vagyis bolygójuk felszínének bizonyos területén megindítják a kölcsönös elpusz-títási folyamatot, ezzel egyidejűleg csak úgy mellékesen, minden pontos cél és még egy úgynevezett „szerves szükséglet" nélkül is megsemmisítenek mindent ami csak véletlenül is a látási szervük észlelési szférájába kerül. Az elképesztő pszichopata paroxizmusnak ezekben az időszakaiban, azok a lények akik között ez a borzalmas folyamat lejátszódik, nemcsak azt rombolják le, amit ők maguk, szándékosan valósítottak meg, hanem az előző korok lényei által rájuk hagyott azon műveket is, amelyek véletlenül mindaddig még épségben megmaradtak.

- így tehát, gyermekem, negyedik személyes tartózkodásom alatt a bolygód felszínén, a ma Egyiptomnak nevezett országba érkezésem után, pár napot a nagy Akhldann tudós egyesület távoli leszármazottjainak társaságában töltöttem, és tudomást szereztem a lényi partkdolgkötelességeik bizonyos eredményeiről, amelyek - leszármazottjaik javára - épségben maradtak; majd törzsünk két tagjának kíséretében a kontinens déli országaiba mentünk, ahol a helyi háromagyú lények segítségével elfogtuk a kívánt számú majom-lényt.

Ezt befejezve telepátia révén értesítettük *Alkalom* űrhajónkat, amely a következő, a kívánságnak megfelelően sötét éj folyamán leereszkedett hozzánk.

Miután ezeket a majom-lényeket az *Alkalom* űrhajónak a Gornakhúr Khárkhár részére, és az ő irányítása alatt berendezett külön szakaszába „elszállásoltuk", visszarepültünk a Mars-bolygóra, és onnan, három Mars-i nap multával ugyanazon az űrhajón, a majmokkal együtt felszálltunk egészen a Szaturnusz bolygóig.

Habár úgy határoztunk, hogy a majmokon a kísérleteket csak a rákövetkező évben fogjuk elvégezni, amikor már jól akklimatizálódtak és az új életkörülményeikhez alkalmazkodtak, mégis azonnal elvittem őket a Szaturnusz bolygóra, mivel az utolsó találkozásunk alkalmával megígértem Gornakhúr Khárkhárnak, hogy jelen leszek egy családi ünnepen, aminek akkortájt kellett lezajlania.

belzebub negyedik személyes leszállása a föld-bolygóra

Ezen a „khri-khra-khri-nek" nevezett családi ünnepségen a Gornakhúr Khárkhárt körülvevő lényeknek az ő nemrégen alkotott első örökösét kellett megkeresztelniük.

Megígértem, hogy részt veszek ezen a családi ünnepségen, és magamra vállalom a nem régen megjelent örökössel szemben az úgynevezett „alnaturorni lényi kötelességet".

Érdekes megjegyezni itt, hogy egy ilyen lényi kötelesség felvállalásának szokását az ősi korban a te bolygód háromagyú lényeinél is meg lehetett találni, és még a jelenkori kedvenceidhez is eljutott, de ők ennek a komoly és fontos eljárásnak - miként minden másnak is - csak a külső formáját tartották meg. Azokat a lényeket akik ezt a kötelességet úgynevezetten magukra vállalják kortárs kedvenceid „keresztapának" és „keresztanyának" hívják.

Gornakhúr Khárkhárnak ez az első örököse akkor a „Raurk" nevet kapta.

Huszonnegyedik fejezet

Belzebub ötödször repül el a Föld-bolygóra

B

ELZEBUB újrakezdte elbeszélését: - A negyedik Föld-bolygó felszínén tartózkodásom után hosszú évek teltek el.

Ezen évek alatt - természetesen csak idó'ró'l időre - figyelmesen szemléltem tesszkuánómon keresztül kedveltjeid lé-nyi életét.

A létszámuk jelentősen megnőtt: bolygódnak már csaknem az összes kis és nagy szárazföldjét benépesítették; és a fő különlegességük természetesen továbbra is megnyilvánult, vagyis időről időre átadták magukat a létezésük kölcsönös megsemmisítési folyamatának.

De a negyedik és az ötödik látogatásom között eltelt idő alatt bolygód felszíne - különösen azokon a vidékeken, ahol kedvenceid létezése összpontosult - nagy változásokon ment keresztül. Például az Ashhark kontinensen lévő összes „kulturális központjuk", ahova előző Földi leszállásaim alatt személyesen is ellátogattam, vagyis Tikliamuish és Maralpleisszisz országai, ötödik ott tartózkodásomra teljesen eltűntek.

E „kulturális központok" lerombolásának és a felszín általános megváltozásának oka egy új katasztrófa volt, immár a harmadik, amit e szerencsétlen bolygó elszenvedett.

Ez a harmadik, kizárólag helyi jellegű katasztrófa „az atmoszféra részeinek rendkívül felgyorsított elmozdulásai" folytán jött létre, vagy, mint kedvenceid mondanák, a „nagy szelek" folytán, melyek több éven át tartottak.

Ezeknek az „abnormális elmozdulásoknak", vagy „nagy szeleknek", ezúttal is az első katasztrófa során a bolygódról levált két töredék volt az okozója, amelyek később ennek a naprendszernek kis független bolygóivá váltak, és jelenleg a „Hold" és az „Anuliosz" néven ismertek. Valójában ezt a har-

madik katasztrófát csak a Föld nagyobbik levált töredéke, vagyis a „Hold" okozta, a kisebbik, Anuliosz nem játszott semmilyen szerepet benne.

A felgyorsított elmozdulások a Föld atmoszférájában a következő módon jöttek létre:

Amikor a baleset folytán felbukkant kis Hold bolygó -mely még mindig az alaptömegéhez való visszaesésében az „elkapás törvénye" által jól meghatározott pályát követte -az atmoszféráját végérvényesen megalkotta, s ez a Hold felszínén újonnan megjelent meghatározott jelenlét a mozgás általános-rendszer-harmóniájában még nem nyerte el a saját harmóniáját, így az, amit az „oszmuálni súrlódásnak" neveznek - az egésszel nem lévén egyensúlyban - az váltotta ki a Föld atmoszférájában az említett „felgyorsított elmozdulásokat" vagy „nagy szeleket".

Ezek a rendkívül nagy szelek, mint mondják, az áramlásuk ereje folytán elkezdték „szétmorzsolni" a „szárazföldek" magas részeit, és „feltölteni" a „bemélyedéseket".

Ezen „bemélyedések" között volt az Ashhark kontinensnek az a két része is, amelyeken a jelenlegi Ázsia lényei első és második csoportjának létezési folyamata főként összpontosult, vagyis Tikliamuish és Maralpleisszisz országok fő részei.

Perlánia országának bizonyos részeit akkor szintén homok borította el, mint ahogy Grabontzé kontinens közepén fekvő vidékeit is, ahol, mint már mondtam, az Atlantisz szerencsétlensége után kialakult az ottani összes háromagyú lény - miként nevezték - fő „kulturális központja", és e vidék, ami abban az időben bolygód felszínének legvirágzóbb része volt, ma már csak egy sivatag, ami a „Szahara" nevet viseli.

Tudd meg azt is, hogy az akkor fújó abnormális szelek hatására a homok ezeken a vidékeken kívül ennek a szerencsétlen bolygónak több más kisebb szárazföldi területét is befedte.

- Itt érdekes megjegyezni, hogy a te jelenlegi kedveltjeid is valamiképp megtudták, hogy ennek a kornak háromagyú lényei állandó létezési helyüket megváltoztatták; ők erre a változásra „címkéik" egyikét, a „nagy népvándorlás" címké-

jét ragasztva, azt az ő úgynevezett tudományukba sorolták be.

Jelenleg bizonyos ottani „tudósok" azon erőlködnek és azzal fullasztják ki magukat, hogy rájöjjenek miért és miként játszódtak le ezek a változások, hogy azt azután a többiekkel is tudathassák.

Ezt a témát illető'en ott jelenleg több teória is létezik, és bár nincs semmi közös bennük, és objektív nézőpontból az egyik abszurdabb a másiknál, mégis az ottani „hivatalos tudomány" mindegyiket elismeri.

Valójában az akkori kor háromagyú lényei vándorlásainak igazi oka az volt, hogy amint megkezdődött az erózió, az Ashhark kontinensen lakó lények attól félve, hogy a homok ellepi őket, más, többé-kevésbé biztonságos helyek felé vándoroltak.

És az ottani háromagyú lények emigrálása a következő sorrendben játszódott le:

A Tikliamuishban lakó háromagyú lények legtöbbje az Ashhark kontinens déli részére egy olyan országba vándorolt, ami később a „Perzsia" nevet kapta, míg a többiek észak felé mentek, és letelepedtek azokon a vidékeken, amelyek később a „Kirghíztcseri" nevet viselték.

Ami pedig a Maralpleisszisz országát lakó lényeket illeti, azok közül néhányan Kelet felé mentek, ám többségük Nyugat felé vándorolt.

Azok, akik Kelet felé mentek, nagy hegyeken hágtak át, majd egy nagy „szaliakuriapi kiterjedés" partján

telepedtek le, azon a vidéken, mely később a „Kína" nevet kapta.

Maralpleisszisz többi lénye, akik a nyugati irányban kerestek menekvést, vidékről vidékre tévelyegve végül is eljutottak a szomszédos kontinensre, amely később az „Európa" nevet viselte.

Azok a háromagyú lények pedig, akik még abban a korban Grabontzé kontinens közepén éltek, szétszéledtek annak egész felszínén.

- Nos, gyermekem, az ötödik személyes utam a bolygódra, közvetlenül kedveltjeidnek az említett csoportokba történt szétoszlása után történt. Ezúttal személyes utam

belzebub ötödször repül el a föld-bolygóra

eredetén bizonyos események állnak, amelyeket most el fogok mondani.

De először is, hadd mondjam meg neked, hogy kedveltjeid pszichizmusának fő különössége, az „időszakos szükséglet a hozzájuk hasonló lények létezését megsemmisíteni", minden eltelt évszázadukkal egyre jobban és jobban érdekelt, miközben ezzel párhuzamosan nőtt bennem a parancsoló vágy, hogy ennek a háromagyú lények számára elképesztő sajátosságnak pontos okait megismerjem.

Ezért gyermekem, hogy a lehető legtöbb anyagot össze-gyűjtsem e kérdés tisztázására, ami annyira érdekelt, a Földbolygón való negyedik és ötödik tartózkodásom között ezeknek az eredeti háromagyú lényeknek a megfigyelését a Mars-bolygón lévő tesszkuánóm segítségével szerveztem meg, a következő formában.

Kedvenceid közül szándékosan kiválasztottam különálló lényeknek egész sorozatát, akiket az ő sok évükön keresztül - hol én személyesen, hol az, akire ezt a gondot rábíztam -részletes megfigyelés alatt tartottunk, próbálva lehetőleg semmit sem észrevétlenül hagyni, és a közönséges létezésük folyamatában lejátszódó megnyilvánulásaik összes sajátosságát minden oldalról megvizsgálni.

És be kell vallanom neked gyermekem, hogy amikor teljesen szabad voltam, néha a legnagyobb érdeklődéssel egész „szinonumokon" keresztül - vagy, azon kifejezés szerint, amivel kedvenceid egy körülbelül ennek megfelelő időszakot neveznek, órákon keresztül - figyeltem az ottani, általam kiválasztott háromagyú lények megmozdulásait, és próbáltam logikus magyarázatot lelni önmagam számára arra, amit az ő „pszichikai emócióiknak" neveznek.

- Márpedig, mialatt a Mars-bolygóról a tesszkuánómon keresztül ezeket a megfigyeléseket végeztem, egy napon hirtelen felvillant bennem, hogy a létezésük átlagos időtartama évszázadról évszázadra, sőt szinte évről évre egy jól meghatározott szabályos sebességgel csökkent - és ez szolgált kiindulópontjául későbbi, ezúttal nagyon komoly tanulmányomnak, amelyet a téged érdeklő háromagyú lények pszichizmusán végeztem.

Természetesen, miután ezt a tényt első alkalommal megállapítottam, mindjárt nemcsak a pszichizmusuknak azt a fő sajátosságát vettem figyelembe, ami az időszakos kölcsönös elpusztításból áll, hanem az ő számtalan „betegségeiket" is, amelyek kizárólag ezen a bolygón dühöngnek, és amelyek legtöbbje a közönséges lényi létezésük általuk megalapozott abnormális külső életkörülményeik miatt jelent meg, és jelenik meg továbbra is; ezek a körülmények hozzájárulnak ahhoz, hogy a szent raszkuárnóig képtelenek egy normális létezést folytatni.

Amikor ezt az első alkalommal megállapítottam, és visz-szaemlékeztem az ezzel a témával kapcsolatos korábbi benyomásaimra, mialatt esszenciámon keresztülvillant ez a tény, az általános jelenlétem összes egymástól megkülönböztethető, függetlenül szellemmel áthatott részeit elárasztotta az a meggyőződés, hogy valóban, bolygód ezen háromagyú lényei kezdetben az ő időszámításuk szerint tizenkét századon át tudtak élni, sőt egyesek még tizenöt századon át is.

Hogy egy többé-kevésbé világos ideát alkothassál magadnak a sebességről, amellyel létezésük átlagos időtartama ebben a korban csökkent, elég annyi, hogy amikor ezt a naprendszert egyszer és mindenkorra elhagytam, eme időtartam végső határa az ő éveikből hetven és kilencven között volt.

És ez utóbbi időkben, ha egyiküknek közülük sikerül legalább is elérnie ezt a határt, ennek az eredeti bolygónak ösz-szes többi lényei úgy tartják róla, hogy egy „szép kort élt meg".

És ha egyiküknek véletlenül sikerülne egy kicsit tovább léteznie egy századnál, azt a lényt a múzeumaikban mutogatnák, és természetesen ismerné az összes ottani lény, mivel az ő mindegyik úgynevezett „újságukban" állandóan megjelenne a fényképe, az életmódja ismertetésével, és minden egyes „mozdulatának és tettének", legkisebb részletig.

- Márpedig, gyermekem, amikor hirtelen tudatára ébredtem ennek a ténynek, mivel a Mars-bolygón semmi különös tennivalóm nem volt, és ennek az új különlegességnek érthetővé tétele a tesszkuánómon keresztül teljesen lehetetlen

volt elhatároztam, hogy személyesen megyek oda, hogy ennek a jelenségnek okát helyben tisztázzam magamnak.

Néhány Mars-i nappal elhatározásomat követően ismét odarepültem az *Alkalom* űrhajón.

Ennek a bolygódra való ötödik elrepülésemnek idején az ő „lényi leleményesség tökéletesedése eredményeinek járás-menési központja", vagy, ahogy ők maguk nevezik, a „kulturális központjuk" Babilon városa volt, így elhatároztam, hogy oda megyek.

Alkalom űrhajónk ezúttal az úgynevezett „Perzsa öbölre" szállt le, mivel a repülőút előtt a tesszkuánó segítségével megtudtuk, hogy úgy az útitervünk szempontjából, ami Babilon város elérése volt, mint az űrhajónk horgonyzására, bolygód felszínének pontosan ez a most ott „Perzsa öböl" néven ismert sajátos szaliakuriapi felülete volt a legalkalmasabb hely.

Ez a vízfelület valóban megfelelt tervezett utazásomnak, mivel az a nagy folyam torkolt bele, melynek partján emelkedett Babilon városa, és amin oda fel szándékoztunk hajózni.

- Ebben a korban az „összehasonlíthatatlanul méltóságteljes Babilon" minden szempontból a legvirágzóbb volt. Nemcsak az Ashhark kontinensen lakó lények tekintették „kulturális központnak", hanem ennek a bolygónak a közönséges lényi létezés szükségleteire alkalmas minden összes többi kis és nagy szárazföldjének lényei is.

Amikor először érkeztem a „kulturális központjukba", éppen akkor készítették elő azt, ami később a „pszichikai szervezetük" degenerálódása gyorsuló mértékének fő oka lett, mindenekelőtt ama három fő tényező ösztönös működésének elsorvadásáé, amelyeket birtokolni minden háromagyú lény sajátossága, és amelyek a „Hit", a „Remény" és a „Szeretet" néven létező lényi impulzusokat támasztják fel benne.

És a lényi tényezőknek ez az öröklődés által nemzedékről nemzedékre súlyosbodó elsorvadása a jelenlegi kedvenceidnél arra vezette őket, hogy egy igazi lényi pszichizmus helyett - amilyennek minden háromagyú lény jelenlétében léteznie kellene - a jelenlétükben egy szintén „valódi" pszichizmust birtokolnak, de olyant, amit a mi kedves

Mullah Nasszr Eddinünk egyik bölcs szentenciája tud tökéletesen jellemezni:

„Minden benne van, kivéve a magja meg a veleje."

- Feltétlenül a lehető legrészletesebben el kell mondanom mi történt akkoriban Babilonban, mivel mindezek az információk értékes anyagul szolgálhatnak neked arra, hogy segítsenek jobban tisztázni és az értelmedbe átalakítani mindazokat az okokat, amelyek összessége végül is meghatározta azt a háromagyú lények számára oly furcsa pszichizmust, amelyet kedvenceid ma birtokolnak.

Először is közölnöm kell, hogy az elmondott eseményekre vonatkozó információkat főként olyan háromagyú lényektől szereztem, akiket ott a többiek „tudósnak" minősítenek.

Mielőtt folytatnám, fontos lenne pontosan kifejtenem, hogy a bolygódon kik azok *a* lények, akiket a többiek „tudósnak" minősítenek.

Még jóval az ötödik ott tartózkodásom előtt, az előtt a korszak előtt, amikor, mint már mondtam, Babilon teljes

virágzásában volt, azok, akiket a többiek „tudósnak" tartottak már semmiben sem hasonlítottak azokra lényekre, akik az egész Világegyetemben valóban érdemessé teszik magukat arra, hogy tudósnak tekintsék őket, vagyis azokra, akik a legrégebbi időktől kezdve még a te bolygódon is tudatos munkájuk és önkéntes szenvedésüknek köszönhetően elnyerték a képességet, hogy a világ eredetének és a világ létezésének szempontjából elmélkedjenek mindannak minden részletén ami létezik, ami lehetővé teszi számukra a felső lé-nyi testüket az Objektív Értelem Szent Skálájának megkívánt fokáig tökéletesíteni azért, hogy később képesek legyenek a felső lényi testük számára hozzáférhető kozmikus igazságokat fejlődése szintjének megfelelően átérezni.

Azonban már a tikliamuishi civilizáció óta, és különösen manapság, majdnem mindig azokból a lényekből lesznek „tudósok", akik kívülről betanulták a lehető legtöbb üres információt, miként az öreg nagymamák is azt szeretik szajkózni, amit szerintük a „régi szép időkben" mondani szoktak.

belzebub ötödször repül el a föld-bolygóra

Jegyezd meg ezzel kapcsolatban, hogy tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk az ottani tudósok értékét a következő szentenciával határozza meg:

„Úgy tűnik mindenki hisz abban, hogy a mi „tudósaink" tudják, hogy száznak a fele ötven. Ott a te bolygódon, ha valamelyik kedvenced mennél több olyan információt gyűjt össze, amit soha le nem ellenőrzött, és még kevésbé élt át saját maga, annál inkább tekintik őt a többiek „tudósnak"."

- Márpedig gyermekem, mikor elértük Babilon városát, az a szó szoros értelmében csordulásig volt tudósokkal, akik bolygód majd minden részéről jöttek oda.

Mivel e lények összegyűlésének célja Babilon városában a lehető legérdekesebb volt, ezért elmesélem neked ezt is.

Tény, hogy a Földnek majdnem az összes tudósát annak a rendkívül sajátságos perzsa uralkodónak parancsára vitték erőszakkal oda, akinek Babilon is a hatalma alá tartozott abban az időben.

Hogy jól megértsd az ottani abnormálisán megalapozott közönséges lényi létezés körülményei összes eredményének azt az alapvető oldalát, ami kiváltotta a perzsa uralkodónak ezt a különcségét, először fel kell hogy világosítsalak két, már régről megalapozott tényről.

Az első az, hogy már majdnem közvetlenül az Atlantisz kontinens szerencsétlenségétől fogva fokozatosan elkezdett kristályosodni és az utóbbi századok folyamán végérvényesen belerögződött minden kedvenced jelenlétébe egy sajátságos tulajdonság, amelynek hatása alatt a „létért átérzett örömnek" nevezett érzés - amit minden háromagyú lény a saját belső ön-értékelése által kiváltott megelégedés folytán időről időre átél - a jelenlétükben kizárólag akkor jelenik meg, amikor nagy mennyiséget birtokolnak egy ott jól ismert, „aranynak" nevezett fémből.

A legrosszabb az, hogy általános jelenlétük e sajátos tulajdonsága miatt, ennek a fémnek birtokolásához fűzött érzelmet tulajdonosánál környezete lényei tovább fokozzák, még azok is, akik ennek az aranynak létezését csak hallomásból tudják és a megfelelő saját észleléseiken keresztül meg sem győződtek róla.

Ugyanakkor ott még az is szokásba jött, hogy mindig figyelmen kívül hagyják azt, hogy miféle lényi megnyilvánulások is voltak azok, amelyek révén eme lény egy ilyen fém nagy mennyiségének birtokába jutott, sőt mi több egy ilyen lény környezete összes lényében kiváltja a kundabuffer szerv kikristályosodott következményeinek azt a működését, ami az „irigység" nevet viseli.

A második tény pedig a következőben áll: az után a periódus után, amikor kedvenceid fő sajátossága növekvő mértékben kezd működni, és a megszokott módon lejátszódik a különböző közösségeik között létezésük kölcsönös megsemmisítési folyamata, ez a végzetes, egyedül bennük rejlő tulajdonság teljes jelenlétükben lecsillapul, és ez a folyamat egy időre megszűnik, s annak a közösségnek uralkodója, amelyben több alattvaló élte túl az eseményeket megkapja a „hódító" címet, és szokás szerint magának tulajdonít mindent, amit a legyőzött közösség lényei birtokoltak.

Ez a győzelmes hódító rendszerint parancsot ad alattvalóinak arra, hogy fosszák meg a legyőzött közösséget

összes földjétől, vegyék birtokba az összes fiatal nőnemű lényt, és az évszázadok során összegyűlt összes „gazdagságot".

- Márpedig gyermekem, amikor e sajátságos perzsa uralkodó alattvalói legyőzték egy másik közösség lényeit, megtiltotta, hogy elvegyék, vagy még csak *hozzá* is nyúljanak mindezekhez, ehelyett megparancsolta nekik, hogy „fogolyként" csak a legyőzött közösség tudósait hozzák el.

Hogy tisztábban el tudd képzelni magadnak és jobban meg tudd érteni, hogy pontosan miért bukkant fel ennek a perzsa uralkodónak egyéniségében ez a különös, egészen sajátos hóbort tudnod kell, hogy „Tshiklaral" városában, a tikliamuishi civilizáció idejében, egy Kharnakhum nevű tudós, háromagyú lénynek - akinek esszenciája később abba kristályosodott, amit egy „Örökkévaló Hasznamussz Egyéniségnek" hívnak - az az ötlete támadt, hogy a bolygó felszínén dúskáló fémeknek bármelyikét könnyedén át lehet változtatni ebbe a ritka „arany" fémbe, ehhez mindössze egy egészen pici titkot kell ismerni.

Az ő végzetes találmánya gyorsan elterjedt, és az akkori lények jelenlétében kikristályosodva, öröklődés folytán nem-

zedékről nemzedékre szállt, hogy azután az „alkímia" név alatt egy ártalmas és fantasztikus tudománnyá váljon, annak a nagy tudománynak a neve alatt, ami a távoli korszakokban ott az igazi tudomány ágaként valóban létezett, abban az időben, amikor őseik jelenlétében a kundabuffer szerv tulajdonságának következményei még teljesen nem kristályosodtak ki, és ami tényleg nagyon hasznos, talán még elsőrendű fontosságú lehetett volna az ottani háromagyú lényeknek, sőt még a mostaniaknak is.

Tehát az elbeszélésem idején ennek a perzsa uralkodónak, valamilyen, valószínűleg nagyon is hasznamusszi céljaihoz, szüksége támadt rengeteg ilyen, a Föld felszínén ritka, „aranynak" nevezett fémre; és hallva egy módszerről, amit Kharnakhum talált ki, akiből mostanra már egy „Hasznamussz Individuum" lett, vágy ébredt benne, hogy az aranyat ezzel az oly egyszerű módszerrel állítsa elő.

Amikor ez a perzsa uralkodó már véglegesen elhatározta, hogy az „alkímia" módszerével fog aranyat szerezni magának, csak akkor és ott ébredt először teljes lényéből tudatára annak, hogy még nem birtokolja azt a „pici titkot", ami nélkül lehetetlen megvalósítani a vágyát, így töprengeni kezdett, hogyan fedezhetné fel ezt a „pici titkot".

Töprengései az alábbi közvetkeztetésre vezették:

„Minthogy a „tudósok" már annyi más „titkot" ismernek, biztos akad majd közöttük legalább egy, aki ezt a titkot is ismeri."

Amint erre a következtetésre jutott - és miközben egy intenzív „lényi csodálkozás" állapota vett erőt rajta, hogy ez az egyszerű idea miért nem jutott soha eddig az eszébe - magához hivatta néhány közelálló, hű alattvalóját és megparancsolta nekik, hogy keressék meg fővárosa tudósai között azokat, akik ezt a „titkot" ismerik.

Amikor másnap jelentették neki, hogy fővárosa tudós lényei közül egyik sem ismeri ezt a titkot, megparancsolta, hogy kérdezzék ki a neki alávetett közösségekben található összes tudóst; és mivel néhány nap múlva ugyanazt a negatív választ kapta, ismét gondolkodni kezdett, ezúttal nagyon komolyan.

Először is komoly megfontolása alapján megértette, hogy közössége tudós lényei között kétségtelenül akad egy-kettő,

aki ismeri ezt a „titkot", *de* mivel a „hivatali titoktartást" ennek a mesterségnek lényei között szigorúan veszik, azt senki sem hajlandó elárulni.

Ebből kiindulva rájött, hogy a tudós lényeket nem kérdezni kell, hanem követelni kell tőlük a választ.

A hozzá legközelebb álló segédeinek még aznap megadta az ennek megfelelő utasításokat, és ezek azonnal nekiálltak a „kikérdezésnek", használva a hatalom-birtokló lényeknek a közönséges lények vallatására már régóta járatos módszereit.

Amikor ez a sajátos perzsa uralkodó végérvényesen meggyőződött arról, hogy közössége tudósai valóban

semmit sem tudnak erről a titokról, külföldi közösségekben kezdett el keresni olyan tudósok után, akik ismerhetnék azt.

És mivel ezeknek a közösségeknek uralkodói nem voltak hajlandók tudósaikat önszántukból „kikérdezésre" kiszolgáltatni elhatározta, hogy erőszakkal kényszeríti ezeket a lázadó uralkodókat, s a neki alávetett számos hadsereg élén, úgynevezett „harci kiruccanásokba" fogott.

Ennek a perzsa uralkodónak ugyanis számos hadserege volt, mivel ebben az időszakban a Nagy Természet „előrelátó alkalmazkodása" a bolygó felszínének azon a részén aminek ő a véletlen folytán uralkodója volt, megnövelte azt, amit „születési arányszámnak" neveznek, továbbá megvalósultak az általános kozmikus trogoautoegokratikus folyamathoz szükséges körülmények, vagyis bolygód felszínének erről a vidékéről a lényi létezés megsemmisítése által kiváltott rezgéseknek nagyobb mennyiségben kellett keletkeznie.

Ez utóbbi magyarázat után Hasszin a következő szavakkal szakította félbe Belzebubot:

- Kedves Nagyapa, nem értem, hogy e nagyon nagy kozmikus folyamat megvalósításához szükséges rezgések előállítása miért függhet a bolygó felszínének egy meghatározott részétől?

Unokája kérdésére Belzebub így válaszolt:

- Mivel az általuk „háborúnak" nevezett borzalmas kölcsönös elpusztítás! folyamat egészen sajátos problémáját a Föld-bolygód háromagyú lényeinek szentelt beszélgetéseink egyik későbbi témájának szánom, jobb lesz addig ezt a kér-

dést függőben hagynunk, mert úgy gondolom akkor majd tökéletesen meg fogod érteni.

Azután Belzebub tovább folytatta a babiloni események elbeszélését.

- Amikor ez a sajátos perzsa uralkodó csapataival kezdte a többi közösség lényeit legyőzni, és a „tudós" lényeiket erőszakkal elrabolni, Babilon városát jelölte ki számukra gyülekezési és tartózkodási helyként, hogy ennek a kényúrnak, akinek hatalma akkor Ázsia felére kiterjedt később kedve szerint lehetősége nyíljon „kikérdezni" őket annak reményében, hogy egyiküktől megtudja a titkot: hogyan lehet egy nem nemes fémet az „aranynak" nevezett fémmé átalakítani.

Ebből a célból még külön egy úgynevezett „hadjáratot" is szervezett Egyiptom országába.

És ezt a hadjáratot azért indította, mert abban a korban az összes kontinens „tudós" lényei ott gyülekeztek, mivel egy nagyon elterjedt vélemény azt tartotta, hogy Egyiptomban akkor több információt lehetett találni a különböző „tudományokat" illetően, mint bárhol másutt a bolygón.

Ez a perzsa hódító akkor elhurcolta az összes Egyiptomban tartózkodó „tudós" lényt, akit csak talált, mind az ottaniakat, mind más közösséghez tartozókat; közöttük több egyiptomi „főpapot" is, azon Akhldann tudós egyesület leszármazottjait, akik a véletlen folytán életben maradtak, és elsőként telepedtek le ebben az országban.

Azonban nemsokára ennek a különös perzsa uralkodónak jelenlétében támadt egy új mánia, a saját felebarátai létezésének megsemmisítési folyamata, s ez az új mánia a régi helyébe lépett, s egészen elfeledkezett ezekről a „tudósokról", akik az újabb intézkedésre várva, továbbra is teljes szabadságban éltek Babilon városában.

A bolygód szinte minden vidékéről jött „tudós" lények, akik így Babilon városában összegyűltek, szorgalmasan ösz-szejártak, és természetesen mint az a Föld-bolygó „tudósainak" sajátossága, olyan kérdéseket vitattak meg, amelyek az ő felfogóképességüknél mérhetetlenül magasabbak, s amiből sohasem eredhetne semmi bármire is használható sem a saját maguk, sem a környezetük lényei javára.

Pontosan eme találkozások és beszélgetések alatt támadt közöttük, mint ahogy az az ottani földi „tudósokkal" majdnem mindig történik, egy úgymond „izgalmas aktuális kérdés", ami ezúttal felkavarta őket, és mint mondanák, egészen a „velejükig hatolt".

Ez a véletlenül megjelent „izgalmas aktuális kérdés" olyannyira hatalmába kerítette mindegyikük egész lényét, hogy még a magas piedesztáljukról is méltóztattak leszállni, és nem csak a hasonszőrű „tudósokkal" vitatkoztak róla, hanem mindenhol és mindenkivel, akivel csak találkoztak, így a probléma keltette érdeklődés lassan az összes Babilonban élő közönséges háromagyú lényt is elérte, és amire mi Babilonba értünk, minden ottani lény „aktuális kérdésévé" vált.

Nemcsak a tudósok között vált élénk beszélgetések és viták tárgyává, hanem hasonló beszélgetések és szenvedélyes viták dúltak az ottani közönséges lények között is.

Mindenki erről beszélt és vitatkozott, fiatalok, idősek, férfiak és asszonyok, még a babiloni hentesek is,- és mind, főleg *a* tudósok, égtek a vágytól, hogy a problémát meg tudják oldani.

Érkezésünk előtt, sok Babilonban élő lény emiatt már az eszét is teljesen elvesztette, akiknek aztán sok új jelölt lépett sietve nyomába.

Ez az „izgalmas aktuális kérdés", amit ezek a „szánalmas tudósok", és velük Babilon városának közönséges lényei mind szerettek volna eldönteni, a következőből állt: van-e „lelkűk" vagy nincs? Babilonban ezzel a témával kapcsolatban rengeteg mindenféle fantasztikus teória létezett, és minden pillanatban újakat is „főztek ki". Magától értetődően ezen „mámorító teóriák" mindegyikének voltak hívei.

A teóriák sokasága és a különbözősége ellenére, ezek kizárólag két, igaz homlokegyenest ellenkező elv valamelyikén alapultak.

Az egyik elvet „ateistának", a másikat „idealistának", vagy „dualistának" nevezték.

Az összes „dualista" teóriák azt állították, hogy a „lélek" létezik és magától értetődően „halhatatlan", valamint mindenféle „szenvedések" várnak rá az ember-lény halála után.

Az összes „ateista" teória pont az ellenkezőjét állította.

belzebub ötödször repül el a föld-bolygóra

Egyszóval gyermekem, amikor Babilon városába értünk, ott éppen annak az építése folyt, amit „Bábel-tornyának" neveznek.

Ez utóbbi szavakat kimondva, Belzebub egy pillanatra elgondolkodott, azután így folytatta:

- El szeretném magyarázni neked a „Bábeli-torony" kife
jezést, amit éppen most használtam, és amivel a bolygód je
lenlegi háromagyú lényei gyakran szoktak élni.

Elsősorban azért kívánok ennél a kifejezésnél megállni és az értelmét kifejteni neked, mert véletlenül szemtanúja voltam mindazoknak az eseményeknek, amelyekből származik, másodsorban, mert megjelenésének története, és a módosulások amin kedvenceid értelmében átment világosan meg tudja mutatni neked azt, hogy ismét csak az ugyanazon abnormálisán megalapozott közönséges létezés körülményeinek köszönhetően a régmúlt korok lényeinél valóban lejátszódott eseményekről semmilyen pontos információ nem éri el a későbbi nemzedékeket. És ha véletlenül valami olyasmi eljut hozzájuk, mint ez a kifejezés, az ő fantasztikus értelmükben mindjárt egy egész teóriának szolgál alapjául, csak szaporítva általa jelenlétükben az illuzórikus „lényi-egoplasztikúrokat", vagy mint ők mondják a „pszichikai képzeteket" amelyek hatására jelenik meg a Világegyetemben ez a háromagyú lények számára különös, „egyedülálló pszichizmus", amelyet kedvenceid mindegyike birtokol.

így tehát, miután Babilonba érkezésem után mindjárt elkezdtem különböző ottani lényekkel összejárni, hogy végrehajtsam rajtuk a megfelelő megfigyeléseket annak a kérdésnek tisztázására, ami engem érdekelt, bárhova mentem ezekkel az ott nagy számban összegyűlt tudósokkal találkoztam, és nemsokára már csak velük jártam össze, kutatásaimat rájuk és az egyéniségükre korlátozva.

- A tudós lények között, akikkel e célból találkoztam, volt
egy bizonyos Hamolinadír, akit szintén erőszakkal hoztak el
Egyiptomból.

Márpedig a beszélgetéseink során, e között a Hamolinadír háromagyú lény és közöttem, majdnem ugyanazok a viszo-

nyok alakultak ki, amelyek általában mindenhol érvényesülnek a háromagyú lények között, akik gyakran találkoznak.

Ez a Hamolinadír egyike volt azoknak az ottani tudósoknak, akiknek általános jelenlétében, a háromagyú lények sajátos indítási tényezői, melyekhez öröklődés révén jutottak, még nem sorvadtak el teljesen; továbbá nyilvánvaló volt számomra, hogy előkészítési korában környezetének felelős lényei őt is előkészítették egy többé-kevésbé normális felelős létezésre.

Különben ehhez azt is hozzá kell tennem, hogy akkor Babilon városában sok más hozzá hasonló tudós is volt.

- Bár ez a tudós Hamolinadír az úgynevezett „asszíriai" fajból származott, és magában Babilon városában jött világra, és ott is készítették fel arra, hogy egy felelős lénnyé váljon; de tudását Egyiptomban szerezte, egy olyan iskolában, ami akkor az összes, a Földön létező iskola felett állt, és ami akkor az „Iskola a Gondolat anyagi megjelenítésére" néven volt ismert.

Első találkozásunk alkalmával abban a korban volt, amikor az „Én"-je _ teljes jelenléte „automatikus pszichikai működése" értelmes irányítása terén - elérte a Föld-bolygó háromagyú lényei számára akkor lehetséges legmagasabb állandóságot, így az úgynevezett „passzív éber állapotai" alatt olyan nyílt lényi megnyilvánulásokat fejezett ki, mint az „önmagáról való tudat", a „pártatlanság", őszinteség", „érzékenység", „leleményesség," és így tovább.

Nem sokkal Babilonba érkezésünk után elkezdtem ezzel a Hamolinadírrel az említett tudósok különböző „összejöveteleire" járni, ahol meghallgattam minden elképzelhető fajta valamit, amit ők pontosan azt az akkor „napi kérdést" illető, Babilon-szerte „szellemi háborgást" előidéző téma „előadásának" hívtak.

Hamolinadír barátomat is nagyon felizgatta ez az érdekfeszítő kérdés.

Megzavarta és elkeserítette az a tény, hogy a sok erről a kérdésről elterjedt régi és új teória, az abszolút ellentmondásos bizonyítékaik ellenére, egyformán meggyőző és valószerű volt.

Szerinte a lélek létezését bizonyító teóriákat igen „logikus és meggyőző formában fejtették ki", de „nem voltak sem kevésbé logikusak sem kevésbé meggyőzőek" azok, amelyek pont az ellenkezőjét bizonyították.

Hogy bele tudd képzelni magadat ennek a szimpatikus asszírnak a helyzetébe, még elmagyarázom neked, hogy a bolygódon általában - most épp úgy mint Babilon korában -minden „a túlvilág kérdésére" vonatkozó teória, vagy minden más valamilyen meghatározott tényre vonatkozó „részlet tisztázása", majdnem mindig azoknak a háromagyú lényeknek a találmánya, akiknél a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek legtöbbje már teljesen kikristályosodott, s ezáltal jelenlétükben aktívan működni kezd az a lényi tulajdonság, amit ők maguk „ravaszságnak" neveznek, így lassacskán, akár tudatosan - ami természetesen azt jelenti: egy olyan fajtájú értelemmel, amelyet régóta egyedül csak ők birtokolnak -, akár automatikusan, azaz maguktól, fokozatosan megszerzik általános jelenlétükben a képességet, hogy a hozzájuk hasonlók gyengéit „kiszúrják"; ezek a tulajdonságok azután az idő folytán adatokat alkotnak bennük, amelyek révén képesek megérezni, és olykor még meg is érteni környezetük lényeinek különös logikáját, és ők ezeknek az adatoknak megfelelően találják ki és állítják ösz-sze teóriáikat erre vagy arra a kérdésre vonatkozóan. És a legtöbb ottani háromagyú lénynél „a kozmikus igazságok ösztönös átérzésének" nevezett lényi funkció fokozatos elsorvadása következtében - ami az önmaguk által megalapozott közönséges lényi életkörülmények következménye -, ha egyikük valami módon az egyik ilyen teória intenzív tanulmányozására szenteli magát, akkor akarva-akaratlanul meg is győződik róla teljes jelenlétével.

- Márpedig gyermekem, miután érkezésünktől számított hét eltelt az ő hónapjaikból, egy napon Hamolinadír barátommal elmentem arra, amit ők tudományos „kongresszusnak" hívnak.

Ezt a „tudományos kongresszust" azok a korábban erőszakkal a városba hozott lények hívták össze akiket a perzsa uralkodó „kobozott el" - ő, aki azóta már túljutott az „alkímia" tudományáért való bolondulásán, és mindannyijukról

elfeledkezett -, de jelen volt a konferencián más közösségekből önkéntesen, mint akkor mondták, „a tudomány szeretete" miatt érkezett számos tudós is.

Aznap eme tudományos kongresszus szónokainak sorrendét sorshúzással határozták meg.

Hamolinadír barátom is a különféle témák előadói között volt, így ő is sorsot húzott, és ötödikként kellett beszélnie.

Az őt megelőző szónokok egy része új, általuk kitalált teóriákat adott elő, míg mások néhány már korábban felállított és mindnyájuk által jól ismert teóriát kritizált.

Végül is erre a szimpatikus asszírra került a sor.

Fellépett az úgynevezett „katedrára", és az egyik szolga mindjárt egy feliratos táblát függesztett a katedra fölé, ami beszéde tárgyát jelezte, mert akkoriban ez volt a szokás.

A tábla tudatta, hogy a szónok beszéde témájául a következőt választotta: „az emberi értelem ingatagsága".

Földi barátom azzal kezdte, hogy elmagyarázta, az ő megítélése szerint milyen az ember „agyvelejének" szerkezete, hogy az ember többi agya a különböző benyomásokat milyen esetben és milyen módon észleli; és hogy csak ezek között az agyak között megvalósult határozott összhang után vésődik az eredmények összessége az „agyvelőbe".

Eleinte higgadtan beszélt, de minél többet beszélt, annál jobban felhevült, egészen addig a pontig, ahol kiabálva az emberi értelmet kezdte kritizálni.

Ugyanakkor minden szánalom nélkül kritizálta a saját értelmét is.

Még mindig kiabálva, nagyon logikusan és meggyőzően bizonyította be az emberi értelem ingatagságát és változékonyságát, és példákkal mutatta meg, hogy milyen könnyű ennek az értelemnek bármit bebizonyítani, és bármiről meggyőzni.

Bár Hamolinadír földi barátom kiáltásaiba már belevegyültek az első zokogások, mégis zokogása közben is folytatta beszédét.

„Minden embernek - kiáltotta -, így nekem is természetesen mint bárki másnak, egyáltalán nem nehéz bebizonyítani bármit; ehhez elég ismerni milyen sokkokat és asszociációkat kell előidézni a különböző agyakban, mialatt ezt vagy azt az „igazságot" bizonyítja az ember.

272

belzebub ötödször repül el a föld-bolygóra

„Az embernek még azt is könnyen be lehet bizonyítani, hogy az egész világ, természetesen beleértve az embereket, nem más csak illúzió, és a világ valósága valamint hitelessége csakis a „tyúkszemünkben" van, sőt egyedül abban, amelyik a bal nagylábujjon nő. Ezt a tyúkszemet kivéve a világon semmi sem létezik, minden csak tünemény, és még az is csak a „lekerekített pszichopatáknak"."

- E szimpatikus földi lény beszédének ezen a pontján egy altiszt hozott egy korsó vizet, amit nagy mohón lehajtott, azután egy kicsit nyugodtabban így folytatta:

„Vegyenek például akár engemet. Én nem csupán egy akármilyen tudós vagyok; egész Babilonban és sok más városban, különösen nagy tudású és bölcs embernek tartanak.

„Tanulmányaimat egy olyan iskolában végeztem, amely fölött egy sem áll a Földön és valószínűleg nem is fog állni.

„De ez a magasabb kifejlődöttség ugyan mi hasznot hajtott az értelmemnek azt a kérdést illetően, mely egy vagy két éve az egész Babilont az őrületbe kergeti?

„A „lélek" kérdése kiváltotta általános őrület során értelmem a magasabb kifejlődöttsége ellenére nem hajtott több hasznot, mint „öt pénteket hetente".

„Ezalatt az idő alatt a legnagyobb figyelemmel és komolysággal megvizsgáltam a „leiekre" vonatkozó összes régi és új teóriát, és egyetlen sem akadt, amellyel mély bensőmben ne lettem volna egy véleményen a szerzőjével, hiszen mind nagyon logikusan és hihetően voltak kifejtve, és az olyan értelem, mint az enyém csak egyetérteni tudott azok logikájával és valószínűségével.

„Különben én magam is írtam ebben az időszakban egy hosszas tanulmányt a „túlvilágnak" erről a kérdéséről, és biztosan sokan a jelenlévők között ismerik a gondolkodásom logikáját; sőt, minden valószínűség szerint önök

kivétel nélkül mind irigylik logikus gondolkodásomat.

„És mégis, mindannyijuk előtt őszintén és becsületesen kijelentem, hogy a túlvilág kérdését illetően mindezzel a mai napig bennem összegyűjtött tudománnyal együtt sem vagyok se több, se kevesebb, mint egy egyszerű „négyszögletes idióta".

„Most itt nálunk, Babilon városában, ahol egy nemzetközi „Bábeli torony" építése folyik, abban a reményben, hogy fel tudunk menni az égbe, hogy a saját szemünkkel lássuk azt, ami ott történik.

„Ez a torony téglákból épül, amelyek látszatra azonos ki-nézésűek, márpedig a legkülönbözőbb anyagokból készültek.

„A téglák között van, ami vasból van, van ami fából, és vannak téglák „tésztából", sőt még „tollból" is.

„Márpedig, mi most ezekkel a téglákkal €gy mértéktelenül magas tornyot építünk pontosan Babilon kellős közepébe, és minden többé-kevésbé tudatos embernek fel kell ismernie, hogy előbb-utóbb ennek a toronynak le kell omla-nia nemcsak a város összes lakóját temetve maga alá, hanem mindazt amit magába foglal.

„Ami engem illet, én még élni akarok; nem akarom, hogy a torony agyonzúzzon, és így minden késedelem nélkül távozok innen. Ami pedig önöket illeti, csináljanak amit akarnak!"

Ezeket az utolsó szavakat már menet közben mondta, és eltűnt.

Soha többé nem láttam viszont ezt a szimpatikus asszírt.

Amint később megtudtam, még aznap elhagyta Babilont és Ninivébe ment, és késői öregkoráig ott élt. Azt is megtudtam, hogy ez a Hamolinadír soha többé nem foglalkozott „tudománnyal", és élete további részét „tcsungari" termesztéssel töltötte - amit ma „kukoricának" hívnak.

- Márpedig, gyermekem, ennek a Hamolinadírnak beszéde azonnal olyan erős benyomást keltett az ottani lényekben, hogy ők csaknem egy egész hónapon át olyanok voltak „mintha vízbe mártották volna őket".

És amikor egymással találkoztak másról sem tudtak beszélni, csak szónoklata különböző részleteit idézték és azt ismételgették.

Olyan gyakran ismételték el egymásnak Hamolinadír bizonyos kifejezéseit, hogy azok elterjedtek Babilon közönséges lényei között, ahol közmondásossá váltak.

Bizonyos kifejezések még a Föld-bolygó jelenlegi lényeihez is eljutottak; s többek között a „Bábeli torony" is.

A jelenlegi lények tisztán úgy képzelik el maguknak, hogy valamikor Babilon városában azért építettek egy bizonyos tornyot, hogy lehetővé tegyék a lényeknek planetáris testükkel feljutni Magához Istenhez.

A Föld-bolygó jelenlegi lényei még azt is mondják - és mélyen meg vannak győződve róla -, hogy ennek a „Bábeli toronynak" építkezése alatt a nyelvek között egyfajta zavar támadt.

Általában a Föld-bolygó jelenlegi lényeihez eljutott számos ilyen különálló kifejezés, amelyeket korábbi korok leg-értelmesebb lényei egy teljes nézet valamilyen részleteire vonatkozóan fejeztek ki, vagy rögzítettek le, úgy abban az időben, amikor Babilon volt a „kulturális központ", mint más korokban. És az utóbbi századokban élő kedvenceid az ő zagyva értelmükkel ezekből a „foszlányokból" olyan „ostobaságokat" tákoltak össze, hogy hitemre, még maga a mi fő-körmönfont Luciferünk is megirigyelné őket.

- A túlvilág kérdésére vonatkozó számos tan közül Babilonban kettő talált nagyszámú követőre; mellesleg ezek között a teóriák között sem volt semmi közös.

Pontosan ez a két tanítás szállt nemzedékről nemzedékre, hogy a te kedvenceid már amúgy is összekuszált „józan lényi gondolkodását" még jobban összezavarja.

Bár nemzedékről nemzedékre szállva eme két tannak részletei módosultak, de a bennük foglalt alapvető gondolat nem változott, és még a jelenkori nemzedékeket is elérte.

A tanok egyike, amely Babilonban sok követőre talált a „dualista", a másik pedig az „ateista tan" volt,

következésképpen az egyik azt bizonyította, hogy a lényeknek van „lelkűk", míg a másik pont az ellenkezőjét, vagyis hogy egyáltalán nem rendelkeznek semmi ilyesmivel.

A „dualista", vagy „idealista" tan állította, hogy az emberlény durva teste magába foglal egy finom és láthatatlan testet, ami a „lélek".

Az ember „finom teste" halhatatlan, vagyis soha sem lesz lerombolva.

Azután azt mondták, hogy ennek a „finom testnek", vagyis a „léleknek", a „fizikai test" minden tettéért, akár szándékos akár akaratlan - megfelelően meg kell fizetnie, és

hogy minden ember már a születésekor ebből a két testből áll, vagyis „fizikai testből" és „leiekből".

Még azt is mondták, hogy amint megszületik az ember láthatatlan „szellemek" telepednek a vállaira.

A jobb vállára a „jó szelleme" telepszik, akit angyalnak neveznek, és a bal vállára a „bűn szelleme", aki az „ördög" nevet viseli.

Ezek a szellemek, a jó és a rossz szellemei, már az első naptól kezdve felírják a jegyzőkönyvükbe ennek az embernek minden megnyilvánulását; a jobb vállán levő az összes úgynevezett ‚jó megnyilvánulását" vagy ‚jó cselekedetét" jegyzi fel, a bal vállra telepedett pedig a „rosszakat".

E két szellem mindegyikének kötelessége közé tartozik, hogy a lehető legtöbb olyan megnyilvánulást sugallja, ami az ő hatáskörébe tartozik, és rákényszerítse őt arra, hogy végbevigye azokat.

A jobb váll szelleme tehát mindig arra törekszik, hogy az ember tartózkodjon az ellentétes szellem hatáskörébe tartozó cselekedetektől, és a lehető legtöbb olyan cselekedetet vigye végbe, ami a saját hatáskörébe tartozik.

A bal váll szelleme is hasonlóan jár el, de az ellentétes irányban.

Ez az eredeti tan még azt is mondta, hogy ezek a versengő szellemek állandó harcot vívnak egymással, és mindegyikük „körmeszakadtáig küzd" azért, hogy az ember minél több olyan cselekedtet vigyen végbe, ami az ő megbízatásába tartozik.

Amikor az ember meghal, ezek a szellemek a „fizikai testét" a Földön hagyják és a „lelkét" felemelik „Istenhez", aki valahol ott fenn, az „égben" létezik.

Ott fenn az „égben" hűséges angyalai és arkangyalai által körülvéve, ez az „Isten" maga előtt egy mérleggel ül.

A mérleg mindkét oldalán állnak a „szolgáló szellemek". Jobb oldalt a „Paradicsom szolgálói" - az „angyalok" - és bal oldalt, a „Pokol szolgálói" - az „ördögök".

Azok a szellemek akik az ember élete alatt a vállain ültek, halála után elviszik a „lelkét" „Istenhez"; „Isten" kezükből veszi el a .jegyzőkönyvet", amelyikre az illető összes cselekedetére vonatkozó feljegyzések vannak írva, és a mérleg tányérjába helyezi azt.

belzebub ötödszőr repül el a föld-bolygóra

A jobb tányérba az angyal jegyzőkönyvét teszi, a bal tányérba az ördögét; és attól függően, hogy a mérleg melyik tányér javára billen, „Isten" az azon az oldalon álló szolgáló szellemeknek parancsolja meg, hogy vegyék ezt a „lelket" gondjukba.

A jobbra álló szolgáló szellemek gondjaira van bízva a „Paradicsom" nevet viselő hely.

Ennek a helynek szépségét és nagyszerűségét leírni sem lehet. A „Paradicsom" dúskál isteni gyümölcsökben, valamint számtalan illatozó virágban. A kerubok éneke és a sze-ráfok zenéjének elbűvölő dallama visszhangzik a levegőben szüntelen. Még sok más gyönyörűség volt így elsorolva, amelyeknek külső következményei - az ezen a különös bolygón a lények velejáróvá vált abnormális észlelések és felfogások szerint - kiválthatják bennük azt, amit ők „nagy kielégülésnek" neveznek, vagyis három-központos lények számára méltatlan olyan igények kielégítéseit, amelyek jelenlétükből elűztek kivétel nélkül mindent, amit a Mi Közös Atyánk belé helyezett, és ami minden háromagyú lény számára nélkülözhetetlen.

E szerint a babiloni tan szerint a mérleg bal oldalán tartózkodó szellemek, vagyis az ördögök ellenőrzése alatt található az, amit „Pokolnak" hívnak.

Ami a Poklot illeti arról azt mondták, hogy ott nyoma sincs árnyéknak és növényzetnek, örökké hihetetlen hőség uralkodik, és sehol sincs egy csepp víz se.

Ebben a Pokolban állandóan rettenetes „kakofónia" hangzik és őrjítő „szidalmazások".

Mindenütt különféle kínzóeszközök állnak, a „rostélytól" kezdve, a „keréken" át, egészen a „testet darabokra vágó", és automatikusan sóval behintő gépekig - és így tovább, ebben a stílusban.

Ez az „idealista" babiloni tan körülményesen elmagyarázta: azért, hogy a „Paradicsomba" lépjen be a „lelke", az embernek a Földön mindig azon kell fáradoznia, hogy a lehető legtöbb anyagot adja a jobb vállán lévő angyal-szellem jegyzőkönyvéhez, különben az anyag nagy része a bal váll szellemének jegyzőkönyvét bővítené, és az ember „lelkét" akkor elkerülhetetlenül ebbe a legborzalmasabb „Pokolba" vetik.

276
277

Ebben a pillanatban Hasszin már nem bírta magát visszafogni, és hirtelen a következő szavakkal szakította félbe Belzebubot:

- És mely megnyilvánulásokat tartják jónak és melyeket rossznak?

Belzebub egy különös tekintettel fogta körül unokáját, és fejét csóválva így szólt:

- Hogy a bolygódon mely lényi megnyilvánulást tekinte nek jónak vagy a rossznak, arra már a legrégibb idők óta, és még ma is létezik két független felfogás, melyeknek semmi közük sincs egymáshoz, és amelyeket nemzedékről nemze dékre adnak tovább.

Az első ilyen felfogás csak az olyan háromagyú lények között létezik és rajtuk keresztül adódik tovább mint amilyenek az Atlantisz kontinensen az Akhldann tudós egyesület tagjai voltak, és olyanokon át, amilyenek néhány évszázaddal később, a második transzapalni perturbáció után azok az ottani lények lettek, akik teljes jelenlétük alapjaiban, bár más módon, de majdnem ugyanazokat az adatokat sajátították el, és akik a „beavatott" nevet viselték.

Ezt az első felfogást ott a következő formában fejezik ki:

„Az embernek minden cselekedete jó, a szó objektív értelmében, ha a lelkiismerete szerint viszi végbe; és minden cselekedete rossz, ha később „lelkiismeret furdalást" érez miatta."

Ami a második felfogást illeti, az nem sokkal a nagy Koniütszion császár „bölcs találmánya" után bukkant fel, és az ottani közönséges lényeken keresztül szállt nemzedékről nemzedékre, s lassacskán szinte az egész bolygón „erkölcs" név alatt terjedt el.

Érdekes megjegyezni az egyik sajátosságát ennek az „erkölcsnek", amit szinte már a megjelenésétől kezdve elnyert, és ami végül is szerves alkotórészévé vált.

Hogy igazából mi is a földi „erkölcsnek" ez a sajátossága, azt könnyen elképzelheted magadnak és könnyedén meg is értheted ha azt mondom, hogy birtokolja - úgy kívül, mint belül, - azt az „egyedüli" tulajdonságot, ami a „kaméleonnak" nevezett lény jellegzetessége.

Különösen a jelenkori „erkölcsre" jellemző ennek a sajátosságnak legeredetibb és legfurcsább vonása, ami abban nyilvánul meg, hogy működése automatikusan függ a „helyi tekintélyek" hangulatától, ezek a kedélyállapotok viszont automatikusan függnek a befolyásoknak ama négy fajtájától, amelyek „anyós", „emésztés", „őrmester" és „guba" néven ismertek.

A második babiloni tanítás, mely szintén sok követőt talált, és amely szintén nemzedékről nemzedékre szállva eljutott kortárs kedvenceidhez is, az akkori „ateista" tanok közé tartozott.

Az akkori idők földi hasznamussz jelöltjeinek ez a tanítása az unalomig ismételgette, hogy nem létezik semmiféle „Isten" a világon, és még kevésbé bármiféle „lélek" az emberben, tehát az összes érvelés és vitatkozás a „lélekkel" kapcsolatban csak beteges képzelgők félrebeszélése.

Azután kimutatta, hogy a világban csak egyetlen sajátos mechanikus törvény létezik amelynek megfelelően minden létező dolog az egyik formából átmegy egy másikba, vagyis a bármilyen előző okokból létrejött eredmények fokozatosan átváltoznak, hogy későbbi eredmények okozóivá váljanak.

Éppen ezért az ember is csak valamilyen előző ok következménye, és a maga során bizonyos következményeknek okául kell szolgálnia.

Azután ez a tan azt mondta, hogy minden „természetfeletti" jelenség nem más, még ha az valóban fel is fogható a legtöbb ember számára, mint az ebből a speciális mechanikus törvényből eredő egyik eredmény.

Ennek a törvénynek a teljes megértése számos részletének fokozatos, objektív és átfogó ismeretétől függ, amelyek csak a tiszta Értelem kifejlődésének mértékében tárulhatnak fel.

Azonban ami az ember értelmét illeti, az csupán az általa kapott benyomásoknak összessége, és amelyek fokozatosan adatokat szolgáltatnak neki összehasonlításaihoz, levezetéseihez és következtetéseihez.

Ennek az adatösszességnek eredményeként bő információkat szerez a változatos, környezetében ugyanúgy megismétlődő eseményekről, amelyek a maguk során az ember általános szervezetében jól meghatározott meggyőződések

kialakításához szolgálnak anyagul. Mindez képezi az ember értelmét, vagyis a saját szubjektív pszichizmusát.

- Bármit mondtak is e két említett tanításban a „leiekről", és bármily végzetes módszereket alkalmaztak ezek a bolygó szinte minden vidékéről összegyűlt „tudósok" *a* jövendő leszármazottaik értelmének apránként valóságos „ostobaság malmává" változtatására, nem kellett volna a végeredménynek objektív értelemben rossznak lennie; de az egész objektív borzalom abban a tényben rejlik, hogy ez a tanítás nemcsak az ő leszármazottaiknak okozott bajt, hanem meglehet mindennek ami létezik.

Tény, hogy eme babiloni nagy „szellemek háborgása" alatt, amikor e tudós lények jelenlétükben a kollektíven megvalósított „férceimányeiken" keresztül rengeteg anyagot szereztek a hasznamusszi megnyilvánulásokhoz, - ráadásul azokhoz, amelyek már amúgy is megvoltak - és amikor szét-széledtek, hogy hazatérjenek, ki-ki saját országába, ragályos baktériumként kezdték terjeszteni - természetesen tudattalanul - az összes ideát, amelyek együttesen végül is a Nagyon Szent Ashyata Sheymash Szent Munkája eredményeinek maradványait, só't még a nyomait is teljesen lerombolták.

Annak a „tudatosan elszenvedett" Szent Munkának maradványait, amelyet ő szándékosan valósított meg azért, hogy számukra közönséges lényi életükhöz különleges külső körülményeket alkosson, az egyedülieket amelyek között kedvenceid lassacskán jelenlétükből eltüntethették volna a kundabuffer szerv tulajdonságainak végzetes következményeit, hogy helyükbe elnyerhessék azokat a tulajdonságokat, amelyek megfelelnek minden háromagyú lény jelenlétének, akiknek teljes jelenléte az egész Világegyetem pontos képmása.

A Babilon városában összegyűlt földi „tudós" lényeknek a „lélek" kérdésére szentelt különböző „férceimányeinek" másik eredménye az volt, hogy nem sokkal a bolygód felszínén való ötödik személyes tartózkodásom után ezt a kulturális központjukat, az összehasonlíthatatlan és valóban fenséges Babilont - mint ott mondják - „teljesen eltörölték a Föld felszínéről".

belzebub ötödször repül el a föld-bolygóra

És nemcsak maga Babilon városa lett teljesen lerombolva, hanem mindaz is, amit az ott élő lények hosszú évszázadaik folyamán megszereztek és megvalósítottak.

- Az igazság kedvéért most meg kell mondanom neked, hogy a kezdeményezés Ashyata Sheymash Szent Munkája lerombolására egyáltalán nem az abban az időben Babilon városában összegyűlt „tudósoktól" eredt, hanem inkább egy ott jól ismert „tudós" lény kitalálásaiból, aki több évszázaddal a babiloni események előtt létezett az Ázsia kontinensen, és akinek neve „Lentrohamszanin" volt; ez a lény, akinek legfelsőbb lényi-része egy meghatározott egységet öltött fel, és az „objektív Értelem megkívánt fokáig" tökéletesítette magát, egyikévé vált annak a háromszáztizenhárom „Örökkévaló Hasznamussz Individuumnak", akik jelenleg a „Bűn-hó'dés" nevet viselő kicsiny bolygón léteznek.

Beszélni fogok neked erről a Lentrohamszaninról is, mivel a róla adott információk segítenek majd neked ezen az eredeti és távoli bolygón élő háromagyú lények különös pszichizmusának megértésében.

De Lentrohamszaninról majd csak azután fogok beszélni, miután elmeséltem mindent a Nagyon Szent Ashyata Sheymashról, mivel erre a Nagyon Nagy Szent Individuumra és a bolygódat illető tevékenységére vonatkozó információk képesek lesznek mélyebben és lényegében megértetni veled a téged érdeklő, a Földet népesítő

háromagyú lények pszichizmusának különösségét.

280
281

Huszonötödik fejezet

A Nagyon Szent Ashyata Sheymash, aki Fentről a Földre küldetett

NOS, gyermekem. Hallgasd most a legnagyobb figyelemmel azokat az információkat, amelyeket a jelenleg Nagyon Szent általános kozmikus Individuumról, Ashyata Sheymashról, és a Föld-bolygón megjelenő, téged annyira érdeklő' háromagyú lényekre vonatkozó tevékenységéről fogok adni neked.

Már számtalanszor mondtam, hogy a mi Irgalommal Teljes Mélységesen-Szerető Örökkévaló Közös Atyánk Parancsára, a mi Nagyon Magas és Nagyon Nagy kozmikus Individuumaink olykor a Föld valamely háromagyú lényének jelenlétében valósítják meg egy szent Individuum „meghatározott fogantatását" azért, hogy egy földi lénnyé válva, ez az Individuum, ott a helyszínen megértve a helyzetet kedvenceid közönséges lényi életének egy megfelelő, új irányt tudjon adni, amely megengedheti nekik, hogy jelenlétükből a kundabuffer szervnek már kikristályosodott tulajdonságait, valamint az új kristályosodásokra való hajlamot talán el tudják távolítani.

Márpedig pontosan hét évszázaddal a már elmondott babiloni események előtt egy ottani háromagyú lény planetáris testében megvalósult egy Ashyata Sheymashnak nevezett szent Individuum „meghatározott fogantatása", aki a maga során a Magasságból küldetett és aki jelenleg egyike a mi Legmagasabb és Legszentebb kozmikus Individuumainknak.

Ashyata Sheymash az úgynevezett „sumer fajhoz" tartozó egyik szegény család fiának planetáris testébe öltött formát, Babilontól nem messze, egy „Piszpaszkána" nevű tanyán.

Részben ezen a tanyán nőtt fel és vált felelős lénnyé, részben magában Babilonban, mely bár még nem fenséges, de már ebben a korszakban hírneves volt.

A Nagyon Szent Ashyata Sheymash volt az egyedüli Fentről Küldött, akinek Szent Munkájával sikerült bolygódon olyan körülményeket teremteni, amelyek között ezeknek a szerencsétlen lényeknek a létezése egy bizonyos időre kicsit hasonlóvá vált a Mi Nagy Világegyetemünk többi bolygóin élő, ugyanazokkal a lehetőségekkel rendelkező háromagyú lényeiéhez; szintén ez a Szent volt a Föld-bolygón az első, aki kijelölt küldetése végrehajtásához a megszokott, az ösz-szes többi Fentről Küldött által eme bolygó háromagyú lényeire évszázadok során bevezetett módszerek és eszközök igénybevételét megtagadta.

A Nagyon Szent Ashyata Sheymash ellentétben azzal, amit előtte és utána tettek az ugyanezzell a céllal Fentről küldöttek, a Föld háromagyú lényeinek semmit sem tanított és nem is prédikált nekik.

Főleg ennek tudható be az, hogy e Szentnek semelyik tanítása semmiféle formában nem adódott tovább az ottani közönséges lények között, még a harmadik nemzedékig sem, nem hogy a jelenkori lényeknek.

Ugyanakkor a Nagyon Szent Ashyata Sheymash kortársai az ő Nagyon Szent Munkáját illetően pontos információkat juttattak el a követő nemzedékek lényeihez az úgynevezett „beavatottakon" keresztül egy bizonyos „legamonizmus" segítségével, ami az ő megfontolásainak eredménye volt, és a „Helyzet Borzalma" nevet viselte.

Ráadásul az ő Nagyon Szent Munkájának idejéből épségben maradt és egészen napjainkig is létezik egy márvány „törvénytábla", amire kora lényei számára adott „tanácsait" és „parancsolatait" vésték.

Ez az épen maradt törvénytábla ma legértékesebb ereklyéjét képviseli az Ázsia kontinens közepén élő ottani lények egyik kis beavatott csoportjának, az „Olbogmek konfrater-nitásnak".

Az „Olbogmek" szó a következőt jelenti: „Nincsenek különböző vallások, ami van, az az Egyedüli Isten".

A bolygód felszínére való utolsó leszállásom alkalmával szereztem véletlenül tudomást erről a legamonizmusról,

amely a Föld-bolygó távoli nemzedékei beavatott ember-lényeinek adta tovább Szent Ashyata Sheymashnak a „Helyzet Borzalma" cím alatti megfontolásait.

Ez a legamonizmus nekem személyesen nagyon segített tisztázni ezen eredeti lények különös pszichizmusának bizonyos oldalait, amelyeket addig, még a rájuk szentelt több évtizedes figyelmes megfigyelések ellenére sem sikerült megértenem.

- Drága szeretett Nagyapa, kérlek mondd meg nekem, mit jelent ez a „legamonizmus" szó? - kérdezte Hasszin.

- „Legamonizmus" szóval illetik - válaszolt Belzebub - az egyik módszert, amit ott arra használnak, hogy általa a leg régebbi idó'kben lejátszódott bizonyos eseményekre vonat kozó információk nemzedékró'l nemzedékre továbbadód janak azon háromagyú lényeken keresztül, akik érdemessé váltak „beavatottakká" lenni és e nevet viselni.

Hogy jobban meg tudd érteni hogyan lehet információkat legamonizmus révén a következő' nemzedék számára továbbadni, még kell mondanom neked egy pár szót azokról a lényekről, akiket a többi lény akkor „beavatottnak" nevezett és még most is úgy nevez.

A régi időkben a Föld-bolygón ezt a szót csakis egy értelemben használták; azokat a háromagyú lényeket nevezték így, akik jelenlétükben majdnem ugyanazokat az objektív adatokat szerezték meg és ezt más lények is képesek voltak megérezni.

Azonban a két utolsó évszázadban ennek a kifejezésnek két jelentése lett:

Az első szerint, miként a múltban is az olyan ottani lényeket jelöli, akik a saját tudatos munkájuk és önkéntes szenvedésük révén váltak „beavatottá" és ezáltal - mint mondtam -olyan objektív érdemeket szereztek meg, amelyek bármely agyrendszerbeli lény számára észlelhetők és tiszteletet és bizalmat váltanak ki bennük.

A második értelmezésében ez a szó egy dicsőítő cím, amit olyan lények adnak egymásnak, akik beletartoznak abba, amit ott „rablóbandának" neveznek, s amelyek megsokszorozódtak abban az időszakban melyek tagjainak a legfőbb célja, hogy környezetét kizárólag a „leglényegesebb" értékeitől „fossza meg".

Ezek a „rablóbandák" bizonyos „okkult", vagy „természetfeletti" tudomány ürügye alatt igen sikeresen hajtják végre az efféle fosztogatásaikat.

És ott ezen „banditák" mindegyike beavatottnak nevezi magát.

Ezek között a földi „beavatottak" között még „nagy-beavatottak" is vannak, akik - főleg napjainkban - virtuóz előadásuk során az „újonnan kinevezett" közönséges „beavatottaktól" abban különböztetik meg magukat, hogy virtuóz ügyeikben, mint ott mondják, a „vízen tűzön és kályhakürtőn" is keresztülmennek, sőt még az összes Monte-Carló-i játéktermen is.

így tehát gyermekem, „legamonizmusnak" hívják a Földön a legrégebbi időszakokban lejátszódott eseményekre vonatkozó információknak az első típusú, vagyis valójában érdemes beavatottak közötti továbbadását; annak átadását, amit ők maguk hasonló érdemes lényektől kaptak.

Ezért a továbbadási módszerért az Atlantisz kontinens lényeit illeti az elismerés, ez egy valóban nagyon bölcs eljárás, ami tökéletesen eléri a célját.

Tény, hogy ez az az egyetlen módszer, aminek köszönhetően bizonyos legrégebben lejátszódott eseményekre vonatkozó információk hűen el tudtak jutni a későbbi nemzedékek lényeihez.

Ami pedig azokat az információkat illeti, amelyek e bolygó közönséges lényeinek tömegein keresztül szállnak nemzedékről nemzedékre, azok vagy rövidesen tökéletesen eltűnnek az emlékezetükből, vagy ahogy kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondja: minden, amit maguk után hagytak „csak egy pár toll és szőrszál, és egy téma Scherezádé-nak".

Ezért van az, hogy ha erről vagy arról az eseményről eljut néhány töredék információ a távoli nemzedékek lényeihez, és az „új kiképzésű" tudós lények megkaparintják azt, hogy valamelyik zagyvalékukat kotyvasszák belőle, akkor a következő eredeti, a legnagyobb mértékben tanulságos jelenségnek lehetünk szemtanúi: ezt a zagyvalékot hallván az összes „svábbogárnak" általános jelenlétébe rögtön behatol az, amit ott a „vitustánc gonosz szellemének" hívnak, és tombolni kezd benne.

Ami pedig a Föld-bolygód tudós lényeinek módszerét illeti, amivel ezekbó'l a hozzájuk eljutott töredék információkból az abszurditásaikat kotyvasztják, azt a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk egyik bölcs szentenciájában tökéletesen meghatározza: „A bolha egyedül azért jött a világra, hogy tüsszentése vízözönt okozzon - amelynek leírásával a tudós lényeink annyira szeretnek foglalkozni".

Meg kell mondanom neked, hogy abban az időben, amikor kedvenceid között éltem, néha nehéz volt visszafojtanom azt, amit ők „ellenállhatatlan nevetésnek" hívnak, amikor eme tudósok egyike a nyilvánosság előtt értekezett, vagy nekem személyesen beszélt régi eseményekről, amelyeknek saját magam szemtanúja voltam.

Ezek a szónoklatok és „történetek" tele vannak komikus elképzelésekkel, olyanokkal amilyeneket még a mi fő-körmönfont Luciferünk, vagy az ő bármelyik segédje sem tudott volna soha kitalálni, bármily leleményes is.

Huszonhatodik fejezet

A Nagyon Szent Ashyata Sheymashnak a „Helyzet Borzalma" című megfontolására vonatkozó legamonizmus

B

ELZEBUB így folytatta: - A legamonizmus, amelynek segítségével a Nagyon Szent Ashyata Sheymash megfontolásait tovább adták, a következő imával kezdődött:

„Eljövetelem Okozójának nevében mindig arra fogok törekedni, hogy igazságos legyek a Mi Közös Autokrata, Mindenható Örök Teremtőnk minden szellemmel már áthatott forrásával, valamint az Ő minden jövendőbeli, szellemmel áthatott megnyilvánulásának összes forrásával szemben. Ámen."

„Én, a Nagy Mindenség végtelenül kis részecskéje parancsot kaptam Fentről, hogy öltsem fel a Föld egy három-központos lényének planetáris testét abból a célból, hogy az ezen a bolygón megjelenő, és ott létező összes többi ilyen lényt segítsem megszabadulni ama szerv tulajdonságainak következményeitől, amelyet felsőbb és súlyos okokból az őseik jelenlétébe ültettek.

„A szent Individuumok, akiket a Magasságból előttem külön ezzel a szándékkal valósítottak meg ugyanezen cél elérésére, a rájuk kiszabott feladatot mindannyian Maga a Mi Örökkévaló Teremtőnk által az öntökéletesítésre elrendelt három szent út egyike révén próbálták beteljesíteni, vagyis azon szent utak révén, amelyek a „Hit", a „Remény" és a „Szeretetnek" nevezett, a lényük mélyéből fakadó impulzusokon alapulnak.

286
287

A MINDENSÉCRŐL ÉS MINDENRŐL

.Amikor tizenhetedik évemet betöltöttem, a Magasságbeli parancsát követve, elkezdtem planetáris testemet előkészíteni arra, hogy felelős életemben képes legyek pártatlan lenni.

„Mialatt így előkészítettem magamat az volt a szándékom, hogy amint elérem a felelős kort, én is eme három szent lényi-impulzus egyike révén fogom beteljesíteni a rám szabott feladatot.

„De megadatott nekem, hogy az ön-előkészítésem folyamán találkozzam sok, majdnem az összes Babilon városában létező „típushoz" tartozó lénnyel, és pártatlan megfigyeléseim során konstatálni tudtam lényi megnyilvánulásaiknak különböző vonásait; attól kezdve lassacskán belém hatolt és rohamosan nőtt esszenciámban egy kétely azt illetően, hogy eme bolygó három-központos lényeit e három szent út bármelyike révén még lehetséges volna megmenteni.

‚Azoknak a lényeknek különböző megnyilvánulásai, akikkel találkoztam, nemcsak növelték kételyemet, de nemsokára meggyőztek arról, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei, *a* nemzedékek hosszú során át öröklődés révén továbbadva, végül is kikristályosodtak a jelenlétükben, és a kortárs lényeknél már az esszenciájuk jogos részét alkotják, és ennélfogva most a kundabuffer szervnek eme kikristályosodott következményei most általános jelenlétüknek mondhatnánk egy „második természetét" alkotják.

„Ezért, amikor végre egy felelős lénnyé váltam, mielőtt további tevékenységemre eme három szent út egyikét kiválasztottam volna elhatároztam, hogy planetáris testemet a „szent ksherknára" állapotába viszem, vagyis a „lényi észlelés minden-agy-egyensúlyának" állapotáig, és további tevékenységem módját csakis ebben az állapotban választom meg.

„Ezzel a céllal felmentem a „Véziniáma" hegyre, ahol negyven napot és negyven éjszakát töltöttem el térden állva, a koncentrációnak adva át magam.

„A következő negyven napon át se nem ettem se nem ittam, hanem emlékezetembe idéztem és analizáltam a létezésem előkészítési időszaka alatti észleléseim révén bennem hagyott összes benyomást.

288

A helyzet borzalma

„A következő negyven napot és negyven éjszakát térden állva töltöttem, nem ettem és nem ittam, és miden félórában a mellkasom különböző részein egyszerre két szőrszálat téptem ki.

„És csak miután így elértem azt, hogy a közönséges élet benyomásaihoz fűződő minden testi vagy szellemi asszociáció befolyásától teljesen felszabadultam, akkor kezdtem el megfontolni, hogy mit fogok tenni.

„Megtisztított értelmem megfontolása akkor arra a bizonyosságra vezetett, hogy már túl késő a

jelenlegi lényeket eme három szent út bármelyike révén megmenteni.

„Ez a megfontolás kategorikusan kimutatta nekem, hogy az összes eredeti funkciók, amelyeknek az embereknél ugyanolyanoknak kellett volna lenniük, mint a Mi Nagy Világegyetemünk minden három-központú lényénél, már az ő távoli őseiknél elfajultak a kundabuffer szerv tulajdonságaihoz tartozó teljesen más funkciókba, amelyek nagyon hasonlóak voltak a „Hit", „Remény" és „Szeretet" valódi szent lényi funkcióihoz.

„Ennek az elfajulásnak eredete valószínűleg annak tudható be, hogy amikor a kundabuffer szervet őseiknél megsemmisítették, bár ők akkor magukban a valóságos szent lényi impulzusok tényezőit szintén elnyerték, még megmaradt nekik a kundabuffer szerv számos tulajdonságának az íze; és attól fogva eme szerv azon tulajdonságai, amelyek hasonlítottak e három szent impulzushoz, lassacskán összekeveredtek velük, így aztán, a pszichizmusukban a „Hit", a „Remény" és a „Szeretet" impulzusára kikristályosodott tényezők bár hasonlítottak az eredetikre, mindazonáltal valahogyan egészen különösek voltak.

„És a jelenlegi három-központú lények is hisznek, szeretnek és remélnek időnként, az értelmükkel és az érzelmükkel egyaránt; de hogy hogyan hisznek, hogyan szeretnek és hogyan remélnek? Pontosan ebben rejlik az ő három lényi tulajdonságuknak egész különlegessége.

„Ők is hisznek, de ez a szent impulzus náluk nem működik függetlenül, mint általában a Mi Nagy Világegyetemünk különböző bolygóin élő összes három-központos lénynél,

akiknek megvan ugyanez a lehetőségük; náluk ez az impulzus bizonyos tényezőktől függően jelenik meg, amelyeket általános jelenlétükben a kundabuffer szerv tulajdonságainak ugyanezek a következményei határoznak meg, olyanok, mint ama náluk megjelent sajátságos tulajdonságok, amelyeknek ők a „hivalkodás", „hiúság", „gőgösség", „önteltség", és így tovább elnevezést adják.

„Ennek következtében a földi három-központos lények különösen hajlamosak arra, hogy jelenlétükben mindenféle „szinkrpuszaramot" észleljenek és rögzítsenek meg, vagy, ahogy ők mondanák, hogy „higgyenek bármilyen ostobaságban".

„Nagyon könnyű eme bolygó valamelyik lényével bármit elhitetni, feltéve, hogy eme „koholmány" észlelése alatt biztosítva legyen nála akár kívülről tudatosan, akár automatikusan magától az egyik bennük kikristályosodott, annak éppen megfelelő tényező működése a kundabuffer szerv azon tulajdonságai közül, amelyek ennek a lénynek az úgynevezett „szubjektivitását" alkotják, olyanok mint a „hiúság", a „gőgösség", a „hivalkodás", a „kérkedés", a „hencegés", a „pökhendiség" és így tovább...

„Amikor ez a befolyás hatást gyakorol elfajult értelmükre, valamint a „lokalizációikban" azokra az ugyancsak elfajult tényezőkre, amelyeknek a lényi érzékelések megvalósítása a feladata, nemcsak egy hamis meggyőződés kristályosodik ki bennük a szóban forgó „badarságot" illetően, hanem azután még a legnagyobb őszinteséggel és magabiztonsággal vehemensen bizonygatni is fogják környezetükben, hogy ez pontosan így van és nem is lehet másképp.

„Ami a „Szeretet" impulzusát kiváltó adatokat illeti, azok bennük szintén ugyanilyen az abnormális formát vettek fel.

„A jelenlegi lények jelenlétében egy kiapadhatatlan forrásként ott van az a különös impulzus, aminek ők is a „szeretet" nevet adják,- de ez a különös „szeretetük" szintén a kundabuffer szerv tulajdonságai bizonyos kikristályosodott következményeinek az eredménye, és ez az impulzus mindegyikük jelenlétében teljesen szubjektív módon jelenik és nyilvánul meg.

„Annyira szubjektív és annyira változatos, hogy ha megkérdeznénk közülük tízet miként érzik ezt a belső impulzust - természetesen feltételezve, hogy véletlenül őszintén fognak válaszolni és nyíltan

elmondják az igazi érzeteiket és nem azokat, amelyekről olvastak valahol, vagy hallottak mástól - mind a tíz másképp válaszolna és tíz teljesen különböző érzetet írna le.

„Egyikük ezt az impulzust a szexuális értelemben magyarázná, a másik csak könyörületet látna benne, a harmadik csak vágyat a megalázkodásra, a negyedik egy külső dolgokkal szembeni közös érdeket, és így tovább..., de az igazi szeretet érzetét egyikük sem tudná még távolról sem leírni.

„Senki sem tudná leírni, mert az igazi szeretet szent lényi impulzusának érzetét már régóta az itteni közönséges ember-lényeknek egyike sem éli át. És mivel nem ismerik az „ízét", a leghalványabb képzeletet se tudják alkotni maguknak erről a Világegyetem minden három-központos lénye jelenlétének legüdvözítőbb szent lényi impulzusáról, amely a Nagy Természet isteni előrelátásának megfelelően olyan adatokat képez bennünk, hogy azok eredményeit megtapasztalva, az ön-tökéletesítésünk céljából végrehajtott érdemes erőfeszítéseinkből teljes boldogságban tudjuk kipihenni magunkat.

„Napjainkban, amikor az egyik ilyen három-központos lény szeret egy másikat, vagy azért „szereti", mert az illető őt mindig helyesli és érdemtelenül hízeleg neki, vagy azért, mert az orra nagyon hasonlít annak a hím vagy nőnemű típusnak orrához, amelyikkel - a „típus" és a „polaritás" kozmikus törvénye következtében - létrejött egy kapcsolat, ami még nem szakadt meg, vagy végül abból az egyedüli okból, hogy a „szeretett" lény nagybátyja nagyszerű üzleteket köt és talán egy szép nap őt is ehhez fogja segíteni, és így tovább...

„Azonban az itteni ember-lények soha nem szeretnek az igazi, pártatlan és nem egoista szeretettel.

„Ezért a kortárs lények ilyen fajta szeretetének köszönhetően a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek kikristályosítására örökölt hajlamaik most akadálytalanul gyakorolják hatásukat és természetük jogos részeként véglegesen megrögzültek.

„Ami pedig a harmadik szent lényi impulzust illeti, az esz-szencia „Reményét", annak sorsa az itteni három-központos lények jelenlétében még az előzőeknél is rosszabb.

„Ez a lényi impulzus egy elfajzott formában nemcsak véglegesen alkalmazkodott mindahhoz, amit a jelenlétük egésze tartalmaz, hanem ez a bennük újonnan kialakult káros „remény", amely a szent Remény lényi impulzusának helyét foglalta el, ma a fő akadályává is vált annak, hogy el tudják sajátítani a megfelelő tényezőket a „Hit", a „Remény" és a „Szeretet" igazi lényi impulzusainak működéséhez.

„Ebből az újonnan kialakult abnormális „reményből" kifolyólag, ők mindig reménykednek valamiben, és ez állandóan megbénítja az összes bennük megjelenő - akár szándékosan kívülről kiváltott, akár bennük véletlenül magától felbukkanó - lehetőséget, ama lehetőségeket, amelyek talán még el tudták volna pusztítani jelenlétükben a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek kikristályosítására megörökölt hajlamot.

.Amint visszatértem a Véziniáma hegyről Babilon városába, ott tovább folytattam megfigyeléseimet azzal a céllal, hogy rájöjjek, lehetséges-e ezeket a szerencsétleneket valami módon segíteni.

„Egy egész évet szenteltem összes megnyilvánulásaik és észleléseik speciális megfigyelésére és ez alatt az idő alatt kategorikusan meggyőződtem arról, hogy bár e bolygó lényeiben már teljesen elfajultak azok a tényezők, amelyeknek jelenlétükben a „Hit", a „Remény", és a „Szeretet" szent lényi impulzusait kellett volna létrehozniuk, ugyanakkor az a tényező, amelynek a három agyrendszerű lények pszichizmusának alapvető lényi impulzusát kell létrehoznia - az „Objektív Lelkiismeret" néven létező impulzust - még nem volt elsorvadva, hanem a jelenlétükben majdnem az eredeti állapotában maradt meg

„Az abnormálisán megalapozott közönséges külső életkörülmények következtében, ez a tényező lassacskán lesüllyedt ama tudatuk mélyébe, amit ők „tudatalattinak" neveznek, és ezért a közönséges tudatosságuk működésében egyáltalán nem vesz részt.

„És akkor a teljes „Énemet" alkotó összes, különálló elmélkedő részemmel kétség nélkül megértettem, hogy csakis úgy lehetne megszabadítani az itteni kortárs háromagyú lényeket ama szerv tulajdonságainak következményeitől, amelyet szándékosan ültettek első őseikbe, ha ez a jelenlétükben még épen maradt lényi tényező részt venne ama tudatuk általános működésében, amelynek irányítása alatt zajlik az úgynevezett nappali „ébrenléti állapotuk".

„Későbbi megfontolásaim megerősítették, hogy egy ilyen célt csak akkor lehet elérni, ha a közönséges lényi létezésük hosszú időn át a megfelelő módon előkészített körülmények között folyik.

„Amikor mindez a megfontolás teljesen átlényegült bennem, elhatároztam, hogy kizárólag azoknak a körülményeknek megteremtésére szentelem önmagam egészét, amelyeknek köszönhetően a tudatalattijukban épen maradt „Szent Lelkiismeret" működése fokozatosan részt vehet a közönséges tudatuk működésében.

„Szálljon a Mi Mindenható Örökkévaló Végtelenül-Szerető Egy-Lényű Közös Teremtő Atyánk áldása az én elhatározásomra. Ámen."

így fejeződött be a „Helyzet Borzalma" című, a Nagyon Szent és Összehasonlíthatatlan Ashyata Sheymash gondolatainak szentelt legamonizmus.

- Márpedig gyermekem, amikor a bolygód felszínére való utolsó személyes leszállásom elején először tudomást szereztem a most idézett legamonizmus részleteiről, mindjárt érdeklődni kezdtem ennek a jövendő Nagyon Magas és Nagyon Szent általános kozmikus Individuumnak, Ashyata Sheymashnak következtetései után; és mivel ott az ő Nagyon Szent Munkájáról kedvenceid körében nem létezett sem egy másik legamonizmus, sem bármilyen más információ forrás, elhatároztam, hogy részletes kutatásba kezdek, mert mindenképpen tisztázni akartam a magam számára, hogy ő milyen intézkedéseket hozott, és hogyan vitte végbe azokat azzal a céllal, hogy segítségére legyen eme szerencsétleneknek, hogy magukat ennek a számukra oly káros kundabuffer szerv tulajdonságainak öröklődés által továbbadott következményeitől megszabadítsák.

így bolygód felszínén való utolsó személyes tartózkodásom alatt egyik *fő* feladatomnak tűztem ki az Esszencia Szerető', Nagy, most Nagyon Magas és Nagyon Szent általános kozmikus Individuum, Ashyata Sheymash további Nagyon Szent Munkájának részletes tanulmányozását és tisztázását.

Ami pedig azt a „törvénytáblát" illeti, amely véletlenül épen maradt a Nagy Ashyata Sheymash Nagyon Szent Munkájának kora óta és még jelenleg is ott az „Olbogmek testvé-rek"-nek nevezett beavatott lények konfraternitásának legértékesebb ereklyéjét képviseli, azt sikerült eme utolsó ottani tartózkodásom alatt látnom és márványba vésett felírásait elolvasnom.

Azutáni kutatásaim kimutatták, hogy amikor később a Nagyon Szent Ashyata Sheymash a céljául kitűzött különleges feltételeit a közönséges lényi létezésnek ott megvalósította, az ő kezdeményezésére, és tanácsainak megfelelően, több nagy városban az erre a célra megfelelő helyekre törvénytáblákat helyeztek el, amelyekre egy megfelelő léthez szükséges számos szabályt és szentenciát vésztek fel.

Azonban később, amikor nagy háborúik újra kezdődtek, ezek a különös lények maguk rombolták le az összes ilyen törvénytáblát, egy kivételével, amely - nem is lehet tudni hogyan - egészen napjainkig sértetlenül megmaradt, és jelenleg ennek a „konfraternitásnak" legbecsesebb tulajdonát képezi.

Erre a még megmaradt márványtáblára a „Hit", a „Szeretet", és a „Remény"-nek nevezett szent lény-impulzusokat illetően a következő felírást vésték:

„Hit" „Remény" „Szeretet"

A lelkiismeret Hite szabadság. Az érzelem Hite gyengeség. A test Hite butaság.

A lelkiismeret Szeretete ugyanazt váltja ki viszonzásul.
Az érzelem Szeretete az ellenkezőjét váltja ki.
A test Szeretete csak a típustól és a polaritástól függ.

A lelkiismeret Reménye erő. Az érzelem Reménye szolgaság. A test Reménye betegség.

- Mielőtt többet mondanék a Nagyon Szent Ashyata Sheymashnak a kedvenceid javára szolgáló tevékenységéről, részletesen el kell elmagyaráznom neked az általuk „Reménynek" nevezett belső impulzust, mivel ennek sorsa, mint ezt már ő is megjegyezte, még a két elsőnél is rosszabb volt.

És a későbbi megfigyelések és kutatások - amelyeket külön én magam hajtottam végre ezen az említett bennük megjelenő különös impulzuson - tisztán feltárták előttem, hogy a tényezők, amelyek jelenlétükben egy ilyen abnormális impulzust létrehoznak, számukra valóban a legkárosab-bak.

Ennek az abnormális reményüknek következtében ott megjelent és fejlődni törekszik egy fölöttébb eredeti, a legnagyobb mértékben szokatlan betegség, amely még napjainkban is dühöng közöttük, s a „holnap" nevet viseli.

Ez a különös „holnap" betegség borzalmas következményeket vont maga után, különösen azon szerencsétlen háromagyú lények számára, akik véletlenül megtudták és erről teljes jelenlétükkel kategorikusan meg is győződtek, hogy vannak bennük bizonyos nem kívánatos következmények, és még azt is tudják, hogy hogyan és milyen erőfeszítéseket kell feltétlenül végrehajtaniuk azért, hogy megszabaduljanak tőlük, de eme káros „holnap" betegség következtében, sohasem képesek ezeket a megkívánt erőfeszítéseket megtenni.

Valójában, ennek a borzasztó és hatalmas rossznak pontosan eme káros oldala az, amely különböző kis és nagy okokból e nyomorúságos háromagyú lények közönséges lényi életfolyamatában összegyülemlett, és e „máról holnapra halogatás" folytán közülük még azok sem fogják tudni soha megtenni a szükséges erőfeszítéseket, akik véletlenül tudomást szereztek minderről, és ők is meg vannak fosztva attól, hogy valaha is elérjenek bármi valósat.

Ez a különös, a te kedvenceid számára olyan végzetes „holnap" betegség, a jelenlegi lények számára egy kötőfékké vált, nemcsak azáltal, hogy egyszer s mindenkorra megfosztja

őket minden lehetőségtől a kundabuffer szerv kikristályosodott következményeinek a jelenlétükből való eltávolítására, hanem legtöbbjüket még a már megalapozott közönséges létezéshez teljesen elengedhetetlen lényi kötelességek becsületes végrehajtásában is megakadályozza.

A „holnap" betegség miatt az ottani háromagyú lények, és különösen a jelenkoriak, majdnem mindig „későbbre" halasztanak mindent amit éppen abban a pillanatban kellene megtenni, s mindezt azzal a meggyőződéssel, hogy „később" többet és jobban fognak tudni tenni.

Még azok a szerencsétlenek is, akik véletlenül a saját értelmükkel, vagy egy kívülről jövő tudatos cselekedetnek köszönhetően felismerik teljes semmiségüket, azután elkezdik minden önálló szellemmel áthatott részükkel átérezni azt, és akik a véletlen folytán tudomást szereznek arról, hogy milyen lényi erőfeszítéseket kell tenni és hogyan, ahhoz hogy háromagyú lényhez megfelelővé váljanak - még ezek a lények is, „máról holnapra halasztva", majdnem mind elérkeznek arra a pontra, hogy egy nagyon szomorú napon felbukkannak és elkezdenek megnyilvánulni bennük az öregség „tehetetlenségnek" és „gyenge elméjűségnek" nevezett előjelei, ami minden kis és nagy kozmikus tömörülésnek elkerülhetetlen osztályrésze betöltött létezésének vége felé.

Ezzel kapcsolatban feltétlenül beszélnem kell neked arról a különös jelenségről, amelyet kedvenceid majdnem teljesen elfajult jelenlétének szentelt megfigyeléseim és tanulmányozásaim közben

észrevettem: világosan megállapítottam, hogy közülük sokaknál, a planetáris létezésük vége felé, a kundabuffer szerv tulajdonságainak az általános jelenlétükben kikristályosodott legtöbb következménye magától kezd elsorvadni, és néhány közülük teljesen el is tűnik, ami lehetővé teszi számukra, hogy a valóságot kicsit jobban lássák és érezzék

Ilyenkor kedvenceid általános jelenlétében megjelenik egy intenzív vágy az önmagukon való munkára, azaz dolgozni - mint mondják - a „lelkűk megmentésén".

Azonban mondani sem kell, hogy ezek a vágyak már semmire sem vezetnek, azon egyszerű oknál fogva, hogy számukra már túl késő; lejárt az az idő, amit a Nagy Természet nekik erre kiszabott, és bár látják és érzik a kötelezettséget a

szükséges lényi erőfeszítések elvégzésére..., most már nem áll a rendelkezésükre a vágyuk beteljesítésére semmi más, mint ezek az „hiábavaló kívánságok" és ez az „öregkor törvényszerű tehetetlensége".

- Márpedig gyermekem a Nagyon Szent Ashyata Sheymashnak a bolygódon megjelenő és létező háromagyú lények javára szolgáló tevékenységére vonatkozó későbbi kutatásaim és kivizsgálásaim a következőt mutatták meg nekem:

Amikor ez az értelme szerint szinte összehasonlíthatatlan Nagy Szent Individuum véglegesen meggyőződött arról, hogy a Világegyetem összes háromagyú lényének tökéletesítésére szánt szokásos szent utak már nem feleltek meg a Föld-bolygó lényei számára, akkor ez után az év után, amit a pszichizmusokon való speciális megfigyelésékre és kutatásokra szentelt, ismét felment a Véziniáma hegyre, ahol több földi hónapon keresztül elmélkedve megfontolta, mi módon tudná megvalósítani célját, vagyis eme bolygó lényeit a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek kikris-tályosítására való örökölt hajlamtól megmenteni azon tényezők segítségével, amelyek az „Objektív Lelkiismeret" alapvető szent lényi-impulzusára tudatalattijukban épen megmaradtak.

Megfontolásai véglegesen meggyőzték arról, hogy valóban lehetséges megmenteni őket azoknak az általános jelenlétükben lévő adatoknak segítségével, amelyek ezt a szent lényi-impulzust ki tudják váltani, de csak azzal a feltétellel, ha ezeknek a tudatalattijukban épen maradt adatoknak megnyilvánulásai teljesen részt vesznek annak a tudatnak a működésében, amelynek irányítása alatt az ő nappali ébren-léti létezésük folyik, és ha ez a lényi-impulzus egy hosszú időszakon át ezen tudatosságuk minden formájában megnyilvánul.

Huszonhetedik fejezet

A Nagyon Szent Ashyata Sheymash által az emberek számára megalkotott életrend

A

ZUTÁN Belzebub ekképpen folytatta elbeszélését: - Kutatásaim és kivizsgálásaim még azt is kimutatták, hogy miután a Nagyon Szent Ashyata Sheymash a Véziniáma hegyen meditált, és gondolatban felvázolta további Nagyon Szent Munkájának meghatározott tervét, már nem tért vissza Babilonba, hanem egyenesen Dzsulfapalba, az Ázsia kontinens közepén fekvő, annak idején „Kurlandtekhnek" nevezett ország fővárosába ment.

Megérkezvén első dolga volt, hogy kapcsolatba lépjen a város közelében fekvő „Tchavtanturi konfraternitás" testvéreivel, amelynek neve ezt jelenti: „Lenni vagy egyáltalán nem lenni".

Ezt a konfraternitást a Nagyon Szent Ashyata Sheymash ott tartózkodása előtt az ő éveikből öttel alapította két valóban „beavatott" földi lény, az „ashyatai" korszak előtt létező elveket követve.

Eme földi lények egyikét Pandolirónak, a másikat Szenszimirinkónak hívták.

Ezzel kapcsolatban megjegyzem, hogy ennek a két igazi beavatottnak az általános jelenlétében a felső lényi-részek felöltése akkor már egészen a „beteljesülésnek" nevezett fokig megvalósult, és azután további létezésük során volt idejük ezeket a felső részeiket a Szent Objektív Értelemnek megkívánt fokára tökéletesíteniük, és azok mostanra már arra is méltóvá váltak, hogy a létezési helyük a Purgatórium Szent Bolygóján legyen.

Későbbi elmélyített tanulmányaim szerint, ennél a két ottani háromagyú lénynél, Pandolirónál és Szenszimirinikónál az általános jelenlétüknek összes különálló szellemmel átha-

tott részében már megjelent és folyamatosan érezhető is volt az a gyanú, mely később meggyőződéssé vált, hogy általános szervezetükbe bizonyos, nyilvánvalóan a törvényeknek nem megfelelő okokból, „valami számukra fölöttébb nem kívánatos" került és működik, továbbá, hogy egyedül a bennük meglévő adatok segítségével lehetetlen megszabadulniuk ettől a „valami fölöttébb nem kívánatostól". Ezért elhatározták, hogy keresnek felebarátaik között néhány olyan lényt, akik ugyanezért a célért akarnak küzdeni, és egyesítik velük az erőfeszítéseiket, hogy ettől *a* „fölöttébb nem kívánatos" dologtól megszabaduljanak.

Hamarosan találtak is ennek a célnak megfelelő lényeket a „szerzetesek" között, a „kolostornak" nevezett helyeken, amelyekből abban az időben sok volt Dzsulfapal környezetében.

És ezekkel az általuk kiválasztott szerzetesekkel alapították meg a szóban forgó „konfraternitást".

- Márpedig, a Nagyon Szent Ashyata Sheymash Dzsulfapal városába érkezése után megfelelő kapcsolatokat hozott létre eme konfraternitás hittestvéreivel, akik már a pszichizmusuknak önmagukon észrevett abnormális működésén dolgoztak, és elkezdte az értelmüket objektíven igaz ideákkal felvilágosítani lényi impulzusaikat oly módon irányítva, hogy ezeket az igazságokat átérezhessék anélkül, hogy bennük akár a jelenlétükben már benne lévő abnormálisán kristályosodott tényezők, akár valamilyen az ottani abnormálisán megalapozott közönséges létezési körülmények eredményeiből megjelenni képes tényező a legkisebb mértékben részt venne.

Mialatt a volt „Tchavtanturi konfraternitás" hittársainak felvilágosítása, valamint feltételezéseinek és szándékainak velük való megvitatása folyt, Nagyon Szent Ashyata Sheymash sokat dolgozott azon konfraternitás úgynevezett „előírásainak", vagy mint ott mondják a „regulájának" létrehozásán is, amelyet a már beavatott testvérek segítségével Dzsulfapal városában megalapított, és később a „Hishtvori konfraternitás" nevet kapta, ami azt jelenti: „Egyedül azt nevezik és az lesz Isten fia, aki elnyeri önmagában a Lelkiismeretet".

Később, amikor a volt „Tchavtanturi konfraternitás" testvéreinek segítségével mindent kidolgoztak és megszerveztek, a Nagyon Szent Ashyata Sheymash szétküldte ezeket a testvéreket különböző helyekre azzal a megbízatással, hogy az ő utasításai szerint terjesszék el azt az ideát, hogy azok a Fentről megnyilvánított adatok, amelyek bennük az igazi lelkiismeret isteni impulzusát létre tudják hozni minden ember „tudatalattijában" kikristályosodnak és ott állandóan jelen vannak és, hogy csak az, aki elnyeri a „képességet" arra, hogy eme adatok hatása részt vegyen annak a tudatnak a működésben, amiben mindennapi létezése telik, egyedül az nevezheti magát objektív értelemben véve jogosan, és valójában csakis az lehet a minden létező Közös Teremtő Atyának egy igaz fia.

A testvérek akkor elkezdték ezeket az objektív igazságokat prédikálni, először a Dzsulfapal környékén lévő számos kolostor szerzeteseinek, azután a város közönséges lakóinak is.

A prédikációjuk eredménye az volt, hogy mindenekelőtt kiválasztottak harmincöt komoly és jól felkészült „próbaidős novíciust" az első Dzsulfapal városában megalapított Hishtvori konfraternitás számára.

Azután a Nagyon Szent Ashyata Sheymash, mialatt folytatta a korábbi Tchavtanturi konfraternitásbeli szerzetesek értelmének felvilágosítását, az ő segítségükkel nekilátott e harmincöt „próbaidős novícius" értelmének felvilágosítására is.

Ez egy egész ottani éven át folytatódott, és a korábbi Tchavtanturi konfraternitás testvérei, valamint a harmincöt „próbaidős novíciusa" között csak azután bizonyultak néhányan fokozatosan méltónak arra, hogy úgymond „teljes jogú testvéreivé" váljanak ennek az első Hishtvori konfraternitás-nak.

A Nagyon Szent Ashyata Sheymash által megalapozott „szabályok" szerint bármelyikük azzal az egy feltétellel válhatott a Hishtvori konfraternitás „teljes jogú testvérévé", ha bizonyos más, szintén előírt objektív érdemek mellett elnyerte a „képességet" arra, hogy a „saját pszichizmusának működését tudatosan tudja irányítani", és ezáltal képes legyen mintegy száz más közönséges lényt tökéletesen meg-

győzni, először azt bizonyítva be nekik, hogy létezik az embereknél az Objektív Lelkiismeret impulzusa, másodszor, hogy mi módon fontos megnyilvánítani azt abból a célból, hogy az ember eleget tudjon tenni léte igazi okának és céljának, és hogy hogyan tudják ők a maguk során a legalább száz más lény meggyőzéséhez szükséges, úgynevezett „ké-pességi intenzitást" elnyerni.

Azoknak, akik érdemesek lettek, hogy a Hishtvori konfraternitás „teljes jogú testvérei" legyenek adták első alkalommal a „főpap" nevet.

- Hogy Ashyata Sheymash Nagyon Szent Munkáját jobban megértsed, tudnod kell azt is, hogy később, amikor lerombolták Szent Munkájának minden eredményét, ezt a „főpap" szót, ugyanúgy mint a „beavatott" szót, amiről már beszéltem kedvenceid, mind a mai napig két teljesen különböző értelmezésben használják.

Az első értelemben - amint annak idején mindenütt, de manapság már csak néhány vidéken és ott is csak jelentéktelen, elszigetelt csoportokban - azoknak a szakembereknek a megnevezésére használtak, akiket most ott mindenki „egyházi embernek" vagy „papnak" nevez.

A „főpap" szó másik jelentését azokra az ottani lényekre alkalmazták és még most is alkalmazzák, akik vallásos életük és a környezetük javára végrehajtott cselekedeteik érdemei által annyira kiemelkednek a közönséges háromagyú lények soraiból, hogy minden alkalommal, amikor csak emlékeznek rájuk, a „hálaérzet" folyamata jelenik meg bennük és hatja át a jelenlétüket.

- Amint a Nagyon Szent Ashyata Sheymash a volt Tchavtanturi konfraternitás idősebb testvérei és az újonnan felvett harmincöt „novícius" értelmét felvilágosította, Dzsulfapal városának és környékének közönséges lényei között elterjedt az az igaz idea, hogy az ember-lények általános jelenléte magába foglalja az összes adatot az Objektív Lelkiismeret isteni impulzusának megnyilvánítására, de ez az isteni impulzus az általános tudatosságukban nem vesz részt, mivel ebben bizonyos megnyilvánulások

megakadályozzák, amelyek bár különböző „később megfizetendő

azonnali kielégülésekhez" juttatják őket, valamint számos anyagi előnyhöz, ugyanakkor fokozatosan elsorvasztják a Természet által a jelenlétükbe azzal a céllal belehelyezett adatokat, hogy a környezetük lényeinél, bármilyen „agyrendszer" szerinti megkülönböztetés nélkül, az Isteni Szeretet objektív impulzusát váltsák ki.

Ezek az igaz információk főleg a Nagyon Szent Ashyata Sheymash ama ideálisan értelmes előrelátásának köszönhetően terjedtek el, amely megkövetelte mindazoktól, akik a „Hishtvori" konfraternitás „teljes jogú" tagjaivá válni törekedtek, hogy számos meghatározott „érdemen" kívül elnyerjék a „képességet", hogy a lelkiismeret isteni impulzusát száz másik ottani háromagyú lény három önálló szellemmel áthatott asszociatív része számára észlelhetővé tegyék.

Amikor Dzsulfapal városában az első Hishtvori konfraternitás megszervezését többé-kevésbé elrendezték és úgy alakították, hogy a további munka függetlenül, egyedül az ottani testvérek értelmének irányítása alatt folytatódhasson, akkor maga a Nagyon Szent Ashyata Sheymash hozzáfogott a már „teljes jogúvá" vált testvérek közül kiválasztani azokat, akik kezdték - úgy tudatosan az értelmük, mint tudattalanul az érzelmük révén - ezt az isteni impulzust a tudatalattijukban átérezni, és akik teljesen meg voltak győződve annak lehetőségéről, hogy önmagukon bizonyos erőfeszítéseket téve, ez az isteni lényi impulzus egyszer s mindenkorra a közönséges tudatuknak elválaszthatatlan részévé válhat. Akkor különválasztotta azokat, akik ezt az impulzust átélték és megismerték, és akiket „első fokú" beavatottaknak neveztek, és elkezdte egyenként az értelmüket az ottani háromagyú lények számára mindaddig teljesen ismeretlen „objektív igazságokba" beavatni.

Ezek a többiektől megkülönböztetett első fokú beavatottak kapták meg akkor először a „nagy-beavatott" nevet.

Jegyezd meg, hogy a Nagyon Szent Ashyata Sheymash amikor az ottani beavatottak Lényét irányító összes alapelvet helyreállította, később „ashyatai restaurálásnak" nevezték.

- Ezeknek az első „nagy beavatottaknak" a Nagyon Szent, ma Legszentebb Ashyata Sheymash többek között részlete-

sen megmagyarázta, hogy pontosan mi is az „Objektív Lelkiismeretnek" ez a lényi impulzusa, és a megnyilvánítására hogyan keletkeznek a háromagyú lények jelenlétében a tényezők.

Ezzel kapcsolatban egyszer ezt mondta:

„A háromagyú lényeknél az Objektív Lelkiismeret lényi impulzusának tényezői a „Mi Mélyen-Szerető és Végtelenül-Türelmes Örökkévaló Teremtőnk fájdalma emanációinak" a jelenlétükben lokalizált részecskéiből születnek; ezért aztán a három-központos lényeknél az igazi tudat megnyilvánulásának forrását olykor a „Teremtő Képviselőjének" is nevezik.

„Ezt a szomorúságot a Mi Közös Teremtőnkben Minden Létező Fenntartójában a Világegyetemben az öröm és a fájdalom között szüntelenül folyó küzdelem kelti."

És hozzátette:

„Az egész Világegyetem minden három-központos lényében kivétel nélkül - így bennünk emberekben is - az Objektív Lelkiismeret lényi impulzusának előidézésére általános jelenlétünkben kikristályosodott adatok következtében, mi teljes egészünkben - és az esszenciánk, egészen a gyökeréig - csak szenvedés vagyunk, és annak is kell lennünk.

„És szenvedésnek kell lennünk, mert ez a lényi impulzus bennünk teljességében csak két, elveiben abszolút ellentétes forrásból eredő, és természetében teljesen ellenkező működés állandó küzdelme révén tud megnyilvánulni, vagyis egy állandó küzdelem révén planetáris testünk működési folyamata, és az ugyanezen planetáris testünkön belül a felső lényi testünk felöltéséből és tökéletesítéséből folyamatosan keletkező vele párhuzamos folyamatok között - folyamatok között, amelyek a maguk

teljességében a három-központos lényekben az Értelem mindenféle fajtáját valósítják meg.

„Következésképpen éppúgy mint a Nagy Világegyetemünk minden három-központos lényének, nekünk a Földön élő embereknek is a bennünk jelenlevő, az Objektív Lelkiismeret isteni impulzusának kiváltására szánt tényezőknél fogva elkerülhetetlenül állandóan küzdenünk kell az általános jelen-létünkben megjelenő és lejátszódó eme két teljesen ellentétes működéssel, melynek eredményeit mi mindig mint „kívánságot", vagy mint „nem-kívánságot" érezzük át.

„így csak aki tudatosan elősegíti ennek a belső küzdelemnek lefolyását, és tudatosan támogatja a „nem-kívánságot" a „kívánságon" diadalmaskodni, egyedül az fog Maga a Mi Közös Atyánk és Teremtó'nk Lénye szerint cselekedni; ám az, aki tudatosan az ellenkezőjét segíti elő, csak növelni fogja az Ő fájdalmát."

- Mindannak köszönhetően amit most elmondtam, gyermekem, még három sem telt el az ő éveikből, és Dzsulfapal városának és környékének, valamint az Ázsia kontinens számos országának közönséges lényei már nem csak azt tudták, hogy az „igazi lelkiismeret" isteni lényi impulzusa bennük van, s képes részt venni a közönséges „ebrenleti tudatuk" működésében, és hogy a Nagy Ashyata Sheymash Próféta összes konfraternitásában az összes beavatottak és főpapok magyarázzák és mutatják meg mit és hogyan kell tenniük, hogy ezt elérjék, hanem csaknem mindegyikük minden erejével küzdött azért, hogy főpapjává lehessen a Hishtvori konfraternitásnak, amiből akkoriban Ázsia kontinens különböző országaiban sok közösség alakult, és mind majdnem függetlenül működött.

Ezek a majdnem független konfraternitások a következő sorrendben jöttek létre:

Amikor a Dzsulfapalban megalapított konfraternitás közös munkáját véglegesen elrendezték, a Nagyon Nagy Ashyata Sheymash az említett „nagy-beavatottakat" a megfelelő útbaigazításokkal ellátva elküldte az Ázsia kontinens más országaiba és városaiba, hogy ott hasonló konfrater-nitásokat szervezzenek, mialatt ő maga Dzsulfapal városában maradt, és onnan irányította segédei tevékenységét.

Akármi történt is gyermekem, tény az, hogy kedvenceid, eme különös háromagyú lények majd mindegyike vágyta, és minden szellemmel áthatott lényi részével küzdeni kezdett *azért,* hogy az igazi isteni Objektív Lelkiismeretet a közönséges ebrenleti tudatába elnyerje, más szóval, Ázsia majd minden lénye elkezdett dolgozni önmagán a Hishtvori konfraternitás „beavatottjainak" és „főpapjainak" irányítása alatt azért, hogy a közönséges tudatukba átvigyék a tudatalattijukban jelenlévő, az igazi isteni Lelkiismeret impulzusának kiváltására szolgáló adatokat, hogy így elnyerjék

annak lehetőségét, hogy egyrészt jelenlétükből - talán egyszer s mindenkorra - kiirtsák a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeit, amelyek károsak úgy számukra, mint az őket követő nemzedékek számára, akiknek öröklődés útján továbbadják, másrészt, hogy tudatosan részt vegyenek a Mi Közös Örökkévaló Atyánk fájdalmának csökkentésében.

Mindezek következtében ebben a korban, és főleg az Ázsia kontinensen, kedvenceid közönséges lényi életfolyamatában - úgy a „tudatos ebrenleti állapotukban", mint az „ösztönös passzív állapotukban" - lassacskán az Objektív Lelkiismeret kérdése került túlsúlyba.

Még azok az akkori háromagyú lények is, akiknek jelenlétében ennek az isteni impulzusnak íze még nem lett átlé-nyegítve, és akiknek az egyedül rájuk jellemző különlegesen sajátságos tudatukban csupán egyszerű utalások voltak ezekről a bennük is jelen lehető lényi impulzusokról, megtettek minden tőlük tehetőt, hogy magukat mindenben ezeknek az utalásoknak megfelelően nyilvánítsák meg.

- Mindannak amit elmondtam az lett az eredménye, hogy miután eltelt tíz az ő éveikből, ott már magától eltűnt az abnormálisán megalapozott közönséges lényi létezés két fő formája, amelyekből

akkor éppúgy mint jelenleg a legtöbb káros ok ered, amelyek egyre inkább megakadályozzák a lehetőségét annak, hogy ott, a te szerencsétlen kedvenceid között, legalább is külsőleg egy normális lényi létezés körülményei alapozódjanak meg.

Először is a közösségekbe való feloszlásuk szűnt meg magától, az összes velejáró külső, sőt még belső létezési formával együtt, amit ők „államszervezetüknek" neveznek; másodszor, szintén magától eltűnt a lényeknek különböző „kasztokba" vagy „osztályokba" való felosztása, amit az ő számos közösségeikben már régóta bevezettek.

Szerintem pontosan az abnormálisán megalapozott közönséges lényi létezésnek eme két formájából a második, -vagyis egymásnak különböző kasztokba és osztályokba való felosztása - vált az alapjává, mint azt te magad is később meg fogod érteni, szerencsétlen kedvenceid általános jelenlétében egy sajátos pszichikai tulajdonság fokozatos kikristá-

lyosodásának, amely az egész Világegyetemben egyedül eme szerencsétlen háromagyú lények jelenlétének lett velejárója.

Ez a kivételes tulajdonság nem sokkal az ottani második transzapalni perturbáció után formálódott ki bennük, és miután fokozatosan kifejlődött és megerősödött, öröklődés által nemzedékről nemzedékre adva mindaddig, amíg a jelenlegi lényekhez már mint az általános pszichizmusuk szerves és elválaszthatatlan része ért el, és ezt az oly sajátságos tulajdonságot ők maguk „egoizmusnak" nevezik.

Majd később, a megfelelő időben részletesen elmagyarázom neked a Föld-bolygón létező háromagyú lényekről szóló elbeszéléseim során, az abnormálisán megalapozott külső lényi-életkörülményeknek köszönhetően hogyan vitték rá kedvenceidet először arra, hogy elkezdjék egymást különböző kasztokba osztani, és hogy bizonyos ezt követő rendellenességek folytán miképpen maradt fenn a kölcsönös kapcsolatoknak ez a leverő formája még napjainkban is. Addig is tudd azt, hogy általános jelenlétükben a pszichizmu-suknak ezen sajátos, „egoizmusnak" nevezett tulajdonsága megjelenésének oka az volt, hogy - mint mindig ezeknek az abnormálisán megalapozott körülményeknek köszönhetően -, nem sokkal a második transzapalni perturbáció után általános pszichizmusuk kettőssé vált.

Ez a tény számomra a bolygódon való utolsó személyes tartózkodásom folyamán vált nyilvánvalóvá, amikor is érdeklődésem elmélyült a Nagyon Szent Ashyata Sheymash megfontolásaira vonatkozó, „A Helyzet Borzalma" címet viselő legamonizmus iránt.

Az ő Nagyon Szent Munkáját és annak eredményeit illető részletes kutatásaim és tanulmányozásaim során felmerült bennem a kérdés: miért és hogyan lehet az, hogy ennek a Mi Közös Teremtő Atyánk fájdalma emanációjának részecskéiből fakadó és az Objektív Lelkiismeret isteni impulzusának megvalósítására szolgáló tényezőnek kristályosodása az ő jelenlétükben pont a „tudatalattijukban" jött létre, és ezáltal megmenekült egy olyan végleges elfajulástól, mint amilyenen a Hit, a Remény és a Szeretet szent lényi-impulzusainak előidézésére beléjük helyezett összes tényező keresztül ment. És meggyőződtem róla, hogy ezekre az ottani rendellenességekre ráillik a mi nagyra becsült, pótolhatatlan és

tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk egyik bölcs szentenciája mely így szól:

„Az ember számára minden valódi boldogság csakis valamilyen nem kevésbé valódi, már megtapasztalt boldogtalanságból fakadhat."

- Általános pszichizmusuknak ez a kettőssége azáltal jön létre, hogy különböző „személyes kezdeményezések" egyidejűleg fakadnak, egyrészt abból a lokalizációból, amely éb-renléti állapotuk alatt túlsúlyban van - és ami semmi más, mint a véletlenül észlelt, az őket körülvevő abnormális környezet által előidézett benyomásoknak az eredménye, amelyek összessége alkotja azt, amit ők „tudatnak" neveznek -és másrészt abból a normális lokalizációból, mely minden fajta lény jelenlétében megtalálható, és amelynek ők a „tudatalatti" nevet adják.

És mivel ezek a „személyes kezdeményezések" két egymástól különböző lokalizációból erednek, ezért a nappali éb-renléti állapotuk alatt ezen lények mindegyike, mondhatnánk két független személyiségre vált szét.

Ezzel kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy ez a kettősség volt az ok, amiért jelenlétük fokozatosan elvesztette azt a háromagyú lények számára elengedhetetlen impulzust, ami az „őszinteség" nevet viseli.

Később még gyökeret is vert bennük az a szokás, hogy ezt az „őszinteségnek" nevezett lényi impulzust szándékosan elfojtsák, és most az ottani háromagyú lényeket termelőik, vagy az ő kifejezésük szerint „szüleik", már keletkezésük napjától fogva, vagyis „születési" napjuktól kezdve, egy teljesen ellenkező impulzusra, a „hamisságra" szoktatják.

Azt tanítani és olyan irányban befolyásolni a saját gyermekeiket, hogy másokkal szemben kétszínűek és mindenben hamisak légyenek, ez jelenleg a Föld-bolygó lényeinél úgy megrögzült, hogy még gyermekük iránti kötelességnek is tartják; és ezt a viselkedést illetik ők az ő híres „nevelés" szavukkal.

Arra „nevelik" a gyermekeiket, hogy sohase legyenek képesek és ne is merészeljenek a „lelkiismeretük" ösztönös irányítása szerint megnyilvánulni, és csak azt csinálják, amit

ott az úgynevezett „jó modor", rendszerint különböző hasznamussz jelöltek által kitalált, kézikönyvei előírnak.

És magától értetődően, amikor a gyerekek felnőnek és felelős lényekké válnak, már automatikusan cselekszenek és nyilvánulnak meg, pontosan úgy, ahogy a kialakulásuk idején tanították nekik, vagyis oly módon ahogy szuggerálták nekik, ahogy „felhúzták" őket, egyszóval, ahogy „nevelték" őket.

Mindennek következtében az „Objektív Lelkiismeret", amely eme bolygó lényeinek tudatában már a zsenge gyermekkortól kezdve meg tudna jelenni, fokozatosan a belsejükbe van „visszaűzve", így, mire felnőnek ez már csak az ő úgynevezett „tudatalattijukban" található.

És a jelenlétükben az Objektív Lelkiismeret isteni impulzusának előidézésére szolgáló tényezők működése már réges-rég teljesen megszűnt részt venni ama tudatukban, amelynek irányítása alatt folyik az ő „nappali ébrenléti létezésük".

Ezért, gyermekem, általános jelenlétükben annak a Fentről jövő isteni megnyilvánulásnak a kristályosodása, amely „tényezőket" képez bennük arra, hogy ennek a szent lényi impulzusnak eljövetelét lehetővé tegye, egyedül a „tudatalattijukban" játszódik le, amely a köznapi létezésük folyamatában már nem vesz részt, így ezek az tényezők elkerülték az elfajulást - amin az összes többi szent lényi impulzus, amelyeknek szintén a jelenlétükben kellene lenniük, vagyis a „Hit" a „Remény" és a „Szeretet" impulzusai átmentek.

És napjainkban, ha egyeseknél közülük, a jelenlétükben erre a lényi impulzusra kristályosodott isteni tényezők valamilyen okból még el is kezdenek a tudatalattin kívül megnyilvánulni, és törekszenek az abnormálisán létrejött közönséges „tudatuk" működésében résztvenni, alighogy tudatára jutnak, máris minden intézkedést megtesznek az elkerülésére, mivel a jelenleg ott uralkodó körülmények között a létezés lehetetlenné vált egy olyan lény számára, akinek jelenlétében az igazi Objektív Lelkiismeret eme isteni impulzusa még működik.

Mióta az „egoizmus" kedvenceid jelenlétében szilárdan meghonosodott, ez az eredeti tulajdonság a maga során

egyik meghatározó tényezőjévé vált azon adatok fokozatos kikristályosodásának általános pszichizmusukban, amelyek több más még különlegesebb lényi impulzust tudnak előidézni, melyeket most ott a „ravaszság", „irigység", „gyűlölet", „képmutatás", „megvetés", „fennhéjázás", „szolga-lelkűség", „alattomosság", „nagyravágyás", „kétszínűség", stb. névvel illetnek.

Pszichéjük itt felsorolt, háromagyú lényekhez egyáltalán nem illő páratlanul sajátos tulajdonságai kedvenceid legtöbbjének jelenlétében már jóval a Nagyon Szent Ashyata Sheymash korszaka elő'tt egészen ki voltak kristályosodva, és mindegyikük pszichizmusának elkerülhetetlen sajátos tulajdonságává vált; de amikor az Ashyata Sheymash által szándékosan bevezetett új létezési formák kezdtek megrögződni és azután automatikusan résztvenni lényi létezésük folyamatában, ezek a különös pszichikai tulajdonságok teljesen eltűntek csaknem az összes ottani háromagyú lény jelenlétéből.

Azonban később, amikor ők maguk rombolták le az Esz-szencia Barátja, Ashyata Sheymash Szent Munkájának

ösz-szes eredményét, ezek a sajátos, számukra oly végzetes tulajdonságok fokozatosan újra megjelentek mindannyijukban, és végül is ezek váltak a jelenlegi háromagyú lények egész esszenciájának alapjává.

- így tehát gyermekem, amikor kedvenceid általános jelenlétében megjelentek az egoizmust, ezt a sajátos lényi-im-pulzust kiváltó tényezők, és ez a „egyedülálló tulajdonság" -mely fokozatosan kifejlődve és lassacskán új tényezőket teremtve ugyanannyira sajátos, bár ezúttal másodlagos lényi impulzusokra - az általános szervezetükben elbitorolt magának egy „Egyeduralkodó Zsarnok Mester" helyet, ennek a Lelkiismeret isteni lényi impulzusának nemcsak minden megnyilvánulása, hanem még minden, mint mondják „leggyengébb ébredezése" is akadályozta eme új „Egyeduralkodó Zsarnok" működését. És később, amikor ennek következtében kedvenceid kénytelenek voltak akár tudatosan, akár tudattalanul megelőzni, hogy ez a szent impulzus részt vegyen ama tudatosság működésében, amelynek vezérlete alatt - miként az sajátosságukká vált - az ébrenléti álla-

porukban léteznek; ezeknek az isteni tényezőknek hatása a közönséges „tudatuk" működésétől, mondhatnánk egyre jobban „eltávolodott", egyedül „tudatalattijuk" működésében véve részt.

És csak miután részletes kutatásaim és tanulmányozásaimnak köszönhetően tisztáztam mindezeket értettem meg, hogy miért jelenik meg még manapság is önmaguknak különféle „kasztokba" vagy „osztályokba" való felosztása, melynek következményei számukra olyannyira károsak.

Később új, elmélyített kutatásaim egyébként még azt is világosan és határozottan kimutatták számomra, hogy abban a tudatban amit ők tudatalattinak neveznek még a kortárs lényekben is valóban tovább folytatódik az „Objektív Lelkiismeret" alapvető isteni impulzusának jelenlétükben való elnyeréséhez szükséges tényezők kikristályosodása és ezáltal fennmaradása egész életük során.

Azt a tényt, hogy ennek az „isteni lényi impulzusnak" tényezői még kikristályosodnak, és hogy megnyilvánulásai továbbra is részt vesznek lényi létezésük folyamatában, az említett kivizsgálásokon kívül, még azok a nehézségek is megerősítették, amelyek gyakran előálltak, miközben ezeket a lényeket a Mars-bolygóról figyeltem.

Tény, hogy bár a Mars-bolygóról a tesszkuánómon keresztül mindig szabadon, minden zavar nélkül meg tudtam figyelni e naprendszer többi bolygójának felszínén folyó életet, ezzel szemben kedvenceid életfolyamatának szentelt megfigyelés olykor maga a szenvedés volt a Föld-bolygód atmoszférájának sajátos elszíneződése miatt.

Mint később megtudtam, ez a speciális elszíneződés eme atmoszféra jelenlétében gyakran feltűnő nagy mennyiségű kristályosodásokból eredt, ami kedvenceid jelenlétéből sugárzik ki, amikor egy sajátságos belső impulzusnak esnek áldozatul, amit ők maguk „lelkiismeret-furdalásnak" neveznek.

És ez azért történik, mert amikor valamilyen morális sokkot kapnak, azok az asszociációk, amelyek bennük az előzőleg észlelt benyomások alapján jöttek létre - és amelyek legtöbbje, mint már mondtam neked, mindenféle badarságból áll -, legtöbbször megváltoznak, lecsillapodnak, és néha egy bizonyos időre teljesen meg is szűnnek.

Azután, ezeknek a háromagyú lényeknek általános jelenlétében automatikusan egy működési kombináció jön létre, mely a tudatalattijukban jelenlévő tényezőket az „Objektív Lelkiismeret isteni impulzusának" megnyilvánulására felszabadítja, és lehetővé teszi, hogy az a közönséges tudatosságuk működésében ideiglenesen részt vegyen. Ez azzal az eredménnyel jár, hogy megjelennek bennük ezek a „lelkiismeret-furdalások", és a kedvenceidben előállt „lelkiismeret-furdalás" okozza az említett sajátságos kristályosodások megjelenését, amelyek belőlük más sugarakkal vegyülve kisugároznak; a sugárzásoknak ez az összessége adja bolygód atmoszférájának azt a speciális elszíneződését, ami a látás szervét akadályozza abban, hogy szabadon áthatoljon rajta.

Itt el kell mondanom neked, hogy kedvenceid, különösen a jelenkoriak, nagymesterévé váltak annak megakadályozásában, hogy ez a „lelkiismeret-furdalásnak" nevezett belső impulzus az általános jelenlétükben sokáig időzzön.

Alig kezdték megérezni magukban az előjelét, vagy jobban mondva e lényi impulzus „szurdalásának"

előhírnökét, máris úgy „eltángálják", hogy ez a bennük még nem egészen kiformálódott impulzus rögtön lecsillapul.

Ezeknek a kezdődő „lelkiismeret-furdalásoknak" az „el-tángálására" ki is találtak mindenféle nagyon hatásos, speciális módszert, amelyek ott most az „alkoholizmus", „kokainizmus", „morfinizmus", „nikotinizmus", „onaniz-mus", „szerzetesizmus", „athénianizmus" és néhány más, szintén „izmus"-sal végződő néven ismertek.

- Ismétlem gyermekem, majd megfelelő időben ígéretemhez híven részletesen fogok mesélni neked az ottani abnormálisán megalapozott közönséges életkörülmények azon eredményeiről, amelyek a számukra oly káros, egymásnak különböző kasztokra való felosztásának megjelenéséhez és fenntartásához váltak tényezőkké.

Azért fogom elmagyarázni neked, mert erről az abnormi-tásról szóló információk nagyon jó adatként fognak szolgálni a neked tetsző háromagyú lények különös pszichizmusának jobb megértéséhez.

Addig is hallgass figyelmesen és fogadd be a következő gondolatot: amikor az egoizmus sajátságos pszichikai tulaj-

donsága teljesen kialakult kedvenceid általános jelenlétében, és amikor már kiváltotta - mint ahogy még most is kiváltja - azokat a már említett különböző másodrendű lényi impulzusokat, továbbá az „Objektív Lelkiismeretnek" szent impulzusa teljesen megszűnt az ébrenléti tudatosságukban részt venni, a háromagyú lények, akik a Föld-bolygódon Ashyata Sheymash Nagyon Szent Munkája előtt és azután megjelentek és léteztek, közönséges életük folyamata alatt mindig arra törekedtek, hogy a jólétet kizárólag önmaguknak szerezzék meg.

És mivel általában a Mi Nagy Világegyetemünk egyik bolygóján sincs, és nem is lehet elég mindenből, ami mindenkinek egyenlő külső jólétet tudna biztosítani az úgynevezett „objektív érdemek" figyelembe vétele nélkül, egyesek jóléte mindig mások balsorsára épül.

Kizárólag az ő saját, személyes jólétüknek ez a gondja volt az, ami pszichizmusukban lassacskán egészen sajátságos, példátlan tulajdonságokat kristályosított ki, úgymint az „alattomosság", „megvetés", „gyűlölet", „szolgalelkűség", „hazugság", „talpnyalás", stb. amelyek azután egyrészt háromagyú lényekhez nem méltó megnyilvánulásoknak váltak tényezőivé, másrészt okozói lettek az összes olyan belső lehetőség fokozatos lerombolásának, amelyeket a Nagy Természet azért adott meg nekik, hogy a „Nagy Értelmes Mindenség" részecskéivé váljanak.

- Márpedig gyermekem, amikor az Esszencia Szeretője, Ashyata Sheymash Szent Munkájának eredményei összeolvadtak mind a „belső" mind a „külső" lényi létezés folyamataival, és ennek köszönhetően az „Objektív Lelkiismeret" isteni impulzusára a „tudatalattijukban" érintetlenül maradt tényezők az „ébrenléti tudatuk" működésében fokozatosan egyre jobban részt kezdtek venni, akkor lényi létezésük úgy az egyéni, mint a kölcsönös kapcsolataik szemszögéből véve ezen a bolygón is majdnem úgy játszódott le, mint a Mi Nagy Világegyetemünk összes többi, háromagyú lényekkel népesített bolygóján.

Kedvenceid ettől kezdve úgy kezdtek el viselkedni egymással szemben, mint az Egyedüli Közös Teremtőjüknek csupán fokozatban különböző megnyilvánulásaival szem-

ben, és az egymás iránti tiszteletük csak a „lényi partkdolg-kötelességek" értelmében, vagyis a személyes tudatos munka és az önkéntes szenvedés értelmében elnyert érdemeknek megfelelően mutatkozott meg.

Ezért ebben az időszakban megszűnt létezni a közönséges létük két fő káros formája, nevezetesen a független közösségekbe szakadásuk, és ezeken a közösségeken belül különböző „kasztokba", vagy ahogy ott mondják „társadalmi osztályokba" osztódásuk.

Ebben az időben bolygód összes háromagyú lénye saját magát és felebarátait egyszerűen úgy tekintette, mint egy lényt, aki a Közös Teremtő Atyánk fájdalma emanációjának egy részecskéjét

hordozza magában.

És ez azért volt így, mert az isteni impulzus adatai részt vettek közönséges ébrenléti tudatukban, és kölcsönös kapcsolataikban egyedül a lelkiismeretük szerint nyilvánultak meg; így aztán ebben az időben az urak többé nem fosztották meg szabadságuktól rabszolgáikat, és a különböző hatalombirtoklók maguktól mondtak le érdemtelen jogaikról, mivel lelkiismeretükön keresztül felismerték és megérezték, hogy ezeket a jogokat és állásokat nem a közös jólét miatt birtokolták, hanem kizárólag olyan különböző személyes gyarlóságok kielégítésére, mint a „hiúság", az „önszeretet", az „önnyugtatás" és így tovább.

- Természetesen ebben az időszakban volt ott is mindenféle „főnök", „vezető" és „szakértő tanácsadó", de ezúttal -mint az a Világegyetem összes többi különböző tökéletese-dési fokát elért háromagyú lényekkel népesített bolygón történik - ezt az állást a korkülönbségnek köszönhetően nyerték el, és annak révén, amit az „esszencia képességének" neveznek, az „öröklési jog", vagy választás helyett, ahogy az ezelőtt a jótékony hatású „ashyatai korszak" előtt történt, és most is történik.

Mindezek a főnökök, vezetők vagy tanácsadók maguktól váltak azzá, a dolgok kényszerítő ereje révén, az általuk személyesen megszerzett, és a környezetük összes lénye által valódiként megérzett, objektív érdemek szerint.

A dolgok a következő módon zajlottak le:

Mivel a bolygó összes lénye azon kezdett dolgozni, hogy tudatosságában elnyerje ezt az isteni funkciót, a „valóságos lelkiismeretet", ebből a célból - mint ahogy az a Világegyetemben mindenhol történik - megvalósították magukban az úgynevezett „obligolué lényi törekvéseket", vagyis a következő öt törekvést:

Az első: törekedni arra, hogy a közönséges élet folyamán minden meglegyen, ami a planetáris testnek valóban szükséges és megfelelő.

A második: törekedni arra, hogy önmagában mindig meglegyen a kiolthatatlan ösztönös szükséglet a lény értelmében vett tökéletesedésre.

A harmadik: tudatosan törekedni a világ teremtése és létezése törvényeinek egyre mélyebb megismerésére.

A negyedik: mindjárt létezésének kezdetétől fogva a lehető leggyorsabban megfizetni a világra jöttéért és az egyéniségéért, hogy azután szabaddá váljon ahhoz, hogy amennyire csak lehet könnyítsen a Mi Közös Atyánk fájdalmán.

És az ötödik: mindig törekedni úgy a felebarátai, mint a más formájú lények gyors tökéletesedésének elősegítésére egészen a „szent Martfotai", vagyis az ön-individualitás fokáig.

Ebben az időszakban, amikor minden földi három-központú lény ennek az öt törekvésnek alapján tudatosan élt és dolgozott önmagán, ennek köszönhetően közülük sokan hamarosan igazi, mások által is észlelhető objektív eredményeket értek el.

Ezek az objektív érdemek természetesen rájuk vonták környezetük lényeinek figyelmét, akik megbecsülést és tiszteletet kezdtek tanúsítani irányukban, sőt örömmel próbáltak méltóvá válni arra, hogy magukra vonják eme kiemelkedő lények érdeklődését, hogy felvilágosításokat és tanácsokat kapjanak tőlük arra, hogy a maguk során hogyan tudnák hasonlóképpen tökéletesíteni magukat.

Ezek a kiemelkedő lények akkor kijelölték maguk között, vagyis az egyenlő érdemű lények között azt az illetőt, aki a legmesszebbre jutott, és minden öröklődési vagy egyéb jog nélkül, automatikusan ő lett mindannyijuk főnöke.

Mennél inkább elismerték főnöki minőségét, annál szélesebb körre terjedt ki a hatalma, nemcsak a közeleső szárazföldeken, hanem még a távoli kontinenseken és szigeteken is.

Abban az időben ezeknek a főnököknek tanácsai és felvilágosításai, és általában minden amit mondtak, az ottani háromagyú lények számára szent törvénnyé vált; örömmel és odaadással követték, ellentétben azzal, ami Ashyata Sheymash Szent Munkája eredményeinek elérése előtt történt - és ami manapság ismét történik, miután eme munka gyümölcseit ők maguk rombolták le.

Vagyis manapság kedvenceid, ezek a különös háromagyú lények a főnökeik, vagy ahogy ők nevezik az „uralkodóik" parancsait és rendelkezéseit csakis az úgynevezett „szuro-nyaiktól" vagy „tetves celláiktól" való félelemből követik, amiből ezeknek a főnököknek és uralkodóknak bőven áll rendelkezésükre.

Ashyata Sheymash Szent Munkájának akkor egészen meghatározott következményei voltak kedvenceid különleges pszichizmusának ama borzalmas megnyilvánulására is, ami az ő „ellenállhatatlan szükségletük egymás létezését periodikusan elpusztítani".

A pszichizmusuk eme szörnyű különlegessége által előidézett kölcsönös elpusztítási folyamat az Ázsia kontinensen teljesen megszűnt, és csak bolygód felületének többi, nagyon távol eső kis és nagy szárazföldjén folytatódott időrőlidőre, mivel a nagy távolság nem engedte meg, hogy a „beavatottak" és a „főpapok" befolyása elérje őket, és megvalósulhasson a bolygó felszínének azon a részén lakó lényekjelenlétébe.

Azonban Ashyata Sheymash Szent Munkájának egyik legmeglepőbb és legjelentősebb eredménye az volt, hogy ebben az időszakban nemcsak e szerencsétlenek létezésének időtartama vált egy kicsit normálisabbá, vagyis hosszabbá, miközben az úgynevezett „halandóságuk" csökkent, hanem egyúttal a fajuk folytatására szolgáló „megnyilvánult eredményeik" száma, vagyis amit ők „születési arányszámnak" hívnak, legalább egy ötödével lecsökkent.

így bizonyult be gyakorlatilag a kozmikus törvények egyike, amely „a rezgések egyensúlyának törvénye" nevet viseli,

és amely a Nagyon Nagy Kozmikus Trogoautoegokráthoz megkívánt kozmikus anyagok evolúciójából és involúciójából keletkező' rezgésekre vonatkozik.

Mind a „halandóságuknak" mind a „születési arányszámuknak" ez a lecsökkenése azért jelent meg, mert közelebb kerülve a három-központos lények normális létezéséhez olyan rezgéseket kezdtek kisugározni magukból, amelyek a Nagy Természet követelményeinek jobban megfeleltek, és ennek köszönhető'en kevésbé volt szüksége arra, hogy a lények létezésének elpusztításából szerezze meg ezeket a rezgéseket.

Majd tökéletesen meg fogod érteni a rezgések egyensúlyának ezt a törvényét, amikor többszöri ígéretem szerint, a megfelelő időben, elmagyarázom neked az összes alapvető kozmikus törvényt.

- így tehát gyermekem, a Nagyon Szent Ashyata Sheymash Tudatos Munkájának köszönhetően kedvenceid számára ebben az időszakban lassacskán példátlan jólét teremtődött. Azonban az összes többé-kevésbé tudatosan gondoló, az értelemnek különböző fokozataival rendelkező Individuumok legnagyobb szomorúságára, miután a Nagyon Szent Ashyata Sheymash a bolygójukat elhagyta, ezek a szerencsétlenek - mivel sajátosságukká vált így bánni az őseik által megszerzett minden jóval - saját maguk teljesen leromboltak mindent; és ezeket a javakat olyannyira megsemmisítették és a bolygójuk felszínéről lesöpörték, hogy a kortárs lények fülébe még a híre sem jutott el annak, hogy egykor a saját bolygójukon ilyen áldás létezett.

Mindazonáltal bizonyos ősi időkből fennmaradt feliratok, amelyek egészen napjainkig épségben maradtak, tartalmaznak bizonyos információkat arról, hogy bolygójukon létezett az „Állam-szervezetnek" egy bizonyos formája, aminek élén a legmagasabb érdemű lények álltak.

Eme információk alapján a jelenlegi lények megelégedtek azzal, hogy nevet találjanak ki erre az „Állam-szervezetre"; s a „Főpapi Rend" elnevezést adták neki, és ebben is maradtak.

Azonban hogy miben állt ez a „Főpapi Rend", és hogy mi volt és miért is létezett?... Tudni azt, hogy mivel foglalkoztak a régi idők eme vad lényei?... a Föld-bolygó kortárs lényeinek ez minden bizonnyal a legkisebb gondja!...

Huszonnyolcadik fejezet

Ashyata Sheymash Szent Munkái lerombolásának fő bűnöse

E

MLÉKSZEL gyermekem, már említettem neked, hogy valójában nem a Babilon városában szinte az egész Föld felszínéről összegyűlt „tudós" lények vádolhatok elsősorban azoknak a tényezőknek megjelenéséért, amelyek a jövő nemzedékek nagy kárára a Nagyon Szent Ashyata Sheymash tudatos tevékenységének jótékony eredményeit teljesen lerombolták; ők csupán - mint ahogy az már a legtöbb „új kiképzésű" földi tudósnál vele születetté vált - „fertőző bacilusok" módjára önkéntelenül mindenféle, már jóval ő előttük is létező baj továbbterjesztőivé váltak úgy a kortársaik, mint a jövendő nemzedékek számára.

E kor „tudós" lényei összes további végzetes kis és nagy mesterkedésének és végzetes öntudatlan megnyilvánulásának oka -, amelyek az Esszencia Szeretőjének, Ashyata Sheymashnak az ottani háromagyú lények számára jótevő, tudatos Szent Munkája eredményei utolsó maradványainak lerombolásához vezettek, - mint azt később a Szent Tevékenységén végzett részletes kutatásaim kimutatták, egy a maga idejében híres, Lentrohamszanin nevű, szintén új kiképzésű tudós „találmánya" volt.

E földi háromagyú lény belső léte kettős „súlypontjának" köszönhető'en felöltötte és az objektív Értelem megkívánt fokáig tökéletesítette jelenléte „legfelsőbb-lényi-részét"; és később, mint már mondtam neked, ez a „legfelsőbb-lényi-rész" annak a háromszáztizenhárom „felső lényi testnek" egyikévé vált, amelyeket „Örökkévaló Hasznamussz Individuumoknak" neveznek, és amelyek további létezési helyként a Világegyetemben az „Örökkévaló Bűnhó'dés" néven ismert kicsi bolygót kapták.

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Az igazat megvallva, ezzel a Lentrohamszanin nevű, háromagyú lénnyel kapcsolatban most be kellene tartanom a szavam, és részletesen elmagyaráznom neked a „hasz-namussz" kifejezést, de jobb szeretném ezt kicsit később megtenni, elbeszélésem egy alkalmasabb részénél.

Ennek az „új kiképzésű" tudósnak ez a végzetes „találmánya", vagy miként a kortárs földi tudósok mondanák, „műve", vagy „alkotása" amiró'l beszéltem, jó két évszázaddal megeló'zte ötödik földi leszállásomat, midőn először látogattam el Babilon városába, ahol a tudós lények részben szépszerével, részben erőszakkal összegyűltek bolygódnak szinte egész felszínéről.

Az elmúlt kor eme tudósának végzetes „találmánya" a szóbanforgó babilóniai kor tudósaihoz egy úgynevezett „kashéiratlír" révén jutott el, ahova maga Lentrohamszanin saját kezűleg jegyezte fel azt.

- Szükségesnek tartom számodra, hogy néhány részletet adjak Lentrohamszanin megjelenésének történetéből, és ama véletlen környező körülményekről, amelyek folytán ő a kortársai számára bolygódnak szinte egész felszínén „nagy tudóssá" és „tekintéllyé" vált.

Ez a nagyon jellegzetes történet különben nagyszerű példát fog adni neked bizonyos szokásokról, amelyek a neked tetsző háromagyú lények létezési folyamatában már régóta erősen meggyökeresedtek, s amelyek által közülük egyesek, először a többi „új kiképzésű" tudós szemében, azután természetesen az összes szerencsétlen

közönséges lény számára is „tekintélyessé" válnak.

Akkor szereztem véletlenül tudomást a körülmények részleteiről, amelyek során ez a Lentrohamszanin megjelent és felelős lénnyé képezték, midőn tanulmányoztam, hogy kedvenceid különös pszichizmusának mely oldalai vezettek a fokozatos változásához, és vonták magukkal végül a teljes lerombolását mindazon jótevő szokásnak, amit a mi most általános kozmikus Nagyon Szent Ashyata Sheymashunk ideálisan előrelátó értelme a lényi létezésük folyamatába bevezetett, és ott megrögzített, miközben Önmagát arra készítette elő, hogy azzá váljon a Világegyetem egésze számára, ami most.

Tehát megtudtam, hogy ez a Lentrohamszanin az Ázsia kontinensen, Kronbukhonban, Niévi fővárosában jelent meg, vagy ahogy ott mondják „született".

Fogamzása két, már idős kesztcsapmartni háromagyú lényben képződött heterogén hexioekharik összeolvadásának eredménye.

A „termelői", vagy ahogy ott mondják a „szülei" Niévi fővárosát választották állandó tartózkodási helyül, ahova három évvel ennek a jövendőbeli egyetemes Hasznamussznak eljövetele előtt telepedtek le.

Ő volt ezen öreg és gazdag szülők „elsőszülöttje", s bár már előtte is számtalanszor megvalósult a hexioekharijaik „összeolvadása", de - mint felfedeztem - olyannyira el voltak foglalva a gazdagságuk megszerzésével, hogy eme elfoglaltságukban nem akartak hátráltatva lenni, így mindegyik ilyen szent összeolvadás megvalósulása után úgynevezett „tusszihoz", vagyis kortárs kedvenceid kifejezésével élve, „magzatelhajtáshoz" folyamodtak.

Akkorra, „megjelenése aktív princípiumának a forrása", vagy mint ott mondják, az apja már vagyont gyűjtött a cserekereskedelemben, és Niévi különböző városaiban több „karavánja" és különféle „karavánszerája" is volt.

Ami pedig „megjelenése passzív princípiumának a forrását" illeti, vagyis az anyját, ő először a „tusszidzsi" mesterségét űzte; de később, egy kis hegyen megszervezett egy úgynevezett „szent helyet", és elterjesztett egy legendát a többi lény között erről az állítólagosán különleges jelentőségű hegyről, miszerint a meddő nőnemű lények azt meglátogatván lehetőséget nyernek a fogantatásra.

Amikor ez az úgymond hanyatló éveiben levő pár már jól meggazdagodott, Kronbukhon városába költözött, hogy ott kizárólag a saját kedvtelésének éljen.

Azonban hamarosan mindketten érezni kezdték, hogy egy valódi „eredmény", vagy mint ott mondják „gyermek nélkül" kedvtelésük nem teljes, és attól kezdve a kiadások számbavétele nélkül, minden lehetségest megtettek, hogy ezt az „eredményt" elérjék.

Ezért meglátogatták az összes erre a célra fenntartott „szent helyet", kivéve természetesen az ő saját „szent hegyüket", és kipróbáltak rengeteg „orvosi módszert", amelyek

úgynevezetten elő tudják segíteni a heterogén hexioekharik összeolvadását. És amikor a véletlen folytán ez az összeolvadás megvalósult, végre megjelent az „annyira remélt" eredményük, akit később Lentrohamszaninnak neveztek.

Már az első naptól kezdve a szülők imádatban voltak az ő „Isten által küldött fiúk" iránt, és hatalmas összegeket adtak ki kedvteléseire, valamint az úgynevezett „neveltetésére".

Az „ideáljuk" az volt, hogy őt a legjobb „nevelésben" és a legjobb „oktatásban" részesítsék, ami csak létezik a Földön.

E célból felfogadtak úgynevezett „mestereket" és „házitanítókat mind magából Niévi országából, mind különböző távoli vidékekről.

Ezeknek a külföldi „mestereknek" és „házitanítóknak" legtöbbje a ma „Egyiptomnak" nevezett országból jött.

Mikorra a „papának és a mamának ez a drágasága" egy felelős lény korához közeledett, már - mint mondják -, nagyon „tanult" és ‚jól nevelt" volt, vagyis már volt a jelenlétében számos adat mindenféle „egoplasztikúrokhoz", amelyek az ottani szokás szerint változatos fantasztikus és gyanús ismeretekből álltak, s amelyek szerint egy felelős kort elért lény, aki az abnormálisán megalapozott létezési

körülmények közé kerül, a környező véletlen sokkokra automatikusan reagál. És amikor ez a jövendő nagy tudós lény elérte a felelős kort, valóban számos információt, vagy ahogy ők nevezik „ismeretet" birtokolt, de egyáltalán nem volt meg a Lénye az általa megszerzett „tudáshoz" és „ismeretekhez" viszonyítva.

- Márpedig - egyrészt jelenlétében a Lény teljes hiánya, másrészt a kundabuffer szervnek benne ebben az időben már erősen kikristályosodott, ott „hiúság", „önszeretet" „kér-kedés", stb. néven létező következményei folytán - a „papa és a mama eme drágaságának", alighogy „új kiképzésű" tudóssá vált, az az ambíciója támadt, hogy híres tudósnak tartsák - nemcsak Niévi lényei között, hanem a bolygójuk egész felszínén.

Erről ábrándozott, és teljes jelenlétével ezt próbálta elérni.

Több napon át komolyan gondolkodott ezen, és végül is elhatározta, hogy egy új teóriát talál ki egy olyan kérdést

illetően, amit addig még senki sem érintett, azután feljegyzi ezt a találmányát egy olyan „kashéiratlírra", amire addig még soha senki sem tudott bármit is felírni, és a jövőben sem lesz képes rá.

És mindjárt attól a naptól kezdve nekifogott elhatározása kivitelezéséhez.

Először számos rabszolgája segítségével előkészített egy „kasheiratlírt", olyant amilyen azelőtt még sohasem létezett. Abban az időben a Föld-bolygón a kashéiratlírok egy „bivalynak" nevezett négylábú lény különféle bőréből készültek, de Lentrohamszanin az ő kashéiratlírját száz bivaly összefűzött bőréből készítette.

A „kashéiratlírokat" később ott az úgynevezett „pergamennel" helyettesítették.

Amikor ez a példátlan kashéiratlír elkészült, a jövendő nagy Lentrohamszanin írásba foglalta rajta híres találmányát azt a kérdést illetően, ami valóban senkinek sem jutott az eszébe előtte, és egyáltalán nem is volt ok rá, hogy felvetődjön.

E zagyva irományában minden módon kritizálta a társadalom mindaddig fennálló rendjét. A kashéiratlír így kezdődött:

„Az ember legnagyobb boldogsága abban áll, hogy nem függ más személytől, bárki legyen is az, és hogy bárkinek bármilyen befolyásától szabad."

Majd egy más alkalommal el fogom mondani neked gyermekem, hogy a föld-bolygói kedvenceid általában hogyan értelmezik a szabadságot.

Azután ez a jövendőbeli egyetemes Hasznamussz így folytatta:

„Vitathatatlan, hogy a jelenlegi államszervezet alatt sokkal jobban élünk mint a múltban, de hol van az igazi szabadság, az egyetlen, ami boldoggá tud tenni bennünket?...

„Nem dolgozunk és fáradozunk-e manapság ugyanannyit, mint az előző államszervezetek alatt?

„Nem kell-e verejtékeznünk és fáradoznunk kenyerünk megkeresésében, hogy életben maradjunk és ne kivert kutyaként pusztuljunk éhen?

„A főnökeink, vezetőink és tanácsosaink egy valamilyen másik világról papolnak, a jelenleginél feltehetően sokkal

jobbról, ahol minden tekintetben boldog *az* élete azon emberek lelkének, akik méltóan éltek a Földön.

„Hát, mi miért élünk most itt méltatlanul?

„Nem fáradozunk-e naphosszat, és nem a homlokunk verejtékével keressük-e meg mindennapi kenyerünket?

„Ha mindaz, amit a főnökeink és a tanácsosaink mondanak igaz, és ha az ó' saját földi életük tényleg megfelel annak, amit lelkűktől megkívánnak a másvilághoz, akkor Istennek kell, só't kötelessége is több lehető'séget adni ezen a világon nekik, mint nekünk egyszerű halandóknak.

„Ha mindaz, amit a fó'nökeink és a tanácsosaink mondanak nekünk, és próbálnak elhitetni velünk valóban igaz,

akkor tényekkel bizonyítsák be azt, nekünk egyszerű halandóknak.

„Bizonyítsák be, például kenyérré változtatva egy maroknyit ebbó'l a közönséges homokból, amin *a* homlokunk verejtéke árán termeljük mindennapi kenyerünkhöz a gabonát.

„Ha a jelenlegi fó'nökeink és tanácsosaink ezt megteszik, én leszek az első, aki térdre borul előttük, hogy a lábukat megcsókolja.

„De mindaddig míg ez meg nem történik, mi magunknak kell küzdenünk a saját valódi boldogságunkért és igazi szabadságunkért, és azért, hogy a verejtékes munka szükségességétől felszabadítsuk magunkat.

„Az igaz, hogy az év nyolc hónapjában nincs gondunk a mindennapi kenyér megkeresésével, de ezzel szemben mennyi nehéz munka vár ránk a négy nyári hónapban, a gabona megtermelése és betakarítása alatt.

„Aki veti és kaszálja a gabonát csakis az tudja, hogy milyen kemény munkával jár az.

„Ám a többi nyolc hónap alatt is csak a fizikai munkától vagyunk szabadok; a lelkiismeretünk, vagyis a legdrágább és legmagasabb részünk éjjel-nappal rabszolgája marad azoknak a csalóka ideáknak, amelyeket a főnökeink és tanácsosaink duruzsolnak belénk.

„Nem! Ebbó'l ennyi elég! Mi magunknak kell, fó'nökeink és tanácsosaink segítsége nélkül, akik különben is a beleegyezésünktől függetlenül lettek azzá, küzdenünk a valódi szabadságunkért és az igazi boldogságunkért.

„Márpedig az igazi szabadságot és a valódi boldogságot csak akkor tudjuk meghódítani, ha mindannyian egy emberként cselekszünk, mint mondják: „egy mindenkiért - és mindenki egyért". Legelőszöris le kell rombolni mindent, ami régi.

„Mindent le kell rombolni azért, hogy helyet csináljunk az új életnek, amelyet mi teremtünk magunknak, s amely meg fogja adni nekünk az igazi szabadságot és az igazi boldogságot.

„Le a másoknak való alárendeltséggel!

„Ezentúl a saját sorsunknak egyedüli urai akarunk lenni; megtagadjuk, hogy még sokáig elismerjük azokat, akik a tudtunk és beleegyezésünk nélkül igazgatják az életünket.

„A mi életünket azok fogják igazgatni akiket mi magunk közül választunk ki, vagyis az olyan emberek közül, akik a mindennapi kenyerük megtermelésén maguk fáradoznak.

„Főnökeinket és tanácsosainkat egyenlő jogok alapján kell megválasztanunk, minden kor-, vagy nembeli megkülönböztetés nélkül, közvetlen, általános egyenlő és nyílt szavazati jog alapján."

így fejeződött be az a híres kashéiratlír.

- Amikor ez a jövendő egyetemes Hasznamussz, Lentrohamszanin ezen a tényleg egyedülálló kashéiratlíron befejezte az okoskodását, egy óriási és drága díszlakomát szervezett, amire meghívta a „tudós" lényeket egész Niéviből, magára vállalva minden utazási kiadásukat, és a díszlakoma végén megmutatta nekik a kashéiratlírját.

A „tudósok", akik majdnem egész Niéviből odagyűltek eme ingyen vacsorára, annyira meglepődtek e tényleg példátlan kashéiratlír láttán, hogy, mint mondják egészen „megdermedtek", és egy bizonyos ideig eltartott mire elképedt pillantásokat tudtak váltani egymással, és suttogva véleményt cserélhettek.

Mindenekelőtt annak a meglepődésnek adtak kifejezést, hogy senki - se „tudós", se közönséges lény - nem tudta, és még csak nem is sejtette addig, hogy saját országukban létezik egy ilyen tudású tudós lény. És hirtelen egyikük, a legidősebb és a leghíresebb, egy fiatalember módjára az asztalra ugrott, és - az ottani „új kiképzésű" tudósokra már

régóta jellemző hanghordozással, aminek még a kortárs utódaik is ismerik a titkát - átható hangon ünnepélyesen a következő' kiáltványt intézte a jelenlevőkhöz:

„Hallgassanak rám mindannyian és legyenek tudatában annak, hogy mi itt mind a földi lények képviseletében jöttünk össze - mi, akik a magas tudományunknak köszönhetően elértünk egy független egyéniséget -, s nekünk jutott az a kiváltság, hogy elsőként legyünk a szemtanúi egy isteni tudatú Messiás eljövetelének, akit azért küldtek

Fentről, hogy nekünk egyetemes igazságokat fedjen fel.

- Ezután elkezdődött a szokásos és káros „kölcsönös egekig magasztalás", amit minden idők „új kiképzésű" tudós lé nyei gyakorolnak, és ami nemcsak minden hozzájuk véletlenül eljutott igazi tudás elterjedését megakadályozza, ahogy az a Világegyetemben mindenütt máshol legalább az idő lefolyásával megtörténik, hanem még a már elért tudást is lerombolja, és így annak birtoklói mind felületesebbek és felületesebbek lesznek.

így tehát a tudósok mind egymást taszigálva nagy kiáltozással vették körül Lentrohamszanint, és „a mi régóta várt Messiásunknak" nevezve, imádatteli tekintettel fejezték ki irányába legmagasabb „csiklandozó érzéseiket".

Mindebből a legérdekesebb annak oka volt, hogy ezek a tudósok miért képedtek el annyira és miért engedtek mint mondják, szabad folyást „tudományos nyafogásuknak", ugyanis mindez abban az egészen furcsa meggyőződésükben rejlik - mely kedvenceid mindegyikének pszichiz-musában szintén az abnormálisán megalapozott közönséges életkörülmények miatt kristályosodott ki -, hogy ha valaki egy híres és fontos lény tanítványává válik, a többiek számára ő maga is szinte ugyanolyan híres és fontos lesz, mint a mestere.

És mivel Lentrohamszanin nagyon gazdag sőt mi több már nagyon híres is volt, Niévi ország összes tudósa azonnal a legteljesebb egyetértését fejezte ki.

- Márpedig gyermekem, amint Niévi tudósai a díszlakomáról hazatértek először közelállóiknak, majd mindenfelé beszélni kezdtek, erről a rendkívüli kashéiratlírről és habzó

szájjal erősítgették, és bizonygatták ama „kinyilatkoztatások" igazságát, melyeket ez a nagy Lentrohamszanin írásba foglalt.

Olyannyira, hogy Kronbukhonnak és Niévi többi városának közönséges lényei egymás között már csak ezekről a „kinyilatkoztatásokról" beszéltek.

És lassacskán, mint ahogy ott az általában majdnem mindenhol történik, a lények két ellentétes pártra szakadtak, amelyek egyike a jövendő egyetemes Hasznamussz „találmányát" pártolta, a másik pedig a már szilárdan megalapozott lényi létezés formái mellett foglalt állást.

Mindez majdnem egy egész földi éven át folyt, ezalatt az ellenfelek tábora minkét oldalon gyarapodott, miközben egyik „gyűlöletnek" nevezett sajátos tulajdonságuk olyan mértékben növekedett, hogy egy szomorú napon Kronbukhon városában a két ellenkező irányvonal követői között hirtelen kitört a „polgárháborúnak" nevezett folyamat.

Egy „polgárháború" ugyanaz mint egy „háború"; azzal az egyetlen különbséggel, hogy egy „közönséges háborúban" az egyik közösség lényei egy másik közösség lényeit pusztítják el, egy „polgárháborúban" pedig a kölcsönös elpusztítás egyazon közösségbe tartozó lények között folyik: például testvér testvért semmisít meg, az apa a fiát, a nagybácsi az unokaöccsét, és így tovább.

Az első négy nap folyamán, miközben ez a borzalmas folyamat Kronbukhonban a tetőfokára hágott, és egész Niévi ország figyelme arra irányult, a többi városban még minden aránylag nyugodt volt, csak itt-ott tört ki egy kis úgynevezett „csatározás", de a negyedik nap vége felé Lentrohamszanin „találmányának" hívei, vagyis a „tudósok" pártja Kronbukhon városában felülkerekedett, és mindjárt ugyanez a folyamat zajlott le Niévi összes kis és nagy városában is.

Ez a borzalmas általános folyamat egészen addig tartott, míg meg nem jelent a tudósoknak egy „hordája", akik „biztos talajt érezve a lábuk alatt", minden életben maradt lényt rákényszeríttettek, hogy Lentrohamszanin ideáit elfogadják, és azonnal mindent leromboltak. Attól kezdve Niévi összes háromagyú lénye Lentrohamszanin „találmányainak" követője lett, és ebben a közösségben rövidesen egy egészen sajá-

tos, úgynevezett „köztársasági kormányzati" formát vezettek be.

Kissé később a Niévi közösség naggyá és erőssé vált, és, mint az ott majdnem mindig történni szokott, háborúskodni kezdett *a* környező közösségekkel, hogy azokra is rákényszerítse új államszervezeti formáját.

És akkor gyermekem, bolygód legnagyobb kontinensének eme különös lényei között újra elkezdtek lejátszódni a kölcsönös elpusztítási folyamatok, úgy mint azelőtt, miközben romlásnak indultak és végül elpusztultak a közönséges életük különböző jótékony formái, amelyek egykor a mi most Nagyon Szent Ashyata Sheymashunk ideálisan előrelátó értelmének köszönhetően lettek bevezetve és megrögzítve.

És a bolygód felszínén akkor újra mindenféle egymástól elkülönülő, változatos formájú „belső államszervezetekkel" rendelkező közösségek alakultak ki - csak azért, hogy majd azok is le legyenek rombolva és másoknak adjanak helyet.

Bár Lentrohamszaninnak, eme most egyetemes Haszna-mussznak végzetes találmánya eredményeként kedvenceid az elszigetelt közösségekben való élés szokását és a periodikus kölcsönös elpusztítás folyamatát felélesztették, mégis az Ázsia kontinens több ilyen új független közösségének lényei közönséges életükben továbbra is alkalmazkodtak számos szokáshoz, amelyeket a Nagyon Szent Ashyata Sheymash példátlan bölcsességgel bevezetett, és amelyek a „folyó életük" automatikus folyamatától már elkülöníthetetlenné váltak.

Ezért aztán ezeknek a bizonyos közösségekben mindaddig fennmaradt szokásoknak végső lerombolásáért, Babilon városában összegyűlt már említett tudósok voltak a felelősek.

És a következő helyzet miatt illeti őket a vád:

Babilonban megszervezték az összes tudósok „általános planetáris kongresszusát" a túlvilág híres témáját illetően, és a saját szándékukból odaérkezett tudósok között ott volt Lentrohamszanin dédunokája, aki a maga során szintén „tudós" lett.

A kongresszusra elhozta ama híres kashéiratlírnak egy pontos pergamen-másolatát, amelynek eredetijét öröklődés révén kapta meg. Amikor a „lélek kérdése" által kiváltott

„zagyva beszéd" a tetőfokára hágott, ő a tudósok egyik utolsó nagygyűlésén felolvasta dédapja végzetes „találmányának" szövegét, és - miként eme eredeti bolygó szerencsétlen tudósainál különös értelmük folytán sajátossá vált - az egyik őket érdeklő kérdésről hirtelen áttértek egy másikra, vagyis a „lélek" kérdéséről az úgynevezett „politikára".

És Babilon-szerte elkezdődtek az összejövetelek és a viták, ezúttal az „államszervezet" különféle formáiról, a már létezőkről vagy azokról, amelyeket szerintük be kellene vezetni.

Természetesen vitáikat a Lentrohamszanin művében leírt igazságokra alapozták, amiként azok reprodukálva lettek dédunokája „pergamenjén", és amelyről szinte minden Babilonban lévő tudósnak volt egy másolat a zsebében.

Több hónapon keresztül nem csináltak mást mint vitatkoztak és szőrszálat hasogattak, hogy végül is, mint mindig, pártokra szakadjanak, három független „pártra", amelyek a következő nevet viselték:

Az első: a „Neomothisták" pártja, és a második a „Paleo-mothisták" pártja.

E pártok mindegyikének rövid időn belül megvoltak a maga követői Babilon városának közönséges lényei között, ami ismét egy „polgárháborúba" torkollott volna, ha a perzsa uralkodó, ezt megneszelvén, jól rá nem koppintott volna az ő tanult fejükre. Az ő parancsára egyes tudósokat kivégeztek, másokat a tetvek társaságába zártak, és megint másokat olyan vidékekre küldtek, ahova, mint Mullah Nasszr Eddin mondaná „a francia pezsgő még sohasem jutott el".

Egyedül azok kaptak engedélyt arra, hogy hazájukba visz-szatérhessenek, akik ebbe csak tiszta tébolyodottságból keveredtek; ami pedig azokat illeti, akik a „politikai" kérdések vitájában nem vettek részt, azoknak nemcsak joguk volt visszatérni hazájukba, hanem a perzsa uralkodó parancsára indulásukat még mindenféle „tiszteletnyilvánítások" is kísérték.

- Márpedig gyermekem, ezek a különféle okokból életben maradt, és a bolygó egész felületére szétszéledt babiloni tudósok a tehetetlenségi erő folytán tovább folytatták „tudálé-koskodásukat", alapul véve - természetesen nem tudatosan,

hanem teljesen mechanikusan - a babiloni kongresszuson „napi témává" vált két fő kérdést: az „emberi lélek", és a „belső államszervezet" híres kérdéseit.

Zagyva beszédük eredményeként új polgárháborúk törtek ki az Ázsia kontinens különböző közösségein belül - és a különféle közösségek között újrakezdődött a tömeges kölcsönös elpusztítási folyamat.

A Nagyon Szent Ashyata Sheymash tudatos munkája utolsó maradványainak megsemmisítése az Ázsia kontinensen majdnem másfél évszázadon át folytatódott; mégis, mindezek ellenére Ashyata Sheymash által a lényi létezésükre megalkotott bizonyos szokásokat itt-ott megőriztek, és a tehetetlenségi erő folytán tovább gyakoroltak. Amikor azonban a szomszéd, most Európa nevet viselő kontinens háromagyú lényei is elkezdték kivenni a részüket ezekből az ázsiai háborúkból, és a „fő-öntelt", macedóniai Sándor nevű görög által vezetett „hordáik" csaknem az egész Ázsia kontinenst lerohanták, akkor e szerencsétlen bolygó felszínéről az összes addig megőrzött és betartott szokást véglegesen elsöpörték, olyan mértékben, hogy nyom sem maradt még az emlékéről sem annak, hogy a bolygód felszínén valamikor létezett egy ilyen áldás, amit szándékosan teremtett meg annak a mostani hét Nagyon Szent kozmikus Individuum egyikének az Értelme, akiknek részvétele nélkül a Mi Közös Egy-Lényű Atyánk Maga sem tudná bárminek is a megvalósítását elhatározni.

- És most, gyermekem, a Lentrohamszaninról szóló elbeszélésemet követően - amely egy konkrét képet adhatott neked egy „Egyetemes Hasznamussz Individuumot" tipikusan képviselő háromagyú lény cselekedeteinek a következő nemzedékekre gyakorolt következményeiről - időszerű, hogy ígéretemhez híven részletes felvilágosítást adjak neked a „hasznamussz" szó jelentését illetően.

A „hasznamussz" szó tágabb értelemben véve jelöl minden olyan háromagyú lényt - akár felöltötte már felső lényi-részeit, akár csak a planetáris teste alakult még ki benne -, akinek általános jelenlétéből bizonyos „egyéni impulzusok" hatására keletkezik egy „bizonyos valami", ami résztvesz az ő független egyénisége „befejezett kialakulásában".

A szent munka lerombolása

Ez a „bizonyos valami" ezekben a kozmikus egyéniségekben az anyagok átváltoztatásának folyamata során keletkezik és összeolvad azokkal a kristályosodásokkal, amelyek bennük az úgynevezett „naluonoszni" impulzusok teljes spektrumának hatásából erednek.

Ez a „naluonoszni impulzus-spektrum" eredeti esszenciájában az alapvető kozmikus törvény, a szent Heptapara-parshinokh szerint hét különféle formát ölt fel a „létrehozásuk észlelése" és az „eredményezett megnyilvánulásuk" szempontjából.

Ha szeretnénk ennek a teljes „naluonoszni impulzusspektrumnak" különféle megjelenési formáit kedvenceid fogalmai szerint jellemezni, és nyelvükön kifejezni, akkor a következő módon határozhatnánk meg azokat:

1. Úgy a tudatos, mint a tudattalan züllöttségnek min den fajtája.
2. A mások félrevezetéséből fakadó belső kielégültség érzete.
3. Ellenállhatatlan szükséglet más lélegző teremtmény létezésének véget vetni.
4. Parancsoló hajlam arra, hogy kivonja magát a Termé szet által megkívánt lényi erőfeszítések kötelező be-teljesítése alól.
5. Hajlam mindenféle ármánykodás igénybevételére an nak elrejtése végett, amit mások fizikai hiányosság nak tekintenek.
6. A nyugodt kiélvezése annak, amiért személy szerint nem szolgált meg.
7. Törekvés másnak lenni mint ami.

Ez a „bizonyos valami", ami meghatározott Individuumok jelenlétében a „naluonoszni impulzusok" következtében megjelent, nemcsak saját maguk számára okoz úgynevezett „fájdalmas bűnhődési

következményeket"; hanem egy másik sajátossága folytán, amint e „parancsoló hajlamok" egyike megszűnik működni a jelenlétükben, eme „bizonyos valami" megnyilvánulása egyik vagy másik oldalának megfelelő sajátságos kisugárzás nagyobb hatással lesz a környezetük lé-

nyeire és náluk ugyanennek a jelenségnek megjelenésére szolgál tényezőül.

Minden háromagyú lény általános jelenlétében a planetáris létezési folyamata során meg tud jelenni a független Individuum Hasznamusszok négy fajtája közül bármelyik.

Az első fajtába azok a háromagyú lények tartoznak, akik akkor nyerik el általános jelenlétükben ezt a „bizonyos valamit", amikor az még csak a planetáris testükből áll; így a szent aszkokin folyamata alatt alá vannak vetve a bennük lévő „bizonyos valami" tulajdonságai következményeinek, és mint ilyenek egyszer és mindenkorra megsemmisülnek.

A Hasznamussz Individuumok második fajtája azokat a háromagyú lényeket foglalja magába, akiknek általános jelenléte már felöltötte a „kesszdzsan testet", de ennek a „bizonyos valaminek" a közreműködésével; és ettől fogva elnyerik a „turinorínó" tulajdonságot, mely minden ilyen kozmikus kialakulás velejárója, azaz annak a bolygónak, amin megjelentek, semmilyen szférájában nem bomlanak fel, hanem úgy kell létezniük amilyenek, bizonyos átváltozásoknak alávetetten mindaddig, míg ez a „bizonyos valami" el nem tűnik belőlük.

A Hasznamussz Individuumok harmadik fajtáját azok a háromagyú lények alkotják, akiknek általános jelenléte szintén ennek a „bizonyos valaminek" a részvételével öltötte fel a legfelsőbb lényi-testet, vagy „lelket". Ezek a legfelsőbb lé-nyi testek szintén elnyerik a „turinorínó" tulajdonságot, de ezúttal ennek a felső testnek megfelelően, vagyis nemcsak annak a bolygónak szféráiban kerülik el a felbomlást, amin megjelentek, hanem a Nagy Világegyetem összes többi szférájában is.

A Hasznamussz Individuumok negyedik fajtája ugyanolyan mint az előző, azzal az egy különbséggel, hogy a harmadik fajtájú Hasznamusszoknak megvan a lehetőségük előbb-utóbb úgymond „megtisztulniuk" ettől a „bizonyos valamitől", ezzel szemben a negyedik fajtájúaknak ez a lehetőség egyszer és mindenkorra elveszett.

Ezért viselik az e fajtához tartozó Hasznamusszok az „Örökös Hasznamussz Individuum" nevet.

330

A szent munka lerombolása

- Eme négy fajta Hasznamussz Individuum számára, akiknek jelenlétében ott lakozik ez a „bizonyos valami", a „bűnhődési következmények" nem ugyanazon szenvedéseket foglalják magukba, hanem az ő saját természetüknek és a Mi Közös Atyánk e kozmikus megvalósulások iránti eredeti előrelátásából és reményéből következő „objektív felelőségnek" megfelelőket.

A Hasznamusszok első fajtájánál - akik ezt a „bizonyos valamit" akkor nyerték el, amikor még csak a planetáris testük alakult ki - ez utóbbi test felbomlása nem az általános szabály szerint történik; vagyis az összes átérzett impulzus működése a szervezetükben nem szimultán szűnik meg működni a szent raszkuárnó, más szóval a halál közeledtére.

A szent raszkuárnó folyamata már a planetáris létezésük alatt elkezdődik és egymást követő szakaszonként valósul meg: azaz általános jelenlétükben a „független átszellemisí-tett lokalizációik" lassacskán, egyenként szűnnek meg működni; más szóval, mint kedvenceid mondanák, ezeknél a lényeknél először az egyik agy hal meg, az összes velejáró funkciókkal, majd a második, és a lény végleges halála csak ezután következik be.

Továbbá a végleges halál után, e „planetáris testet" alkotó összes aktív elem lebomlása sokkal lassabban történik, mint általában és alá van vetve az élete során átérzett „naluo-noszni impulzusok" elfojthatatlan hatásának, amely csak az „aktív elemek" elpárolgásának arányában csökken.

A Hasznamussz Individuumok második fajtájánál - akiknek általános jelenlétében a „kesszdzsan test" már fel lett öltve - ezeknek szerencsétlen kialakulásoknak engesztelő szenvedése elsősorban abban áll, hogy a háromagyú lényi planetáris testből felszabadulva, planetáris test nélkül képtelenek lévén tökéletesedni, nem tudják

jelenlétükből kiirtani ezt a káros „bizonyos valamit" sem, amit ugyan néha nem is a saját hibájukból nyertek el, de ami az egész Világegyetemben mindig és mindenhol egy akadályt képez az „általános kozmikus trogoautoegokratikus folyamat" szabályos lefolyásában; másrészt viszont, mivel a „turinorínó" tulajdonságának köszönhetően a naprendszernek, ahol képződtek, egyik szférájában sincsenek a felbomlásnak alávetve, így elkerülhetetlenül fel kell ölteniük egy új planetáris testet, és leg-

több esetben egy külső formája szerint „egyagy-rendszerű", vagy „kétagy-rendszerű" lényét, s ezen planetáris kialakulások életének rövidsége folytán nincs idejük adaptálódni bármilyen külső formához, ami arra kényszeríti őket, hogy mindent örökkön-örökké újrakezdjenek ugyanazon bolygó valamelyik más lényének formája alatt, eme felöltés eredményének bárminemű bizonyossága nélkül.

Ami a Hasznamussz Individuumok harmadik fajtáját illeti, ama háromagyú lényeket, akikben fel lettek öltve a felső lényi-testek, de ezek felöltésében ez a „bizonyos valami" egy olyan szinten vett részt, hogy a tőle való megszabadulás lehetősége nem veszett el örökre - az ő sorsuk még szomorúbb. Mivel felső lényi megjelenésekként - akiket a minden létező Eredeti Princípiumának előrelátása arra szánt, hogy a növekvő világ igazgatásában segítségéül szolgáljanak, s akik a kialakulásuk befejeződésétől kezdve, még mielőtt tökéletesedtek volna az Értelemben, önkéntes vagy önkéntelen szubjektív megnyilvánulásaikért viselik a felelősséget - megvan a lehetőségük, hogy ezt a „bizonyos valamit" a jelenlétükből kivonják, de kizárólag a szándékosan megvalósított „lényi-partkdolgkötelességek" eredményeinek hatása által, vagyis az úgynevezett „tudatos erőfeszítések és önkéntes szenvedés" révén.

így ezeknek a felső lényi-testeknek könyörtelenül szenvedniük kell a „saját egyéniségük ismeretbeli foka" szerint mindaddig, amíg a jelenlétükből ez a „bizonyos valami" ki nem pusztul.

- Eme felsőbb fajtájú Hasznamussz Individuumok szenve-dési helyéül a Nagyon Szent Felsőbb Individuumok az összes kozmikus koncentrációk közül ki is választottak négy, szubjektív működése összhangjában megzavart, a Nagy Világmindenségünk legtávolabbi szögletében található bolygót.

Ezeknek az összhangjukban megzavart bolygóknak egyikét, amelyik a „Örök Bűnhődés" nevet viseli, külön az „örökkévaló Hasznamussz Individuumok" számára készítették elő, a másik hármat pedig azon Hasznamusszok felső lényi-testeinek, akiknek még lehetőségük van kiirtani jelenlétükből ezt a káros „bizonyos valamit".

A szent munka lerombolása Ez a három kis bolygó a következő nevet viseli:

Lelkiismeret-furdalás
Bűnbánat
Ön-kárhoztatás

Érdekes itt megjegyezni, hogy az egész Világegyetem ösz-szes különböző formájú háromagyú lényei által felöltött és tökéletesített „felső lényi-testek" közül mostanáig a „Bűnhődés" bolygóra csak háromszáztizenhárman kerültek, akik közül kettő a te bolygódon jelent meg, és az egyikük éppen ennek a Lentrohamszaninnak a „felső lényi-teste".

Ezen a „Bűnhődés" bolygón az „örökkévaló Hasznamussz Individuumoknak" állandóan a leghihetetlenebb, „inkiranondelnek" nevezett kínszenvedéseket kell elviselniük, amelyek a „lelkiismeret-furdaláshoz" hasonlítanak, csak sokkal intenzívebbek.

Eme felső lényi-testek legnagyobb gyötrelme abban áll, hogy ezeket a borzalmas szenvedéseket annak teljes tudatában kell elviselniük, hogy még csak remény sincs arra, hogy azok bármikor is véget érjenek.

Huszonkilencedik fejezet

A régi civilizációk gyümölcsei és a jelenkoriak virágai

A

NEKED annyira tetsző Föld-bolygó háromagyú lényei-ró'l szóló elbeszéléseim asszociációs folyamatát követve, most kénytelen vagyok gyermekem beszélni neked valamicskét arról a két hatalmas ottani közösségró'l, a „görögről" és a „rómairól", amelyek az Esszencia Szertője, Ashyata Sheymash Szent Munkájának köszönhető eredményeknek még az emlékét is elsöpörték e szerencsétlen bolygó felszínéről.

Először is tudnod kell, hogy abban a korban, amikor a bolygód felszínén, az Ázsia kontinensen, egy ottani háromagyú lény jelenlétében Fentről meg lett valósítva a meghatározott, megszentelt fogantatása annak, aki ma a mi Nagyon Szent kozmikus Individuumunk, Ashyata Sheymash, és később, az ő Nagyon Szent Tevékenységének idején és az azt követő ebből eredő eredmények kedvenceid általi fokozatos lerombolásának időszakában is, nagy számban léteztek ezek a különös háromagyú lények a szomszédos, Európának nevezett kontinensen, és már független közösségekbe is csoportosultak.

A kozmikus törvények szerint, amelyekről egyszer már beszéltem neked, ennek az időszaknak a két legnagyobb és leghatalmasabb független közössége - jobban megszervezettek lévén, és több kölcsönös elpusztításra szolgáló eszközt birtokolván - a „görög" és a „római" közösség volt.

Erről a két „nagyon régi" közösségró'l - amelyek csak a kortárs kedvenceid nézőpontja szerint „nagyon régiek" -részletesen kell beszélnem neked; mivel a szerencsétlen bolygó felszínéről az Esszencia Barátja, Ashyata Sheymash Szent Munkájának nemcsak azon utolsó eredményeit „söpörték el", amelyek áldásosak lehettek volna az azt követő korok összes háromagyú lényének, sőt mi több, munkája

emlékének még a nyomait is -, hanem okozóivá is váltak a kortárs kedvenceid értelmében uralkodó értelmetlenségnek, valamint annak, hogy teljesen elsorvadjon bennük az az „alapvető lényi impulzus", az objektív erkölcs fő mozgatóereje, ami a „szerves szemérmesség" nevet viseli.

Bővebb felvilágosításaim kedvenceidnek ezekről a nagy csoportosulásairól, és a későbbi korok lényeinek tovább adott különféle „áldásaikról" segít majd megértened, hogy ott hogyan is jönnek létre a különféle független közösségek, valamint azt, hogy amint az egyik közösség hatalmassá válik - nem maguknak a lényeknek köszönhetően -, hogyan használja fel mindjárt arra, hogy elkezdjen lerombolni mindent, amit a „kevésbé erős" közösségek elértek és hogyan kényszeríti rájuk „új találmányait", a legtöbb esetben őszintén azt képzelve, hogy pontosan arra van szükségük.

- Figyelmeztetnem kell téged, gyermekem arra, hogy a történetem eme régi „görög" és „római" közösségek megjelenéséről, és mindarról mondottak, ami őket illeti, nem a személyes kutatásaim eredményein alapul, hanem kizárólag azokon az információkon, amelyeket törzsünk azon lényeinek egyikétől kaptam, akik örökre a bolygódon kívántak maradni.

Amikor a hatodik és egyben utolsó alkalommal szálltam le a Föld-bolygóra, szándékomban volt, hogy minden áron tisztázzam az összes igazi okát annak, amiért eme háromagyú lények pszichizmusa - amely ugyanolyan lehetett volna, mint *a* Mi Nagy Világegyetemünk összes többi háromagyú lényéé -, ezen a bolygón olyan rendkívüli módon különössé vált.

És mivel a tanulmányozásaim során számtalanszor konstatáltam, hogy a kortárs lények általános pszichizmusa ezen különféle rendellenességeinek alapvető oka az úgynevezett „civilizáció" volt, amit a lények között ez a két, „görögnek" és „rómainak" nevezett csoportja terjesztett el, elengedhetetlenné vált számomra, hogy őket illetően is megismerjek bizonyos részleteket.

Mivel abban az időszakban a Nagyon Szent Ashyata Sheymash tevékenységét illető kutatásaim

teljesen lefoglaltak, kedvenceid e két, az ő úgynevezett „szubjektív lényi lé-

tezésük" szempontjából független csoportja megjelenése történetének kérdését törzsünknek arra a tagjára bíztam feladatul, akinek, mint már mondtam neked, az Európa kontinens egyik nagy városában még ma is van egy „temetkezési vállalata".

Honfitársunk kutatásai kimutatták, hogy hosszú, nagyon hosszú idővel a méltóságteljes Babilon városáról szóló elbeszélésem időszaka előtt, azaz amikor ezeknek a különös lényeknek létezése nagyrészt az Ázsia kontinensen zajlott le, és a legmagasabb kulturális központjuk Tikliamuish országában volt, még nem voltak véglegesen megszervezett közösségek az Európa kontinensen, ami mára kedvenceid fő létezési helye lett.

Ezt a kontinenst főleg azok az egy- és kétagyú lények népesítették, amelyeket ott „négylábú vadaknak" és „csúszó-mászóknak" neveznek; ami pedig a te kedvenc lényeidet a kétlábúakat illeti, ezen a kontinensen kis csoportokban éltek, és maguk is majdnem olyan vadak voltak mint ama „négylábúak".

E kis kétlábú lényekből álló csoportoknak akkor egyedüli elfoglaltságuk a „négylábú" és a „csúszómászó" lények elpusztítása volt; és alkalomadtán még egymást is pusztították.

A számuk csak akkor gyarapodott fel, amikor Maral-pleisszisz szanaszét bolyongó kivándorlói ideérkeztek és végül le is telepedtek ezen az Európa kontinensen.

- Márpedig ennek az időszaknak a vége felé, Tikliamuish-ból ugyanerre a kontinensre vándoroltak ki az első ázsiai csoport bizonyos lényei, akik két teljesen különböző mesterséget űztek: egyesek tengerészeti tevékenységekkel, mások marha- és birkatenyésztéssel foglalkoztak.

Az állattenyésztéssel foglalkozó családok inkább a kontinens déli partjain telepedtek le, melyek abban az időben eme négylábú lények legeltetésére és hizlalására nagyon alkalmasak voltak.

A földi lényeknek ezt a csoportját „Latinakinak" nevezték, ami pásztort jelentett.

Ezek a pásztorok családjaikkal és nyájaikkal először különböző helyekre szóródtak szét. Később a számuk lassacskán

megnövekedett, részben azért, mert az ugyanezt a mesterséget űző lények továbbra is oda vándoroltak az Ázsia kontinensről, részben pedig azért, mert ők maguk egyre „szaporábbá" váltak, mivel a Föld-bolygó Természete ebben az időszakban alkalmazkodott ama rezgések hanyatló minőségéhez, amit szükségletei kielégítésére a háromagyú lényeknek kellett volna kisugározniuk, és ezeket kizárólag a „szent raszkuárnó" folyamatukkal, vagy mint ők mondják, a haláluk által előidézett rezgésekkel helyettesítette.

Márpedig, mivel a számuk ezáltal jelentősen megnőtt, és a külső körülmények gyakori kapcsolatokat kívántak meg az elszigetelt családok között, megszervezték első közös létezési helyüket, aminek a „Rimk" nevet adták.

Ebből az ázsiai pásztor csoportból származnak a későbbi híres „Rómaiak", akiknek neve ebből az első közös lakóhelyükből, „Rimkből" ered.

- Ami pedig azokat az ázsiai lényeket illeti, akik „tengeré szeti" tevékenységekkel foglalkoztak, mint a halászat, szi vacs, korall és tengeri növények gyűjtése, a mesterségük szükséglete szerint ők is kitelepedltek a családjaikkal, és részben az Ashhark kontinensük nyugati partjaira telepedtek le, részben az Európai kontinens dél-keleti partjaira, mások pedig ama tengerszoroshoz közeli szigetekre, ami az Ázsia kontinenst az Európaitól még ma is elválasztja.

A földi háromagyú lényeknek ezt az újonnan alakult csoportját először a „Hellenakiaknak" nevezték,

ami „halászokat" jelentett.

Idővel az ő számuk is megnövekedett, ugyanazoknál az okoknál fogva, amelyekről a pásztorokkal kapcsolatban beszéltem.

Ennek a második csoportnak lényei többször is nevet cseréltek, és végül is „görögök" néven váltak ismertté.

- Márpedig, gyermekem, nagyrészt eme két csoport lé nyei felelősek azért, hogy egyrészt a kortárs kedvenceid ér telme mechanikussá vált, másrészt, hogy a „lényi szemér- messég" impulzusát létrehozó adatok teljesen elsorvadtak bennük.

A görögök voltak okozói az ottani háromagyú lények értelme fokozatos hanyatlásának, ami olyannyira elfajult, hogy végül is a jelenkoriaknál, ahogy a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná, „egy valóságos ostobaság-malommá" vált.

Ami a Rómaiakat illeti, nekik köszönhető, hogy az egymást követő módosítások következtében a kortárs háromagyú lények jelenlétében soha nem kristályosodnak ki azok a háromagyú lényeknél mindenhol máshol kikristályosodó tényezők, melyek az „ösztönös szemérmességnek" nevezett impulzust váltják ki, azaz a lényi impulzust, ami az „erkölcs" és az „objektív erkölcsösség" alapja.

így jelent meg ez a két közösség, melyek később - mint az ott gyakran megtörténik - egy bizonyos ideig nagyon erőssé és hatalmassá váltak.

- Az elkövetkező nemzedékek lényei számára előkészített ártalmas „örökség" történetének folytatása pedig a következő:

Honfitársunk kutatásai alapján úgy tűnik, hogy a később Görögország nevet viselő közösség első őseit a gyakori tengeri viharok akadályozták abban, hogy átadják magukat „tengeri iparuknak", és ilyenkor arra kényszerültek, hogy az eső és a szél elől védett helyet keressenek, ahol aztán unalmukban mindenféle saját találmányú Játékkal" ütötték el az időt.

Mint később világossá vált, az első játékuk az volt, amivel a gyerekek szórakoznak - de természetesen azok a gyerekek, akik még nem járnak iskolába; mivel manapság, akik iskolába járnak azoknak annyi házi feladatot adnak, annyi különböző hasznamussz jelölt által költött mindenfajta „verset" kell kívülről megtanulni, hogy ezeknek a szegény gyerekeknek soha sincs idejük semmilyen Játékra" sem.

Egyszóval ezek a szegény unatkozó halászok először egyszerű „gyerekjátékokat" játszottak, amelyek ott már régóta léteztek, de később, egyikük kitalált egy új, Jól beszélni, és semmi nem mondani" nevezetű játékot, ami annyira megtetszett nekik, hogy attól kezdve már csak azzal szórakoztak.

Ez a játék abból állt, hogy az egyik résztvevő egy nyilvánvalóan abszurd témával, vagyis egy külön kitalált badarsággal

kapcsolatban feltett valamilyen kérdést, és akihez a kérdés szólt annak a lehető legvalószínűbb választ kellett rá adnia.

Márpedig pontosan ez a játék okozta mindazt, ami később történt.

Kiderült, hogy ezek között az unatkozó ókori halászok között egyesek olyan agyafúrtnak és olyan ravasznak bizonyultak, hogy ennek az eredeti játéknak elvét alkalmazva, a jó hosszú magyarázatok kitalálásának szakértőivé váltak.

Később, mivel egyikük kitalálta, hogyan lehet egy „cápának" nevezett hal bőréből az úgynevezett

„pergament" gyártani, többen ezekből az ügyes cinkostársakból - csak hogy a bajtársaik előtt szájhősködjenek -, még el is kezdték a hosz-szú magyarázataikat ezekre a bőrökre felírni megállapodás-szerű jelek segítségével, amelyeket már korábban kitaláltak egy „egérfogónak" nevezett másik játékukhoz.

Valamivel még később, amikor ezek az unatkozó halászok helyet adtak leszármazottaiknak, és ők megörökölték ezeket a jegyzetekkel ellátott halbó'röket, és vele együtt ez iránt az eredeti Játék" iránti szenvedélyt is; akkor illették először ezeket az új találmányokat - úgy az őseikét, mint a saját magukét - a hangzatos „tudomány" névvel.

És attól kezdve az úgynevezett „tudományok" „kotyvasz-tásának" szenvedélyét nemzedékről nemzedékre továbbadva, e csoport lényei - akiknek ősei egyszerű ázsiai halászok voltak - szakértővé lettek mindenféle „tudományok" kitalálásában.

Ezeket a tudományokat szintén tovább adták nemzedékről nemzedékre, és néhány közülük még e szerencsétlen bolygó jelenlegi háromagyú lényeihez is aránylag érintetlenül jutott el. Ezért, ez utóbbiaknál, majdnem a fele az értelmükben megjelenő úgynevezett „egoplasztikúrok-nak", amelyekből az úgynevezett „világ lényi szemlélete" formálódik ki a lényekben, kizárólag az ezek által az unatkozó halászok által annak idején kitalált „igazságok" alapján kristályosodik ki.

- Ami pedig az ókor pásztorait illeti, akik később a „Rómaiak" erős közösségét alkották, ennek a csoportnak őseit az időjárás viszontagságai szintén gyakran arra kényszerí-

tették, hogy nyájaik számára védett helyet keressenek, és ott az időt egymással valami módon eltöltsék.

Először csak fecsegtek, de amikor már mindent kibeszéltek, unatkozni kezdtek egészen addig, míg egyikük azt ajánlotta a többieknek, hogy szórakozásból csinálják azt, amit akkor ott neveztek először „csinkvé-kontra-únó"-nak, azaz öt egy ellenében - egy olyan időtöltés, ami az utódjaiknál egészen a napjainkig ugyanazzal az elnevezéssel maradt meg.

Amíg csak a hímnemű lények foglalkoztak a dologgal, minden „békésen és simán" zajlott le. Amikor azonban a „passzív feleik", vagyis az asszonyaik is nemsokára bekapcsolódtak és - azonnal méltányolván - rákaptak, akkor ebben az ügyben olyan „finomságokra" tettek szert, hogy ha maga a mi fő-körmönfont Luciferünk törte volna rajta tiszteletre méltó fejét, még ő sem tudta volna összekombinálni a tizedrészét ezeknek a „számoknak", amiket ezen a szerencsétlen bolygón ezek az ókori pásztorok kitaláltak és előkészítettek a következő nemzedékek lényei számára.

- Márpedig gyermekem, amikor ennek a két független földi csoportnak lényei megszaporodtak, és az összes ottani közösségnek létezésük minden időszaka folyamán szokásává vált céljának megfelelően megszerezni magának mindenféle „nagyszerű eszközt" egymás kölcsönös elpusztítására, akkor elindították ezt a folyamatot más független közösségekkel -természetesen előszeretettel olyanokkal, akik náluk gyengébbek voltak, ám olykor egymás között is.

Érdekes megjegyezni itt, hogy a két közösség között -akik majdnem egyformán erősek voltak a szóban forgó „remek eszközöket" illetően - a kölcsönös elpusztítás! folyamataik közben beállt békés időszakokban eme két csoport lényei, akiknek létezési helyük közel volt egymáshoz, gyakran találkoztak és összebarátkoztak, és ez arra vezetett, hogy lassacskán átvették egymástól az eredetileg az őseik által kitalált találmányokat. Egyszóval e két közösség lényei közötti gyakori találkozások eredménye az volt, hogy a görögök a rómaiaktól kölcsönvett „szex-számok" finomságainak példáját követve kezdték el megszervezni az ő úgynevezett „athéni estélyeiket", a rómaiak pedig, megtanulva a görögöktől hogyan lehet kifőzni a „tudomá-

nyokat", megfogalmazták az ő később híressé vált „Római jogukat".

Sok idő telt el azóta: e két fajta lényi megnyilvánulás kitalálói már réges-rég eltűntek, mint ahogy a véletlenül „hatalmassá" vált utódaik is. És mégis, napjainkban, e bolygó jelenlegi lényei létezésüknek több mint a felét „elérzéke-nyülve" azzal töltik, hogy tudattalanul - és néha még tudatosan is - a nagynehezen megszerzett lényi energiájukat arra szenteljék, hogy magukévá tegyék és megvalósítsák ezt a két „ideált", amelynek kezdeményezői az ókori unatkozó ázsiai halászok és pásztorok voltak.

- Tehát gyermekem, amikor ezután kedvenceidnek ez a két csoportja már rengeteg „hatékony eszközt" megszerzett felebarátai életének lerombolására, és már mesterekké váltak annak művészetében, hogyan lehet egy másik közösség lényeit arra ösztönözni vagy kényszeríteni, hogy saját belső meggyőződéseiket cseréljék fel az őseik által kitalált ideálokra, először az Európa kontinensen fekvő szomszédos közösségeket kezdték meghódítani, majd az így összeszedett hordákkal az Ázsia kontinens felé fordultak.

És ott, az Ázsia kontinensen, káros befolyásukat először nyugati parton lakó népekre gyakorolták - akikbe, mint mondtam, többé-kevésbé normális életre szánt lényi impulzusokat vésztek az évszázadok folyamán - majd lassacskán behatoltak a szárazföld belsejébe.

Nagy sikerrel haladtak előre az Ázsia kontinens belsejében, és soraik egyre növekedtek - elsősorban a Babilonban élő tudósoknak köszönhetően, akik ebben az időben is folyamatosan az ő hasznamusszo-politikai ideáikkal fertőzték a lények értelmét.

Továbbá nagyban segítette őket az is, hogy az ázsiai lények ösztönében megmaradtak a Nagyon Szent Ashyata Sheymash „beavatott" és „főpap" tanítványai befolyásának eredményei, akik prédikációikban tanították a Nagy Szent egyik fő parancsolatát, ami így szólt:

„Ne öld meg felebarátodat, még ha a saját életed forog veszélyben is."

Ezt kihasználva, ezek a volt halászok és pásztorok ellenállás nélkül folytatták menetelésüket, elpusztítva az útjuk so-

rán mindazokat, akik nem akartak hódolni az általuk talált „isteneknek", vagyis a fantasztikus „tudományaiknak" és fenomenális „dőzsöléseiknek".

Ezek az Európában megjelent, és az összes jövendő nemzedékek összes háromagyú lényei - és különösen a görögök - számára „rosszaságot-vetők" behatoltak tehát az Ázsia kontinens belsejébe, eló'ször igaz lassan, de mindenesetre biztosan haladva.

Azonban, amikor kicsit később ennek a csordának élén megjelent az a fő-öntelt görög, a jövendő hasznamussz: Macedóniai Sándor, elkezdték a mi Nagyon Szent kozmikus Individuumunk, Ashyata Sheymash Nagyon Szent Munkájának még az utolsó maradványait is elsöpörni; és azután, mint mondják, újra kezdődött a „régi történet".

- Bár kedvenceid, e különös háromagyú lények kulturális központjainak minden egyes áthelyezésével egy új „civilizáció" bukkant fel, ami minden alkalommal valami addig még nem látott ártalmat hozott elő *a* következő korok lényei számára, eme számos „civilizáció" egyike sem okozott annyi kárt a távoli korok lényeinek - beleértve természetesen a kortársakat -, mint ez a híres „görög-római" civilizáció.

Nem említve azt a számtalan silány, háromagyú lényekhez nem illő vonást, amit kedvenceid jelenléte most magába foglal, ez a civilizáció legfőképpen abban vétkes, hogy a következő nemzedékek lényeinél - és főleg a jelenkoriaknál -teljesen kizárta a lehetőségét annak, hogy jelenlétükben egy ‚józan logikus gondolkodáshoz" és a „lényi szemérmesség" impulzusának előidézéséhez szükséges adatokat kikristályosítsák.

Ismétlem gyermekem, a „fantasztikus antik görög tudományok" szolgáltak az első elsorvasztására, míg az antik római orgiák a másodikéra.

Eme görög-római civilizáció első időszakában, ezek az ártalmas, mostanra már lényivé vált impulzusok, vagyis a „fantasztikus tudományok kitalálásának szenvedélye", és a „züllés szenvedélye" csak a görög és a római lényeknél voltak veleszületettek; később amikor mindkét közösség a véletlen

folytán, mint éppen mondtam hatalmassá vált, harcba lépett más közösségek lényeivel és elkezdte befolyásolni

azokat, akkor ugyanezek a különös és természetellenes lé-nyi-impulzusok lassacskán megfertőzték szerencsétlen kedvenceid számos közösségének lényeit is.

Ez pedig egyrészt e két közösség állandó befolyásának volt az eredménye, másrészt viszont minden ezen a bolygón élő háromagyú lény pszichizmusában már korábban jól beié-gyökerezett ama közös különlegességnek, amit ott „utánzásnak" hívnak.

így lépésről lépésre e két régi közösség „találmányai" kedvenceidnek már anélkül is ingatag pszichizmusa kivétel nélkül mindenkinél oly mértékben elhagyta magát, hogy napjainkban kivétel nélkül mindegyikük világnézete és megszokott életformája kizárólag a „görög-római" civilizáció eme két „találmányán" nyugszik, vagyis fantazmagóriákon és a „szexuális élvezetre törekvésen".

- Érdekes megjegyezni, hogy bár az ősi rómaiak öröksége kedvenceid jelenlétéből a háromagyú lényekre jellemző „szerves szemérmességet" fokozatosan teljesen eltüntette, ugyanakkor helyében egy látszólag eléggé hasonló impulzus alakult ki bennük. Kortárs kedvenceid jelenlétében eme „lényi-ál-impulzusból", amit ők szintén „szemérmességnek" neveznek, annyi van amennyit csak akarunk, de az adatok amelyek előidézik rendkívül furcsák.

Ez a lényi-impulzus csak akkor jelenik meg bennük, amikor valami olyan megnyilvánulásnak adják át magukat, amit az abnormálisán megalapozott közönséges.

Ha azonban ha senki nem látja őket, akkor bármit tesznek is - még ha saját érzelmük és a saját lelkiismeretük szerint nem kívánatosnak tartják is -, sohasem érzik ezt az impulzust.

Az utóbbi időkben a régi rómaiak által előkészített Jótétemények" e szerencsétlen bolygó minden kontinensén olyan mértékben behatoltak kedvenceid természetébe, hogy még nehéz is volna megmondani melyik kortárs közösség örökölte a legtöbbet a „lekötelező" rómaiaktól.

- Ami pedig a régi görögök örökségét illeti, vagyis a különféle fantasztikus „tudományok" feltalálásának szenvedélyét, ez nem vált minden kortárs lényben egyformán

örökletessé ezt ennek az eredeti bolygónak minden egyes jelenlegi kis és nagy közösségben csak meghatározott lényeknek adták tovább, főleg egy ott „Németország" néven ismert közösség bizonyos lényeinek.

Ennek a jelenkori Németországnak lényeit bátran lehet az „antik görög civilizáció közvetlen leszármazottainak" nevezni; mivel napjainkban ők azok, akik a legtöbb fajta „tudományt" és „találmányt" hozzák a kortárs civilizációnak.

Sajnos, kedves gyermekem, ennek a német közösségnek a lényei sok tekintetben jóval felülmúlták az antik Görögország lényeit.

A régi görögök által kitalált „tudomány" csupán a többi lény „lényi gondolkodását" tette tönkre - és teszi még ma is. Azonban a német közösség jelenlegi lényei tovább mennek; nagyon ügyesek lettek abban, hogy olyan „tudományokat" találnak ki, amelyek széles körökben elterjesztik a többi kedvenced között az „tudálékoskodás" nevű sajátságos betegségüket; márpedig ennek a betegségnek folyamata alatt, közülük sokan félig tudatosan vagy teljesen automatikusan véletlenül észreveszik a minden létező kozmikus megvalósítási folyamatának néhány kis részletét. Majd miután a kollégáikkal megosztották ezeket az információkat, velük együtt használják fel azokat más „új találmányokhoz", ezáltal növelve eme az „új eszközök" mennyiségét, amelyek annyira felgyülemlettek a két utolsó évszázadban, hogy teljes hatásuk most a „rombolás eredő erejévé" vált - amely most a Természet „alkotó eredő erejével" lép szembe.

És tényleg gyermekem, csakis ennek a kortárs Németországnak bizonyos lényei által kikombinált „tudományoknak" köszönhető, hogy az összes közösség többi közönséges háromagyú lénye is lehetőséget talált a „feltalálásra". Következésképpen ma majdnem minden nap, hol itt, hol ott, „feltalálnak" valamit, valami

„újdonságot", és ezeket az „új találmányokat", vagy „új eszközöket" a létezési folyamatukban alkalmazván azt idézik elő, hogy a szegény - teljesen rajta kívülálló okokból -, már e nélkül is eléggé legyengített Természet alig-alig képes a saját „evolúciós" és „involúciós" folyamatait megvalósítani.

- Hogy jobban el tudd képzelni magadnak és tisztábban meg tudd érteni miképp haladták túl ezek a kortárs „örökösök" az „örökhagyóikat", most beszélnem kell neked bizonyos, most széles körben használt „eszközökről", amelyek létezése kizárólag ezeknek a „Természetet segítőknek", a régi görögök közvetlen örököseinek tulajdonítható.

Leírok neked néhányat ezekből a most mindenhol létező és használatos eszközökből, melyet ennek a jelenlegi Németország közösségének lényei találtak fel.

Először is szeretném felhívni a figyelmedet a következő különös jelenségre: a régi görögök jelenlegi követői átkozott találmányaik mindegyikét - nem lehet tudni miért - „in" végződésű névvel illetik.

Vegyünk például a német lények különlegesen káros találmányai közül csak azt az öt, „szatkein", „anilin", „kokain", „atropin" és „alizarin" néven ismert kémiai anyagot, amelyeket napjainkban ama bolygó összes kontinensének és szigetének lényei - ahogy a mi drága Mullah Nasszr Eddinünk mondja - „nyakló nélkül használják".

Az első ezekből a német lények által feltalált „eszközökből", a „szatkein", nem más, mint a „szamukuruazár", vagyis egyike ama hét „semlegesítő gáznak", amelyek minden bolygó általános jelenlétében megjelennek és megtalálhatók, és amelyek részt vesznek minden meghatározott bolygó-feletti és bolygók-közötti képződmény „befejezett kristályosodásában", és bizonyos állapotokban, mindig és mindenben az úgynevezett „minden már megjelent dolog megkülönböztetés nélküli elpusztítóivá" válnak.

Eme német találmánnyal kapcsolatban még többek közt azt is megtudtam, hogy e közösség egyik lénye, mivel a kérdéses gázt különböző meghatározott bolygó-feletti és bolygók-közötti képződményekből véletlenül előállította, felfigyelt annak sajátosságaira, amiről aztán a kollégáit is tájékoztatta. Mivel azok jelenlétében, a közösségük összes lényéhez hasonlóan, akkor éppen a bolygód háromagyú lényei pszichéje fő sajátosságának úgynevezett „intenzív emóciója" volt éppen működésben - vagyis mivel ebben az időben mindannyian teljesen belemerültek a szomszédos közösségek elleni kölcsönös elpusztítást folyamatukba, ezért ezek a „tudósok" nagy lelkesedéssel elhatározták, hogy egy mód-

szert keressenek arra, miként tudnák eme gáz sajátságos tulajdonságát más közösségek lényeinek gyors és tömeges elpusztítására alkalmazni.

Gyakorlati kutatásaikat tehát e célt szem előtt tartva folytatták, és egyikük hamarosan rájött, hogy ha ezt a gázt tiszta formájában koncentrálják úgy, hogy azt egy adott pillanatban egy adott helyen szabadba tudják bocsátani, az csodálatosan megvalósítaná szándékukat.

Ennyi elég is volt nekik és ettől kezdve, e közösség lényei a kölcsönös elpusztítás! folyamat alatt elkezdték ezt a gázt, amit minden létező megvalósításának általános összhangjából mesterségesen különítetek el, pontosan akkor és ott egy bizonyos módon a levegőbe bocsátani, ahol a legtöbb ő általuk „ellenségnek" nevezett lény gyűlt össze.

Amikor ez a különösen romboló hatású kozmikus anyag, az elmondott körülmények között az atmoszférába szabadul, és a többi megfelelő kozmikus anyaggal összeolvadásra törekedve egy történetesen a közelben lévő háromagyú lény planetáris testébe hatol, a létét rögtön, egyszer és mindenkorra teljesen elpusztítja, vagy legalább is általános jelenléte valamely részének működését végérvényesen elrontja.

- A felsorolt kémiai anyagok közül a másodikat „anilin-nak" nevezik, s az egy kémiai festőanyag, mely a legtöbb olyan bolygó-feletti képződmény színezésére szolgálhat, amiből az ottani háromagyú lények a mindennapi lényi életük folyamatához szükséges különféle tárgyakat készítik.

Bár ez a „találmány" ma lehetővé teszi kedvenceid számára, hogy bármely tárgyat bármely kívánt színre fessenek, de mi lesz ezeknek a tárgyaknak az élettartamával? Itt van az ő híres Bismarckjuk „kedvenc macskája" eltemetve.

Annakidején, e káros anilin feltalálása előtt, kedvenceid az általuk gyártott, a közönséges életükhöz szükséges tárgyakat - mint például „szőnyegeket", „festményeket", és más gyapjúból, fából vagy rézből készült tárgyakat - egyszerű növényi festékkel színeztek meg, aminek módszerét már megtanulták az évszázadok során, és ezek a tárgyak az ő évszázadaikból ötön, tízen, de még tizenötön keresztül is fennmaradtak.

Azonban most, hála ennek az anilinnek, vagy az anilinre alapozott, különféle nevet viselő festőanyagoknak, úgy harminc év multán ezekből az új színekkel festett anyagokból legfeljebb az emlékük marad meg.

Meg kell mondani, hogy a jelenlegi német közösség lényei az ő káros anilinuk révén, nemcsak e bolygó mostani lényei összes műveinek gyors lerombolásáért felelősek, hanem azért is, hogy a régi idők művei is majdnem teljesen eltűntek eme szerencsétlen bolygó felszínéről.

És ez azért van, mert különböző hasznamusszi célokból, vagy ahogy mondják, az ő híres „tudományos céljaikra" minden országban gyűjteni kezdték a múlt századokból épen maradt régi műveket, és mivel halvány fogalmuk sincs arról, hogy mi módon lehet a régi dolgokat megőrizni, csakis a tönkretételüket siettették.

Ráadásul ezeket az összegyűjtött „régiségeket" „modellként" használták - és még továbbra is használják - azokhoz az „olcsó árucikkekhez", amelyek ezen az egész szerencsétlen bolygón „erzatz" néven ismertek.

- Ami pedig a „kokaint", a felsorolt, általuk „feltalált" kémiai anyagok közül a harmadikat illeti, az nemcsak a Természetet hathatósan segítő „kémiai eszköz" a bolygói képződmények, - ez esetben a saját planetáris testük - felbomlásában, de még egy olyan hatást is gyakorol a Földbolygó jelenlegi lényeinek pszichizmusára, ami meglepően hasonlít a híres kundabuffer szerv által az őseik pszichizmusára gyakorolt hatáshoz.

Őseik abban a korban, amikor az Luizosz Nagy-Angyal híres találmányát hordozták magukban, majdnem pontosan abban az állapotban voltak, mint a jelenlegi lények miután ezt a német találmányt, a „kokaint" bevették.

Természetesen fel kell rá hívnom a figyelmedet, gyermekem, hogy bár ennek a német találmánynak hatása hasonlít a híres kundabuffer szervéhez, de ez természetesen a német közösség jelenlegi lényeinek tudatos szándéka nélkül történt. Ők csak a legnagyobb véletlennek köszönhetően váltak Luizosz Nagy-Angyal kollégáivá.

Napjainkban szinte az összes lény, aki a jelenkori civilizáció valódi képviselőjének mutatja magát, használja ezt a

„kokaint"; és a jelenkori kultúra eme Jótéteményét" a legnagyobb gonddal, a legnagyobb gyönyörrel, sőt, megható boldogsággal veszik magukba, és természetesen mindig -miként a mi drága Mullah Nasszr Eddinünk mondja - „a Nagy Hasadt-patájú dicsőségére".

- A felsorolt kémiai anyagokból a negyedik, amit „atropinnak" neveznek, jelenleg szintén nagy népszerűségnek örvend. Sok mindenre használják; de a leggyakoribb alkalmazása egy fölöttébb eredeti célt szolgál.

Tény az, hogy - mint mindig - az ottani abnormálisán megalapozott közönséges lényi létezési körülmények miatt kedvenceid látó szerve elnyerte azt a tulajdonságot, hogy csak akkor találja mások arcát szépnek és tetszetősnek, ha a szemei feketék.

Márpedig, ha ezt az „atropinnak" nevezett kémiai anyagot egy bizonyos módon befecskendezik a lények szemébe, a pupillájuk kitágul és szemük sötétebbnek látszik; így aztán legtöbbjük ezt az „atropint" be is fecskendezi a szemébe, hogy az arca mások számára szépnek és tetszetősnek tűnjön.

És a tény az, kedves gyermekem, hogy azoknak a földi lényeknek, akik alkalmazzák ezt a német Jótéteményt" valóban nagyon sötét szemük van egészen negyvenöt éves korukig.

Negyvenöt évet mondtam, mert eddig ott még nem volt példa arra, hogy valaki, aki ezt a módszert alkalmazta, negyvenöt éves kor után még képes legyen látni, tehát a szemét továbbra is használni.

- Az „alizarin", a felsorolt „találmányok" közül az ötödik,
és egyben utolsó, szintén mindenütt elterjedt.

A jelenkori civilizáció eme áldását ott különösen azon „cukrásznak" elnevezett, és más egyéb specialisták használják, akik e bolygó lényei számára első táplálékul a „legízlete-sebb" termékeket készítik.

Ezek a cukrászok és egyéb szakemberek, akik kedvenceidnek első táplálékául eme ízletes falatokat készítik, tehát ezt a csalhatatlan hatású német alkotást az „alizarint", természetesen tudatlanul, egyedül avégett alkalmazzák, hogy ezeknek a termékeknek „csábító" és „kellemes" külsőt

adjanak, azzal a céllal, ami az egész modern civilizáció ideáljává vált, és amit tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk így fejezne ki: „Az a fő, hogy számomra minden szépnek és gyönyörűségesnek tűnjön, mit sem számít, ha fű sem nő utána!"

Egyszóval, gyermekem, az ősi görögök jelenlegi utódai az általuk kitalált „tudományokra" alapozott összes praktikus „szerzeményükkel" a szegény Természet nagy segítőivé váltak... Bár igaz, hogy csak a felbomlás folyamatában segítik.

Nem hiába adja a mi rendkívül tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk ezt a bölcs tanácsot: „Jobb a saját édesanyánk fejéről minden nap kitépni tíz hajszálat, mintsem a Természet segítségére lenni".

- Az igazat megvallva, a közönséges lényi élethez mindenféle fantasztikus „tudomány" kifőzésének és mindenféle új lehetőségek feltalálásának képességét nem egyedül a német közösség lényei örökölték a görögöktől; ez a képesség talán nem kevésbé osztályrésze egy másik, a maga során „nagyságnak" örvendő szintén független közösség lényeinek is.

Kedvenceid eme másik jelenlegi közösségét „Angliának" nevezik.

E második kortárs közösség lényei még közvetlen és egyedüli örökösei is lettek az ősi görögök különlegesen káros „találmányai" egyikének, amit tökéletesen magukévá tettek és minden nap gyakorolnak.

A régi görögök ezt a különlegesen káros „találmányukat" „diafaronnak" nevezték, és a kortárs lények pedig „sportnak" hívják.

Erről a híres modern „sportról" majd a lehető legrészletesebben fogok beszélni ennek az elbeszélésnek a vége felé, de addig is tudd, hogy ennek az angol közösségnek lényei maguk is nagy mennyiségben „találják fel" a kedvenceid közönséges létezési folyamatához kívánatos tárgyak egész sorát; de ezúttal nem kémiai anyagokat, mint a német közösség lényei, nem... az ő találmányaik főleg az úgynevezett „fémtárgyakra" irányulnak.

Különösen az utóbbi időkben nagyon ügyesek lettek abban, hogy kitaláljanak mindenféle fémárut, olyanokat mint a lakat, borotva, egérfogó, pisztoly, kasza, géppuska, lábas, ágyú, bicska, töltény, toll, akna, tű, nevet viselők, és még ezer más efféle dolog - amivel aztán elárasztják a bolygód egész felszínén élő összes lényt.

Mióta e jelenlegi közösség lényei ezeket a praktikus tárgyakat kitalálták, bolygód háromagyú lényeinek közönséges létezése olyan lett, hogy a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk így határozza meg: „Nem élet, hanem ingyen lekvár".

E közösség lényei manapság bolygód többi kortárs lényének jótevői, és miként mondják, emberbaráti segítségüket ajánlják fel nekik különösen az első lényi kötelességüket illetően - nevezetesen ahhoz, hogy időről időre megvalósítsák „kölcsönös elpusztítási" folyamatukat.

Nekik köszönhetően eme lényi kötelesség beteljesítése kortárs kedvenceid számára egyszerűen „csekélységgé" vált.

A régi időkben, e találmányok segítsége nélkül nagyon nehéz volt szegény kedvenceid számára ennek a lényi

kötelességnek eleget tenni, és bizony sok verejtékes munkájukba került, hogy a végére járjanak.

Ezzel ellentétben, manapság Anglia jelenlegi lényei által kitalált kellékeknek köszönhetően, most ezt úgy hajtják végre, ahogy a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk mondaná: „mint egy rózsaágyban heverészve".

A kortárs lényeknek szinte semmilyen erőfeszítést sem kell tenniük, hogy más hozzájuk hasonló lények, létezését teljesen elpusztítsák.

Jelenleg az úgynevezett dohányzójukban nyugodtan üldögélve, csupáncsak időtöltésként, tízesével pusztíthatják felebarátaikat, sőt néha még százasával is.

- Most azt hiszem beszélhetek neked egy kicsit a „görögrómai civilizáció" közvetlen, még ma is létező leszármazot-tairól is.

Az egykor „nagy" és „erős" görög közösség lényeinek leszármazottai még ma is léteznek, és a saját, független közösségük is megvan, de alig van jelentőségük az ottani más független közösségek számára.

Már azt sem folytatják, amit az őseik csináltak, akik mindenféle fantasztikus „tudomány" kitalálásának voltak szakértői; és ha valamely kortárs görögnek eszébe jutna valami új „tudományt" kitalálni, a többi jelenlegi közösség lényei a legkisebb figyelmet sem szentelnék rá.

Nem törődnének vele azon egyszerű oknál fogva, mert a szóbanforgó közösségnek a jelen pillanatban nincs elég „ágyúja" és „hadihajója" ahhoz, hogy az ottani közösségek lényei között egy úgynevezett „tekintélyt" képviseljenek.

Ám az ősi nagy görögök utódai, vagyis a kortárs görögök, elveszítvén az annak idején a jelenlétükben velük született szokást, hogy a többi háromagyú lény számára egy „képzeletbeli tekintélyt" képviseljenek, végülis tökéletesen hozzászoktak ahhoz, hogy szinte az összes kontinensen úgynevezett „boltokat" tartsanak fenn, ahol minden sietség nélkül, lassan és nyugodtan értékesítik a „szivacsaikat", „halvájukat", „rahat-lukumukat", stb.; ... és néha még „perzsiai aszalt gyümölcsöt" is, nem feledkezve meg természetesen, a „kefal" nevet viselő halkonzervről sem.

- Ami pedig a híres rómaiak leszármazottjait illeti, ők is léteznek, és bár már nem viselik őseik nevét, a közösségük fő városát még mindig „Rómának" hívják. Ama egykori pásztorok leszármazottjaiból kialakult közösségnek - akik később a nagy rómaiakká lettek, - jelenlegi lényeit ott most „olaszoknak" hívják.

Olaszország korunkbeli lényei őseiktől szinte semmit sem örököltek, azon a sajátos lényi impulzuson kívül, amit az ősi rómaiak ezen a bolygón először kristályosítottak ki a jelenlétükben, és ami lassacskán a bolygó összes többi háromagyú lényét is megfertőzte.

Most az olasz közösség lényei egy nagyon nyugodt és békés életet folytatnak; semmi mást nem tesznek, mint „feltűnés nélkül" az ő ártalmatlan és ártatlan „makarónijuknak" újabb és újabb formáit találják ki.

Pedig Olaszország bizonyos kortárs lényei megörököltek őseiktől egy sajátságos és nagyon eredeti „tulajdonságot", az úgynevezett „másoknak örömet szerzést".

Azonban ezt a megörökölt szükségletet, „örömet szerezni", már nem a hozzájuk hasonló lényekkel szemben nyilvánítják meg, hanem csak más formájú lények iránt.

Különben az igazság kedvéért meg kell mondanom neked, hogy a jelenlegi Olaszország különböző vidékein ezt a sajátságos „tulajdonságot" nem is annyira a régi rómaiak adták tovább nekik, hanem jóval késó'bbi korokból származó őseik, abból az időből, amikor úgy a saját közösségük, mint a környező, gyenge közösségek lényei között terjeszteni kezdték egy valóságos Fentről Küldöttnek a saját egoista céljaikra eltorzított tanítását.

Ma Olaszország különféle vidékeinek lényei ezt a „másoknak örömet szerezni" tulajdonságot a következőképp nyilvánítják meg.

Amikor elpusztítják a „birkának" és „kecskének" nevezett négylábú állatok életét, melyek planetáris teste nekik első táplálékul szolgál, azt nem egy csapásra teszik, hanem, hogy ezt az „örömet" megszerezzék nekik „egész lassan" és „ gyöngéden" pusztítják el, minden sietség nélkül, több nap leforgása alatt, vagyis első nap az egyik patájukat vágják le, másnap egy másikat, néhány nap multával a harmadikat, és így tovább, mindaddig amíg a „birka" vagy a „kecske" még lélegzik. És a „kecskék" és „birkák" nagyon sokáig tudnak lélegezni általános jelenlétüknek ezen részei nélkül, mivel azok nem vesznek részt a létezéshez szükséges kozmikus anyagok elnyelésére szolgáló fő funkcióikban, hanem csak azokban a funkciókban, amelyek a lényekben az önérzéke-lést előidéző impulzusokat váltják ki.

Az elmondottak után, nincs szükség többet beszélni a rómaiak jelenlegi leszármazottjairól, akik egykor a többi ottani közösség számára oly „hatalmasak" és „fenyegetőek" voltak.

- Beszéljünk most a régi görögöknek erről a különösen ártalmas, napjainkban az angol közösség lényei által gyakorolt találmányáról, amit ők „sportnak" hívnak.

Mindannyijuk között a jelenkori angol közösség lényei használják fel leginkább a közönséges létezésük folyamatában az ősi görögöknek ezt a káros találmányát, s annak gyászos következményei folytán, a már amúgy is elég jelentéktelen létezési időtartamuk lecsökkentéséhez hozzáadtak egy

még biztosabb tényezőt; sőt, most rajtuk lévén a sor, hogy közösségük „nagyságát" éljék, és a többi ottani közösség háromagyú lényei szemében „tekintélyessé" váltak, minthogy ők ideált csináltak maguknak ennek a találmánynak gyakorlásából és céljukká tették elterjesztését, így ennek a szerencsétlen bolygónak összes többi kis és nagy közösségét megfertőzték.

Ennek a súlyos félreértésnek az az oka, hogy kedvenceid jelenlétéből eltűnt azon tényezők kikristályosodásának lehetősége, amelyek minden háromagyú lénynél a „logikus gondolkodást" valósítják meg.

Eme „logikus gondolkodás" hiányában kivétel nélkül mindannyian elfogadják bizonyos hasznamussz jelöltek állítását, miszerint a „sport" „valami" számukra üdvös dolog elnyerését teszi lehetővé; így most teljes jelenlétükkel hisznek ebben, és eme „valami" elnyerésének reményében teljességgel átadják magukat ennek a sportnak.

Ezeknek a szerencsétleneknek egyike sem tudja, és valószínűleg soha nem is fog rájönni, hogy ez az ő végzetes „sportjuk", számukra nemcsak hogy nem hoz semmi jót, de - mint már mondtam - még egyre jobban le is rövidíti a már e nélkül is szánalmasan rövid élettartamukat.

- Hogy jobban elképzeld és megértsd miért rövidíti le ez a sport az élettartamukat, itt az alkalom, hogy ígéretemhez híven elmagyarázzam neked a különbséget a „fulasznitamni" elv szerinti és a „Itoklanotz" elv szerinti lényi élettartamok között.

Emlékszel, gyermekem, amikor elmagyaráztam hogyan határozzák meg kedvenceid az „idő folyamatát"? Akkor elmondtam neked, hogy mihelyt a jelenlétük megszabadult a kundabuffer szervtől, annak összes tulajdonságával együtt -és a „fulasznitamni" elvnek megfelelően ettől kezdve az élettartamuk ugyanaz lett, mint az összes normális háromagyú lényé az egész Világegyetemben - szükségszerűen addig kellett volna létezniük, amíg a második lényi testet, a „kesszdzsan testet" magukban teljesen fel nem öltötték, és azt Értelemben a „szent Ishmetcs-ig" nem tökéletesítették.

Azonban később, amikor háromagyú lényekhez egyre méltatlanabb módon kezdtek élni, és teljesen megszűntek

megvalósítani a jelenlétükben a Nagy Természet által elő-irányzott lényi partkdolgkötelességeket, amelyek egyedül teszik képessé a háromagyú lényeket a jelenlétük felső részei felöltéséhez szükséges adatok megszerzésére, és ezáltal a kisugárzásuk minősége nem felelt meg többé a nagy egyetemes

trogoautoegokratikus folyamat követelményeinek -azért, hogy a „rezgések egyensúlyát" helyreállítsa, a Nagy Természet rákényszerült, hogy az élettartamukat fokozatosan az „Itoklanotz" elvhez alkalmazza, mely általában mindenütt az egy- és kétagyú lények élettartamát szabályozza, amelyek meg lévén fosztva a háromagyú lényeknek megadott lehetőségektől, képtelenek jelenlétükben a Természet által előirányzott partkdolgkötelességeket megvalósítani.

Ezen elv szerint életük, valamint általános jelenlétük teljes tartalma, rendszerint a környezetük hét adatából származó eredményektől függ, melyek a következők:

1. Az öröklődés, általában.
2. A környezet és a körülmények a fogamzás pillanatá ban.
3. A Naprendszerük összes bolygója sugárzásának össze tétele a létrehozójuk ménében történő kialakulásuk során.
4. A létrehozóik lényi megnyilvánulásainak minősége mindaddig, amíg ők egy felelős lény korát el nem ér ték.
5. A közvetlen környezetük lényei lényi létezésének mi nő'sége.
6. Az őket körülvevő atmoszférában kialakult „teleokrimalnitsninek" nevezett gondolati rezgések minősége - és ez is felelős koruk teljes előkészítése során; azaz az őszinte jókívánságok és cselekedetek, amelyeket a velük „egyvérű lények" nyilvánítanak meg. És végül,
7. A saját „lényi-egoplasztikúrjaik" minősége, vagyis az objektív Értelem megszerzéséhez szükséges összes adat önmagukban való átváltoztatásához tett lényi erőfeszítéseik.

- Az Itoklanotznak alávetett létezés fő jellegzetessége abban áll, hogy ezen elv szerint létező lények jelenlétében a felsorolt hét külső adattól függően, a „lényi-lokalizációik-ban", vagy, ahogy ők mondják, az „agyaikban" - amelyek központját képezik az általános jelenlétük minden független része megvalósulási forrásának - úgynevezett „kandelmarts-tekercsek" kristályosodnak ki, vagyis egy „bizonyos valami", ami ezeknek a „lokalizációknak" vagy „agyaknak" a lehetséges „asszociációk" vagy „emóciók" egy meghatározott meny-nyiségét biztosítja.

Márpedig gyermekem, mivel kedvenceid, a Föld-bolygó háromagyú lényei, már csak az Itoklanotz elve szerint jelennek meg, az ő agyaikban is ott vannak ezek, a fogamzásuk pillanatától egészen egy felelős lény koráig kikristályosodott „kandelmartstekercsek", a jól meghatározott lehetőségekkel az asszociációs folyamatok megvalósítására.

Hogy ezt a kérdést számodra jobban megvilágítsam, és segítselek jobban megérteni, sőt az időt se vesztegessem eme kozmikus megvalósulás, a „kandelmartstekercs" igazi lényegének és formájának elmagyarázására - e tekercsekre, amelyek a törvényeknek megfelelően kristályosodnak ki azon lények „lokalizációiban", vagy „agyaiban", akik az egyedül az Itoklanotz elv szerint léteznek - a „mesterséges jamtesternokhot" hozom fel példaként, amit kedvenceid is birtokolnak, és „mechanikus órának" neveznek.

Mint már tudod ezek „mesterséges jamtesternokhok", vagy rugós órák, bár a rendszerük változó, de többé-kevésbé mindegyik egyazon elven, a felhúzott „rugó" feszültségének, vagy nyomásának elvén alapul.

Bizonyos „mesterséges jamtesternokh"-rendszereknek, vagy „mechanikus óráknak" rugóját úgy számították ki és állították össze, hogy pontosan huszonnégy óráig tart amíg a feszültsége leenged; más rendszerekben egy hétig, egy harmadikban egy hónapig.

A csak az Itoklanotz elv szerint élő lények agyában lévő „kandelmartstekercsek", a különböző rendszerű „mechanikus órák" rugóinak felelnek meg.

Mint ahogy egy „mechanikus óra" járásának időtartama a benne lévő rugótól, úgy a lények létezésének hossza csak az agyaikban már a megjelenésükkor, majd pedig a későbbi ki-

fejlődésük folyamata során kialakult kandelmarts-tekercseiktől függ.

Mint ahogy az órák rugóját egy jól meghatározott időtartamra „húzzák fel", ezek a lények is csak olyan mértékben képesek „asszociálni", és tapasztalni, amennyire a Természet a megtapasztalás lehetőségét beléjük helyezte mialatt ezek a kandermartstekercsek az agyaikban kikristályosodtak.

Pontosan annyi ideig tudnak asszociálni, és ennélfogva élni, se többet, se kevesebbet.

A „mechanikus órák" addig tudnak járni, ameddig a rugó fel van húzva; ugyanígy, azok a lények, akiknek agyaiban ezek a kandelmartstekercsek kikristályosodnak, mindaddig képesek tapasztalni, és ennélfogva létezni, amíg az agyaikban az említett hét külső körülmény hatása alatt létrejött kandelmartstekercsek ki nem merülnek.

Márpedig gyermekem, attól kezdve, hogy kedvenceid jelenlétében már nem voltak meg a partkdolgkötelességek eredményei, és így csak az említett hét véletlenszerű külső körülmény eredményei határozták meg létezésük időtartamát, ennek hossza, különösen a kortárs lényeknél, a lehető legkülönbözőbb lett.

A létezésük időtartama jelenleg változhat az ő egy percüktől a hetven vagy kilencven évükig ...

És az elmondottakból következően kedvenceidnél nem számít milyen intézkedéseket próbálnak is tenni - még ha, mint mondják, „üvegbúra alá teszik is magukat". Amint az egyik agyukban kikristályosodott kandelmartstekercs tartalma kimerült, ez az agy rögtön megszűnik működni.

Az egyetlen különbség a „mechanikus órák" és a kortárs kedvenceid között az, hogy az óráknak csak egy rugójuk van, míg kedvenceidnek három is van ezekből a független kandelmartstekercsekből.

A háromagyú lények három független „lokalizációjában", vagy agyában ezek a független kandelmartstekercsek általában a következő neveket viselik:

1. A gondolati központ kandelmartstekercse.
2. Az érzelmi központ kandelmartstekercse.
3. A mozgási központ kandelmartstekercse.

Az utóbbi időkben gyakran megismétlődik az az eset, hogy a „szent raszkuárnó" folyamata kedvenceidnél „harmadrészenként" valósul meg, vagyis „részekben" halnak meg. Ez a jelenség szintén abból ered, hogy ezek a lények, akik kizárólag az Itoklanotz elv alapján jelennek meg és alakulnak ki, nem élnek harmonikusan és egyenetlenül pazarolják el e három különböző, független agyuknak, vagyis a kandelmartstekercseiknek tartalmát; s ezért válnak gyakran áldozataivá ennek a szörnyű „halálnak", ami a háromagyú lényeknek semmiképp sem felel meg.

Az ott-tartózkodásom alatt sokszor magam is szemtanúja voltam az ő „harmadrészenkénti haláluknak".

Ez pedig azért lehetséges, mert bár az egyik agyuk kandelmartstekercse már végképp elhasználódott, maguk a lények, különösen a kortársak, tovább léteznek, és néha még meglehetősen sokáig is.

Gyakran előfordul, hogy egy sajátosan abnormális létezés folytán egyik vagy másik kandelmartstekercs tartalma teljesen kimerül; például a „mozgási központ" esetében, amit ők maguk „gerincagynak" neveznek, bár ez a kortárs háromagyú lény, továbbra is „gondolkodik" és „érez", s

elveszti a képességét, hogy planetáris testének részeit szándéka szerint irányítsa.

Itt érdekes megjegyezni, hogy ha kortárs kedvenceid egyike ily módon részlegesen egyszer s mindenkorra meghal, a kortárs tzirliknereik, vagy, mint mondják, az orvosaik, ezt a halált teljes bizonyossággal egy betegségnek veszik, és az ő különféle sajátos fortélyukkal kezdik el kezelni őket, és ennek a képzeletbeli betegségnek mindenféle, egy már számukra teljesen ismeretlen „latinnak" nevezett ősi nyelvre emlékeztető nevet adnak.

Ezeknek a betegségeknek legelterjedtebb neveik a következők: „hemiplegia", „paraplegia", „paralysis progressiva essentialis", „tabes dorsalis", „paralysis agitans", „sclerosis disseminata", és így tovább.

Különösen az elmúlt két utolsó évszázad során vált ez a halál gyakorivá a neked annyira tetsző Föld-bolygón, és különösképp mind a kis, mind a nagy közösségekhez tartozó azon kedvenceid között lehet megtalálni, akik vagy a „mesterségük", vagy valamely „szenvedély" folytán, amely ott -

ugyanazon abnormálisán megalapozott közönséges lényi élet következtében - felbukkan, a lényi életük során az egyik-másik agyuk kandelmartstekercsének tartalmát többé-kevésbé elpazarolták.

Például, a „mozgási" központ vagy a gerincagy kandelmartstekercsének kimerülésén keresztüli „harmadrészenkénti halál" gyakran fordul elő azon földi lények között, akik a régi görögök káros találmányának köszönhetően ennek a jelenlegi angol közösség lényei által napjainkban gyakorolt káros elfoglaltságnak adják át magukat, aminek a „sport" nevet adták.

Nagyon jól meg tudod majd érteni ennek az ottani káros elfoglaltságnak végzetes következményeit, ha csak annyit mondok, hogy a kedvenceidnél eltöltött tartózkodásaim alatt egyszer egy külön rovatot szenteltem a statisztikáimban arra, hogy megállapítsam, a „birkózó" mesterséget űző ottani háromagyú lények mennyi ideig képesek élni, és egyetlen egyet sem találtam, aki túlélte volna az ő éveikből a negyvenkilencet.

A „harmadrészenkénti halál" amit az érzelmi központ kandelmartstekercsének időelőtti elhasználása okoz, ott leggyakrabban azok között a földi lények között fordul elő, akik az úgynevezett „Művészet-képviselője" mesterségét űzik.

Eme földi szakemberek legtöbbje - és főleg a jelenkoriaké - először egy, „pszichopátiának" nevezett betegség valamelyik formáját kapja meg, azután e pszichopata-befolyásaként úgymond, szándékosan „megtanulnak érezni"; és attól kezdve, mivel ezt az abnormális lényi-impulzust gyakran átélik, lassacskán elpocsékolják érzelmi központjuk kandelmartstekercsének tartalmát, és mivel ezáltal a saját általános jelenlétük ritmusának összhangját megrontják, ez egy eredeti, és még közöttük is ritka véghez juttatja őket.

Érdemes megjegyezni itt, hogy az érzelmi központ által okozott „harmadrészenkénti halál" kedvenceidnél szintén előfordul egy nagyon eredeti „pszichopátiának" köszönhetően, amit ott „altruizmusnak" neveznek.

Ami pedig a gondolati központ kandelmartstekercse általi idő előtti részbeni halált illeti, az az utóbbi időkben kedvenceidnél egyre gyakoribbá válik, A „gondolati központ" okozta halál kedvenceid közül különösen azokat sújtja, akik új

kiképzésű „tudósok" próbálnak lenni - vagy már azok is lettek - vagy pedig, akiket életük során elragadott az úgynevezett „könyvek" és az „újságok" olvasása iránti szenvedély.

Mivel a háromagyú lények túl sokat olvasnak, és csak a gondolataikkal asszociálnak, ezeknek a lényeknek a „gondolati központjuk" kandelmartstekercsének tartalma a többi lényi központjaik kandelmartstekercsei előtt merül ki.

- Márpedig gyermekem, kedvenceid mindezen szerencsétlenségei, mármint az élettartamuk lerövidülése, és megannyi más kellemetlen következmény abból ered, hogy mindeddig még nem

értesültek ama kozmikus törvényről amit: a „különféle forrású rezgések egyensúlya törvényének" hívnak.

Ha csak felmerült volna bennük ez az idea, és elkezdtek volna a szokásuk szerint „tudálékoskodni", biztosan felfedezett volna valamelyikük egy egészen egyszerű „titkot".

Meg vagyok győződve róla, hogy ezt a „titkot" valaki megtalálta volna, először is azért, mert egyszerű és nyilvánvaló, másodsorban pedig azért, mert már régen felfedezték és fel is használják úgynevezett „gyakorlati alkalmazásokra".

Még azoknál a „mechanikus óráknál" is ezt a szóban forgó egyszerű titkot alkalmazzák, amit az életük időtartamával kapcsolatban vettünk példának.

Az összes különféle rendszerű mechanikus órában ezt az egyszerű titkot használják fel arra, hogy az óra fő szerkezetének megfelelő részében, amit azt hiszem „szabályozónak" hívnak, szabályozzák a rugó úgynevezett „feszítő erejét".

Ez a „szabályozó" teszi lehetővé, hogy egy óra szerkezete, amit például huszonnégy órára húztak fel, egy egész hónapon át működjön, vagy ellenkezőleg, öt perc alatt lejárjon.

Minden, pusztán az Itoklanotz elv alapján létező lény jelenléte magába foglal egy „valamit", ami a mechanikus órák „szabályozójához" hasonlít, és ezt a valamit „iránszam-kipnek" nevezik, ami azt jelenti: „nem átadni magát azoknak az asszociációknak, amelyek csak egy agy működésének eredményei".

Különben, még ha kedvenceid értesültek volna is erről az egyszerű titokról, az sem változtatna meg semmit a dolgokon; nem csináltak volna többet a még a jelenkori lények

számára is elérhető, elengedhetetlen lényi erőfeszítésekből, melyek révén - a Természet előrelátása szerint - el tudják nyerni a képességet az úgynevezett „harmonikus asszociációra", arra, amelyek egyedül képesek minden háromagyú lény jelenlétében - és ezek folytán az övékben is - az aktív létezéshez szükséges energiát előállítani.

Azonban jelenleg ez az energia kedvenceid jelenlétében csakis a teljesen tudat nélküli állapotukban áll elő, vagyis az alatt, amit ők „alvásnak" neveznek.

Kedvenceid, főleg a kortársak, mindig passzív állapotban, az általános jelenlétük valamelyik elszigetelten átszellemesí-tett részének irányítása alatt élnek, és így mindig kizárólag az általános jelenlétükben a törvényeknek megfelelően szintén megjelenő negatív tulajdonságok tényezői szerint nyilvánítják meg magukat, s ezáltal ezeken a negatív megnyilvánulásokon keresztül a különböző kandelmarts-tekercseik tartalmainak aránytalan felhasználása megy végbe bennük, vagyis a Természet által, a törvényeknek megfelelően bennük elhelyezett cselekvési lehetőségek megtapasztalását csak egy, vagy két agyukban valósítják meg, így ezt követően egy, vagy két kandelmartstekercsük tartalma idő előtt kimerül, és - miként a mechanikus órák a rugójuk kieresztésével, vagy a „szabályozó" hatásának gyengülésével - nem működnek tovább.

Később majd el fogom magyarázni neked, az egyedül az Itoklanotz elv alapján létező lényekkel kapcsolatban, hogy mindaddig, amíg megnyilvánulásaikat a három szellemmel áthatott forrásaik közül csak egy vagy kettő irányítja, és nem mindhárom harmonikus összhangja, miért van az, hogy az az agy, amelyben az létezésük folyamán szerfelett sok volt az asszociáció, idő előtt kiapad, és végül is meghal bennük, és miként meríti ki az a maga során a többi kandelmarts-tekercset anélkül, hogy azoknak bármi részük is volna benne.

Tudnod kell ezzel kapcsolatban, hogy még jelenleg is lehet találni a Föld-bolygón, kedvenceid között bizonyos lényeket, akiknek élettartama az ő századaikból még ötöt is elér.

Biztosan meg fogod érteni miért van az, hogy még a mostani időkben is, bizonyos kedvenceidnél - akik, ki tudja

miért, értelmükben helyesen ismerték meg és sajátították el a lények különböző agyaiban lejátszódó „asszociációk törvényének" bizonyos részleteit, valamint ezeknek a független asszociációknak kölcsönhatási törvényét, és akik többé-kevésbé ezzel a törvénnyel összhangban élnek - a különböző lényi agyaikban képződő kandelmartstekercsek nem merülnek ki úgy, mint felebarátaiknál, ami megadja nekik a lehetőséget, hogy e bolygó

többi háromagyú lényénél sokkal tovább éljenek.

Az utolsó ott tartózkodásom alatt, én magam is találkoztam néhány olyan háromagyú kortárs földi lénnyel, akik már két, három, sőt négy századjuk óta éltek. Főleg egy kisebb „konfraternitásban" találkoztam velük, amit csaknem az ösz-szes „valláshoz" tartozó lények alkotnak, és állandó létezési helye az Ázsia kontinens közepében volt.

Ennek a konfraternitásnak szerzetesei a lényi agyak „asz-szociációs törvényét" részben maguktól fedezték fel, részben a régi időkből az igazi beavatottak révén hozzájuk eljuttatott információknak köszönhetően.

- Ami pedig a kortárs „Angol" közösség lényeit illeti, akik az ősi görög civilizáció ama különösen káros találmányának lettek áldozatai, ők nem csupán *a* saját létezési folyamatukban gyakorolják azt, hanem mindent megpróbálnak, hogy ezzel a bajjal az összes többi közösség lényeit is megfertőzzék. Különben szerintem ezzel az ő végzetes sportjukkal e szerencsétlenek nemcsak a saját életüknek már amúgy is jelentéktelen időtartamát rövidítik meg, hanem viselkedésük folytán véleményem szerint a saját közösségüket is ugyanarra a sorsra juttatják, mint ami az „Oroszország" nevet viselő ottani nagy közösségé lett.

Éppen ezen gondolkodtam eme bolygó végleges elhagyása előtt, amikor megtudtam, hogy ennek a nem kevésbé nagy angol közösségnek „hatalom birtoklói" elkezdték ezt a káros „sportot" ugyanazokra az egoista, hasznamusszi jellegű céljaikra felhasználni, mint az orosz közösség hatalom birtoklói, amikor a „vodka" nevezetes kérdéséből próbáltak hasznot húzni. Ugyanúgy, mint ahogy az orosz közösség hatalom birtoklói akkor mindenféle mesterkedéssel arra törekedtek, hogy a közönséges lények akaratgyengeségébó'l

hasznot húzva beléjük véssék a „vodka" használatának intenzív szükségletét, úgy az angol közösség hatalom birtokló lényei is minden fortéllyal igyekeztek belebolondítani közösségük közönséges lényeit a sportba.

Márpedig akkori sejtésem beigazolódni látszik.

Csakugyan, a Mars-bolygóról nem régen kaptam egy étertáviratot, melyben többek között arról értesítettek, hogy bár a „munkanélkülinek" minősített lények száma ebben az Angol közösségben meghaladta a két és fél milliót, ám az ottani „hatalombirtoklók" ahelyett hogy ez ellen bármilyen intézkedést is tennének, csak azon igyekeznek, hogy még jobban terjesszék közöttük ezt a híres „sportjukat".

És, ahogyan a nagy orosz közösségben az összes újság és folyóirat rengeteg cikket közölt a „vodkával" kapcsolatban, ugyanúgy az angol közösségben, eme „konkolyvetők" a tartalom több mint felét ma ennek a végzetes „sportnak" szentelik.

Harmincadik fejezet

A művészet

E

LBESZÉLÉSÉNEK ezen a pontján Belzebub elhallgatott. Hirtelen öreg szolgája, Ahoun felé fordult, aki szintén ott ült és ugyanolyan figyelmesen hallgatta mint unokája Hasszin, és így szólt hozzá:

- Mit csinálsz te itt, kedves öregem? Ugyanolyan érdeklő
déssel hallgatsz engem, mint Hasszin? Nem voltál-e velem
mindenütt ott ezen a Föld-bolygón? Nem voltál-e szemtanú
ja mindannak, és nem élted-e át magad is mindazt, amit
most elmondok?

Mi lenne, ha ahelyett, hogy „félig tátott szájjal" itt üldögélnél, hallgatva amit mondok, a magad módján te is elmesélnél valamit kedvencünknek? Bárhogy legyen is, mindenképp el kell mondanunk neki a lehető legtöbb dolgot

ezekről a különös háromagyú lényekről, mivel oly nagy érdeklődést keltettek fel benne.

Ezeket a csodabogarakat illetően bizonyára egy s más, téged is különösen meglepett. Nos, hát mondjál nekünk valamit róluk!

Ezt hallva, Ahoun egy kicsit elgondolkodott, azután így válaszolt:

- Miután végighallgattam az ön erőteljes, pszichológiával teli elbeszélését ezekről a „tökkelütöttekről", mit is mond hatnék még róluk?

Majd tőle szokatlan komolysággal gyorsan belekezdett, utánozva Belzebub stílusát, és még kifejezésmódját is.

- Persze, minden bizonnyal... Hogy is mondjam? Ezek miatt a különös háromagyú lények miatt nem egyszer vesz tettem el az esszenciám egyensúlyát, és „bolond tréfáik" rám majdnem mindig egy-egy sokként hatottak, és olykor hol az egyik, hol a másik szellemmel áthatott részemben vál tották ki az elképedés lényi-impulzusát.

Majd Hasszin felé fordulva így szólt:

- Jól van, kedves Hasszin.

Nem fogom Nagyméltóságú Uram módján részletesen elmagyarázni neked Nagy Világmindenségünk ezen „háromagyú lényei" pszichizmusának néhány különlegességét. Nem! Megelégszem azzal, hogy Nagyméltóságú Uramnak emlékezetébe idézzek egy bizonyos tényező't, melynek eredetét az eme bolygón való ötödik tartózkodásunk idejére vezethetjük vissza, majd amikor hatodszorra és egyben utójára mentünk oda, már fő okává vált annak, hogy kedvenceid mindegyikénél, a világrajövetelétó'l kezdve felelős lénnyé alakulásáig, a normális „lényi gondolkodás" képessége fokozatosan eltorzult, míg végül is szinte „kaltusaruvá" változott át.

Azután magához Belzebubhoz fordulva, félénk tekintettel és kicsit bizonytalan hanghordozással így folytatta:

- Ne rosszalja Nagyméltóságú Uram, ha jelenlétében bátorkodom kimondani azt a véleményt, ami bennem éppen megjelent, és amely sajnos talán már túl elavult adatokon alapszik ahhoz, hogy lényi következtetésekre vezethessen.

Feltárva kedves Hasszinunk előtt a Föld-bolygó kortárs háromagyú lényei pszichizmusa átváltozásának különböző okait egy olyan állapotba, amit egyszer „ostobaság-malomnak" méltóztatott minősíteni, soha, még csak meg sem említette azt a tényezőt, mely ehhez az állapothoz, különösen a legutóbbi évszázadok során a leginkább hozzájárult.

Amikor ez a tényező megjelent Ön is jelen volt - jól emlékezem rá. A babiloni tartózkodásunk alatt történt. Arról a tényezőről beszélek, mely azóta az ottani kortárs lények számára határozottan ártalmassá vált, s melyet ők „művészetnek" neveznek.

Hogyha Nagyméltóságú Uram nagy bölcsességében megtenné, hogy ezt a kérdést részletesen kifejtse, szerintem ebben a mi kedves Hasszinunk talán ideális anyagot találna arra, ami a leginkább lehetővé tenné számára kellő megvilágításba helyezni azon háromagyú lények pszichizmusának összes különös rendellenességét, akik a legutóbbi időben jelennek meg az őt annyira érdeklő Föld-bolygón.

Miután Ahoun ezt elmondta, a farka hegyével letörült néhány homlokán gyöngyöző verejtékcseppet és elhallgatott, és ismét felvette szokásos várakozó testtartását.

Belzebub egy szeretetteljes pillantást vetett rá és így szólt hozzá:

- Köszönöm neked, kedves öregem, hogy emlékeztettél erre. Igaz, nem említettem ezt a saját maguk által teremtett káros tényezőt, amely végérvényesen elsorvasztotta bennük

lényi gondolkodásuknak még azokat az adatait is, amelyek véletlenül még épek maradtak.

És mégis, jó öregem, habár igaz, hogy mindeddig még nem beszéltem róla, ez nem azt jelenti, hogy nem is gondoltam rá. Utunk még távolról sem fejeződött be, és minden valószínűség szerint következő elbeszéléseim során, melyeket Hasszinnak, közös kedvencünknek mesélek, eszembe jutott volna a maga idejében az, amire most éppen emlékeztettél.

Akárhogy áll is a dolog, talán éppen alkalmas lenne már most beszélni erről a jelenkori földi „művészetről", mivel mint mondtad, valóban szemtanúja voltam ötödik személyes ott tartózkodásunk során azon eseményeknek, amelyekből ez a jelenkori baj eredt, és amelyeket ezúttal is, az e szerencsétlen bolygó szinte egész felszínéről Babilon városába ösz-szegyűlt tudósok okoztak.

Majd Belzebub, már Hasszin felé fordulva így folytatta:

- Az a meghatározott fogalom, ami ott „művészet" néven létezik, szerencsétlen kedvenceid számára azon számos ada tok egyikét képezi, amelyek hatása szinte észrevétlenül, de annál hatásosabban szerencsétlen kedvenceidet, akiknek je lenlétében megvan minden lehetőség az istenség egy ré szecskéjévé válni, lassacskán, egész egyszerűen úgynevezett „élő húsdarabbá" változtatja át.

Hogy a jelenlegi földi, híres „művészet" kérdését minden oldaláról minél jobban megvilágítsam, és hogy annak eredetét világosan megértsd, először is tudnod kell két tényről, amelyek összefüggésben vannak azzal az eseménnyel, ami bolygód felszínén való ötödik tartózkodásunk alatt Babilon városában játszódott le.

A első tény megmagyarázza neked, miért és hogyan voltam akkor tanúja azoknak az eseményeknek, amelyek a Föld-bolygó kortárs lényeinél ennek a tényleg nagyon káros, „művészetnek" nevezett fogalom kialakulásának szolgáltak alapjául, és a második tény, azokat a megelőző körülménye-

két fogja megismertetni veled, amelyek ezeket az eseményeket előidézték.

Az első tényt illetően el kell mondanom, hogy azon események után, amelyekről a bolygó szinte összes országából Babilonba összegyűlt tudós háromagyú lényeket illetően már beszéltem - vagyis, miután több független csoportra szakadtak és belemerültek az úgynevezett „politika kérdésébe" -, el szándékoztam hagyni Babilont, hogy megfigyeléseimet egy másik, már ugyancsak hatalmas, „Hellasz" nevet viselő közösség lényei között folytassam tovább. Ezért elhatároztam, hogy minden késedelem nélkül megtanulom a „nyelvüket", és ettől kezdve a városnak azokra a helyeire mentem, amelyeket eme célom számára hasznos lények látogattak.

Egyszer, amikor egy hozzánk közeli utcában sétáltam, észrevettem az egyik nagy épületen, amelyik előtt gyakran elmenteni, egy „tekintet csapdát", vagy ahogy most a Földön mondják egy „hirdetményt", mely azt jelezte, hogy ebben az építményben nyert szállást egy nemrég megalakult klub, amit idegen tudósok, a „Legamonizmus Adeptusai" hoztak létre. Az ajtón egy feliratos tábla tudatta, hogy a klubba való beiratkozás folytatódik, és hogy a tudós beszámolókat és vitákat kizárólag helyi és hellén nyelven tartják.

Ez nagyon felkeltette az érdeklődésemet, és mindjárt arra gondoltam, hogy ezt a nemrég megnyitott klubot a hellén nyelv gyakorlatában való továbbképzésemre fogom felhasználni.

Megszólítottam tehát az ajtón ki és bemenő lények közül néhányat, és kérdéseket tettem fel nekik a klub sajátosságairól.

Szerencsémre volt közöttük egy tudós, akit véletlenül ismertem, és az ő magyarázatai révén többé-kevésbé felvilágosítva rögtön el is határoztam, hogy a klub tagja leszek.

Mindjárt be is mentem vele, és egy külföldi tudósnak adva ki magam kértem, hogy írjanak be a Legamonizmus híveként. Alkalmi barátomnak köszönhetően, aki szintén egyik kollégájának vett, ennek minden további nélkül

eleget is tettek.

Márpedig gyermekem, amint ily módon a klubnak, ahogy ők mondják „teljes jogú tagjává" váltam, szorgalmasan el is

jártam oda, hogy beszélgessek azokkal a tudós tagokkal, akik alaposan ismerték a hellén nyelvet, melynek gyakorlására szükségem volt.

- A második említett tényt pedig a következő események eredményezték:

Emlékezned kell arra, hogy akkor a bolygó majdnem ösz-szes országából Babilonban összegyűjtött tudós lények közül egyeseket az említett perzsa uralkodó parancsára erőszakkal vittek oda, mások pedig, *a* híres „lélek" kérdés által vonzva, saját elhatározásukból jöttek el. Márpedig az erőszakkal odavittek között voltak néhányan, akik nem olyanok voltak mint a többség, azaz „új kiképzésű tudósok", hanem olyanok, akik az összes önálló szellemmel áthatott részükből eredő őszinteséggel egyedül a tökéletesedésük céljából törekedtek magas tudásra.

Igazi és őszinte erőfeszítéseiknek, becsületes életmódjuknak és lényi tevékenységeiknek köszönhetően ezt a néhány földi tudóst már Babilonba érkezésük előtt „elsőfokú beavatottaknak" tekintették azok a földi háromagyú lények, akik már méltóvá váltak a „Nagyon Szent Ashyata Sheymash által helyreállított szabályok szerinti teljes jogú beavatottak" lenni.

Márpedig gyermekem, amikor ebbe a klubba kezdtem járni, mind a klubtagokkal folytatott beszélgetéseim, mind különféle egyéb adatok hamarosan nyilvánvalóvá tették számomra, hogy ez a néhány földi tudós, akik őszintén törekedtek az Értelemben való tökéletesedésre, mindig a háttérben maradt, és sohasem avatkozott bele azokba az ügyekbe, amelyek hamarosan az akkori babiloni tudósok nagy részét magukkal ragadták.

Ez a néhány beavatott lény már a kezdettől fogva együtt maradt, mialatt a többiek közös megegyezés alapján a város központjában egy találkozóhelyet hoztak létre, ahol egy jobb, kölcsönös, úgy anyagi, mint lelki támogatás céljából megalapították a Föld összes tudósának központi klubját; továbbá később, amikor a tudós lények egész testülete három különböző tagozatra oszlott, és mindegyiknek a város különböző részein lett egy független klubja, ezen beavatott tudósok e három tagozat egyikében sem vettek részt.

Ők Babilon környékén éltek, és a tudósok fő testületének tagjaival úgyszólván sohasem találkoztak. Csak néhány nappal felvételem előtt egyesültek, megszervezve a „Legamonizmus Adeptusainak" új klubját.

A szóbanforgó néhány tudóst, kivétel nélkül mind erőszakkal hozták Babilonba. Legtöbbjük a perzsa uralkodó által Egyiptomra kirótt váltságdíjhoz tartozott.

Mint később megtudtam, egyesülésüket két tudós kezdeményezte, akik „elsőfokú beavatottak" voltak.

E földi beavatottak egyikét, aki a „mórnak" nevezett fajból származott, Kanil-el-Norkelnek hívták.

A másik beavatott neve Püthagorasz volt; ő a „hellének" között született, akiket később görögöknek neveztek.

Mint később megértettem, ez a két tudós véletlenül találkozott Babilon városában, és egy „uisszapagaumni eszmecsere" során, vagyis az egyik beszélgetésük alatt, aminek témája ez volt: „Hogyan lehet a kortárs lényeknél a lényi létezésnek olyan formáit létrehozni, amelyek a jövendő lények javára szolgálnának", arra a megállapításra jutottak, hogy a korok során, mialatt a Földön az emberek nemzedékei egymást váltják, a legszánalomraméltóbb jelenségek fordulnak elő, vagyis a „háborúnak" és „népfelkelésnek" nevezett kölcsönös elpusztítás! folyamatok, melyek valamilyen okból kifolyólag mindig sok, különböző fokozatú beavatott megöléséhez vezetnek, és velük együtt rengeteg legamoniz-mus is eltűnik, amelyek akkor éppúgy, mint manapság, a régi idők valódi eseményeiről szóló különféle információk nemzedékről nemzedékre való továbbadására az egyetlen módszert képviselik.

Amikor ez a két őszinte és becsületes földi tudós megállapította ezt az általuk „szánalomra méltó jelenségnek" minősített tényt, hosszasan tanácskoztak és elhatározták, hogy felhasználják a tudósok eme rendkívüli gyülekezetét ugyanabban a városban, és összehozzák őket abból a célból, hogy együtt találjanak egy lehetőséget valami módon orvosolni ezt a szomorú tényt, ami az emberek földi élete abnormális körülményeinek tudható be.

Pontosan erre a célra alapították meg azt a klubot, amelynek „A Legamonizmus Adeptusainak Klubja" nevet adták.

Felhívásukra olyan sok volt a jelentkező, hogy már két nappal belépésem után megszüntették az új tagok felvételét.

Azon a napon amikor a listát lezárták a klubnak százharminckilenc tagja volt, és ez a szám meg is maradt mindaddig, míg a perzsa uralkodó fejébe nem vette, hogy a földi tudósok eme szeszélyének véget vet.

- Mint a klubba való belépésemkor megtudtam, a megnyitás napján jelen lévő összes tag egy úgynevezett „közgyűlést" szervezett, amelyiken egyhangúlag elhatározták, hogy minden nap egy új közgyűlést tartanak, melynek témái és vitái kizárólag a következő két kérdéssel foglalkoznak. Az első : „azoknak a tagoknak, akik majd hazatérnek, milyen intézkedéseket kell tenniük azért, hogy a hazájukban létező ösz-szes legamonizmust összegyűjtsék és azokat a klub tudósainak rendelkezésére bocsátsák?". A második : „mit kell tenni azért, hogy a legamonizmusok továbbadását a későbbi nemzedékeknek valamilyen más módon is biztosítsák, mint egyedül beavatottak révén?".

A felvételem előtt ez a két kérdés közgyűléseiken már számos jelentés és vita tárgyát képezte. Azon a napon pedig sok minden elhangzott azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy mi módon tudnák az akkor „onandzsiki", „sámánista", „buddhista", és egyéb, különféle „irányzatokhoz" tartozó beavatott lényeket a klub alapvető feladatában való részvételbe bevonni.

És másnap e klub tagjai előtt hangzott el először ez a szó - mely a jelenkori lényekhez véletlenül jutott el, és bennük egy többé-kevésbé normális logikus lényi gondolkodásra sértetlenül megmaradt összes adat végleges elsorvadásának hathatós tényezőjévé vált - vagyis, a „művészet" szó, amit azon a napon egy egészen más értelmezésben használtak, és aminek meghatározása egy teljesen más ideára utalt.

Azon a napon - amikor először hangzott el ez a „művészet" szó, amelynek valódi jelentését és alapjául szolgáló ideáját pontosan meghatározták - az előadók sorába feliratkozott egy, abban az időben nagyon ismert, és már nagyon idős kaldeus tudós, akit Aksharpantsziárnak hívtak.

Mivel e tiszteletreméltó kaldeus tudósnak, Aksharpantsziárnak beszámolója volt a kiindulópontja ennek a híres, je-

lenlegi „művészetre" vonatkozó összes későbbi eseménynek, igyekezni fogok visszaemlékezni beszédére, hogy azt, amennyire csak lehet szószerint ismételjem el neked.

így kezdte:

„Az elmúlt századok és különösen a két legutóbbi megmutatták nekünk, hogy az elkerülhetetlen tömegpszichózisok alatt, amelyek az államok között mindig háborúkat váltanak ki valamint felkeléseket egy államon belül, a nép bestialitásának ártatlan áldozatai valójában legtöbbször olyan emberek voltak, akik a vallásosságuk és a magukra vállalt tudatos áldozataik árán kiérdemelték, hogy beavatottakká váljanak, és akik által a múltban lejátszódott különböző valóságos eseményekről szóló információkat tartalmazó különféle legamonizmusokat a következő nemzedékek tudatos lényeinek pontosan tovább tudták adni.

„Véleményem szerint azért lesznek mindig pont az ilyen szelíd személyek a nép bestialitásának ártatlan áldozatai, mert ők már belsőleg szabadok, és nem azonosítják magukat teljes egészükben a közönséges érdekekkel, mint a többiek, így tehát nem tudnak környezetüknek sem az elragadtatásában, sem a bámulatában, sem az elérzékenyülésében, sem bármi más, oly nyilvánvalóan őszinte megnyilvánulásában résztvenni.

„És mivel ezek a személyek általában normálisan élnek, és a többiek iránt mindig jóindulatú belső és külső megnyilvánulásokról tanúskodnak, elnyerik mindenki megbecsülését és tiszteletét. Azonban, amikor az emberek tömegét elragadja ez a pszichózis, és szokás szerint két ellentétes táborra oszlanak, ezek a harcban állati szintre süllyedt emberek pont azokat kezdik el betegesen gyanúsítani, akik normális körülmények között mindig szerények és komolyak voltak.

„Attól fogva, ha a pszichózisba esett lények figyelme a szokásosnál egy kicsit is hosszasabban megáll ezeken a kiváló személyeken, már nem is kételkednek benne többé, hogy ezek a komoly, és látszólag mindig nyugodt emberek, még a normális időkben sem voltak mások, mint jelenlegi ellenségeik „kémjei".

„Beteges értelmük hatása alatt ezek a megvadult emberek kategorikusan arra a következtetésre jutnak,

hogy eme

személyek komolysága és nyugalma egyszerűen csak „titkolódzás" és „kétszínűség".

„És bármelyik ellenséges párthoz tartozzanak is, pszichopata következtetéseik eredménye mindig az lesz, hogy ezeket a komoly és nyugodt személyeket minden lelkiismeret-furdalás nélkül megölik.

„Ez szerintem a leggyakoribb oka annak, hogy a Földön valóban lejátszódott számos eseményről szóló legamo-nizmusok az egyik nemzedéktől a másiknak való átadásuk során teljesen eltűnnek a Föld színéről.

„Márpedig igen becsült kollégáim, ha szeretnék tudni a személyes véleményemet, őszintén, teljes lényemből azt mondanám, hogy mindannak ellenére, amit éppen elmondtam, az igazi tudásnak a megfelelő beavatottak által és a legamonizmusok segítségével *a* későbbi nemzedékeknek való továbbadásán mégsem volna helyénvaló bármit is változtatni.

„Folytatódjon csak ez a továbbadás úgy, ahogy ezelőtt, mint ahogy azt a Földön emberemlékezet óta a beavatottak „lenni-képességére" alapozva létrehozták, és aszerint, ahogyan azt a nagy próféta Ashyata Sheyimash helyreállította!

„Mi pedig, a jelenkor emberei, ha most valami módon a jövő század embereinek hasznára szeretnénk lenni, arra kell korlátoznunk magunkat, hogy ehhez a továbbadási módhoz néhány olyan új eszközt adjunk *hozzá,* amit a jelenlegi élettapasztalatunk, valamint az előző nemzedékeknek évszázadok során elnyert tapasztalata sugalmaz úgy, ahogy az a hozzánk eljutott információk alapján kiviláglik.

„Ami engem illet azt javaslom, hogy ezt a következő nemzedéknek történő továbbadást egyrészt az emberi „afalkalnaszokon", vagyis a különféle emberi kézzel gyártott műveken keresztül, amelyek használata ma általánosan elterjedt, másrészt az emberi „szoldzsinokhaszokon", vagyis az emberek családi és társadalmi életében századok óta bevezetett különféle szokásokon és szertartásokon keresztül valósítsuk meg, amelyeket majd automatikusan, nemzedékről nemzedékre továbbadnak.

„Bizonyos ilyen emberi „afalkalnaszok", nevezetesen azok, melyeket nagyon tartós anyagokból készítenek, jó álla-

pótban maradhatnak, és így eljuthatnak a késői leszármazottakhoz, vagy pedig másolatokat adhatnak tovább nemzedékről nemzedékre annak az emberek esszenciájába belegyökerezett tulajdonságnak a következtében, miszerint a sajátjukként mutatják be a legrégibb időkből hozzájuk eljutott műveket, miután azokon néhány jelentéktelen részletet megváltoztattak.

„Ami pedig az emberi „szoldzsinokhaszokatokat" illeti, mint a különféle „misztériumok", „vallásos szertartások", „családi és társadalmi szokások", „népi és vallási táncok", és így tovább, habár azok külső formája az évszázadok során gyakori módosításokon megy át, mégis, az általuk kiváltott impulzusok, és az azokból eredő megnyilvánulások mindig ugyanazok maradnak.

„Következésképpen, ha azokba a belső tényezőkbe, amelyek ezeket az impulzusokat kiváltják, valamint azokba a művekbe, amelyekről beszéltem beillesztjük a hasznos információkat és a már magunkévá tett igazi tudást, nyugodtan számíthatunk arra, hogy mindez az anyag el fog jutni legtávolabbi leszármazottainkhoz. Egyesek közülük meg fogják tudni fejteni, és hogy akkor a többieknek is lehetőségük lesz azt a saját javukra felhasználni.

„A kérdés, amit most meg kell oldanunk csak ez: hogyan tudjuk ezt a továbbadást az említett különféle emberi „afalkanaszokon" és „szoldzsinokhaszokon" keresztül végrehajtani?

„Magam részéről azt javasolnám, hogy ezt a „Hét Törvényének" nevezett egyetemes törvény alapján csináljuk.

„A Hét Törvénye létezik a Földön is, és mindig és mindenben létezni is fog.

„Például, e törvény szerint a fehér sugarat hét független szín alkotja; minden hang hét különböző tónusból áll; minden emberi állapot hét független érzékelést foglal magába; vagy, minden meghatározott formának csak hét különböző dimenziója lehet; és például minden súly csak akkor maradhat nyugalmi állapotban a földön, hogyha hét „kölcsönös nyomásnak" van kitéve, és így tovább...

„Tehát azt akarjuk, hogy a jelenlegi tudás, úgy az amit mi magunkévá tettünk, mint az, ami a múlt időkből jutott el hozzánk, és amelyről egyhangúlag elismerjük, hogy távoli

leszármazottaink hasznára lesz, valamilyen formában bele legyen foglalva ezekbe az „afalkanaszokba" és „szoldzsin-okhaszokba" úgy, hogy azt a jövőben a tiszta értelmük e nagy egyetemes törvény révén fel tudja fogni.

„A Hét Törvénye, mint mondtam, mindaddig létezni fog a Földön, amíg a világ létezik, és minden idők emberei látni és érteni fogják mindaddig, amíg az emberi gondolkodás létezni fog; így bátran állíthatjuk, hogy a különféle művekbe ilyen módon beültetett tudás is mindenkor létezni fog a Földön.

„Ami pedig magát a technikát illeti, vagyis a továbbadási módszert e törvény alkalmazásán keresztül, az szerintem a következő lehetne:

„Minden olyan műbe, amelyet e törvény elve alapján szándékosan azzal a céllal állítunk elő, hogy a jövendő nemzedékeknek továbbadjuk, készakarva beleteszünk bizonyos, szintén a törvénynek megfelelő „pontatlanságokat", és a jelenkori emberek által birtokolt valamely igazi tudás tartalmát érthető formában ezekbe a pontatlanságokba foglaljuk bele.

„Ugyanakkor, hogy e nagy törvény pontatlanságainak megfejtését lehetővé tegyük, vagyis, hogy megadjuk a „kulcsát", a műveinkbe beillesztünk valami legamonizmusszerűt, aminek nemzedékről nemzedékre való továbbadását a beavatottaknak egy különleges fajtáján keresztül biztosítjuk, akiket a „művészet beavatottainak" fogunk nevezni.

„Azért javaslom így nevezni őket, mert a tudásnak a Hét Törvényén keresztül történő továbbadása a távoli nemzedékeknek nem lesz természetes, hanem mesterséges, művi.

„Márpedig érdemes és pártatlan kollégák, most már érteniük kell, hogy ha az emberek által elnyert tudásra és az elmúlt idők földi eseményeire vonatkozó, a leszármazottaink számára hasznos információk bármilyen oknál fogva az igazi beavatottak révén mégsem jutnának el hozzájuk, akkor az általam javasolt új továbbadási módszernek köszönhetően a jövendő nemzedékek emberei, ha nem is mindazt, ami ma a Földön létezik, de legalább a mostani idők embereinek keze által elkészített műveken valamint a különféle jelenlegi szertartásokon keresztül az általános tudásnak a véletlen folytán hozzájuk eljutott töredékeit még mindig megtalálhatják és

megérthetik, mely töredékekbe a nagy Hét Törvénye alapján a mi mesterséges, művészi jelölési rendszerünknek köszönhetően, most belefoglaljuk azt, amit szándékozunk."

Miután ezt elmondta, *a* nagy Aksharpantsziár befejezte hosszú szónoklatát.

- Beszédét követó'en a Legamonizmus Adeptusai klub tagjain hatalmas izgatottság vett eró't, és azon nyomban hangosan vitázni kezdtek, aminek az lett az eredménye, hogy egyhangúlag elfogadták a nagy Aksharpantsziár javaslatát.

Egy rövid vacsoraszünet után újra összejöttek, és közgyűlésük eme második része egész éjszakán át tartott.

Végül egyhangúlag döntöttek abban, hogy mindjárt másnap elkezdenek „minia-képeket", vagy, mint az ottani kortárs lények mondják, különféle művek „modelljeit" előállítani, amelyeken a nagy Aksharpantsziár által kijelölt elvnek megfelelően a speciális jelölési rendszer gyakorlati alkalmazási módszereit próbálják ki. Majd ezeket a „minia-képeket", vagy „modelleket" a klubba hozzák, hogy a többi tagnak megmutassák és megmagyarázzák.

Többen már két nap múlva elhozták, és a megfelelő magyarázatokkal ellátva bemutatták a saját maguk által gyártott „minia-képeket". Mások, e bolygó lényeinek különféle olyan tevékenységeit igyekeztek reprodukálni, melyeket a közönséges létezésük folyamataiban különös alkalmakkal szoktak végbevinni, mint ahogy azt még manapság is teszik.

Az elhozott modellek közül némelyik különböző színek kombinációiból állt, mások épületek és építmények különféle formáiból; ami pedig a lényi megnyilvánulások bemutatását illeti, azok különféle

hangszereken játszott zenéből, vagy különféle dallamok énekléséből, vagy pedig bizonyos, számukra idegen élmények pontos reprodukciójából, vagy egyéb elemekből álltak.

Nemsokára a nagyobb kényelem kedvéért, a klub tagjai több csoportra oszlottak, és az általuk „hétnek" nevezett időszak minden heted részét, vagyis azt, amit „egy napnak" hívnak, a tudományuk egyik ágazatára vonatkozó művek bemutatásának és elmagyarázásának szentelték.

Itt érdemes megjegyezni, hogy ezt a meghatározott időtartamot, a „hetet", bolygódon a mai napig is a hét napokra

való felosztására alapozzák. Ezt a felosztást szintén az Atlantisz kontinens lényei vezették be a Hét Törvényét fejezve ki benne, melyet akkor még tökéletesen ismertek.

Az Atlantisz kontinensen a hét napjai a következő neveket viselték:

1. Adashszikra
2. Evoszikra
3. Zsevorszikra
4. Midoszikra
5. Maikoszikra
6. Lukoszikra
7. Szoniaszikra

Ezek az elnevezések gyakran változtak, napjainkban így fejezik ki:

1. Hétfő
2. Kedd
3. Szerda
4. Csütörtök
5. Péntek
6. Szombat
7. Vasárnap

- Tehát mint mondtam, a hét minden egyes napját a tudomány egyik vagy másik olyan speciális ágának szentelték, mely vagy a saját kezükkel készített műveknek, vagy a tudatosan kivitelezett lényi megnyilvánulások meghatározott formáinak felelt meg.

így az első ágnak a hétfőt szentelték, s a „polgári és vallási szertartások napja" nevet adták neki.

A második ágnak a keddet tartották fenn, s az „építőművészet napja" nevet kapta.

A szerda a „festészet napja" lett.

Csütörtök a „vallási és népi táncok napja".

Péntek a „szobrászat napja".

Szombat a „misztériumok napja", amit a „színház napjának" is neveztek.

Vasárnap lett a „zene és az ének napja".

- Hétfő'n, vagyis a polgári és vallási szertartások napján, az első csoport tudósai különféle olyan szertartásokat mutat tak be, amelyekbe a továbbadásra szánt „tudás-töredékeket" a Hét Törvénye pontatlanságai révén jegyezték fel, legin kább a résztvevők, törvényeknek megfelelő mozgásainak pontatlanságain keresztül.

Tételezzük fel például, hogy a szertartást vezető főpapnak vagy, mint mostanában mondják lelkésznek a karjait

az ég felé kell tárnia.

Ez a pozitúra a Hét Törvénye szerint feltétlenül megkíván egy bizonyos lábtartást. Azonban ezek a babiloni tudósok a szertartás vezetőjének lábait nem úgy helyezték el, mint ahogy az ennek a törvénynek normálisan megfelelt volna, hanem másképp.

E csoport tudósai általában éppen ezekben a „másképpen"-ekben, egy megállapodásszerű, úgynevezett „ábécé" révén jelezték a vallási szertartás résztvevőinek po-zitúráin keresztül azokat az ideákat, amelyeket a jövendő nemzedékek ember-lényei számára tovább szándékoztak adni.

- Kedden, vagyis az építőművészet napján, a második csoporthoz tartozó tudós lények különböző nagyon hosszú időt kiálló épületek és műemlékek terveit és makettjeit hoz ták el.

És ezen építmények terveit nem a Hét Törvényével szigorúan megegyező stabilitási elv alapján készítették el, sem úgy, ahogy azt az ottani lények automatikusan csinálni szokták, hanem „másképpen".

Például, az összes adat alapján, egy adott épület kupolájának négy meghatározott átmérőjű és szilárdságú oszlopon kell nyugodnia. Ők azonban ezt a kupolát csak három oszlopra építették, és a kölcsönös nyomás, vagy ahogy szintén nevezik a „kölcsönös ellenállás" kiszámításához, mely a nehézségi erőt a Földön a Hét Törvénye szerint fenntartja, nemcsak az oszlopokat vették alapul, hanem más, szintén a Hét Törvényéből eredő különféle rendkívüli kombinációt is, amelyeket abban az időben a közönséges lények zöme is ismert; más szóval elsősorban a kupola nehézségi erejét figye-

lembe véve számították ki az oszlopok megkívánt ellenállási fokát.

Egy másik példa: egy bizonyos sarokkőnek az összes ott elfogadott adat alapján, úgy mechanikusan az évszázadok gyakorlatában, mint bizonyos értelmes lények teljesen tudatos számításának köszönhetően egy, a tömegének megfelelő, meghatározott ellenállási erőt kellene képviselnie; márpedig ők ezt a sarokkövet úgy faragták és helyezték el, hogy ez az említett adatoknak semmiben sem felelt meg. Helyette a Hét Törvénye alapján a felső kőrétegek súlyának fenntartásához szükséges tömeget és ellenállási erőt az alsó kőréteg elhelyezése alapján számították ki, melyet szintén nem a bevett szokás szerint helyeztek el, hanem ismét az alatta lévő alsóbb rétegek elhelyezési módjára alapozott számítások szerint, és így tovább.

És pont ezekben, a Hét Törvényéből levezetett szokatlan építészeti összetételekben jelezték, ismét egy megállapodásszerű „ábécé" segítségével, bizonyos hasznos információk tartalmát.

A „Legamonizmusok Adeptusai" klubja eme csoportjának tudós tagjai szintén megmutatták a „minia-képeken", vagy modelleken keresztül, hogy mit akartak a javasolt építményekben az úgynevezett „Déiviratzkar" törvényét - vagyis a zárt helyiségek atmoszférájában megjelenő rezgések hatásának törvényét - kihasználva kifejezésre juttatni.

Az akkori ottani lények jól ismerték ezt a törvényt, melynek ismeretéből semmi sem jutott el bolygód jelenkori háromagyú lényeihez. Tökéletesen tudták, hogy a lényekre egy egészen különleges befolyást gyakorol egy helyiség nagysága és formája, csakúgy, mint a benne lévő levegő térfogata.

Ezt a törvényt felhasználva különféle elgondolásaikat a következő módon jegyezték fel:

Tételezzük fel, hogy valamely épülettől a jellege és hivatása révén, a Hét Törvényének megfelelően és a századok óta automatikusan létrejött használat alapján elvárható, hogy a belső tere, egy bizonyos, törvényeknek megfelelő sorrendben szükségszerűen jól meghatározott érzeteket váltson ki.

Ők viszont, épületterveikben a „Déiviratzkar" törvényét felhasználva a belső helyiségek tervrajzát úgy kombinálták,

hogy a lényekben kiváltott érzetek ne az elvárt, törvényeknek megfelelő sorrendben jelenjenek meg, hanem egy egészen más sorrendben.

És pont az érzeteknek, ezekbe a törvényeknek megfelelő sorozatától való eltéréseibe illesztették bele azt, amit tovább kívántak adni.

- Szerdát, *a* festészet napját, a különböző színek kombinációinak tanulmányozásának szentelték.

Ezen a napon, e csoport tudósai a házi használatban elengedhetetlen, különféle színes anyagokból készült és időtálló tárgyat hoztak el és mutattak be. „Szőnyegeket", „brokáto-kat", vagy „tsinkruariszokat", vagyis különféle színekkel díszített bőröket, amelyeket külön úgy cserzetek ki, hogy évszázadokon át jó állapotban maradjanak.

Ezeken a kézi munkákon bolygójuk különféle tájképeit és az ott lakó lények életének különböző jeleneteit ábrázolták, vagy színes fonállal ráhímezték.

Mielőtt folytatnám a módszer elmagyarázását, amivel e földi tudósok a különböző színek kombinációiba tudásuk bizonyos töredékeit akkor feljegyezték, rá kell mutatnom egy, a témára vonatkozó, és kedvenceid számára egyik legszánalmasabb dologra, mely a jelenlétükben megint csak az általuk megalapozott abnormális mindennapi életmódjuk miatt valósult meg.

A minden lény jelenlétében kialakuló „észlelő-szervek" fokozatos elsorvadását szeretném elmagyarázni neked, és elsősorban azét a szervét, amely most különösen érdekel minket, nevezetesen azt, amelyik az úgynevezett „gravitációs központokat alkotó rezgések összeolvadását" képes észlelni és megkülönböztetni. Azon rezgésekét, amelyek a Világegyetem térségein keresztül jutnak el a bolygójukra.

Ezalatt egyrészt azt értem, amit az „összes megvalósulási források rezgései teljes eredőjének" neveznek, vagyis amit a nagy tudós Aksharpantsziár a „fehér sugárnak" hívott, és másrészt ezeknek a „gravitációs központokat alkotó rezgéseknek" önálló összeolvadásait, amelyeket a lények „színtónusként" észlelnek és különböztetnek meg.

Tudnod kell, hogy már a kezdetektől, amikor ezek a háromagyú lények a Földön megjelentek és létezni kezdtek,

mielőtt a kundabuffer szervet a jelenlétükbe ültették volna, és később is, amikor ezt a szervet a jelenlétükből már eltávolították, és még azután is, a második ottani transzapalnieni katasztrófa után, majdnem egészen erre a bolygóra való harmadik személyes leszállásunkig, a látási szerv ugyanazzal az „észlelési finomsággal" alakult ki bennük, mint Nagy Világegyetemünk összes többi közönséges háromagyú lényének általános jelenlétében.

A felsorolt különböző időszakok alatt, az összes a bolygódon megjelenő háromagyú lénynél ez a szerv egy olyan érzékenységi fokot ért el, amely lehetővé tette számukra, hogy a „fehér sugárnak" ezeket a különálló „gravitációs központokat alkotó rezgéseinek" összeolvadásait észleljék, és megkülönböztessék az összes olyan „színtónusnak" egy harmadát, amelyek a bolygók jelenlétében, valamint az összes kis és nagy kozmikus koncentrációkban általában megtalálhatók.

Az objektív tudomány már pontosan megállapította, hogy a „rezgések teljes eredőjétől" elkülönített „gravitációs központok" rezgései összeolvadásának száma, vagyis a „tónusoké", vagy, mint kedvenceid mondják a „színeké", pontosan egy „kultanpanaszt" ér el, ami a földi háromagyú lények számítása szerint 5.764.801 tónust tesz ki.

A mi Nagy Világegyetemünk bármely bolygóján megjelenő összes közönséges lény eme összeolvadások, vagy tónusok teljes számának csak egyharmadát, vagyis, az egyedül a Mi Mindenható Örökkévalónk észlelése által elérhető tónus kivételével 1.921.600 tónust tudnak „különféle színekként" észlelni.

Azonban, ha a háromagyú lények a felső részeik tökéletesítését beteljesítik, és a látószerveik ezáltal elérnek egy „oluesztesznokni látásnak" megfelelő finomságot, akkor a Világegyetemben létező összes tónusoknak kétharmadát tudják megkülönböztetni, aminek száma, a földi számítás szerint 3.843.200 különböző szín-tónusnak felel meg.

És csupán azok a háromagyú lények, akik felső lényi részeiket az „Ishmetcsnek" nevezett állapotig tökéletesítették, képesek észlelni és megkülönböztetni az összeolvadások, vagy tónusok teljes számát, annak az egyetlen tónusnak kivételével, mely, mint már mondtam, egyedül a Mi Mindenható Örökkévalónk számára észlelhető.

Bár szándékomban áll később majd részletesebben elmagyarázni neked, hogy az „inszapalni kozmikus koncentrációk" jelenlétében miért és hogyan nyeri el minden meghatározott képződmény evolúciós és involúciós folyamata révén azt a tulajdonságot, hogy képes a lényeknek erre a szervére különféle hatást gyakorolni, úgy gondolom mégsem lenne felesleges, ha már most rátérnénk erre a kérdésre.

Először is meg kell mondanom, hogy a „rezgések teljes eredője", ugyanúgy mint az összes, már meghatározott kozmikus képződmény, a szent Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvény befejezett eredményének megfelelően alakul ki - vagyis annak a kozmikus törvénynek megfelelően, amit a földi háromagyú lények a babiloni időszakban a „Hét Törvényének" neveztek; más szóval, a „rezgések teljes eredője" hét „összetett eredményt" tartalmaz, vagy mint néha mondják, hét kozmikus forrásból eredő „rezgési kategóriát", amelyek keletkezése és további hatása a maga során hét más forrástól függ, amelyek maguk is még hét másik hatására jelennek meg és azoktól függnek, és így tovább, egészen a hét tulajdonsággal rendelkező, Nagyon Szent Egyedüli Rezgésig, ami a Mindenfölött Szent Eredeti Forrásból ered. És mindezek együtt alkotják a Világegyetemben minden létező dolog összes megvalósulási forrásának a „rezgések teljes eredőjét, amely később átalakulásainak köszönhetően, az „inszapalni kozmikus koncentrációk" jelenlétében a különféle „színtónusok" említett számát valósítja meg.

Ami pedig a „hét tulajdonsággal rendelkező, Nagyon Szent Egyedüli Rezgés" sajátosságait illeti, azokat majd csak akkor fogod megérteni, amikor adott időben, többszörös ígéretemhez híven, már részletesen elmagyaráztam a világ teremtésének és fenntartásának nagy, alapvető törvényeit.

Addig is azonban az adott témával kapcsolatban tudnod kell, hogy amikor a „rezgések teljes eredője", vagy mint a földi háromagyú lények mondanák, amikor a „fehér sugár", a maga sajátságos jelenlétével behatol egy inszapalni bolygó jelenlétének egy olyan szférájába, ahol az átváltozása lehetséges, akkor ugyanúgy, mint minden már meghatározott, egy későbbi megvalósulásra képes kozmikus megjelenés, átesik a „dzsartklomnak" nevezett kozmikus folyamaton; más szóval, mint jelenlét ugyanaz marad, de az esszenciája

mondhatnánk szétbomlik, és a jelenlétét képező elkülönített „rezgési gravitációs központok" evolúciós és involúciós folyamatát idézi elő. Ezek a folyamatok a következőképp jönnek létre: bizonyos „rezgési gravitációs központok" elválnak a korábbiaktól, hogy egy harmadikba alakuljanak át, és így tovább.

Eme átváltozások során, a „rezgések teljes eredője", vagyis a „fehér sugár" a „rezgési gravitációs központjain" keresztül hatással van más, közelben lejátszódó közönséges bolygói és bolygók közötti keletkezési és felbomlási folyamatokra, és a „rezgési rokonságuk" következtében, valamint a környezeti körülményeknek megfelelően, ezek a „rezgési gravitációs központok" összeolvadnak, hogy szerves részeivé váljanak azon meghatározott bolygói és bolygók közötti képződmények általános jelenlétének, amelyekben ezek a folyamatok lejátszódnak.

Márpedig gyermekem a Föld-bolygóra való személyes leszállásaim alkalmával összes kedvencednél megfigyeltem -először az értelmem bármilyen tudatos szándéka nélkül, azután szándékosan - eme látószerv fokozatos romlását, míg végül is az számomra teljesen nyilvánvalóvá vált.

Ennek a szervnek, amelyen keresztül valósul meg a háromagyú lények jelenlétében a „kívülről jövő automatikus telítődés" legnagyobb része - s ami egy természetes tökéletesedés lehetőségének alapját képzi -, „észlelési finomsága" évszázadról évszázadra rosszabbodva olyan mértékben leromlott, hogy az ötödik ott-tartózkodásunk alatt, vagyis a kortárs lények kifejezésével élve „Babilon fénykora" idejében, kedvenceid a fehér sugár „rezgési gravitációs központjainak" összeolvadásait még a legjobb esetben is csak az úgynevezett „hétszeres rétegződésének" harmadik fokozatáig, vagyis csak 343 „színtónusig" tudták észlelni és megkülönböztetni.

- Érdemes itt megjegyezni, hogy ennek a babiloni korszaknak sok háromagyú lénye már észrevette e szerv érzékenységének fokozatos gyengülését. Egyesek közülük meg is alapítottak Babilonban egy új társaságot, mely az akkori festők között egy különleges „áramlatot" indított el.

Ennek a különleges „áramlatnak" a programja a következő volt: „az igazságot egyedül a fehér és a fekete közötti tónusok alapján kideríteni és megismerni".

És ó'k az összes festményüket kizárólag a fekete és a fehér közötti tónusok használatával valósították meg.

Amikor én a babiloni festó'knek ezzel a különleges „áramlatával" megismerkedtem, festményeikben a „szürkének" nevezett színnek már 1.500 jól meghatározott árnyalatát alkalmazták.

Ez az új „festőművészed áramlat", mint mondják, „nagy feltűnést keltett" azok között az emberek között, akik legalább egy dolgot illetően az igazság megismerésére törekednek; és kiindulópontul is szolgált egy másik, még eredetibb „áramlatnak", ami ezúttal az úgynevezett babiloni „szaglá-lók" körében született meg, akik azon „rezgési koncentrációk" új kombinációit tanulmányozták és agyalták ki, amelyek a lények szaglására gyakoroltak sajátos befolyást, és jól meghatározott hatással voltak az általános pszichizmusukra -vagyis, azok között, akik azt a feladatot választották, hogy az igazságot az illatokon keresztül találják meg.

Ennek a tanulmányozási módszernek egyes rajongói, az új festészeti áramlat híveinek mintájára maguk is alakítottak egy szövetséget, melynek jelmondata a következő volt: „az igazságot azok között a pillanatok között kibocsátott illatok árnyalataiban keresni, mely pillanatokban a hideg a fagyot, illetve a hő a felbomlást okozza".

Mint a festők tették a színekkel, ők az így meghatározott két határnak szabott illatok között 700 jól megkülönböztethető árnyalatot találtak, amit gyakorlati kísérleteikben használtak fel.

Nem tudom, hogy ez a két különleges áramlat merre vezette volna őket, sem azt, hogy hol álltak volna meg, ha egy bizonyos Babilonban újonnan kinevezett kormányzó nem kezdte volna már az ott-tartózkodásunk alatt a második „áramlat" híveit üldözni annak okán, hogy a meglehetősen finommá vált szaglásukkal kezdtek kiszimatolni és minden elővigyázat nélkül leleplezni több „gyanús ügyet", ami őt arra ösztönözte, hogy minden lehető módszerrel felszámolja mindazt, ami nemcsak ezzel, hanem az első áramlattal is kapcsolatos volt.

- Visszatérve arra a szervre, amiről beszélni kezdtünk, nevezetesen a rajtuk kívüli kozmikus megjelenések láthatóságának észlelésére szolgáló szervre, annak finomsága kedvenceidnél a babiloni korszak után fokozatosan annyira legyengült, hogy utolsó ott-tartózkodásunk során ezen a bolygón, kedvenceidnek - az 1.921.600 „színtónus" helyett, amit észlelniük kellene - már nem állt módjukban többet észlelni és megkülönböztetni mint egyedül a „fehér sugár hétszeri kikristályosodásának" utolsó előtti eredményét, vagyis csak 49 tónust; és még ezzel a képességgel is kedvenceid közül csak néhányan rendelkeznek, a többiek - minden bizonnyal a többség - még ettől is meg van fosztva.

Általános jelenlétük eme legfontosabb részének fokozatos elgyengülésével kapcsolatban azonban a legérdekesebb az, az egyben szánalomra méltó és komikus tény, hogy a jelenlegi ottani háromagyú lények, akik még képesek az összes tónusnak ezt a szánalmas töredékét megkülönböztetni -vagyis éppen csak negyvenkilencet - elbizakodott lenézéssel kezelik a többi lényt, akik még e nyomorult kis mennyiség megkülönböztetésére is képtelenek, abnormálisként kezelve, és „daltonizmusban szenvedő betegeknek" minősítve őket.

A fehér sugár „rezgési gravitációs központjainak" hét utolsó összeolvadását akkor Babilonban éppúgy, mint a jelenkori ottani lényeinél is a következőképp nevezték:

1. piros
2. narancsszínű
3. sárga
4. zöld
5. kék
6. indigókék
7. ibolyaszín

Hallgasd meg most, hogy a festőművészek csoportjához tartozó tudósok mi módon jegyeztek fel különböző hasznos információkat, valamint az elért tudásuk töredékeit a nagy, általuk „Hét Törvényének" nevezett kozmikus törvény törvényszerű pontatlanságai révén, e hét meghatározott szín és a többi belőlük eredő másodrendű független tónus összevegyítésének segítségével.

A „rezgések teljes eredője", vagy a „fehér sugár" előbb említett sajátos tulajdonságának köszönhetően az árváltozási folyamata során - melyet az előbb említettem és Babilon tudós festőművészei már jól ismertek -, minden egyes „rezgési gravitációs központ", vagyis a „fehér sugár" egyik elkülönített színe, mindig egy másikból ered és egy harmadikba változik át; például, a narancs szín a pirosból ered, és ugyanez a narancs szín pedig a sárgába megy át, és így tovább.

így a babiloni tudósok, amikor színes fonalakkal hímeztek vagy szőttek, vagy amikor a műveiket színezték, a különféle tónusokat - hosszanti vagy kereszt irányban vagy pedig a színsávok kereszteződésénél - nem a törvényeknek megfelelő sorrendben illesztették be, vagyis nem abban a sorrendben, amelyben ez a folyamat valójában a Hét Törvényének megfelelően lejátszódik, hanem „másképpen". Információik és a tudásuk elemeit ebbe a „másképpenbe" építették bele, szintén a törvényeknek megfelelő formában.

- Csütörtökön, a vallási és a népi táncok tanulmányozására szentelt napon azok a tudósok, akik ebbe a kutató csoportba tartoztak, kellő magyarázatok kíséretében sokfajta vallási és népi táncot mutattak be, voltak közöttük olyanok, amelyek már korábban léteztek, azokat csak módosították, de voltak egészen újak is, amelyeket teljes egészében ők alkottak meg.

Hogy jobban el tudd képzelni és meg tudd érteni, mi módon jegyezték fel ezekbe a táncokba amit akartak, először is tudnod kell, hogy az akkori tudósok már régóta felfedezték, hogy a Hét Törvénye alapján egy lény minden pozitúráját, vagy minden mozdulatát hét, „egymást kölcsönösen kiegyensúlyozó" feszültség képezi, amelyek teljességük hét független részében jelennek meg; és hogy e hét rész mindegyike hét különböző úgynevezett „mozgási irányvonalból" áll, és minden vonalnak hét úgynevezett „dinamikus koncentrálódási pontja" van; és végül, hogy ezek az egymást követő felosztások ugyanúgy és ugyanabban a sorrendben megismétlődnek, de egy egyre csökkenő skálán, egészen az egész test legparányibb, „atomnak" nevezett részecskéjéig.

így táncaik során ezek a tudósok, az egymással törvényszerű összhangban lévő mozdulataikba szándékos, szintén törvényszerű pontatlanságokat iktattak be, amelyekben a továbbadásra szánt információkat és ismereteket egy bizonyos sorrendben jegyezték fel.

- Pénteken, amit a szobrászatnak szenteltek, az ebbe a csoportba tartozó tudós lények „minia-képeket" és „maketteket" hoztak el és mutattak be, amelyeket egy ott „agyagnak" nevezett anyagból készítettek.

Ezek a „minia-képek" vagy „makettek", amelyeket kiállítani hoztak, általában hozzájuk hasonló lényeket, vagy pedig a bolygójukat népesítő más, mindenféle külső formájú lényt ábrázoltak egyedül, vagy csoportosan.

Eme művek között voltak különféle „allegorikus lények" is, melyek fejét az egyik formájú ottani lény fejével ábrázolták, a törzsét egy másikéval, a végtagjait egy harmadikéval, és így tovább...

Mindent, amit szükségesnek tartottak továbbadni, a csoportba tartozó tudós lények a törvényes pontatlanságokba jegyeztek fel az akkor „arányok törvényének" nevezett eljárást alkalmazva.

Tudnod kell, hogy abban az időben, a Föld összes háromagyú lénye, és különösen a szobrászok, már tudták, hogy a nagy Hét Törvénye szerint, egy lény teljes egésze bármilyen meghatározott részének mérete ennek az egésznek hét más, másodrendű része hét méretéből származik, amelyek a maguk során hét harmadrendű részből származnak, és így tovább.

Következésképpen, egy lény egész planetáris teste minden kisebb vagy nagyobb részének mérete pontos arányban áll ugyanezen test más részeivel.

Hogy érthetőbb legyen amiről beszélek, remek példa lehet egy bármilyen háromagyú lény arca.

Általában minden háromagyú lénynek, és következésképpen a Föld-bolygó összes háromagyú lényének arcméretei, testének hét alapvető része méreteitől függnek, és az arc minden egyes részének mérete, külön-külön is a teljes arc hét másik méretétől függ. Például minden lény orrának mérete az arca többi részének méreteiből ered; ezen az orron a

maga során hét meghatározott méretű úgynevezett „felület" jön létre; ezeknek a felületeknek szintén hét törvényszerű mérete van, és így tovább, le egészen az arcuk atomjáig, melynek mérete az egész planetáris test méreteit alkotó hét független méret egyike.

Tehát a tudós szobrászok, a „Legamonizmus Adeptusai" klubjának tagjai, akkor az összes hasznos információt és rendelkezésükre álló ismeretet, amelyeket a jövendő' nemzedékeknek szándékoztak továbbadni ezeknek *a* törvényszerű méreteknek a módosításaiba jegyezték fel.

- Az összes közül a legérdekesebbek, és mint mondják, a „legnépszerűbbek" a szombaton, a misztériumok vagy színház napján, a hatodik tudós csoport tagjai által tartott bemutatók voltak.

Én magam is jobban szerettem ezeket a szombatokat a hét többi napjánál, és igyekeztem egyet sem elmulasztani. Azért mentem szívesebben el ezekre a bemutatókra, mint a többire, mert gyakran olyan ó'szinte és spontán nevetést váltottak ki a klubnak ebbe a tagozatába tartozó többi tagjából, hogy ettó'l gyakran el is felejtettem milyen háromagyú lények társaságában vagyok, és hagytam, hogy ez a lényi impulzus, mely tulajdonképpen csak egyazon természetű lények között áll elő, bennem is megnyilvánuljon.

E csoport tudósai a klub többi tagjai előtt először a lényi emócióknak és megnyilvánulásoknak különféle formáit utánozták, azután együtt választották ki közülük azokat, amelyek egy adott, már létező, vagy egy éppen általuk komponált misztérium különböző részleteire a legjobban ráillettek; majd pedig a Hét Törvénye elveitől való szándékos eltéréseken keresztül jegyezték fel az utánzott lényi emóciókba és megnyilvánulásokba mindazt, amit tovább kívántak adni.

Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni gyermekem, hogyha az ezt megelőző korszakokban a misztériumok - amelyek közül némely a régiek által ismert számos tanulságos fogalmat tartalmazott - automatikusan, nemzedékről nemzedékre szállva, néha még távoli utódaikhoz is eljutottak, ezzel ellentétben azok a misztériumok, amelyekbe a Legamonizmus Adeptusai klubjának tudós tagjai különféle ismereteket

vittek bele azzal a szándékkal, hogy leszármazottaiknak így adják tovább, az utóbbi időkben szinte teljesen eltűntek.

Ezek a sok évszázad óta a közönséges életük folyamatába belevegyített misztériumok nem sokkal a babiloni kor után kezdtek hanyatlani; először az úgynevezett „keszbaadzsisok" kezdték felváltani őket, vagy mint azt napjainkban az európai kontinensen nevezik, a „bábszínházak", míg azután véglegesen ki nem szorították őket a „színielőadások" vagy „látványosságok", amelyek még a mai napokban is a kortárs művészetük egyik fő ágát képviselik és különlegesen ártalmas hatást gyakorolnak pszichizmusuk fokozatos „összetö-pörödési" folyamatára.

Ezek a „színielőadások" a jelenkori civilizáció kezdetén véglegesen átvették a misztériumok helyét, miután azok a lények, akikhez eme babiloni „misztérium tudósok" tevékenységéről csak dirib-darab információk jutottak el, kezdték imitálni őket, vagyis megpróbálták ugyanazt csinálni.

Azóta a többi ottani lény a misztériumok ezen utánzóit „színésznek", sőt manapság még „művésznek" is hívja, és mellékesen szólva, az utóbbi időben *a* számuk is jelentősen megnőtt.

- Tehát a babiloni kornak a misztériumosok csoportjába tartozó tudósai különféle hasznos információikat, valamint az általuk elsajátított ismereteket a misztériumokban résztvevők úgynevezett „asszociációs mozdulatai folyamatába" jegyezték fel.

Bár abban az időben bolygód háromagyú lényei az „asz-szociációs mozdulatok folyamatának" törvényeit a lehető legjobban ismerték, e törvényeket illetően mégsem jutott el arról semmilyen információ a kortárs háromagyú lényekhez.

Mivel az „asszociációs mozdulatoknak ez a folyamata" a téged érdeklő háromagyú lények jelenlétében nem ugyanúgyjátszódik le, mint általában a többi háromagyú lény jelenlétében, s mivel ennek sajátos okai vannak, mindenekelőtt ezt kell részletesebben elmagyaráznom neked.

Maga a folyamat náluk ugyanaz mint nálunk, de nálunk csak akkor játszódik le, amikor szándékosan pihenünk, hogy - anélkül, hogy akaratunk azt zavarná - megengedjük az ál-

talános jelenlétünk működésének az aktív létezéshez szükséges lényi energia összes változatát szabadon átváltozni; náluk pedig ezek a különféle fajta lényi energiák most csak akkor tudnak megjelenni - és még akkor is természetesen csak „úgy-ahogy" - amikor teljesen tétlenek, vagyis az alatt, amit ők „alvásnak" neveznek.

Mivel mint a nagy Világegyetemünk összes többi háromagyú lényének, nekik is három különálló, független, szellemmel áthatott részük van, amelyek mindegyike teljes működésének összpontosításához egy alapvető' helyet, más szóval egy saját lokalizációt foglal el, melynek ők az „agy" nevet adták, így minden, akár kívülről jövő, akár belülről megjelenő benyomást mindegyik agyuk függetlenül, a saját természete szerint észlel; és azután ezek a benyomások -mint az szintén, mindenfajta lényben lejátszódik az agyrendszereik megkülönböztetése nélkül - az előzőkkel összevegyülve egy adat-egységet alkotnak, mely a véletlen sokkok hatása alatt minden különálló agyban független asszociációkat idéz elő.

Márpedig gyermekem, mióta kedvenceid teljesen abbahagyták általános jelenlétükben a partkdolgkötelességek tudatos megvalósítását - amely kötelességek eredményei alapján tud csak megjelenni a lényekben a különféle fajta asszociációk alapján mind az úgynevezett „józan összehasonlító gondolkodás", mind a tudatos aktív megnyilvánulások lehetősége - a különböző agyaik, amelyek már teljesen függetlenül asszociálnak, ettől kezdve egy és ugyanazon általános jelenlétben három különböző forrású lényi impulzust váltanak ki, aminek következtében lassacskán úgymond három olyan személyiség alakult ki bennük, akikben nincs semmi közös, sem a szükségleteik, sem az érdekeik terén.

Kedvenceid általános pszichizmusában megjelenő összes félreértés több mint felének eredete, különösen az utóbbi időkben abban rejlik, hogy egyrészt három különböző fajta független asszociációnak a teljes jelenlétükben lejátszódó folyamata bennük három, természetében és tulajdonságaiban teljesen különböző lokalizációból eredő lényi impulzust idéz elő; másrészt, hogy náluk éppúgy mint minden háromagyú lénynél, eme három lokalizáció között létezik egy összeköttetés, amelynek a Nagy Természet általános jelenlétükben

egy másfajta működést szánt; és végül abban a tényben rejlik, hogy bármely észlelt és megérzett benyomás által kiváltott sokk, ezekben a lokalizációkban három különböző fajta benyomás asszociációját váltja ki, és következésképpen egy és ugyanazon jelenlétben három teljesen különböző fajta lényi impulzust idéz elő. Ezért majdnem mindig, egyidejűleg több emóciót éreznek, melyek közül mindegyik a maga részéről az egész lényükben egy annak megfelelő megnyilvánulás vágyát idézi elő, és így a teljes jelenlétük meghatározott részeitől függő, egy annak megfelelő mozdulatban valósul meg.

És ezek a különféle eredetű asszociációs emóciók a teljes jelenlétükben ismét a Hét Törvénye szerint játszódnak le és keletkeznek egymásból.

- így tehát gyermekem, Babilonban, a Legamonizmus Adeptusai klubnak ehhez a csoporthoz tartozó tudós tagjai a továbbadásra szánt tudást a misztériumban résztvevők mozdulataiba és cselekedeteibe a következő módon jegyezték fel:

Ha például a misztérium egy adott résztvevőjének a szerepe során, az egyik, vagy másik agyában felidézett új benyomásra a törvényeknek megfelelő asszociációk szerint valamilyen sajátságos mozdulattal, vagy megnyilvánulással kellene reagálnia, ő, ehelyett, ezt a megnyilvánulást, vagy mozdulatot szándékosan nem úgy játssza el, mint ahogy azt a Hét Törvénye szerint kellene, hanem „másképp", és egy meghatározott módon ebbe a „másképpenbe" iktatták be e csoport tudósai azt, amit a jövendő nemzedékek számára továbbadni szándékoztak.

Most pedig gyermekem, hogy egy konkrét fogalmat alkothass magadnak a szombati bemutatókról, amelyekre szerettem eljárni, hogy az akkori intenzív tevékenységem okozta fáradtságomat kipihenjem, el fogom mesélni neked, hogy ezek a misztérium tudósok hogyan mutattak be a Legamonizmusok Adeptusai klubjának többi tudós tagja előtt az asszociációk folyamata szerint lejátszódó különféle olyan lényi emóciót vagy megnyilvánulást, melyekből kiválasztottak bizonyos részeket a jövő misztériumaihoz.

Ezekhez a bemutatókhoz a klub egyik nagy termében egy megemelt építményt állítottak fel, amit akkor „valóság-reflektornak" neveztek el; a későbbi korok lényei, akikhez véletlenül eljutottak bizonyos információk ezekről a babiloni misztérium tudósokról, és akik elkezdték őket utánozni, és -mint mondják - ugyanazt csinálni, ezt a fajta építményt színpadnak nevezték el, és még most is annak hívják.

Tehát az előadás elején ezen a „valóság-reflektoron" avagy „színpadon" mindig megjelent két résztvevő; az egyik először egy ideig mozdulatlanul állva maradt, mintha a saját „dartkhelklusztni" állapotát hallgatná, vagy mint azt néha mondják, a saját „asszociációs pszichikai emócióinak" általános állapotát.

Mialatt így hallgatott, értelme például azt észlelte, hogy az asszociációs emócióinak összessége egy ellenállhatatlan kívánság formáját öltötte fel arra, hogy egy pofont kenjen le egy lénynek, akinek már a látása is mindig kiindulópontul szolgált bizonyos benne megrögződött benyomássorozatok asszociációinak, és amelyek általános pszichizmusában mindig kellemetlen, a saját „öntudatát" bántó emóciókat váltottak ki.

Tételezzük fel, hogy ezeket a kellemetlen emóciókat nála mindig az úgynevezett „trodokhakhuna" látása váltotta ki, vagyis annak a tisztviselőszerűségnek a látása, akinek a kortárs lények a „rendőr őrmester" nevet adják.

Márpedig, amint ez a „dartkhelklusztni" pszichikai állapot és hajlam az értelme számára teljesen világos lett, felismerte, hogy egyrészt a jelenlegi külső, közösségi életkörülmények között lehetetlen volna ezt a hajlamát teljesen kielégítenie, másrészt - mivel az értelem terén már tökéletesítette magát, és így tudatában volt, hogy alá van vetve az általános jelenléte többi része automatikus működésének -tisztán értette, hogy egy környezete számára nagy fontosságú lényi kötelesség megvalósítása ennek az impulzusnak kielégítésétől függne. Mindent így átgondolva, elhatározza, hogy ezt a parancsoló hajlamát a lehető legjobban kielégíti, és hogy bántó jellegű asszociációkat váltva ki benne legalább egy „erkölcsi fájdalmat" ró ki erre a „trodokhakhunára".

Ezzel a szándékkal tehát a másik tudós felé fordult, aki ugyanakkor lépett az esztrádra mint ő, és egy „trodokhakhunaként" kezelvén ezt mondja neki:

„Hé! te... Nem tudod a kötelességedet? Nem látod, hogy ott..." - közben az ujjával a klub egy másik terme felé mutatva, ahol a napi bemutató többi résztvevője volt, így folytatja: - „...hogy ott két polgár, egy „katona" és egy „cipész" az utcán verekszik, és így a közrendet zavarja? Te pedig ezalatt csak lustán ténferegsz, Isten tudja kinek tartva magadat, s a város derék és becsületes lakóinak járókelő asszonyaira kacsingatsz!

„No csak várj egy kicsi te semmirevaló! A főnököm, a város főorvosa révén majd tudomására hozom a feljebbvalóidnak, hogy milyen gondatlanul és nemtörődöm módon teljesíted a kötelességedet!"

Ettől a pillanattól kezdve, az a tudós, aki beszélt, mivel véletlenül azt mondta, hogy a főorvos a főnöke, egy orvos szerepébe lépett, miközben a másik tudós a „rendőr őrmester szerepét" vette fel; ami pedig a többi résztvevőt illeti, akiket a „rendőr őrmester" a másik teremből áthozott, ők vagy a „cipész", vagy a „katona" szerepét vállalták magukra.

És e két utóbbi tudósnak a „katona" és a „cipész" szerepét kellett betöltenie és pontosan eszerint megnyilvánulnia pusztán annak következtében, hogy az első tudós, a dartkhelklusztni állapotának engedelmeskedve és egy orvos szerepét magára vállalva, így nevezte őket.

Márpedig, ez a három tudós, akiket a negyedik váratlanul rákényszerített arra, hogy mindenféle törvénynek megfelelő, de számukra teljesen idegen észleléseket és megnyilvánulásokat vállaljanak magukra, vagy mint kedvenceid mondanák, hogy „kölcsönvett" szerepeket játszanak - a „katonáét", a „cipészét" és a „rendőr őrmesterét" - akkor elkezdték az emócióikat és a velük járó reflex megnyilvánulásokat irányítani annak az „ikhrilatzkakra" lényi tulajdonságnak köszönhetően, amelyet jól ismertek ezek az akkori földi tudósok, s akik jelenlétüket már eléggé tökéletesítették ahhoz, hogy képesek legyenek ezt a tulajdonságot megvalósítani.

A háromagyú lények csak akkor tudják ezt a „ikhrilatzkakra" tulajdonságot birtokolni, ha a jelenlétükben már személyesen elnyerték az úgynevezett „egoaiturasszi

akaratot", amit a maga során csak a „lényi partkdolg-kötelességeknek" köszönhetően lehet megszerezni, vagyis a tudatos erőfeszítések és önkéntes szenvedések árán.

Ily módon tudták a misztériumosok csoportjának tudós tagjai eljátszani a „kölcsönvett szerepeket" és a klub többi tudósa előtt átélni a tapasztalatokat és az abból eredő belső reflex működéseket, amelyek a felvilágosult értelmük irányítása alatt jöttek létre és mentek végbe.

Azután a klub többi tagjával egyetértésben az így bemutatott lényi impulzusok közül kiválasztották azokat, amelyek a céljuknak a legjobban megfeleltek, és amelyeket jól meghatározott cselekedetek során kell átélni és megnyilvánítani a különböző forrásokból jövő asszociációk lefolyásának törvénye szerint - és csak azután iktatták be ezeket a kiválasztott alkotóelemeket valamelyik misztérium részleteibe.

Fontos itt kihangsúlyozni, hogy a babiloni misztérium tudósok csoportjába tartozó háromagyú lények valóban meglepő módon, még részleteiben is híven utánozták a számukra idegen, különféle típusok felfogásainak és megnyilvánulásainak szubjektív jellegzetességeit.

Mivel, mint már elmagyaráztam, ők nemcsak birtokolták az „ikhriltatzkakra" lényi tulajdonságát, hanem a Föld-bolygó akkori összes többi tudósával együtt alaposan ismerték az úgynevezett „típusok törvényét", így pontosan tudták melyik volt a bolygójukon kialakuló huszonhét jól meghatározott típus, és még azt is, amit egy bármelyik típushoz tartozó lény ilyen, vagy olyan körülmények között mindenképp észlelne, és az milyen reakciókat váltana ki belőle.

Ami pedig az „ikhrilatzkakra" lényi tulajdonságot illeti, még hozzá kell tennem, hogy egyedül ez adja meg a lényeknek azt a képességet, hogy az összes olyan ösztönzés és impulzus határain belül maradjanak, amelyeket általános jelenlétükben egy adott pillanatban abból az agyukból eredő asszociációk váltanak ki, amelyet tudatosan kiindulópontnak választottak, hogy azokban az általuk már átérzett benyomások valamelyikét elindítsák - és csak ennek a képességnek köszönhetően tudja egy lény egy általa jól áttanulmányozott „típus" pszichizmusának minden részletét észlelni, magát eszerint megnyilvánítani és ezt a típust teljesen megszemélyesíteni.

Véleményem szerint, ennek a tulajdonságnak hiánya okozza a legtöbb félreértést, amelyek folytán a neked tetsző háromagyú lények pszichizmusa ilyen különössé vált.

Tudnod kell, hogy általában minden háromagyú lény jelenlétében - beleértve a jelenkori ottani háromagyú lényeket - az összes benyomás három különálló agyban halmozódik fel, egy úgynevezett „rokonsági" sorrendben, hogy azután -a korábban már bejegyzett benyomásokkal együtt - a három különálló agyban minden új észlelés által kiváltott asszociációkban, egy adott pillanatban az általános jelenlétükben levő úgynevezett „gravitációs központ impulzusokkal" egyezően és azoktól függően vegyen részt.

így tehát gyermekem, mivel kortárs kedvenceid jelenlétében szüntelenül három fajta független asszociáció van folyamatban, amelyek ugyancsak különböző természetű lényi impulzusokat váltanak ki, továbbá mivel már teljesen abbahagyták a jelenlétükben az összes olyan kozmikus eredmény tudatos megvalósítását, amelyeken keresztül egyedül lehetséges a háromagyú lényeknek az „ikhriltatzkakra" lényi tulajdonságot elnyerniük, ennek folytán minden egyes kortárs kedvenced általános jelenléte, az életfolyamata során mintegy három teljesen elkülönített személyiségből tevődik ösz-sze, amelyek között, úgy az eredeti természetüket, mint a megnyilvánulásaikat illetően nincs, és nem is lehet semmi közös.

Ennek tudható be általános jelenlétüknek az az állandó sajátossága, miszerint esszenciájuk egyik részével egy valamit akarnak, ugyanakkor egy másik részével valami egészen mást, miközben a harmadik részük hatására valójában valami egészen mást csinálnak.

Egyszóval a pszichizmusukban előáll az, amit kedves mesterünk, Mullah Nasszr Eddin ezzel a kifejezéssel határoz meg: „egy igazi zagyvalék".

Visszatérve a babiloni misztérium tudósok bemutatóira, az elhangzottakhoz még hozzá kell tennem, hogy az előadások során a résztvevők száma fokozatosan nőtt, mivel más kollégák is eljöttek, hogy a különféle szándékosan előidézett asszociációs eseményeken részt vegyenek.

Valamint azt is, hogy minden egyes résztvevőnek, aki így magára vállalta egy számára teljesen idegen típusú szemé-

lyiség sajátos, jól meghatározott észleléseinek és automatikus megnyilvánulásainak „véletlen folytán" rá kirótt szerepét, miközben szerepét játszotta, találnia kellett valami elfogadható ürügyet, hogy kimenjen, és felvegye az alkalmas öltözéket.

Azért változtattak öltözetet, hogy világosabban és találóbban tudjanak megnyilvánulni a szerepek betöltésében, és hogy a Legamonizmus Adeptusai klubjának jelenlévő' többi tagja, akik a jövendő misztériumok számára a töredékeket kiválasztották és feljegyezték, a cselekményt könnyebben tudják követni és a látottakból a legjobbat választhassák ki.

- Vasárnap, a zenének és az éneknek szentelt napon azok a tudósok, akik ebbe a csoportba tartoztak mindenféle úgynevezett „dallamot" állítottak elő, vagy különféle „hangokatelőállító-eszközökön", vagy a saját hangjukon, azután elmagyarázták a többi tudósnak, hogy mi módon jegyezték fel ezekbe a művekbe azt, amit továbbadni szándékoztak.

Azt is tervbe vették, hogy ezeket a műveket a különböző közösségek különféle szokásaiba is beleviszik azzal a reménnyel, hogy ezek az általuk megvalósított „dallamok" nemzedékről nemzedékre szállva eljutnának a jövő idők embereihez, akik miután megfejtették, megtalálnák benne -úgy, ahogy azt belerakták - a Földön már sokkal korábban elért tudást, és azt közönséges életükben felhasználnák.

Mielőtt elmondanám, hogy e tudós csoport tagjai mi módon iktatták be ezeket a fogalmakat „zenei" és „vokális" műveikbe, el kell magyaráznom neked a minden lény általános jelenlétében meglévő hallási szerv bizonyos különleges sajátosságait.

A különleges sajátosságok közé tartozik a „vibroékho-nitankónak" nevezett tulajdonság.

Tudnod kell, hogy a lények agyainak azok a részei, amelyeket az objektív tudomány „khlodisztomatikulnak" nevez -és amelyek közül egyeseket bolygód tudós orvosai „agyi idegdúcnak" hívnak - a „niriunosszieni rezgések" kristályosodásaiból keletkeznek, amelyek általában minden lényben, amint kialakulása befejeződött, a különféle hallási észlelések folyamatának eredményeként jelennek meg; azután ezek *a* „khlodisztomatikulok" hasonló, még nem kikristályozódott

rezgések hatására az adott agyak megfelelő régiójában ezt a „vibroékhonitankó" sajátosságot váltják ki, vagy mint ahogy néha szintén mondják, a „lelkiismeret-furdalást".

A Nagy Természet előrelátása folytán ezek a „khlodisztomatikulok" a lények jelenlétében az asszociációs folyamatok beindítását elősegítő tényezőként szolgálnak azokban a pillanatokban, amikor minden belső ösztönzés távol van, vagy az agyaikat semmilyen kívülről jövő indíték nem éri el.

Ami pedig a lények jelenlétébe behatoló, még ki nem kristályosodott „niriunosszieni rezgéseket" illeti, azokat vagy különféle lények „hangszálai" adják ki, vagy az általuk kitalált „hangokat-előállító-eszközök".

Márpedig, amikor ezek, az egyik ilyen forrásból eredő rezgések egy lény jelenlétébe behatolnak, és kapcsolatba lépnek az egyik, vagy másik agy „khlodisztomatikuljaival", akkor abban, az egész lény általános működésével összefüggésben, a „vibroékhonitankó" folyamatát idézik elő.

A hallási észlelő szervnek az a második sajátossága, hogy bármilyen dallamban lévő hangok sorozata a három agy közül általában abban vált ki asszociációkat, amelyikben az adott pillanatban az „éppen átélt dolog tehetetlenségi ereje" a legnagyobb intenzitással folytatódik, és ahol ennek eredményeként a belső tapasztalathoz felidézett impulzus sorozatok általában egy automatikus sorrendet követnek.

- Márpedig, ezek a babiloni tudós zenészek és énekesek úgy állították össze a dallamaikat, hogy a rezgések sorozata a lényeknél az asszociációk sorozatát, és ennek következtében a belső élményeikhez kapcsolódó impulzusok sorozatát ne a megszokott automatikus sorrendben váltsa ki, vagyis oly módon, hogy a lények jelenlétébe behatolva a rezgések a „khlodisztomatikulokban" a „vibroékhonitankót" idézzék elő, ne csak abban az agyban, amelyikben abban a pillanatban az asszociációk túlsúlyban vannak, mint ahogy az általában történni szokott, hanem hol az egyik, hol a másik, hol pedig a harmadik agyban is. Továbbá meghatározták a hangoknak azt a minőségét, vagy mint ők maguk mondanák, a rezgésszámát is, amelynek az egyik, vagy a másik agyat érintenie kellett.

Ők jól ismerték mindezt és tudták, hogy melyik rezgés hatására a lénynek melyik agyában alakulnak ki adatok, és hogy ezek az adatok milyen új észlelésekhez szolgálhatnak úgynevezett „új eredmények meghatározóiként".

Az általuk összeállított hangsorozatoknak köszönhető'en a lények jelenlétében egyidejűleg különféle természetű impulzusok jelentek meg különböző, teljesen ellentmondó érzeteket idézve elő, amelyek a maguk során szokatlan érzelmeket, és számukra idegen reflex mozdulatokat váltottak ki.

És valóban gyermekem, az így összeállított hangsorozatok minden olyan lényre, akinek jelenlétébe behatoltak, egészen különös hatást gyakoroltak.

Még énbennem is, mint mondják, egy „más fából faragott" lényben is, különféle lényi impulzusok jelentek meg, és egy szokatlan sorrendben követték egymást.

Ez azért történt így, mert amikor a dallamaik egy meghatározott sorrendben összeállított hangjai általános jelenlétembe behatoltak, ott elszenvedték a „dzsartklomot", vagy ahogy szintén mondják „szét lettek válogatva" és egyforma mértékben hatottak mindhárom különböző eredetű „khlodisztomatikulomra"; ezt követően a hasonló, de különféle természetű benyomás-sorozatokból születő asszociációk, amelyek a három független agyamban ugyanazzal az intenzitással mentek végbe, jelenlétemben mégis három teljesen különböző természetű ösztönzést váltottak ki.

így például, ha a tudatosságom lokalizációja, vagy - hogy kedvenceid nyelvezetével éljek - a „gondolati központom" egy öröm impulzust idézett elő általános jelenlétemben, a második lokalizáció, vagyis az „érzelmi központom" a „szomorúság" impulzusát váltotta ki bennem, és testem harmadik lokalizációja, vagyis a „mozgási központom" a „vallásosság" impulzusát.

És e tudós csoport tagjai pontosan ezekbe a hangszeres, vagy énekes dallamaik által a lényekben kiváltott szokatlan impulzusokba jegyezték fel azt, amit tovább kívántak adni.

- így tehát gyermekem, mindazzal amit erről a híres jelenkori földi „művészetről" elmeséltem, gondolom lesz elég anyagod megérteni, hogy a bolygódon való hatodik személyes tartózkodásom során miért és hogyan váltam szemtanú-

jává azoknak az eseményeknek, amelyekből a „művészet" szó eredt, hogy a szót mivel kapcsolatban ejtették ki először, és hogyan értelmezték abban az időszakban, amelyet kortárs kedvenceid a „babiloni civilizáció" elnevezéssel illetnek.

És most, néhány olyan ottani eseményről fogok beszélni neked, amelyek ismerete lehetővé fogja tenni számodra, hogy világosan elképzeld és megértsd, hogy a „logikus gondolkodás" milyen rövid idő alatt korcsosult el az összes neked tetsző háromagyú lénynél olyannyira, hogy az egyéniségük legkisebb ellenállása nélkül hagyták magukat bizonyos olyan valóságos „semmi lények" által a „rabszolgaság" állapotába süllyeszteni, akik az „objektív lelkiismeretük" isteni impulzusának végleges elvesztése következtében és csak a saját egoista céljaik elérésére, ebből a hozzájuk véletlenül eljutott, már üres „művészet" szóból egy tudatos lény elnyerésére szánt, bennük még érintetlenül maradt ösz-szes adat végleges elsorvasztására csináltak egy „biztos tényezőt".

A hatodik és egyben utolsó személyes ott-tartózkodásom alatt, miután mindenfelé hallottam hírét az ő híres jelenkori „művészetüknek", s láttam eredményeit és alaposan utána érdeklődtem, hogy miről is van szó; akkor visszaemlékezve babiloni barátaimra, és az ő távoli leszármazottaik irányában tanúsított jósággal teli szándékaikra nekiláttam, hogy minden adódó alkalommal részletesen utána nézzek, milyen is lett valójában mindazok eredménye, aminek a véletlen folytán annak idején, ahogy éppen most elmeséltem neked, szemtanúja voltam.

Most beavatva téged az idegenek előtt titkon tartott benyomásaimba, amelyek a bolygód felszínén való utolsó személyes tartózkodásom alatt általános jelenlétemben tudatos észleléseim eredményeként jelenkori „művészetükről" rögződtek, az „Én"-em, melyben a szánalom lényi impulzusa nagy intenzitással működik, szükségesnek tartja kihangsúlyozni azt a tényt, hogy a babiloni civilizáció lényei által megszerzett tudás összes, a közönséges életük javára pozitív tartalommal szolgáló gazdag töredékeiből szinte semmi sem jutott el a jelenkori civilizáció lényeihez, hacsak nem néhány, minden belső jelentéstől megfosztott „hiábavaló szó".

És nemcsak semmi sem jutott el hozzájuk azokból a tudás töredékekbó'l, amelyeket a Legamonizmus Adeptusai a szent Heptaparaparshinokh, vagyis a Hét Törvényének „jogos szabálytalanságaiba" jegyeztek fel, hanem még az eme két civilizáció között eltelt idó' során a lényi értelmesség annyira le is romlott bennük, hogy napjainkban többé már nem ismerik, só't sejtelmük sincs ennek az egyetemes törvénynek a létezéséről sem bolygójukon, sem sehol máshol.

- A „művészet" szót illetően, ami köré az ő különös értelmük, mint ők maguk mondják „az ördög tudja mit nem ga-balyított össze", külön vizsgálataim a következőket mutatták ki: a Babilon fénykorában élt tudós lények által használt kifejezések közül, amelyeket nemzedékről nemzedékre adtak tovább, a „művészet" szó véletlenül belekerült bizonyos ottani háromagyú lények szókincsébe, akiknek jelenlétében, különféle környezeti körülmények folytán, a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei egy olyan sorrendben valósulnak meg, hogy annak „kölcsönhatásai" hajlamossá teszik őket arra, hogy bennük a „Hasznamussz Individuumok" lényének megszerzéséhez szükséges kedvező adatokjelenjenek meg.

Márpedig a háromagyú lényeknek az a fajtája, akiknek ez a szó valamilyen oknál fogva megtetszett, elkezdték azt saját egoista céljaikra felhasználni, és apránként egy olyan „valamit" csináltak belőle, ami bár, mint mondják, még mindig „abszolút jelentéktelen" maradt, mégis fokozatosan egy tün-déri külsőt öltött fel, ami egyszer s mindenkorra „elvakítja" kedvenceid közül mindazokat, akik az átlagosnál egy kicsit több figyelmet szentelnek neki.

A „művészet" szón kívül még rengeteg más, a Legamonizmus Adeptusai klub tudós tagjai által Babilonban használt szót is automatikusan tovább adtak nemzedékről nemzedékre, és még számos, akkor jól meghatározott fogalomnak bizonyos „ködös képzeteit" is.

Ez utóbbiak közé tartozik úgy a neve, mint karikatúraszerű utánzata révén, a „színházról" alkotott jelenkori fogalmuk is.

Emlékszel, már mondtam neked, hogy Babilonban a misztérium tudósok csoportjának tagjai a „színház" nevet adták

úgy a bemutatóknak maguknak, mint a teremnek, ahol azokat tartották.

Ha most adok neked néhány részletesebb felvilágosítást a jelenkori színházukról, talán meg fogod tudni érteni, hogy a babiloni korszak tudós lényei összes erőfeszítése és jó szándéka ellenére hogyan történt mégis az, hogy a „babiloni kultúra" idejében megszerzett igazi tudásból szinte semmi sem jutott el e jelenlegi „európai kultúra" lényeihez, mely kultúrának ez a „művészet" többnyire „tündéri külsejéért" adós, mely külsőről éppen az előbb beszéltem; továbbá talán fel tudod fogni híres, jelenkori művészetük ártalmasságának bizonyos oldalait is.

Tehát azok a kortárs lények, akik szintén összeszedtek bizonyos információkat a Legamonizmus Adeptusai klubjának a misztériummal foglalkozó tudósai csoportjába tartozó tagjainak tevékenységéről, a fejükbe vették, hogy utánozni fogják őket, és erre a célra külön épületeket emeltek, amelyeket ők is „színháznak" neveztek.

És e jelenkori civilizáció háromagyú lényei elég gyakran nagy csoportokban összejönnek a „színházaikban", hogy megfigyeljék és - ahogy mondják - tanulmányozzák a „művészeknek" - ahogy nemrég nevezni kezdték őket - különféle előre megfontolt megnyilvánulásait úgy, ahogy Babilonban a Legamonizmus Adeptusai klubjának többi tudós tagjai tanulmányozták a misztérium-tudósok csoportjának bemutatóit.

Ezek a „színházak" kedvenceid közönséges létezési folyamatában még ma is tekintélyes helyet foglalnak el; ezért erre a célra különösen impozáns építményeket szentelnek, amelyek a legtöbb jelenkori városban a legjelentősebb műalkotások közé sorolhatók.

- Gondolom nem ártana, ha ezzel kapcsolatban itt néhány megjegyzést fűznék a „művész" szóval kapcsolatban létrejött félreértéshez.

Ez a szó, amit kortárs kedvenceidnek *a* babiloni kortól adtak tovább, mégsem úgy ért el hozzájuk

mint a többi, vagyis nem egy üres, minden jelentéstől megfosztott szó gyanánt, hanem, mint egy akkor, ott használatban levő szó hangzásának maradványa.

A mindensécró'l És mindenről

Tudnod kell, hogy abban az időben a Legamonizmus Adeptusai klubjának tagjai a feléjük jóindulatot tanúsító többi kortárs tudóstól kaptak egy nevet, amit el is fogadtak, és amit kortárs kedvenceid „orpheuszi"-nak írtak volna.

Ezt a szót két különböző tőszó alkotja, ami akkor két fogalmat fejezett ki, amelyeket napjainkban a „helyes" és az „ esszencia" szóval fordítanánk; ha valakit így neveztek ez azt jelentette, hogy ő „az esszenciát helyesen érzékelte".

A babiloni korszak után, ezt a kifejezést is automatikusan, nemzedékről nemzedékre tovább adták és megőrizte körülbelül ugyanezt a jelentést; de mintegy két évszázaddal ezelőtt, amikor a hasznamusszi adatokkal sújtott akkori lények elkezdtek ezzel az üres „művészet" szóval kapcsolatban „tudálékoskodni", különféle „művészeti iskolákat" alapítottak, és mindegyikük valamelyik ilyen iskola követőjének tekintette magát. Márpedig, mivel már nem értették a „művészet" szó igazi jelentését, és ezek között az iskolák között volt egy, amelyik egy bizonyos „Orpheusz" nevét vette fel - egy, a régi görögök által elképzelt képzeletbeli személyiségét - elhatározták, hogy kitalálnak egy új szót, ami a „hivatásukat" pontosabban meghatározza.

És, hogy az „orpheuszi" kifejezést helyettesítsék, kitalálták a „művész" szót, ami feltételezhetően ezt jelenti: „valaki, aki a művészettel foglalkozik".

Hogy jobban el tudd képzelni magadnak az ezzel a félreértéssel kapcsolatban álló összes tényezőt, először is tudnod kell, hogy a második transzapalni katasztrófa előtt, amikor kedvenceid még Nagy Világegyetemünk összes háromagyú lényéhez hasonlóan normálisan készültek fel arra, hogy felelős lényekké váljanak, a beszédükhöz - vagyis a kölcsönös kapcsolatok megvalósítására alkalmas mássalhangzók szándékos kibocsátásához - még nekik is rendelkezésükre állt és ki tudtak ejteni háromszáznegyvenegy megkülönböztethető mássalhangzót, vagy „betűt".

Azonban később, amikor - megint csak az abnormális köznapi lényi létezési körülményeknek köszönhetően, a háromagyú lények jelenlétével velejáró tulajdonságok egyre jobban leromlottak, ez a „lényi képesség" a maga során olyan mértékben kezdett elsorvadni bennük, hogy a babiloni korszak lényeinek a beszédbeli kapcsolatukhoz már csak

hetvenhét megkülönböztethető mássalhangzójuk volt. Ezután a hanyatlás olyan gyorsan folytatódott, hogy öt évszázad multán, már alig tudtak harminchat megkülönböztethető „betűt" kiejteni; és bizonyos közösségek lényei még ezt a kevés tagolt hangot sem tudták artikulálni.

Ugyanakkor gyermekem, a babiloni korszakra vonatkozó információkat nemzedékről nemzedékre nemcsak „szóbeli tradíció" révén adták tovább, hanem időtálló anyagokba vésett jelek, vagy, mint ott mondanák, „felírások" révén is, amelyeket az akkori „tagolt lényi hangokat" kifejező megállapodásszerű jelek, vagy „betűk" alkottak. Márpedig, bizonyos ottani lények, akik a jelenkori civilizáció kezdetén elkezdték ezeket a felírásokat sebtiben megfejteni észrevették, hogy ezek között a megkülönböztethető „betűk" között van számos olyan, amit már nem tudnak kiejteni, és akkor kitaláltak egy úgynevezett „írás megegyezést".

Elhatározták, hogy bármilyen olyan betű vagy jel helyett, melyet már nem tudnak szótagolva olvasni, habár még érezték a kiejtése „zamatát", egy kicsit hasonló „betűt" írnak azok közül, melyeket az akkori ábécéjük tartalmazott; és hogy mindegyikük megértse, hogy nem erről, hanem egy másik betűről van szó, hozzáfűztek egyet a régi Rómaiak ábécéjéből, amely akkor még létezett, pedig már semmi jelentése nem volt, magyarban a „h"-nak megfelelő betűt, amit a mostani angolok „écs"-nek, a franciák pedig „ásh"-nak neveznek.

Azóta az összes többi kedvenced ugyanezt csinálja, vagyis minden egyes ilyen gyanús betűhöz hozzáfűzik ezt a római „örökséget".

Amikor ezt az „írás megegyezést" kitalálták huszonöt ilyen gyanús betű volt, de az idők folytán, a kiejtési képességük gyengülésével és a „nyakatekertségük" növekedésével párhuzamosan, az ezen „lényi képesség" gyakorlására általuk külön kiagyalt mesterséges betűk száma lecsökkent. Abban az időben, amikor a „művész"

szót kitalálták, már csak nyolc ilyen betűjük volt, ami a régi, úgy latin, mint görög betűk híres „h"-ja előtt állt, és ez a következő jeleket adta: „th" - „ph" - „gh" - „eh" - „sch" - „kh" - „dh" és „oh".

A szóbanforgó félreértés oka a „ph" jel-megegyezésben rejlik.

És ez abból eredt, hogy ez a jel éppúgy benne volt abban a szóban, amelyik a misztérium tudósokat illette, mint egy bizonyos, a régi görögök által kitalált személyiség nevében, akihez, mint mondtam, egy akkori „művészet iskola" kapcsolódott; így a földi művészet akkori képviselői kurtított eszükkel azt hitték, hogy az első szó egyedül ennek a „történelmi személyiségnek" Orpheusznak tanítványait jelölte nevezte meg; és mivel sokan közülük nem sorolták be magukat ezek közé a tanítványok közé, kitalálták helyette a „művész" szót.

Mint látod a régi rómaiaknak nem minden hagyatéka bizonyult károsnak, hiszen jelen esetben ez *a* kis „h" betű megihlető tényezővé vált, hogy az elkövetkező nemzedékek lényeinek jelenlétében - akiknek már semmilyen önálló kezdeményezésük, vagy képességük nem volt - elegendő „lényi képességet" hozzon létre ahhoz, hogy a nagyon régi és nagyon pontos „orpheista" kifejezést erre az új „művész" szóra váltsák fel.

Itt, most beszélnem kell neked az összes földi háromagyú lény jelenlétében meglévő azon „lényi képességnek" a nagyon különös elsorvadásáról, mellyel a szóbeli kapcsolatokhoz szükséges összes magánhangzót reprodukálni tudnák.

Tény az, hogy eme képesség hanyatlása a lények jelenlétében nem ugyanazzal a sebességgel valósul meg az összes lénynél és minden nemzedékben, és nem ugyanúgy érinti pszichikai és szerves működésüket, hanem e hanyatlás tempója a korszakoktól és a vidékektől függően változik planetáris testüknek hol a pszichikai, hol a szerves működését érintve.

- Jól illusztrálhatja azt, amit éppen mondtam az a tény, ahogy „ízlelni" tudnak, vagy ahogy képesek két meghatározott hangzatú olyan betűt kiejteni, amit ott bolygód egész felszínének legtöbb lénye használ, a legősibb időkből jött betűket, amelyeket nekik a régi görögök adtak át.

Ezt a két betűt a régi görögöknél „thétá"-nak és „deltá"-nak hívták.

Itt érdekes megjegyezni, hogy kedvenceidnél a régi időkben ezt a két betűt különösen jól megkülönböztethető, és jelentésükben teljesen eltérő szavak kialakítására használták.

Nevezetesen a „théta" betű használatát olyan szavakra tartották fenn, amelyek a „jó" fogalmához tartozó ideákat fejezik ki, és a „delta" betűjét a „rossz" fogalmát felidézőkre; például „Théosz", az Isten fogalmát, és „Daimon", a démonét.

E két betű jelentőségét, valamint a hangzatuk „ízét" a mai civilizáció összes lényének továbbadták, akik ezt a két különböző és esszenciájában abszolút ellentmondó betűt valamilyen oknál fogva mégis egy és ugyanazon jellel jegyzik fel, a „th"-val.

Például az egyik ottani, jelenleg nagy, „Oroszországnak" nevezett közösség lényei, még a legjobb akarattal sem tudják kiejteni ezt a két betűt, bármilyen erőfeszítést tegyenek is; pedig jól érzik a különbséget közöttük, és minden alkalommal, amikor ezeket a betűket valamilyen meghatározott fogalom kifejezésére egy szón belül használniuk kell, bár az általuk kifejezett hangok annak még csak távolról sem felelnek meg, mégsem tudják soha az egyiket a másik helyett használni.

Ezzel ellentétben a jelenlegi Anglia közösségének lényei ezeket a betűket még majdnem a régi görögök módján ejtik ki, de semmi különbséget sem tesznek közöttük, és a legkisebb zavar nélkül használják homlokegyenest ellentétes szavakban az egy és ugyanazon konvencionális jelet: az ő híres „th"-jukat.

Például, amikor ennek a mostani Angliának lényei a kedvenc kifejezésüket ejtik ki, ami szüntelenül az ajkukon van, a „thank you"-t, akkor határozottan a régi „théta" betűt teszik hallhatóvá; és amikor a nem kevésbé gyakori „there" kifejezést mondják, abban tisztán felismerhetően meg lehet találni a régi

„delta" betűt; de mégis, mindkét betűhöz a legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül az ő „egyetemes paradoxonjukat", a „th"-t használják.

- Most azonban már eleget beszéltünk erről a filológiai kérdésről!

Inkább folytassuk annak vizsgálatát mi okból vált kortárs kedvenceid szokásává, hogy mindenfelé színházat építsenek, mit is csinálnak a kortárs művészeik azokban, és hogyan nyilvánulnak meg.

Azt a szokásukat, hogy egy színházban gyakran nagy csoportokban összegyűlnek, szerintem az magyarázza, hogy ezek a jelenkori színházak, mindazzal ami bennük történik, véletlenül jobban megfelelnek a legtöbb ottani kortárs lény abnormálisán létrejött általános jelenlétének, azoknak, akik már teljesen elvesztették annak a szükségletét - ami a háromagyú lények sajátossága -, hogy mindenben a saját kezdeményezésük szerint nyilvánuljanak meg, és akik már csak a kívülről jövő, véletlenszerű impulzusoknak köszönhetően, vagy a kundabuffer szerv tulajdonságai egyik vagy másik, bennük kikristályosodott következményének igénye folytán léteznek.

Attól kezdve, hogy a színházaik divatba jöttek, azokban már nem azért gyűltek össze, és még ma sem azért teszik, hogy a „kortárs művészek" bemutatóit szemléljék és tanulmányozzák, hanem egyedül azért, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságainak egyik, a legtöbbjük általános jelenlétében nagyon gyorsan kikristályosodott, „urnelnak" nevezett következményének tegyenek eleget, amit kedvenceid „fitogta-tásnak" hívnak.

És a kundabuffer szervnek ez a következménye a legtöbb kortárs lény jelenlétében azt a különös szükségletet kelti, hogy a többieknél a „bámulatnak" nevezett lényi impulzus kifejezését ösztönözzék önmaguk iránt, és hogy annak nyoma a körülöttük lévő lények arcán észrevehető is legyen.

Eme szükséglet különössége abban rejlik, hogy csak a külsejük által másoknál kiváltott bámulat elégíti ki őket, amit pontosan az úgynevezett „divat" által megkívánt módon rendeznek el, e végzetes szokás révén, amit már a tikliamushi civilizációban bevezettek, és mely napjainkban az egyik olyan lényi tényezővé vált, amely automatikusan már sem időt, sem lehetőséget nem hagy nekik a valóság meglátására és megérzésére.

Ez a számukra oly végzetes szokás abban áll, hogy periodikusan módosítják annak a külső formáját, amit a „semmiségük fátylának" hívnak.

Itt szeretném megjegyezni, hogy a neked tetsző háromagyú lények közönséges létezési folyamatában e „fátyol" módosítása fokozatosan a két nem azon lényeinek vált

kiváltságává, akik már a „Hasznamussz Individuum" címre „méltó" jelöltek lettek.

Ebből a szempontból a jelen színházai csodálatosan megfelelnek kedvenceidnek, hiszen ott nagyon könnyen alkalmuk nyílik magukat a többiek előtt fitogtatni - ahogy mondani szokták - a „sikkes frizurájukat", vagy a nyakkendőjük „legújabb stílusú csomóját", vagy pedig a testük kupaitarninek nevezett részének „előnyös dekoltázsát", és így tovább...; ugyanakkor itt tudják megcsodálni eme híres „Hasznamussz Individuum" címre pályázók legutolsó utasításai szerint bevezetett „divat alkotásait".

- Ami pedig a színházakban a kortárs „művészeik" viselkedését illeti, mialatt a többiek „páváskodnak", hogy arról egy világos elképzelésed lehessen, először tudnod kell egy fölöttébb különös „betegségről", ami ott *a* „drámaiaskodás" néven létezik, és amelyre közülük egyesek jelenléte, kizárólag az ő úgynevezett „bábaasszonyaik" vigyázatlansága folytán vált különösen hajlamossá.

A „bábaasszonyaiknak" ez a bűnös vigyázatlansága a legtöbb esetben abból ered, hogy mielőtt a kötelességüknek eleget tennének, benéznek egyik kliensükhöz, ahol a kínált „borból" a kelleténél egy kicsit többet isznak. Ezért a bábaasszony miközben a feladatát végzi, elmormog bizonyos szavakat, amelyek kedvenceid közönséges létezési folyamatában a „boszorkánymestereik" varázsigéiként már megrögződtek, és a szegény újszülött lényt, már a „napvilágra jötte" első pillanatában ezek a „káros varázsigék" hatják át.

És ez a varázsige így szól: „Na, ezt jól elfuseráltátok nekem!"

Tehát gyermekem, a „bábaasszonynak" eme bűnös vigyázatlansága miatt, a szegény újszülött lény jelenlétébe beveszi magát a hajlam erre a különös betegségre, amelyet említettem.

És amikor az egyik ilyen ottani háromagyú lény, aki már a világra jöttekor elnyerte a hajlamot a „drámaiaskodásra" eléri egy felelős lény korát, hacsak egy kicsit is tud írni és kedve is van rá, hirtelen megkapja ezt a különös betegséget, és egy papíron belekezd „abszurd okoskodásaiba", vagy mint ott mondják, különféle „színdarabokat" kezd „komponálni".

Színdarabjai témájául általában a múltban elképzelten lejátszódott különféle eseményeket választ, vagy olyanokat amelyek talán lejátszódhatnának a jövőben, vagy egyszerűen a .jelenkori irrealitáshoz" tartozó eseményeket.

Az eme különös betegségben szenvedő lény általános jelenlétében a többi mellett még hét tényleg specifikus tünet is megjelenik.

Az első abban nyilvánul meg, hogy amint ez a különös betegség egy adott lény jelenlétében megjelenik, szüntelenül különleges rezgések terjednek szét körülötte, amelyek a környezetére pontosan egy „öreg kecskebak szagának" hatását keltik.

A második az, hogy egy ilyen lény planetáris teste belső működése módosulásának eredményeképpen a következő változásokon esik át: fenn tartja az orrát; a kezeit - mint mondják - legyező alakba emeli; hangját egy jellegzetes kis köhécselés kíséri, és így tovább...

A harmadik tünet szerint erre a lényre, bizonyos teljesen ártalmatlan, természetes, vagy mesterséges képződmények mindig elrémítő hatást gyakorolnak, olyanok mint például egy „egér", egy „ökölbe szorított kéz", a „színházigazgató felesége", egy „pattanás a saját orrán", a „feleségének a bal papucsa", és rengeteg más dolog.

A negyedik tünet következtében véglegesen elveszít minden képességet a felebarátai pszichizmusának megértésére, vagy megfejtésére.

Az ötödik arra ösztönzi, hogy úgy belső, mint külső megnyilvánulásaiban kritizáljon mindenkit és mindent, ami nem tőle származik.

A hatodik folytán egy bármilyen objektív dolog észleléséhez szükséges adatok még a többi földi háromagyú lényhez képest is jobban elsorvadnak benne.

És végül a hetedik abban nyilvánul meg, hogy „aranyerek" jelennek meg benne, ami mellékesen szólva az egyetlen olyan dolog, amit szerényen visel.

Továbbá, ha egy ilyen beteg lénynek a nagybátyja tagja valamilyen parlamentnek, vagy ha megismerkedett egy egykori „üzletember" özvegyével, vagy pedig, ha valamilyen oknál fogva a felelős kora előkészítésére szánt időt egy olyan környezetben és olyan körülmények között töltötte el, hogy

automatikusan elnyerte a „kenőcs nélkül beférkőzés" képességét, akkor a „színigazgatók", vagy ahogy szintén hívják őket a „birkatulajdonosok" általában elfogadják a „darabját", és megparancsolják a „színészeiknek", hogy azt pontosan úgy adják elő, ahogy ez a „drámaiaskodás" különös betegségét viselő lény kiokoskodta.

Ezek a kortárs művészek azután először elkezdik ezt a művet maguk között, nézők nélkül előadni. Mindezt addig folytatják, míg az „interpretációjuk" a beteg által adott utasításokkal, valamint a „színigazgató" parancsaival tökéletesen meg nem egyezik; amikor végre elérték, hogy a saját tudatuk, vagy a saját érzelmük minden részvétele nélkül úgynevezett „élő automatákká" váltak, akkor azok segítségével és irányításával, akik még nem alakultak át teljesen ilyen „automatákká" - és akiknek ezért az „ügyelő" cím jár ki -, újrakezdik ezeket a gyakorlatokat, de ezúttal ezekben a híres jelenlegi színházaikban összegyűlt, más közönséges lények jelenlétében.

- És most gyermekem, mindabból amit elmeséltem neked, magad is könnyen le tudod vonni a

következtetést, hogy ezek a színházak, azon a sok kellemetlen következményen kívül, amelyeket majd részletezni fogok, semmi olyat nem tudnak nyújtani, ami megfelelne azoknak a magas céloknak, amelyek felé a babiloni tudósok törekedtek, amikor az észlelések tudatos bemutatásának ezt a formáját először megalkották, hogy hozzájuk hasonló más lényekből asszociációs reakciókat váltsanak ki.

Egyébként el kell ismerni, hogy az ő jelenlegi színházaik és színészeik révén - természetesen véletlenül - elértek a közönséges lényi létezési folyamatukhoz egy kis, „nem is olyan vacak" eredményt.

Hogy jobban megértsd miben rejlik ez a kis, „nem is olyan vacak" eredmény, még el kell magyaráznom neked egy másik különlegességet, ami az Itoklanotz elve alapján megjelenő lények általános jelenlétének vált sajátosságává.

Ezen elv szerint, a lények jelenlétében az úgynevezett „ébrenléti állapotukhoz" szükséges energia előállítása az általános jelenlétükben a teljes passzivitásuk alatt lejátszódó asszociációk minőségétől függ, vagy ahogy kedvenceid

mondják „mialatt alszanak"; és fordítva, az alvás „termékenységéhez" szükséges energiát az „ébrenléti állapotuk" alatt bennük lejátszódó asszociációs folyamatok során állítják elő, mely ezáltal tevékenységük minőségétől és intenzitásától függ.

És mindez, eme földi háromagyú lényeknél azóta van így, mióta a Nagy Természet rákényszerült, mint már mondtam, hogy a jelenlétükkel mindaddig velejáró „fulasznitamni" elvet az „Itoklanotz" elvbe változtassa át. A létezési folyamatukban ekkor létrejött egy, a mai napig is érvényesülő sajátosság: ha, mint mondják, Jól alusznak", akkor „jól is lesznek ébren"; azonban, ha „nincsenek jól ébren", akkor rosszul is fognak aludni.

Márpedig gyermekem, mivel ezen utóbbi időkben túlságosan abnormálisán kezdtek létezni, az annak idején létrehozott automatikus ritmus, amely többé-kevésbé elősegítette bennük a megkívánt asszociációk előállítását szintén módosult, ezáltal most rosszul alszanak, és az ébrenléti állapotuk is rosszabb az azelőttinél.

És annak okát, hogy a mai „színházak" a „színészeikkel" együtt véletlenül az alvásuk minőségének feljavítására szolgálnak, azt a következő körülményekben lehet megtalálni.

Amikor a legtöbbjük jelenlétéből véglegesen eltűnt a szükségérzet a „lényi partkdolgkötelességek" önmagában való megvalósítására, és az ébrenléti állapotuk folyamán az elkerülhetetlen sokkokból származó összes asszociáció csak a már „régóta tapasztalt benyomásokból" álló és számtalanszor megismételt, különféle „már automatikussá vált előző lenyomat sorozatok" alapján rögződtek, eltűnt még bennük a háromagyú lények azon ösztönös szükséglete is, hogy vagy a külön szellemmel áthatott belső lényi részeiktől, vagy kívülről jövő tudatos asszociációkra alkalmas észlelésektől számukra létfontosságú különféle új impulzust kapjanak, pontosan azoktól a lényi asszociációktól, amelyektől a lények jelenlétében a „lényi energia" minden fajtájának árváltoztatási intenzitása függ.

Az utóbbi három évszázad során, már maga az életfolyamatuk vált olyanná, hogy legtöbbjük jelenlétében mindennapi létezésük során szinte már létre sem jönnek többé azok a „szembesítő lényi asszociációk", amelyek a háromagyú lé-

nyéknél általában mindenfajta új észlelés következtében jelennek meg, és amely asszociációk teszik lehetővé egyedül az adatok kikristályosodását a saját egyéniségük számára.

Márpedig amióta így folytatják hétköznapi életüket kedvenceid, járva a korunkbeli színházakba, hogy a kortárs színészek abszurd manipulációit szemléljék, ott különféle sokkok sorozata éri őket, amelyek nem kevésbé abszurd és esztelen, már előzőleg észlelt, homályos emlékű képeket idéznek fel bennük, és amelyek akarva-akaratlan az ébrenléti állapotukban többé-kevésbé elviselhető lényi asszociációkat váltanak ki; majd hazatérve, lefekvés után a szokásosnál sokkal jobban alszanak.

Habár ezek a korunkbeli színházak, mindazzal ami bennük lejátszódik, remek eszköznek bizonyultak kedvenceid alvásának feljavítására - természetesen csak manapság! -mégis számtalan objektíven káros

következménnyel járnak a lények - és különösen a fiatalok - számára.

A legnagyobb kár, amit e színházak okoznak az, hogy kiegészítő tényezőül szolgálnak a háromagyú lényekben minden olyan lehetőség végleges megsemmisítéséhez, hogy valaha is megérezzék azon sajátos szükségletüket, amit „valódi észlelések szükségletének" neveznek.

És ez a káros tényező főleg a következő körülményeknek tudható be.

Amikor a színházaikban nyugodtan ülve a kortárs színészeik abszurd, de változatos „manipulációit" és megnyilvánulásait szemlélik, bár a szokásos ébrenléti állapotukban vannak, az összes, akár „gondolati", akár „érzelmi" asszociációjuk a jelenlétükben továbbra is éppúgy játszódik le, mint ahogy az a teljes passzivitásuk, vagyis az alvásuk alatt történne.

Vagyis, mivel ezúton számos véletlenszerű sokkot kapnak, amelyek képesek bennük más benyomássorozatokban rögződött és automatizált észlelésekből eredő sokkokat kiváltani, és amikor minderre rávetődik az „emésztő és szexuális szerveik" működése, akkor ez a helyzet meggátolja ama tudatos lényi asszociációk lefolyását, melyek bármennyire szánalmasak legyenek is, már úgy-ahogy automatikussá váltak bennük, és ezáltal a passzív létezésükhöz szükséges anyagok átváltoztatásának egy többé-kevésbé szabályos ritmusát hoz-

zák létre, miközben az aktív létezésükhöz szükséges anyagoknak át kell változniuk.

Másszóval, a színházaikban eltöltött idő alatt, nem teljesen vannak abban a passzív állapotban, melyben a megszokott ébrenléti állapotukhoz szükséges anyagoknak ez az úgy-ahogy automatizált átváltoztatási folyamata végbemegy; ezért ezek a korunkbeli színházak az említett „valódi észlelési szükségleteik" lerombolásának egy új, káros tényezőjévé váltak.

A jelenkori művészetük többi kártevő oldala közül az egyik legnyilvánvalóbban semmibe vett, de az összes ottani háromagyú lény számára, az úgynevezett tudatos „egyéni lény" elnyerésének lehetősége szempontjából a legártalma-sabb, maguknak a kortárs „művészet képviselőknek" a kisugárzása.

Habár ott, eme káros kisugárzás fokozatosan művészetük minden ága képviselőinek osztályrészévé, vagy sajátosságává vált, részletes „fizika-kémiai vizsgálataim" mégis határozottan kimutatták, hogy különlegesen ártalmasak azoknál a kortárs „művészeknél", vagy „színészeknél", akik a színházaikban előadnak.

Ezek által a „művészek" által kisugárzott rezgések összességének a többi kedvenceidre gyakorolt ártalmas hatása a jelenlegi civilizáció folyamán, különösen az utóbbi időkben vált teljesen nyilvánvalóvá.

Minden bizonnyal már a korábbi korszakokban is voltak bizonyos közönséges lények, melyek ennek a mesterségnek szentelték magukat, de abban az időben a „hasznamusszi tulajdonságok" elnyerésére szolgáló kedvező adatok még nem mindig kristályosodtak ki teljesen mindegyikük jelenlétében, másrészt viszont a többi kedvenceid ösztönösen megérezték a belőlük kisugárzó ártalmas befolyást, és nagyon elővigyázatosak voltak, hogy a megfelelő magatartást tanúsítsák velük szemben.

így a múlt évszázadokban a többi lények ezeket a művészeket avagy színészeket mindenütt úgy kezelték, mint a legalacsonyabb kasztba tartozókat, és undorodtak tőlük. Még manapság is sok közösségben, például az Ázsia kontinensen, nem szabad velük kezet fogni, ami pedig ugyancsak

szokás akkor, amikor más, magukfajta lényekkel találkoznak.

Ezekben a közösségekben tisztátalan dolognak tekintik egy ilyen színésszel egy asztalnál ülni és étkezni vele.

Ezzel ellentétben azon a kontinensen, mely jelenleg az ő úgymond „kultúrált létezésük" legfőbb helye, a lények belsőleg nemcsak ugyanarra a szintre sorolják be ezeket a kortárs színészeket mint saját magukat, hanem manapság még a külső megjelenésükben, és minden egyébben is utánozzák őket.

- Egy remek példa meg fogja erősíteni benned azt, amit éppen mondtam. Kedvenceidnél most általános szokás lett a szakállukat és a bajszukat leborotválni.

Tudnod kell, hogy az elmúlt korokban e hivatásos földi művészeknek a közönséges életük során mindig leborotvált szakállal és bajusszal kellett létezniük.

És férfiasságuknak és aktivitásuknak ezt a „tanúságát" először is azért kellett leborotválniuk, mert mindig más lények szerepét játszva, gyakran meg kellett változtatniuk külsejüket, az arcukat annak megfelelően kifestve, parókát, és hamis szakállat, vagy bajuszt felöltve, amit lehetetlen volt megtenni a saját szakálluk vagy bajszuk jelenlétében; másrészt azért is, mert a régi közösségek legtöbb lénye eme művészek befolyását tisztátalannak és kártékonynak tekintette, és attól félve, hogy az élet közönséges körülményei között véletlenül találkozva velük nem tudnák felismerni őket, és vigyázatlanságból érintkezésbe kerülnének velük, mindenütt törvényerőre emeltek egy rendeletet, ami a művészi, vagy színészi mesterséget űző lények számára előírta, hogy a szakállukat és a bajszukat mindig le kell borotválniuk hogy más lények számára könnyen felismerhetőek legyenek.

Mialatt elmagyaráztam neked a művészeknek előírt szokás eredetét, eszembe jutott egy nagyon józan, és nagyon gazdaságos „igazságügyi intézkedés", amit a háromagyú lények a „tikliamuishi civilizáció" korában alkalmaztak, és ami szintén a szőrök leborotválására vonatkozik, de ezúttal azokéra, amelyek a fejen nőnek.

Ebben a korszakban behoztak egy szigorúan kötelező törvényt, mely elrendelte, hogy azoknak a kis bűnözőknek, aki-

két környezetük hét idős lénye megvizsgált és az előírt négy kategóriába tartozó valamilyen „erkölcstelenségért" vagy „gonosztettért" elítélt - gonosztevők, akikkel manapság az összes „börtönük" zsúfolva van - egy bizonyos ideig mindenütt, a fejük négy oldalának egyikét leborotválva kell mutatkozniuk; továbbá amikor másokkal találkoztak vagy beszéltek, minden ilyen bűnös lény kötelezve volt arra, hogy fedetlen legyen a feje.

Érdekes megjegyezni, hogy akkoriban létezett egy másik törvény is, mely hasonlított a fej leborotválására vonatkozóra, és amelyet a nők erkölcstelen tetteire alkalmaztak.

Csakugyan, az asszonyokra vonatkozóan is volt egy rendelet, amelyet szintén a legszigorúbban betartattak, és amelyet ezúttal hét olyan helybeli idősebb asszony ítéletének vetettek alá, akik a múltbeli cselekedeteik alapján tiszteletben álltak. Az nőkre kiszabott büntetések hét megnyilvánulásra vonatkoztak, amelyeket akkor ott a legnagyobb kicsapongás és erkölcstelenségként vettek számba.

Például, ha a környezete észrevette, hogy egy nő elhanyagolta családi feladatait, nem szentelt elég figyelmet nekik -amit a hét tiszteletre méltó idős asszonynak kellett bizonyítani -, akkor eme törvény értelmében, egy adott időszakban mindenütt festett ajkakkal kellett megjelennie.

Ha különböző, idős asszonyoknak szembetűnt, hogy a gyermekei iránti anyai ösztöne legyengült, eme törvény alapján arra ítélték, hogy egy bizonyos ideig mindenhol, az arca bal felét fehérre és pirosra sminkelve mutatkozzon.

És ha ugyanezen eljárásmód alapján bebizonyosodott, hogy egy asszony hajlamot nyilvánított meg arra, hogy a faj fenntartására egy új lény fogamzásának lehetőségét elhárítsa arra büntették, hogy ezúttal mindenütt, az arcának jobb felét fehérre és pirosra sminkelve mutatkozzon.

Ami pedig azokat az asszonyokat illeti, akik a fő „házastársi kötelességüket" szegték meg, vagyis a törvényes férjüket megcsalták, vagy legalábbis szándékukban állt megcsalni, vagy akik megpróbálták a bennük megfogamzott új lényt elpusztítani, nekik ugyanezen eljárás alapján egy meghatározott időn át mindenhol, az egész arcukat fehérre és pirosra sminkelve kellett megjelenniük.

Ezen a ponton Ahoun a következő szavakkal szakította félbe Belzebub elbeszélését:

- Nagyméltóságú Uram! Az ön összes magyarázata a földi

művészetről, valamint az ottani háromagyú lényekről, akik úgynevezetten annak képviselői, és főleg *a* kortárs „színé szekről" és „komikusokról", engem arra sarkall, hogy a Föld bolygó felszínén eltöltött utolsó tartózkodásom alatt az általános jelenlétemben észlelt és megrögződött benyomása imat felhasználjam arra, hogy a mi drága Hasszinunknak egy jó és praktikus tanácsot adjak.

Miután ezt mondta, Ahoun megszokott várakozó tekintetét éppen Belzebub arcára szándékozta szegezni, amikor észrevette ajkán a jól ismert, mindig szomorú, de jóságos és elnéző mosolyát; így nem is várt tovább a kért engedélyre, s ezúttal Hasszin felé fordulva kissé zavartan így folytatta:

- Ki tudja, kedves Hasszin, talán te is ellátogatsz majd egyszer erre a Föld-bolygóra, és együtt kell élned ezekkel a különös háromagyú lényekkel, akik neked tetszenek...

Azután, még mindig Belzebub stílusát és hanghordozását utánozva hozzátette:

- Ezért akarlak beavatni az általam akaratlanul észlelt kü lönféle benyomások eredményeibe, amelyek a művészet képviselőinek különféle, jelenleg megrögzó'dött típusaira vo natkoznak, valamint a megnyilvánulásaik különlegességeire.

Tudnod kell, hogy a jelenkori civilizáció háromagyú lényei nem elégedtek meg azzal, hogy ezt a mostani művészetet egy hamis dicsfénnyel vegyék körül, és hogy - főleg néhány évtized óta - a művészetnek ezeket az úgynevezett „műértőit" magukkal egyenrangúként kezeljék és minden külső megnyilvánulásukat utánozzák, hanem minden alkalommal még érdemtelenül biztatják és dicsőítik is őket.

És a művészetnek eme kortárs képviselőinél, akik valójában az igazi esszenciájukban majdnem semmiségek, a legkisebb lényi tudat nélkül kialakul az a hibás meggyőződés, hogy ők minden bizonnyal nem olyanok mint a többiek, hanem igen is „magasabbrendű lények" -egy cím, amit önmaguknak adnak - és ennek az az eredménye, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek kikristályosodása a jelenlétükben az összes többi, ottani háromagyú lénynél intenzívebben megy végbe.

Továbbá, e szerencsétlenek abnormális közönséges lényi életkörülményeiket olyan jól megalapozták, hogy az általános jelenlétükben szükségszerűen kikristályosodnak és pszichizmusuk elidegeníthetetlen részévé válnak a kundabuffer szerv tulajdonságainak azok a következményei, amelyeket ők maguk most „hencegésnek", „gőgnek", „hiúságnak", „önteltségnek", „beképzeltségnek", „elvakultságnak", „irigységnek", „gyűlöletnek", „sértődékenységnek" és más hasonlóknak neveznek.

A „művészet" ezen képviselőinél, akik a jelenkori színházak „manipulátorai", ezek a következmények különösen szembetűnó'ek és szilárdan kikristályosodtak. Mindez azért történt így, mert ezeknek a „manipulátoroknak" mindig olyan felebarátaik szerepét kell játszaniuk, akiknek a lénye az övékénél sokkal magasabb minőségű, és bár ők maguk, mint mondtam, valóságos semmiségek, a már automatizált értelmükkel lassacskán egy teljesen hamis képet alakítanak ki önmagukról.

így tehát a teljesen gépies „tudatukkal", és a végérvényesen „zagyva" érzelmükkel mérhetetlenül felsőbbrendűnek érzik magukat valóságos helyzetüknél.

Ezzel kapcsolatban be kell vallanom neked kedves Hasszin, hogy sem a bolygód felszínén történt első látogatásaim során, sem az utolsó ottani tartózkodásom alatt, habár sokfelé voltak különböző kapcsolataim ezekkel a téged érdeklő háromagyú lényekkel, sohasem éreztem általános jelenlétemben a lényi szánalomnak őszinte impulzusát eme lények azon végtelenül szerencsétlen sorsa miatt, amit tőlük szinte független körülmények okoztak.

Azonban a hatodik látogatásunk vége felé, amikorra közülük egyesekben kialakult a belső jelenlétnek az a fent említett fajtája, amit a művészetük szinte összes ágának képviselői birtokolnak, és ezek az újonnan kialakult „típusok", akik a közönséges lényi életfolyamatban a többi ottani háromagyú lénnyel egyenértékű alapon vettek részt, túlzottan abnormális „belső önértékelésükkel véletlenül a látásom észlelési terébe kerültek", akkor ez az észlelés, a szánalom impulzusának kiváltására szolgáló sokként hatottak rám, nemcsak feléjük, hanem az összes

szerencsétlen kedvenced irányában is.

- Most próbáld meg, hogy a figyelmedet nem az összes ottani háromagyú lényre általában, sem a jelenkori művé szetük egyéb képviselőire fordítod, hanem csak azokra, akik méltók lettek a „művész", vagy a „színész" cím elnyerésére.

Bár ténylegesen a valódi esszenciájukat tekintve ők majdnem úgynevezett „semmik" - vagyis valami abszolút nullák, amit csak egy bizonyos látszat takar -, addig ismételgetik mindig és mindenütt kedvenc felkiáltásaikat: „Micsoda géniusz!", „Erre teremtették!", „Ilyen tehetség!", és rengeteg hozzájuk hasonlóan üres kifejezést, míg végül is meggyőzik saját magukat, hogy a környező lények közül egyedül nekik van „isteni eredetük", hogy egyedül ők „fél-istenek".

- Most figyelj jól, és hogy adott időben hasznosítani tudd, igyekezz általános jelenléted megfelelő részeibe átlényegíteni a következő, tényleg nagyon praktikus tanácsomat:

Ha bármilyen okból úgy adódna, hogy a kedvenceid között kell létezned ezen a Föld nevű bolygón, főleg a közeli jövőben - azért nevezem „közelinek", mert kedvenceidnél, a háromagyú lények jelenléte, ugyanúgy mint közönséges életüknek már megrögződött összes külső körülményei gyakran elfajzanak - és te ott bele akarnál kezdeni valamilyen munkába, ami minden tudatos háromagyú lény sajátossága, aminek célja a körülötted élő lények jóléte volna, és amelynek megvalósítása részben tőlük is függ, akkor bármelyik legyen is a jelenkori közösség, amelyikben létezel, és bármilyenek legyenek a „körök", amelyeket a munkád érdekében látogatsz, ha valaha találkozol bizonyos ilyen ottani „művészekkel", sohase mulaszd el, hogy a végletekig elővigyázatos legyél, és tégy meg mindent, hogy jó viszonyban maradj velük.

Hogy meglásd miért kell annyira elővigyázatosnak lenni velük szemben, és hogy jobban el tudd magadnak képzelni ezeket a kortárs földi típusokat, és minden oldalukról megértsd őket, föltétlenül el kell magyaráznom neked két dolgot, amelyek ott számomra nyilvánvalóvá váltak.

Az első az, hogy megint csak az abnormálisán megalapozott közönséges lényi életkörülmények, valamint az ő híres művészetükről alkotott „illuzórikusán felfújt" végzetes ideájuk miatt, a „művészetnek" ezeket a „képviselőit", az ottani

háromagyú lények által róluk előre kialakított vélemény szerint egy képzeletbeli dicsfény övezi, és ezáltal automatikusan egy olyan tekintélyre tesznek szert, hogy véleményüket kedvenceid mindig nagyra tartják, és vitathatatlan igazságként kezelik.

A második dolog abból ered, hogy ezek a nemrég megjelent kortárs típusok kialakulásuk folyamán egy olyan belső jelenlétet sajátítanak el, hogy tudattalanul épp oly könnyen tudnak rabszolgává, mint a külső körülmények megváltozása folytán, esküdt ellenséggé válni.

Ezért azt tanácsolom neked, légy rendkívül elővigyázatos, nehogy olyan ellenségeket szerezz magadnak közülük, akik azután megakadályoznának terveid végrehajtásában.

így hát kedves Hasszin, tanácsom „tzímusa" az, hogy ha netán valóban a Föld-bolygó lényei között kellene létezned, és a mostani művészetnek eme képviselőivel kellene találkoznod, mindenekelőtt sohase mond meg nekik szemtől szembe a valóságot.

Óvjon meg ettől a sors!

Számukra minden igazság egy súlyos sértés, és a másokkal szembeni indulatosságuk majdnem mindig ebből ered.

Az ilyen földi típusoknak szemtől szembe csak azt kell mondani, ami „csiklandozni" tudja a kundabuffer szerv tulajdonságainak az általam már felsorolt, bennük elmaradha-tatlanul kikristályosodott következményeit, vagyis az „irigységet", a „gó'gösséget", a „hiúságot", a „haszontalanságot", a „hazugságot", és így tovább.

És mialatt ott tartózkodtam megfigyeltem, hogy a csiklan-dozási módszerek, amelyek biztos hatással vannak eme szerencsétlenek pszichéjére a következők:

Tételezzük fel, hogy a művészet egyik ilyen képviselőjének az arca olyan, mint egy krokodilé, akkor azt mondd neki, hogy ő egy paradicsommadár élő képe számodra.

Ha egy másik olyan buta, mint egy parafa dugó, mondd neki, hogy szelleme Püthagoraszéval vetekedik.

Ha valamilyen ügyben egy „szuper-idióta" módjára viselkedett, mondd neki, hogy erre még a nagyon körmönfont Lucifer sem talált volna jobb megoldást.

Ha a kinézéséből minden nehézség nélkül rájössz, hogy ő bizonyos ottani betegségbe esett, aminek köszönhetően

napról napra határozottan elrothad - oltsd fel arcodra a legnagyobb meglepetés kifejezését és kérdezd meg tőle:

„Árulja már el nekem, legyen olyan szíves, mi a titka annak, hogy mindig ilyen fiatalosan néz ki, s ennek a „hamvas rózsa" arcszínnek,..." és így tovább. Csak egy dologra kell emlékezned... az igazat sohase mondd.

Bár e bolygó összes lényével így kell bánni, a jelenkori művészet összes ágának képviselőivel szemben ez különösen elengedhetetlen.

Miután ezt mondta, Ahoun egy moszkvai házasságközve-títő mesterkéltségével kliensei esküvőjén, vagy egy párizsi divatáru-kereskedő kényeskedésével egy „felkapott" kávéház teraszán, kezdte rendbe szedni farkának göndör szőrzetét.

Hasszin, a megszokott, őszintén hálás mosolyával nézett rá és így szólt:

- Nagyon, nagyon köszönöm, kedves Ahoun a tanácsodat és az összes felvilágosítást, amit Nagy Világegyetemünk eme minden szempontból annyira meggyalázott bolygója három agyú lényei pszichizmusának bizonyos részleteiről adtál.

Azután Belzebubhoz fordulva a következő szavakat intézte hozzá:

- Magyarázd meg kérlek, kedves nagypapa, lehetséges-e, hogy a babiloni tudósok szándékai és erőfeszítései semmi lyen eredményre sem vezettek, és hogy eme különös bolygó kortárs háromagyú lényeihez semmi, egyáltalán semmi sem jutott el a tudásnak azokból a töredékeiből, amit a Földön abban a korban már megszereztek?

Unokájának erre a kérdésére Belzebub így válaszolt:

- Igen gyermekem, mindannak legnagyobb bánatára, ami a Világegyetemben létezik, munkájuk eredményeiből szinte semmi sem maradt meg sértetlenül, és így kortárs kedvence id semmit sem örököltek belőle.

Az általam leírt módon feltüntetett információkat csak néhány évszázadon át tudták nemzedékről nemzedékre továbbadni.

Rövid idővel „Babilon fénykora" után, megint csak az ő fő különlegességüknek, a „periodikus kölcsönös elpusztítási folyamatnak" köszönhetően, az ottani közönséges lények vé-

gül is nemcsak, hogy majdnem mindent elfelejtettek arról a Legamonizmusról, amely az emberi „afalkanaszoknak" és „szoldzsinokhaszoknak" szinte minden *ágába* beillesztett Hét Törvénye jogos pontatlanságainak kulcsát foglalta magába, hanem fokozatosan elvesztették, mint már mondtam neked, az akkor Babilonban „Hét Törvényének" nevezett, szent Heptaparaparshinokh egyetemes törvényének

még a fogalmát is.

A babiloni korszak lényeinek összes tudatosan előállított műve apránként elpusztult, vagy mert azok az idő hatására maguktól tönkrementek, vagy pedig a kölcsönös elpusztítás! folyamat révén, amikor ez a pszichózisuk elérte azt a fokozatot, amit így neveznek: „minden létező dolog lerombolása a látási észlelés szféráján belül".

Ez volt a két fő oka annak, hogy a babiloni korszak tudósai által tudatosan megvalósított, majdnem összes eredmény e szerencsétlen bolygó felszínéről olyan gyorsan eltűnt, hogy az ő három évszázaduk múltán már majdnem semmi sem maradt belőle.

Fontos még azt is megjegyezni, hogy a második említett ok folytán lassacskán lehanyatlott, majd szinte teljesen eltűnt ennek az új - abban az időben Babilonban megkezdett és azután kifejlesztett - formának a használata, azaz hogy a következő nemzedékeknek különféle információkat és tudás töredékeket az úgynevezett „művészet beavatottjaik" révén adták tovább.

Jól tudom mi módon veszett el ez a szokás, mely szerint bizonyos lények a „művészet beavatottjai" lettek, mivel éppen mielőtt örökre elhagytam volna ezt a bolygót, egy másik célomhoz szükségesnek bizonyult ezt a dolgot alaposan tisztázni.

E célra külön fel is készítettem egy az ottani nőnemű lények közül kiválasztott remek „tikluniát", és a kívánt felvilágosításokat az ő révén szereztem meg.

A „tikluniákat" ott annak idején ‚jósnőnek" nevezték, de a kortárs lények „médiumnak" hívják őket.

így megtudtam, hogy a legutóbbi időben, már csak négy ilyen „művészet beavatottja" létezett, akiknek köszönhetően az ősi művészet értésének kulcsait „egyenes vonalú öröklődés" révén most is továbbadják, és hogy ez a továbbadás ott,

most nagyon körülményes és titokzatos körülmények között megy végbe.

A négy, napjainkban élő beavatott lények egyike az Amerikai kontinensen élő, úgynevezett rézbőrű lények közül származik, egy másik a Fülöp-szigetek lényei, a harmadik az Ázsia kontinens Pianzse forrásvidékén lakó lényei, és a negyedik, az utolsó, az úgynevezett „eszkimók" közül származik.

- Most jól figyelj, és tudni fogod miért alkalmaztam a „majdnem" kifejezést, mikor azt mondtam, hogy három évszázadukkal a babiloni korszak után, az emberi „afalkanaszoknak" és „szoldzsinokhaszoknak" tudatos és automatikus reprodukciója"majdnem" teljesen megszűnt.

Valójában a babiloni korszak lényei által tudatosan megvalósított művekhez kapcsolódó tudományuknak két ágazata véletlenül kedvező körülményekre talált, és bizonyos elemeik nemzedékről nemzedékre szálltak részben tudatosan olyan lények révén, akik magukra vállalták a továbbadásukat, részben automatikusan.

Az egyik ilyen ágazat nemrég szűnt meg létezni, de a másiknak, szinte változatlanul sikerült eljutnia bizonyos kortárs lényekhez.

Ez az az ágazat, amelynek elemei a „szakrális táncok" révén lettek továbbadva nekik.

És egyedül ez, a babiloni tudósok kora óta érintetlenül maradt ág teszi lehetővé néhány ottani háromagyú lény számára, hogy miután bizonyos tudatos erőfeszítések segítségével megfejtették azokat, a különféle, bennük elrejtett és a saját lényük számára hasznos információkat megismerjék.

A második említett ágazat, mely nemrég megszűnt létezni, a babiloni tudósok által a „színek különféle tónusainak összeállításaira" szentelt tudományos ágazat volt, amelyet a kortárs lények „festészetnek" hívnak.

A tudományuk eme ágazatának nemzedékről nemzedékre való továbbadása folytatódott, és habár a századok során majdnem mindenhol fokozatosan eltűnt, egy „Perzsiának" nevezett közösség lényei között még egészen az utóbbi időkig rendszeres ütemben, mind tudatosan, mind automatikusan tovább folytatódott.

És csak pont a bolygódról való végleges távozásom eló'tt -amikor a jelenlegi „európai kultúra" hatása érzó'dni kezdett Perzsiában, és az európai „kollégáik" befolyása alatt a perzsa lények, akik az eme ágazatnak megfelelő mesterséget űzik, *a* maguk során elkezdtek „tudálékoskodni" - akkor szűnt meg ott is teljesen a tudományuk eme ágazatának továbbadása.

Meg kell jegyezni, hogy mindezek ellenére a babiloni korszak műveiből elég sok eljutott a jelenkori civilizáció lényeihez, különösen az európaiakhoz. De ezek a lények, meg sem sejtve az elrejtett „bölcsesség forrását", ezekben a művekben - amelyek nem is az „eredetiek", hanem csak félig elmosódott, a közeli őseik által csinált másolatok voltak, akik még nem voltak teljes „plagizátorok" - és anélkül, hogy a megőrzésükre a rendelkezésükre álló megfelelő praktikus intézkedéseket meghozták volna, egyszerűen csak megtömték velük az úgynevezett „múzeumaikat". Ott, ezeket *a* műveket apránként egyszer s mindenkorra megsemmisítették, vagy legalább is részben megrongálták a gyakori másolók által rájuk kiszabott rossz bánásmód révén, akik különféle savas és maró keverékeket használtak, olyat mint „alabástrom", „halenyv", és mások, csak azért, hogy hencegni tudjanak a bajtársaik, vagy a tanáraik előtt, vagy valami más haszna-musszi célból.

Hogy méltányosak legyünk, el kell ismernünk, hogy időről időre a jelenkori civilizáció bizonyos lényei megsejtették, hogy „valami" el volt rejtve ezekbe a művekbe, amelyek véletlenül eljutottak hozzájuk a Legamonizmus Adeptusai klub tagjai által Babilonban külön megalkotott eredeti formájukban, vagy akár eme eredeti művek nemzedékről nemzedékre való továbbadása folytán elkészített másolatai formájában, amelyeket különféle lelkiismeretes szakemberek csináltak, akiknek, mint már mondtam még nem volt sajátosságuk „plagizálni", és ezért nem változtatták meg mások műveinek a részleteit, hogy a sajátjukénak adják ki. És néha még az is előfordult, hogy bizonyos európai kutatók, miközben nagyon figyelmesen kerestek, rátaláltak ennek a „valaminek" a szándékosan elrejtett egyik, vagy másik töredékére.

így a jelenkori európai civilizáció elején egy bizonyos Ignác nevű szerzetes, aki korábban építész volt, képes volt megfejteni a már abban a korban „ősi művészetnek"

nevezett és a babiloni időkig visszamenő, szinte összes művészeti ágazatban elrejtett ismereteket és hasznos információkat.

Amikor azonban ez az Ignác szerzetes azon a ponton volt, hogy a „felfedezését" más, hozzá hasonló lényekkel megosz-sza, vagyis két szerzetes társával - akikkel együtt küldte el őt az apátjuk, úgyis mint szakértőt, hogy egy templom „alapjait letenni" vezesse, s amely azután hírneves lett -, akkor a kundabuffer szerv tulajdonságainak egyik, „irigységnek" nevezett, bennük kikristályosodott következménye folytán azok őt álmában valami jelentéktelen okból megölték és a planetáris testét a templom építésére szánt kis szigetet körülvevő vízbe dobták.

Ez az Ignác szerzetes az európai kontinensen jött világra és ott nevelték felelős lénnyé; azonban, amikor a nagykorúságot elérte, hogy az életcéljául kitűzött mesterséggel, az építészettel kapcsolatos információkban gazdagodjon, az Afrikai kontinensre ment. És ott belépett, az akkor az „Igazságot Keresők" nevet viselő konfraternitásba, ami ezen a kontinensen létezett. Később, amikor ez a konfraternitás az európai kontinensre vándorolt, és ott elterjedt, és tagjai a „Bencés" nevet vették fel, ő már a rend „teljes jogú testvérei" sorába tartozott.

A templom, amiről beszéltem még manapság is létezik, és azt hiszem most Abbaye du „Mont Saint-Michel"-nek hívják.

Ugyancsak az Európa kontinensen, időnként néhány érdeklődő elmének feltűntek a régi időkből hozzájuk eljutott művészet különböző ágazatának műveiben lévő jogos pontatlanságok; de alighogy felfedezték e pontatlanságok értésének a kulcsát, létezésük már véget is ért.

Az európai kontinens egy másik lényének, aki ugyanerre figyelt fel, és napról napra jobban érdeklődött utána, munkája és a kitartása révén sikerült tökéletesen megfejtenie a művészet szinte valamennyi ágazatának műveit.

Ezt a bölcs földi háromagyú lényt „Leonardo da Vinci"-nek hívták.

- Befejezésül ehhez a kortárs földi művészetről szóló elbeszélésemhez, úgy tűnik helyénvaló lenne még tudomásodra hozni ama számos különleges sajátosság egyikét, amelyet a jelenkori civilizáció e

híres, művészetnek szentelt lényei birtokolnak.

421

Ez a különleges sajátosságuk a következőben nyilvánul meg: minden olyan alkalommal, amikor az egyik említett lény a régi idők különféle műveiben észrevesz valami „törvényszerű logikátlanságot", a saját művészeti ágazatában egy egészen új módon kezd dolgozni, talán azért, hogy a gyakorlat révén tisztázni tudja ezt *a* „törvényszerű logikátlanságot", akkor a környezetének legtöbb lénye, akiknek mestersége ugyanehhez az ágazathoz tartozik mindjárt a követőjévé válik, és úgynevezetten elkezdi ugyanazt csinálni, de természetesen teljesen értelmetlenül.

A jelenkori művészet képviselői pszichizmusának ez a „különleges" jelleme magyarázza meg azt, hogy kortárs kedvenceidnél egyrészt állandóan új „művészeti áramlatok" jelennek meg, másrészt azok, amelyeket az előző nemzedékek, habár csak a divatot követve valahogy helyesen hoztak létre, mindig elvesztik az értéküket.

Bár ez a jelenség a kortárs művészet minden ágazatában megjelenik, mégis, valamilyen oknál fogva a „festészetnek" nevezett ágazattal foglalkozó lények a leghajlamosabbak rá. így manapság ezeknél a szakembereknél rengeteg ilyen módon megjelent „új festészeti áramlat" létezik, amelyeknek semmi közük sincs egymáshoz. A legismertebb új áramlatok a következő neveket viselik: „kubizmus", „futurizmus", „szintézisizmus", „imázsizmus", „impresszionizmus", „kolo-rizmus", „formalizmus", „szürrealizmus", és még sok más, változatlanul „izmus"-sal végződő név.

- Amikor elbeszélésében Belzebub eddig a pontig jutott, a *Karnak* összes utasának patái hirtelen „valami foszforeszká-lót" kezdtek kisugározni.

Ez azt jelentette, hogy a *Karnak* űrhajó a rendeltetési helyéhez, vagyis a Revozvradendr bolygóhoz közeledett. És azonnal egy intenzív tevékenység kezdődött meg azoknak az utasoknak a körében, akik az űrhajóról leszállni készültek.

Belzebub, Hasszin és Ahoun tehát hamar véget vetettek beszélgetésüknek, hogy szintén gyorsan előkészüljenek.

A patáknak ez a foszforeszkáló fénye abból eredt, hogy az űrhajó gépházából eme részek felé a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh koncentrált, szent részeit megfelelő arányban sugározták ki.

422

MÁSODIK KÖNYV

Harmincegyedik fejezet

Belzebub hatodik, utolsó tartózkodása Földünk felszínén

A

MIKOR két „ornakrral" később, vagy mint a Föld-bolygón mondanák, két hónap múltán a *Karnak* rendszer-közötti űrhajó kiszállt a Revozvradendr bolygó légköréből, és elkezdett a Pandatznokh naprendszer irányában, a Karataz bolygó felé esni, Hasszin ismét leült megszokott helyére, és a következő szavakkal fordult Belzebub felé:

- Drága szeretett nagyapa,
- Légy oly jó, mint mindig, és mesélj nekem még valamit a három-központos lényekről, akik a „Földnek" nevezett bolygót népesítik.

Erre válaszolva kezdte Belzebub elmesélni a Föld-bolygóra való hatodik, és egyben utolsó látogatását, így kezdte:

- Ezt a bolygót hatodszor éppen azelőtt látogattam meg, hogy teljes megbocsátást kaptam, s ami azzal járt, hogy el hagyhattam ezt az oly távoli, és a Mindenekfölött Szent Ab szolút Nap közvetlen emanációi által majdnem elérhetetlen naprendszert, vagyis pont a visszatérésem előtt a Világegye tem központjába, az eljövetelem helyére, magába a Mi Kö zös Egy-Lényű Örökkévalónk ölébe.

Ezúttal az események úgy alakultak, hogy elég soká kellett eme eredeti lények között tartózkodnom - valójában a mi éveinkből egynél egy kicsit kevesebbet, ami az ő időszámításuk szerint több mint háromszáz év.

Ezt az utolsó tartózkodásomat e bolygó felszínén, amelyik neked annyira tetszik, a következő körülmények idézték elő.

Tudnod kell, hogy az ötödik látogatásom után, mint azelőtt is, ismét megfigyelés alá vettem kedvenceid, a háromagyú lények életét. Különösen nagy figyelemmel kísértem őket azokban az időszakokban, amikor fő sajátosságuk, a „kölcsönös elpusztítási" folyamat zajlott.

Mégpedig azért kísértem őket oly nagy figyelemmel ezekben az időszakokban, mert mindenáron tisztázni akartam magamnak az ő elképesztően különös pszichizmusuk eme borzalmas szükséglete időszakos megnyilvánulásainak okát.

Előfordult, hogy amint akadt egy kis szabad időm e folyamat során, szinte egy egész marsi napot vagy éjszakát szenteltem a különféle megnyilvánulásaik követésére.

És a Mars-bolygóról, valamint minden egyes előző közöttük tartózkodásom alatt végzett speciális megfigyeléseimnek köszönhetően, az összes, általuk egymás létezésének elpusztítására használt hatékony módszerről végül is elég pontos ismeretet szereztem.

- Márpedig gyermekem, egy napon, amikor ezt a folya matot a Mars-bolygóról a nagy tesszkuánómon keresztül kö vettem, hirtelen valami egészen új dologra figyeltem fel, ami azután hatodik leszállásom indítóokává vált. Azt láttam, hogy egyhelyben maradva csináltak valamit egy bizonyos eszközzel, melyből egy kis füst puffant ki; és rögtön utána az ellenkező oldalon egy lény, vagy teljesen lerombolva vagy a planetáris testének egyes részeiben megcsonkítva esett a földre.

Ez a megállapítás nagyon meglepett, mivel azelőtt még sohasem láttam ilyen kölcsönös elpusztítás! módszert, és a jelenlétemben semmilyen adat sem kristályosodott ki egy logikus szembesítést magyarázatára annak, hogy a felebarát lények létezésének elpusztítására egy ilyen módszert lehessen használni.

Korábbi logikai és pszichológiai magyarázataimat teljesen lehetetlen volt erre alkalmazni.

- Mindaddig úgy véltem, hogy pszichizmusuknak ezt az abnormális különlegességét egy adott kor lényei nem ma guktól sajátították el, hanem csak hosszú évszázadok során szerezték meg és tették magukévá ezt a borzalmas időszakos lényi szükségletet, és mint mindig, megint csak az előző nemzedékek lényei által létrehozott abnormális létezési kö rülmények következtében; napjainkban ez az időnkénti szükséglet már végérvényesen eme háromagyú lények vele járója lett, és tőlük független, külső körülmények folytán el-

kerülhetetlen sajátságosságukká vált, hogy ennek a tevékenységnek eleget tegyenek.

És csakugyan gyermekem, e folyamatok elején, ők még ösztönszerűen távol tartják magukat ettől a természetellenes megnyilvánulástól. De amint a folyamat légkörébe kerülnek, s amint akarva-akaratlan mindegyikük felfedezi, és saját szemével meggyőződik arról, hogy milyen egyszerű a saját felebarátai létezését lerombolni, és ahogy az elpusztulok száma egyre növekszik, kezdi akarata ellenére a saját létezését ösztönösen érezni és automatikusan értékelni. És miután így meggyőzte önmagát arról, hogy a saját létezésének elvesztése abban a pillanatban kizárólag az ellenséges táborban még meg nem

semmisített lények számától függ, attól kezdve képzelődésében a „gyávaságnak" nevezett impulzus felfokozott működése folytán, és egy ilyen helyzetben a már amúgy is legyengült lényi gondolkodásával a józan megfontolásra való képtelensége következtében, továbbá egy természetes létfenntartási vágy eredményeként, a teljes lényével arra törekszik, hogy az ellenség oldalán a lehető legtöbb lény létezését elpusztítsa, és ezáltal nagyobb esélye legyen a sajátját megmenteni. És a létfenntartási vágyuk lassacskán odáig fokozódik, hogy nemsokára mindannyian egy „bestiálisnak" minősíthető állapotba jutnak.

Ami pedig a felebarátaik elpusztítására alkalmazott újonnan megfigyelt módszerüket illeti, arra azon egyszerű oknál fogva nem tudtam alkalmazni ezt a logikus szembesítést amire éppen jutottam, mert az ellenséges táborok meglehetősen távol voltak egymástól, és ilyen félig előnyös körülmények között, a legnagyobb nyugalommal és hidegvérrel, mintha csak unalomból tennék, egy bizonyos tárggyal csináltak „valamit", és ezáltal pusztították el más, hozzájuk hasonló lények létezését.

- így tehát a létezésük kölcsönös elpusztításának ez az új eszköze az esszenciámban megerősítette azt a szükségletet, hogy mindenáron kiderítsem és megértsem igazi okát pszichizmusuk eme szörnyűségének, ami egyedül e különös háromagyú lényeknek vált a sajátosságává.

Mivel ez időben a Mars-bolygón nem volt különösebb tennivalóm elhatároztam, hogy folyó ügyeimet késlekedés nél-

kül elintézem, majd pedig személyesen leszállók bolygódra és ott helyben, bármi áron tisztázom ezt a kérdést, mely állandóan háborgatott, hogy ezt megoldva már ne kelljen többé a Nagy Világegyetemünk eme jelenségeire gondolnom.

Néhány marsi nap multával el is repültem, ismét csak az *Alkalom* űrhajón.

Ezúttal úgy határoztunk, hogy az Ázsia kontinensen szál-lünk le, egy „Afganisztánnak" nevezett ország közelében, mivel elutazásunk eló'tt a tesszkuánónkon keresztül tisztán láttuk, hogy a kölcsönös elpusztítási folyamatnak „legújabb kiadása" pont ebben az országban játszódik.

Miután egy Afganisztánhoz közeli vidéken leszálltunk elhatároztuk, hogy *Alkalom* űrhajónkat valami elszigetelt, a kedvenceid által az utóbbi idó'kben benépesített vidékektó'l távol eső' helyen kötjük ki.

Meg kell mondanom, hogy az utóbbi idó'kben bolygód felszínén már nem volt könnyű az űrhajónk számára kikötésre alkalmas helyet találni, mivel kedvenceid már rengeteg „tengeri közlekedésre" szánt eszközt gyártottak maguknak, amit ó'k „hajónak" hívnak, és ezek a hajók szüntelenül jöttek-mentek minden irányban, főleg a kontinensek körül.

Igaz, hogy *Alkalom* űrhajónkat az ő látószerveik számára észlelhetetlenné tudtuk volna tenni, de magát a jelenlétét kellett volna megsemmisíteni ahhoz, hogy egy ütközés állandó kockázata nélkül a vízen tudjon maradni.

Ezért úgy határoztunk, hogy űrhajónkat ezúttal az „Északi Sarkon" helyezzük el, ahová az ő hajóiknak még nem volt lehető'ségük eljutni.

- Mialatt bolygód felszíne felé tartottunk, a kölcsönös elpusztítási folyamat Afganisztánban véget ért.

Mindazonáltal én ennek az országnak közelében maradtam, mivel az ilyen folyamatok akkor az Ázsia kontinensnek pont ezen a részén játszódtak le a leggyakrabban.

Mivel bolygódra való eme utolsó személyes leszállásom során szándékomban állt minden áron megszerezni a „teljes ismeretét" ennek a jelenségnek, mely az esszenciámat szüntelen nyugtalanította, vagyis tisztázni minden aspektusát azoknak az okoknak, amelyek révén a neked tetsző' háromagyú lények pszichizmusa egy ilyen „csodálatos jelenséggé"

vált, nem tértem vissza olyan gyorsan a Mars-bolygóra, mint az eló'zó' alkalmakkor, hanem létezésemet majdnem háromszáz éven keresztül a kedvenceid között folytattam.

Most, hogy elmondom az információkat, amelyek a neked annyira tetsző' Föld-bolygó háromagyú lényeinek általános jelenlétébe különféle okokból elhelyezett adatok eredményeit megvilágítják, az esszenciám sürget és buzdítja az „Én"-emet, valamint általános jelenlétem összes szellemmel áthatott részét, hogy kihangsúlyozzam azt a tényt, hogy e bolygód felszínén való utolsó személyes tartózkodásom alatt kedvenceid pszichizmusának részleteit nekem nemcsak különálló egyénekként kellett nagyon komolyan tanulmányoznom és gyakorlatban is megtapasztalnom, hanem e lények pszichizmusának észleléseit és megnyilvánulásait a tömegben is, különféle környező körülmények kombinációitól valamint az egymásra gyakorolt kölcsönhatásaiktól függően.

E kísérletekhez ez alkalommal még az általános tudománynak azt a három ágazatát is alkalmaznom kellett, amit mi „szaonolturikónak", „gazometrnolturikónak", és „szakukinolturikónak" hívunk; valami hasonlót kedvenceidnél is megtalálunk az „orvostudomány", a „pszichológia" és a „hipnotizmus" neve alatt.

Gyakorlati kutatásaimnak köszönhetően a hatodik, és utolsó ott-tartózkodásomnak már az elején kategorikusan meggyőződtem arról, hogy a pszichizmusuk furcsaságának okai a legtöbbjüknél nem abban a szokásos tudatban rejlettek, amelyben az úgynevezett „ébrenléti állapotuk" folyamán számukra automatikussá vált létezni, hanem abban a tudatban, ami az abnormális közönséges lényi létezésük folytán lassacskán az általános jelenlétük mélyébe lett visz-szafojtva, és habár ennek kellene a valódi tudatuknak lennie, bennük ez primitív állapotban marad, és ó'k ezt „tudatalattinak" nevezik.

Különben az általános pszichizmusuknak pont ez a „tudatalatti" része az, amelyiket emlékszel rá?... - elsőként a Nagyon Szent Ashyata Sheymash figyelt meg, aki megállapította, hogy abban a negyedik, „objektív lelkiismeretnek" nevezett szent impulzus adatai még nem sorvadtak el.

- Miután fő lakóhelyül az Ázsia kontinens közepén fekvő, „Turkesztán" nevű vidéket választottam ki, nem elégedtem meg azzal, hogy csak azokra a vidékekre menjek el, ahol az engem érdeklő folyamat játszódott le, hanem emellett a fegyverszünetek és a csendes időszakok alatt sokat utaztam, s majdnem az összes kontinenst meglátogattam - kivéve azt, amelyik jelenleg az „Amerika" nevet viseli - és ezen utazások alatt találkoztam a legtöbb úgynevezett „nemzetiséghez" tartozó lénnyel is.

Utazásaim során sehol sem időztem sokáig, kivéve az Ázsia kontinens bizonyos független, „Kínának", „Indiának" és „Tibetnek" nevezett országaiban, és persze abban a „félig ázsiai, félig európai" közösségben, mely ez utóbbi időkben az összes közül a legnagyobb lett, és az „Oroszország" nevet viseli.

Eleinte az összes időmet ami a magamnak erre az időszakra megadott elsődleges célra irányuló megfigyelésekből és kutatásokból fennmaradt, az ottani „nyelvek" tanulmányozására szenteltem, hogy képes legyek mindenhol a különféle „típusokhoz" és különböző „nemzetiségekhez" tartozó lényekkel a megfelelő kapcsolatokat létrehozni.

Talán még nem ismered gyermekem, azt a csodálatra méltó abszurditást, ami szintén csak ezen a szerencsétlen bolygón jelenik meg - megint csak a közönséges létezésük abnormális külső körülményei következtében -, hogy a „beszédes kapcsolataikhoz" annyi egymástól teljesen különböző „nyelv", vagy „tájszólás" létezik, ahány elkülönült és független csoport van, amibe apránként szétoszlottak; pedig a mi Nagy Világmindenségünk összes többi háromagyú lényekkel népesített bolygóján mindenhol a „hangokkal kifejezett kölcsönös kapcsolatnak" csak egy formája létezik.

Igen... ez a „soknyelvűség" szintén kizárólag eme különös, neked tetsző háromagyú lényeknek egyik sajátossága és jellegzetessége.

Mindenhol, minden talpalatnyi földön, sőt minden icipici, a többitől a véletlen folytán elkülönült független csoport számára ezek a különös lények beszédes kapcsolataikhoz egy „sajátos tájszólást" alakítottak ki, és még továbbra is folytatják ezt.

így napjainkban a Föld-bolygón, ha egy valamilyen vidék lakója véletlenül ugyanannak a bolygónak egy másik részén találja magát, felebarátaival nem tud létrehozni semmilyen kapcsolatot, hacsak meg nem tanulja a nyelvüket.

Még velem is, aki akkor tökéletesen tudtam vagy tizennyolcat az ő „nyelveikből", velem is előfordult néha, hogy olyan körülmények közé kerültem, ahol még a lovaimnak sem tudtam takarmányt szerezni, pedig a zsebem tele volt azzal, amit ők „pénznek" hívnak, amiért ott általában a legnagyobb örömmel odaadnak bármit, amit csak akarsz.

Tehát előfordulhat, hogy az egyik valamilyen városban élő szerencsétlen lénynek, aki az abban a városban használatos összes „nyelvet" ismeri, valami oknál fogva el kell mennie egy másik helyre, ami néha az ő „kilométereikből" alig pár százra fekszik - körülbelül ötvenre a mi „klintra-nainkból" - ez a szerencsétlen háromagyú lény, a jól-rosszul kialakult létezési helyéhez ilyen közel, a szóban forgó abnor-mitásoknak és annak következtében, hogy az ösztönös észlelések adatai e szerencsétlenek jelenlétében már régóta elsorvadtak - szóval ez a boldogtalan hirtelen meg lesz fosztva minden képességétől, és nem lesz képes kifejezni azt, amire szüksége van, sem bármit is megérteni abból, amit mondanak neki.

Nemcsak, hogy nincs semmi közös e számos „nyelv" között, hanem még vannak közöttük olyanok is, amelyek egyáltalán nem felelnek meg a Természet által a lények általános jelenlétébe külön e célra alkalmassá tett, „hangszálnak" nevezett szerv képességeinek; még én magam is, akinek e téren náluk sokkal több lehetőségem van, én sem voltam mindig képes bizonyos szavakat kiejteni.

A Föld-bolygó lényei különben maguk is rájöttek erre az „abszurditásra", és nemrég, amikor még ott voltam, az „erős" közösségeiknek több „képviselője" megegyezett abban, hogy összejönnek, és együtt találnak megoldást arra, hogyan lábaljanak ki ebből a nehézségből.

A jelenlegi fontos közösségek ezen képviselőinek alapvető szándéka az volt, hogy kiválasszák az egyik ilyen, ott elterjedt „nyelvet", és annak használatát az egész bolygóra kiterjesszék.

És mint történni szokott, ez a valóban értelmes szándék természetesen semmire sem jutott az ó' elkerülhetetlen „vi-szálykodásaik" következtében, amelyek miatt a legjobb vállalkozásaik is mindig csődbe mennek.

Szerintem hasznos volna számodra, ha egy kicsit részletesebben elmondanám, hogy ezúttal miből eredt a nézeteltérésük, mivel így lesz egy jellegzetes példád az összes „viszálykodásra", amely közöttük meg szokott jelenni.

Ki tudja miért, a jelenlegi erős közösségek eme képviselői egy közös planetáris nyelv kiválasztásához a választékot mindjárt a következő nyelvekre korlátozták: *a* „régi görög", a „latin", és az a kortárs lények által nemrég kitalált nyelv, amit „eszperantónak" hívnak.

A három nyelv közül az elsőt ama régi közösség lényei alakították ki a „beszédes kapcsolataikra", akikről már elmeséltem, hogy egy kis ázsiai halász csoportból eredtek és azután tekintélyesek lettek, ők azok a lények, akik hosszú időn át a „tudományok kitalálásának" szakértői voltak.

E közösség lényeitől, vagyis a régi görögöktől, a sok különféle „tudományon" kívül még a „nyelvezetük" is eljutott a kortárs lényekhez.

A közös planetáris nyelvnek javasolt második nyelvet, vagyis a „latint", annak az ókori közösségnek lényei beszélték, amelyet, mint már mondtam, az ázsiai pásztorok kis csoportja alapított, azok, akiknek leszármazottai okozták az őket követő összes nemzedék lényeinek jelenlétében egy elfajzott funkció fokozatos kialakulását, mely a jelenkori kedvenceidben véglegesen megrögződött és a velejárójukká vált, és amelynek folytán a bennük megjelenő fejlődésre irányuló impulzusok automatikusan, már a gyökerükben megbénulnak - funkció, amit ők „szexualitásnak" hívnak.

Márpedig, amikor ezeknek a mostani, különböző hatalombirtokló közösségeknek képviselői összegyűltek, hogy együtt válasszanak ki egyet a három említett nyelvből, egyiknél sem tudtak megmaradni a következő megfontolások alapján:

A latin túl szegénynek tűnt, a szókincsét illetően.

S igaz is gyermekem, a pásztorok, a korlátolt szükségleteikkel, nem tudtak bő szókincset kialakítani; és bár a nyelvük később egy nagy közösség nyelve lett, az orgiákhoz szüksé-

ges speciális szavakon kívül semmi olyasmit nem adtak hozzá, ami bolygód kortárs lényei számára alkalmas lehetne.

A görög nyelv gazdag szókincse folytán könnyen szolgálhatott volna egyetemes nyelvként, mivel a régi halászok, a mindenféle fantasztikus tudománnyal együtt rengeteg, azoknak megfelelő szót is kitaláltak, amelyek azután megmaradtak ebben a nyelvben; de a hatalombirtokló közösségek képviselőinek nem eshetett rá a választásuk, megint csak az eredeti pszichizmusukból eredő egyik különlegességük folytán.

Tény, hogy az összes lény, aki egy közös planetáris nyelv kiválasztására összegyűlt, olyan közösségeknek volt a képviselője, amelyek a jelenkori civilizáció ezen időszakában nagy hatalmat birtokoltak, vagy mint ők mondják „hatalmassá" váltak.

Ugyan, ezt a régi nyelvet még beszélik egy mostani, „Görögországnak" hívott közösség lényei; akiknek - habár ők a régi „nagy Görögök" leszármazottai - manapság még sincs annyi „ágyújuk" és „hadihajójuk", mint eme „fontos" közösségek bármelyikének, amelyeknek képviselői összegyűltek, hogy egyhangú megegyezés alapján kiválasszanak egy közös nyelvet az egész bolygó számára.

Ezért valószínűleg a képviselők, akik ezt a nyelvet elutasították valahogy így érvelhettek:

„Hogy az ördögbe beszélhetné az egész világ egy ilyen jelentéktelen közösség lényeinek a nyelvét, amelyiknek még ahhoz sincs elég ágyúja, hogy a képviselőinek velünk egyenrangúan joguk legyen részt venni a mi „nemzetközi five o'clock"-jainkon!"

Természetesen az ottani kortárs lények, akik a „tekintélyes" közösségeket képviselik, semmit sem tudnak az igazi okról annak, miért válik a felebarátaiknak ez vagy az a csoportja, amelyik a bolygójuk egyik vagy másik részén lakik, másszóval az általuk kialakított közösségek egyike, néha ideiglenesen „tekintélyessé" vagy „hatalmassá".

Még a leghalványabb sejtelmük sincs arról, hogy ha ez így van, az egyáltalán nem e „közösségek" lényeinek különleges képességei miatt van, hanem kizárólag attól függ, hogy az egyetemes nagy trogoautoegokratikus folyamat, az egész naprendszerük harmonikus mozgásával összefüggésben, egy

adott időszakban a bolygójuk melyik részétől követel meg többet azokból a rezgésekből, amelyek vagy a kisugárzásukból, vagy a bennük lejátszódó szakrális raszkuárnó folyamatából erednek.

Ami pedig az összegyűlt képviselők által az egész bolygón elterjeszteni szándékozott harmadik nyelvet illeti, vagyis az eszperantót, az még az ő szokásos, a „habzó szájjal" kifejezéssel jellemzett veszekedéseikre sem adott alkalmat, mivel még az ő kurta eszükkel is rögtön rájöttek, hogy ez a nyelv a szándékaiknak semmilyen formában sem felelne meg.

Ennek az új „nyelvnek" feltalálói bizonyára azt képzelték, hogy egy nyelv valamilyen, az ő jelenlegi „tudományaikhoz" hasonló dolog lehet, amit ki lehet dolgozni otthon, az íróasztalnál ülve; még eszükbe se jutott, hogy minden többé-kevésbé „praktikus" nyelvezet csak több évszázad alatt tud kialakulni, és még úgy is csak egy többé-kevésbé normális lényi életfolyamat során.

Ez az ottani új találmány, az „eszperantó", legföljebb a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk tyúkjainak lehetne hasznára, amikor azok őróla tréfás anekdotákat költenek.

Egyszóval, ez a remek tervük, hogy egy közös planetáris nyelvet létrehozzanak, az ő „szertelen abszurditásukon" semmit sem változtatott; napjainkban is maradt minden a régiben, vagyis ez az aránylag kis bolygó, néhány nyomorúságos „félholt szárazföldjével", nem szűnt meg, mint szintén a

kedves mesterünk, Mullah Nasszr Eddin mondja, egy „ezernyelvű szörnyeteg" lenni.

- Márpedig gyermekem... miután elkezdtem az ezúttal kitűzött fő célomnak megfelelő kutatásokat; vagyis hogy mindenáron megtudjam, hogy e bolygó háromagyú lényeinekjelenlétében milyen okok hoztak létre egy ilyen egyedülálló pszichizmust, és szükségem lett a pszichizmusuknak bizonyos, az általános jelenlétükben elrejtett részleteit felderíteni, már ez utolsó közöttük tartózkodásom elején váratlanul a következő nagyon komoly nehézségre bukkantam: ezeket a tudatalattijukban rejlő tulajdonságokat csak a szándékos részvételükkel lehetett felismerni, vagyis ama tudat segítségével, mely a századok során az ébrenléti állapotukban a sajátosságukká vált.

Továbbá rájöttem, hogy szükségem volt elérni ezt a szándékos részvételt az ottani háromagyú lények összes különféle típusánál, amelyek ez utóbbi időben ott végérvényesen kialakultak.

De ebben a korszakban, az „őszinteségnek" nevezett lényi impulzus összes adatai a jelenlétükben már olyan mértékben elsorvadtak, hogy már semmilyen lehetőségük nem volt arra, még ha kívánták is, hogy őszinték legyenek, nemcsak saját felebarátaikkal, hanem még önmagukkal szemben sem, vagyis képtelenek voltak az egyik szellemmel áthatott részükkel egy másikat pártatlanul kritizálni vagy megítélni.

Ezzel kapcsolatban legutóbbi speciális kutatásaim kimutatták, hogy az önmagukkal szembeni őszinteségre szolgáló adatoknak elsorvadása - amelyeket nekik is birtokolniuk kellene -, egészen más okból ered, mint a másokkal szembeni őszinteség lehetőségének elsorvadásáé.

A saját maguk előtti őszinteség elsorvadásának oka az általános pszichizmusuk koordinációjának zűrzavarából ered.

Tény az, hogy a kedvenceid körében eltöltött hatodik tartózkodásom elején, egyrészt az általános jelenlétükben még kikristályosodtak azok az adatok, amelyek bennük épp úgy, mint minden háromagyú lényben az „önmagában csalódás" lényi impulzusát váltják ki, s amelyeket ők maguk „lelkiismeret-furdalásnak" neveznek, másrészt viszont a közönséges lényi életfolyamatukban minden, mind külső, mind belső megnyilvánulásuk egyre kevésbé volt egy háromagyú lényhez illő.

Ennek folytán egyre gyakrabban jelentek meg jelenlétükben a „lelkiismeret-furdalásnak" nevezett lényi impulzus megnyilvánulásának indító okai. De mivel az így felidézett lényi érzetek hasonlítanak a „lényi partkdolgkötelességek" által kiváltottakra, azok elkerülhetetlenül a háromagyú lények általános jelenlétével veleszületett „tagadó elvnek „elfojtását és leigázását vonták maguk után, amit „ön-megnyugtatásnak" neveznek. Attól kezdve általános jelenlétük összes, akár külső, akár belső megnyilvánulása alatt, amit egyik vagy másik független szellemmel áthatott lokalizációjuk természetes ösztönzései váltanak ki, minden alkalommal megjelenik bennük ez a számukra kellemetlen „lelkiismeret-furdalás" érzet, és először a legkörültekintőbb

részeik kezdeményezésére szándékosan, majd pedig csak az elnyert szokás ereje folytán kezdenek minden „önkritikát „elfojtani és fokozatosan kirekeszteni.

És mivel ennek a szervezetüket egyre jobban elárasztó „tehetetlenségnek" gyakori megismétlődése a pszichizmusuk teljes működésének diszharmóniáját vonta maga után, az általános jelenlétükből apránként szinte teljesen eltűntek a Nagy Világegyetemünk összes háromagyú lényében szükségszerűen benne rejlő adatok az őszinteség megnyilvánítására, még önmaguk irányában is.

Annak okát pedig, hogy az általános jelenlétükből a felebarátaik iránti „őszinteségre való képességhez" a megkívánt adatok eltűnnek, a kölcsönös kapcsolatoknak abban az ott már régóta létrehozott abnormális formájában kell keresni, amelyeket, mint már mondtam neked, a „kasztokba" és „társadalmi osztályokba" való felosztásukra alapoztak.

- Amint a velejárójukká vált ez a szokás, hogy különböző ártalmas kasztokba osszák magukat,

mindegyikük általános jelenlétében két sajátos, teljesen ellentétes „szerves tulajdonság" kezdett kikristályosodni, amelyek megnyilvánulásai lassacskán megszűntek úgy a közönséges tudatuktól, mint a „tudatalattijuktól" függni.

Ennek a két tulajdonságnak folytán viselkednek egymással szemben mindig vagy „fennhéjázóan „, vagy „szolgaian".

Mindaddig, amíg ez a két tulajdonság megnyilvánul bennük, minden úgynevezett „egyenrangú" kapcsolat bárkivel szemben megbénul; így az ő közönséges, akár belső és őszinte, akár pusztán külső és megszokott kapcsolataikat úgy vezették be, különösen az utóbbi időkben, hogy ha valaki egy olyan kasztba tartozik, amit magasabbnak tekintenek a másik kasztjánál, akkor ezzel a másikkal kapcsolatban mindenben és mindig megjelennek benne az ott „fennhéjá-zásnak", „megvetésnek", „leereszkedésnek", stb.... nevezett impulzusok. De ha valaki úgy véli, hogy a kaszt amelyikbe tartozik a másikénál alacsonyabb, akkor elkerülhetetlenül az „alantasság", a „hamis alázat", a „szolgaiság", a „talpnyalás", a „megalázkodás" és más, ehhez hasonló sajátos impulzusok jelennek meg benne, amelyek együttesen szüntelenül megfosztják jelenlétüket attól a képességtől, amit úgy neveznek:

„tudatában van a saját egyéniségének", s aminek bennük is jelen kellene lennie.

Mivel ezek a tulajdonságok az általános jelenlétük velejárójává váltak, így fokozatosan leszoktatták őket arról, hogy a felebarátaikkal szemben őszinték legyenek, míg végül automatikusan meg is szűntek képesnek lenni arra, még a saját kasztjukon belüli lényekkel szemben is.

Ezért gyermekem, mivel a kedvenceid között éltem, elhatároztam, hogy ezúttal az ottani mesterségek közül azt választom, amelyik lehetővé teszi számukra néha automatikusan olyan kapcsolatok létrehozását, amelyekben egy bizonyos pontig őszinték tudnak lenni - és ezt azért tettem, hogy alkalmam nyíljon a kutatásomhoz elengedhetetlen kérdéseket feltenni, és így az azok kellő megvilágításához szükséges anyagot megszerezni.

így tehát, azon szakemberek egyike lettem, akiket ott „orvosnak" neveznek.

Ez a mesterség többé-kevésbé a mi „tzirliknerjeinknek" felel meg.

Ezen a mesterségen kívül még van ott egy másik is, amelynek képviselőivel kedvenceid automatikusan talán még őszintébbek lesznek mint az orvosokkal, főleg a „belső élményeiket" illetően, miként mondják, és a kérdéseim tisztázására pont erre volt leginkább szükségem.

Ugyanakkor, bár ez a mesterség, aminek leggyakrabban a „gyóntató" nevet viselők szentelik magukat, több anyagot szolgáltathatott volna kutatásaimhoz, mégsem ezt választottam magamnak azon egyszerű oknál fogva, hogy ez a mesterség mindig egy külső szerep eljátszására kötelez, így sohasem engedi figyelembe venni a saját maga által átérzett igazi belső impulzusokat.

Mielőtt folytatnám, még egy kis magyarázatot is kell adnom neked ezekről az ottani kortárs „orvosokról", akiknek a mi „tzirliknerjeinknek" kellene megfelelniük.

Minden bizonnyal már jól tudod, hogy nálunk a Karataz bolygón a „tzirliknerek" - a mi Nagy Világegyetemünk már kialakult, háromagyú lények által népesített többi bolygóin nekik megfelelő lényekhez hasonlóan, azok a felelős individuumok, akik önkéntesen magukra vállalnak környezetük lényeire vonatkozó esszenciális kötelezettségeket, s akik

egész életüket szándékosan arra szentelik, hogy a „területük" lényeit a lényi kötelezettségeik megvalósításában segítsék, akkor, amikor ez a lény bármilyen okból, vagy egyszerűen a planetáris teste egyik funkciójának ideiglenes rendellenessége miatt képtelenné válik a saját külső' vagy belső' lényi kötelességeinek megvalósítására.

El kell ismerni, hogy annak idején a te bolygódon a manapság „orvosnak" nevezett szakemberek majdnem olyanok voltak és majdnem ugyanazt csinálták, mint a tzirliknerek. De az idő multával a felelős lények, akik ott ennek a mesterségnek szentelték magukat - vagyis e kimagasló lényi kötelesség önkéntesen magára vállalt beteljesítésére -fokozatosan elfajultak - mint minden más e különös bolygón

-, és ők maguk is rendkívül sajátossá váltak.

És napjainkban, amikor egyik kedvenced planetáris testének működése elromlik, és ez a lény már nem tudja a lényi kötelességeit beteljesíteni, ő is igénybe veszi az egyik ilyen kortárs „orvost"; és minden bizonnyal, ez az orvos el is jön hozzá, de ami a segítségének, és a magára vállalt kötelességek beteljesítésében az esszenciája megnyilvánulásának módját illeti - mint a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk mondaná -, „ott van a Vermasszan Zerunan Alaram kereskedő döglött tevéje eltemetve".

Először is tudnod kell, hogy manapság a legtöbb esetben ezek a szakemberek azok, akiknek sikerült a felelős lénnyé válásuk előkészítő periódusában rengeteg különféle információt „bemagolni „azokról a módszerekről, amelyekkel meg lehet szabadulni az úgynevezett „betegségek „minden lehetséges fajtájától, s amelyeket a szenilis vénasszonyok már időtlen idők óta tanácsoltak, és alkalmaztak is erre a célra.

Az említett betegségektől való megszabadulásra alkalmazott eszközök között élenjárók azok, amelyeket ott „orvosságnak" neveznek.

És amikor az egyik ilyen fiatal lényből egy felelős szakember lesz, és más lények hozzá fordulnak segítségért, ő pontosan ezeket az orvosságokat írja elő nekik.

Ezzel kapcsolatban az értelmed kifejlesztéséhez nagyon hasznos volna általános jelenlétedet egy új „logikneszteri beültetéssel" meggazdagítani, más szóval egy információval,

ami e jelenkori szakemberek pszichizmusa által elsajátított egyik nagyon eredeti tulajdonságra vonatkozik.

Ezt az eredeti pszichikai tulajdonságot e földi szakemberek rögtön elsajátítják amint megkapták a „hivatalos orvos" címet, és az mindaddig megnyilvánul bennük, amíg a vágyuk tart, hogy a rájuk szoruló lényeken segítsenek.

Tény az, hogy az általános jelenlétükben a segíteni vágyás intenzitása, valamint maga a másoknak nyújtott segítség minősége is, mindig kizárólag az abban a házban „uralkodó szagtól" függ, ahová hívták őket.

Más szóval, ha a házban, ahova ezt a szakembert hívják, meg lehet szimatolni az úgynevezett „angol fontot", e szag miatt nemcsak a szenvedő lényen segítés belső „lényi vágya" hág a tetőfokára, hanem még a planetáris testének külső megnyilvánulásai is rögtön olyanok lesznek, mint egy „dzédzatcsuné", vagyis egy vert kutyáé.

Ez a szag a legtöbb kortárs orvos arcának még egy „talpnyaló" kifejezést is ad, és a „rövid farkát" is ugyancsak behúzva tartja.

Ellenben, ha *a* házban, ahová ezt a földi orvost hívták egy szenvedő lény mellé a leértékelt „német márka" szaga uralkodik, akkor a belső „lényi vágya" a paciensen segíteni szintén fokozódik, de kizárólag azért, hogy a lehető leggyorsabban megfogalmazzon egy úgynevezett „orvosi receptet" - ami egy másik német találmány - és, hogy mennél előbb kikerüljön ebből a házból.

Itt azt is el kell mondanom neked, hogy ebben a második esetben, amikor eme orvosi mesterséget űző lények egyike elhagyja a házat, ahol szükség volt a segítségére, és az utcán továbbmegy, az egész megjelenése, még az arcizomzatáig is, változatlanul valami olyasmit fejez ki, amit így lehetne lefordítani: „Hé! Ti mind, idétlen kis alakok, vigyázzatok! Különben úgy eltiporlak benneteket, mint egy svábbogarat. Nem látjátok, hogy itt nem akárki megy ám, hanem a tudománynak egy igazi képviselője, aki elsajátította mindazt a tudást, amit csak el lehet nyerni ma a legfelsőbb oktatásban?"

Időszerű lesz most elmondani neked ezeket az „orvosságokat „illetően, amelyekről éppen szó volt, és amelyek mindenféle elnevezés alatt nagy mennyiségben léteznek, hogy azokat a közönséges lények a kortárs orvosok tanácsára,

úgynevezetten a különféle betegségeik megkönnyebbítésére veszik be.

Feltétlenül fel kell, hogy világosítsalak erről... Ki tudja ?... Talán majd egyszer neked is e különös bolygón és e csodabogár lények között kell majd élned, és nem fogod tudni, mit csinálj ezzel a számtalan orvossággal, sem azt, hogy milyen fontosságot tulajdonítsál nekik.

Mindenekelő'tt tudd, és emlékezz vissza rá, hogy az összes ottani fiatal háromagyú lény, aki az orvosi pályára készül, miután elérte a feleló's kort, mást nem is tesz, mint „bemagolja „a lehető' legtöbb orvosságnak a nevét abból a több ezerből, amit most ott ismernek.

És később, amikor már ezt a mesterséget hivatalos „orvosi" címmel gyakorló feleló's lénnyé vált, és egy segítségére szoruló lény betegágyához hívják, az egész segítsége abban nyilvánul meg, hogy egy többé-kevésbé intenzív lényi erőfeszítést tesz bizonyos ilyen orvosságok nevének visszaidézé-sére, és azokat felírja egy „orvosi receptnek" nevezett papírdarabra, hogy azzal megjelölje azt a keveréket, amit az általa „páciensemnek „hívott lény planetáris testébe be kell juttatni. Erőfeszítésének intenzitása először is a páciens „társadalmi helyzetétől" függ, másodszor azon lények számától, akik a beteget körülveszik, és őt lesik.

Majd az orvosi receptet, amit ez a korunkbeli „tzirlikner" megírt, a segítségére szoruló lény hozzátartozói az ő egyik ..gyógyszertárukba" viszik, ahol a gyógyszerész a kért „keveréket" elkészíti.

- Nagyon jól meg fogod érteni, hogy ezekben a gyógyszertárakban pontosan mivel és hogyan készítik el ezeket a „keverékeket", ha már elmondtam neked az erre vonatkozó, ott megszerzett sok információ egyikét, melyet pont egy gyógyszerész mesterséget űző lénytől kaptam.

Ez a történet abban az időben játszódott le, amikor gyakran ellátogattam az Oroszország nevet viselő közösségbe.

E nagy közösség két fővárosa egyikében, mely a „Moszkva" nevet viseli, véletlenül egy ilyen gyógyszerész szakemberrel alakítottam ki baráti kapcsolatot.

Ez a gyógyszerész az ottani felfogás szerint már idős lény volt, jólelkű, és még mondhatnánk szolgálatkész is.

Az úgynevezett „zsidó valláshoz" tartozott.

Ezzel kapcsolatban el kell mondanom, hogy nem is tudom miért, de majdnem minden kontinensen a gyógyszerész lények legtöbbje ehhez a „zsidó valláshoz" tartozik.

Amikor csak Oroszországnak ebbe a második legfontosabb városába utaztam, mindig meglátogattam ezt a gyógyszerész barátomat, és a bolt hátsó részében, amit általában a „laboratórium" névvel illetnek, elbeszélgettünk egyről-másról.

Egy nap, amikor beléptem a „laboratóriumába", láttam, hogy tör valamit egy mozsárban, és mint ez ott ilyen esetben szokás, megkérdeztem, mit csinál.

A válasza így hangzott:

„Égetett cukrot török ehhez a recepthez !", és felém nyújtott egy papírcédulát, amin egy „orvosi recept" az egyik ott széleskörűen elterjedt, „Dover porának „nevezett orvosságot írta elő.

Ezt a port azért hívták így, mert egy bizonyos Dover nevű angol találta fel, s főleg köhögés ellen alkalmazzák.

Végigfutva a felém nyújtott orvosi recepten észrevettem, hogy abban szó sem volt cukorról, és még kevésbé égetett cukorról... így kifejezést adtam meglepetésemnek.

Erre ő egy nyájas mosollyal így válaszolt:

„Természetesen ebben az orvosi receptben nincs szó cukorról, ám kell hozzá egy bizonyos százalék ópium.".

Azután elmagyarázta a következőt:

„Valami oknál fogva ez a Dover pora nagyon népszerű gyógyszer Oroszországban, és hatalmas birodalmunknak szinte az összes népe használja.

„Országszerte több százezer zacskót fogyasztanak el belőle naponta; márpedig ön tudja, hogy az ópium, amit tartalmaznia kell, nem olcsó mulatság. Ha valódi ópiumot tennénk bele, az nekünk gyógyszerészeknek zacskónként hat-nyolc kopekbe kerülne; és nekünk ezeket a zacskókat három és öt kopek között kell eladnunk... Különben is, még ha az egész földkerekség ópiumát összeszednék az sem volna elég még a mi Oroszországunknak se.

„Ezért a Doktor Dover orvosi receptje helyett, mi gyógyszerészek, kitaláltunk egy képletet, ami csak könnyen elérhető anyagokat tartalmaz, amire mindenkinek telik.

Mi tehát ezt a port szódával, égetett cukorral és egy kis mennyiségű kininnel készítjük el. Ezek mind olcsó anyagok. Igaz, hogy a kinin egy kicsit drágább, de úgyis olyan kevés kell belőle! A mi porunk összetételében alig van két százalék kinin !"

Ezen a ponton nem tudtam megakadályozni magam abban, hogy félbe ne szakítsam:

„De ez hihetetlen !... Lehetséges volna, hogy még senki sem jött rá arra, hogy valójában a Dover pora helyett ezt a „kotyvalékot" adják neki ?"

„Természetesen nem. - válaszolt nevetve az én derék barátom. - Az ilyesmit csak látásra vagy ízlelésre lehet felismerni, és Dover pora, amit mi előállítunk, akármit tesznek is vele, bármilyen mikroszkóp alatt vizsgálják is, pontosan ugyanazt a színt mutatja, amilyennek a Doktor Dover eredeti képlete szerint lennie kell. Ami pedig az ízét illeti, azt fő-leg a benne levő kininadagnak köszönhetően teljesen lehetetlen megkülönböztetni a valódi ópiummal készült hiteles portól."

„És az analízis ?" - kérdeztem tőle.

„Milyen analízis ? - válaszolt szarkasztikusán, habár még mindig jóindulatúan mosolyogva. - Egy por alapos analízise olyan sokba kerülne, hogy ugyanazért az összegért nemcsak egy tonnányit lehetne venni belőle, hanem, a lelkemre, még egy egész gyógyszertárat is; és elképzelheti, hogy három vagy öt kopekért senki sem csinálna ilyen bolondságot.

„Az igazat megvallva, nem is tudom, lehetséges volna-e egyáltalán egy ilyen analízist végrehajtani?

„Természetesen minden városnak megvan a saját „elemző vegyésze", só't, minden körzet is alkalmaz ilyen szakértőket.

„De kik is ezek az „elemző vegyészek" és mihez is értenek? Talán ön nem is tudja miben állnak e felelős állásokat betöltő szakemberek tanulmányai, és hogy mihez értenek? Akkor hadd mondjam el.

„Vegyük például egy „befolyásos apuka elkényeztetett fiacskáját", egy szánalmasan pattanásos arcú fiatalembert - és azért pattanásos, mert a „mamuskája" magát „jól neveltnek" tartja és „illetlenségnek" a fiát bizonyos dolgokról felvilágosítani; ezért ez a fiú, akinek tudata még nem alakult ki, azt csinálja ami őbenne „magától megtevődik", és ennek a „te-

vékenységnek" eredménye az arcán fejeződik ki, mint az összes többi magafajta fiatalemberén, ama pattanások formájában, melyeket még a mai orvostudomány is jól ismer.

„így tehát, igen tisztelt Doktor úr..." - folytatta a gyógyszerész.

Mielőtt a beszélgetésünket tovább mesélném, meg kell említenem gyermekem, hogy attól kezdve, hogy ott hivatásos orvos lettem, kedvenceid nekem is mindenütt a „doktor" címet adták.

Külön egy másik alkalommal beszélni fogok neked erről az általuk használt címről, mivel e doktor elnevezés révén egyszer a mi Ahoununk egy nagyon sajnálatos félreértés áldozata lett.

De térjünk vissza a mi szeretetreméltó gyógyszerészünkhöz:

„így tehát - mondta -, ez a pattanásos arcú, „elkényeztetett fiacskája, egy befolyásos apukának", hogy „szakképzettanalitikus-vegyész" legyen, elvégzi a tanulmányait valamilyen egyetemen, és ott megkövetelik azt, hogy csak olyan speciális könyvekből tanuljanak, amelyek legtöbbjét Németország tudósai fabrikálták."

Igaz is, hogy ezek az „élősködő" németek, a régi görögök kortárs követői szintén rászoktak arra, hogy minden témáról rakásszámra gyártsák a „tudományos könyveket". És mivel a „kémiai analízis „az ő tudományaik egyik *ágazata, a* „tudós" német lények erről a témáról már rengeteg „tudományos művet" produkáltak, melyeket Európa és a többi kontinens majdnem összes népe használ.

„Márpedig, folytatta a jámbor gyógyszerész, ezt a fiatalembert, miután egyetemi tanulmányait befejezte, és ennélfogva az „anyagok összetételét" illető tudását a „német tudósok" által fabrikált könyvekből merítette, megbízzák a mi Dover porunk analízisével.

„Természetesen a német könyvek, ahonnan ő az „anyagok összetételére „vonatkozó tudását vette, pontosan meghatározzák, milyen elemekből állnak a szóban forgó anyagok, és mindig megadják az elemek képletét.

„Ezek a könyvek még azt is leírják, hogy ezek az anyagok hogy néznek ki, amikor-tartalmazzák az összes alkotóelemet, és ez a kinézés hogyan módosul, ha az elemek hiányoz-

nak. Több primitív módszert is leírnak a különféle anyagok felismerésére, például a látásán, az ízlelésén, az elégetésén és bizonyos olyan eljárásokon keresztül, amelyekről a drága öreg nagymamák hallottak beszélni azokban a „régi szép időkben" - és így tovább.

„A tanulmányai végeztével a fiatalember megkapja az „analitikus-vegyész" címet.

„Néha előfordul, hogy mielőtt egy felelős állást elfoglalna „gyakorlatot kell szereznie", ami általában abban áll, hogy egy ideig a vágóhídon van szolgálatban, ahol a községi vegyésznek, egy hozzá hasonló, volt „befolyásos apuka elkényeztetett fiacskájának" segít a mikroszkópon egy egyedül általuk ismert módon felismerni, hogy a disznóhús trichinás-e, és csak később osztják be hivatalosan analitikus-vegyésznek, amikor valahol egy állás megürül.

„így tehát, kedves Doktor, az egyik ilyen hivatalos analitikus-vegyésznek elküldik a mi Dover porunkat, hogy analizálja. Miután megkapta, elismeri, hogy az Dover pora, vagy első látásra, vagy az íze alapján, mint azt az egyszerű „halandók" csinálnák, vagy pedig azért, mert a feladó határozottan azt állítja, hogy ez valóban Dover pora.

„Azután veszi az asztalán fekvő, szintén a németek által megfogalmazott „gyógyszerész receptkönyvet", amit minden hivatalos analitikus-vegyésznek birtokolnia kell, és előkeresi benne azt a részt, ahol a különböző porok képleteit találja feljegyezve.

„A közismert Dover porának képletét természetesen tartalmazza ez a receptkönyv.

„Mindezek után a mi tiszteletre méltó analitikus-vegyészünk vesz egy asztalán fekvő, hivatalos fejléccel ellátott levélpapírt és ezt írja: „A nekünk analízisre átadott porról megállapítjuk, hogy az az összes tudományos adat alapján a „Dover porának" felel meg. Az analízis kimutat benne..." és a német „gyógyszerész receptkönyvből" lemásolja a por képletét, szándékosan lecsökkentve vagy megnövelve a dózisokat, de természetesen csak egy picit, nehogy az túl szembeötlő legyen.

„És ezt elsősorban azért csinálja, hogy mindenki tudja ő nem ám akárhogy végezte el az analízisét, hanem valóban vizsgálatot végzett; másodsorban azért, mert utóvégre a „vá-

rosi gyógyszerész" is egy hivatalos személy, és az ember soha sem kíván ellenségeket szerrezni magának a városban, ahol él.

„Az ily módon megfogalmazott formalevelet elküldik a Dover pora feladójának, és a híres „analitikus-vegyész „tökéletesen nyugodt marad, hiszen senki sem fogja tudni, hogy analízisnek még csak nyoma sem volt, és minthogy ő a város egyetlen hivatalos analitikus-vegyésze, őt nem ellenőrzik, másrészt még ha el is vinnék ezt a port egy másik városba, valami első osztályú vegyészhez, akkor sem volna nagy baj; nincs-e elég Dover pora a világon ? Ami pedig azt a port illeti, amelyiket ő analizált, az már nem létezik, hiszen azt neki természetesen fel kellett használnia az analízishez.

„Különben sem akadna soha senki, aki ezért a három kraj-cáros Dover poráért egy ilyen kényes ügybe keveredne.

„Mindenesetre, nagyon tisztelt Doktor úr, ezt a port immár harminc éve készítem a mi „receptünk" alapján, és magától értetődően árusítom is... De a mai napig nem okozott ez nekem semmi kellemetlenséget. Különben sincs ok kellemetlenségtől félni, mivel a Dover porát mindenütt jól ismerik, és mindenhol meg vannak győződve róla, hogy nagyon jó hatása van a köhögés ellen.

„És mi mást kívánnak meg egy orvosságtól, mint hogy hatásosnak legyen elismerve.

„Ami pedig az elkészítési módját illeti, meg hogy mit tesznek bele... nem mindegy?

„Ami személyesen engem illet, mióta annyi éven keresztül ezekkel az orvosságokkal van dolgom, már kialakult bennem egy meghatározott vélemény arról, hogy a jelenlegi orvostudomány által ismert gyógyító szerek közül egyik sem lehet igazán hatékony, ha az ember nem hisz benne.

„És a hit egy gyógyszer iránt csak akkor jelenik meg valakiben, ha az ismert, és ha mindenki azt mondja, hogy az egy ilyen vagy olyan betegség ellen nagyon hatékony.

„Ugyanígy van ezzel a porral is, az hogy „Dover porának" hívják már elég, mert mindenki ismeri, és

hallomásból tudja, hogy a köhögés ellen annál nincs jobb.

„Továbbá, az új összetétel amivel mi csináljuk, valójában sokkal jobb a Doktor Dover receptjénél, azon egyszerű oknál

fogva, hogy semmilyen a szervezetre káros anyag nincsen benne.

„Például a Doktor Dover képlete szerint a pornak kellene ópiumot tartalmaznia.

„És ön ismeri az ópium tulajdonságait...

„Ha az ember gyakran veszi be, még kis dózisokban is, a szervezete annyira hozzászokik, hogy ha egyszer abbahagyja, nagyon fog szenvedni.

„De a mi receptünk szerint előállított porral ez sohasem fog előfordulni, mivel nincs benne sem ópium, sem bármilyen más, a szervezetre ártalmas anyag.

„Egyszóval, igen tisztelt Doktor úr, mindenkinek, aki az utcán sétál teljes szívből ezt kellene kiabálnia: „Éljen a Dover porának új receptje !"

Még mondott volna valamit, de éppen akkor egy fiú egy egész halom orvosi receptet hozott neki, mire ő felkelt és ezt mondta nekem:

„Bocsásson meg, kedves Doktor úr, de félbe kell szakítanom baráti beszélgetésünket, hogy nekiálljak elkészíteni ezt a rengeteg megrendelést.

„Sajnos mindkét segédem pont ma van távol, az egyik azért, mert élete méltó párja éppen eggyel több etetni való szájat hoz a világra, a másik pedig azért, mert egy sofőr perén kell részt vennie, akit azzal vádolnak, hogy a lányát elrabolta!"

- De ebből elég ennyi...

Ha egyszer tényleg a kedvenceid között kellene létezned, eme legutóbbi elbeszélés folytán legalább tudni fogod, hogy az ottani orvosok receptjeire írt sok nyakatekert szó ellenére, az orvosságokat a „patika" nevet viselő hivatalos intézményekben majdnem mindig a Dover porához hasonló módon készítik el.

Még az is előfordul, hogy ezek a jámbor gyógyszerészek már kora reggel elkészítenek valamilyen folyadékból egy egész hordóra valót, és egy egész ládányi port, azután az egész nap folyamán úgy tesznek eleget az új orvosi recepteknek, hogy a folyadékot kimérik a hordóból, a port pedig a közös ládából.

Hogy ezek az előre elkészített keverékek ne mindig ugyanúgy nézzenek ki, e jámbor szakemberek hozzáadnak valamit, ami azt változatos színekre festi, és módosítja az ízét meg a szagát.

Annak ellenére amit épp most meséltem neked, fölöttébb tanácsolom, hogy légy mindig nagyon elővigyázatos bizonyos ottani orvosságokkal, mert néha megesik, hogy ezek a jó gyógyszerészek - természetesen tévedésből - olyan hozzávalót tesznek a keverékükbe, amelyek a planetáris testre mérgező hatás gyakorolnak.

Különben a normális értelemmel bíró lények számára ott bevezették azt a szokást - természetesen ismét csak a véletlen folytán -, hogy ezeknek a keverékeknek üvegeire egy úgynevezett „koponyát" és két „sípcsontot" ábrázoló címkét ragasztanak, hogy az efféle mérgező gyógyszert mindig meg tudják különböztetni a közönséges orvosságoktól.

Mindenesetre emlékezz rá, hogy az ottani kortárs orvosok által előírt több ezer ismert gyógyszer közül csak három olyan van, amelyik bizonyos valódi hatást gyakorol a közönséges kortárs háromagyú lényeid planetáris testére - és még azok sem mindig.

E néha bizonyos mértékben hatásos három orvosság egyike az az anyag - vagy pontosabban az azt alkotó aktív elemek - amit Maralpleisszisz lényei megtanultak a mák magjából kivonni, és melynek ők adták először az „ópium" nevet.

A második anyag az, amit ott „ricinusolajnak" hívnak. Az egyiptomi lények már régóta ismerték ezt az anyagot, amit ők a múmiáik bebalzsamozására használtak, és ugyancsak ők állapították meg, hogy ennek az olajnak többek között lehettek olyan hatásai is, mint amiért manapság is használják.

Ennek a „ricinusolajnak" ismeretét az egyiptomiaknak az Atlantisz kontinens „Akhldannék" tudós társasághoz tartozó lényei adták tovább.

A harmadik anyag pedig az, amelyet az ottani lények szintén már a legősibb idők óta az úgynevezett „kínafából" vonnak ki.

- Most pedig gyermekem, hallgasd meg azokat az infor mációkat, amelyeket a földi orvosok használatára nemrég kitalált „doktor" címről adok neked.

Úgy tűnik, ez is a nagy német közösség lényeinek egyik találmánya, akik ezt a titulust arra gondolták ki, hogy közülük egyeseknek bizonyos érdemeit jelezze; de nemsokára ez a találmány az egész bolygón elterjedt, és ki tudja miért, az összes ottani jelenlegi orvos szokásos címzése lett.

Ki kell hangsúlyozni azt a tényt, hogy ez a találmány is még hozzáadódott ahhoz a számos tényezőhöz, amelyek összessége állandóan tévedésbe ejti őket, és az ő már amúgy is jól legyengült „lényi gondolkodásukat" évről évre egyre „kocsonyásabbá" teszi.

Ez az új „doktor" szó ott tartózkodásunk során még a mi Ahoununkat is - akinek pedig a jelenléte az övékénél összehasonlíthatatlanul normálisabb, és aki az övékénél sokkal magasabb minőségű lényi értelemmel rendelkezik-, egyszer egy igazán kellemetlen, sőt ostoba félreértésbe keverte.

Különben, szerintem sokkal jobb volna, ha ezt ő maga mesélné el neked."

Miután ezt mondta, Belzebub Ahoun felé fordult és így szólt:

- Meséld hát el, öreg barátom, hogyan is történt mindez, és mi kényszerített rá arra, hogy több napon át „skuhiatcsinezzél" és „tcsirikuakhtzivezzél", vagy mint a Föld-bolygó háromagyú lényei mondanák, miért „zsörtölődtél" és „toporzékoltál" úgy, mint az ottani barátnőd „Donna Gilda".

Erre Ahoun, ismét Belzebub stílusát, de ezúttal még a hanglejtését is utánozva mesélni kezdett.

- Ez a félreértés a következő körülmények között játszódott le:

A hatodik Föld-bolygón való tartózkodásunk vége felé, egy bizonyos ideig pontosan ezeknek a német lényeknek fővárosában kellett tartózkodnunk, akik, mint azt Nagyméltóságú Uram méltóztatott mondani, kitalálták ezt az „átkozott" „doktor" szót.

A szállodában, ahol megszálltunk, az enyémmel szomszédos szobában, vagy ahogy mondják szomszédos „számban" egy nagyon szimpatikus pár lakott, akik nem sokkal azelőtt

ünnepelték az aktív és a passzív azon célból való egyesülésének szentségét, hogy szolgálják a faj folytatásán keresztül az igen nagy, egyetemes trogoautoegokratikus folyamatot, vagy, mint kedvenceid mondanák, éppen „összeházasodtak", és még ifjú házasoknak tartották őket.

A véletlen folytán ismerkedtem meg ezzel a házaspárral a barátaim házában, s azután gyakran meghívtak a szobájukba „egy csésze teára", az ott használatos kifejezés szerint; sőt néha még hívatlanul is elmentem hozzájuk, hogy unalmas németországi estéimet megrövidítsem.

A pár passzív fele, mint mondják „érdekes állapotban „volt. Az „elsőszülöttjét" várta.

Ők hozzám hasonlóan bizonytalan időre jöttek e közösség fővárosába, a házaspár aktív felének üzleti ügyeiből kifolyólag, és mint már mondtam, ugyanabban a szállodában szálltak meg, mint mi.

A fiatal férj még eme összehasonlíthatatlan bolygó lényeinek fogalmai szerint is egy nagyon eredeti

mesterséget űzött; a saját országában az egyik legjobb szakember hírében állt a kliensei arcának „forradásokkal" való ékesítésének művészetében, amit a német egyetemek hallgatói annyira kedvelnek.

Egy nap ideges kopogtatást hallottam a szobám válaszfalán.

Mindjárt a szomszéd szoba ajtajához rohantam, és rájöttem, hogy a „férj" a munkája miatt aznap éppen nem volt otthon; ezalatt az egyedül maradt fiatalasszony rosszul lett, és az ájulás határán ösztönösen kopogtatni kezdett a válaszfalamon.

Amikor beléptem már egy kicsit jobban érezte magát, de könyörgött, hogy keressek neki egy doktort.

Természetesen kirohantam az utcára. Ám ott tanácstalan lettem: „Most aztán merre tovább?"

Hirtelen eszembe ötlött, hogy nem messze a szállodától élt egy lény, akit mindenki „Doktornak" hívott; az ajtaján volt is egy fémtábla, amelyen a családi neve előtt a „doktor" cím állt, így én mindjárt az ő házához futottam.

Ám ő éppen vacsorázott, és a szobalány megkért, hogy várjak egy kicsit a szalonban, megmagyarázva, hogy a Doktor és vendégei nemsokára fel fognak állni az asztaltól.

így hát leültem a fogadószobában, de nem mondhatom, hogy nagyon nyugodtan várakoztam volna.

Szinte „tűkön ültem", az ottani lények kifejezése szerint, mert a szomszédnőm állapota nagyon aggasztott.

A „tiszteletre méltó Doktor" pedig nem jött. Majdnem húsz perc telhetett el. Már nem bírtam ki tovább és csöngettem.

Amikor a szobalány bejött, könyörögtem, hogy hívja fel rám a doktor figyelmét, mert a dolog nagyon sürgős, és már nincs több időm várakozni.

A szobalány kiment.

Még újabb öt perc telt el.

Végre megjelent a Doktor.

Futólag elmagyaráztam, hogy miért jöttem hozzá, de a legnagyobb meglepetésemre ő harsány nevetésbe tört ki.

Azt gondoltam magamban: „Vacsora közben ez a Doktor nyilván a kelleténél egy kicsit több német sört ivott a barátaival „.

Csak miután kissé magához tért hisztérikus nevetőgörcséből tudta megmondani nekem, hogy legnagyobb sajnálatára ő nem „orvos doktor", hanem a „filozófia doktora".

Ebben a pillanatban egy olyan állapotot éltem át, mintha másodszor hallottam volna a Mi Örökkévalónk szentenciáját, amellyel számkivetésre ítélte Nagyméltóságú Uramat és közelállóit, és következésképpen engem is.

így tehát kedves Hasszin... elhagytam e Doktor szalonját, és a járdán ugyanabban a kínos helyzetben találtam magamat, mint előzőleg.

Véletlenül éppen arra jött egy „taxi". Sietve beszálltam ezt kérdezve magamtól: „Hát most hová?…"

Akkor eszembe jutott, hogy a kávéházban, ahova néha jártam, majdnem mindig találkoztam egy lénnyel, akit mindenki „Doktornak" hívott.

Mondtam a taxisofőrnek, hogy a lehető leggyorsabban vigyen ebbe *a* kávéházba.

Ott egy „pincér" akit ismertem azt mondta nekem, hogy ez a Doktor barátai kíséretében éppen vacsorázni ment, de ő véletlenül meghallotta az étterem nevét, ahova tartottak, és azt meg is adta nekem.

Bár ez az étterem elég messze volt onnan, de mivel más doktort nem ismertem, mondtam a taxisofőrnek, vigyen el oda.

Egy hosszú félóra elteltével végre oda is értünk ehhez az étteremhez, és mindjárt meg is találtam ezt a Doktort.

De sajnos! Ő megint csak nem orvos volt, hanem a „jogi tudományok doktora".

Ekkor már tényleg üldözött a balszerencse - mint mondják.

Befejezésül az az ötletem támadt, hogy az étterem „főpin-cérjéhez „fordulok, és részletesen elmagyarázom neki, amit keresek.

Ez a főpincér nagyon szolgálatkész ember volt. Nemcsak elmagyarázta, mit kell tennem, hanem el is kísért egy orvoshoz - ezúttal egy „ szülészdoktorhoz".

Szerencsére otthon találtuk és elég rendes volt ahhoz, hogy beleegyezzen tüstént eljön velem. De mialatt úton voltunk, a szegény szomszédasszony már világra hozta „első-szülöttjét", egy fiút, és minden segítség nélkül valahogy bepólyázta, majd a hosszú, egyedül átélt szörnyű szenvedések után mélyen elaludt.

íme ezért van az, hogy attól a naptól fogva teljes jelenlétemből utálom ezt a „doktor" szót; és a Föld-bolygó összes lényének azt tanácsolnám, hogy csak akkor használja, amikor nagyon-nagyon dühbe gurul.

Hogy jobban megérthesd bolygód jelenlegi orvosainak jelentőségét, még ismertetnem kell veled a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk ezzel kapcsolatos következő szentenciáját:

„A bűneink miatt Isten két fajta orvost küldött nekünk: az egyiket, hogy meghalni segítsen, a másikat, hogy megakadályozzon élni".

Harminckettedik fejezet

A hipnotizmus

E S BELZEBUB így folytatta: - Ezek szerint, a Föld-bolygó felszínén lévó' hatodik és egyben utolsó személyes tartózkodásom során elhatároztam, hogy ott hosszabb időre letelepszem, és szakképzett hivatásos orvos leszek. És az lettem, de nem olyan, mint azok legtöbbje, hanem azt választottam, hogy úgynevezett „hipnotizáló orvos" leszek.

Először is azért lettem ilyen szakorvos, mert az utóbbi évszázadokban egyedül ők azok, akik az összes már említett „társadalmi osztályba", avagy „kasztba" bejáratosak, másrészt nagy tekintéllyel rendelkeznek, és a közönséges lényekben bizalmat és őszinteséget váltanak ki, ami lehetővé teszi számukra, hogy behatolhassanak - mint mondják - az ő „belső világukba".

Másrészt azért is választottam ezt a mesterséget, mert megadta a lehetőségét *a* saját célom elérése mellett annak is, hogy néhánynak ezek közül a szerencsétlenek közül egy valódi orvosi segítséget nyújtsak.

És valóban, gyermekem, az utóbbi időben egyre érezhetőbbé válik a szükséglet az ilyen orvosokra a bolygó összes kontinensén és minden lénynél, bármilyen társadalmi osztályba tartozzon is.

Meg kell mondanom, hogy ebben a szaktudományban már nagy volt a tapasztalatom, mert amikor kedvenceid egyéni pszichizmusának bizonyos finomságait tanulmányoztam, gyakran igénybe kellett vennem az ilyen orvosok által használt módszereket.

Tudnod kell, hogy azelőtt, az egész Világegyetem többi háromagyú lényéhez hasonlóan, kedvenceidnek sem volt meg az a sajátos pszichikai tulajdonságuk, amely lehetővé teszi, hogy az úgynevezett „hipnotikus állapotba" vigyék őket. Ez a tulajdonság pszichizmusuk bizonyos olyan kombi-

nációi folytán vált sajátságukká, amelyek általános jelenlétük működésének diszharmóniájából keletkeztek.

Ez a különös pszichikai tulajdonság nem sokkal az Atlantisz szerencsétlensége után jelent meg, és attól kezdve rögződött meg véglegesen mindegyikük jelenlétében, amikort „zoosztatájuk", vagyis lényi tudatuk működése felosztódott, hogy fokozatosan két olyan különálló tudatot alkosson, amelyek mindenben különböznek egymástól. Az elsőt egyszerűen tudatnak, a másodikat - amikor is végre észrevették önmagukban - „tudatalattinak" nevezték.

Ha igyekszel világos képet alkotni magadnak, és általános jelenléted megfelelő részeibe átlényegíted mindazt amit most elmagyarázok neked, akkor talán meg fogod érteni csaknem a felét azoknak az okoknak, amiért kedvenceid, e Földön lakó háromagyú lények pszichizmusából végül is egy ilyen egyedüli jelenség lett.

Ez a pszichikai tulajdonság: egy „hipnotikus álomba" esni, mint mondtam, csak a te bolygód háromagyú lényeinek velejárója; így állíthatjuk, hogy ha ők nem léteznének, a „hip-notizmusról" még a leghalványabb lényi fogalom sem létezne sehol a mi Nagy Világegyetemünkben.

Mielőtt folytatnám ennek magyarázatát, ki kell hangsúlyoznom, hogy bár az utóbbi húsz évszázad során a téged érdeklő legtöbb háromagyú lénynek közönséges ébrenléti létezési folyamata, és különösen a kortársaké, szinte teljes egészében ennek a tulajdonságnak a befolyása alatt játszódott le; ám ők „hipnotikus állapot"-nak csak azt az állapotot nevezik, amelyben ez a sajátos tulajdonság bennük egy felgyorsított formában játszódik le, és koncentrált eredményekre vezet.

Ezeket az összefüggéstelen eredményeket, amelyeket ez a bennük nemrég megrögződött tulajdonság a közönséges létezési folyamatukban okoz, nem veszik észre, vagy, mint ők mondanák, „nem szúrja ki a szemüket", egyrészt azért, mert egy normális öntökéletesítés hiányában nincs semmi „széleslátásuk", másrészt azért, mert nekik, az Itoklanotz elvnek alávetett lényeknek sajátosságává vált rögtön elfelejteni mindazt, amit észlelnek. De amikor ennek a különlegességnek eredményeit egy „felfokozott intenzitással" kapják meg, akkor minden összefüggéstelen megnyilvánulás, a

sajátjuk éppúgy mint a másoké, olyan mértékben válik valóvá, hogy még az ő kurta értelmük számára is határozottan nyilvánvaló, és elkerülhetetlenül észlelhető lesz.

És még ha egyeseknek véletlenül fel is tűnik valami illogi-kus saját maguk vagy mások megnyilvánulásaiban, mivel nem ismerik a „típusok törvényét", ezt az egyének karaktere sajátosságának tulajdonítják.

Maralpleisszisz országában, Gob város tudós lényei voltak az elsők, akik pszichizmusuknak ezt az abnormális tulajdonságát megfigyelték, és meg is alkották a tudományuknak egy külön ennek szentelt, nagyon fontos és a részletekre kiterjedő ágát, amely azután az egész bolygón a „személyiség felelőtlen megnyilvánulásainak tudománya" néven terjedt el.

Később azonban, amint „kölcsönös elpusztításaik időszakos folyamatai" újrakezdődtek, tudományuknak ezt a fontos ágát, amely még aránylag normális maradt, mint minden jó vívmányt, lassacskán elhanyagolták, míg végül az teljesen el is tűnt.

És a tudománynak ez az ága csak sok évszázaddal később mutatta az újjászületés jeleit.

Sajnos akkor már a legtöbb tudós lény „új kiképzésű tudós" volt..., és ezzel az újjászületéssel annyira csúnyán bántak, hogy a „szegény" nagyon hamar szemétdombra került, még mielőtt kifejlődhetett volna.

És mindez a következő módon történt: Egy Mesmer nevű tudós lény, aki az úgynevezett „Ausztria-Magyarországon" született, és kortársaitól eltérően szerény volt, bizonyos kísérletei folyamán egyszer világosan felismerte a hozzá hasonló lények tudatának valódi kettősségét.

Ez a felismerés olyan nagy benyomást gyakorolt rá, hogy teljesen ennek, az őt érdeklő kérdésnek szentelte magát.

Addig folytatta megfigyeléseit és tanulmányait, amíg végül majdnem sikerült is azt megoldania.

Később azonban, amikor bizonyos részletek tisztázására gyakorlati kísérletekbe kezdett, rögtön szembe találta magát az „új kiképzésű" tudós lények egyik sajátosságával.

A földi „új kiképzésű" tudós lények eme sajátosságát így hívják: ízekre tépni a „halálig".

Mivel ez a becsületes osztrák-magyar tudós lény gyakorlati kutatásait nem úgy vitte végbe mint ahogy arra a Föld ösz-szes többi „új kiképzésű" tudósa automatizálódott, őt az ottani szokás szerint módszeresen „ízekre tépték".

És szegény Mesmer „ízekre tépési" folyamata olyan hatékony volt, hogy a tehetetlenségi erő hatására már szinte két évszázada a földi tudósok nemzedékről nemzedékre tovább folytatják.

Például, az összes „hipnotizmusról" szóló könyv - amiből több ezer található - mindig azzal kezdődik, hogy ez a Mesmer nem volt sem több sem kevesebb, mint egy haszonleső aljas csirkefogó és egy szélhámos sarlatán, de a mi „becsületes" és „nagy" tudósaink ezen hamar átláttak, és megakadályozták abban, hogy súlyos károkat okozzon.

Eme eredeti bolygó kortárs tudósai minél inkább „idióták voltak a négyzeten", annál jobban kritizálták Mesmert, és annál több becsmérlő abszurdität mondtak vagy írtak róla, hogy hitelétől megfosszák.

Pedig bolygójuknak ez a becsületes és szerény tudósa, akit így kritizáltak, ha nem tépték volna ízekre, az egyetlen számukra feltétlenül szükséges tudományt újította volna fel, az egyetlent, amelyik talán meg tudta volna menteni őket a kundabüffer szerv tulajdonságainak következményeitől.

Ezzel kapcsolatban érdekes megjegyezni, hogy éppen akkor, mielőtt örökre elhagytam volna ezt a bolygót, megismétlődni láttam pontosan ugyanazt, ami Mesmerrel történt. Ezúttal is egy becsületes és szerény tudósról volt szó, aki a francia közösséghez tartozott, és aki szorgalmas és tudatos munkája árán lehetőséget talált annak a borzalmas betegségnek meggyógyítására, amely, különösen az utóbbi időben, az egész bolygón elterjedt.

Ezt a borzalmas betegséget ott „rák"-nak hívják. Mivel ez a francia, találmánya bizonyos részleteinek tisztázására szolgáló gyakorlati kísérleteit szintén nem a szokásoknak megfelelően hajtotta végre, a többi kortárs tudós vele szemben ugyanezt a különlegességet, vagyis a „halálig ízekre marcangolást" nyilvánította meg.

Lehetséges gyermekem, hogy most a te jelenlétedben talán elkezdenek kikristályosodni azok az adatok, amelyek létrehozzák a „megingathatatlan meggyőződés" lényi impul-

zusát azt a tényt illetően, hogy - kizárólag az „új kiképzésű" tudós lények hibájából, akikben végérvényesen megrögződött ez a különlegesség, hogy kollégáját „ízekre tépje" minden olyan esetben, amikor eltér attól, amit az ottani abnormális közönséges lényi életkörülmények megszabnak -, soha többé nem valósul meg szerencsétlen bolygód háromagyú lényei jelenlétében a „szent antkuánó" folyamata, amire többek között a Nagyon Szent Ashyata Sheymash számított.

Erről az „esszencia felé irányuló reménységről" akkor szereztem véletlenül tudomást, amikor a Nagyon Szent Ashyata Sheymash tevékenységét tanulmányoztam.

Talán még nem tudod, gyermekem, hogy a „szent antkuánó", ez a kozmikus folyamat miben nyilvánul meg?

„Szent antkuánónak" azt az objektív, Értelemben való tö-kéletesedési folyamatot nevezik, ami a

háromagyú lényekben magától csupán az „idő múlása" által megy végbe.

Nagy Világegyetemünk összes bolygóján, ahol háromagyú lények léteznek, rendszerint ezt az objektív Értelemben való tökéletesedést csak egyéni tudatos munkával és önkéntes szenvedéssel lehet elérni.

Ez a „szent antkuánó" csak azokon a bolygókon tud létrejönni, ahol minden lény ismeri az összes kozmikus igazságot.

És azért ismerik az összes kozmikus igazságot minden ilyen bolygón, mert azok a lények, akik tudatos munkájuk árán valamilyen igazságot megismertek, azt *a* többiekkel megosztják; és így a bolygó összes lénye, bármilyen legyen is a törekvése és az öntökéletesedési foka, apránként megismeri az összes kozmikus igazságot.

A Mi Mindenben-Előrelátó Örökkévaló Közös Atyánk által e bolygók háromagyú lényeiben szándékosan megvalósított szent kozmikus folyamat következtében előrelátó gondoskodás történt: miközben jelenlétükben a Triamazikamnó alapvető szent törvényének folyamata lejátszódik, az ilyen rendű kozmikus igazságok elsajátítása folyamán a kelleténél több harmadik, vagyis „Szent Egyesítő" erő magától kristályosítja ki bennük a szükséges adatokat arra, hogy megalkossa azt a „valamit", amit „egoaiturassieni lényi akaratnak" neveznek.

A HIPNOTIZMUS

- így tehát gyermekem, ez a kedvenceid általános jelenlétében újonnan megrögződött tulajdonság, a „hipnotikus álomba esés" abban áll, hogy a „zoostatájuk", vagy ahogy azt ők maguk mondanák „spirituális részük" működése, teljes egészük azon működésének lesz alárendelve, amely náluk rendszerint egy teljesen passzív állapotban játszódik le, vagyis mialatt „alszanak"; és az alvásnak ebben a fajtájában planetáris testük egész működése olyan marad, mint amilyen az „ébrenléti állapotban" sajátosságává vált.

Hogy jobban el tudd képzelni és meg tudd érteni ennek a meglepő pszichikai tulajdonságnak az eredményeit, először is tudomást kell szerezned kedvenceid általános jelenlétében fennálló két tényről.

Az egyik, a „Természet alkalmazkodásának törvénye" néven ismert kozmikus törvény révén jelenik meg általános jelenlétükben; a másik pedig, ugyancsak a saját maguk által megalapozott abnormális mindennapi lényi életkörülmények eredménye.

Az első abban nyilvánul meg, hogy amint abnormális létezésük hibájából létrejött bennük egy „kétrendszerű zoostata", vagyis két független tudat, a Nagy Természet fokozatosan olyannyira alkalmazkodott ehhez, hogy egy bizonyos kor után, két különböző ritmusú „inkliatsanikshana" valósul meg bennük, vagy mint ők maguk mondanák, a „vérkeringésnek" két különböző fajtája.

Ettől a kortól kezdve, mindkét különböző ritmusú „inkliatszanikshana", vagy mindkét „vérkeringés" két tudatuk egyikének működését kezdi felidézni; és fordítva, az egyik tudatuk intenzív működése az annak megfelelő „vérkeringést" váltja ki.

A különbség e két fajta független „vérkeringés" között általános jelenlétükben az úgynevezett „tempódavlaksherni keringésben" nyilvánul meg, vagyis az ő „orvostudományuk" által használt kifejezés szerint a „véredények teltségének különbségében"; tehát az „ébrenléti állapot" körülményei között a „vérnyomás gravitációs központja" jelenlétükben a „véredények" általános rendszerének egyik részében található, míg a passzív állapot körülményei között ezeknek a véredényeknek egy másik részében van.

A második fennálló tény, amely kedvenceid abnormális lé-nyi életkörülményeiből ered, a következő': amint megjelennek az utódaik, azért, hogy őket az abnormális környezeti körülményeikhez hozzáalakítsák, minden lehető módszerrel szándékosan arra törekednek, hogy logikneszteri lokalizáci-óikba kizárólag az ő abnormális életük eredményeiből eredő mesterséges észleléseik benyomásaiból rögzítsenek meg annyit, amennyit csak lehet - és ezt az utódaikra gyakorolt ártalmas tevékenységet ők

„nevelésnek" hívják. Ezeknek a mesterséges észleléseknek az összessége akkor a nevelt lények általános jelenlétében fokozatosan elkülönül, és egy olyan független működésre tesz szert, amely planetáris testük működésével csak oly mértékben van kapcsolatban, mint amennyi annak automatikus megnyilvánulásához elengedhetetlenül szükséges. Most, ezeknek a mesterséges észleléseknek összessége az, amit naivan az igazi „tudatukként"

észlelnek.

Ami pedig a Nagy Természet által az igazi lényi tudat számára bennük elhelyezett szent adatokat illeti - amelyeket nekik is már a felelős létezésre való előkészülésük kezdetétől fogva a velejáró tulajdonságokkal együtt birtokolniuk kellene, és amelyek a „Hit", „Szeretet", „Remény" és az „Objektív Lelkiismeretnek" nevezett igazi szent lényi impulzusokat hozzák létre -, azok jelenlétükben szintén fokozatosan elszigetelődnek, és magukra hagyva, az őket körülvevő felelős lények valamint a hordozóik szándékaitól függetlenül fejlődnek, s akik azt „tudatalattinak" tekintik.

Egyedül ennek az utódaikra gyakorolt tevékenységnek köszönhetően - annak a tevékenységnek, mely objektív szempontból káros, de az ő naiv szubjektív értésük szerint „hasznos" - az igazi lényi tudat megalkotására a Nagy Természet által bennük elhelyezett összes szent adat már kezdettől fogva elszigetelődik, és egész életük folyamán egy majdnem primitív állapotban marad; és az összes elkerülhetetlenül észlelt benyomás jelenlétükben, kifejezetten külső tárgyak észlelésére szánt hat „lényi szkernalitszionik", vagy az ő terminológiájuk szerint „érzékszerv" révén lokalizáló-dik, amit ők különben csak ötnek vesznek, és egy független működést elnyerve, az egész általános jelenlétükben lassacskán túlsúlyba jut.

Bár a véletlen folytán észlelt benyomásoknak ez a „lokalizációja" bennük van, és érzik is ennek hatását, az sem a planetáris testük semmilyen működésében, bármilyen legyen is az, sem az „objektív Értelemnek" általános jelenlétükben való elsajátításában nem vesz részt.

Mindezek a szándékosan, vagy a véletlen folytán észlelt benyomások, amelyekből ez a lokalizáció létrejön - habár csak alapanyagul kellene szolgálniuk annak az igazi lényi tudatnak a logikus szembesítéseihez, amelyet birtokolniuk kellene magukban -, véletlenszerű eredményeket adnak, amelyeket ők most, naivitásukban egyszerű reflexeknek tekintenek, és „állati ösztönnek" hívnak - és, amit különben is jelentéktelennek tartanak.

Egyedül annak folytán, hogy kedvenceid, és főleg a jelenkoriak, egyáltalán nem tudják, és még csak nem is sejtik annak szükségszerűségét, hogy legalább híres nevelésüket az utódaik tudatalattijára alkalmazzák, mindig úgy rendezik a dolgokat, hogy az új nemzedék minden egyes lénye csak abnormálisán mesterséges forrásból eredő benyomásokat észleljen, így, amikor az egyik ilyen lény eléri a felelős kort, minden lényi ítélete és az összes abból levont következtetés tehát kizárólag szubjektív lesz. És ezek az ítéletek és következtetések egyáltalán nincsenek összefüggésben sem a benne megjelenő igazi lényi impulzusokkal, sem azokkal a törvényszerű kozmikus jelenségekkel, melyek megérzése sajátja minden háromagyú lény értelmének, és amelyek segítségével kialakul egy kapcsolat Nagy Világegyetemünk összes háromagyú lénye között azért, hogy együtt járuljanak hozzá ama közös, egyetemes működés megvalósításához, amiért is a Világegyetemben minden létező létezik.

Hogy jobban megértsd ezt a kedvenceid számára olyan káros, sajátos „pszichológiai állapotot" tudnod kell, hogy még napjainkban is mindenféle olyan adattal jönnek a világra, ami egy igazi lényi Értelem elnyeréséhez szükséges, és megjelenésükkor a jelenlétük még nem tartalmaz semmi olyan „logiknestérieni beültetést", ami később „hamis tudatuk" lokalizációjának és független működésének szolgál alapul. Igazából csak később, mialatt kifejlődnek és felkészülnek arra, hogy felelős lényekké váljanak, vagy saját maguk révén, vagy az úgynevezett „szüleik", vagy

„mestereik" szándékos irányítása alatt - vagyis olyan felelős lények, akik magukra vállalták, hogy ezeket a lényeket egy felelős létezésre előkészítsék -, kezdik csak az olyan benyomásokat felvenni és

megrögzíteni, amelyek a továbbiakban adatokat képeznek az abnormálisán megalapozott környezeti körülményeknek megfelelő impulzusoknak. És ettől kezdve alakul ki fokozatosan és érvényesül általános jelenlétükben ez a mesterséges „tudatuk".

Ami pedig az igazi lényi tudat céljára a jelenlétükben lokalizált spirituális adatok összességét illeti - amit ők a „tudatalattinak" hívnak -, mivel nem birtokolnak és nem is tesznek magukévá semmilyen „logikneszteri beültetést", ami a szembesítést és a kritikát lehetővé tenné számukra, és mivel nekik már a kezdettől fogva csak a „Hit[v]", „Szeretet", „Remény" és az „Objektív Lelkiismeretnek" nevezett szent lényi impulzusok előidézésére van lehetőségük - kedvenceid mindig hisznek, mindig szeretnek és mindig remélnek, bármi legyen is a tárgya észleléseiknek az adott pillanatban.

Márpedig gyermekem, ha a vérkeringésük ritmusát megváltoztatva sikerül egy időre felfüggeszteni az általános jelenlétükön „uralkodó mesterré" vált hamis tudatuk lokalizációjának hatását - ami ébrenléti állapotukban lehetővé teszi az igazi tudatuk szent adatainak szabad összeolvadását a planetáris testük általános működésével -, és ha akkor a megkívánt módon elősegítjük olyan adatok kikristályosodását, amelyek hatására egy olyan idea keletkezik ebben *a* lokalizációban, ami ellentétben áll a benne megrögzöttekkel, és ha az ez által az idea által kiváltott hatást a planetáris testüknek arra a részére irányítjuk, ahol az összhang megbomlott, akkor ebben a részben a vérkeringésnek egy gyors változását lehet előidézni.

A tikliamuishi civilizáció korában, amikor Maralpleisszisz ország tudós lényei először fedezték fel általános pszichizmusuk eme „kombinációinak" lehetőségeit, és megpróbálták egymást szándékosan ebbe a különleges állapotba helyezni, hamar megértették, hogyan lehet ezt az úgynevezett „lényi ghanbledzoin" segítségével elérni, vagyis ama kozmikus anyaggal, aminek a jelenkori civilizáció háromagyú lényei majdnem megértették az esszenciáját, és amit „állati mágnesességnek" neveztek.

Mivel ennek megértéséhez gyermekem, és talán a következő magyarázatokhoz is pontosan tudnod kell, hogy mi is a „ghanbledzoin", szükségesnek tartom, hogy mieló'tt folytatnám, felvilágosítsalak ennek a kozmikus anyagnak mibenlétéről.

A „ghanbledzoin" nem más mint a lényi „kesszdzsan test" „vére"; és épp úgy ahogy a „vérnek" nevezett kozmikus anyagok összessége a lény planetáris testének táplálására és felújítására szolgál, a „ghanbledzoin" a kesszdzsan test táplálására és tökéletesítésére szolgál.

Tudnod kell, hogy a vérösszetétel minősége általában - a kedvenceid általános jelenlétében éppúgy, mint az összes háromagyú lénynél - a bennük már teljesen kialakult lényi testek számától függ.

A háromagyú lények jelenlétében a vért három különálló és független „kozmikus megvalósítási forrás" átváltoztatásaiból eredő anyagok képezhetik.

A lényi vér azon részének anyagai, amelyet a Természet egy lény planetáris testének szolgálatára szánt, azon bolygó anyagainak átalakításából származik, amelyiken az a lény kialakul és létezik.

Viszont a lény kesszdzsan teste szolgálatára rendelt anyagok, amelyek összességét nevezik „ghanbledzoinnak", annak naprendszernek a többi bolygója és napja elemeinek átalakításából nyerhető el, ahol ez a háromagyú lény megjelent és tartózkodik.

Végül pedig, a lényi vérnek majdnem mindenhol „szent aisszakhladonnak" nevezett része, mely a lény legmagasabb, „léleknek" nevezett részét szolgálja, a Mi Legszentebb Abszolút Napunk közvetlen emanációiból származik.

A lények planetáris teste vérének kialakításához szükséges anyagok az „első lényi táplálék", vagy mint a kedvenceid mondják, az „élelem" formájában hatolnak beléjük.

A „felső lényi testnek", vagyis a „kesszdzsan testnek" úgy a felöltéséhez, mint a tökéletesítéséhez szükséges anyagok általános jelenlétükbe a levegővel hatolnak be, amit az úgynevezett „lélegzéssel" és bőrük bizonyos, úgynevezett „pórusain" keresztül szívnak be.

Ami pedig a legfelsőbb lényi testnek felöltéséhez szükséges anyagokat illeti - annak a szent lényi résznek, amit ők,

mint már mondtam a „lelkűknek" hívnak - azokat náluk is, mint nálunk, egyedül csak az „aiesszirituraszszi contemp-láció" folyamata révén lehet asszimilálni, átalakítani és a megfelelő módon felölteni, ami általános jelenlétükben a három független szellemmel áthatott részük tudatos részvételével valósul meg.

Majd csak később fogod tudni megérteni mindazokat a kozmikus anyagokat, amelyekkel a három független lényi test egyes kedvenceid általános jelenlétében felölti és tökéletesíti magát, csak később, amikor már az ígéretemhez híven elmagyaráztam a Világ teremtésének és fenntartásának alapvető kozmikus törvényeit; mégis, hogy a jelen témát világossá tegyem, már most szükségünk van rátérni arra a kérdésre, hogyan módosult bennük az általuk automatikusan felvett „második lényi táplálék" megvalósítási formája.

Kezdetben, a kundabuffer szerv megsemmisítése után, amikor a Nagy Világegyetemünk összes többi háromagyú lényéhez hasonlóan egy „fulasznitamni létezésük" volt, ezt a második lényi táplálékot normálisan változtatták át, és fő alkotó elemeit - azokat, amelyek a saját bolygójukon létrejövő átalakulásokból erednek és azokat, amelyek a naprendszerük más koncentrációiban létrejövő átalakításokból az ő atmoszférájukba áramlanak - általános jelenlétük a már bennük jelenlevő meghatározott adatokhoz megfelelő mértékben asszimilálta, és eme táplálékot alkotó elemeknek az egyéni lények által fel nem használt feleslege, mint nálunk is automatikusan környezetük érdemes lényeinek tulajdonába ment át.

Később azonban, amikor legtöbbjük háromagyú lényekhez méltatlan módon kezdett élni, a Nagy Természet kénytelen volt *a* „fulasznitamni" létezésüket az Itoklanotz elvnek megfelelő létezésre változtatni. Attól kezdve, legtöbbjük jelenlétében az abnormális lényi létezése folytán azokat a Nagy Természet által előkészített meghatározott kristályosodásokat, amelyek a második lényi táplálék legfontosabb részét alkotják - és melyek, miután a lények beszívták, a „kesszdzsan felső lényi testük" felöltésére és tökéletesedésére szolgáló anyagokká változnak át -, megszűntek lassacskán, vagy tudatosan, vagy önkénytelenül a tervezett célra felvenni.

És mivel ezek a más kozmikus koncentrációkon átalakított anyagok bolygójuk atmoszférájába továbbra is beáram-lanak, szerencsétlen kedvenceid között az utóbbi századokban egy új „betegség" jelent meg, amely nyilvánvalóan káros hatás gyakorol rájuk.

Valójában ezek a rendelkezésükre álló, fel nem használt, meghatározott kozmikus kristályosodások az atmoszférában történő helyzetváltozásaik során, annak bizonyos rétegeiben koncentrálódnak és időnként kedvenceid mindegyikébe behatolnak, a környezeti külső körülményeknek és általános jelenlétük belső állapotának megfelelően - annak az állapotnak, ami különben maga is elsősorban a többiekkel való kapcsolattól függ. Márpedig azok beléjük, mint az általános kozmikus Nagyon Nagy Trogoautoegokrát számára a kozmikus anyagok átalakítására elrendelt természetes apparátusokba hatolnak be, és ott nem találva meg a törvényszerű „dzsartklom" folyamat követelményeinek megfelelő „alapzatot", valamint más, véletlenszerű tényezőknek köszönhetően, ezek a kristályosodások a bolygójuk sajátos új kristályosodásaiba való átváltozásokhoz szükséges további evolúciók és involúciók folyamán, még mielőtt ez az átváltoztatás befejeződne, planetáris testükre azt a hatást gyakorolják, ami ezt az ott nemrég felbukkant sajátos betegséget jellemzi.

Kedvenceid eme betegségnek, melynek sajátosságait éppen meghatároztam, a korszaktól és a bolygójuk felszínének különböző részeitől függően változatos neveket adtak; még ma is különféle neveket visel, és az eredetéről mindenfajta álbölcs magyarázatot koholnak.

A számos név közül, amit ennek a betegségnek adtak, jelenleg a következők a legelterjedtebbek: „erős nátha", „influenza", „spanyolnátha", „trópusi nátha" és még mások.

Ami pedig a lényi táplálék második fajtájának azokat az elemeit illeti, amelyeket ezek a lények még továbbra is felvesznek, mióta elvesztették a fulasznitamni elv szerinti létezés lehetőségét, alapanyagai már csak arra szolgálnak, hogy bizonyos alkotóelemei révén az első lényi táplálék átváltoztatását, és bizonyos már elhasznált elemeknek a planetáris testből való eltávolítását segítsék elő.

- Térjünk most vissza, gyermekem, kedvenceidnek erre a sajátos pszichikai tulajdonságára és arra, hogy azt mi módon használtam fel személyes tevékenységeimhez, amikor „specialista hipnotizőrként" működtem közöttük.

A „hipnotizmus", vagy ahogy mondani szeretik, a „tudományuknak" ez az ága, csak a legutóbbi időkben jelent meg és vált hivatalossá, és mégis az egyik olyan komoly tényezővé vált, amely a legtöbbjüknek már amúgy is elég zavaros pszichizmusát egyre jobban összezavarja, és planetáris testük működésének szabálytalanságát is betetőzi.

Amint a „hipnotizáló orvosnak" nevezett földi szakemberek egyike lettem, engem is érdekelni kezdett ez a hivatalos „tudomány", és így amikor később több fontos kérdésre, például a Nagyon Szent Ashyata Sheymash tevékenységének eredményeire vonatkozó szokásos kutatásaimat folytattam, és véletlenül a „tudományuk" eme *ágazatára* vonatkozó dologra bukkantam, ezt a „szerencsétlen problémát" is tisztázni tudtam az értelmem számára.

Eme tudományuk újjászületése, mint manapság megszokottá vált, automatikusan történt, és bizonyos rendkívül eredeti, méghozzá, mint ők mondanák, nagyon „pikáns" események indították el. Véleményem szerint érdemes volna ennek az „újjászületésnek" néhány részletét elmondanom neked.

A kortárs tudósok azt állítják, hogy tudományuk eme ágának kezdeményezője egy bizonyos Brade nevezetű angol nemzetiségű professzor volt, majd azután egy francia orvos, Charcot fejlesztette ki. Valójában mindez egész másképp történt.

Részletes kutatásaim ezt a kérdést illetően többek között világossá tették számomra, hogy az első, Brade, a hasznamusszi tulajdonságok egészen nyilvánvaló szimptó-máit mutatta, és a második, Charcot pedig egy „befolyásos apa fiá"-nak tipikus sajátosságait.

És az ilyen fajta földi típusok sohasem tudtak volna bármi teljesen újat feltalálni.

- Valójában a dolgok a következő módon játszódtak le:

Egy bizonyos Pedríni nevű olasz pap úgynevezett „gyóntató" volt a városában egy apácakolostorban.

Ehhez a paphoz gyakran jött gyónni egy Euphrozin nevű apáca.

Az a hír járta, hogy ez az apáca gyakran egy nagyon sajátságos állapotba esett, és amint ebben az állapotban volt, környezete számára szokatlan megnyilvánulásokat mutatott.

Gyónás alatt arról panaszkodott Pedríni atyának, hogy bizonyos pillanatokban „megszállja az ördög".

Minden amit ez az apáca mesélt, valamint az összes róla terjesztett hír nagyon érdekelték Pedríni atyát, aki saját maga is meg akart győződni a dolgokról.

Egy nap, gyónás közben minden eszközzel próbálta felébreszteni az apáca őszinteségét, és többek között megtudta, hogy ennek a fiatal „apácajelöltnek" van egy szeretője, aki önmagáról egy portrét adott neki ajándékba egy nagyon szép keretben, és hogy az imák közötti „szabad idejében" át szokta engedni magát „kedvese" képe szemlélésének; és pontosan ezekben a „szabad időkben" érezte azt, hogy, mint mondja, „megszállja az ördög". Mindaz, amit az apáca teljesen őszintén elmondott, még jobban felgerjesztette Pedríni atya érdeklődését és elhatározta, hogy bármi áron felkutatja e jelenség okát; megkérte tehát Euphrozin apácát, hogy a legközelebbi alkalommal mindenképpen hozza magával szerelmesének bekeretezett portréját.

És a következő gyónásra az apáca magával is hozta a portrét.

Nem volt abban semmi igazán különleges, a keret azonban csodaszép volt, „gyöngyházzal" és színes kövekkel kirakva.

Márpedig, miközben az atya és az apáca mindketten a portrét és a keretét szemlélték, az atya egyszer csak észrevette, hogy az apácával valami nagyon különös dolog történt.

Először elsápadt, és néhány másodpercig mintegy kővé meredt, azután hirtelen pontosan olyan megnyilvánulásokba kezdett, amelyek minden részletükben felidézték az újonnan házasultak magatartását a „nászéjszakájukon".

Miután ezt látta, Pedríni atyában még jobban lángra lobbant a vágy, hogy ennek a meglepő megnyilvánulásnak

okait önmagának tisztázza.

Ami pedig az apácát illeti, két órával ennek a különös állapotnak első szimptómái után magához tért, mintha semmi sem történt volna, semmit sem tudva és semmire sem emlékezve a történtekből.

Pedríni atya nem volt képes ezt a jelenséget egyedül megfejteni. Ezért segítséget kért egy bizonyos Bambíni nevű orvos barátjától.

Amikor Pedríni atya részletesen mindent elmondott Bambíni doktornak, akit a dolog szintén nagyon érdekelt, mindketten hozzáláttak a kérdés tisztázásához.

Először különféle ellenőrző kísérleteket hajtottak végre Euphrozin apácán, és több „szeánsz" után, mint ott mondják, feltűnt nekik, hogy az apáca változatlanul akkor került ebbe a különös állapotba, amikor tekintete hosszasan időzik a keretet ékesítő egyik csillogó, színes ékkövön - azon, amelyiket „perzsa türkiznek" neveznek.

Tovább folytatva kutatásukat, más személyeken is kikísérletezték ennek a „perzsa türkiznek" a hatását, és hamarosan kategorikusan meggyőződtek róla, hogy majdnem minden háromagyú lény, tekintet nélkül a nemére, ha egy kicsit hosszabb ideig mereszti szemét egy bizonyos fajta csillogó, selymes fényű tárgyra, nemsokára ugyanolyan állapotba esik, mint első kísérletük személye; továbbá észrevették, hogy az ezzel az állapottal járó megnyilvánulások mindenkinél más formát öltenek, és az illető által előzőleg átélt túlsúlyban levő lényi-emócióktól függnek, valamint a csillogó tárgytól, amelyikkel eme emóciók átélése közben, véletlen folytán egy kapcsolat alakult ki.

Márpedig gyermekem, amint ennek az olasz közösségből eredő két lény megfigyeléseinek, következtetéseinek és kísérleteinek híre terjedt az „új kiképzésű" kortárs tudósok között, azok elkezdtek ezzel kapcsolatban „tudálékoskodni"; és amikor véletlenül, ahogy az náluk mindig történik, megtudták hogy ebben az állapotban lehetséges a régi benyomásokat azonnal egy újra átcserélni, egyesek közülük ezt a sajátos, az emberekre jellemző pszichikai tulajdonságot orvosi célokra kezdték használni.

Azóta ezt a fajta gyógyítást „hipnotikus kezelésnek", és a vele foglalkozó lényeket „hipnotizáló orvosnak" hívják. Vi-

szont arra a kérdésre, hogy mi is ez az állapot, és miért esnek bele az emberek, még a mai napig sem találtak választ.

Azóta százával jelentek meg mindenféle, még ma is érvényben lévő „teóriák", és ezerszám az ennek a kérdésnek szentelt vastag kötetek, amelyek még jobban összezavarják e szerencsétlen bolygó közönséges háromagyú lényeinek már éneikül is eléggé zűrzavaros értelmét.

Tudományuknak ez az ága számukra talán még károsabb volt, mint az ősi görög halászok és a német közösség kortárs lényeinek fantasztikus találmányai.

Főleg ennek a tudományágnak köszönhetően, e szerencsétlen bolygó közönséges lényeinek pszichizmusa legfeljebb a „lényi kalkalik" néhány új formájával gazdagodik, vagyis olyan „ esszenciális törekvésekkel", amelyek ott bizonyos meghatározott tanítások alakjában jelentek meg, az „anoklinizmus", „darwinizmus", „antropozofizmus", „théozofizmus" és még sok más mindig „izmus"-sal befejeződő nevek alatt, ami azt eredményezte, hogy még az a két adat is, ami mindaddig megengedte, hogy csak egy kicsit is olyanok legyenek amilyennek egy háromközpontú lénynek lennie kellene, véglegesen eltűnt jelenlétükből.

Ezek még nemrég bennük lévő esszenciális adatok hozták létre bennük a „patriarkális érzelemnek" és „vallásos érzelemnek" nevezett lényi impulzusokat.

A jelenkori tudományuknak ez az ága általános jelenlétükben nemcsak káros, új „kalkalik" megjelenését okozta, hanem sokaknak közülük még a pszichizmusuk rendellenességeit is, ami már éneikül is bőven eléggé abnormális volt, és ami a legnagyobb szerencsétlenségükre már régóta egy egészen az „alnukurieni kakofóniáig" menő diszharmóniában szenvedett.

Jól meg fogod érteni ezt, ha elmondom, hogy abban az időben, amikor az Európának nevezett kontinensen éltem, és ott ismét a „hipnotizáló orvos" mesterségét gyakoroltam, a pácienseim több mint a felének baja ennek a káros tudománynak intenzív elterjedéséből fakadt.

És tényleg, rengeteg ottani közönséges lény, akik olvastak az ilyen „új kiképzésű tudósok" által erről a témáról írt mindenféle fantasztikus teóriákat, belebolondultak a fantazmagóriáikba, és addig-addig próbálták egymást ebbe a

hipnotikus állapotba belevinni, míg odáig jutottak, hogy klienseimmé váltak.

Voltak ezek között a betegek között asszonyok, akik férjei, miután véletlenül elolvasták ezeket a műveket, saját egoista kívánságaikat próbálták rájuk szuggerálni, voltak esztelen szülők gyermekei, voltak szeretőiknek alárendelt, vagy mint ott mondják „papucs alatt tartott" férfiak, és így tovább.

És mindez azért történt, mert ezek a nyomorúságos „új kiképzésű" tudósok ennek a szánalmas állapotnak a témájáról kezdtek hasznamusszi teóriákat összetákolni.

A hipnózis kérdésével kapcsolatban jelenleg létező teóriákból a valóságnak egyik sem felel meg, még megközelítőleg sem.

Például a legutóbbi időkben, amikor ezen a szerencsétlen bolygón tartózkodtam, egy új, káros módszer kezdett virágzani, mely az ottani lények pszichizmusára ugyanazt a hatást gyakorolja, amit a tudományuknak ez a „hipnotizmus-nak" nevezett ága annak idején és még mostanáig is gyakorol.

Ezt az új káros módszert „pszichoanalízisnek" hívják.

Feltétlenül tudnod kell gyermekem, hogy amikor a tikliamuishi civilizáció lényei erre a különös pszichikai tulajdonságra először felfigyeltek, és megértették, hogy ez lehetővé teszi bizonyos hozzájuk különösen méltatlan tulajdonság megsemmisítését, akkor ennek az állapotnak előidézés! folyamatát egy megszentelt folyamatnak tekintették, és azt kizárólag az összes hívő jelenlétében a templomaikban valósították meg.

Ezzel ellentétben kortárs kedvenceid már nem érzik a jelenlétükben a „lényi bűnbánat impulzusának" még a nyomát sem, és nemcsak hogy annak koncentrált megnyilvánulását nem tekintik egy megszentelt folyamatnak, amikor azt nagy szükség esetén céltudatosan előidézik; hanem még fel is használják mint módszert arra, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságainak bizonyos, bennük véglegesen megrögzó'dött következményeit „csiklandozzák".

Például még akkor is, amikor egy olyan „patriarkális szertartás" ünneplésére jönnek össze, mint „menyegző", „keresztelő" vagy „születésnap", az egyik legnagyobb mulatságuk az, hogy megpróbálják egymást ebbe az állapotba vinni.

Szerencsére nem ismernek - és reméljük, hogy soha nem is fognak ismerni - semmilyen más módszert mint azt, amit az olasz közösségnek ez a két lénye, Pedríni atya és doktor Bambíni először felfedett, és ami egy fényes tárgy merev szemlélésében áll, aminek csillogása valóban lehetővé teszi, hogy egyeseket, mint már mondtam, ebbe a „hipnotikus állapotba" ejtsenek.

Harmincharmadik fejezet

Belzebub hivatásos hipnotizőr

E

S BELZEBUB újra meséim kezdett: - Amikor hivatásos hipnotizőrként éltem kedvenceid között, pszichizmusukon végzett kísérleteimet főleg annak a különös állapotnak igénybevételével folytattam tovább, amelyet a jelenlegi ottani lények „hipnotikus állapotnak" neveznek.

Ahhoz, hogy őket ebbe az állapotba tegyem, először azt az általuk egymásra gyakorolt hatást vettem igénybe, amelyet a tikliamushi civilizáció korának lényei alkalmaztak, vagyis az én saját „ghanbledzoinom" segítségével hatottam rájuk.

Később azonban, mivel a „felebaráti szeretetnek" nevezett lényi impulzus gyakran megjelent általános

jelenlétemben, így ezt a folyamatot nemcsak a személyes célomért kellett rengeteg ottani háromagyú lényen létrehoznom, hanem ezúttal az ő javukra is; mivel ez *a* módszer akkor *a* saját lényi életemre nagyon károsnak bizonyult, kitaláltam egy másikat, melynek hatása ugyanaz volt, de anélkül, hogy a saját „ghanbledzoinomat" kellett volna ráfordítanom.

A találmányom - amit mindjárt gyakorlatba is vittem -abban állt, hogy a vér szabad áramlását egyes erekben egy bizonyos módon megakadályozva a már említett „véredények teltségének a mértékét" gyorsan megváltoztattam.

Ezzel a találmánnyal el tudtam érni azt, hogy vérkeringésüknek az „ébrenléti állapotukban" már automatikussá vált ritmusát fenntartva, működésbe tudtam hozni eme lények igazi tudatát, vagyis azt, amit ők tudatalattinak hívnak.

Az új módszerem kétségkívül összehasonlíthatatlanul jobbnak bizonyult annál, amit bolygód lényei még ma is alkalmaznak, s ami abból áll, hogy a hipnotizált személynek egy fényes tárgyra kell meresztenie a szemét.

Természetesen, mint már mondtam, egy fényes és csillogó tárgy merev szemlélésével bele lehet vinni őket ebbe a pszi-

chikai állapotba, de ez távolról sem sikerül az összes ottani lénnyel. Ugyanis amikor egy fényes tárgyra mereven néznek, ha az általános vérkeringésükben a „véredények teltségének mértéke" meg is változik, e változás fő tényezője mégis a gondolatnak vagy az érzelemnek egy önkéntes, vagy önkéntelen összpontosulásában rejlik.

És ezt az összpontosulást csak egy intenzív elvárásnak köszönhetően lehet elérni, vagy pedig egy bennük lejátszódó „hitnek" nevezett folyamat révén, vagy valami „rövidesen bekövetkezendő dologtól" való félelem érzelmével is, és végül olyan „szenvedélyek" révén, amelyek működése eme lények jelenlétének már velejárójává vált mint a „gyűlölet", a „szerelem", a „kéjelgés", a „kíváncsiság", és még mások.

Ezért az ott „hisztérikusnak" nevezett lényeknél, és akik egy időre, hacsak nem már egyszer s mindenkorra teljesen elvesztették képességüket a „gondolatuk" és az „érzelmük" összpontosítására, lehetetlen egy fényes tárgy merev szemlélésén keresztül a „véredények teltségének mértékét" megváltoztatni - vagyis lehetetlen bennük ezzel a „hipnotikus állapotot" kiváltani.

Ezzel ellentétben találmányom módszerével, vagyis egy meghatározott hatást gyakorolva a „véredényekre", nemcsak ezeket a téged érdeklő háromagyú lényeket tudtam ebbe az állapotba vinni, hanem számos ottani egy- és kétagyú lényt is, többek között különféle „négylábúkat", „halakat", „madarakat", és így tovább.

Ami pedig a felebarátaim iránti szeretetet illeti, ami arra késztetett, hogy egy új módszert találjak fel a kedvenceidet ebbe a számukra sajátossá vált állapotba vinni, az főleg azért jelent meg bennem, és vált lassacskán uralkodóvá, mert különösen az én orvosi működésem idejében az ottani közönséges háromagyú lények, bármilyen kaszthoz tartozzanak is, lassacskán mindenhol szeretni és becsülni kezdtek, úgy tekintve rám, mintha Fentről küldettem volna, hogy segítsek nekik az ártalmas szokásaiktól megszabadulni; egyszóval kezdték irányomban az „oszkolniku" őszinte lényi impulzusait megnyilvánítani, vagy, ahogy azt ők mondják, a „hálát" és a „nagyrabecsülést".

Nemcsak az általam megmentettek és hozzátartozóik tanúskodtak erről a „lényi oszkolnikuról", vagy „háláról",

hanem mindazok is, akiknek közelről vagy távolról velem volt dolguk, vagy hallottak rólam, az egyedüli kivételt azok a professzionisták képezték, akik az ő orvosaik voltak.

Ez utóbbiak éppen ellenkezőleg, módfelett utáltak, és minden erejüket megfeszítve azon voltak, hogy a közönséges lényekkel fenntartott jó kapcsolataimat tönkretegyék; és ők pusztán csak azért gyűlöltek, mert hamar komoly vetélytársukká váltam.

És az igazat vallva, volt is miért gyűlölni, mert alig pár nappal orvosi pályafutásom kezdete után, már rendszeresen a betegek százai látogatták a rendeléseimet, és több száz másik próbált az ajtómon kopogtatni, miközben szegény versenytársaim arra kényszerültek, hogy az ő híres „rendelőjükben" naphosszat várják, hogy mint egy „eltévedt bárány" betaláljon valami paciens.

És azért várták ilyen türelmetlenül ezeket az „eltévedt bárányokat", mert némelyikük át tudott alakulni úgynevezett „fejős tehénné", amelyből az ott kialakult szokás szerint az orvosok kifejik azt, amit ők „lóvénak" neveznek.

Az igazság kedvéért különben a védelmükre *hozzá* kell tennem, hogy ez utóbbi időkben e nélkül a „lóvé" nélkül ott lehetetlen az élet, és főleg az olyan fajta háromagyú lények számára, amilyenek az ő híres orvosaik.

- Márpedig gyermekem, én a hipnotizőr orvosi mesterségemet, mint már mondtam, először az Ázsia kontinens központjában, Turkesztán különböző városaiban kezdtem gyakorolni.

Először Turkesztán azon részének városaiban tartózkodtam, amelyet később „kínai Turkesztánnak" neveztek el, megkülönböztetve a nagy Orosz közösség lényeinek hódítása után „orosz Turkesztánnak" nevezett résztől.

A kínai Turkesztán városaiban egyre nagyobb szükség bizonyult a magamfajta orvosokra, mivel ebben az időben bolygód ezen vidékét népesítő háromagyú lények között még soha nem látott intenzitással fejődött ki két ártalmas „szerves szokás", amelyeket e szerencsétlen bolygó lényeinek sajátosságává vált jelenlétükben elsajátítani.

belzebub hivatásos hipnotizőr

E végzetes szerves szokások egyike az „ópium szívás" volt, *a* másik pedig abban állt, hogy „anasht", vagy mint szintén mondják „hasist" rágjanak.

Mint már tudod, az „ópiumot" a mák virágából állítják elő, és a „hasist" egy „tcsakla", vagy „kender" nevű bolygófelszíni képződményből.

így tevékenységemnek ebben a szakaszában, először főleg a kínai Turkesztán különféle városaiban éltem, de később a körülmények rávittek arra, hogy inkább az orosz Turkesztán városaiban tartózkodjak.

Az orosz Turkesztán városainak lényeinél az első ártalmas szokás - vagy mint néha mondják „bűnös hajlam" - az ópium szívás, szinte nem is létezett, és az „anash" rágása is sokkal kevesebb pusztítást okozott, mint másutt, ezzel szemben, az úgynevezett orosz „vodka" használata nagyon is virágzó volt.

Ezt a káros terméket főleg egy „krumpli" nevű bolygói képződményből állítják elő.

Ennek a „vodkának", valamint az „ópiumnak" és az „anashnak" használata, az ottani szerencsétlen háromagyú lények pszichizmusát nemcsak tökéletesen „groteszké" változtatja, hanem még a planetáris testük bizonyos fontos részeinek fokozatos elkorcsosulását is magával vonja.

Ezzel kapcsolatban elmondhatom neked gyermekem, hogy pontosan ennek a kedvenceid közötti tevékenységemnek az elején kezdtem vezetni a pszichizmusuk tanulmányozásának elősegítésére azokat a „statisztikákat", amelyek iránt később az Értelem legmagasabb fokát birtokló, bizonyos Nagyon Szent Kozmikus Individuumok oly nagy érdeklődést tanúsítottak.

- Márpedig gyermekem, mialatt a turkesztáni városokban lakó lények között szakorvosi minőségben éltem, különösen az ott-tartózkodásom végén olyan intenzíven kellett dolgoznom, hogy planetáris testemnek bizonyos funkciói rendellenesen kezdtek működni.

Akkor nekiláttam azon gondolkodni, hogyan tudnék minden foglalatosságot abbahagyni, legalábbis egy bizonyos időre, és nem tenni semmi mást, csak pihenni.

E célból természetesen visszamehettem volna a Marsbolygóra, de ott tornyosult előttem a saját egyéni „dimtsonirom", vagyis a saját magamnak adott „eszecia-szavam" iránti lényi kötelességem.

És az „esszencia-szavam", amit a hatodik leszállásom elején adtam magamnak az volt, hogy mindaddig a

kedvenceid között fogok élni, míg az értelmem számára fel nem derítettem az összes okot, amiért eme fölöttébb különös lényi pszichizmus az általános jelenlétükben fokozatosan kialakult.

S mivel „esszencia-szavamnak" még nem tettem eleget, hiszen még nem volt időm a kérdés tisztázásához szükséges összes részlet megismerésére, a Mars-bolygóra való visszatérést korainak tartottam.

Lehetetlen volt azonban Turkesztánban maradnom, és ott az életemet úgy megszervezni, hogy a planetáris testemnek a megkívánt pihenést megadjam, mivel bolygódnak ezen a részén - úgy az orosz, mint a kínai Turkesztánban - lakó majdnem minden lénynél, akár egyéni észlelések révén, akár mások leírása alapján már elég adat kristályosodott ki ahhoz, hogy a külső megjelenésemet felismerjék. Márpedig ennek a vidéknek majdnem az összes közönséges lénye átérezte a szükségszerűségét annak, hogy beszéljen nekem saját magáról, vagy a közelállóiról valamelyik ilyen „kártékony bűnöző hajlammal" kapcsolatban, és arról hogy attól mi módon lehet megszabadulni, amiben én a véletlen folytán páratlan szakértővé váltam.

A terv amit akkor kigondoltam majd végrehajtottam, hogy ebből a helyzetből kilábaljak, volt az oka annak, hogy Turkesztán - amellyel kapcsolatban általános jelenlétemben kellemes emlékek rögződtek meg, s ezek mindig meg fognak maradni - megszűnt a bolygódon való utolsó tartózkodásom idején állandó lakóhelyemül szolgálni. És attól kezdve a „híres" európai városok, valami gyanús eredetű „sötét folyadékot" felszolgáló kávéházaikkal, teljesen helyettesítették számomra a keleti városokat „tsaikhainéikkal", és felséges aromájú teáikkal.

Elhatároztam, hogy az Afrika kontinens Egyiptom nevű országába megyek.

belzebub hivatásos hipnotizőr

Azért választottam Egyiptomot, mert abban az időben ez az ország egy ideális pihenőhely volt. Ezért aztán az összes többi kontinensről rengeteg, mint ők mondják „jómódú" háromagyú lény látogatott oda.

Amint megérkeztem, a „Kairó" nevű városban telepedtem le, ahol közönséges létezésemet mindjárt úgy szerveztem meg, hogy a planetáris testemnek megadjam a kitartó és intenzív munka után megkívánt pihenést.

Emlékszel? Már mondtam neked, hogy Egyiptomba első ízben azért mentem *a* bolygód felszínére történt negyedik leszállásom alkalmával, hogy törzsünk több ott élő lénye segítségével elfogjunk egy bizonyos számú, véletlenül megjelent „félreértést", amit „majomnak" hívnak. Még azt is elmeséltem, hogy meglátogattam számos nem mindennapi építményt, amit az ország lényei emeltek, többek között azt a kozmikus koncentrációk tanulmányozására szánt eredeti obszervatóriumot, mely annyira felkeltette kíváncsiságomat.

A hatodik leszállásomra már szinte semmi sem maradt meg a múlt idők eme sok érdekes építményéből.

Az ottani lények azokat a „háborúik" és „forradalmaik" során maguk rombolták le, vagy pedig befedte őket a homok.

Itt a homok részint azoknak a szeleknek a következménye, amelyekről szintén beszéltem, valamint egy nagy bolygórengésnek, amit az egyiptomi lények később „anepusszi földrengésnek" hívtak.

Ez alatt a bolygórengés alatt az akkor „Sziapurának" nevezett sziget, mely a még ma is létező „Ciprus" szigetétől északra feküdt, az ő öt évük alatt fokozatosan a bolygó belsejébe süllyedt egy nagyon sajátságos módon, és amíg ez a folyamat tartott, a környező nagy „szaliakurapiai" felületeken rendkívüli „apályok" és „dagályok" keletkeztek, amelyek nagy mennyiségű homokot emeltek ki a szaliakurapia mélyéből, s ez hozzávegyült ahhoz, amit a szél hordott oda.

Azonban látod, gyermekem, mialatt neked Egyiptomról, és mindezekről a dolgokról beszéltem, apránként rájöttem, míg végül is teljes lényemmel tudatossá váltam arról, hogy a Földet népesítő háromagyú lényekről szóló elbeszéléseim során egy megbocsájthatatlan hibát követtem el.

474

475

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Emlékszel, mondtam neked egyszer, hogy az elmúlt nemzedékek által elért eredmények közül semmi sem jutott el a következő nemzedékek lényeihez.

Nohát most már látom, hogy ebben tévedtem.

A neked tetsző lényekről szóló előző elbeszéléseim során egyetlen egyszer sem ment keresztül lényi asszociációimon annak az eseménynek az emléke, amely pont a bolygód felszínéről való végleges elrepülésem

előestéjén történt, és amely azt bizonyítja, hogy az ősi korok lényei által elért eredmények közül valami mégiscsak elért kortárs kedvenceidhez.

Az öröm emanációja, amit a Mi Mindenható és Végtelenül Igazságos Örök Teremtőnktől kapott kegyelem váltott ki, és az Általa adott engedelem, hogy magára a megjelenésem helyére térhessek vissza, kétségtelenül megakadályozott abban, hogy ezt a benyomást elég erővel észleljem ahhoz, hogy az Egészem megfelelő részeiben teljesen kikristályosodjanak azok az adatok, amelyek előidézhetik a lényeknél ugyanazon forrás megnyilvánulásai által kiváltott lényi asz-szociációk folyamán, a már korábban átéltek megismétlését.

Márpedig pont most, hogy már elkezdtem erről a korunk-beli Egyiptomról beszélni, és az esszenciám szeme előtt felelevenítem bizonyos vidékek emlékét, amelyek nekem bolygód felszínének ezen a részén tetszettek, az eme eseményről megmaradt gyenge benyomások lassacskán egy bizonyos tudatot öltenek fel, és tisztán az emlékezetembe idéződnek.

Mielőtt elmesélném neked ezt az eseményt, amit csak szánalmasan tragikusnak lehet minősíteni, hogy egy többé-kevésbé tiszta képet adjak róla, még egyszer beszélnem kell az Atlantisz kontinens azon háromagyú lényeiről, akik az Akhldann tudományos egyesületet megalapították.

Ennek az egyesületnek bizonyos tagjai, akiknek már volt valami fogalmuk a mindenütt-jelenvaló-szent-Okhidanokhról, kitartó munka árán rájöttek, hogyan lehet az atmoszférájukból, valamint különféle bolygó-felszíni képződményből annak minden egyes szent részét elkülönítve kivonni, és azután amikor ezeket a „erőt-hordozó" szent kozmikus anyagokat egy koncentrált formában konzervál-

ták, hogyan szolgálhatnak a gyakorlati tudományos kutatásaik céljára.

E nagy tudós társaság tagjainak többek között még sikerült is a mindenütt-jelenvaló-Okhidanokh harmadik különállóan lokalizált részét - a „szent semlegesítő erőt", vagy „egyesítő erőt" - arra felhasználni, hogy bármilyen „szerves" bolygói képződményt olyan állapotba vigyenek, melyben az egyszer s mindenkorra megőrzi az összes, egy adott pillanatban benne levő aktív elemet; más szóval, fel tudták függeszteni, sőt, teljesen meg is tudták állítani annak elkerülhetetlen „felbomlását".

Az ennek megvalósítására való képesség ismeretét örökségül továbbadták bizonyos egyiptomi lényeknek, nevezetesen azoknak a beavatott lényeknek, akik az Akhldanné társaság tudós tagjainak egyenes ágú leszármazottjai voltak.

Márpedig, több századdal az Atlantisz szerencsétlensége után, a hozzájuk eljutott ismeretek alapján eme Egyiptom lényeinek, ugyancsak a szent Okidanokh szent „semlegesítő ereje" révén sikerült közülük egyeseknek a planetáris testét egyszer s mindenkorra megóvniuk attól, hogy romlásnak induljon vagy felbomoljon a „szent raszkuárnó", vagy mint ők mondják a halál után.

Valójában gyermekem, a hatodik tartózkodásom idejére ezen a bolygón, már egyetlen lény sem létezett azokból, akik korábbi ottlétem alatt Egyiptom országában laktak, sem mindabból, ami akkor ott létezett, és e tudásnak még a leghalványabb fogalmát sem őrizte meg senki. De a planetáris testek, amelyekre ezt a módszert alkalmazták sértetlenül megmaradtak.

Ezek az épen maradt planetáris testek a jelenkor lényeitől a „múmia" nevet kapták.

A planetáris testeket az egyiptomi lények nagyon egyszerűen változtatták át „múmiává". A mumifikálásra szánt planetáris testet körülbelül két héten keresztül úgynevezett „ricinusolajban" tartották, azután belevezették a szent „anyag-erőt", miután azt a megfelelő módon feloldották.

Nos gyermekem,- miként az egyik még ma ott élő honfitársunk kutatásai és vizsgálatai szerint, valamint egy a bolygód felszínéről való végleges távozásom utáni étertáviratból megtudtam, - amikor az egyiptomi és a szomszédos közös-

ségek között megindult az egyik kölcsönös elpusztítási folyamat, éppen akkor ért a végéhez az ő egyik „fáraójuk" létezése, és azok, akiknek a feladatuk volt az érdemes lények testét véglegesen megőrizni, az ellenség támadása következtében már nem tudták ennek a fáraónak planetáris testét a megkívánt ideig, vagyis két héten át, a

ricinusolajban tartani. Mindazonáltal a testet ricinusolajba tették, és egy hermetikusan zárt helyiségbe csukták, és, miután szent anyag-erőt egy bizonyos módon feloldották, azt is bevezették ebbe a helyiségbe, hogy a kívánt eredményt elérjék.

Az történt, hogy ez a „szent erő", miután tényleg megvalósította amit elvártak, konzerválva maradt ebben a hermetikusan bezárt szobában, mint az az úgynevezett „katalizátorok" hatása alatt mindig történik, és egészen a legutóbbi időkig megmaradt egységes állapotában.

Ez a szent „dolog" hosszú évszázadokon keresztül megmaradhatott volna eredeti állapotában a háromagyú lények között, akiknek az esszenciájukban már régóta nincs semmi „tiszteletadás" semmi iránt, de a jelenlétében ezeknek a kortárs „tudattalan szentségtörőknek" felbukkant egy bűnös szenvedély, ami kiváltotta bennük a szükségletet, hogy még a múlt nemzedékek szent lényeinek nyugvóhelyét is kifosz-szák; s még csak nem is tétováztak, ásatásokba kezdtek és felnyitották ezt a helyiséget, amit egy mély tiszteletben tartott szentélynek kellett volna tekinteniük. És így követték el azt a szentségtörést, amelynek eredményeként én most az egész lényemmel tudatossá váltam arról a tévedésemről, hogy magabiztosan azt mondtam neked: a régmúlt korok lé-nyeitől semmi sem jutott el a jelenkori civilizáció lényeihez, pedig ez a mostani napokban Egyiptomban lejátszódott esemény, pont az ő Atlantisz kontinensen élt őseik által elért eredményeknek volt a következménye.

S hogy a legrégebbi idők lényei által elért tudományos vívmányok eme eredménye a kortárs lényekhez eljutott, és most a tulajdonuk lett, annak az oka a következő:

Már tudnod kell, kedves Hasszin - mint azt Nagy Világegyetemünk összes felelős lénye tudja, bármilyen szintű legyen is lényi megfontolási képessége, sőt azok is, akik a felelős korra való előkészülésüknek még csak a második felében vannak - hogy minden teremtmény planetáris teste je-

lenlétének, miként minden kicsi vagy nagy „viszonylag független" kozmikus egységnek, az esszenciáját a szent Triamazikamnónak benne lokalizált három szent anyag-ereje kell hogy alkossa, vagyis a Szent Állítás, a Szent Tagadás és a Szent Egyesítés anyag-erejei, és annak azokat állandóan a megfelelő egyensúlyi állapotban kell tartania. És ha valamilyen okból, e három szent erő egyikének rezgése többletben hatol be bármilyen jelenlétbe, akkor annak fatálisán és elkerülhetetlenül a „szent raszkuárnón" kell átesnie, más szóval közönséges létezésének teljes elpusztulásán.

Márpedig gyermekem, amikor kortárs kedvenceid jelenlétében megjelent ez a bűnös szükséglet, hogy az őseiknek még az ereklyéit is kifosszák, és hogy egyesek közülük ennek kielégítésére a visszaélésben odáig mentek, hogy ezt a hermetikusan bezárt szobát erőszakkal kinyitották, mivel az ott elszigetelten lokalizált Szent Egyesítés szent anyag-erejének nem volt ideje a térben feloldódnia, behatolt az ő jelenlétükbe, és abban a saját velejáró, a törvényeknek megfelelő tulajdonságait nyilvánította meg.

Most semmit sem fogok mondani arról, hogy a bolygódnak ezt a szárazföldjét népesítő háromagyú lényeknek hogyan fajzott el a pszichizmusuk és hogy az milyen formát öltött.

Talán a maga idejében majd ezt is elmagyarázom, de most térjünk vissza a félbeszakított témánkra.

Egyiptomban a külső létezési programom többek között azt is magába foglalta, hogy minden reggel elsétáljak az úgynevezett „Piramisok" és a „Szfinx" irányába.

Ezek a véletlenül épségben maradt „Piramisok", és ez a „Szfinx" voltak az egyedüli szánalomra méltó maradványai a nagyon nagy Akhldannék leszármazottai, és a szóbanforgó Egyiptom nagy ősei által emelt méltóságteljes műépítmé-nyeknek, amelyek építésének a bolygódra való a negyedik leszállásom alkalmával voltam szemtanúja.

Alig akadt időm egy alapos pihenésre Egyiptomban, ugyanis a körülmények onnan nemsokára elmenetelre késztettek.

Ezek a körülmények voltak különben az okok, amelyek miatt a kedves Turkesztán városait, a kényelmes „tsaikhainéival", mint már mondtam neked, ezentúl az

Európa kontinens híres kulturális központjai váltották fel, azok nem kevésbé híres „kávéház-éttermeivel", ahol egy aromás zöld tea helyett egy fekete folyadékot szolgálnak fel, amiről senki sem tudja, hogy miből állították elő.

Harmincnegyedik fejezet

Belzebub Oroszországban

A

ZOK az események, amelyek a Föld-bolygó felszínén való utolsó személyes tartózkodásom során játszódtak le és kapcsolatban állnak kedvenceid abnormális közönséges életmódjával, valamint az a rengeteg kis incidens, amelyek különös pszichizmusuk jellegzetességeit számomra érthetővé tették, a következőképp kezdődtek:

Egy reggel, amikor a „Piramisoknál" sétáltam, odajött hozzám egy meglett korú ismeretlen, akinek külseje nagyon elütött a bennszülöttekétől, és miután az ottani szokásoknak megfelelően üdvözölt, a következőt mondta:

„Doktor úr! Talán lenne olyan szíves és megengedné, hogy reggeli sétái során társa legyek? Megfigyeltem, hogy ön itt, mindig egyedül sétál. Én is nagyon szeretek reggelente ide kijönni, és mivel szintén egyedül vagyok Egyiptom-ban, megkockáztatom felajánlani önnek a társaságomat."

Mivel rezgéseinek kisugárzásai az enyémekhez viszonyítva nem voltak „otkaluparieniek" - vagyis a kedvenceid kifejezése szerint „szimpatikusnak"

tűnt - és mivel már magam is gondoltam rá, hogy valakivel kapcsolatot létesítsek abból a célból, hogy kipihenjem magam az „aktív gondolkodásból" olyan beszélgetések során, melyekben szabad folyást engedek asszociációimnak, rögtön el is fogadtam ajánlatát, és attól a naptól kezdve reggeli sétáimat az ő társaságában tettem.

Miután közelebbről megismerkedtünk, megtudtam ettől az idegentől, hogy az „Oroszország" nevet viselő nagy közösséghez tartozott, és honfitársai között egy fontos „hatalom-birtokló" lény volt.

Sétáink során a beszélgetés nemsokára, nem is tudom miért, főleg a háromagyú lények akarathiányára terelődött, és azokra a hozzájuk nem méltó gyengeségekre, amelyeket ők maguk „bűnnek" neveznek, azokra a gyengeségekre, melyek igen hamar szokássá válnak, főleg napjainkban, és amelyek

végül egész létezésüknek, valamint lényi megnyilvánulásaik minőségének egyedüli alapjává válnak.

Egyszer, egyik ilyen beszélgetésünk során hirtelen felém fordult és így szólt:

„Tudja-e kedves doktor, hogy hazámban, ez utóbbi időkben az alkoholfogyasztás szenvedélye minden társadalmi osztályban rendkívül elterjedt? És mint ön bizonyára tudja, ez a szenvedély előbb-utóbb olyan kapcsolatokat eredményez, amelyek általában, mint azt a történelem mutatja, előbb-utóbb a társadalom évszázados szokásainak és vívmányainak lerombolását okozzák.

„Ezért nemrég a legszéleslátókörűbb honfitársaim közül többen, akik végre megértették az országunkban létrejött helyzet súlyos voltát, nemrég összejöttek, hogy talán együtt találjanak módot arra, hogy minden katasztrofális következményt elhárítsanak. Feladatuk végrehajtására ott, együltében elhatározták, hogy megalapítanak egy egyesületet, amelynek ezt a nevet adták: „Szövetség a Nép Mértéktartásának megőrzésére", és engem választottak vezetőjéül.

„A „Szövetség" jelenleg javában tevékenykedik az említett nemzeti csapás elleni intézkedések meghozásán.

„Már sok mindent csináltunk, és még rengeteg a tennivaló.

„Miután ezt mondta egy kicsit gondolkozott, azután folytatta:

Ha most megkérdezné tőlem, kedves doktor, mi a személyes véleményem azokról az eredményekről, amit ettől a „Szövetségtől" várhatunk, őszintén szólva, bár én vagyok az igazgatója, nagyon nehezen tudnék bármi jót is mondani.

„Szövetségünk ügyeinek általános helyzetét illetően, ami engem illet, már csak a „véletlenre" számítok.

„Szerintem az egész baj abból ered, hogy ezt a vállalkozást több olyan csoport ellenőrzésének rendelték alá, amelyektől a terv megvalósítása függ; és mivel minden külön probléma esetén az összes ilyen csoport a saját céljait és kívánságait követi, minden egyes, a Szövetség alapvető céljával kapcsolatos kérdés állandó viszályra szolgál ürügyül; olyannyira, hogy ahelyett, hogy napról napra javítanák a kedves hazám számára oly elengedhetetlen célkitűzések eléréséhez szükséges körülmények gyors elérésének lehetősé-

gét, a Szövetség tagjai között egyre több a mindenféle félreértés, személyes ügy, megszólás, fondorkodás, álnokság, és így tovább.

„Arni engem illet, hogy ebből a szánalomra méltó helyzetből kiutat találjak, az utóbbi időkben, újra és újra olyan sokat gondolkodtam, és annyi különféle, több-kevesebb „élettapasztalattal" rendelkező embertől kértem tanácsot, hogy szinte belebetegedtem, és a hozzátartozóim nógatására kénytelen voltam ide Egyiptomba jönni azzal az egyedüli céllal, hogy kipihenjem magam. Sajnos itt Egyiptomban sem tudom ezt megvalósítani, mivel sötét gondolataim nem hagynak békén.

„Nos tehát, kedves doktor, most, hogy nagyjából ismeri mi okozza a jelenlegi kiegyensúlyozatlan lelkiállapotomat, őszintén bevallom önnek, hogy a megismerkedésünk óta milyen benső gondolatok és reménységek merültek fel bennem.

„Valójában - folytatta -, az emberek ártalmas, bűnös hajlamairól, valamint arról folytatott gyakori és hosszú beszélgetéseink során, hogy miként lehetne őket tőlük megszabadítani, teljesen meggyőződtem róla, hogy ön a pszichizmusukat áthatóan érti, és tökéletesen jártas a gyengeségek elleni küzdelem körülményeinek megteremtésében. Ezért tartom önt az egyetlen embernek, aki egy kezdeményező forrása lehetne ennek az alkoholizmus elleni küzdelemre alapított Szövetség tevékenysége megszervezésének, és az életben való alkalmazásának irányításában.

„Tegnap reggel eszembe ötlött egy idea, amin egész nap és egész éjjel gondolkodtam, és végül is elhatároztam, hogy a következőt kérem öntől:

„Beleegyezne-e abba, hogy eljöjjön hazámba, Oroszországba, és miután ott helyben meglátna mindent, ami történik, elfogadná-e azt, hogy segítsen nekünk Szövetségünket oly módon megszervezni, hogy az hazámnak tényleg meghozza azt a jótéteményt, aminek elérésére alapították?"

És még hozzátette:

„Önnek az emberiség iránt tanúsított pártatlan szeretete bátorít fel arra, hogy ezt megkérjem, és biztos vagyok benne, hogy nem fogja visszautasítani részvételét abban a munkában, amitől talán több millió ember megmentése függ."

Amikor ez a szimpatikus orosz befejezte mondanivalóját, egy kicsit gondolkodtam, majd azt válaszoltam, hogy minden valószínűség szerint elfogadom kérését, hogy Oroszországba menjek, mivel ez az ország is meg tudott felelni fő célomnak.

Ezt a választ adtam neki:

„Jelenleg csak egy célom van, nevezetesen az, hogy minden részletében tisztázzam magamnak az emberi pszichizmus összes megnyilvánulását, úgy az elszigetelt egyéneknél, mint egymás között, a közösségekben. Márpedig a pszichizmus állapotának és megnyilvánulásainak nagy közösségekben való tanulmányozására Oroszország talán nagyon is megfelelő lenne számomra; hiszen, mint ezen beszélgetés alapján megértettem, ez a betegség, az „alkohol iránti szenvedély", önöknél szinte az egész

lakosság körében elterjedt, és így több alkalmam nyílna kísérleteimet különböző típusú lényeken, úgy egyénileg, mint kollektíven végrehajtani."

Ezzel a fontos orosz lénnyel ilyen formában lezajlott beszélgetésem után sietve megtettem előkészületeimet, és néhány nap múlva vele együtt hagytuk el Egyiptomot. Két héttel később már meg is érkeztünk abba a városban, mely ennek a nagy közösségnek fő lakóhelye volt, és amely abban az időben még a Szent-Pétervár nevet viselte.

Amint megérkezett, új barátom a hosszú távolléte alatt összegyűlt ügyes-bajos dolgainak szentelte magát.

Abban az időben fejeződött be többek között a Szövetség által az alkoholizmus elleni küzdelem céljára szánt nagy épület felépítése, és barátom mindjárt nekiállt az épület „felavatása" megszervezésének és előkészítésének, elindítva az azzal kapcsolatos tevékenységeket.

Én pedig ezalatt, szokásomhoz híven, elmentem mindenhová és megismerkedtem különböző „társadalmi körökhöz" tartozó lényekkel, mint ott mondják, hogy az erkölcsük és a szokásaik jellegzetes sajátosságairól tudomást szerezzek.

Akkor állapítottam meg először a kortárs közösségükhöz tartozó lények jelenlétében az „egó-egyéniségük" határozottan kettős jellegét.

Miután erre a megállapításra jutottam, elkezdtem ezt a kérdést külön vizsgálni és rájöttem arra, hogy az általános

jelenlétükben ennek a kettős egyéniségnek a kifejlődése főleg annak az összhanghiánynak volt eredménye, ami a „világra jöttük és a létezésük helyének sajátos egyéni tempója" és a „lényi-gondolkodásuk formája" között áll fenn.

- Szerintem, gyermekem, nagyon jól meg fogod érteni ezen közösség lényei egyéniségének különlegesen kirívó kettősségét, ha szóról szóra elmondom neked a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk róluk alkotott véleményét, amit ő maga, nekem személyesen adott.

El kell mondanom neked, hogy a kedvenceid között töltött utolsó tartózkodásom második felében többször is alkalmam adódott ezzel az egyedülálló bölccsel, Mullah Nasszr Eddinnel találkozni, és vele a „köznapi élet különböző kérdéseiről", mint ott mondanák, „eszmecserét" folytatni.

Azon a napon, amikor egyik bölcs szentenciájával meghatározta eme közösség lényeinek valóságos esszenciáját, bolygód egyik Perzsiának nevezett részén, Iszpahantól nem messze találkoztunk, ahová azért mentem, hogy Ashyata Sheymash Nagyon Szent Tevékenységével kapcsolatban végezzek kutatásokat, és azért is, hogy ott helyben tisztázzam azt a kérdést, hogy mi módon jelent meg először az úgynevezett „udvariasságuknak" ez a számukra is káros formája, amivel manapság ott mindenütt találkozni lehet.

Mielőtt Iszpahanba értem már tudtam, hogy a tiszteletre méltó Mullah Talayaltnikum városába ment keresztapja legidősebb lánya mostohafiát meglátogatni.

Alighogy ebbe a városba érkeztem, keresésére indultam, és egész ottani tartózkodásom alatt gyakran ellátogattam hozzá; és a tetőn ülve, mint ahogy az ebben az országban szokás, beszélgetni tudtunk mindenféle „titokzatos filozófiai kérdésről".

Egy reggel, hozzá menet - azt hiszem ez az odaérkezésem utáni második vagy harmadik napon lehetett - feltűnt az utcában uralkodó nagy sürgés-forgás; mindenhol söpörtek, tisztítottak, úgynevezett „szőnyegeket", „sálakat", „zászlókat" aggattak fel, és így tovább...

Azt gondoltam: Nyilvánvalóan mindez, e közösség lényei által évente kétszer megtartott híres „fesztivál" előkészítéséhez tartozik.

Miután a tetőre értem, és *a* kedves és nagyon kiváló bölccsel, Mullah Nasszr Eddinnel a szokáshoz

illően köszöntöttük egymást, kezemmel az utcán zajló eseményekre mutattam és megkérdeztem tőle, hogy mit jelent ez.

Szokásos jóindulatú, és mindig elbűvölő, bár egy bizonyos megvetéssel színezett grimasz jelent meg az arcán. És éppen mondott volna valamit, amikor az utcán felhangzott a városi kikiáltók szava és sok vágtató ló dobogása.

Erre a mi bölcs Mullahunk szó nélkül felkászálódott, és kabátujjamnál fogva a tető széléhez vezetett; ott huncutul a bal szemével kacsintva figyelmemet az ott elrobogó hatalmas „lovas felvonulásra" terelte, amelyet, mint később rájöttem, főleg ehhez a Nagy Orosz közösséghez tartozó „kozáknak" nevezett lények alkottak.

A hatalmas „lovas felvonulás" közepén egy négylovas „orosz hintő" gurult; egy kocsis vezette, akinek rendkívüli testessége „impozáns" kinézést adott. Ezt az oroszokra jellemző „impozáns" kinézést a ruhái alatt a megfelelő helyeken elhelyezett párnáknak köszönhette. A hintóban két lény ült: az egyik megjelenése egy perzsára vallott, a másiké pedig egy tipikus „orosz generálisra".

Amikor a lovas felvonulás eltűnt, a Mullah először kedvenc szólását mondta el: „így-és-így-és-így-kell-ennek-lennie; Ne csinálj olyat, aminek nem szabad lennie!" és egy megszokott hangot hallatva, valami olyasmit mint „Zrt" visz-szament a helyére, és nekem is intett, hogy kövessem; azután felszítva „kalianjában" a hamvadó faszenet, egy nagyot sóhajtva a következő tirádába kezdett, mely mint mindig, nem volt rögtön érthető:

„Épp most ment itt el számos „fajpulyka" kíséretében az ország egyik „varjúja", egy minden bizonnyal fontos, magas rangú, de már alaposan megkopasztott és meglehetősen gyűrött „varjú".

„Különben, ez utóbbi időkben az ország „magas rangú varjai" egy lépést sem tesznek a „telivér fajpulykák" nélkül; nyilvánvalóan abban a reményben ringatják magukat, hogy a tollaik szánalomra méltó maradványai állandóan eme pulykák erőteljes kisugárzás! terében találva magukat, talán megerősödnek, és megszűnnek kihullani."

Bár tényleg semmit sem értettem meg abból, amit éppen mondott, de ismerve szokását miszerint mindent először allegorikusán fejezett ki, egyáltalán nem lepődtem meg, és nem kérdezősködtem, türelmesen várva további bölcs magyarázatait.

És tényleg, tirádája után, és miután befejezte a víz lelkiismeretes belekotyogását a „kalianjába", megadta nekem, az ő sajátos „finom csípősségével fűszerezett", a jelenkori perzsa közösség lényei egész jelenlétének és magának az esszenciájuknak a meghatározását. Megmagyarázta, hogy a perzsa közösség lényeit a „varjú" madárhoz hasonlítja, és a Nagy Oroszország lényeit, akikből az utcán elvágtató díszkíséret állt, a „pulykának" nevezett madárhoz.

Gondolatait azután egy hosszú disszertációban fejtette ki:

„Ha pártatlanul analizáljuk és statisztikailag összefoglaljuk a jelenkori civilizáció embereinek értését, és a náluk uralkodó képzeteket, összehasonlítva az európai fajokat a többi kontinensen élőkkel, és egy párhuzamot vonunk ezek között a népek és a madarak között, akkor azokat az embereket, akik az Európa kontinensen jelennek meg és a jelenkori civilizáció „tsimmesét" képviselik, „pávának" kellene nevezni, arról a madárról, melynek külseje a leggyönyörűbb és a legfényűzőbb, ugyanakkor a többi kontinens népeit a leghaszontalanabb és a kifejezetten legpiszkosabb madárról „varjúnak" kellene nevezni.

„Azonban azokra a kortársainkra, akik az Európa kontinensen ugyan megtalálják a megjelenésükhöz, majd a kialakulásukhoz szükséges körülményeket, de akik később más kontinenseken élnek, és ott „tömik meg" őket - és fordítva azok, akik más kontinensen jönnek a napvilágra, és az Európa kontinensen uralkodó körülmények között lesznek „megtömve" - nem lehetne a „pulyka" madárnál jobb hasonlatot találni.

„A „pulyka", minden madárnál inkább, egy olyan „valamit" képvisel, ami se hús, se hal, de ami önmagában, mint mondják, csak „egy fél és egy negyed, plusz háromnegyed".

„A „pulykára" legjobban a jelenlegi Oroszország lakói emlékeztetnek és ezt a „varjút"- az ország egyik legfontosabb-ját -, mely éppen elrobogott előttünk, éppen az ilyen zsánerű szárnyasok kisérték.

„És csakugyan, ezek az oroszok ideálisan megfelelnek ennek az eredeti „pulyka" madárnak, amint ezt most be fogom bizonyítani.

„Mivel az Ázsia kontinensen jöttek napvilágra és alakultak ki, és főleg, mivel a hosszú évszázadok során ezen a kontinensen uralkodó életkörülmények között kiformált tiszta örökséget kapták, úgy a szerves mint a pszichikai téren minden viszonylatban ázsiai természetük van, következésképpen nekik is „varjaknak" kellene lenniük. Azonban, mivel mindannyian, különösen az utóbbi időkben leginkább arra törekednek, hogy európaivá váljanak, és e célból „tömik magukat" ahogy csak tudják, lassacskán megszűnnek varjak lenni; és mivel bizonyos, természetesen a törvényeknek megfelelő adatok alapján mégsem tudnak igazi „pávává" válni, és már maguk mögött hagyták a „varjút" de még nem érték utol a „pávát", mint mondtam, így ők önmagukban tökéletes pulykák.

„Bár a pulyka egy nagyon hasznos háztáji állat, mivel a húsa - természetesen feltételezve, hogy a megfelelő módon ölik meg, úgy, ahogy azt a régi emberek évszázados gyakorlat alapján megtanulták - az összes többi madár között a legjobb és a legízletesebb; ugyanakkor amíg él, a „pulyka" egy különös madár, és egy bizonyos nagyon sajátos pszichizmusa van, amit szinte lehetetlen még csak megközelítőleg is megérteni, különösen *a* mi népünk félig passzív értelmével.

„A pulyka pszichizmusa számos, sajátos vonásának egyike az, hogy ez a különös madár, ki tudja miért, elengedhetetlennek tartja az állandó szájhősködést; és így minden ok és értelem nélkül gyakran páváskodik.

„Egyedül képzelődése és hülye álmodozásai által hajtva még akkor is szájhősködik és páváskodik, hogyha senki se nézi."

Miután ezt elmondta, Mullah Nasszr Eddin lassan és nehézkesen felkelt, ismét kiejtette kedvenc mondását: „így-és-így-és-így-kell-ennek-lennie", de ezúttal hozzátette: „Ne ülj soká ott, ahol nem volna szabad ülnöd", majd karon fogott és együtt lementünk a tetőről.

- Kedves gyermekem, jóllehet, hogy méltányosak le gyünk, megadjuk a mi nagyon bölcs Mullah Nasszr Eddinünk finom pszichológiai analízisének, ami megilleti itt kell elmondanom neked a következőt: megint csak a Német közösség lényei hibásak azért, hogy ezek az oroszok „példás pulykákká" váltak.

És a német lények hibája az volt, hogy miután kitalálták az ő híres anilin festékeiket, elhanyagolták eme színek egyik sajátos különlegességét.

Arról van szó, hogy ezen anilin festékek segítségével minden természetes színt, az igazi természetes fekete szín kivételével át lehet változtatni bármilyen másikba.

És a német lények eme gondatlansága vonta maga után a szegény oroszoknak ezt a botrányos szerencsétlenségét. Valójában, minden várakozás ellenére, a „varjúk" tollait, amelyeket a Természet az igazi fekete színnel festett be, soha sem lehet egy másik színnel újrafesteni, még az általuk kitalált anilinnel sem. És következésképpen ezek a szegény „orosz varjúk" semmi módon sem tudnak átalakulni „pávává". De a legrosszabb az, hogy mivel már megszűntek varjak lenni, és még nem „pávák", akarva-akaratlanul „pulyka" lesz belőlük, ami a legjobb kifejezése annak, amit kedves Mesterünk így fogalmaz: „egy fél és egy negyed, plusz háromnegyed".

így a tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddin által személyesen nekem adott magyarázatnak köszönhetően értettem meg először tisztán, miért van e nagy közösség összes lényének, amint elérte a felelős kort, egy ennyire határozottan kettős egyénisége.

- Azonban erről ennyi elég is. Hallgasd meg most azokat az eseményeket, amelyekben részt kellett vennem az orosz közösség, akkor Szent-Pétervárnak nevezett legfőbb városá

ba való érkezésem után.

Mint már mondtam neked, mialatt a barátom, ez a kiváló orosz a távollétében dezorganizálódott ügyeit rendezte, mindenfelé járkáltam, és különféle „társadalmi osztályú" és „állású" lényekkel találkoztam, hogy az erkölcsük és szokásaik jellegzetes sajátosságait tanulmányozzam, és így világossá tegyem magam előtt az alkohol iránti „szerves

szükségletük" okát, valamint általa az általános jelenlétükre gyakorolt hatás nyilvánvaló következményeit.

Érdekes megjegyezni, hogy már a mindenféle „társadalmi osztályba" és „állásba" tartozó lényekkel való első találkozásaim során több alkalommal megállapítottam azt a tényt, mely azután egy figyelmesebb megfigyelés után teljesen nyilvánvalóvá is vált, hogy a legtöbbjük már magában hordozta a csíráját az „általános jelenlétük eme sajátságos működésének", amely két független külső ok egy bizonyos kombinációja hatására már régóta megjelenik kedvenceidnél.

Eme okok közül az első a „Szoliunenziüsz" nevű általános kozmikus törvény; a második a bolygód felszínének bizonyos részein a közönséges lényi életkörülményeik határozott rosszabbodásában rejlik.

Az „általános jelenlétük sajátságos működésének" arról a csírájáról akarok beszélni, mely már több ottani év óta e közösség összes lényének jelenlétében megrögződött, egy olyan formában, amit kedvenceid bizonyos jól meghatározott időszakok során már megismertek, és ami számukra bizonyos - ismét csak egyedül a Föld-bolygó háromagyú lényeire jellemzően - különleges megnyilvánulások „ösztönző tényezőjévé" vált, mely megnyilvánulások összessége ezúttal eme nagy közösség lényeinél a „bolsevizmus" nevet kapta.

Kicsit később majd beszélek neked erről az „általános jelenlétük sajátos működéséről".

A kérdésre most csak azért tértem rá, hogy egy ideát adjak azokról a különlegesen abnormális lényi életkörülményekről, amelyek keretében tevékenységem ennek a nagy közösségnek a lényei között, legfőbb városukban, Szent-Péterváron eltöltött idő alatt lezajlott.

Már azelőtt, mielőtt ebbe a városba érkeztem, szándékomban állt kivitelezni egyik régebbi tervemet, amihez miden szükséges elő volt készítve. A terv az volt, hogy az egyik nagy településükön megalapítok valamit, ami az ő „kémiai laboratóriumaikhoz" hasonlít, és abban az előre előkészített módszerek segítségével, a különös pszichizmusuk bizonyos mélyen elrejtett oldalain speciális kísérleteket akartam végezni.

Ezért gyermekem, miután berendezkedtem ebben a városban és megállapítottam, hogy az időmnek majdnem a fele szabad maradt, elhatároztam, hogy hasznosítom ezt a félig-tétlenséget, és a terv kivitelezésére szánom.

Az első információk alapján megtudtam, hogy egy ilyen laboratórium felállításához mindenekelőtt a helyi hatalombirtokló lények „engedélyére" volt szükség, és ennek megszerzésére mindjárt meg is indítottam az eljárást.

Már az első lépésnél megértettem, hogy bizonyos, e közösség létezési folyamatában már régóta megrögzött törvények értelmében, egy privát laboratórium megnyitásának engedélye az egyik „minisztériumuknak" egy adott „hivatalától" függ.

Elmentem tehát ebbe a hivatalba. Azonban kiderült, hogy az alkalmazottak, bár elismerték, hogy ennek az engedélynek kiállítása az ő feladatuk volna, nem tudták hogyan kell eljárniuk.

És, mint később megértettem, ezt egyszerűen azért nem tudták, mert mindaddig még senki sem fordult hozzájuk egy ilyen engedélyért, és következésképpen e szerencsétlen lények automatikusan felépült pszichizmusa nem tudta felvenni az ennek a megnyilvánulásnak megfelelő „mechanikus szokást".

Itt meg kell jegyeznem, hogy néhány évszázad óta a lényi kötelességeik megvalósításához megkívánt majdnem összes megnyilvánulás minden ottani lénynél csak egy és ugyanazon dolog gyakori ismétlése által bennük kialakított adatok működése révén valósul meg.

Ennek a közösségnek hatalom-birtokló lényeinél, ezeknek a különös „lényi adatoknak" a kikristályosodása, ebben a korszakban sokkal intenzívebben valósult meg mint bárhol másutt olyannyira, hogy néha szinte úgy tűnt, teljesen meg vannak fosztva azoknak az impulzusoknak azonnali megjelenését előidéző adatoktól, amelyek általában a lények sajátosságait képezik. Mint később tisztázni tudtam magamnak, ez a kristályosodás a már

említett Szoliunenziüsz kozmikus törvény hatásának következményeképpen megy végbe bennük.

Az pedig, hogy annak a hivatalnak alkalmazottjaihoz mindaddig még senki sem adott be egy engedélyre kérvényt

egyáltalán nem azt jelenti, hogy e fontos város egyetlen lakójának sem lett volna szüksége egy „kémiai laboratóriumra" - ellenkezőleg, ebben a városban soha nem volt annyi kémiai laboratórium, mint ebben az időszakban, és kétség kívül a tulajdonosaik valahol, valami módon megszerezték a megkívánt engedélyt.

Lehetetlen, hogy az ne lett volna meg nekik! Fővárosukban - mint különben minden kis és nagy közösségben -megvolt erre a célra szolgáló „közigazgatási testület", amelyen általában a „hatalom-birtoklók teljes és zavartalan boldogságának alapvető reménye" nyugszik, s amit ők „csendó'rségnek", vagy „rendőrségnek" hívnak, és melynek fő kötelessége arra vigyázni, hogy bárkinek, amikor valamilyen vállalkozásba kezd, meglegyen a hozzávaló engedélye. És arra még csak gondolni sem lehet, hogy a „hatalom-birtoklók teljes és zavartalan boldogságának alapvető reményét" képviselő lények „hiúzszemét" a legkisebb dolog is elkerülje és, hogy a hatalom-birtoklók előírásos engedélye nélkül megengedjék bármilyen laboratórium felállítását.

Ennek a látszólagos ellentmondásnak egészen más volt az oka.

Meg kell mondanom neked, hogy eme közösség lényeinek magatartása, az ő értésük szerinti „normális" kölcsönös kapcsolatok fenntartására, és általában a közönséges életükhöz a lények által a múltban bevezetett törvények és szabályok betartása iránt már olyanná vált, hogy egyedül azok tudták elnyerni a nekik objektíven kijáró hasznot, akik mindent pont ellenkezőleg, vagyis az érvényben lévő szabályokkal és törvényekkel ellentétben tudtak csinálni.

Olyan privát laboratóriumból, mint amilyent én akartam létesíteni, nem egy, hanem talán ezer is lehetett; ahhoz csak ismerni kellett az engedély megszerzéséhez szükséges „abnormális helyi eljárásokat", és azután ezeknek az abnormitá-soknak értelmében cselekedni.

Nekem pedig a közöttük töltött rövid idő nem engedte meg, hogy rájöjjek ebben a különlegesen abnormálissá vált közösségben a közönséges lényi élet összes finomságára.

Ezért, amint belefogtam a megkívánt engedély megszerzéséhez szükséges eljárásokba, állandó kellemetlenségeknek, valamint az ő lényi életükben szintén már régóta

bevezetett „idióta piszmogásoknak" voltam kitéve; és ráadásul mindez végülis teljesen eredménytelenül történt

így kezdődött:

Amikor az előbb említett „hivatalba" értem, és az alkalmazottakhoz fordultam, ők egészen zavartan összenéztek, azután egymás közt suttogni kezdtek; néhányan közülük nagy könyvekben kezdtek el lázasan lapozni azzal a nyilvánvaló reménnyel, hogy azokban eme engedélyekkel kapcsolatban valamely szabályokra bukkanjanak. Végülis a főnökük odajött hozzám és fontoskodva azt mondta, hogy egy személyemre szóló '„hűségi bizonyítványra" van szükségem egy másik hivatalból.

Ez lett a kiindulópontja egy véget nem érő az egyik hivatalból a másikba, az egyik közigazgatásból a másikba, az egyik hivatalos szakértőtől a másikhoz, a végtelenségig tartó jövés-menéseknek.

A dolgok odáig fajultak, hogy a „rendőrség" és a „plébánia papja" között kellett ide-oda pendliznem, és még a város hivatalos bábaasszonyát is alig tudtam elkerülni...

Mindennek tetejébe az egyik ilyen különleges hivatal, nem is lehet tudni mi okból, egy másik hivatal bizonyítványán egy harmadiknak a pecsétjét követelte.

Az egyik hivatalban egy papírt kellett aláírnom; egy másikban olyan kérdésekre kellett válaszolnom, amelyeknek semmi közük sincs a kémiához; egy harmadikban részletesen elmagyarázták, hogyan kell a laboratórium felszerelését használni ahhoz, hogy elkerüljem a mérgezést, és így tovább.

Kezdetben, mint később kiderült, s amit akkor nem is gyanítottam, egy olyan tisztviselő fogadott, akinek az volt a feladata, hogy egy ilyen „förtelmes szándékról", mint egy kémiai laboratórium létrehozása az embereket lebeszélje.

A legnevetségesebb az egészben az volt, hogy az engedély megszerzéséhez sorra olyan tisztviselőkhöz kellett

fordulnom, akiknek a leghalványabb fogalmuk sem volt arról, hogy mi is egy laboratórium.

Nem is tudom hogyan fejeződött volna be mindez, ha majdnem két hónapos vesződés után végül is nem szakítottam volna meg ezt a hülye eljárást.

És a lemondásom oka is elég mulatságos volt.

Eme abszurd eljárás szabályai szerint egy hivatalos bizonyítványt kellett megszereznem egy orvostól, mely azt tanúsítja, hogy a laboratóriumi munka a személyes egészségemet semmilyen veszélynek nem teszi ki.

Elmentem tehát egy hivatalos orvoshoz. Amikor meg akart vizsgálni és kitartott amellett, hogy vetkó'zzek le, hogy mindenütt meg tudjon ütögetni kis kalapácsával, természetesen nem tehettem eleget ennek a kívánságának. Márpedig azért nem, mert levetkőzve kénytelen lettem volna leleplezni a farkamat, amit a bolygódon mindig gondosan a ruhám ráncaiba rejtettem.

Remélem meg tudod érteni, ha egyikük észrevette volna a farkamat, mind megtudták volna, hogy nem az ő bolygójuk lénye vagyok, és lehetetlenné vált volna továbbra is közöttük maradnom, és tovább folytatnom az engem annyira érdeklő pszichizmusuk különlegességeinek helyes értelmezésére vonatkozó kísérleteimet.

így tehát ezt az orvost a kívánt papír nélkül hagytam el, és ezért, ettől a naptól fogva minden próbálkozást feladtam arra, hogy megszerezzem az engedélyt a privát laboratóriumom létrehozására.

Miközben, mind az egyéni célomért, mind a megkívánt engedély megszerzéséért ide-oda futkostam, gyakran találkoztam azzal a fontos orosz személyiséggel, akivel először ismerkedtem meg, és aki, bár saját ügyei nagyon elfoglalták, mindig talált rá időt, hogy meglátogasson, vagy az otthonában fogadjon.

A találkozások során majdnem mindig az alkoholizmusról, valamint a csapásai ellen folyó küzdelem módszeréről beszélgettünk.

Az ilyen eszmecserék során egyre több anyagot gyűjtöttem, mivel pártatlan megfigyeléseim és a helyi lények pszichizmusának összes oldalára irányuló kutatásaim állandóan új adatokat kristályosítottak ki bennem.

Ez a kiváló orosz nagyra értékelte megfontolásaimat és megjegyzéseimet a „Szövetség a Nép Mértéktartására" által végbevitt, vagy tervbe vett dolgokat illetően, és helyes megfigyeléseim őszintén fellelkesítették.

Eleinte az összes javaslatomat, amit a Szövetség közgyűlésein előadott, elfogadták és megvalósították.

Azonban, amikor e Szövetség bizonyos résztvevői véletlenül megtudták, hogy sok valóban hasznos intézkedés kezdeményezése egy külföldi orvostól származik, aki még csak nem is európai, elkezdődtek a szokásos „intrikák" és „köte-kedések" nemcsak javaslataim, hanem maga a Szövetség vezetője ellen is.

A felelősség mindezekért a félreértésekért, amelyek folytán ez a sokmilliós közösség összes háromagyú lényének javára létrehozott fontos Szövetség sajnálatos módon megszűnt létezni, megint csak, mint mindig és mindenhol, az „új kiképzésű" tudósokra hárul.

Tény az hogy, bizonyos „örökösödés révén hatalmat-bir-tokló" lények nyomására ennek az új intézménynek fő tagjai között több „tudós orvos" is volt.

Ők a Szövetség vezetői közé tartoztak, mivel e korszak ottani, örökösödés révén hatalom-birtoklóvá vált lényeinek jelenlétében végérvényesen megrögződött - hogy azután esszenciájuk elválaszthatatlan részévé váljon - az a földi háromagyú lények számára oly végzetes „uralkodó belső mester", akit ők az „ön-megnyugtatónak" neveznek, és aki e szerencsétlenek életének célja és értelme lett. Ezért, hogy a legkisebb lényi erőfeszítést is megtakarítsák, kitartottak amellett, hogy ezek a tudós orvosok ebben a nagy, és társadalmi szempontból fontos intézményben mindenképp részt vegyenek.

Ez utóbbi időben az új kiképzésű tudósok legtöbbje olyan lény, aki ehhez a mesterséghez tartozik.

Továbbá azt is meg kell mondanom, hogy amikor ezek az új kiképzésű tudósok maguk is „hatalom-birtoklóvá" válnak, és a közönséges életfolyamatban véletlenül nagy felelősségű állást töltenek be, akkor ők még az örökösödés révén lett hatalom birtoklóknál is gyakrabban válnak mindenféle félreértések forrásává.

Márpedig azért válnak a félreértések forrásaivá, mert a jelenlétükben, kortárs kedvenceid három típusának jellegzetes sajátosságait egy bizonyos módon kombinálják magukban: nevezetesen a „hatalom-birtokló" lényekét, az „új kiképzésű" tudósokét, és a „hivatásos orvosokét".

így tehát gyermekem, eme közösség számos, örökösödés révén lett hatalom-birtoklójának kezdeményezése és követe-

lése folytán - akik bár külsőleg továbbra is hatalom-birtoklók maradtak, belsőleg már csak „üres homokórák", vagy „leeresztett léggömbök" voltak - ennek az oly komoly, többmillió felebarátjuk „megmentésére" szentelt feladatnak a megvalósítását ezekre a „valóságos töltött pulykákra", vagy ahogy ők mondanák, ezekre a „parvenükre" bízták.

Eleinte, amíg ezek a véletlenül hatalomra jutott parvenük csak arra szorítkoztak, hogy sajátos kicsinyes áskálódásaik-kal foglalkozzanak, a közös munkával nem is volt olyan nagy baj; de amikor mindenféle „manőverek" folytán áskáló-dásaik a Szövetség összes tagjára kiterjedtek, és több „klikkre" szakadtak - ami ott egy nagyon elterjedt veszedelmes szokás, és minden hasznos intézmény megvalósítását megakadályozza - még egy ilyen kezdeményezés is, amit ez a kortárs háromagyú lények által alapított Szövetség képviselt, mint ott mondják, „minden ízében recsegni-ropogni" kezdett.

Abban az időszakban, amikor első orosz barátommal e közösség fővárosába érkeztem nagyban folytak ezek a kicsinyes áskálódások a különféle „klikkek", valamint az elmaradhatatlan Államszervezet tagjai között is*

Amikor ezek a véletlenül hatalomra jutott parvenük megtudták, hogy a szervezetük munkájának feljavítására irányuló legtöbb tanács és javaslat tőlem származott, egy hozzájuk hasonló szakembertől, de aki nem az ő úgynevezett „szakmai köreikbe" tartozott, rájöttek, hogy áskálódásaiknak és cselszövéseiknek semmi fontosságot nem fogok tulajdonítani, és így azok ellen fordultak, akiket a Szövetségük élére ők maguk választottak.

Közbevetőleg itt érdemes megjegyeznem, hogy bár a különféle lényi impulzusokhoz elengedhetetlen adatok ezen kortárs szakembereknek jelenlétében alig kristályosodnak ki, bizonyos oknál fogva a „testületi szellemnek" nevezett impulzust meghatározó adatok jól kikristályosodtak és nagyon erősen működnek bennük.

így tehát gyermekem, amíg nem ismertem e közösség hatalom-birtokló lényeinek ellenállhatatlan szükségletét a cselszövésre és az áskálódásra, vagy mint azt ők néha mondják „kölcsönösen megszabadulni egymástól", továbbra is reménykedtem, és türelmesen vártam azokra az előnyös körül-

menyekre, amelyek végre lehetővé tennék fő tervem megvalósítását, vagyis hogy belefogjak a földi lények egy tömegében megnyilvánuló pszichizmus „gyakorlati kutatásába". Amint azonban teljesen tisztává vált számomra, hogy az ott létrehozott kölcsönös kapcsolatok miatt ebben a közösségben ezt nem fogom tudni elérni, és egyben meggyőződtem arról, hogy lehetetlen egy laboratóriumot becsületes módon, vagyis az előírt szabályokat szigorúan betartva megnyitni elhatároztam, hogy nem késlekedem, és elmegyek a célomnak megfelelő körülményeket keresve valamelyik másik európai közösségbe.

Amikor barátom, ez a magas rangú orosz, tudomást szerzett elhatározásomról, nagyon elszomorodott, mint különben több más orosz is, akik tényleg a hazájuk javát kívánták, és akiknek volt idejük meggyőződni arról, hogy az én tudásom és tapasztalatom alapvető céljuk elérésére nagyon hasznos lehetett volna.

Néhány nappal indulásom előtt, a Szövetség annak az épületnek felavatására készült, amit, mint már mondtam neked, az alkoholizmus elleni küzdelemre terveztek, és amelynek az ottani lények az uralkodójuk nevét adták. „II. Miklós Cár Nemzeti Épületé"-nek keresztelték.

Indulásom előtti napon azonban váratlanul eljött hozzám kiváló orosz barátom, és miután megmondta mennyire sajnálja elmenetelemet, kérve kért, hogy maradjak még néhány napot, ami lehetővé tenné számára, hogy az épület felszentelése és felavatása után velem utazhasson, és így az általa elszenvedett zaklatásokat és cselszövéseket egy kicsit kipihenje.

Mivel semmi okom sem volt a sietségre, elfogadtam ajánlatát, és indulásomat egy meghatározatlan időpontra halasztottam.

Két nappal később játszódott le az épület nagy felavatása, és mivel az előző este kaptam egy úgynevezett „hivatalos meghívót", elmentem a szertartásra.

Nos, a több mint százmillió lény közösségének nemzeti ünnepségén, amelyen „Őméltósága a Cár" maga is személyesen részt vett, kezdődött el a környezet abnormitásaiból eredő „uretztaknilkarul" áramlása felém, amely e

szerencsétlen bolygó minden egyes kortárs háromagyú lényének pszichiz-

musában automatikusan kialakul és mindegyiküket mondhatnánk egy „kiút nélküli bűvös körbe" zár.

Az ezt követő események a következő sorrendben játszódtak le:

Az ünnepély napján, miközben a szertartás még tartott, első orosz barátom hirtelen odafutott hozzám, utat törve magának a fényes uniformisaikban és kitüntetéseikkel díszelgő lények között, és örömteli hangon közölte velem, hogy abban a „boldogságban" lesz részem, hogy be leszek mutatva Őfenségének a Cárnak. Amint ezt elmondta, sietve elment.

Később megtudtam, hogy az ünnepség során beszélt rólam az uralkodónak. Ennek eredményeként határozták el, hogy be fognak mutatni neki.

Egy „uralkodónak", egy „cárnak", vagy egy „királynak" való bemutatást bolygód minden kontinensén a leges-legnagyobb megtiszteltetésnek tartják. Ezért örült nevemben any-nyira a barátom, hogy ezt a kegyet számomra sikerült elnyernie.

Biztos egy „nagyon nagy örömet" akart szerezni nekem és egyben a saját lelkiismeretét megnyugtatni, mivel felelősnek érezte magát sikertelen ott tartózkodásoméit.

- Ez után az esemény után két nap telt el.

A harmadik nap reggelén lakásom ablakán véletlenül kitekintve szemembe ötlött a kint uralkodó szokatlan felbolydulás: mindenütt tisztogattak, sepertek, miközben számos „rendőr" és „közhivatalnok" járkált fel-alá az utcában.

Megkérdeztem, hogy mi az oka ennek a felbolydulásnak. A mi öreg Ahoununk elmagyarázta, hogy aznap a közösség egyik fontos generálisának látogatását várták ebben a kerületben.

Még aznap délután, miközben egyik új ismerősöm társaságában otthon ültem és beszélgettem, odarohant hozzám a rendkívül izgatott és elképedt házmester, hangosan ezt dadogva: „A aaz... Ő... őfelsége!" De nem is volt ideje befejezni, mert maga az Őfelsége lépett be. Amint a szegény házmester őt belépni látta, először megdermedt, mintha villámcsapás érte volna, azután visszanyerte eszméletét, és a lehető leggyorsabban, persze „hátrálva" kisomfordált.

Nagyságos Őfelsége pedig, egy barátságos, de ugyanakkor e közösség hatalom-birtokló lényeire jellemző fensőbbséges mosolyával odajött hozzám, és miközben már nagy kíváncsisággal szemügyre vette a szobámban lévő régiségeket, egy sajátságos módon kezet fogva velem, leült kedvenc karosszékembe.

Ezután továbbra is a régiségeket szemlélve így szólt:

„Egy-két napon belül be fogják önt mutatni a mi „Magasztos Őfelségünknek", és mivel az ilyen ügyek énrám tartoznak, eljöttem megmagyarázni, hogyan fog kelleni viselkednie életének ezen fontos és rendkívüli alkalma során."

Miután ezt elmondta, hirtelen felállt, és odamenve szobám egyik sarkában álló, nagyon régi, szépen kimunkált kínai szobrocskához, egy egész jelenlétét átható spontán elragadtatással így kiáltott fel: „Milyen elbűvölő!... Hol talált rá az antik bölcsességnek erre a gyönyörűségére?... „

És anélkül, hogy a szemét a szobrocskáról levette volna, és megszűnt volna átengedni magát elragadtatásának, vagy pontosabban mondva, azzal teljes lényével azonosulva lenni, így folytatta:

„Engem is nagyon érdekel az összes régi művészet, de a kínait szeretem a legjobban; gyűjteményemnek szentelt öt teremből három kizárólag régi kínai művekkel van megtöltve."

Miután minden ceremónia nélkül visszaült karosszékembe, ugyanazzal a régi kínai mesterek műveivel szemben tanúsított rajongással kezdte kifejteni nézeteit az antikvitásokról, az értékükről általában, hogy a legjobbak hol találhatók, és így tovább.

Hirtelen, a beszélgetés kellős közepén kirántotta zsebéből az óráját, és egy gépies pillantást vetve rá, felugrott, és így szólt:

„Milyen bosszantó! Kénytelen vagyok ezt az érdekes beszélgetést félbeszakítani, mert sietve haza kell mennem, ahol már minden bizonnyal vár rám egy gyerekkori jó barátom a bűbájos feleségével.

„Csak átmenőben van itt mivel vidékről jött és külföldre megy; már nem láttam mióta ugyanabban az ezredben szol-

gáltunk. Később mindketten más kinevezést kaptunk, én az Udvarhoz, ő pedig egy civil állásba került".

Azután hozzátette:

„Ami az önnek adandó utasításokat illeti, amelyek miatt jöttem, azokkal még ma elküldöm a szárnysegédemet; ő majd mindent el fog magyarázni, talán ugyanolyan jól, mintha én magam csináltam volna."

Mindezek után egy fontoskodó önteltség állapotában távozott tó'lem.

Valóban, még aznap este, Nagyságos Őfelsége ígéretéhez híven eljött hozzám egyik szárnysegédje, aki, mint ott mondják, még „fiatalember" volt, vagyis egy lény, aki a fele-ló's kort nemrég érte el. Ez a szárnysegéd egy földi háromagyú lény-típusnak olyan markáns vonásait hordozta, amelyekkel kedvenceid között ez utóbbi idó'kben gyakran lehet találkozni, és amelyet a következő' szavakkal jól meg lehet határozni: „az apuka kedvence... meg az anyukáé is".

Amikor megérkezett hozzám ez az apuka kedvence és beszélni kezdett, eló'ször teljesen automatikusan, az eró'szakkal emlékezetébe vésett ‚jó modornak" nevezett szabályok által az általános jelenlétébe besulykolt adatoknak megfeleló'en nyilvánult meg irányomban. Egy kicsit később azonban, amikor különös lényi megítélése számára világos lett, hogy én nem tartozom sem az ó', sem az övénél magasabb kasztba, hanem azon lények egyikének látszottam, akik az ó' közössége lényeinek abnormális értése szerint alig állnak felette az úgynevezett „vadembereknek", rögtön hangnemet változtatott, ettől kezdve, még mindig automatikusan, „parancsnokoló" és „rendelkező" adatok alapján nyilvánult meg irányomban, amelyek szintén megrögzó'dtek azokban a lényekben, akik hasonló kasztba tartoztak, és elkezdte mutogatni nekem, hogyan kell be- és kimennem, hogyan kell járnom, mikor kell mondanom valamit és milyen szavakkal.

Bár két óra hosszat a saját példáin át mutogatta nekem hogyan kell viselkednem, mégis kijelentette, hogy másnap délelőtt visszajön, és megparancsolta, hogy gyakoroljam, nehogy a saját kifejezése szerint valamilyen „baklövést követhessek el", ami oda vezethetne, ahová „Makár sohasem hajtotta ki kecskéit".

A „legfőbb bemutatás" napján, ahogy ők azt nevezik, megérkeztem e nagy közösség főnökének székhelyére. A vasútállomáson maga Nagyságos Őfelsége várt rám, egy fél tucat szárnysegéd kíséretében. Ettől a pillanattól kezdve -természetesen a saját „személyes szubjektív kezdeményezésének" bármilyen részvétele nélkül, egyedül egy és ugyanazon dolognak automatikus ismétlése révén megszerzett szokás által irányítva - elkezdte az összes szellemmel áthatott részemet valamint az általános jelenlétem összes megnyilvánosulását hatalmába keríteni, azokat mintegy a saját „énjének" gyámsága alá helyezve.

Ettől kezdve a külső megnyilvánulásaimat illetően, nekem - mint a mi tiszteletre méltó Mullah Nassz Eddinnük mondaná - az „ő fuvolájának hangjára kellett táncolnom".

Amint a hintóba ültünk és elhagytuk az állomást, rögtön elkezdte mutatni nekem és a szájamba rágni, hogy miként kell cselekednem és beszélnem, és hogy mi az, amit nem szabad csinálni vagy mondani.

Majd később, a teremben, ahol a híres bemutatás történt, ahogyan tovább oktatott és a jelenlétemet irányította... hát, azt még Seherezádé nyelvezetével sem lehetne leírni, és még kevésbé „Kutyafia Úr" tollával.

Ebben a teremben, e fontos tábornok által, aki azokat „sugallta" nekem, minden egyes mozdulatom, minden lépésem, még az utolsó szemrebbenésem is előre ki volt számítva.

Mégis, e módszer teljes abszurditása ellenére is, ha figyelembe vesszük azt, hogy egy lény tökéletesedése belső élményeinek mennyiségétől és minőségétől függ, az objektív igazság kedvéért be kell ismernem, hogy kedvenceid, természetesen tudattalanul, azon az estén több dolgot kényszeríttettek átélnem és ereznem, mint amit a közöttük személyesen eltöltött évszázadok során átéltem és éreztem.

Mindenesetre meg kell mondanom, hogy miután kedvenceid oly különös és oly „nyakatekert"

pszichizmusának megfigyelése és tanulmányozása céljából elfogadtam ezt a híres bemutatót, az egész „nagy megpróbáltatás" után, amin aznap keresztül mentem, csak akkor tudtam végre szabadon lélegezni, amikor a vonaton ültem, és kínzóim, főleg a magas rangú generális végre egyedül hagyott.

500
501

Egész nap folyamán annyira el voltam foglalva a számtalan tőlem megkövetelt hülye manipulálás végrehajtásával, ami idős korom folytán meglehetősen fárasztott, hogy szerencsétlen „uralkodójuk" arca, vagy viselkedése fel sem tűnt ebben az egész komédiában.

És most, gyermekem, ha igyekszel jól elsajátítani az azután velem történt eseményekről szóló információkat, amelyek Őméltóságának a Cárnak való híres bemutatásom következményei voltak, minden bizonnyal el fogod tudni képzelni és jól meg fogod tudni érteni, hogy miért értékelik ki és állapítják meg kedvenceid - és különösen az akkori nagy orosz közösség lényei - az úgynevezett „egyéni fontosságot" kizárólag a múlékony külső „vetro-uretznelek" alapján, mint ahogy ez esetben velem is történt.

A más lények érdemeit múlékony külső megjelenésük alapján történő megítélés szokása bennük apránként gyökeret vert és egyre jobban kifejlesztette és megerősítette azt az illúziót, hogy a „lényi-egyéniség" elnyerése pontosan csak a külső megjelenéstől függ, és így mindannyian, szubjektíven, csak erre törekednek.

Ezért van az, hogy napjainkban már a világra jövetelüktől kezdve mindannyian fokozatosan elvesztik még az „ízét" is az úgynevezett „lények objektív Lényének", sőt, még azt is hogy vágyjanak rá.

Az előbb említett „vetro-uretznelek" megnyilvánulásai irányomban már másnap reggel érezhetőek voltak olyan értelemben, hogy a személyiségem lényi jellemzésére szolgáló összes adat, melyek előzőleg erősen megrögződtek minden olyan lény jelenlétében, aki engem ismert, hirtelen megváltozott pusztán a számomra objektíven káros az ő legfensőbb „hatalom-birtoklójuknak" történt „hivatalos bemutatásom" folytán.

Személyes jelentőségemről, valamint tulajdonságaimról és érdemeimről alkotott fogalmaik egyéniségük számára egyszerre megváltoztak. Mindegyikük szemében hirtelen egy „fontos", „intelligens", „rendkívüli" és „érdekes" lénnyé váltam... vagyis mindenféle általuk kitalált fantasztikus lényi tulajdonságok birtoklójává.

Hogy illusztráljam azt, amit éppen mondtam, elmesélem neked a következő nagyon jellegzetes példákat:

502

Annak az üzletnek a tulajdonosa, ahol élelmiszert szoktam vásárolni mielőtt az ügyeimet intézni indultam, a „cári kihallgatásom" utáni napon mindenáron saját maga akarta a megvett árut hozzám elhozni. A kerületnek, ahol ideiglenesen laktam, az összes utcasarkán álló rendőr, aki már mint külföldi orvost ismert, amint távolról észrevett, már a sapkájához emelte a kezét, ahogy a legfontosabb tábornoka előtt tenné.

Még aznap este, annak a hivatalnak a főnöke, ahova először nyújtottam be a kérvényemet, saját maga hozta el lakásomra a nyavalyás engedélyt egy kémiai laboratórium felállítására. És másnap még négy másik engedélyt is kaptam más minisztériumok különböző hivatalaiból, amelyeknek egy ilyen engedély megadása egyáltalán nem tartozott az ügykörükbe, de ahová abszurd ide-oda járkálásaim során be kellett kopognom.

A háztulajdonosok, a boltosok, a gyerekek és általában mindenki, aki az utcámban lakott, olyan kedvesek lettek hozzám, mintha szándékomban állt volna mindegyikükre egy óriási „amerikai örökséget" hagyni. És így tovább...

Ez után az „üreskoponyás" esemény után többek között megtudtam, hogy ez a szerencsétlen uralkodó maga is mindig felkészül ezekre az idegen lényekkel való találkozásokra.

És van ezekből a hivatalos találkozásokból bőven, szinte minden nap, és még naponta többször is; itt egy „katonai parádé", ott egy másik uralkodó nagykövetének „kihallgatása"; reggel egy „küldöttség", délben az enyémhez hasonló „bemutatás", később, ahogy őket hívják, a „nép képviselőinek" „fogadása", és mindenkinek kell mondania valamit, vagy éppen egy egész beszédet kell tartania.

Mivel egy ilyen földi uralkodó legkisebb szavának is komoly következményei lehetnek, és gyakran vannak is, nemcsak a saját közössége összes lényére, hanem még a többi közösség lényeire is, minden kiejtett szót minden oldaláról meg kell vizsgálni.

Erre a célra e cárok, vagy királyok körül, akár öröklődési jog alapján foglalták el a trónjukat, akár választás révén, rengeteg szakértő tartózkodik, akiket az ottani közönséges háromagyú lények közül választottak ki, azzal a feladattal, hogy „súgják" nekik, amit bármely alkalommal tenniük,

vagy mondaniuk kell; továbbá ezeket a felvilágosításokat úgy kell adniuk, hogy a többiek ne lássák meg, hogy a császáruk, vagy királyuk nem a saját, hanem valaki más kezdeményezése alapján nyilvánítja meg magát.

Hogy minderre emlékezzenek, természetesen az uralkodóknak maguknak is gyakorlatra van szükségük.

És hogy ez a gyakorlat mit jelent, azt te most már minden bizonnyal jól el tudod magadnak képzelni annak alapján, amit éppen elmeséltem. Én magam is teljes lényemmel megértettem, amikor erre a nevezetes bemutatásra felkészültem.

Különben, azon a bolygón való egész tartózkodásom során, ilyen előkészítésen csak egyszer estem át. Ha egy ilyen előkészítés minden nap, és minden egyes esetben szükséges lenne ... csak azt lehet kívánni, hogy a sors ettől bárkit is megkíméljen!

Ami engem illet, semmi áron sem szeretnék ezeknek a földi császároknak, vagy királyoknak a bőrében lenni, és ezt még a legnagyobb ellenségemnek sem kívánom, sőt még az atyafiságom ellenségeinek sem.

- Eme felejthetetlen „legfelsőbb bemutató" után, nemsokára elhagytam Szent-Pétervárt, és ettől fogva Európa, vagy más kontinensek különféle városaiban tartózkodtam. Később, egészen más ügyekben, gyakran visszamentem ebbe az orosz közösségbe, ahol abban az időben már a nagy „kölcsönös elpusztítást és minden azelőtt elért dolog megsemmisítési folyamata" játszódott le, az a folyamat, amit ezúttal, mint már mondtam neked, „bolsevizmusnak" neveztek.

Emlékszel rá? Megígértem neked, hogy el fogom magyarázni e fenomenálisán elképesztő folyamat megjelenésének igazi, alapvető okait.

Nos hát, mint már mondtam, ez az elszomorító folyamat ott két független tényező hatására jelenik meg: az első a „Szoliunenziüsz" kozmikus törvény; a második pedig megint csak a saját maguk által megalapozott abnormális közönséges életkörülményekben rejlik.

Hogy jobban meg tudd érteni mi is ez a két tényező, külön-külön megmagyarázom őket kezdve a „Szoliunenziüsz" kozmikus törvénnyel.

Először is tudnod kell, hogy az összes háromagyú lény, bármelyik bolygóról származzon is, és bármilyen legyen is külső burkolata, mindig nagyon türelmetlenül és nagy örömmel várja eme törvény hatásának megnyilvánulását, egy kicsit úgy, mint ahogy kedvenceid a „Húsvétnak", „Bajrámnak", „Zadiknak", „Ramadánnak", „Kaílánának" nevezett, és sok más, nagy ünnepet várják.

Az egyetlen különbség abban áll, hogy kedvenceid az ünnepeiket azért várják türelmetlenül, mivel megszokták, hogy ezekben a „szent napokban" minden gátlás nélkül „szórakozhatnak", és szabadon „be

tudnak rúgni"; miközben a többi bolygón a lények a Szoliunenziüsz hatását azért várják türelmetlenül, mert annak köszönhetően, egy felgyorsult fejlődésre való igény - az objektív Értelem fokozatos elnyerése értelmében - bennük saját magától növekszik.

Ami pedig azokat az okokat illeti, amelyek ennek a kozmikus törvénynek a hatását kiváltják, azok minden bolygón mások, de mindig az úgynevezett „egyetemes harmonikus mozgástól" függenek; és ami a Föld-bolygódat illeti, ott az úgynevezett „okok gravitációs központja" eme naprendszer Napjának „időszakos feszültségéből" jön létre, amit magát, a „Baléautó" néven ismert szomszédos naprendszer reá gyakorolt hatása vált ki.

Ebben, az utóbb említett naprendszerben az „okok gravitációs központját" a nagy „Szólni" üstökösnek a naprendszer koncentrációi közötti jelenléte alkotja, és ez az üstökös az „egyetemes harmonikus mozgás" bizonyos kombinációi következtében az esése folyamán néha nagyon megközelíti Baléautó napját, amelynek akkor nagyon fel kell fokoznia a „feszültségét", hogy saját esésének pályáját meg tudja tartani. Ez a feszültség a szomszédos naprendszerek napjainak feszültségét váltja ki, amelyek közé tartozik az Orsz naprendszer is; és amikor ennek folytán az Orsz Napja is felfokozza feszültségét, hogy a pályája módosítását elkerülje, ez saját rendszerének összes koncentrációjában, amelyek közé a Föld-bolygó is tartozik, ugyanazt a feszültséget váltja ki.

Minden egyes bolygó „feszültsége" hatást gyakorol az ösz-szes rajta született és ott élő lény általános jelenlétére, és minden egyéni tudatos vágytól, vagy szándéktól függetlenül, egy „iaboliunozornak" nevezett érzetet vált ki, vagy mint

kedvenceid mondanák, egy „vallásos érzelmet". És pontosan ez a „lényi-érzelem" jelenik meg néha az előbb említett vágyban és törekvésben, hogy az Objektív Értelmet felgyorsítva tökéletesítsék.

Érdekes megjegyezni, hogy amikor ez a szent érzet - vagy bármilyen más, szintén egy bizonyos kozmikus megvalósulás által kiváltott hasonló érzet - a kedvenceid általános jelenlétében előáll, ők azt a számos betegségeik valamelyik szimptómájának vélik; ebben az esetben például ezt az érzetet „idegességnek" hívják.

Még azt is meg kell jegyezni, hogy Nagy Világegyetemünk összes háromagyú lénye jelenlétének ez a sajátos impulzusa annak idején a Föld-bolygó legtöbb lényénél is megjelent és majdnem normálisan kifejlődött, vagyis attól kezdve, hogy a kundabuffer szervet a jelenlétükből eltávolították egészen a második transzapalni perturbációig.

Azonban később, az általuk megalapozott abnormális közönséges életkörülmények által kiváltott csapások közepette, és főleg attól kezdve, amikor minden egyes földi háromagyú lény jelenlétében az ott „ön-megnyugtatónak" nevezett „belső kártevő-isten" kezdett el uralkodni, következett be az, hogy a Szoliunenziüsz hatására a felgyorsított öntökéletese-désre való vágy és törekvés helyett valami olyasmi jelent meg bennük, amit ők maguk a „szabadságvágy" szavaival jellemeznek, és ami a fő oka ezeknek az elszomorító folyamatoknak, mint a legutóbb megjelent „bolsevizmus"-nak is.

Majd későlíb el fogom magyarázni hogyan képzelik el maguknak az ő híres „szabadságukat". Egyelőre csak azt mondom el, hogy a Szoliunenziüsz hatása által meghatározott érzet felfokozza bennük a szükségletet, hogy a mindaddig úgy-ahogy biztosított közönséges külső lényi életkörülmé-nyeiket megváltoztassák.

Ezt a szerencsétlen bolygót ért második transzapalni perturbáció, vagyis az „Atlantisz katasztrófája" után a Szoliunenziüsz kozmikus törvény már legalább negyvenszer gyakorolta hatását kedvenceid általános jelenlétére, és minden egyes alkalommal, ennek a legtöbbjükben már megrögződött különös „szabadságvágynak" köszönhetően, végül is majdnem ugyanaz történt, ami bolygód felszínének azon a

részén van folyamatban, amelyen az ott élő csoportok ösz-szességét Oroszországnak hívják.

Itt fontos megjegyeznem, hogy a Föld-bolygó háromagyú lényei között sohasem játszódhattak volna

le ezek a borzalmas folyamatok, ha az objektív lelkiismeret lényi impulzusának kiváltására a tudatalattijukban érintetlenül maradt adatok - amelyekre először a Nagyon Szent Ashyata Sheymash fordította a figyelmét, és amelyekre küldetése be-teljesítésére számított - részt vettek volna azon tudatuk működésében, amely az ébrenléti állapotukban szokásossá vált számukra.

Azon egyszerű oknál fogva, hogy a „lényi-lelkiismeret" szent impulzusának adatai a tudatuk működésében nem vesznek részt, a Szoliunenziüsz törvény hatása, mint más elkerülhetetlen kozmikus törvényeké is, abnormális és számukra rendkívül szánalmas formákat ölt fel.

- Ami pedig e folyamat megjelenésének másik tényezőjét illeti, habár az eredetén, mint már mondtam, az abnormális közönséges életkörülményeikből eredó' összes ok fennáll, szerintem az alapvető ok az ő híres „kasztokba" osztódásukban rejlik, amit ott az egymás közti kapcsolataikra vezettek be, és ami szüntelenül fenntartotta magát, kivéve abban az időszakban, mialatt Ashyata Sheymash Nagyon Szent Munkájának eredményei határozottan gyökeret vertek bennük.

Az egyetlen különbség abban áll, hogy az elmúlt századokban a kasztokra szakadás bizonyos elszigetelt individuumok tudata és kezdeményezése alapján valósult meg, míg manapság teljesen mechanikusan jön létre, bárki akaratának, vagy tudatának részvétele nélkül.

Most, gyermekem, helyénvaló lenne egy kicsit elmagyaráznom neked, mi módon és milyen sorrendben oszlottak kedvenceid automatikusan az ő híres társadalmi osztályaikba, és később ők maguk hogyan osztották fel azokat „kasztokra".

Amikor különféle véletlenszerű okok folytán kedvenceidnek egy jelentősebb csoportja valahol összegyűlik, hogy egy közös életet szervezzen meg, egyesek közülük - akiknél valamilyen oknál fogva a kundabuffer szerv tulajdonságainak azok a következményei, amelyek összessége általános jelen-

létüknek a „ravaszságnak" nevezett impulzust eredményezi, és akik másrészt éppen akkor számos „megfélemlítési eszközzel", vagy különféle „fegyverrel" rendelkeznek - rövidesen megkülönböztetik önmagukat a többi lénytől, és az élükre állva létrehozzák az úgynevezett „uralkodó osztály" magvát.

És mivel a Föld-bolygó összes háromagyú lényénél, különösen az utóbbi idó'kben élőknél, az „objektív lelkiismeretnek" nevezett szent lényi impulzus a közönséges tudatuk működésében nem vesz részt - aminek következtében még a legkisebb tudatos lényi erőfeszítés vágya is hiányzik bennük - a lények, akik ily módon megkülönböztették magukat, hogy az uralkodó osztályt alkossák, a kérdéses „megfélemlítési eszközöket" kihasználva, rákényszerítik a csoport lényeit arra, hogy még azokat az erőfeszítéseket is megvalósítsák helyettük, amelyeket minden lénynek a közönséges lényi életében szükségszerűen végre kell hajtania.

És mivel ugyanazon okoknál fogva, a csoport többi lénye sem kívánja ezeket a lényi erőfeszítéseket saját maga megvalósítani - és főleg nem a másokét -, ugyanakkor félnek a „megfélemlítési eszközöktől", mindenféle fondorkodáshoz folyamodnak, hogy ezeket az uralkodó osztály lényei által kérlelhetetlenül megkövetelt lényi erőfeszítéseket a szomszédjaik „nyakára sózzák", mint mondják.

Ennek szokás szerint az az eredménye, hogy mindezeknek a csoportoknak lényei lassacskán, mesterkedésük fokától függően különféle kategóriákba oszlanak. És a lényeknek ilyen kategóriákba oszlása a következő nemzedékeknél az ő híres kasztjaikba osztódáshoz vezet.

Az egymás különféle kasztokba való besorolása következtében mindegyikük jelenlétében a más kasztokhoz tartozó lények irányában a „gyűlöletnek" nevezett lényi adatok kristályosodnak ki, amelyet különben egész Nagy Világegyetemünkben sehol máshol, semmilyen lénynél sem lehet megtalálni, és amelyek az összes kedvenced általános jelenlétében a maga során változatlanul, a háromagyú lények számára „szégyenletes", általuk „irigységnek", „féltékenységnek", „házasságtörésnek" nevezett impulzusokat idézik elő, és még sok más ehhez hasonlót.

így tehát gyermekem, ezek a borzalmas kölcsönös elpusz-títási folyamatok, és minden általuk korábban megvalósított dolog megsemmisítése nagyrészt annak tudható be, hogy azokban az időszakokban, amikor a Szoliunenziüsz kozmikus törvény hatása általános jelenlétükben érezhetővé válik és a „szabadság" vágyát váltja ki, akkor automatikusan csökkenni kezd annak az általános jelenlétüknek már velejárójává vált adatnak a hatóereje, amely a hatalombirtoklókkal szemben bennük állandóan a „félénkség" impulzusát váltja ki, és ugyanakkor a „gyűlöletet" kiváltó különös lényi adat hatóereje növekszik a más kasztokba tartozó lények iránt.

Ezért mondtam, hogy a kasztokra oszlásuk - ami a többi következmény mellett létrehozza ezt a különös lényi adatot, amelynek hatása egyre inkább érződik, és amely, mint ahogy arról az elbeszélésem során te magad is biztos meg tudtál győződni, az ő abnormális lényi életkörülményeiknek tudható be - volt eme borzalmas folyamatok megjelenésének második tényezője.

Ezek a borzalmas folyamatok általában a következő sorrendbenjelennek meg és játszódnak le:

Mindig ugyanúgy kezdődik. Az egyik ilyen csoportban több lény, akiknél ezt a más osztályok - és főleg az uralkodó osztály - lényei iránti különös impulzust kiváltó adatok a véletlen folytán erősebben kristályosodtak ki, a Szoliunenziüsz hatásának befolyása alatt a többieknél jobban látják és érzik a valóságot, elkezdenek „ordítozni", mint ott mondják, és ezekből az „ordítozó szónokokból" a környezetük „vezetőivé" válnak, mint manapság mondják.

Azután az „ordítozok szónoklatai" és a Szoliunenziüsz kozmikus törvény kettős hatására, mely hatások jelenlétükben abnormálisán vegyülnek össze, a többiek is a maguk során ordítozni kezdenek. És amikor a közönséges lényeknek ez az ordítozása kezd a közösség bizonyos hatalom-birtokló lényei „elnőiesedett bal felének idegeire" egy túlzottan kako-fonikus hatást gyakorolni, megparancsolják az arra illetékeseknek, hogy néhány ilyen lármás zajongónak kenjék be a köldökét az úgynevezett „skót krémmel"; és akkor kezdődnek el azok a túlkapások, amelyek fokozatosan szenvedélyük legmagasabb fokára hágnak - habár, szerencsétlenségükre, végül is sehova sem vezetnek.

Ha ezek a folyamatok a jövendő nemzedékek lényeinek életét még csak egy kicsit is megjavítanák, egy objektív megfigyelő szemében talán nem is tűnnének olyan borzasztónak.

Azonban Nagy Világegyetemünk összes háromagyú lényének szerencsétlenségére, amint ennek a törvényeknek megfelelő kozmikus jelenségnek megszűnik a Jótékony hatása", és ezek a borzalmas folyamatok véget érnek, újrakezdődik a „régi történet", és a közönséges lényi életük az előbbinél „keserűbbé" válik, miközben az „életük jelentésének és céljának egészséges tudata" még jobban legyengül bennük.

És szerintem főleg azért gyengül le bennük, mert e folyamatok után a régi, uralkodó osztály vezetőit általában különféle olyan kasztokból származó lények váltják fel, akiknek akár a múlt, akár a jelen nemzedékbeli képviselői közül sem volt semmilyen akár tudatos akár tudattalan tapasztalata azokról a lényi megnyilvánulásokról, amelyek megadhatnák nekik a képességet környezetük lényei külső, és néha még belső életfolyamatainak irányítására is, akik, habár „hozzájuk hasonló lények", mégsem érték még el ugyanazt az értelmi fokot.

Az igazság kedvéért el kell ismernünk, hogy bár az igazi objektív lelkiismeret létrehozására a korábbi uralkodó osztály háromagyú lényeinél a „tudatalattijukban" jelenlévő adatok az „ébrenléti állapotuk" megfelelő működésében szintén nem vettek részt, de a legtöbbje legalább hozzászokott a megörökölt uralkodáshoz, amelyet nemzedékről nemzedékre automatikusan tökéletesítettek. Velük ellentétben, azoknak a lényeknek jelenlétében, akik először jutottak hatalomra, nemcsak, hogy minden lényi tudat hiányzik, mint ahogy az előző uralkodó osztálynál is hiányzott, hanem ráadásul még különféle „bajok" is kezdenek bennük egy különlegesen viharos formában megnyilvánulni és rendkívüli, s egyben borzalmas eredményekre vezetni. Ezek a különféle „bájok"a földi háromagyú lények jelenlétében, különösen napjainkban, általában a kundabuffer szerv bizonyos tulajdonságainak következményei folytán kristályosodnak ki, olyanoknak mint a „hivalkodás", a „gőgösség", az „önteltség", a „hiúság", és egyebek, amelyek működése egészen friss bennük, mivel azelőtt még szinte sohasem érték el ki-elégülésük megkívánt fokát.

Ezekre a földi lényekre, akik váratlanul hatalom-birtoklók lettek anélkül, hogy bármilyen örökölt adatuk lenne legalább egy automatikus uralkodási képességre, nagyon jól lehet alkalmazni kedves Mesterünk egyik szentenciáját, mely így hangzik:

„Én még sohasem találkoztam egy olyan idiótával, aki ahhoz szokva, hogy öreg papucsokban csoszogjon, otthonosan erezné magát egy divatos, új cipőben."

És valóban, gyermekem, minden egyes alkalommal, amikor a Szoliunenziüsznak a Földre gyakorolt hatása megszűnik, és kedvenceid „aránylag normális" létezése újrakezdődik, a „legutóbb kinevezett hatalom-birtoklók" olyan „elképesztő bakugrásokat" hajtanak végre, amelyeknek köszönhetően azután állandóan növekszik az úgynevezett „giliszták", „csigák", „bolhák", „svábbogarak", és megannyi más, a Természet javait romboló élősködő „születési arányszáma".

- Mivel elkezdtem a bolsevizmusról mesélni, ezzel kapcsolatban adok neked egy másik példát kedvenceid lényi-gondolkodásának egyik furcsaságáról, amely már teljesen a sajátosságukká vált; az egyik naiv érvelésükről, amiből nem hiányzik a humor.

Ez a naivitásuk, ami egy mérhetetlenül szegényes lényi megítélésből ered, a következőben nyilvánul meg: bár két évszázad óta a lények kölcsönös viszonya terén az összes esemény, kivétel nélkül kizárólag csak önmagától, teljesen automatikusan játszódik le, bármely kortárs lény lelkiismeretes szándékának vagy kezdeményezésének részvétele nélkül, ők mindazonáltal mindig az ezekből az eseményekből eredő összes, jó vagy rossz eredményt a legkisebb tétovázás nélkül, sőt féltő gondossággal az egyik, vagy a másik felebarátjuknak tulajdonítják.

Ennek a szellemmel áthatott részeik teljességében már megrögződött abnormitásnak *a* következő okai vannak:

Először is fokozatosan eltűntek általános jelenlétükből azok a lényi adatok, amelyek összessége a lények jelenlétében képes a Jövő előérzetének" nevezett tulajdonságot létrehozni, és ez elveszi tőlük a lehetőséget a közeljövő eseményeit bármilyen mértékben is előre látni; másrészt a

„korlátolt látókörükkel" és „kurta emlékező'tehetségükkel" nemcsak, hogy semmit sem tudnak a bolygójukon sokkal régebben lejátszódott eseményekről, hanem még arra sem emlékeznek, ami szinte tegnap történt; és végül semmit sem tudnak azokról a kozmikus törvényekről, amelyek alapján ezek a sajnálatos események közöttük lejátszódnak, így, kortárs kedvenceid teljes jelenlétükben meg vannak győződve arról, hogy ez a szörnyű folyamat, amelynek a „bolseviz-mus" nevet adták, most először játszódott le a bolygójukon, és az ő „drágalátos kis civilizációjuk" előtt még sohasem fordult elő ehhez hasonló; sőt, még abban is biztosak, hogy ez a folyamat a felebarátaik értelme „folyamatos evolúciójának" tudható be.

Érvelésük a bolygójukon gyakran megismétlődött hasonló események lefolyását illetően jó példaként szolgálhat, és jellemezheti lényi megítélésük hihetetlen korlátoltságát és butaságát.

Minden háromagyú lény egyszerű józan esze azt mondaná, hogy az ilyen események elkerülhetetlenek, és mivel kedvenceid különös pszichizmusa engem érdekelt, és azzal foglalkoztam, hogy azt minden oldaláról megfigyeljem, én magam is már több mint negyven alkalommal tanúja voltam pontosan ehhez hasonló folyamatoknak - amelyeket én így neveznék: „mindennek a lerombolása, ami csak a szemük elé kerül".

Érdekes megjegyezni, hogy e borzalmas folyamatoknak több mint a fele nem messze azoktól a helyektől játszódott le, ahol az általuk úgynevezett „kultúr-élet" most összpontosul, vagyis bolygójuknak azon a részén, aminek az Egyiptom nevet adták.

És hogy ezek a borzalmas folyamatok olyan gyakran Egyiptomban játszódtak le, annak tudható be, hogy hosszú időn át az „egyetemes általános harmonikus mozgással" szemben a bolygódnak ez a felszíne foglalta el a „kisugárzások gravitációs központjának" helyét. Ezért éreztette oly gyakran hatását az ott élő háromagyú lényekre a Szoliunenziüsz kozmikus törvény, és váltotta ki bennük minden alkalommal ugyanazt az abnormitást.

Ha párhuzamot vonunk az Egyiptomban lejátszódott eseményekről szóló hiteles adatok és azok között, amelyek

majdnem az összes, az ő híres jelenkori „kultúrájuk" által képzett felelősök képzeletében és értésében ezzel kapcsolatban megrögződtek - adatok, amelyeket ők úgynevezetten a már „tökéletesített értelmükkel" fedeztek fel - egy nyilvánvaló példát kapunk azokról az adatokról, amelyek alapján a „logikus gondolkodásuk" a felelős életük során létrejön. Továbbá, ez lehetőséget fog nyújtani annak a szokásnak objektív értelemben vett „rossz hatását" kihangsúlyozni, amelyet közönséges életükbe a fiatalabb nemzedékek számára végérvényesen megrögzítettek, és amelyet a hangzatos „nevelés" és az „oktatás" nevekkel ruháznak fel.

Valójában ennek az Egyiptomnak történetét azok közé a múlékony és fantasztikus információk közé sorolhatjuk be, amelynek összessége alapján alakul ki az ő különös, egyedülálló értelmük.

Ez a fantasztikus történet, amit nyilvánvalóan egy „hasznamusszi egyéniségre" pályázó valaki talált fel, minden oktatási intézményben „kötelező tantárgy" lett; ott azt más, ilyen zsánerű hülyeségekkel együtt „kalapáccsal verik be" eme jövendőbeli felelős lényeknek a szellemi észlelések és megnyilvánulások működésére szánt külön koncentrációiba, vagy, mint mondják, az „agyukba"; és amikor ezek a szerencsétlenek tényleg „felelős lényekké" válnak, ezek az erőszakkal „papagájmódra betanított" fantasztikus információk a lényi asszociációknak és a „szembesítő gondolkodásnak" szolgálnak alapul.

Ezért gyermekem, jelenleg ezen a szerencsétlen bolygón, minden felelős kort elért lénynek, ahelyett, hogy egy normális háromagyú lény módján valódi ismerete lenne a múltban bolygóján lejátszódott eseményekről - mind a teljes lényével felvett „öntudatlan fogalmak", mind lényi gondolkodása feltételezései révén -, mindenről ahhoz hasonló tudása van, mint erről az Egyiptomról.

Természetesen az ő „nevelési" és „oktatási" rendszerüknek köszönhetően ennek a különös bolygónak összes úgynevezetten felelős háromagyú lénye ismeri azoknak a történetét, akik a régmúlt időkben Egyiptomban éltek.

Azonban, hogy mi módon ismerik, miután ezeket az információkat, mint saját maguk is mondják, „papagáj módra betanítva" magáévá tették, és hogy ez milyen lényi-ábrázolá-

si összességet eredményez a három szellemmel áthatott lé-nyi részükben, azt a következő példám alapján könnyen el fogod tudni képzelni és világosan meg fogod tudni érteni.

Majdnem mindannyian „tudják", hogy a régi Egyiptomiaknak huszonnégy dinasztiája volt. Ha azonban bármelyiküktől megkérdezik: „és miért volt ennyi dinasztiájuk?" fel fog tűnni, hogy erre sohasem gondoltak.

És ha mindenáron egy válaszra késztetik, ugyanez a lény, aki az előbb „tudta" és teljes lényéből kijelentette, hogy a régi egyiptomiaknak huszonnégy dinasztiájuk volt, a legjobb esetben - természetesen azzal a feltétellel, hogy segítenek neki őszintének lenni és a benne lezajló asszociációkat hangosan kimondani - a következő logikus gondolatmenetet fogja napvilágra hozni:

„Az egyiptomiaknak huszonnégy dinasztiájuk volt.

„Igen. Rendben van...

„Ez azt bizonyítja, hogy az egyiptomiaknak egy monarchikus államszervezetük volt, és a „császári" megbízatás örökösödés révén apától fiúra szállt. Márpedig szokásban volt, hogy ugyanahhoz a leszármazási sorhoz tartozó császárok ugyanazt a nevet viseljék, és hogy a császárok, akik ugyanazt a nevet viselik egy dinasztiát alkossanak; következésképpen amennyi császári név volt, ugyanannyi dinasztia is...".

Ezt nagyon könnyen meg lehet érteni, és olyan világos, mint a tiszteletreméltó Mullah Nasszr Eddin buggyos nadrágján a „folt".

És ha netán a jelenkori kultúra lényei között valaki mindenáron ismerni szeretné a régi egyiptomiaknál a császári családok gyakori változásának okát, és további nagy erőfeszítéseket tesz az értelme felvilágosítására, akkor a lényi gondolkodása ezzel kapcsolatban legjobb esetben ismét csak valahogy a következő sorrendben asszociálna:

„Nyilvánvalóan, mondaná önmagának, a régi időkben gyakran előfordult, hogy a „császár", akit „fáraónak" hívtak, belefáradt az uralkodásba, és át akarta adni hatalmát valaki másnak. És valószínűleg a következő formában, és körülbelül ilyen körülmények között járt el:

„Tételezzük fel, hogy egy „Nagy Pál" nevezetű fáraó békességben él, és nagy megelégedettséggel uralkodik az

ösz-szes egyiptomi fölött.

514

„Márpedig ez a „Nagy Pál" császár, vagy fáraó, egy napon nagyon fáradtnak érzi magát az uralkodásra, és egy álmatlan éjszaka során, átgondolva „császári helyzetét", először állapítja meg és teljes lényéből felismeri, hogy akarva akaratlan, az ember belefárad az uralkodásba, hogy ez a foglalkozás mindent egybevéve egy fáradságos, megerőltető „munka", és hogy személyes szemszögből nézve nem tűnik se hasznosnak, se biztonságosnak.

„Nagy Pál" fáraóra erős benyomást gyakorol ez a felismerés, és az egész élete során elnyert tapasztalata alapján akkor elhatározza, hogy keres valaki mást és „ráveszi", hogy őt ettől a számára nem kívánatos fáradtságától megszabadítsa.

„Ezért meghív akkor egy másik, mindaddig ismeretlen „Kiss Pétert", és nagyon udvariasan így szól hozzá:

„Nagyon Tisztelt, és rendkívül szíves Kiss uram, a legnagyobb őszinteséggel bevallom önnek, úgyis mint egyetlen barátomnak, és bizalomra méltó alattvalómnak, hogy a birodalom, amelyen uralkodom, már nagyobb unalmassá vált számomra, és ez talán abból ered, hogy már túl fáradt vagyok.

„Ami pedig a kedves fiamat és örökösömet illeti, akire uralmamat átruházhatnám, magunk között legyen mondva, bár erősnek és egészségesnek néz ki, valójában azonban egyik se.

„Ön, mint apa, akinek utódai iránti szeretete közismert, ön meg fog érteni, biztos vagyok benne, ha azt mondom, mélyen szeretem a fiamat és örökösömet, és nem szeretném, hogy uralkodjon, és hozzám hasonlóan elfáradjon; ezért elhatároztam, hogy pontosan önnek, derék alattvalómnak és személyes barátomnak ajánlom fel azt, hogy engem és a fiamat az uralkodás feladatától megszabadítson, és ezt a magas kötelességet magára vállalja.

„Mivel ez a még ismeretlen Kiss Péter minden bizonnyal egyrészt egy „rendes fickó", másrészt egy hiúsággal jól ellátott gazfickó, könnyes szemmel „vérző szívvel", a vállait felhúzva - vesszen, aminek vesznie kell - beleegyezik, és a következő naptól kezdve uralkodni kezd.

„És ennek a Kiss Péternek más családi neve lévén, már a következő naptól kezdve az egyiptomi dinasztiák száma egy-gyel megnőtt.

515

A minidenségró'l És mindenről

„Márpedig sok egyiptomi fáraó volt, aki gyakran elfáradt, és a fiaik iránt érzett szeretet miatt nem kívánták, hogy azokat ugyanaz a sors érje, így ó'k is ugyanúgy lemondtak uralmukról - ezért volt ott olyan sok dinasztia."

Valóságban azonban, a dinasztiaváltás Egyiptomban nem ilyen egyszerűen játszódott le, és két dinasztia között olyan nagy lázongások történtek, hogy azokhoz képest a „bolseviz-mus" csak gyerekjáték volt.

Amikor ez a jelenkori bolsevizmus a csúcspontjára hágott, nemegyszer szemtanúja voltam bizonyos személyek őszinte felháborodásának, akik, természetesen nyilvánvalóan rajtuk kívül álló okokból, magában a folyamatban nem vettek részt, és következésképpen félig tudatosan, kívülről tudták figyelni, és teljes jelenlétükből fel tudtak háborodni azon hozzájuk hasonló egyének cselekedetei láttán, akik aktívan részt vettek ebben a borzalmas folyamatban, nevezetesen azokén, akiket ez alkalommal „bolsevikoknak" neveztek, és még ma is neveznek.

Szerintem, eme lényi érzelemmel kapcsolatban, amelyet remekül jellemez ez a kifejezés: „hiábavaló őszinte felháborodás", hasznos volna megmondani neked, hogy ez is a neked tetsző háromagyú lények - különösen a jelenkoriak -pszichizmusának egyik szerencsétlen sajátossága.

Ez a pszichikai rendellenesség az általános jelenlétükben a planetáris testük számos, már amúgy is szabálytalan működését teljesen megzavarja, só't még a kesszdzsan testükét is - természetesen azzal a feltétellel, hogy ezt a második lényi testet már felruházták, és hogy az már elérte a megkívánt „egyéniséget".

És pszichizmusuknak ez a sajátossága, az „őszinte hiábavaló felháborodás", vagy ahogy ők mondják „felizgatni magát semmiért" szintén abból fakad, hogy az általános jelenlétükből már régóta eltűnt a „lényi-körültekintés", valamint a „valóságnak a maga igazi fényében való ösztönös érzete", ami minden háromagyú lény sajátossága.

Mivel ez a két sajátosság eltűnt a pszichizmusukból még csak homályosan sem képesek megsejteni, hogy semmi esetre sem a hozzájuk hasonló egyéni lények az okozói ezeknek a borzalmas folyamatoknak, amelyek szerencsétlen bolygó-

jukon két nagy, elkerülhetetlen tényező hatására játszódnak le.

Az első ilyen tényező pontosan a tőlük teljesen független Szoliunenziüsz kozmikus törvény; ami pedig a másodikat illeti, mely részben tőlük függ, az abban áll, hogy az általuk abnormálisán megalapozott közönséges lényi életkörülmények eredményeinek összessége megakadályozza az általános jelenlétükben az objektív lelkiismeret szent impulzusának létrehozására folyamatosan kikristályosodó adatokat abban, hogy az „ébrenléti állapotuk" működésében részt vegyenek - és így hagyják, hogy az első tényező hatása ezt a borzalmas formát öltse fel.

Mint éppen mondtam neked, kedvenceid el sem tudják képzelni maguknak, és még csak megközelítőleg sem tudják megérteni, hogy elszigetelt emberek nem lehetnek ennek a szörnyű planetáris folyamatnak az okozói, hogy ó'k bizonyos állásokat a tiszta véletlen folytán töltenek be, és hogy a már megalapozott közös életkörülmények miatt az a tény, hogy ezeket az állásokat töltik be, bizonyos szerepekre kényszeríti rá őket. És a szerepek eredményei tőlük teljesen függetlenül, a törvényeknek megfelelően, hol ilyen, hol olyan formát öltenek.

Amikor az utolsó ilyen folyamat, az orosz bolsevizmus, a tetőpontjára hágott, a többi közösség lényei valóban őszintén felháborodtak, amikor meghallották, hogy ebben az elszomorító folyamatban a véletlen folytán úgynevezetten „aktív" szerepet játszó lények más közönséges lényeknek megparancsolták, hogy végezzék ki ezt meg ezt a Jánost, Jakabot, vagy Pált.

További magyarázataim megvilágítására meg kell mondanom, hogy ez a folyamat e szerencsétlen bolygó felületének nagy részén még ma is lejátszódik, másrészt, hogy ez utóbbi időkben kedvenceid száma nagyon megnövekedett. De ha az előző folyamatok során elpusztított lények számát a jelenlegiével összehasonlítjuk, ez utóbbi tényleg egy „gyerekjátéknak" tűnik.

Hogy jobban megértsed, és hogy az előző folyamatokat a mai bolsevizmussal össze tudd hasonlítani, felvázolok neked két kis jelenetet a régi történelemből, mondjuk például Egyiptomról, mert éppen arról meséltem.

517

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Az egyiptomi fáraók, vagy királyok két dinasztiája uralkodása között a jelenkori bolsevizmushoz hasonló események játszódtak le Egyiptomban. A forradalmárok központi tanácsa többek között azt közölte az ország lakosságával, hogy a nagy és kis központjaikban, vagy mint ők mondják a városaikban és falvaikban rövidesen meg kell választaniuk a főnökeiket, és ezek a választások a következő elvek szerint fognak lejátszódni:

Városaik és falvaik főnökeivé azok lesznek megválasztva, akiknek a szent urnájába több úgynevezett „kroánt" tesznek mint a többiekébe. Egyiptomban az áldozati adományoknak a „kroán" nevet adták.

Tény az, hogy eme ország lényeinek vallása szerint szokásban állt a különleges helyeken megünnepelt vallási szertartások során minden egyes azon résztvevő közönséges lény elé egy agyag urnát tenni, amelybe minden egyes ima elmondása után bele kellett tennie az aznapra kijelölt zöldséget, vagy gyümölcsöt. És ezeket, az áldozati adományra „méltó" tárgyakat nevezték „kroánnak".

Minden valószínűség szerint ezt a „visszaélést" az akkori theokraták arra találták ki, hogy az úgynevezett „fizetett besúgóik" számára egy jövedelem forrás legyen.

A rendelet kikötötte, hogy ez esetben a „kroánok" *a* szemei legyenek a „gazembereknek"- ezt a nevet adták ugyanis a közönséges lények az uralkodó osztály összes lényének a hátuk mögött - és hogy nem volt szabad különbséget tenni a „passzív nem" lényeivel, az aggastyánokkal és a gyerekekkel sem.

Azután ismertették, hogy azt, akinek szentelt urnájában a választás napján a legtöbb kroán lesz, őt fogják egész Egyiptom Főnökének kinevezni és, hogy a városok és a községek főnökeit is a szentelt urnájukban lévő kroánok számának arányában fogják kinevezni.

El tudod képzelni, gyermekem, mi történt ezekben a napokban szerte Egyiptomban azért, hogy a kor uralkodó osztályához tartozó lények urnáiban a lehető legtöbb legyen ezekből a szemekből?

- Egy másik alkalommal, szintén Egyiptomban egy nem kevésbé borzalmas jelenetnek voltam tanúja.

Hogy jobban el tudd képzelni ezt a szintén borzalmas jelenetet, tudnod kell, hogy annak idején Egyiptom minden nagy központjában, vagy „városában" volt egy nagy tér, ahol a közületi, vallási, vagy katonai szertartásokat tartották. Ezekre a szertartásokra sok lény gyűlt össze egész Egyiptomból.

Ezek a lények, különösen a legalsóbb kasztokhoz tartozók zöme, zavarták a szertartásokat. Ezért egy bizonyos fáraó parancsot adott, hogy köteleket feszítsenek ki e körül a tér körül, hogy az „alacsonyabb kasztokba" tartozó lények ne tudják a szertartás lefolyását zavarni. De amint a köteleket kifeszítették, nyilvánvalóvá vált, hogy azok nem fogják elbírni a tömeg nyomását, és végül is mindig el fognak szakadni. A fáraó megparancsolta tehát, hogy fémből csinálják a köteleket; amelyeket azután azok, akiket ott „papnak" neveztek, megáldottak, és a „szentelt kötél" nevet adták neki.

Ezek a nyilvános, közös szertartásokra fenntartott tereket körülvevő „szentelt kötelek" hihetetlenül hosszúak voltak, néha még egy „centrotínót" is elértek, vagy, mint a bolygód lényei mondanák, tizenöt kilométert.

Nohát egyszer szemtanúja voltam, mi módon fűzte fel egy közönséges lényekből álló egyiptomi tömeg - egy „ázsiai saslikhoz" hasonlóan - az egyik ilyen szentelt kötélre a volt uralkodó osztályhoz tartozó lények testeit, minden korra vagy nemre való megkülönböztetés nélkül. Ugyanazon az éjszakán, negyven pár bivaly vontatta ezt az eredeti „nyársat" a Nílushoz, amibe azután beledobták.

Sok ehhez hasonló büntetésnek voltam tanúja, vagy a bolygódon való személyes tartózkodásaim során, vagy a Mars-bolygóról, a tesszkuánómon keresztül.

És jelenkori kedvenceid, akik határtalanul naivak, őszintén felháborodnak amiatt, hogy a bolsevikok egy bizonyos Jánost, Jakabot, vagy Pált agyonlőttek.

Ha az ősi háromagyú lényeknek eme „pszichikai állapota" alatt elkövetett cselekedeteit a modern bolsevikokéhoz hasonlítjuk, még dicsérnünk is kell ez utóbbiakat, és meg is kell köszönni nekik, hogy a kundabuffer szerv tulajdonsága következményeinek a jelenlétükben való elkerülhetetlen kikristályosodása ellenére - ami általában az összes ottani kortárs lénynek megvan - még annak a periódusnak a legin-

tenzívebb pillanataiban is, amikor csupán a Szoliunenziüsz kozmikus törvény befolyásának alávetett bábuk voltak, úgy viselkedtek, hogy legalább a holttesten fel lehetett ismerni, hogy az a Jánosé, Jakabé, vagy a Pálé volt, és nem bárkié.

Meséjének ezen a részén Belzebub egy mélyet sóhajtott, azután tekintetét egy pontra szögezve, magában mélyedve gondolkodott.

Hasszin és Ahoun egy árnyalatnyi meglepetéssel, de kicsit elszomorodva, egy intenzív várakozással telve tartották rajta tekintetüket.

Egy kis idő után Hasszin egy megmagyarázhatatlan grimaszt vágott, azután egy gyengéd nyugtalansággal a hangjában megszólította a még mindig gondolataiba merült Belzebubot.

- Nagyapa, drága nagyapa, nagyon kérlek, nyilvánítsd meg hangosan azokat az információkat, amelyeket te ebben, a számomra különösen kedves általános jelenlétedben a hosszú életed alatt elnyertél, mivel azok nekem alapul szolgálhatnának az esszenciámban éppen felmerült kérdésre egy választ találni, hiszen ezt a választ még homályosan sem tudom elképzelni magamnak, az általános jelenlétem bármelyik szellemmel áthatott részében lévő logikus szembesítésre szolgáló adat hiányában.

Ez a kérdés, amely esszenciámban éppen most jelent meg, és amelyre egész jelenlétemnek egy válaszra van szüksége, a következő. Ha e Föld-bolygón lakó háromagyú lényeknek tőlük független okokból, a felelős kort elérve nincs meg a lehetőségük az isteni objektív Értelem megszerezésé-re és birtoklására, miért van az, hogy bár már olyan régóta megjelentek és a fajuk annyi évszázadon át fennmaradt, mégsem alakítottak ki lassacskán, egyedül az idő folyásának köszönhetően, még az abnormális körülmények ellenére is, a közönséges életfolyamatukban olyan „ösztönös automatikus szokásokat", ami minden lény sajátossága, és amelyek segítségével ez a közönséges élet, úgy az „egoista módon személyes", mint a „közösség" szempontjából egy objektív valóság értelmében többé-kevésbé elviselhetően folyna le?

Miután ezt elmondta, szegény Hasszin kérdően tekintett eljövetele okának okára.

Kedvenc unokája kérdésére Belzebub így válaszolt:

- Kétség kívül, kedves gyermekem... Hosszú évszázadokon át náluk rengeteg, gyakran remek, és a közönséges életükben nagyon hasznos „erkölcsi szokás" jött lassacskán létre, mint minden más bolygón, ahol olyan lények jelennek meg, akik életük egy részét szintén közönséges folyamatokban töltik el; de a balsorsuk abban rejlik, hogy ezek a jótevő vívmányok, amelyek a közönséges életfolyamatukban egyedül az idő folyása révén rögződnek meg, és évszázadról évszázadra továbbadva javulnak fel, előbb-utóbb teljesen eltűnnek, vagy annyira megváltoznak, hogy automatikusan „károssá" válnak és hozzáadódnak azokhoz a kis „rossztevő" tényezőkhöz, amelyek összessége évről évre nemcsak pszichizmusukat „hígítja fel" egyre jobban, hanem még az esszenciájukat is.

Ha legalább bármelyike ezeknek az idő által az életükben megrögzött jó szokásoknak és automatikussá vált erkölcsi szabályoknak életben maradt volna, és örökösödés révén a következő nemzedékeknek továbbadták volna, már magában az elég lett volna arra, hogy egy pártatlan megfigyelő szemében a szó objektív értelmében véve „vigasztalan" életüket egy kicsit elviselhetőbbé tegye.

A lényi jótétemények - amiket ezek a remek szokások és „erkölcsi szabályok" képviselnek, és amiket egy elviselhető élet céljára az idő során vezettek be - teljes elpusztításának vagy megváltoztatásának okai ismét csak a saját maguk által megalapozott, abnormális közönséges lényi életkörülményekben rejlenek.

Ugyanis ezeknek az abnormális körülményeknek az intenzív eredménye egy nagyon különleges tulajdonság lett, amely a pszichizmusukban nemrég jelent meg, és az összes bajuk fő okozójává vált; ezt a tulajdonságot ők „befolyásolhatóságnak" nevezik.

Ennek a pszichizmusukban nemrég megrögződött különös tulajdonságnak köszönhetően az általános jelenlétük összes működése lassacskán elromlott; ezért, főleg azok között, akik az utolsó évszázadokban születtek és felelős lényekké váltak, mindannyian kezdenek magukban egy olyan kozmikus képződést képviselni, amely csak akkor tud csele-

kedni, ha egy másik, hozzá hasonló képződés állandó befolyása alatt találja magát.

És valóban gyermekem, az összes neked tetsző' háromagyú lény, akár külön személyként, akár kicsi, akár nagy csoportban véve őket, elkerülhetetlenül vagy „befolyásol" valakit, vagy valaki más „befolyása" alatt áll.

Hogy jobban el tudd képzelni, és alaposan meg tudd érteni, hogy ezek a közönséges életükben hasznos közös és egyéni szokások, amelyeket az évszázadok során automatikusan szereztek meg, miként tűnnek el nyomtalanul, vagy hogyan fajulnak el a különös pszichizmusuk ezen tulajdonsága következtében, vegyük például azokat a földi háromagyú lényeket, akiket a bolygód többi lénye „orosznak" nevez, és akik az „Oroszországnak" nevezett közösség lakosságának legnagyobb részét alkotják.

Ezt, a jelenkori ottani nagy közösséget megalapító lényeknek élete, és az őket követő nemzedékeké is, sok évszázadon át bizonyos olyan ázsiai közösségekhez tartozó lények szomszédságában zajlott le, amelyekben véletlenül aránylag hosszú időszakon át fenntartották a mindennapos életszokásokat, és akiknél ennek folytán, mint az ilyen esetben majdnem mindig történik, a közönséges életfolyamatukban rengeteg kitűnő szokás és erkölcsi szabály alakult ki és rögződött meg. Továbbá az oroszok, akik gyakran találkoztak ezen „régebbi" közösségek lényeivel - „régebbi", persze csak a te kedvenceid szerint - és gyakran baráti kapcsolatokat is tartottak fenn velük, lassacskán sok ilyen hasznos szokást és erkölcsi szabályt vettek át és vezettek be a közönséges életük folyamatába.

Márpedig gyermekem, bolygód háromagyú lényeinek eme különös tulajdonsága folytán, mely a pszichizmusukban nem sokkal a „tikliamuishi civilizáció" után jelent meg és rögződött egy olyan intenzitással, amit főleg a saját maguk által megalapozott közönséges lényi életkörülmények rosz-szabbodása szabott meg - mely pszichikai tulajdonság már kezdettől fogva velejárójává vált azon lények általános jelenlétének, akik ezt a jövendőbeli nagy közösséget alkották - ez utóbbi évszázadok során mindannyian az egyik, vagy másik ázsiai

közösség lényeinek befolyása alá estek; és attól kezd-

ve a közönséges életük egész „külső világa" és minden „asz-szociációs fizikai formája" ez alatt a befolyás alatt történik.

Márpedig, a körülmények megváltozása folytán, ami ezúttal megint csak ezen az egyetlen bolygón létező „időszakos kölcsönös elpusztítási folyamat" következménye volt, az Ázsia kontinens Oroszország nevet viselő részén lakó lényei, meg lettek fosztva ettől a befolyástól; és mivel ők is véglegesen megszűntek általános jelenlétükben a „lényi partkdolgkötelességeket" megvalósítani - ami a pszichizmusuk legkárosabb tulajdonságát az úgynevezett „befolyásolhatóság" fokozatos növekedését vonta maga után - és mivel saját maguk nem tudtak egy független életet élni, kénytelenek voltak egy új befolyásnak alávetni magukat, ami ezúttal a különböző európai közösségek, és főleg az ott „Franciaországnak" nevezett közösség befolyása volt.

Azóta *a* „francia" közösség lényei automatikusan gyakorolják befolyásukat az „orosz" közösség lényeinek pszichizmusára, és ez utóbbiak igyekeznek is mindenben őket utánozni; így lassacskán el is felejtik az életfolyamatukban résztvevő összes jó szokást és erkölcsi szabályt, amelyeket a régi ázsiai közösségektől mechanikusan, vagy félig-tudatosan vettek kölcsön, hogy új, „francia" szokásokat vegyenek fel.

A régi ázsiai közösségek lényei által nekik átadott automatikus erkölcsi szabályok és szokások között ezrével voltak tényleg kiválóak és hasznosak.

Vegyünk két példát ebből a rengeteg hasznos közös és egyéni szokásból: az egyik az úgynevezett „kéva" rágcsálása, miután az ember az „első lényi táplálékot" magához vette; a másik: időszakonként elmenni megfürdeni egy úgynevezett „hammamba".

A „kéva" különböző gyökerekből készült rágásra szolgáló anyag, amit az étkezések után rágcsálnak, és bármilyen sokáig rágják is nem bomlik szét, hanem ellenkezőleg, egyre rugalmasabbá válik.

Ezt a masztixot egy nagyon értelmes lény találta fel, aki szintén az egyik régi ázsiai közösséghez tartozott.

A kéva arra szolgál, hogy kiválassza azt, amit ők „nyálnak" neveznek, valamint egyéb anyagokat is, amelyeket a planetáris testük arra termel, hogy az első lényi táplálékot

jobban és könnyebben alakítsa át, vagy, mint ők mondanák, hogy az ételt jobban és könnyebben „emésszék" és „asszimilálják".

Egyébként a kévának köszönhetően a fogaik is megerősödnek és a szájüregük kitisztul az első táplálék maradékaitól; a „kévának" ez utóbbi használata kedvenceid számára tényleg elengedhetetlen, mivel a rágcsálása megakadályozza ezen maradékok felbomlását és így nem árasztják azt a kellemetlen szagot a szájukból, mely az ottani kortárs háromagyú lények jellegzetességévé vált.

- A másik szokást, hogy rendszeresen eljárnak a „hammamnak" nevezett különleges helyre megfürdeni, a régi időkben szintén egy ázsiai lény találta ki. Hogy világosan megértsd ennek a második szokásnak szükségességét a földi lények életfolyamatában, először el kell magyaráznom a következőt:

Minden formájú és külső burkolatú lény planetáris testének működését a Természet alkalmassá tette arra, hogy a második táplálkozási folyamat, amit kedvenceid „lélegzésnek" hívnak, ne csak a „légzési szerveken" keresztül jöjjön létre, hanem a bőrük „pórusain" keresztül is.

És a második táplálék nemcsak frissen hatol beléjük a bőrükön keresztül, hanem egyes pórusok el is távolítják a második táplálék átalakításából eredő olyan elemeket, amelyekre a planetáris testnek már nincs szüksége.

E felesleges elemeknek a bőr pórusain keresztül lassacskán elpárologva saját maguktól kellene eltávozniuk az adott lények környezetéből eredő olyan meghatározott tényezőknek köszönhetően, mint például az atmoszféra mozgásai, a véletlenszerű érintkezések, és így tovább.

Amióta azonban kedvenceid kitalálták, hogy „ruhákkal" fedik be magukat, ezek a „ruháik" gátolják a második táplálék planetáris testük számára már haszontalanná vált elemeinek normális eltávolítását vagy elpárolgását, és ezek a haszontalan anyagok, amelyek nem tudnak a térbe elpárologni, a bőrük bizonyos pórusaiban sűrűsödnek

össze, „valami olajszerű" lerakódás formájában.

És ettől kezdve a sok egyéb tényező között, ez a „valami" is elősegítette azon számtalan és változatos betegségek meg-

jelenését, amelyek együttesen a fő okává váltak e szerencsétlenek élettartama fokozatos csökkenésének.

Márpedig gyermekem, már a „régen homályba borult korok óta", mint kedvenceid mondanák, egy nagyon értelmes, „Amambaklutr" nevű ázsiai tudós lény, a környező tények tudatos megfigyelései során tisztán megállapította, hogy ez a bőr pórusaiban lerakódott „valami olajszerű" ártalmas hatást gyakorol az egész planetáris test működésére; így ő akkor nekiállt ezt a bajt tanulmányozni és a gyökeres kiirtása módját megtalálni.

Amambaklutr, valamint több más, követőjévé és asszisztensévé vált tudós kutatásának és hosszas megfontolásának eredménye az lett, hogy mivel lehetetlen volt a hozzájuk hasonló lényeket lebeszélni arról, hogy ruhát hordjanak, elhatározták, hogy módját találják, hogy a második lényi tápláléknak eme maradványait a bőrük pórusaiból mesterségesen eltávolítsák, környezetük lényeinek pszichizmusába bizonyos olyan lényi szokásokat beültetve, amelyek számukra az idő során elengedhetetlenné válnak, és így behatolnak hagyományos szokásaikba.

És amit akkor, ezek a régi ázsiai tudósok a nagy Amambaklutr vezetése alatt először kísérleti úton tisztáztak, azután gyakorlatilag is megvalósítottak, volt az eredete a helyenként még ma is létező „hammamoknak".

A tudományos kísérleteik során többek között rájöttek arra, hogy egy egyszerű mosdással, akár meleg vízzel is, lehetetlen a bőr pórusaiból ezeket az olajos lerakódásokat eltávolítani, mivel a planetáris testnek ezek az ürülékei nem a pórusok felszínén, hanem a mélyében vannak.

További kísérleteik azután kimutatták, hogy a bőr pórusait csak egy lassú felmelegítéssel lehetett megtisztítani, amelynek köszönhetően ezek az olajos lerakatok fokozatosan fel tudnak oldódni, és el tudnak távozni a bőr pórusaiból.

Erre a célra, akkor különlegesen felszerelt helyiségeket, termeket találtak fel és valósították meg, amelyeknek a „hammam" nevet adták, és az egész kontinensen olyan jól el tudták híresztelni a célját és jelentőségét, hogy az összes ázsiai lény pszichizmusába beültették közönséges életük folyamatában e helyiségek használatának szükségletét.

Miután a szabályos idó'közönkénti fürdés a hammamban az Ázsia kontinens lényei jelenlétének velejárójává vált, azt az orosz közösség lényeinek is továbbadták.

Ami a kedvenceid bőrének bizonyos pórusaiban összegyü-lemló' olajos lerakódást illeti, még a következőt is el kell mondanom neked:

Mivel ez az anyag, vagyis ez az „olajos valami", mint különben minden, ami Nagy Világegyetemünkben létezik, sohasem tud sokáig ugyanabban az állapotban maradni, így ezekben a pórusokban elkerülhetetlenül a Nagy Természet által megkívánt evolúciós vagy involúciós folyamaton megy át. És mivel eme folyamat során minden „múlékony" vagy „átmeneti" kozmikus megjelenés az úgynevezett másodrendű aktív anyagokat távolítja el, amelyek ideiglenesen a „rezgések tehetetlenségi ereje" révén kristályosodnak ki, és ezeknek a másodrendű aktív anyagoknak köztudomásúlag megvan az a tulajdonságuk, hogy a lények szagló szervei azokat nagyon „kakofonikusan" észlelik - a Föld-bolygón élő kedvenceid, akik nem használják a hammamot mindig egy „rasztropulínót" árasztanak ki, vagy, mint ők mondják, egy szagot, amit ők maguk is „nem nagyon kellemesnek" tartanak.

És valójában, gyermekem, bizonyos kontinenseken, és különösen az európain, ahol nincs szokásban a hammanba járni, nekem, úgyis mint egy finom szaglású lénynek, nagyon nehéz volt ezek között a háromagyú lények között élni a „rasztropulínójuk", vagy mint ők mondanák „sajátos szaguk" miatt.

Ez a kellemetlen szag, amit azok árasztanak, akik sohasem tisztítják a bőrüket ilyen különleges módon, olyan erős volt, hogy ebből az egyetlen jelből minden nehézség nélkül fel tudtam ismerni melyik lény, melyik közösséghez tartozik, és még meg is tudtam különböztetni egyik lényt a másiktól.

Eme jellegzetes szagok változatai attól függnek, hogy a bőrük pórusaiban az „olajos ürülék" mennyi idő alatt bomlik fel.

Szerencséjükre, ezek a kellemetlen szagok őket nem túlzottan zavarják. Márpedig azért nem, mert a szaglásuk nagyon fejletlen, és állandóan ezek között a szagok között élve, apránként hozzászoknak.

- így tehát gyermekem, ezek az oroszok átvették az ázsiai lényektől azt a szokást, hogy rendszeresen eljárnak fürdeni a speciális „hammamokba", de amint az európai lények befolyása alá kerültek, és főleg, mint már mondtam, a francia közösség lényeinek befolyása alá, mivel a franciák nem szoktak hammamba járni, ők is abbahagyták, és így ez a több évszázados remek szokás végül is eltűnt.

Annakidején, majdnem minden orosz családnak megvolt a privát hammamja, de mialatt nemrég az utolsó alkalommal a fővárosukban tartózkodtam, amit akkor Szent-Pétervárnak hívtak, ahol több mint kétmillió ilyen orosz lény élt, már csak hét vagy nyolc ilyen hammam maradt, és még azokat is csak a „házmesterek" és az ő „munkásaik" látogatták, vagyis olyan lények, akik távoli községekből jöttek, ahol a hammamba, vagy mint ők néha mondják, a „fürdőbe" elmenni, még teljesen nem ment ki a szokásból.

Ami pedig a főváros legtöbb, főleg az úgynevezett „vezető osztályhoz" tartozó lakóját illeti, az utóbbi időben már teljesen leszoktak arról, hogy a hammamba járjanak, és ha egy „csodabogár" egy régi szokás folytán mégis odatévedne, igyekezne úgy rendezni a dolgokat, hogy azt a kasztjából senki se vegye észre.

„Isten ments!" - gondolná ez a vakmerő -, „különben úgy megszólnának, hogy az egész karrierem egyszer, s mindenkorra odalenne".

A hammamba járás a vezető osztály lényeinél egy nagy „illetlenség" és „korlátoltság" számba ment. És csak azért tartották „illetlennek" és „korlátoltnak" mert a franciák -akiket ők a bolygó legintelligensebb kortárs lényeinek tartanak - sose járnak hammamba.

Ezek a szerencsétlenek természetesen nem tudják, hogy néhány évtizeddel azelőtt, megint csak az abnormálisán megalapozott közönséges életkörülmények folytán, ugyanezek a franciák, és főleg a művelt osztály lényei, nemcsak hogy nem jártak el a hammamba, hanem reggelente nem is mosakodtak, nehogy az a divatnak megfelelő, fáradságosán elkészített mesterséges külsejüket megzavarja.

- Az első jó szokás pedig, amit példának vettünk, és amely még két évszázaddal ezelőtt az orosz közösség

minden lényének szerves szükséglete volt, nevezetesen az, hogy az „első lényi táplálék" elfogyasztása után „kévát rágcsáljanak" - a kortárs oroszoknál már egyáltalán nem létezik.

Ezzel ellentétben, saját szememmel láttam az Amerika kontinenst népesítő lényeknél a „kéva rágcsálás" szokását meghonosodni, természetesen anélkül, hogy ők annak értelmét megértették volna, és ott a „kéva", vagy ahogy ők nevezik a „rágógumi" használata annyira elterjedt, hogy egy nagy ipari és kereskedelmi *ágazat* megszervezéséhez vezetett. Érdekes megjegyezni, hogy az amerikai chewing-gum alapanyagát Oroszországból, nevezetesen egy „Kaukázusnak" nevezett vidékéről importálják. Az ezen a vidéken lakó lények nem is értik, hogy ezek az „őrült" amerikaiak miért importálják ezt a semmire se jó gyökeret.

Természetesen eszükbe se jut, hogy ha ezek az amerikaiak ezt a „haszontalan" gyökeret importálják, ők valóban a szó szubjektív értelmében véve „őrültek", ezzel szemben objektív értelemben olyan rablók, akik nem tesznek mást, mint fényes nappal „kifosztják" Oroszország lényeit.

Márpedig gyermekem, rengeteg más kiváló szokás és erkölcsi szabály, melyeket az orosz lények az évszázadok során magukévá tettek, és amelyek közönséges életükben már jól megrögződtek, amióta az utolsó két évszázadban az oroszok elkezdtek az európai lények befolyása alá esni, fokozatosan eltűntek. Helyükbe új erkölcsi szabályok és szokások alakultak ki, olyanok, mint „az asszonyoknak kezet csókolni", „csak a fiatal lányokkal udvariaskodni", „egy asszonyt, a férje jelenlétében csak a bal szemmel nézni", és így tovább.

Itt ki kell hangsúlyoznom a sajnálat impulzusával, hogy jelenleg ugyanezek az események játszódnak le az összes ottani közösség lényeinek közönséges életfolyamatában, bármelyik kontinensen éljenek is.

Remélem gyermekem, most többé-kevésbé magad is választ tudsz adni a lényedben felmerült kérdésre, és tisztán el tudod képzelni, hogy bár a fajuk oly régóta létezik, szerencsétlen kedvenceidnél miért nem alakultak ki

ezek az automatikus lényi viselkedések és ösztönös szokások, amelyeknek köszönhetően az életük többé-kevésbé elviselhetően folyna le, még az objektív lelkiismeret távollétében is.

Ismétlem, ennek az általános pszichizmusukban nemrég megrögződött tulajdonságnak következtében, számukra természetessé vált, mintha ez egy törvényeknek megfelelő dolog lenne, állandóan vagy másokat befolyásolni, vagy mások befolyása alatt lenni.

Mindkét esetben, ennek a különös tulajdonságnak az eredményeit a lelkiismeretük bármilyen részvétele nélkül nyerik el, sőt sokszor még kívánságuk ellenére is.

Mindannak köszönhetően, amit most éppen elmondtam arról, hogy a kortárs oroszok hogyan követik mindig mások példáját, és hogyan utánozzák azokat mindenben, tisztán . meg tudod érteni, hogy a földi háromagyú lények jelenlétében az összehasonlító logikus gondolkodásra alkalmas adatok már milyen mértékben fajultak el.

Általában mindenütt a Világegyetemben tekintetbe veszik és elismerik, hogy mások példáját követni, vagy másoknak példát mutatni egy értelmes, sőt elengedhetetlen cselekedet az összes háromagyú lények között, így ha a nagy orosz közösség háromagyú lényei követik a francia közösség lényeit, az részükről nagyon értelmes cselekedet. Miért ne követnék a jó példát?

Ám ezek a szerencsétlenek, egyszerűen a pszichizmusuk-nak eme különös tulajdonsága, valamint a karakterük több más sajátos jellemvonása miatt, amelyek - amióta a lényi partkdolgkötelességek megvalósításának szokása a jelenlétükből teljesen eltűnt - véglegesen megrögződtek bennük, sajnálatra méltó, úgynevezett „utánzó majmok" lettek és a rossz példákat kezdték követni, míg oda nem jutottak, hogy még a saját jó szokásaikat is visszautasították csak azért, mert azok másoknál nem léteztek.

Nem is képesek megérteni azt, hogy például ezeknek a franciáknak közönséges életkörülményei talán abnormálisán alakultak, és következésképpen még nem volt elég idejük észrevenni annak a szükségességét, hogy időnként elmenjenek a hammamba és az első táplálék elfogyasztása után kévát rágcsáljanak.

Pedig a saját jó szokásaikat így elkótyavetyélni csak azért, mert azok nem léteznek a francia lényeknél, akik példáját követik, - ez már egy igazi „pulykamániára" utal. Habár ez a sajátosság, amit éppen „pulykamániának"

neveztem, már majdnem az összes bolygódon élő' háromagyú lény velejárójává vált, a megnyilvánulása és az eredményei különösen feltűnó'vé váltak az Európa kontinenst népesítő' lényeknél.

Ezt csak késó'bb figyeltem meg és értettem meg, amikor elhagytam Szent-Pétervárt és meglátogattam az Európa kontinens különféle országait, ahol előző utazásaimmal ellentétesen, ezúttal sokáig tartózkodtam, és így volt időm nemcsak az egyedülálló, hanem a csoportban lévő lények pszichizmusának finomságait is különféle körülmények között részletesen megfigyelni és tanulmányozni.

Valójában az Európa kontinens összes közösségének külső életformáját alig lehet a nagy orosz közösség lényeinek külső életformájától megkülönböztetni.

Eme kontinens lényei különböző csoportjainak életformái csak annyiban különböznek egymástól, amennyiben az egyik ilyen közösség a véletlen folytán már hosszabb ideje létezik, és így lehetősége nyílt bizonyos jó szokásokat és ösztönös viselkedésmódokat automatikusan elnyernie, amelyek azután egyedül ennek a közösségnek váltak sajátosságává.

Itt még meg kell jegyeznem azt is, hogy ott egy közösség élettartama annyiban játszik nagy szerepet, amennyiben lehetővé teszi a lények számára, hogy ilyen jó szokásokat és ösztönös viselkedésmódokat tényleg felvegyenek.

Nagy Világmindenségünk összes háromagyú lényének balsorsára azonban, bármilyen legyen is az értelmi fokuk, általában minden egyes már többé-kevésbé megszervezett csoportjuk élettartama rövid, ismét csak eme fő sajátosságuk folytán, amit az időszakos kölcsönös elpusztítás képvisel.

Amint az egyik csoportjuk általános életfolyamatában jó lényi szokások alakulnak ki, hirtelen kitör ez a borzalmas folyamat, és vagy teljesen megsemmisíti a századok során automatikusan megszerzett jó viselkedésmódokat és szokásokat, vagy pedig ezek a lények egy másik csoport lényeinek befolyása alá kerülnek, akik egészen mások, mint akiknek azelőtt a befolyása alatt álltak.

így tehát ezeket, a századok során elnyert viselkedésmódokat és erkölcsi szokásokat rövidesen „újak" váltják fel, amelyek legtöbbje „félig sült" és, mint mondják, „csak egy napra jó".

Harmincötödik fejezet

A *Karnak* rendszer közötti űrhajó kijelölt esési pályájának módosítása

M

IKÖZBEN Belzebub hozzátartozóival beszélt, valaki bejött és tájékoztatta, hogy az űrhajó kapitánya engedélyt kér, hogy személyesen vele beszélhessen. Röviddel azután, hogy Belzebub megadta a hozzájárulását, a kapitány belépett, tisztelettudóan köszöntötte, és így szólt hozzá:

- Nagyméltóságú uram, utazásunk elején utalni méltóztatott arra, hogy a visszaúton talán megállni szándékozik a Purgatórium Szent Bolygójánál, hogy ott fia, Tuilán családját meglátogassa. Ha tényleg ez az ön szándéka, jó volna, ha er re most mindjárt utasítást adna nekem, mivel nemsokára át haladunk a „Khalmiani" naprendszeren, és ha az űrhajónk irányát ezalatt nem változtatjuk meg, akkor az esése időtar tamát nagyon meghosszabbítanánk.

- Igen, kedves kapitány úr, - válaszolt Belzebub -jó volna ezt a Szent Bolygót útba ejteni. Ki tudja lesz-e még valaha is ilyen jó alkalom odalátogatni, és kedves Tuilán fiam család jával találkozni?

A kapitány meghajolt, és már távozni készült, amikor Belzebub, mintha valami éppen eszébe jutott volna, megállította, és így szólt:

- Várjon, kedves kapitány úr, még valamire szeretném megkérni.

És amikor a kapitány visszajött, és leült a számára kijelölt helyre, Belzebub így folytatta:

- Kérem, hogy miután a Purgatórium Szent Bolygóját meglátogattuk, legyen szíves megváltoztatni a *Karnak* űrha jónk esési irányát, hogy útközben le tudjunk szállni a „Deszkaldíno" bolygó felszínére is.

Ugyanis az idő folyásának jelen periódusában ez a Deszkaldíno bolygó az állandó tartózkodási helye a nagy Szarunurishannak, első nevelőmnek, aki a mostani általános jelenlétem összes része átszellemesítésének elsődleges okozója volt.

És mielőtt az eljövetelem helyére visszatérnék, szeretném kihasználni a lehetőséget, mint már egy másik alkalommal is tettem, hogy az igazi esszenciám elsődleges alkotójának lába elé boruljak, annál is

inkább, mivel éppen most, talán az utolsó konferenciámról visszatérve nemcsak nekem személyesen, hanem az összes egyénnek is akivel találkoztam feltűnt, hogy az általános jelenlétem minden egyes szellemmel áthatott részének működése teljesen kielégítő; és ez a nagy Szarunurishan iránt a mély hálának egy elfojthatatlan lényi impulzusát kelti fel bennem.

Jól tudom kedves kapitány, hogy ez nem kis feladatot ró önre, mivel már szemtanúja voltam egy ilyen kérés által okozott nehézségeknek, ugyanis, miután kegyelmet nyertem, és visszatértem eljövetelem helyére, a Karataz bolygóra, útközben el akartam menni a Deszkaldíno bolygóra. Akkor a Mindenütt-jelenvaló rendszer közötti űrhajó kapitánya beleegyezett, és az űrhajó esését e bolygó atmoszférája felé irányította.

Nagy erőfeszítések árán le tudta küzdeni az összes akadályt, és sikerült eleget tennie kérésemnek, így mielőtt a hazámba visszatértem, el tudtam menni a Deszkaldíno bolygóra, és ott megvolt az az örömöm, hogy a mostani lényi esszenciám alkotóját, a nagy Szarunurishant üdvözölhettem, és megkaptam azt, ami számomra a legdrágább és a legértékesebb volt - az ő „teremtői áldását".

Belzebubnak erre a kérésére a *Karnak* űrhajó kapitánya így válaszolt:

- Parancsára Nagyméltóságú Uram. Majd kigondolom hogyan tudok eleget tenni kívánságának. Nem tudom a Mindenütt-jelenvaló űrhajó kapitánya akkor milyen nehézségekkel találhatta szemben magát, de most egyenes vonalban a Pur-gatórium Szent Bolygó és a Deszkaldíno bolygók között a „Salzmandíró" naprendszer lesz utunkban, amely az általános trogoautoegokratikus folyamat céljára szánt sok kozmikus koncentrációt foglal magába a „zilnotragó" anyag

átalakításához és kisugárzásához. Következésképpen *Karnak* űrhajónknak nehéz lesz esését ezen a rendszeren át egyenes vonalban megtartania.

Mindenesetre igyekezni fogok, hogy Nagyméltóságú Uram kívánságának valami módon eleget tudjak tenni.

Miután ezt mondta, a kapitány felkelt, tiszteletteljesen meghajolt és kiment.

Amikor az űrhajó kapitánya elhagyta azt a helyet, ahol Belzebub közelállóival ült, unokája Hasszin odafutott *hozzá,* szokásához híven leült a lába elé, és behízelgő hangon kérte, hogy mesélje tovább, mi történt vele, miután elhagyta a Föld-bolygó nagy közösségének akkor Szent-Pétervárnak nevezett fővárosát.

Harminchatodik fejezet

Még egy kis apróság a németekről

B

ELZEBUB így kezdte: - Szent-Pétervárról először a skandináv országokba mentem; azután az európai lények „Németország" nevű jelenkori csoportjának központjában telepedtem le.

Ezt mondva, Belzebub megsimogatta Hasszin göndör fejét, és egy huncut, de jósággal teli mosollyal folytatta:

- Ezúttal, gyermekem, mivel szeretnék eme kortárs európai közösség háromagyú lényei pszichizmusának különlegességét illetően bizonyos fogalmakat a tudomásodra hozni, eltérően attól a szokásomtól, hogy a tudásomba különféle részletekre kitérve avassalak be - most egy „problémát" adok fel neked. Ha igyekszel megoldani, alapjában meg fogod érteni eme jelenlegi európai közösség lényei pszichizmusának sajátos jellegét, és az aktív gondolkodásodra ez egy ideális gyakorlat lesz.

Ez a számodra kigondolt eredeti probléma az, hogy aktív gondolkodás révén kikövetkeztesd azokat a logikus adatokat, amelyek összessége meg fogja mutatni neked a valódi lényegét annak, hogy miért van meg ezeknek a lényeknek változatlanul az az ártatlan szokásuk - „Vaterland-juk" bármelyik részében találják is magukat - hogy amint többen összejönnek valami „megünneplésére", vagy másra, vagy

egyszerűen „mulatni", mindig elénekeljék ugyanazt az általuk kitalált nótát, melynek rendkívüli szövege a következő:

Blödsinn, Blödsinn, Du mein Vergnügen, Stumpfsinn, Stumpfsinn, Du meine Lust...

Nos gyermekem, ha sikerül megfejtened ezt az enigmát,

az általános jelenlétedben meg fog valósulni a mi kedves mesterünk Mullah Nasszr Eddin következő szavakkal kifejezett bölcs mondása:

„A legnagyobb boldogság a kellemest és a hasznost együtt elérni."

Márpedig ez neked hasznos lesz, úgy is mint ideális gyakorlat az aktív gondolkodásodra, és kellemes is, mert e jelenlegi európai csoporthoz tartozó háromagyú lények pszichizmusa sajátos jellege mélyébe hatolva, ki fogod elégíteni kíváncsiságodat.

Mivel e kortárs európai csoport lényei, mint már mondtam, közvetlen örökösei lettek a régi görögöknek, mint a lehetséges „tudományok" kitalálói, és mivel a neked feladott problémából levont következtetések minden logikus szembesítésnek homlokegyenest ellentmondóak lehetnek, szükségesnek tartom, hogy egy kicsit segítselek, két másik tényt is a tudomásodra hozva.

Az első tény az, hogy ennek az éneknek bizonyos szavai lefordíthatatlanok bolygód bármelyik más nyelvére - bár ezekből ott annyi van, hogy az „ezernyelvű hidra" bolygójának hívják - és a második tény, hogy amikor csakúgy, mint a régi görögöknél, e csoport lényeinél is már véglegesen kialakult és velejárójukká vált az az impulzus, hogy mindenféle ártalmas módszert találjanak ki a már amúgy is szánalmas „logikus lényi gondolkodásuk" „legyengítésére, kitaláltak egy nyelvtani szabályt is, miszerint a „véleménycseréik" folyamán, a tagadószót mindig az állítás mögé helyezik; például ahelyett, hogy azt mondanák „Én ezt nem akarom", mindig azt mondják „Én akarom ezt nem".

Ennek a „nyelvtani szabályuknak" köszönhetően, az illető aki hallgat, kénytelen minden javaslatot először úgy tekinteni, hogy az megvalósulhat, ami egy bizonyos „lényi diardukinót" vált ki benne, vagy mint ők mondanák, egy bizonyos „tapasztalatot", és csak később, amikor az illető, aki ehhez a nyelvtani szabályhoz alkalmazkodva beszél, végre kiejti a híres „nicht-jüket", akkor következik be minden egyes alkalommal az általános jelenlétükben valami, ami lassan de biztosan a pszichizmusuknak az említett sajátos vonásához vezet; és mindez segíteni fog neked tisztázni azt az eredeti problémát, amit feladtam neked.

Harminchetedik fejezet

Franciaország

E GY kicsit később Belzebub folytatta: - Németország után az Európa kontinensen egy ideig az „Olaszországnak" nevezett közösség lényei között tartózkodtam, és Olaszország után abban a közösségben, amely az orosz lények számára az utolsó évszázadok során a háromagyú lények abnormális közönséges életfolyamatában megrögződött ama „rossz hajlamnak" vált „éltető forrásává", amit „befolyásolhatóságnak" neveznek -

röviden, a „francia" közösség lényei között telepedtem le.

És most gyermekem, Franciaország háromagyú lényei pszichizmusának sajátos oldalait oly módon szeretném ismertetni veled, hogy ennek alapján rájöhess milyen mértékben gyengült le kedvenceidnél a normális képesség egy személyes és pártatlan megkülönböztetéshez szükséges adatok kikristályosítására, és hogyan alakul ki bennük az esz-szenciának egy szubjektív véleménye minden valóról, mely néha teljesen az ellenkezője annak, ami akkor lenne, ha ugyanezt a valóságot közvetlenül, személyes benyomásaik alapján észlelnék.

Hogy jobban megvilágítsam azt, amit éppen mondtam, szerintem pont jó lesz ha ezeket a francia lényeket vesszük példaként.

Tény az, hogy manapság a lények összes csoportosulásában az Európa kontinensen, ahol az úgynevezett „kultúrájuk" koncentrálódik, valamint az összes többi kontinensen is a felelős lényekké való kiképzésüknek már a legelejétől kezdve elmaradhatatlanul kikristályosodnak bizonyos adatok e franciák egyéniségének képzetére, amelyek létrehozzák bennük azt az egyszer s mindenkorra megrögződött ideát, hogy a bolygójuk összes hozzájuk hasonló lényei között ezek a franciák, a saját kifejezéseik szerint a „legledé-rebbek" és a „legkicsapongóbbak".

franciaország

Mielőtt Franciaországot választottam volna állandó lakóhelyül, már saját jelenlétemben is majdnem ugyanez a kép alakult ki, mivel a bolygód felszínét népesítő lények különféle csoportjai között szinte mindenütt megfordultam, beszélgetéseim során gyakran hallottam ilyen véleményt hangoztatni a francia lényekről.

Mint mondtam, már többször is ellátogattam ebbe a francia közösségbe, azonban utazásaim folyamán nem fordítottam különösebb figyelmet sem ezen lények pszichizmusának sajátosságaira, sem a csaknem összes többi ottani közösségben róluk alkotott véleményre.

Ezúttal azonban egyik vidéki városukban szálltam meg; természetesen a jelenlétem ösztönösen felkészült az ottani lények „erkölcstelen" és „kicsapongó" megnyilvánulásai által kiváltott benyomások észlelésére; de rövidesen mély és egyre növekvő meglepetéssel állapítottam meg, hogy semmi ilyesmi nem volt észlelhető.

Egy kicsit később, amikor már otthonosan kezdtem mozogni közöttük, sőt megbarátkoztam néhányukkal és a családjaikkal, ennek az „automatikus véleménynek" összes adatai nemcsak feloldódtak bennem, hanem a maguk során kezdtek a jelenlétemben a „megkívánt lényi adatok" kikristályosodni arra vonatkozólag, hogy megtudjam pontosan, mi okból alakulhatott ki más közösségek lényeinek általános jelenlétében egy a valóságnak ennyire nem megfelelő vélemény.

Ez a kérdés napról napra jobban érdekelt, mivel közöttük élve tisztán láttam, hogy e közösség lényei távolról sem voltak a „legkicsapongóbbak" és a „legerkölcstelenebbek", hanem ellenkezőleg, az Európa kontinensen összegyűlt háromagyú lények között a „legerényesebbek és legmérték-letesebbek".

Ezért aztán külön megfigyelésekbe fogtam és elkezdtem összegyűjteni a jelenkori kedvenceid tévedésének megértéséhez szükséges információkat.

Mindaddig, amíg ebben a vidéki városban maradtam semmit sem tudtam tisztázni, de később, amikor a francia lények fővárosába mentem, e félreértés alapvető okai már az első naptól kezdve fokozatosan egyre világosabbá váltak az értelmem számára.

Ezen okok tisztázására a saját megfigyeléseimre és pártatlan megítélésemre, valamint a következő tényekre támaszkodtam:

A „Párizs" nevű fővárosba érkezve - mely mellékesen szólva az összes kontinens háromagyú lényeinek „logikneszteri kristályosodásaiban" már teljesen az ő képzeletbeli „kultúrájuk" központjává

vált, pont olyanná, mint annak idején Szamliosz, Kurkala'i, Babilon, stb. városai voltak az elmúlt korok lényei számára - a vasútállomásról egyenesen a berlini barátaim által ajánlott szállodába mentem.

Az első dolog amit megállapítottam az volt, hogy a szálloda alkalmazottai kizárólag külföldiek voltak, akik főként angolul beszéltek, holott nem sokkal azelőtt, mint megtudtam, ugyanennek *a* szállodának összes alkalmazottja csak oroszul tudott.

E jelenkori Szamlioszba való érkezésemet követő napon a keresésére indultam egy a perzsa közösséghez tarozó lénynek, akit nekem a perzsa fővárosban lakó egyik jó barátom ajánlott.

Új perzsa ismerősöm még aznap este azt javasolta, hogy sétáljunk egyet az úgynevezett „boulevard des Capucines"-on, és üljünk be egy kis időre az akkoriban híres „Grand Café"-ba.

A „Grand Café"-ba érkezve leültünk a sok asztal egyikéhez, melyek a párizsi szokásnak megfelelően a járda felét elfoglalták.

Mint már mondtam neked, egy „café" az Európa kontinens lényei számára ugyanazt a célt szolgálja, mint egy „tsa'ikhané" az Ázsia kontinens lényeinél; az egyetlen különbség az, hogy az Ázsia kontinensen egy mindenki által jól ismert növényből kivont vöröses folyadékot szolgálnak fel, míg az Európa kontinens kávéházaiban a felszolgált folyadék egészen fekete, és az intézmény tulajdonosát kivéve senki sem tudja miből készült.

Elkezdtük inni a felszolgált, „kávénak" nevezett fekete folyadékot. Itt is észrevettem, hogy ennek a Grand Café-nak összes alkalmazottja, vagy ahogy azokat hívják „pincér"-jé, más közösségekhez tartozó lény volt, a legtöbbje ahhoz az európai közösséghez, mely az „Olaszország" nevet viseli.

Tudnod kell, hogy általában Párizs városának ebben a részében, vagy jobban mondva ebben az „idegenek Párizsában", minden „munka" akár az európai, akár más kontinens közösségéhez tartozó lények specialitása.

így tehát ebben a híres Grand Café-ban ültünk egy asztalnál, jobban mondva előtte, és a járda másik felén sétáló járókelőket nézegettük.

Ebben az ott ténfergő tömegben Európa és a többi kontinens szinte minden elkülönült csoportjának lényei előfordultak - természetesen nagyrészt azon a közösségéből, amelyek akkor épp gazdagok voltak; túlnyomórészt az Amerika kontinens lényei.

Párizsban az Amerika kontinens lényei már véglegesen a nagy orosz közösség lényeinek a helyébe léptek, ez utóbbi „elhalálozása" óta.

A járókelők legtöbbje a vezető lények osztályához tartozott, akik hozzászoktak, hogy gyakran eljöjjenek „a világ fővárosába", hogy mint mondják ‚jól érezzék magukat".

Sok volt közöttük a kereskedő is, akik úgynevezett „divatcikkekért" jöttek Párizsba, főleg illatszerekért és női piperecikkekéit.

A Boulvard des Capucines-nek ebben a tarka sokaságában fel lehetett ismerni sok olyan fiatalt is, akik külön a „divatos táncokkal" megismerkedni, és a „legújabb divatú kalapok" készítését megtanulni jöttek ide.

Miközben beszélgetve nézegettük ezt a színes tömeget, melyben az arcok a már régóta táplált álom megvalósulásából fakadó kielégültséget fejezték ki, új barátom, a fiatal perzsa hirtelen csodálkozással teli hangon kiáltott fel, és felém fordulva egy előttünk elsétáló házaspárra mutatva felkiáltott:

„Nézze, nézze már! íme, két „igazi francia"!"

Odanéztem és megállapítottam, hogy ez a házaspár tényleg rendkívül hasonlított azokhoz a lényekhez, akiket a francia közösség vidéki városaiban láttam.

Miután eltűntek a szemünk elől, megvitattuk, hogy mi okból is tévedhetett ez az „igazi" francia házaspár „fővárosuknak" ebbe a részébe. Különféle feltételezések után mindketten abban állapodtunk meg, hogy ez a házaspár valószínűleg az igazi francia Párizs külvárosában lakik, és vala-

milyen családi ünnepségen voltak a városnak pont az ellenkező részében lakó rokonaiknál.

Ott nyilván a kelleténél kicsit többet ittak, és az ünnepség végeztével hazamenet nem akartak kerülőutat tenni, hanem a legegyenesebb utat választották, mely pontosan a Grand Café eló'tt vezetett el.

Valószínűleg ez lehetett az egyetlen oka annak, hogy ezek az igazi franciák Párizsnak ebbe a kerületébe tévedtek.

Tovább beszélgetve szüntelenül az ide-oda sétáló, a legújabb divat szerint kicicomázott járókelőket figyeltük.

Noha legtöbbjük a legújabb divat „kreációit" fitogtatta, szembetűnő volt, hogy ruháikat épp akkor - talán aznap, vagy az előző napon - vették, és közelebbről szemügyre véve, hogy az arcuk miképp illik össze a ruházatukkal, biztos lehetett benne az ember, hogy otthon, a mindennapi létezési folyamatuk során nem állt módjukban ilyen drágán öltözködni, és ilyen fesztelenül viselkedni.

Nemsokára eme „átutazóban lévő idegen hercegek" között, ahogy egyes „bennszülöttek" hívják őket, nyüzsögni kezdett a mindkét nemhez tartozó „profik" egész hordája, akik szintén idegenek voltak, de Párizsnak ebben a negyedében már tökéletesen „meghonosodtak". Akkor aztán új ismerősöm, a fiatal perzsa felajánlotta, hogy „párizsi ciceróném" lesz, és elvisz a város „rossz hírű helyeire", hogy láthassam a „francia züllést". Beleegyeztem, és együtt hagytuk el a Grand Café-t, s egy közeli „bordélyházba" mentünk.

Megtudtam, hogy eme „nemes intézmény" tulajdonosa egy bizonyos spanyol zsidó volt.

A ház szalonjaiban egy csapat nő tartózkodott; voltak ott lengyelek, bécsiek, zsidók, olaszok, sőt még két néger is.

Szerettem volna látni, hogyan néz ki egy francia nő ebben a környezetben; de kérdezősködésem során megtudtam, hogy az egész intézményben nem volt egyetlenegy „igazi francia nő" sem.

Elhagytuk ezt a „nyilvánosházat", és a boulevard-on sétálva nézegettük a szerteszét kószáló vegyes tömeget.

Lépten-nyomon nőnemű lényekkel találkoztunk, akik az utcákon való „éjszakai keresésük" céljának nyilvánvaló jeleit viselték.

Mindezek a nők a már említett, vagy más nemzetiségekhez tartoztak; voltak közöttük svédek, angolok, oroszok, spanyolok, moldovánok... de aligha akadt egyetlen igazi francia is.

Nemsokára gyanús külsejű hímnemű lények szegődtek hozzánk, és azt javasolták, hogy csináljunk velük egy bizonyos „Nagyherceget".

Én először nem értettem mit jelent a „Nagyherceg". Kérdezősködésem alapján megtudtam, hogy e különös szónak ott nemrég, a ma már kimúlt „orosz monarchia" virágzása idejében, egy jól meghatározott jelentése volt.

Akkortájt az Oroszország uralkodó osztályához tartozó lények nagyon kedvelték a „világ fővárosát", ahová gyakran ellátogattak, és hencegésből majdnem mindnyájan valami nemesi címet viselő személyiségnek adták ki magukat: „grófnak", „bárónak", „hercegnek", de leginkább „nagyhercegnek". És mivel sohasem mulasztották el, hogy az „idegen Párizs" kétes helyeit meglátogassák, ennek a sétának a profi idegenvezetők a „la tournée du Grand Dúc", vagyis: a „Nagyhercegek körútja" nevet adták, és még manapság is úgy nevezik.

Felfogadtunk egy ilyen idegenvezetőt, és elmentünk megnézni eme jelenkori „Kurkala'i" éjszakai nevezetességeit.

Különféle „törzshelyekre" mentünk; voltunk a „homoszexuálisok" kávéházában, azután a „leszbikusok" klubjában, majd pedig sok más „bűnbarlangban", ahol mindenféle abnormális dolgot lehetett látni, amelyek e szerencsétlenek fő „kulturális központjaiban" időről-időre újra felbukkannak.

E hírhedt helyek látogatása során végül is eljutottunk „Montmartre" híres utcáiba, amelyek valójában nem magának a Montmartre-nak, hanem az így nevezett kerület alsó részének utcái, ahol bőségesen van mindenféle rosszhírű „lokál", amelyek nem a francia közösség lényeinek, hanem kizárólag a „külföldieknek" szolgálnak.

Eme rosszhírű intézményeken kívül van ott sok éjszakai vendéglő is szintén a külföldieknek, melyek egészen hajnalig nyitva vannak.

Különben ez a kerület csak éjszaka szokott megelevenedni; nappal, mint ott mondják, szinte „kihalt", és egyetlen külföldi látogatót sem lehet látni.

Szinte minden étteremnek van egy úgynevezett „pódiuma", ahol mindenféle „rendkívüli jelenetet" elevenítenek meg, amelyek úgymond a bolygójuk más vidékein hozzájuk hasonló lények között játszódnak le.

Bemutatják az afrikai lények „hastáncát", a kaukázusiakat a „kard-táncukkal", „mulattokat" a kígyójukkal, egyszóval mindazt amit abban szezonban „divatos szórakozásnak" tekintenek.

Azonban mindannak, amit a „Montmartre-i színházaikban" úgymond a más kontinenseken élő', hozzájuk hasonló lényeknél lejátszódó dolgokként mutatnak be, semmi köze sincs ahhoz, amit én, aki mindenhova elmentem, és az ösz-szes ország lényeinek sajátságos megnyilvánulásait mindig megfigyeltem és tanulmányoztam, ott helyben a saját szememmel valóban láttam.

A Montmartre-on nemrég sok „speciális orosz étterem" nyílt meg, és ezekben a speciális orosz éttermekben éppúgy mint a többiben, fellépnek úgynevezett „művészek", vagy „színészek", akik a nagy orosz közösség lényeihez tartoznak, sőt legtöbbjük még a volt „uralkodó osztályhoz" is.

Érdemes megjegyezni ezzel kapcsolatban, hogy e jelenlegi „színház-éttermek" „művészeinek", vagy „színészeinek" apja és nagyapja - persze parasztjaik verejtékes munkája árán - nemrég ugyanezekben az intézményekben tették nevetségessé és gyalázták más közösségek lényeinek egyéni méltóságát; most pedig az ő gyermekeik és unokáik alázkod-nak meg a más közösségekből jött, „pénzzel tömött zsebű lé-nyek" „hasznamusszi szeszélyeinek" kielégítésére.

Ilyen esetekre a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünknek van egy másik nagyon bölcs szentenciája, mely így szól:

„Ha az apuka szeret a hegedűszóra táncolni, a fia biztosan arra fog kényszerülni, hogy nagydobos legyen".

Miközben éppen az egyik ilyen étteremben ültünk, újdonsült perzsa barátomat valamilyen perzsa ismerősei elhívták, és egyedül maradtam a champagne-al, amit este ezekben a Montmartre-i éttermekben kötelező megrendelni.

Meséjének ezen a pontján Belzebub mélyet sóhajtott, azután, mintha nehezére esnék, így folytatta:

franciaország

- Épp most, miközben ezt az ottani kortárs háromagyú lények között a Montmartre-i étteremben eltöltött estét mesélem neked, önkéntelenül feltámad bennem az akkor átélt „szarpitimni lényi érzékelés", és a jelen pillanatban a meglévő emlékeim erről az egész tapasztalatról olyan intenzíven és sürgetően asszociálódnak általános jelenlétemnek mindhárom szellemmel áthatott részében, hogy eltávolodni kényszerítenek az elkezdett témától csak, hogy meg tudjam osztani veled azokat a szomorú és kínos gondolatokat, amelyeket ebben a borzalmas Montmartre-i környezetben való egyedüllétem váltott ki, miután a fiatal perzsa ciceroném elment.

Tény az, hogy életemben másodszor játszódott le akkor lényemben a „szarpitimni lényi érzékelésnek" ez a folyamata, mely már egyszer korábban kiváltotta általános jelenlétemben a lázadás érzelmét azon különféle elszomorító objektív szerencsétlenségek láttán, amelyek egyedül a mi Nagyon Magas és Nagyon Szent kozmikus Individuumaink „meggondolatlansága" folytán következtek be, és talán továbbra is be fognak következni a Föld-bolygón, sőt még az egész Nagy Világegyetemünkben is.

Ezúttal lényi gondolkodásom a következő sorrendben kezdett asszociálni:

„Miként lehetséges, hogy a kozmikus koncentrációk harmonikus mozgásának kiszámításában nem látták előre azt, hogy a Kondúr üstökös össze fog ütközni ezzel a balsorsú Föld-bolygóval?

„Ha azok, akiknek ez volt a feladatuk, előre látták volna, az ezt követő egymásból eredő szerencsétlenségek nem következtek volna be, és nem lett volna szükség eme boldogtalan bolygó első háromagyú lényeinek jelenlétébe beültetni ezt a káros kundabuffer szervet, amely oly sok borzasztó és szánalomra méltó eredmény okozójává vált.

„Igaz ugyan, hogy később, amikor ez az ártalmas szerv már szükségtelenné vált, megsemmisítették; de ezúttal sem látták, hogy magának a szervnek megsemmisítésével nem szüntették meg a lehetőségét annak, hogy ezen lények sajátos életmódja következtében a tulajdonságainak következményei az utódjaikban könnyen ki tudjanak kristályosodni.

„Más szóval, ezúttal sem látták eló're, hogy habár lehetséges volt ezt a szervet megsemmisíteni, az alapvető' kozmikus törvény Heptaparaparshinokh és annak „mdnel-innjei" mégis ugyanolyanok maradnak a földi háromagyú lények evolúciós folyamatában, mint amilyenek mindenben, ami az egész Világegyetemben létezik.

„És az itteni háromagyú lények szörnyű helyzetének, különösen ez a második, szinte bűnös eló're nem látás volt az oka, minthogy egyrészt ugyan a Nagy Világegyetemünk ösz-szes háromagyú lényéhez hasonlóan az általános jelenlétük magában foglalja a „felső lényi testek" felöltéséhez szükséges összes lehető'séget, másrészt viszont a kundabuffer szerv tulajdonságai különféle következményeinek velük született kikristályosodása majdnem lehetetlenné teszi ezeknek a bennük felöltött szent felső' részeknek a megkívánt fokig való tökéletesítését. Márpedig, mivel az alapvető kozmikus törvények szerint, a háromagyú lények jelenlétében felöltött „felső lényi részekhez" hasonló képződmények a bolygókon nincsenek a felbomlásnak alávetve, és mivel planetáris testük nem tud vég nélkül létezni, és a maga idejében elkerülhetetlenül átesik a szent raszkuárnó folyamatán, a földi háromagyú lényekben megjelenő szerencsétlen felső lényi testek arra kényszerülnek, hogy elkerülhetetlenül mindörökre mindenféle külső planetáris burkolatokban sóvárogja-nak."

- így hát gyermekem, mialatt egyedül ültem ebben a Montmartre-i étteremben figyelve kortárs kedvenceidet, tovább gondolkoztam:

„Hány évszázad telt el, amióta e szerencsétlen bolygó háromagyú lényeinek életét figyelni kezdtem!

„És e hosszú évszázadok során sok szent Individuum küldetett el hozzájuk Fentről azzal a külön megbízatással, hogy segítsenek nekik a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeitől megszabadulni; ugyanakkor itt mégsem változott semmi, és a közönséges lényi élet folyamata olyan maradt, amilyen annak idején volt.

„Mindez idő alatt e bolygó háromagyú lényeinél egyáltalán semmilyen változást nem figyeltem meg: azok között

franciaország

sem, akik közel száz évszázaddal ezelőtt éltek és a jelenkoriak között sem.

„Ebben a Montmartre-i étteremben ülő lények nem ugyanolyanok-e, és nem ugyanolyan méltatlan módon viselkednek-e, mint Szamliosz város lényei az Atlantisz kontinensen, mely várost a kor összes háromagyú lénye az „értelmük tökéletesítésének értelmében elért eredmények forrásának és összpontosulási helyének" - vagy, mint manapság mondanák, a fő „kulturális központnak" - tekintett, és ahol az akkori lényekkel néha szintén beültem a „szakrupiakisz-aikba", ahogy ők az ilyen éttermeket nevezték?

„Az Atlantisz elpusztulása óta sok évszázad múlt el.

„A háromagyú lények jelentősen megszaporodtak és a fő „kulturális központjukat" az akkori a „Grabontzé" kontinensen hozták létre, amit ma Afrikának hívnak.

„Megint sok évszázad telt el, és a kulturális központjuk „Kurkalai" városa lett, az Ázsia kontinensen, „Tikliamuish" országában.

„Akkoriban is előfordult, hogy üldögéltem közöttük az egyik „kaaltanéjukban", amelyek olyanok voltak, mint a jelenlegi éttermek. Nem voltam-e ott szintén ilyenfajta jelenetek szemtanúja...?

„Ott, velem szemben, az a kövér úr, egy hatalmas kinövéssel a nyakán, aki két utcalány társaságában ül... Ha „kafír" viseletbe öltöztetnénk, nem lenne-e pontos mása annak az egyénnek, akit annak idején Kurkalai város kaaltanéjában ücsörögni láttam?

„Vagy ott balra, annál a másik asztalnál az a fiatalember, aki vinnyogó hangon micsoda meggyőződéssel szónokol ivócimboráinak egy valamelyik közösségben éppen kitört lázadás okairól... ha egy „tsambardakh-ot" tennénk a fejére, nem lenne-e pontosan olyan, mint egy akkori úgynevezett igazi „hegyi-klian", ahogy akkortájt nevezték őket?

„És az a másik magas ember, aki a sarokban egyedül trónolva játssza az előkelőt, és szerelmes pillantásokat vet a szomszéd asztalnál a férje társaságában ülő asszonyra; nem egy igazi „verunkietz"?

„És a pincérek, akik behúzott farkú kutyák módjára az itt üldögélőket kiszolgálják, ők nem „aszklaisz"

rabszolgák?

544
545

A mindensécró'l És mindenről

„Tikliamuish után több évszázad telt el, és a méltóságteljes Babilonban találtam magam. Ott nem ugyanúgy volt-e minden? És Babilon városának háromagyú lényei nem voltak-e ugyanazok az aszkla'iszok, kafírok, verunkietzek, klianok és egyebek?

„Csak az öltözetük és a nemzetiségük neve változott. Babilon korában asszíriainak, perzsiainak, sziktiainak, araviainak nevezték őket, és még sok más „iai"-val végződő néven.

„Igen... és most, annyi évszázad után, íme újra itt vagyok a jelenlegi kulturális központjukban, Párizs városában.

„És ez megint ugyanaz... Zaj, kiabálás, nevetés, szitkozódás... pont úgy mint Babilonban, Kurkala'iban, sőt még Szamlioszban, az első kulturális központjukban is.

„Ezek a kortárs lények nem azért gyülekeznek-e össze, hogy háromagyú lényhez méltatlan módon töltsék el az időt, ahogyan e szerencsétlen bolygó lényei minden korban tették?

„Amióta figyelem ezeket a szerencsétleneket, nemcsak hogy teljes nemzetek és kulturális központok tűntek el nyomtalanul, de még a föld is, ahol éltek, teljesen megváltozott, vagy eltűnt ennek a szerencsétlen bolygónak színéről, mint ahogy az például az .Atlantisz" kontinenssel történt.

„Szamliosz után a következő központjukat a „Grabontzé" kontinensen hozták létre. Az ott élő népek nem ugyanúgy haltak-e ki? És bár maga a kontinens nem süllyedt el, a központ helyét úgy eltakarta a homok, hogy nem maradt más csak a „Szahara" néven ismert sivatag.

„Ismét századok múltak el. Az új központjuk Tikliamuish-ben jött létre. Mi maradt meg belőle, a manapság „fekete homoknak" nevezett sivatagon kívül?

„Talán valamely akkor híres nép véletlenül kíméletet nyert, de mára az ezredik nemzedék teljes tehetségtelenség-ben nyomorog nem messze onnan, ahol annak idején élt.

„Századok múltak századok után...

„Láttam a kulturális központjukat Babilon városában. Mi maradt belőle, ebből a valóban nagy Babilonból? Néhány kőhalom a város helyén. Ami pedig a múlt nagy népeit illeti, csak néhányan élték túl, akiket a kortársaik jelentéktelennek tekintenek.

franciaország

„És mi lesz a jelenlegi kulturális központjaikból, Párizs városából, és a körülötte lévő, jelenleg hatalmas népekből, a franciákból, németekből, angolokból, hollandokból, olaszokból, amerikaiakból és így tovább?

„A jövendő századok majd megmutatják.

„Addig is csak egy dolog biztos e szerencsétlen felső lényi testek csírái, amelyek bizonyos földi háromagyú lényekben megjelentek és továbbra is megjelennek, arra ítéltetnek, mint már mondtam neked, hogy mindenféle abnormális képződmény jelenlétében senyvedjenek - mely képződmények kialakítása ennek a szerencsétlen Föld-bolygónak sajátosságává vált, bizonyos Nagyon Nagy és Nagyon Szent Közös Kozmikus Individuumok előre nem látásából származó, a törvényeknek megfelelő következmények folytán."

- Amikor új barátom, a fiatal perzsa visszajött, még mindig ezekbe az esszenciám számára oly szomorú gondolatokba mélyedtem.

Rövidesen ez a hely már túl zajosnak és fullasztónak bizonyult, így elhatároztuk, hogy egy másik Montmartre-i étterembe megyünk.

De amikor felkeltünk, hogy elmenjünk, a szomszéd asztalnál ülő kis csoport lényei, akik meghallották, hogy hová akarunk menni, meghívtak, hogy üljünk le egy pár percre asztalukhoz, és azután velük együtt menjünk a másik étterembe. Csak arra kértek, hogy várjunk míg egyik barátjuk megérkezik.

Új ismerőseink, mint kiderült, az Amerika kontinens lényei voltak.

Bár a hangulat egyre kellemetlenebbé vált, és a részeg hangok zűrzavara egyre növekedett, először

beleegyeztünk, hogy megvárjuk a barátjukat, de amikor az étterem egyik zugában kitört egy verekedés, mindjárt kimentünk meg sem várva ezeket az amerikaiakat.

A verekedés azért tört ki, mert egy lény éppen egy pezsgősüveget vágott az ivócimborája fejéhez egyszerűen azért, mert nem akart egy bizonyos kormány miniszterelnökének az egészségére inni, hanem mindenáron a Tuggurt-i szultánéra.

546

547

„Tikliamuish után több évszázad telt el, és a méltóságteljes Babilonban találtam magam. Ott nem ugyanúgy volt-e minden? És Babilon városának háromagyú lényei nem voltak-e ugyanazok az aszkla'iszok, kafírok, verunkietzek, klianok és egyebek?

„Csak az öltözetük és a nemzetiségük neve változott. Babilon korában asszíriainak, perzsiainak, sziktiainak, araviainak nevezték őket, és még sok más „iai"-val végződő néven.

„Igen... és most, annyi évszázad után, íme újra itt vagyok a jelenlegi kulturális központjukban, Párizs városában.

„És ez megint ugyanaz... Zaj, kiabálás, nevetés, szitkozódás... pont úgy mint Babilonban, Kurkalaiban, sőt még Szamlíoszban, az első kulturális központjukban is.

„Ezek a kortárs lények nem azért gyülekeznek-e össze, hogy háromagyú lényhez méltatlan módon töltsék el az időt, ahogyan e szerencsétlen bolygó lényei minden korban tették?

„Amióta figyelem ezeket a szerencsétleneket, nemcsak hogy teljes nemzetek és kulturális központok tűntek el nyomtalanul, de még a föld is, ahol éltek, teljesen megváltozott, vagy eltűnt ennek a szerencsétlen bolygónak színéről, mint ahogy az például az „Atlantisz" kontinenssel történt.

„Szamliosz után a következő központjukat a „Grabontzé" kontinensen hozták létre. Az ott élő népek nem ugyanúgy haltak-e ki? És bár maga a kontinens nem süllyedt el, a központ helyét úgy eltakarta a homok, hogy nem maradt más csak a „Szahara" néven ismert sivatag.

„Ismét századok múltak el. Az új központjuk Tikliamuish-ben jött létre. Mi maradt meg belőle, a manapság „fekete homoknak" nevezett sivatagon kívül?

„Talán valamely akkor híres nép véletlenül kíméletet nyert, de mára az ezredik nemzedék teljes tehetségtelenség-ben nyomorog nem messze onnan, ahol annak idején élt. „Századok múltak századok után... „Láttam a kulturális központjukat Babilon városában. Mi maradt belőle, ebből a valóban nagy Babilonból? Néhány kőhalom a város helyén. Ami pedig a múlt nagy népeit illeti, csak néhányan élték túl, akiket a kortársaik jelentéktelennek tekintenek.

„És mi lesz a jelenlegi kulturális központjai rosából, és a körülötte lévő, jelenleg hataln franciákból, németekből, angolokból, holland ból, amerikaiakból és így tovább?

„A jövendő századok majd megmutatják.

„Addig is csak egy dolog biztos e szerencséi testek csírái, amelyek bizonyos földi háromajjí megjelentek és továbbra is megjelennek, arra mint már mondtam neked, hogy mindenféle képződmény jelenlétében senyvedjenek - mely nyék kialakítása ennek a szerencsétlen Föld-b tosságává vált, bizonyos Nagyon Nagy és Közös Kozmikus Individuumok előre nem látásából zó, a törvényeknek megfelelő következménye

»sA'

- Amikor új barátom, a fiatal perzsa visszajött, még **tatá**dig ezekbe az esszenciám számára oly szomorú gondolatokba mélyedtem.

Rövidesen ez a hely már túl zajosnak és fullasztónak bizonyult, így elhatároztuk, hogy egy másik Montrnartre-i étterembe megyünk.

De amikor felkeltünk, hogy elmenjünk, a szomszéd asztalnál ülő kis csoport lényei, akik meghallották, hogy hová akarunk menni, meghívtak, hogy üljünk le egypár percre asztalukhoz, és azután velük együtt menjünk a másik étterembe. Csak arra kértek, hogy várjunk míg egyik barátjuk megérkezik.

Új ismerőseink, mint kiderült, az Amerika kontinens lényei voltak.

Bár a hangulat egyre kellemetlenebbé vált, és a részeg hangok zűrzavara egyre növekedett, először beleegyeztünk, hogy megvárjuk a barátjukat, de amikor az étterem egyik zugában kitört egy verekedés, mindjárt kimentünk meg sem várva ezeket az amerikaiakat.

A verekedés azért tört ki, mert egy lény éppen egy pezsgősüveget vágott az ivócimborája fejéhez egyszerűen azért, mert nem akart egy bizonyos kormány miniszterelnökének az egészségére inni, hanem mindenáron a Tuggurt-i szultá-
néra.

Az egyik amerikai, aki már szintén nem akart tovább várni a barátjára, elkísért minket a másik étterembe.

Közelebbről megismerve, ez a háromagyú lény vidámnak, jó megfigyelőnek és bőbeszédűnek tűnt.

Az egész úton, aztán a másik étteremben is, nem szűnt meg beszélni, és megnevettetett minket a járókelők és az étterem vendégeinek komikus külsejét illető értelmes és odaülő megjegyzésein.

Kérdéseimből megtudtam, hogy ennek az amerikainak egy nagy, divatos tánciskolája volt Párizsban.

Mindabból amit a foglalatosságáról mondott megértettem, hogy az iskolájában a tanítványok kizárólag amerikaiak voltak, akik külön a legkedveltebb amerikai táncot a „fox-trot"-ot tanulni jöttek oda.

Azt is megértettem, hogy ez a „fox-trot" tisztán amerikai eredetű volt, és különösen Amerikában nagy népszerűségnek örvendett.

Ezért, miközben egy új márkás pezsgőt választottunk ki, és így ez a vidám amerikai egy pillanatra abbahagyta a fe-csegést megkérdeztem tőle:

„Mondja meg legyen szíves, kedves Mister, ha így van, tulajdonképpen miért nem Amerikában nyitotta meg az iskolát ahelyett, hogy itt Párizs városában, hazájától és eme jótékony hatású „fox-trot" szülőhelyétől ilyen messzire tette?

„Micsoda?... Hogy mondhat ilyet?...- kiáltott fel őszinte meglepődéssel. - Tudja, nekem nagy családom van! Ha az iskolát a hazámban nyitottam volna meg, nemcsak hogy éhen halt volna a családom, de még jómagam sem tudnék elég pénzt keresni még ahhoz sem, hogy valami nyirkos helyiséget béreljek New-Yorkban, ami rossz idő esetén megvéd az ottani jeges északi széltől.

„De itt Párizsban - Istennek hála- rengetegen akarnak „fox-trot"-ot tanulni, és annyit fizetnek érte, amennyit csak kérsz.

„Nem értem, szakítottam félbe. Ön azt mondja, hogy tanítványait kizárólag átutazó honfitársai között toborozza, és ugyanakkor azt is, hogy ott senki sem menne az iskolájába. Hogyan magyarázza ezt?

„Pontosan ez benne a csel! - válaszolt ez a tiszteletre méltó amerikai. - Ez azon számtalan apró „pszichológiai szeszé-

lyek" egyike, amelyek együtt alkotják honfitársaim „ostobaságát".

„Tény az, hogy az iskolám Párizsban van, vagy mint azt nálunk Amerikában a „tájékozott emberek" mondják: a .jelenkori Babilonban".

„És ez a jelenkori Babilon a mi amerikaijaink között oly nagy népszerűségnek örvend, hogy mindegyikük kötelességének tartja meglátogatni a „világnak ezt a fővárosát".

„Minden amerikainak, aki csak egy pár dollárt is megtakarított, mindenáron el kell ide jönnie.

„Erről jut eszembe: tudja-e, hogy nálunk Amerikában nem olyan könnyű meggazdagodni? Csak itt Európában hiszik, hogy Amerikában a dollár az utcán hever. Tudja, valójában azoknak, akik ott élnek, cseppet sem könnyű ezeket a dollárokat megkeresni. Minden „cent"-ért verejtékes munkával kell megdolgoznia az embernek.

„Nálunk Amerikában nem fizetnek, miként egyes európai országokban olyan múlandó értékekért, mint a jó „hírnév", a „renomé", a „tehetség", és a többi.

„Például itt Európában, ha egy akármilyen festő egyszer véletlenül fest egy jó képet és híres lesz, később, bármilyen mázolmányt csinál is, a közönség mindig sokat fog érte fizetni, csak azért, mert azt mondják, hogy ennek a „híres" művésznek a munkája.

„Ilyen szempontból nálunk Amerikában a helyzet egészen más. Ott mindenért készpénzben kell fizetni, és minden árut a mértéke és a súlya szerint értékelnek. A „név", a „tehetség", a „géniusz"... ezek a portékák nálunk nem sokat érnek, így a dollár csak kemény munka árán szerezhető meg.

„Azonban szerencsémre, a mi amerikaijainknak van sok gyenge oldala is, többek között az „Európába látogatás" szenvedélye.

„E szenvedély kielégítésére mindegyikük még az elenged-hetetlent életszükségletet is megvonja magától, apránként megtakarítva a nagy nehézségek árán megkeresett dollárokat arra, hogy el tudjon jönni Európába, és mondanom sem kell, a „világ fővárosába"... Párizsba.

„Ezért van itt az utcákon annyi amerikai, hogy „Szajnát lehetne velük rekeszteni", mint mondják. És mivel a mi amerikaijainknak van még egy másik, a túlzásig kifejlődött gyen-

géjük, a „hiúság", hízeleg *a* képzeletüknek az a tudat, hogy az emberek majd azt mondják, hogy ők a fox-trot-ot nem akárhol tanulták ám meg - Bostonban, vagy Philadelphiában - hanem magában Párizsban, ahonnan a Föld összes „újdonsága" ered. És mivel a fox-trot egy újdonság, *a* „párizsi fox-trot" lesz számukra a civilizáció legújabb újdonsága.

„így, honfitársaimnak eme két „élesztőjének" köszönhetően számomra, aki csak egy szegény tánctanár vagyok, mindig akad itt elég amerikai, aki jól megfizet.

„Igaz, hogy frankban és nem dollárban fizetnek; de hát a pénzváltóknak is meg kell valamiből élniük... nekik is van családjuk."

Ez után a magyarázat után még megkérdeztem tőle:

„Mondja már, kedves Mister, lehetséges, hogy honfitársai csak azért jönnek Párizsba, és csak azért maradnak olyan sokáig, hogy az ön fox-trot-ját tanulják?

„Miért csak a fox-trot-ot? - kérdezett vissza. - Ez alatt az idő alatt meglátogatják Párizst és a környékét is; néha még egész messzire is elutaznak. Egyszóval, kihasználják az alkalmat, hogy Európát is „tanulmányozzák".

„Azért látogatják, és „tanulmányozzák" Európát, hogy, -mint otthon mondják -, „a nevelésüket és az iskolázottságukat kiegészítsék", de magunk közt szólva, ez csak egyik papagáj módjára ismételt frázisa a mieink közül azoknak, akik igazi angoloknak próbálják kiadni magukat.

„Valójában csak azért jönnek megnézni Párizst és Európát, hogy a hiúságukat kielégítsék.

„Nem azért utaznak, hogy több tudást és információt szerezzenek, hanem kizárólag azért, hogy később dicsekedhessenek a barátaiknak és ismerőseiknek a beszélgetéseik során: „Elutaztam Európába és láttám ezt is, azt is, meg amazt is".

„De tudja-e ön, hogy az én kedves honfitársaim mi módon látogatják és tanulmányozzák Európát? Nem? Akkor hallgasson ide:

„Itt Európában, minden városban van a „Cook & Són" nevű vállalatnak egy fiókvállalata, mely ennek a szükségletnek jól megfelel. Természetesen Párizsban is van egy ilyen cége.

„így tehát pár tucat kedves honfitársam csoportokba gyűlik, akár egy birkanyáj, és ez a „turista" társaság beül egy nagy „Cook autóbuszba", és oda megy, ahova csak viszik.

„A „sofőrön" kívül van ebben a „Cook autóbuszban" egy teljesen elálmosodott „Cook pasas" is.

„Mialatt ez a híres „Cook autóbusz" közlekedik, ez az álmos pasas, gyenge hangján időnként

elmondja a maga Mister Cook által személyesen összeállított útvonal helyeinek, valamint Párizs és környéke különféle történelmi, vagy nem történelmi érdekességeinek kívülről betanult neveit. Egyszóval így „tanulmányozzák" az én drága honfitársaim Európát.

„Ezek a elálmosodott pasasok nagyon halkan beszélnek, és félig tüdőbajosnak látszanak, mivel mindig holt fáradtak, és sohasem alszanak eleget, minden bizonnyal azért, mert a legtöbbjük éjjel is keményen dolgozik családja ellátásáért, hogy kiegészítse a „Cook & Son"-tól kapott jelentéktelen bért, hiszen nem könnyű egy családot eltartani, és különösen nem Párizsban.

„Az pedig, hogy az én kedves honfitársaim milyen keveset hallanak abból, amit ezek az „elálmosodott pasasok" a gyenge hangjukkal mondanak ... mit számít?

„Nem mindegy-e nekik, hogy ezek az álmos fickók mit mormolnak és milyen hangon?

„Ha ön azt hiszi, hogy a Cook buszban ülő kedves honfitársaim bármit is megértenek abból, és vissza fognak emlékezni arra, amit láttak, akkor nagyon téved.

„Miért kellene törődniük vele, hogy mit látnak, vagy mit hallanak és annak mi a jelentősége? Csak arra a „tényre" van szükségük, hogy ezen és ezen a helyen voltak, és nagyjából „mindent láttak".

„Teljesen meg vannak elégedve ezzel, hiszen később, egy beszélgetés során majd mindegyikük bátran és nyugodt lelkiismerettel mondhatja, hogy ide is elment, meg oda is, és még amoda is. És az összes többi amerikai azt fogja gondolni, hogy az illető nem holmi jöttment, hanem ő igenis volt Európában, mindenfelé járt, és megnézte az összes olyan látványosságot, amit minden „kultivált" embernek látnia kell.

„Eh! kedves Monsieur... Talán azt hiszi én vagyok az egyetlen, aki honfitársaim ostobaságából élek?

„Utóvégre ki vagyok én? Jóformán senki, csak egy kis „tánctanár".

„Hanem látta az elő'ző étteremben azt a kövér embert akivel ültem?

Na, az egy igazi „cápa"; nálunk Amerikában sok ilyen bukkant fel, különösen az utóbbi időkben.

„Az a kövér ember egy elamerikaiasodott angol zsidó, egy jól ismert amerikai cég fő üzlettársa.

„Ennek a cégnek számos amerikai és európai városban vannak fiókintézetei, és ő a párizsi fiókintézet igazgatói szerepét tölti be.

„Ez a vállalat, nemcsak honfitársaim ostobaságát kihasználva tömi meg a zsebét, hanem sajnos még „becstelenség-gel" tetézi is.

„A következőképp keverik a kását:

„A vállalat párizsi fiókintézetét az amerikai hirdetési módszerek révén honfitársaim már mindenfelé ismerik. Sokan közülük, ismét csak „hiúságuk", és egyéb hozzájuk méltó gyarlóságok által sarkallva rendszeresen a párizsi fiókintézetnél rendelik meg a „divatos ruháikat", és ez a fiókintézet elküldi nekik a „világ fővárosából" az „igazi párizsi modelleket".

„És ezt minden vonalon jól, tisztességesen, az összes modern kereskedelmi szabálynak megfelelően csinálják, a „schahermacher-számvitel" és a „hármas könyvvitel" alapján.

„Ami pedig ennek a különféle amerikai cápák által nálunk megalapított „komoly vállalat" kereskedelmének legbizalmasabb részét illeti, hadd mondjam el önnek, miként nyúznak meg ezek a cápák mindenkit, hogy feneketlen zsebeiket megtömjék.

„Szóval, amikor a párizsi fiók az egyik amerikai kliensétől első kézből megkap egy rendelést, azt e-gye-ne-sen elküldi a német fiókba. Németországban az árú és a munkaerő sokkal olcsóbb mint Franciaországban, és ott azután jó las-san és ké-nyel-me-sen, a „párizsi divat" összes követelményét betartva, eleget tesznek a megrendelésnek; nyugodtan ráragasztják az árura a „párizsi termék" címkét, azután hajóra teszik és Hamburgból, e-gye-ne-sen a New-York-i fiókba küldik, amely azután leszállítja azt a vevőjének; az pedig

nagyon megörül, és büszke, hogy mindjárt másnap nem ám akármit, hanem egy igazi párizsi, a legutolsó divat alkotta „toilette-t" fog felölteni.

„A legérdekesebb ebben a történetben az, hogy ennek a , jó hírű" vállalatnak „üzleti jutalékával" senki sem jár

rosz-szul; ellenkezőleg, ez mindenkinek könnyen elérhető és hasznos. Még a franciák is, a „világ fővárosának" házigazdái is nyernek valamit ezen a kereskedelmen... de, az igazat megvallva, csak a postabélyeg árát, amit a párizsi fiókintézmény mégis kénytelen a levelekre ragasztani.

„Mint láthatja, mindenki meg van elégedve és boldog, sőt mi több, hasznot is húz belőle, és ráadásul még egy - különben nem egyetemesen elfogadott - gazdaságpolitikai axióma is bizonyítást nyert, mely szerint nemzetközi árucsere nélkül az államok nem is léteznének...

„És ki vagyok én ő mellettük? Csak egy szegény kis tánctanár!"

Még mondott volna valamit ez a jó kedélyű amerikai, de pont akkor borzalmas lárma tört ki a szomszéd teremben, ahonnan kétségbeesett férfi és női kiáltások hangzottak. Felkeltünk, hogy távozzunk, és már csak az utcán tudtuk meg, hogy egy „Spanyolország" nevet viselő közösséghez tartozó nőnemű lény kénsavat locsolt egy másik, a „Belgium" nevezetű közösséghez tartozó nőnemű lénynek az arcába azért, mert ez utóbbi egy „Mindig a szolgálatodra állok" vésettel ellátott cigarettatárcát ajándékozott egy „Grúzia" nevű közösség hímnemű lényének, akinek párizsi tartózkodását mindaddig az első tartotta fenn.

Amikor az utcára értünk, már nagyon késő volt; éppen pirkadni kezdett. Elbúcsúztunk ettől a mulatságos amerikaitól, hogy visszatérjünk a szállodánkba.

- A visszaúton, végiggondoltam mindazt, amit ezen a híres Montmartre-on láttam és hallottam, és akkor már jól értettem miért és hogyan alakult ki a francia közösség lényeiről a más közösségekhez tartozó lényeknél egy, a valósággal annyira ellentétben álló vélemény.

Annak köszönhetően, amit azon az éjszakán láttam és hallottam világossá vált számomra, hogy más közösségek lényei, amint Franciaországba érkeznek, egyenesen Párizsnak

abba a részébe és más hasonló helyeire mennek, ahol kivétel nélkül mindent hozzájuk hasonló külföldiek szerveztek meg és rendeztek be, olyanok, akik jóval régebben érkeztek Franciaországba, és következésképpen sokkal jobban beszélik az ország nyelvét, mint ők.

És mivel a kortárs lényeknél a lényi ítélőképesség általában elsorvadt, és nincs semmilyen úgynevezett „lényi tisztánlátásuk", mindezt franciának veszik, és később, amikor a saját közösségükbe visszamennek elmesélik honfitársaiknak, amit Párizsnak ebben a negyedében láttak és tapasztaltak, mintha mindez teljesen francia lenne, és csak a franciák keze lenne a dologban.

így aztán a többi lénynél fokozatosan egy olyan vélemény alakul ki róluk, amely a valóságnak egyáltalán nem felel meg.

Továbbá van még egy másik, mélyebb oka is ennek, a más közösségek különös tudatában a francia közösség lényeiről kialakult véleménynek, amely az általános pszichizmusuk egy furcsaságán alapszik. Ez a furcsaság megint csak annak az általuk kitalált káros szokásnak az eredménye, amit a „nevelés" néven ismernek.

Tény az, hogy ott, már a világra jöttük első pillanatától kezdve, mialatt maga a Természet igyekszik kifejleszteni bennük egy jövendőbeli felelős háromagyú lény kezdeti csíráját, a szülők ezzel a káros „nevelésükkel" kezdik megakadályozni ezt a fejlődést.

És ez nem minden. Ezen ártalmas „nevelési" szokás révén mindenféle múlékony és fantasztikus ideával telítik és tömik az újszülötteik „szpetszitualitivi" koncentrációit, vagy mint ők mondanák az „agyait". Ezek az agyak általában az összes benyomások és a tudatos lényi megismerés összes eredményének észlelésére és megőrzésére szánt lokalizációkat képviselik a lényekben, és az újszülötteknél még teljesen érintetlenek, és a legnagyobb mértékben érzékenyek.

Kedvenceid legnagyobb szerencsétlenségére legtöbbjüknél ez a káros folyamat majdnem addig a korig folytatódik, amikor már felelős lényeknek kellene lenniük.

Innen ered a pszichizmusuknak az a már említett furcsasága, mely a következőkből áll: először is majdnem az ösz-szes, aktív lényi megnyilvánulásra szánt funkciójuk

apránként alkalmazkodik ahhoz, hogy csak ezeknek a hamis és fantasztikus ideáknak összességére reagáljon, és

másrészt, hogy mindegyikük teljes jelenléte fokozatosan hozzászokik ahhoz, hogy az összes új benyomást a Természet által a lényeknek az új benyomások észlelésére ajándékozott lényi tényezők bármilyen részvétele nélkül, vagyis csakis ezeken az előzőleg beléjük vésett fantasztikus és hazug ideákon keresztül észlelje.

Az ottani kortárs háromagyú lények végül még a szükségét is elvesztik annak, hogy az először látott vagy hallott dolgokat egészükben felfogják, így azok már csak olyan impulzusokat képviselnek számukra, amelyek a jelenlétükbe már előzőleg belehelyezett és az újonnan látott és hallott dolgoknak megfelelő információkon alapuló asszociációkat váltanak ki.

Ezért, amikor kedvenceid felelős lényekké válnak mindent, amit első alkalommal látnak és hallanak automatikusan észlelnek, az esszenciájuk funkcióinak bármilyen erőfeszítése nélkül, és anélkül, hogy felkeltené bennük, mint már mondtam, akár csak a legkisebb lényi szükségletet is arra, hogy bármi bennük vagy rajtuk kívül lejátszódó jelenséget a maga teljességében felfogjanak és megértsenek.

Egyszóval megelégednek azzal, amit valaki egyszer tudatosan vagy tudattalanul beléjük vésett.

- Remélem drága gyermekem, hogy miután mindezt elmondtam neked, világossá vált számodra, hogy a bolygód más közösségeihez tartozó háromagyú lényeknél miért kristályosodtak ki ez iránt a „Franciaország" nevet viselő különálló csoport lényei iránt egy a valóságtól ennyire távolálló vélemény adatai.

Mindenesetre Franciaország közönséges lényei számára valóban nagy szerencsétlenség, hogy a más csoportokhoz tartozó kortárs háromagyú lények a „kulturális megnyilvánulásaikra" ennek a közösségnek a fővárosát választották ki.

Ami engem illet, teljes esszenciámból szánom Franciaország közönséges lényeit azért, hogy a fővárosukat, még ha csak egy részét is, most az egész bolygó „kulturális központjának" tekintik.

555

Még meglepőbb, hogy a francia közösség lényeinek legtöbbje a már teljesen abnormálissá vált közönséges életkörülményeik ellenére, - ami annak tudható be, hogy szerencsétlenségükre az ő fővárosuk lett az egész balsorsú bolygó jelenlegi „fő kulturális központja" - még ha tudattalanul is, de érintetlenül tudta megőrizni jelenlétében az adatokat ahhoz a két lényi impulzushoz, amelyeken az objektív erkölcs elsősorban alapszik, és amelyek a „patriarchátus" avagy „család-szeretet" és a „szerves szemérmesség" nevet viselik.

Ugyanakkor, mivel e „kulturális központ" már régóta gyülekezőhelye az egész bolygó olyan lényeinek, akik teljesen átadták magukat a mindegyiküket abszolút hatalma alatt tartó „gonosz istenük" uralmának, nevezetesen annak a „gonosz istennek", aki az ideáljuk lett, és akit jól leírnak a következő szavak: „minden helyzetben megszabadulni bármilyen lényi erőfeszítésnek és az esszencia nyugtalanságának szükségérzetétől", és ezek a lények, amint Franciaországba jutnak, akár tudatosan vagy tudattalanul nagyon káros befolyást gyakorolnak az egész francia közösség lényeire.

Jól meg fogod érteni, kedves gyermekem, micsoda balszerencse a francia közösség közönséges lényei számára az, hogy a jelenlegi fő „kulturális központ" náluk található, ha tudomásodra hozom ennek az egyik őket érintő következményét. Magam is a bolygód három-központos lényeire vonatkozó egyik legutóbbi étertávirat révén szereztem róla tudomást.

Először is tudnod kell, hogy amikor ezek a lények, akik egészen átadták magukat az „álnok belső istenüknek", mindenfelől az egyik ilyen „kulturális központ" felé tódulnak az a szokásuk, hogy egyéb ártalmas cselekedetek között pusztán tétlenségből, és hogy kielégítsék szeszélyeiket, hasznamusszi tulajdonságaik megnyilvánítására új formákat, vagy mint mondják, új „divatokat" találnak ki, melyeket azután egész bolygójukon elterjesztenek.

Ez az „új divatok kitalálásának" hasznamusszi szokása már a régi civilizációkban is létezett; a tikliamuishi civilizáció idejében „adiat" néven virágzott; a babiloni korban pedig „haidia" néven.

556

Az „adiat", a „haidia", vagy a „divat" abban nyilvánul meg, hogy a közönséges életükben a lényi megnyilvánulásaikhoz új módszereket agyainak ki, valamint különféle, a jelenlétük valóságát módosító és álcázó eszközöket.

Az „adiat", a „haidia", vagy „divat" a köznapi lényi életükben ugyanazt a szerepet játssza, mint nálunk azok *a* szokások, amelyeket azért hoztak létre, hogy a lényektől független, elkerülhetetlen külső körülményeket megkönnyítsék, és ezek a szokások mindenütt fokozatosan az esszencia parancsoló szükségleteként legyenek használatosak a közönséges életünkben. Ugyanakkor a jelenkori szokásaik, vagy „divatjaik" egyrészt csupán ideiglenesek, és egyedül ezen jelen és jövőbeli hasznamusszok fantasztikusan abnormálissá vált, kicsinyesen egoista, és teljesen jelentéktelen személyes céljai kielégítésére szolgálnak; másrészt nem képviselnek sem többet, sem kevesebbet, mint az ottani abnormálisán megalapozott közönséges lényi élet által megszabott, teljesen relatív fogalmakon alapuló automatikus okoskodás eredményeit.

így körülbelül egy fél évszázaddal ezelőtt ebben a Párizsban bizonyos hasznamussz jelöltek kitalálták azt a divatot, hogy a nőnemű lények rövidre vágják a hajukat, és ezt a káros találmányukat azután minden úton-módon futótűzként elterjesztették.

Jóllehet, mivel az „erkölcsi" és a „patriarkális" érzés a francia közösség nőnemű lényeinél abban a korban még nagyon erős volt, nem tették magukévá ezt az ártalmas találmányt, de az „Anglia" és az „Amerika" nevet viselő közösségek nőnemű lényei elfogadták, és kezdték a hajukat nyírni.

S mivel e két közösség nőnemű lényei szándékosan megfosztották magukat jelenlétük azon részétől, amit a Nagy Természet egy bizonyos kozmikus anyagcserére szánt, a Természet arra kényszerült, hogy erre *a* lépésre reagálva az ennek megfelelő eredményeket idézzen elő, amelyek a jövőben kétségtelenül olyan formákat fognak felöltem, mint amelyek korábban már két alkalommal is megjelentek ezen a bolygón: először „Juneanó" országában, a mai Kafirisztánban, ahol az úgynevezett „Amazonok" jelentek meg; és másod-

szór az antik Görögországban, ahol „Sapho költó'nó' vallását" alapították meg.

Addig is, ebben a két jelenlegi közösségben, a nőnemű lények hajának levágása Angliában a „szüfrazsettek", Amerikában pedig az úgynevezett „Christian Science" és a „teozófusok" megjelenését eredményezte. Továbbá, amikor a nó'nemű lények ezen hasznamusszi rövid hajú divata általánosan elterjedtté vált, - mint arról egy nekem küldött étertáviratból értesültem - az úgynevezett „nó'i betegségeknek", vagyis a nemi szervek különféle gyulladásainak, mint a „hüvelygyulladásnak", a „méhgyulladásnak", a „petefészek gyulladásnak" valamint fibrómáknak és a ráknak egy ezzel arányos elterjedését lehetett mindenütt megfigyelni.

így tehát gyermekem, habár ezekkel a hasznamusszi tulajdonságokkal rendelkező' lények által Párizsban kitalált „divatnak", a nó'nemű lények haja levágásának Franciaország közösségében eló'ször semmi sikere nem volt, mégis mivel az ó' fó'városuk lett az ilyen tulajdonsággal rendelkező' lények általános gyülekezőhelye, azok, akik kitartottak e káros szokás elterjesztése mellett, végül sikerrel jártak itt is. Franciaország nó'nemű lényei is hasonlóképpen elkezdték a hajukat levágni, és jelenleg a hajvágás javában folyik szinte mindannyiuknál.

A szóban forgó étertáviratban még azt is közölték velem, hogy a párizsi fodrászoknál az asszonyok éppúgy állnak sorban időpontért, mint nemrég az orosz közösségben az „amerikai liszt" kiosztásánál. És a nőknek ez a ragályos hajvágási hajlama már pereskedésre is alkalmat adott a fodrászok és a „megnyírt bárányoknak" apja, férje vagy testvérei között, sőt sok „válásra" is, ahogy ott mondják.

Érdekes megjegyezni, hogy a bírók - mint azt az étertávirat tudomásomra hozta - mindig a fodrászoknak adtak igazat, azon az alapon, hogy a nó'nemű lényeket, akik hozzájuk fordulnak, az ország törvényei szerint nagykorúnak kell tekinteni, mivel már betöltötték a tizenhat évet, és így jogosultak arra, hogy azt csináljanak, amit akarnak.

Természetesen ha ezek a francia bírók, és általában az egész bolygó bírói tudnák, hogy létezik a Világegyetemben egy jól meghatározott törvény, amely a Nagy Trogoauto-egokrátot a kozmikus anyagok átváltoztatására szolgáló

összes élőlényre kivétel nélkül érvényes, akkor minden bizonnyal egészen másképpen értelmeznék a „nagykorú" szó által kifejezett fogalmat.

Valójában, eszerint a meghatározott kozmikus törvény szerint, minden ilyen egyéniség, amelyek közé a kestcsapmartni nó'nemű lények is tartoznak, a kozmikus anyagok átváltoztatása folyamán az összes olyan aktív elemnek lesz a forrása, amelyeknek a Nagy Szent kozmikus törvény a Triamazikamnó további folyamatában való összeolvadásuk során a második szent erőként kell szolgálniuk; más szóval, ezek a lények mindig a negatív, vagy pasz-szív elvet fogják képviselni.

Márpedig, a szóban forgó kozmikus törvény szerint, ezek az aktív elemek átváltoztatásában passzív elvként szolgáló források sohasem lehetnek szabadok semmilyen független megnyilvánulásra. Csak azoknak a forrásoknak lehet meg ez a függetlenségük, amelyek a Szent Triamazikamnóban a „Szent Állításra", vagy „aktív elvre" szolgáló aktív elemeket változtatják át.

Ezért a passzív elvre szolgáló források nem lehetnek felelősek a megnyilvánulásaikért, más szóval sohasem válhatnak, mint ők mondják, „nagykorúvá".

- Ezekkel a francia lényekkel kapcsolatban, hogy teljesebben jellemezzem őket, még meg kell mondanom neked, hogy e közösség „uralkodó osztályának" lényei a közönséges lények elméjének „megnyugtatására" kitaláltak egy nagyszerű módszert, melyet ahhoz hasonlóan használnak, mint amit a nagy orosz közösség hatalombirtoklói gyakorolnak a híres „vodkájuk" fogyasztásának támogatására, és ahhoz, amit a jelenlegi angol közösség hatalombirtoklói az ő nem kevésbé híres „sportjukkal" tesznek.

Ugyanakkor, bár a francia közösség hatalombirtoklói ezt a „nagyszerű módszert" szintén az egoista céljaik elérésére használják fel, méghozzá nagy sikerrel, mégis el kell ismernünk - anélkül, hogy az angol és az orosz hatalombirtoklókat leszólnánk -, hogy ennek a módszernek a közönséges lények planetáris testére szinte semmi rossz hatása sincs.

Sőt ez még nem minden: ezekkel a módszerekkel a közösségük közönséges lényeit akaratlanul is egy bizonyos eló'ny-

ben részesítik, mivel szórakoztatják ó'ket, és ideiglenesen felszabadítják őket a „divatjuk" kártékony rögeszméjétó'l, amit, mint már mondtam *a* különféle országokból *a* fó'városukba jött jelen és jövőbeli hasznamusszok találtak ki, és amelynek most a közönséges francia lények más közösségek lényeinél még inkább rabszolgáivá váltak.

Ez a „nagyszerű módszer" náluk a „vásár" nevet viseli, és jelenleg ezeket a „vásárokat" a városok és falvak fó'terén rendezik meg, egyébként ugyanazon a helyen, ahol úgy két évszázaddal ezeló'tt az ottani háromagyú lények még azért gyűltek össze, hogy „erkölcsi és vallási témákról" tartsanak vitákat.

Jogos kijelenteni gyermekem, hogy ezek a francia „vásárok" igazán nagyon szórakoztató helyek.

Be kell vallanom, hogy még én is szerettem odalátogatni, és semmi másra nem gondolva egy-két órát ott tölteni.

Ezeken a francia vásárokon minden olcsó, minden csodálatos.

Például, jelentéktelen ötven centimé-ért mindenki a teljes elbutulásig „foroghat" különféle „disznókon", „kaméleonokon", „bálnákon", stb, valamint különféle új amerikai és nem amerikai találmányokon, amelyeket külön az elkábításra eszeltek ki.

És ha ezek a lények mindezen „elkábulások" után túl hamar magukhoz térnének, akkor alig valamivel többért lehe-tó'ségük nyílik valami rendkívül ízletes dologra, amit legtöbbször helyben készítenek el.

Igaz, hogy ezek után az ínyencségek után a gyomrukat néha „darabokra szabdalva" érezhetik, de mit tesz ez az általuk nyújtott gyönyörhöz képest?

És az esetben, ha az egyik lény szeretné, mint ott mondják „kipróbálni a szerencséjét", lehető'sége nyílik ott helyben kielégíteni a kívánságát még néhány centimé árán. Ezt a vágyát ezer módon is kielégítheti; játszhat a nyereményért vagy a mulatság kedvéért, hiszen ezek a híres francia „vásárok" a Földön létező' összes szórakoztatást kínálják, beleértve a szerencsejátékokat, a „Monte-Carlo-i rulettől" kezdve a „Snipsnapsnórum"

játékig bezárólag.

Harmincnyolcadik fejezet

A vallás

A

ZUTÁN Belzebub így folytatta: - Most adnom kell neked néhány magyarázatot arról a „botránykőről" is, mely szerencsétlen kedvenceid pszichizmusának fokozatos felhígulását okozó fő okok egyike volt - vagyis azokról a sajátságos „havatviernonik-ról", amelyek ott minden időben léteztek, és amelyeknek a lények általános jelenlétére gyakorolt hatását és következményeit a maga teljességében ők „vallásosságnak" nevezik.

Ez a tényező, mely objektív értelmében véve valóban „káros", s mely apránként a pszichizmusuk automatikus elsorvadásához vezet, akkor bukkant fel e szerencsétlen bolygón, amikor elkezdtek kikristályosodni bennük eme átkozott kundabuffer szerv tulajdonságainak különféle következményei; később aztán változatos külső formákkal felruházva adták tovább nemzedékről nemzedékre.

Márpedig ezeknek a kristályosodásoknak köszönhetően bizonyos háromagyú lények jelenlétében az úgynevezett hasznamusszi tulajdonságok első csírái kezdtek megjelenni, amelyek létrehoztak bennük egy hajlamot, hogy a saját egoista céljaik szolgálatában a felebarátaik félrevezetésére különféle képzeletbeli dolgokat találjanak ki, többek között mindenféle fantasztikus „vallási tanítást", mint ők mondják. És amikor a többi kedvenced hinni kezdett ezekben a fantasztikus „vallási tanításokban", és ugyanezen kristályosodásoknak köszönhetően lassacskán elveszítették a „józan eszüket", akkortól kezdve jelent meg e különös háromagyú lények közönséges életfolyamatában a számos „havatvi-ernoni", vagy „vallás", amelyeknek semmi közük sincs egymáshoz.

Bár ebben a sok „havatviernoniban", vagy vallásban nincs semmi közös, mégis mind olyan vallási tanításokra épültek fel, amelyek egyes-egyedül azon az objektív értelemben káros ideán alapulnak, amit ők a „Jó és a Rossz" kifejezéssel

illetnek. Ez az idea, amely a pszichizmusuk „felhígulásának" valóban egyik fő tényezőjévé vált, nemrégen súlyos eseményeket váltott ki a boldog „felső lényi testek", vagy mint ott mondják a „lelkek" között, akik azon a szent bolygón élnek, amely felé mi most esünk.

Szerintem fontos elmesélnem neked mindazt, ami ezen a Szent Purgatórium Bolygón nemrég történt, először is azért, mert van ezeknek az eseményeknek egy kozmikus jellege és összeköttetésben állnak minden felelős, aránylag függetlenül kialakult Individuum egyéniségével, továbbá azért is, mert azt akaratlanul a mi családfánk bizonyos sarjadékai okozták.

De ezt a történetet majd az elbeszélésem végén fogom elmondani. Erre jó okom van, a te lényi gondolkodásod kifejlesztése szempontjából.

Addig is tudd, hogy ott a Föld-bolygón, ami téged érdekel, mindig léteztek és még ma is léteznek mindenféle „vallási doktrínák", amelyeken az ő számos „vallásuk" alapul, és hogy ezek a doktrínák általában a következőképp jelennek meg:

Már mondtam neked azt, hogy mivel bizonyos Nagyon Magas Szent Individuumok előrelátatlansága miatt az általuk feltalált és azután megsemmisített kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei kikristályosodtak eme szerencsétlenek általános jelenlétében, számukra szinte lehetetlenné vált magukat egy háromagyú lénynek megfelelő Lény szintjére tökéletesíteni. Ezért aztán a mi Irgalommal Teljes Közös Atyánk kegyeskedett

ugyanezen szent Individuumoknak megparancsolni, hogy gyakrabban valósítsák meg bizonyos földi lények jelenlétében egy-egy szent Individuum csíráját abból a célból, hogy miután ezek a lények felelős lénnyé való kifejlődésüket befejezték, és az Értelmük már elnyerte a bolygó háromagyú lényei általános életfolyamatában már megrögzó'dött körülményeknek megfelelő fokot, tudatossá tudjanak válni a valóságról, és meg tudják mutatni felebarátaiknak hogyan kellene úgy irányítani az értelmükkel a különböző szellemmel áthatott részeik működését, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságának már kikristályosodott következményeit újra feloldják, és sikeresen

elpusztítsák magukban a fogékonyságot minden hasonló új kristályosodásra.

Márpedig gyermekem, miután e háromagyú földi lények, akiknek jelenlétében egy szent Individuum csíráját megvalósították, átestek a szent raszkuárnón - vagy mint ott mondják a haláluk után -, kortársaik azért, hogy az összes felvilágosításaikat és magyarázataikat az emlékezetükben tartsák és a jövendő nemzedékeknek is tovább adják, azt egy egészbe összefoglalják, és ez a „felvilágosítások gyűjteménye" szolgál általában minden ottani vallás alapjául.

Kedvenceid pszichizmusának az ilyen fajta vallási tanítások iránti különlegessége abban nyilvánul meg, hogy már kezdettől fogva, szó szerint veszik mindazt, amit ezek a Fentről megvalósított hiteles szent Individuumok mondtak vagy megmagyaráztak, és sohasem veszik figyelembe a körülményeket amelyekben ez vagy az az igazság elhangzott vagy ki lett fejtve.

Továbbá, miközben nemzedékről nemzedékre továbbadják ezeket a vallási tanításokat, amelyek értelmét már kezdettől fogva eltorzították, azok eme különös háromagyú lényeknél két már megszokottá vált magatartást váltanak ki. Az első abban áll, hogy azok a lények, akik a kor úgynevezett „uralkodó osztálya" kasztjához tartoznak rögtön kivetik hálójukat, és ráaggatják ezekre a vallási tanításokra azt az „ártalmas kérdést", amelyet ezen a szerencsétlen bolygón így fogalmaznak meg: „A Vallás az Államért, vagy az Állam a Vallásért?"; ezután minden körmönfontságukat latba vetik, hogy ismert tényekkel zsonglőrködve egoista céljaikat igazolják. A második bizonyos olyan közönséges ottani lényeknél jelentkezik, akik a „termelőik" hibájából már a fogamzásuktól kezdve, majd pedig a felelős korra való előkészítésük folyamán megszerezték a „pszichopátiának" és „élősködésnek" nevezett tulajdonságokat - amelyek egyszer és mindenkorra megfosztják őket bármilyen lényi kötelesség megnyilvánítását elősegítő adatoktól -, így amikor ezek a közönséges lények eme vallási tanítások jelentéktelen részleteit illetően mondhatnánk „tekintélyekké" válnak, „mint a keselyűk egy sakál maradványaira" vetik rá magukat e szándékosan Fentről megvalósított hiteles szent Individuumok

- már kezdettől fogva megcsipkedett - tanácsainak és felvilágosításainak erre az összességére.

Egyszóval, mivel ennek a két viselkedési formának, nevezetesen az uralkodó osztály lényeinek hasznamusszi megnyilatkozásának, és bizonyos közönséges lények pszichopata tulajdonságainak az lett az eredménye, hogy kedvenceid közönséges életében megrögződött, amint egy vallás megjelenik, és bármilyen legyen is alapvető tanítása, mindig odáig jutnak, hogy kedvenceid az ő híres „szektáikba" osztják fel azt. Következésképpen, minden korszakban ugyanaz történik a vallásokkal, mint ami az eme aránylag kicsi bolygón létező számtalan nyelvezetükkel, eme „ezernyelvű hidrán", a mi nagyra becsült Mullah Nasszr Eddin-ünk kifejezése szerint, aki ezt a jelenséget minden bizonnyal a következő módon határozná meg: „a csiklandozó csiklandozások áradata".

Miközben a kedvenceid életfolyamatát figyeltem, többször is láttam eme szent Individuumok csíráját megvalósulni bizonyos lények általános jelenlétében, és majdnem minden esetben - kivéve Nagyon Szent Ashyata Sheymasht és mindazt, ami a Szent Munkájával kapcsolatos - miután a Fettről rájuk kiszabott megbízatásuknak eleget tettek, alighogy megvalósult bennük a szent raszkuárnó folyamata, máris megjelent egy ilyen vallási tan az imént említett módon. Vagyis ezek a különös földi lények fűtől fától összegyűjtötték eme Fentről szándékosan megvalósított szent Individuumok összes tanácsát és magyarázatát, és egy egészbe foglalták azért, hogy mindannyian emlékezzenek rá és hogy a következő nemzedékeknek át tudják adni. Később, amikor a felvilágosításoknak ez az egésze az előbb említett két fajta lény kezére jutott, azok rögtön „ízekre szedték"; azután

magukat az ő híres szektáikba felosztva saját maguk is kidolgoztak új fantasztikus vallási tanokat, aminek az lett az eredménye, hogy bolygódon annyi a vallás, mint ahány árnyalat van a szivárványban, és ugyanaz a „régi nótájuk" kezdődik elölről újra és újra.

így tehát, az utóbbi évszázadok során kedvenceid általános planetáris életfolyamatában több száz ilyen független vallási tan keletkezett, mely mind eme Fentről megvalósított Nagyon Szent Individuumok által nekik adott felvilágosítások és tanácsok teljességének maradványain alapul.

Ezekre az fennmaradt töredékékre, amelyek az utóbbi időkben különösen megihlették őket, és amelyekből a kurta eszükkel új ideákat merítettek újabb és újabb vallási tanok kitalálásához, a többi között alapítottak öt vallást, amelyek mind a mai napig fennmaradtak, nevezetesen a:

Buddhizmus Zsidó vallás Keresztény vallás Iszlámizmus Lámaizmus

Az elsőről, a buddhista vallásról már beszéltem neked egyszer.

A második, az úgynevezett zsidó vallás, Szent Mózesnek, az egyik hiteles szent Individuumnak tanítására épült fel, akit szándékosan valósítottak meg Fentről.

Ez a szent Individuum, aki egy ottani hímnemű gyermek planetáris testében nyilvánította meg magát, nem sokkal a negyedik földi tartózkodásom után született Egyiptomban.

Ez a Szent Individuum, akit most Szent Mózesnek neveznek roppant sokat tett érdekükben, és rengeteg, a közönséges életre megfelelő, olyan pontos felvilágosítást hagyott rájuk, hogy ha követték és többé-kevésbé normálisan alkalmazták volna azokat, valójában sikerült volna nekik ama végzetes kundabuffer szerv tulajdonságainak már kikristályosodott következményeit fokozatosan feloldani, sőt még az új kristályosodásokra való hajlamot is megsemmisíteni.

De közös bánatára a Mi Nagy Világegyetemünk minden három-központos lényének, bármilyen legyen is Értelmének foka, e „normálist szerető" Szent Mózes összes tanácsaiba és felvilágosításaiba követői - mint az jellemző rájuk - lassacskán olyan rengeteg „fűszert" kevertek, hogy a szent szerzőjük maga sem tudott volna legjobb akarata ellenére sem felismerni ebben a zagyvalékban bármit is ami tőle való.

Már Szent Mózes kortársainak közvetlen leszármazottjai is nyilvánvalóan hasznosnak találták a saját céljaik szolgálatára azt, hogy a tanításába beillesszék majdnem az egész tartalmát annak a fantasztikus tannak, amiről meséltem neked, emlékszel, az Ashhark avagy Ázsia kontinens három-

agyú lényeinek második csoportjával kapcsolatban, és amit a bölcs és később szentté vált Koniütszion császár talált ki arra, hogy alattvalóit a mákmag rágásának kártékony szokásától megszabadítsa.

Szent Mózes után egy másik szent Individuum küldetett el Fentről, aki a te kortárs kedvenceid által „kereszténységnek" nevezett vallás alapjait rakta le.

Ez a szent Individuum, aki ott a Jézus-Krisztus nevet kapta, egy olyan fiatal fiú planetáris testében nyilvánult meg, aki ahhoz a néphez tartozott, amelyet szent Mózes egy Fentről kapott parancsra az Egyiptomban lakó lények közül választott ki, hogy az Ázsia kontinensre, „Kánaán földjére" elvezesse.

Jézus után, szintén az Ázsia kontinensen, megjelent még két másik olyan Szent Individuum, akiknek tanítására az ottani lények a még ma is létező felsorolt vallásokból kettőt építettek fel.

Az első, Szent Mohamed, az „Arabok" között jelent meg. A másik, Szent Láma a „Tibetnek" nevezett ország lakosai között.

Napjainkban az általam idézett öt vallás közül az első, a buddhizmus, főleg „Indiában" - a volt „Perlániában" - és még a „Kínának" és „Japánnak" nevezett országokban lakó népek között terjedt el.

A második vallási tanítás, a zsidó vallás hívői ma az egész bolygón szétszóródtak.

Elbeszélésem ezen pontján nem ártana rámutatni annak okára, hogy Mózes tanításának hívó'i miért szóródtak szét az egész bolygón, mivel ez a magyarázat jobban értésedre fogja hozni a kundabuffer szerv egyik eredeti tulajdonságát, azt, amelyik az „irigység" nevű érzelmet idézi elő és azt is meg fogod érteni hogyan tud a szerv minden egyes tulajdonsága, bármilyen kicsi legyen is, nagyon súlyos következményekkel járni.

Tény az, hogy a lények akik Mózes tanítását vallották, abban az időben a közösségükön belül nagyon jól megszervezték magukat; így aztán ez az „irigységnek" nevezett tulajdonság elkezdett az összes többi akkori közösség lényeinek pszichizmusában velük szemben kikristályosodni.

És ez a különös tulajdonság olyan erősen kikristályosodott bennük, hogy még sok évszázaddal később is, amikor a zsidó közösség már megszűnt hatalmas és jól megszervezett lenni, ez a hozzáállás a Héberek leszármazottai és a többi közösség lényei között nemcsak változatlanul megmaradt, hanem az „irigység" érzelem a legtöbbjüknél még organikussá is vált.

A harmadik vallás, mely Jézus-Krisztus tanítására épült eredeti formájában nemsokára olyan széleskörűen elterjedt, hogy e bolygó háromagyú lényeinek majdnem az egyharmada a hívője lett.

De később ezzel a „tündöklő Szeretetre" alapozott „vallási tanítással" is jól elbántak, és valami ugyanolyan „tündöklővé" alakították át, de ezúttal, mint kedves Mullah Nasszr Eddin mesterünk mondaná, a „kesbaadzsi tündérmese tündöklő Terazakhaburájává".

Továbbá az történt, hogy ennek a valóban nagy vallási tanításnak hívó'i, lényegtelen külső részletek miatt több szektába oszlottak, és megszűntek egyszerűen „kereszténynek" hívni magukat, miként a tan első követői, hanem olyan neveket vettek fel mint: „Ortodox", „Zebrodox", „Ipszodox", „Khamilodox", és más, mindig „dox-al" végződő ragadvány-nevek.

És ennek a tanításnak igazságaiba és bizonyosságaiba különféle egoista és politikai okokból kezdték más, már ott létező „vallási tanítások" töredékeit belekeverni - töredékeket, amelyeknek nemcsak hogy semmi közük nem volt Krisztus tanításához, hanem néha még szembeszökően ellent is mondtak az Isteni Mester által kinyilatkoztatott igazságokkal.

Először belekeverték Szent Mózes tanításának számos, akkoriban már erősen eltorzított elemét, és jóval később, abban a korban, amelyet a kortárs lények „Középkornak" hívnak, az úgynevezett „Egyház-atyák" majdnem teljes egészében beleiktatták ebbe a keresztény vallásba azt a fantasztikus tanítást, amit az annak idején Babilon városában a dualisták pártjához tartozó lények találtak ki, amiről már meséltem.

És a középkori „Egyház-atyák" minden bizonnyal a saját, valamint a segédeik „üzletének" érdekében főzték ki ezt a

keveréket, kihasználva a benne lévő híres „Paradicsom" és „Pokol" fogalmát.

így az Isteni Mester Jézus-Krisztus tanításából, mely a lényekért szenvedő Teremtőnk Szeretetének és Végtelen Kegyelmének erejét tárta fel, most ott egy olyan tanítás lett, mely szerint Teremtó'nk a hívői lelkét sanyargatná.

- Kedves szeretett nagyapa, magyarázd meg nekem, légy olyan szíves, mit neveznek „Egyház-atyának"? - kérdezte Hasszin.

- Ott azokat a lényeket hívják „Egyház-atyának", akik egy „vallási tanítás" hivatásszerű vezető tisztviselőivé válnak.

Ez után a lakonikus válasz után Belzebub így folytatta:

- Ezzel kapcsolatban tudnod kell, hogy a földi lényeknek egy kis csoportja Jézus-Krisztus tanítását sértetlenül megóv ta, és az nemzedékről nemzedékre szállva, eredeti formájá ban még a jelen korba is eljutott.

A földi lényeknek ez a kis csoportja az „Esszéni testvériség" nevet viseli. Eme konfraternitás tagjainak először is sikerült ennek az Isteni Mesternek tanítását a saját lényi-életükbe belevinni, azután úgy adták tovább a következő nemzedéknek mint egy kiváló módszert arra, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságának következményeitől meg tudjanak szabadulni.

Ami pedig a most ott létező negyedik vallást illeti, amely több évszázaddal a keresztény vallás után a „Reménységgel-Teljes Szent Mohamed" tanítására épült fel, az ott először széleskörűen elterjedt, és talán mindnyájuk számára a „reménynek és megbékélésnek otthonává" válhatott volna, ha ezek a különös lények nem csinálták volna meg abból is a maguk „kotyvalékát".

Egyrészt a hívők belekeverték a babiloni dualisták fantasztikus elméleteit; másrészt e vallás ezúttal „iszlám sejkeknek" nevezett „Egyház-atyái" kitaláltak és hozzáadtak mindenféle ideát a „másvilág" híres Paradicsomának áldásairól - áldásokat, amelyek még a Purgatórium fő uralkodójának, Minden-Negyed-Fenntartójának, az Ark-Kerub Helkgemathiusz-nak sem juthattak volna eszébe, még ha szándékosan próbálta volna is elképzelni azokat.

Bár ennek a vallásnak hívői is már kezdettől fogva különféle „szektákba" és „al-szektákba" oszlottak - amelyek még ma is léteznek - ám mindegyikük már a vallás megjelenésekor kialakult két független „áramlat" egyikéhez kapcsolódik.

A muzulmán vallásnak ezt a két független áramlatát ott a „szunnita" és a „shiita" áramlatnak nevezik.

Érdekes megjegyezni, hogy az a pszichikai gyűlölet, amelyet eme egy és ugyanazon valláshoz tartozó két „áramlat" lényei egymás iránt táplálnak, a gyakori viszályaik folytán mostanra teljes egészében egy organikus gyűlöletbe alakult.

Az utóbbi évszázadok során egyes európai közösségek, a manővereik révén nagyban elősegítették ennek a különös lé-nyi működésnek egyedülálló metamorfózisát.

És újra és újra igénybe veszik ezeket a provokációkat azért, hogy növeljék ezen egy és ugyanazon vallás két áramlatához tartozó hívek között az ellenséges indulatokat, és így azok képtelenek legyenek egyesülni; mivel ha egyesülnének, az hamarosan európai közösségek végét jelentené.

Hiszen ennek a muzulmán tanításnak hívei az ottani háromagyú lényeknek csaknem a felét teszik ki; de mindaddig, amíg e vallás lényei között ez a gyűlölet fennáll, ők az európai közösségek számára semmi komoly „kölcsönös elpusztí-tási" veszélyt nem képviselnek.

Ezért egyes, a véletlen folytán megjelent, „újdonsült" közösségek hatalom-birtoklói mindig a kezüket dörzsölik és uj-jonganak amikor ellenséges indulatok támadnak eme Szunniták és Shiiták között, mert így számíthatnak saját közösségeik hosszú és biztos létezésére.

Ami az ötödik tanítást illeti, Szent Lámáét, e szent Individuumét, aki szintén a Mi Örökkévalóságunk valóságos Küldötte volt, az csak azok között az ottani háromagyú lények között terjedt el, akiknek a földrajzi helyzetükből kifolyólag szinte nem volt alkalmuk e szerencsétlen bolygó más háromagyú lényeivel találkozniuk, és ennek folytán alig hatottak rájuk az ottani abnormálisán megalapozott közönséges lényi életkörülmények.

Habár a hívők ennek a tanításnak is rövidesen módosították, sőt még meg is semmisítették egyik részét; ám a másik része viszont többé-kevésbé behatolt e kis csoport lényeinek életébe, és ott az elvárt hatást kezdte gyakorolni. Ezért még

a Nagyon Magas szent Individuumok körében is növekedett a remény, hogy ez a szent Láma szent munkájának köszönhető tanítás egyszer majd meg fogja valósítani azt, ami immár egy szükségletté vált a Megalokozmoszban minden létező számára.

De a te kedvenceid nem engedték meg, hogy így legyen, és a „katonai expedíciójukkal" vagyis az „angol-tibeti háborúval" gondolkodás nélkül bunkócsapást mértek ennek a lehetőségnek pontosan a fejére.

Majd később fogok neked erről a „katonai expedícióról" beszélni. Jó okom van rá, hiszen véletlenül szemtanúja voltam az ottani gyalázatos eseményeknek.

De előbb el kell mesélnem neked hogyan akarják a bolygódon jelenleg - természetesen a „Bandzsa-szemű Tábornok" segítségével - végérvényesen még a maradványait is „eltörölni a Föld színéről" ennek a most még létező két vallásnak, amelyeknek, bár felismerhetetlenségig elváltoztak,

mégis sikerült az utóbbi századok során az ő hihetetlenül elrontott közönséges életüknek egy bizonyos, bár nagyon távoli hasonlatosságot adni ama háromagyú lények életéhez, akik a Mi Nagy Világegyetemünk többi bolygóját népesítik-és létezésüket objektív szempontból elviselhetőbbé tenni, legalább is közülük egyesekét.

Nevezetesen, meg kell mondanom épp most hogyan kapja meg a „kegyelemdöfést" a jelenleg létező öt vallás közül a két legnagyobb, amelyek a Mi Örökkévalónk hiteles Küldöttjeinek tanítására épültek fel; az egyik Szent Jézus, a másik Szent Mohamed tanítására.

Ismétlem, bár ez a két vallás Szent Jézus és Szent Mohamed, a Mi Örökkévalónk két hiteles Küldöttje tanításának „innen-onnan felszedett darabjaira" épült fel, és az elmúlt évszázadok háromagyú lényei olyan rosszul bántak velük, mint ahogy az „orosz Szidor elbánt a kecskéivel", mégis ezeknek köszönhető, hogy egészen ez utóbbi időkig egyesek közülük hittek valamiben, és reméltek valamiben, és ezáltal a nyomorúságos életüket többé-kevésbé elviselhetővé tették.

Mindazonáltal ezek a fölöttébb különös ottani kortárs háromagyú lények most magukra vállalták, hogy ezeket az utolsó nyomokat is véglegesen elsöprik bolygójuk színéről.

Bár e két nagy vallás végleges megsemmisítési folyamata - mely az ő pszichizmusuk különös voltának tudható be -már a naprendszerükről való elmenetelem után kezdődött el, mégis közvetlen a Karataz bolygóról való felszállásunk előtt kapott, e különös lényekre vonatkozó étertáviratnak köszönhetően megértettem, hogy most ott mi történik, és máris teljes meggyőződéssel mondhatom, hogy a jövőben már nem elégednek meg a megnyúzásukkal, hanem minden teketória nélkül el fogják pusztítani azokat az utolsó nyomukig.

Ez az étertávirat arról tudósított, hogy a bolygódon egyrészt egy egyetemet nyitottak a zsidó ifjúság számára Jeruzsálem városában, másrészt, hogy a török közösségben elrendelték az összes „dervis kolostor" bezárását, és megtiltották a férfiaknak a „fez", az asszonyoknak pedig a „tsarda" viseletét.

Az üzenet első fele, ami a zsidó ifjúság jeruzsálemi egyetemének megnyitását illeti, tisztán mutatja számomra, hogy a keresztény vallás is a végét járja.

Ahhoz, hogy ezt jól megértsed tudnod kell, hogy nem is olyan régen az összes Európa kontinensen levő közösség, amelyek lényei alkotják e vallás hívőinek zömét, közösen viselt háborút más vallások hívői ellen Jeruzsálem felszabadításáért; ezeket a háborúkat „keresztes hadjáratnak" nevezték.

Eme „háborúkat" avagy „keresztes hadjáratokat" azzal az egyedüli szándékkal indították, hogy ez a város, amelyben az Isteni Mester Jézus-Krisztus szenvedett és meghalt, kizárólag keresztény legyen; és e keresztes hadjáratok alatt a kontinens hímnemű lényeinek közel a fele elpusztult.

De napjainkban, ugyanebben a Jeruzsálemben egy kortárs egyetemet nyitottak a zsidó ifjúság számára, és ezt minden bizonnyal az összes európai keresztény közösség hozzájárulásával tették.

Ott annak a népnek lényeit hívják „Zsidónak", akik között megjelent és élt az isteni Jézus, s akit ők halálra gyötörtek és keresztre feszítettek.

Bár a jelen nemzedék Zsidói Jézus-Krisztusnak nem közvetlen ellenségei, mégis manapság mindegyikük abban a meggyőződésben él, hogy ez az őseik között megjelent

Jézus, akiből a keresztény vallás összes hívőjének Legszentebb Személyisége lett, egyszerűen egy „egzaltált beteges látnok" volt.

A kortárs földi lényeknél egy „egyetem" egy olyan „tűzhely", ahol elhamvasztanak mindent, amit az előző nemzedékek lényei az évszázadok során összegyűjtöttek; és ezen a „tűzhelyen" sietve, néhány óra alatt megfőzött ízletes lencselevesük átveszi a helyét mindama javuknak, amit szerencsétlen őseik évszázados tudatos és tudattalan erőfeszítései és munkája árán gyűjtöttek össze.

Ez nekem elég arra, hogy teljes lényemmel meggyőződjek arról, hogy mostantól kezdve mi lesz ebből a Jeruzsálemből, mivel ott megnyitották az egyik híres egyetemüket, és ráadásul a zsidó ifjúság

számára.

Már képzeletem elé tárul *a* kép: alig pár év múlva ott, azon a helyen, ahol az isteni Jézus planetáris testét eltemették, egy fizetőparkoló lesz modern gépkocsik számára, vagyis egy állomása azoknak a „csodálatos" kis masináknak, amelyekért a kortárs lények teljesen megbolondulnak.

Csakugyan, ezek a szentségtörő lények nemcsak hogy fokozatosan eltorzították eme Isteni Mester tanítását a saját egoista és politikai céljaik szolgálatára, hanem most még az emlékét is elpusztítják.

Ez különben már régóta jellemzi kedvenceid stílusát. Mellékesen mondva, az egész ottani kortárs „civilizáció" kizárólag azon töri magát, hogy növelje a sebességét ezeknek az általuk kitalált, számukra olyannyira káros masináknak.

Tényleg, az utolsó étertávirat, amit a kedvenceidről kaptam tudomásomra hozta, hogy ott az egyik ilyen masinájukkal már 650 kilométer óránkénti sebességre állították fel a „sebességi rekordot".

Természetesen ennek a „rekordnak" az az egyetlen eredménye, hogy e szerencsétlen bolygó már amúgy is csekély méretei teljesen jelentéktelenné fognak válni, még a valóságról alkotott kurta lényi képzetük számára is.

Hát igen... a Teremtő Isten legyen velük, gyermekem! Bármilyen sebességet tudnak is elérni az ő masináikkal, egyre megy: ameddig olyanok maradnak amilyenek, sem ők

maguk, de még a gondolataik sem fognak soha még az atmoszférájukon sem túljutni.

A második vallást, mely, mint már mondtam, a „Reménységgel-Teljes Szent Mohamed" tanításából „innen-onnan összeszedett darabokra" épült, már kezdettől fogva többségben hasznamusszi tulajdonságokkal rendelkező lények használták fel az ő egoista és politikai céljaikra; így ezzel bántak a legrosszabbul.

Egyes ottani közösségek hatalom-birtoklói, a hasznamusszi céljaik kielégítésére, elkezdték ezt az isteni tanítást a saját maguk által kitalált „fűszerekkel" „behinteni", és egy olyan „sherakhurien kotyvalék" állt elő, aminek még a híres európai „cukrászok" és „szakács mesterek" is megirigyelhetnék a titkát.

Márpedig...

Az étertávirat második fele alapján ítélve, e második nagy vallás végleges megsemmisítési folyamata éppen meginduló-ban, vagy talán már folyamatban is van pontosan a török közösség „hatalom-birtoklói" által kiadott rendelet folytán.

A helyzet az, hogy ez a török közösség egyike a legnagyobb olyan közösségeknek, ahol a lények e vallás hívői.

Először meg kell mondanom neked, hogy amint a mohamedán vallás megjelent, e közösség egyes lényei ezt a tanítást eredeti formájában nagyon jól magukévá tették, és lassacskán belevitték a mindennapi életükbe - ugyanúgy, mint ahogy az Esszén Testvérek a keresztény tanítást.

És habár az ottani „hatalom-birtokló" lények befolyására ez a mohamedán vallás lassacskán megváltozott, ezek a különös lények a tanítását mégis változatlan formában adták tovább nemzedékről nemzedékre.

így még a mai napig is maradt egy halvány remény arra, hogy egy napon, ha ezek a különös lények egy kicsit komolyabbak lesznek, ez a tanítás újraszülethet és megvalósíthatja azokat a célokat, amelyek elérésére azt a „Reménységgel-Teljes Szent Mohamed" létrehozta.

De sajnos, gyermekem, azok a lények, akik ezt a tanítást magukévá tették, a „Dervis" nevet viselték, és pontosan a dervis kolostorok bezárására adták ki a parancsot a kortárs török közösségben.

Magától érthetően a „Dervis" testvériségek eltörlésével teljesen kialszanak az utolsó szikrák is, amelyek a hamu alatt lappangva egyszer újra tudnák éleszteni azoknak a lehetőségeknek lángját, amelyekre Szent Mohamed számított és amelyekben remélt.

Ami pedig az étertáviratban említett, a török közösségben érvénybe hozott rendeletet illeti, mely betiltja férfiaknak a „fez", az asszonyoknak pedig a „tsarda" viseletét, nekem eme újítások jövendő következményeiről egy nagyon tiszta lényi elképzelésem van.

Eme újításoknak köszönhetően, Törökországban minden bizonnyal meg fog ismétlődni az, ami a nagy orosz közösség lényeivel történt, amikor ők is elkezdtek utánozni mindent ami európai.

Például, alig egy-két évszázaddal ezelőtt, még mielőtt a nagy orosz közösség lényei elkezdtek volna utánozni mindent ami európai, még birtokolták a „martaadamliknak" és „namusszliknak" nevezett két lényi funkciót, vagy, mint ők mondanák, a „vallási érzelmet" és a „patriarkális érzelmet".

És ennek a két lényi érzelemnek volt köszönhető az, hogy alig két évszázaddal ezelőtt eme nagy közösség lényei az egész bolygó többi lényei között erkölcsükről és patriarkális szokásaik szilárdságáról voltak híresek.

De amint elkezdtek utánozni mindent ami európai, ez a két bennük épségben maradt lényi érzelem apránként elfajult, és manapság e közösség majdnem minden lényénél, a vallási érzelem és a patriarkális érzelem valami olyanná vált, amit a mi bölcs mesterünk Mullah Nasszr Eddin ebben az egyszerű felkiáltásban fejez ki:

„Nevetséges!"

Különben, Oroszországban ez nem a „tsardassal" vagy a „fezzel" kezdődött...

Nem, mert ott nem viselték ezeket a fejrevalókat.

Ott ez a hímnemű lények „szakállával" kezdődött.

E lényeknél a „szakállnak" ugyanaz a jelentősége mint nálunk a farkunknak, amely, mint tudod, hozzájárul hímnemű lényeink férfiasságához és aktivitásához.

Most ezek a szerencsétlen törökök vannak soron.

Mihelyt elkezdik felcserélni a „fezt" az európai „cilinderre", a folytatás már magától fog következni.

És minden kétséget kizárva eme török lények pszichiz-musa rövidesen el fog fajulni, mint ahogy az az orosz közösség lényeinél is történt.

Az egyetlen különbség abban áll, hogy az oroszoknál a pszichizmusuk átváltozásának kiindulópontja egyetlen lény, az ő cáruk volt, míg a török közösség lényeinél többen felelősek érte.

Valójában ezek a törökök ugyanis a régi, évszázadok óta megalapozott Államigazgatásukat nemrégen a „köztársaságnak" egy sajátságos formájára cserélték fel, és a régi megállapodott rendszer egy uralkodója helyett van most nekik több is.

Lehet, hogy a régi kormányzatuk rossz volt, de legalább csak egyetlen kormányzójuk volt, akinek a közösségére rákényszerített ritka újításai mind patriarkális jellegűek voltak.

Jelenleg e török közösségnek több vezetője van, mind telve „tudálékoskodással" és rákényszerítik a szerencsétlen közönséges lényekre zöldfülű ideáikat, amelyek egyáltalán nem felelnek meg sem a közösség lényei pszichizmusában már régóta kikristályosodott szükségleteknek, sem az ott létrehozott lényi erkölcs pilléreinek.

Érdekes megjegyezni azt is, hogy épp úgy, mint ahogy korábban Oroszországban a cár legközelebbi régi patriarkális tisztviselői ellátták uralkodójukat sok „pénzzel", amit a parasztok verejtéke árán szereztek meg, és elküldték őt az Európa kontinensre, különböző ottani közösségbe, hogy a lehető legtöbb kormányzási módszert megtanulja, és így visszajövetele után a saját közössége igazgatását jobban tudja irányítani - ugyanúgy a mostani fiatal török vezetőket is ellátták „patriarkális" papáik nagy pénzösszegekkel, amit ezúttal az úgynevezett „khaivanszananszakofok" verejtéke árán szereztek meg, és őket is az Európa kontinensre küldték el, hogy ott, mint mondják, „kiváló oktatásban" részesüljenek, a hazájuk dicső jövőjének szolgálatára.

Márpedig gyermekem, mindkét esetben, annak következtében, hogy e két, sok millió lényt számláló nagy közösségnek ezeket a jövendő főnökeit még egészen fiatalon küldték el az Európa kontinensre, még azelőtt, hogy a saját felelősségük tudatára ébredtek volna, és főleg mivel bőven el lettek

látva az említett forrásból származó pénzzel, nekik az Európa kontinens lényeinek élete olyan gyönyörűnek és virágzónak tűnt - és bennük egyszer és mindenkorra ekként kikristályosodott ki -, hogy később, amikor az

abnormálisán megalapozott életkörülmények folytán eme több milliós közösségek vezetői lettek, nem tehettek mást, mint hogy a saját kurta eszük elképzelése szerint megpróbálták honfitársaik életét olyan boldoggá tenni, mint amilyen az Európaiaké.

A török közösség jelenlegi vezetői például rengeteg jó dolgot láttak és szedtek össze a német közösségben, ahová az úgynevezett „hadtudomány", vagyis a kölcsönös elpusztí-tási folyamat irányításának finomságait tanulmányozni küldték őket. Ezért aztán hosszú ideig éltek ebben a német közösségben, ahol sok éven át még úgynevezett „Germán Junkerek" is voltak.

És a Németországban talált dolgok közül a legjobbakat Berlinben, a fővárosban látták és szedték össze, főleg az „Unter den Linden" nevű utcában.

Még nem tudom, hogy ezek az új török vezetők milyen jövendő jótéteményeket fognak hozni honfitársaiknak; de addig is, hazájukban már lábra állítottak egy kimagaslóan „remek hazafias üzletet".

Hogy jobban megértsed ennek a „remek hazafias üzletnek" lényegét, először tudnod kell, hogy a fővárosuk „Galatának" és „Pérának" nevezett negyedei utcáinak és sétányainak „különleges rendeltetésű" nőnemű lényei mindannyian a külföldi közösségekhez tartoztak, bár ezek az asszonyok „igazi török piasztereket" kerestek és költöttek.

De a legutóbbi újításoknak köszönhetően, a törököknek most megvan a megdönthetetlen reményük arra, hogy ezek az igazi „hazafias török piaszterekkel" mostantól kezdve nem a külföldi közösségek nőnemű lényei fognak rendelkezni, hanem kizárólag csak a „kedves, fekete szemöldökű honfitársaik".

Nem hiába mondja tisztelt Hadzsi Nasszr Eddinünk:

„A lényeg az, hogy az embernek sok pénze legyen, és akkor tönkremehet a Namussz is."

Néha ezzel kapcsolatban azt is szokta mondani törökül:

„Duniam ishi, pakmazli pishi, gejann pürnündah pusszár eshahi dishi."

Ami magyarul ezt jelenti:

„Az evilági ügyek olyanok mint a mézeskalács: bárki eszi is, annak szamárfoga nő."

- Most ígéretemhez híven elmondok neked néhány részletet az említett Szent Individuumok közül az utolsónak, a tibeti lények között megjelent Szent Lámának tanításáról, és e tanítás teljes lerombolásának okairól.

Ennek a szentnek doktrínája és prédikációi az előbbieknél kevésbé terjedtek el a megjelenési helyének földrajzi körülményei miatt, ahol ő is arra tanította ezeket a szerencsétlen háromagyú lényeket, hogy mit kell tenniük azért, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeitől meg tudják magukat szabadítani.

Az ország földrajzi körülményei folytán az ottani lények, mint már mondtam,, alig-alig voltak kapcsolatban más közösségek abnormális közönséges életkörülményeivel; így egyesek közülük érzékenyebbnek mutatkoztak eme Szent Individuum tanítására, mely lassacskán az esszenciájukba hatolt, és elkezdett gyakorlatban is megvalósulni.

így gyermekem, e Tibetnek nevezett országban sok éven keresztül úgy alakultak a körülmények, hogy az ország lényei annak megfelelően gyűltek csoportokba, hogy Szent Láma tanításában milyen belső átváltozási fokot értek el, valamint milyen a belső munkára való szükségletük szintje, és mindennapi életüket ennek megfelelően szervezték meg, s országuk elszigeteltségének köszönhetően, mely a többi közösségek számára elérhetetlen volt, Szent Láma utasításait követve akadálytalanul tudtak dolgozni azon, hogy felszabaduljanak ama szerv tulajdonságának következményeitől, amelyet közös szerencsétlenségükre első őseik jelenlétébe ültettek be.

Ezek között a lények között egyesek már elérték ezt a felszabadulást, sokan mások útban voltak feléje, és még másoknak megvolt a szilárd reményük, hogy egy napon erre az útra térhessenek.

De éppen amikor a feltételek és a körülmények egy ilyen termékeny munkához helyes irányt vettek Tibetben, bekö-

vetkezett egy esemény, mely eme ország lényei számára egyszer s mindenkorra lerombolta annak lehetőséget,

hogy egy napon meg tudjanak szabadulni az őket leigázó balszerencséjüktől - vagy legalább is sok évre elhalasztotta azt.

De mielőtt elmesélném ami történt még tudnod kell a következőt is:

Alig pár évszázaddal ezelőtt, a Föld-bolygón élő kedvenceid fő sajátossága, vagyis az időszakos kölcsönös elpusztítá-si folyamatuk, általában ugyanazon kontinens közösségeihez tartozó lények között zajlott; és ha kivételesen más-más kontinensek lényei között jött létre ez a folyamat, azok csak két szomszédos kontinens határos országainak népei voltak, mivel a tengeri utazások néhány évszázaddal ezelőtt még a földi lények számára nagy akadályt képviseltek.

De mivel egy ottani lény véletlenül felfedezte, hogy a mesterségesen megritkított víz avagy mint ők mondják a „gőz" erejét hogyan használja ki egy afféle gőzgépben, és ebből a szándékból épített egy ennek megfelelő hajót; attól kezdve ezek a földi lények kölcsönös elpusztítás! folyamataikhoz egészen a szomszédos kontinensek másik végéig, sőt még távolabbi kontinensekre is eljuthattak.

A múlt században, eme kontinensek egyikén, a régi „Perlánia", vagy a mostani elnevezése szerint „India" volt eme különös bolygó lényeinek kedvenc tartózkodási helye.

Emlékszel rá? Meséltem neked, hogyan jöttek az Atlantisz kontinens lényei ugyanerre az Ashhark kontinensen, vagy Ázsiában lévő Perlániába gyöngyöt keresni, és később hogyan lettek ennek az országnak első lakói.

Márpedig gyermekem...

Ez a szerencsétlen Perlánia avagy India, az utóbbi évszázadok során az Európa kontinens lényeinek is kedvenc helyévé vált, de ezúttal a kölcsönös elpusztítási folyamataikhoz.

A tengeren át megérkezvén belekezdtek kölcsönös elpusztítási folyamataikba, hol egymás között, hol az országot népesítő lényekkel: vagyis az egyik európai közösség lényei vagy egy másik európai közösség lényeinek létezését igyekeztek elpusztítani, vagy pedig ha ez a folyamat a helyi lények között folyt le, akkor az Európaiak hol az egyiknek, hol a másiknak jöttek segítségére.

Helyi jellegű kölcsönös elpusztítási folyamatok nagyon gyakoriak voltak ebben a szerencsétlen Perlániában, különösen az utolsó tíz-tizenöt évszázad során.

Ugyanis mivel az ország lényei, akik azelőtt csak két különálló közösséget alkottak, az egyik ilyen nagy folyamatot követően számos kis független közösségbe osztódtak meg, és ezáltal az általános pszichizmusukban létrejött egy bizonyos kombináció, aminek folytán a kölcsönös elpusztításra való törekvés „kitörései" a Föld-bolygó felszínének ezen a részén élő lényekben nem egyszerre, hanem különböző időben történtek.

A pszichizmusuknak ez az új összetétele maga is egy kis, váratlan félreértésnek volt a következménye, amely ennek az egész naprendszernek általános harmonikus mozgásával van kapcsolatban.

Egyszer majd részletesen beszélek erről a félreértésről.

- Addig is, térjünk vissza a történetünkre. Nos.

A Föld-bolygó felszínének ez az Indiának nevezett része természeti kincsek gazdag tárháza maradt egészen napjainkig.

így, amikor azon európai lényeknek, akik ebbe az országba azért jöttek, hogy részt vegyenek a kölcsönös elpusztítási folyamatban, különös pszichizmusában elmúlt a szükséglet eme borzalom végrehajtására, ott maradtak vagy azért, hogy ott a következő ilyen folyamatot készítsék elő, vagy pedig, mint mondják, hogy elég „pénzt keressenek" és így az Európában maradt családjaik mindennapi életéről gondoskodni tudjanak.

És a mesterségüket űzve „meg is kerestek" mindenféle Javakat", egyrészt úgynevezett „rézgombokkal", „tükrökkel", „gyöngyfüzérekkel", „fülbevalókkal", „karperecekkel" és egyéb csecsebecsékkel való kereskedéssel, ami úgy tűnt eme ország lényeinek is a gyengéje volt.

Az európai lények már kezdettől fogva nekiálltak mindenféle fortéllyal Perlánia lényeit a földjüktől megfosztani, és miként Európában, itt is eredeti közösségük szerinti független csoportokban telepedtek le.

Ezek a lények egymás iránt továbbra is azon különös lé-nyi kapcsolatok szerint nyilvánultak meg, amelyek az Euró-

pa kontinensen két szomszédos közösség lényei között mindig fennálltak; vagyis a kundabuffer szerv tulajdonságának következményei folytán olyan érzelmeket tápláltak, amelyek bennük a következő nevű speciális funkciók formájában kristályosodtak ki: „irigység", „féltékenység", „szandúr" - vagyis mások tönkremenetelének és elgyengülésének kívánása - és így tovább.

Az egyik közösség lényei a másik ellen teljes hangerőből harsogták az általuk „politikának" nevezett „hasznamusszi zene" dallamait; más szóval egymást kritizálták, rossz hírbe keverték, a helyükből kitúrták, azzal a céllal, hogy a saját közösségük számára a bennszülött lények előtt presztízst szerezzenek.

Ezt a „politikát" követve az egyik európai közösség valamelyik főnöke nem tudni hogyan, de megtudta azt a „titkot", hogy hogyan lehet más közösségek lényeinek pszichizmusát úgy befolyásolni, hogy azok az ő hatalmát és felsőbbségét elismerjék.

Később, amikor ez a lény közösségének többi főnökét is beavatta ebbe a titokba, amelynek elvét „kzvtznelnek" vagy „egymás elleni uszításnak" hívják, és ők a „politikájukat" erre alapozták, eme közösség lényei mindenben és mindenhol fölénybe kerültek.

Bár már ez a lény, aki a „kzvtznel" titkára véletlenül rábukkant, a közössége többi főnökével együtt réges-régen elpusztult, a későbbi nemzedékek ezt a „titkot", természetesen automatikusan, továbbra is alkalmazták, és nemcsak majdnem egész Perlániát hódították meg fokozatosan, hanem a Föld-bolygó felszínének eme részét népesítő összes lény igazi esszenciája is a befolyásuk alá került.

Abban az időszakban ami elbeszélésemben a Szent Láma munkájának a jelenlegi lények általi lerombolásáról szól, bár már két évszázad is eltelt, mégis minden a régi módon ment.

Eme európai közösség főnökei, akiknek a „kzvtznel" titkának köszönhetően sikerült apránként mindent a saját befolyásuknak alá vetni és mindent a kezükbe venni; olyan büszkék lettek a sikerükre, hogy meg akarták kaparintani azt is, amit mindaddig elérhetetlennek tartottak.

Más szóval elhatározták, hogy ráteszik kezüket a „Tibetnek" nevezett, akkoriban megközelíthetetlennek minősített

szomszédos országra. S egy szép napon - amely számukra „szép" lehetett, de e bolygó összes többi lénye számára egy „nagyon szomorú" nap volt - amelyen összegyűjtöttek sok lényt a saját közösségükből, és még többet a már leigázott kis helyi közösségekből, az „európai civilizációnak" a kölcsönös elpusztítási folyamatra szolgáló mindenféle új találmányai segítségével, nagy nyugodtan megindultak fel eme mindaddig áthatolhatatlannak tekintett ország felé.

Mindezek által az „új európai találmányok" által nyújtott előnyök ellenére felfelé haladásuk rendkívül nehéznek bizonyult, és drágán fizettek érte - nemcsak „angol fontban", hanem úgynevezett „véletlen áldozatban" is.

Miközben a földi lényeknek ez a gyülevészete folytatta lassú és fáradságos felfelé haladását azok, akik fenn laktak Tibetben, még semmit sem gyanítottak erről az országuk elleni „katonai expedícióról".

Csak akkor szereztek róla tudomást, amikor a csapatok elérték a fennsíkokat.

Amikor e magasan fekvő ország lényei ezt a váratlan eseményt megtudták, megrémültek és megzavarodtak, hiszen már hosszú évszázadok óta hozzászoktak ahhoz a gondolathoz, hogy az ő lakóhelyük mások számára elérhetetlen, és hogy a többi közösség lényei, bármilyen eszközöket birtokoljanak is a kölcsönös elpusztítás folyamathoz, semmiképp sem tudnának eljutni hozzájuk.

Olyan biztosak voltak ebben, hogy egyetlen pillantást sem vetettek lefelé, hogy észrevegyék azokat az előkészületeket amelyek ez idő alatt az ő megközelíthetetlen országukba való behatolásra történtek; így tehát nem tettek semmilyen megfelelő intézkedést előre.

Akkor kezdődtek azok a szomorú események, amelyek egyszer s mindenkorra lerombolták mindazt, amit ez a szent Individuum, a Hittel-Teljes Szent Láma alkotott.

Mindenekelőtt el kell mondanom, hogy ezeken a magas fennsíkokon még létezett egy hét olyan lényből álló kis csoport, akik az ott már kezdettől fogva megalapozott szabályoknak megfelelően voltak letéteményesei Szent Láma legtitkosabb tanításainak és tanácsainak.

Ezt a csoportot hét lény alkotta, akik Szent Láma utasításai szerint dolgoztak azon, hogy

megszabadítsák magukat a

kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeitől, és ezáltal az ön-tökéletesedésüket a legmagasabb fokra vigyék.

Amikor ez a „hetek csoportja" az eseményekről tudomást szerzett, a fővárosba küldte főnökét, hogy az ország más felizgatott főnökeivel részt vegyen egy gyűlésen, amit még aznap megtartottak, amikor ezek a nem kívánt vendégek berontottak.

Ezen az első gyűlésükön a tibeti lények főnökei egyhangúlag elhatározták, hogy nagyon nyugodtan és udvariasan megkérik ezeket a hívatlan látogatókat, hogy legyenek szívesek visszatérni oda ahonnan jöttek, és ne háborgassák őket, valamint békességes országukat, mely senkinek sem okozott kárt.

Amikor néhány napon belül nyilvánvalóvá vált, hogy ezek a váratlan vendégek nemcsak megtagadták az elmenetelt, hanem pont ellenkezőleg, ezt a kérelmet követően, sietve egyre mélyebbre hatoltak be az országba, az első gyülekezet tagjai egyre jobban megrémültek és egy második gyűlést szerveztek hogy megfontolják, miként akadályozhatják meg ezeket a lényeket abban, hogy „egy idegen házba hívatlanul behatoljanak".

Javasoltak mindenféle módszert eme lények eltávolítására az országukból, akik úgy jöttek, mint szarka az idegen fészekbe, de mindig ugyanerre tértek vissza: az utolsó szálig el kell pusztítani ezeket a hívatlan arcátlanokat.

És könnyű lett volna nekik ezt megtenni, gyermekem, hiszen az ország természete olyan, hogy egyetlen lény képes lett volna, akár csak a hegytetőről ledobott kövek segítségével a hegyszorosokban haladó ellenség ezreit megölni - annál is inkább, mert mindegyikük úgy ismerte szülőhazája fekvését, mint a saját tenyerét.

A gyűlés vége felé, az ország összes főnöke olyan felizgatott állapotban volt, hogy biztos elhatározták volna végbevinni ezt a többség által alátámasztott ajánlatot, ha a kis „hetek csoportjának" főnöke, akit, mint már mondtam, a többi tag megbízott, nem szólalt volna fel ebben a viharos vitában.

A „hetek csoportjának" ez a főnöke, aki már majdnem szent volt, akkor elkezdte meggyőzni a többi résztvevőt, hogy álljon el a tervétől. Többek között ezt mondta nekik:

„Istennek, a mi Közös Teremtőnknek, minden lény élete egyaránt értékes és drága; így ezeknek a lényeknek elpusztítása, főleg ilyen nagymértékben, nem kis fájdalmat okozna Annak, aki e nélkül is már túl sok törődéssel és túl nagy bánattal van mindazért, ami közöttünk a Földön létezik."

Mindaz amit ez a jövendő szent a továbbiakban még mondott a tibeti főnökök gyűlésén olyan meggyőzően hatott rájuk, hogy együttesen elhatározták, nemcsak hogy semmit sem tesznek ezek ellen az újonnan érkezettek ellen, hanem a szükséges óvintézkedéseket is meghozzák arra, hogy az események lefolyását semmi és senki meg ne akadályozza.

így a síkságról „hívatlan vendég" minőségében jött lények sehol sem találkoztak a legkisebb akadállyal sem, és haladtak előre egyenesen a szívébe ennek az egyedülálló országnak, amely bolygód egyre rosszabb közönséges lényi életkörülményeitől még elszigetelve tudott maradni.

És akkor bekövetkezett az az esemény, mely hatalmas katasztrófában végződött, nemcsak eme szerencsétlen ország jelen és jövő lényei számára, hanem talán még szerencsétlen bolygódnak összes mostani és későbbi háromagyú lénye számára is.

Tudnod kell, hogy Tibet összes főnöke eme utolsó gyűlésük folyamán többek között azt a határozatot hozták, hogy bizonyos lények, akiket sorshúzással jelöltek ki, menjenek el azokra a vidékekre, ahol ezek az idegenek keresztülhaladnak, és előre figyelmeztessék az ott lakókat a főnökeik által hozott határozatra és győzzék meg őket, hogy semmi körülmények között se engedjenek akadályt állítani ezeknek a betolakodóknak útjába.

A „hetek csoportja" főnökét is kijelölte a sorshúzás arra, hogy elmenjen azokra a helyekre, ahol a felfegyverzett betolakodóknak keresztül kellett haladniuk.

És amikor ez a jövendő szent ezzel a szándékkal megérkezett az egyik olyan nagy központba, amelynek környékén ez a fegyveres horda táborozott, hogy egy szükséges pihenőt tartson, eme helység egyik utcáján egy eltévedt golyó, amit az egy idegen jövevény - akár készakarva akár véletlenül -lőtt ki, ezt a jövendő szentet ott helyben megölte.

így végződött be ennek a tökéletesedésnek majdnem a legmagasabb fokát elért testvérek kis csoportja főnökének az élete.

A lesújtó megrendültség ellenére sem maradt más hátra számukra, mint rögtön gondoskodni arról, hogy főnökük planetáris testét hazaszállítsák.

Hogy jobban el tudd képzelni magadnak azt a rettenetes helyzetet amiben a főnöküktől megfosztott hat testvér találta magát, és hogy jól meg tudd érteni ennek az eseménynek végzetes következményeit, legalább nagy vonalaiban el kell magyaráznom neked eme kis tibeti csoport megjelenésének és létezésének történetét, a csoportét, amely már évszázadok óta mindig a te bolygód hét háromagyú lényéből állt.

Ez a csoport már jóval az utolsó szent Individuumnak, Szent Lámának földi megjelenése előtt is létezett.

A csoportot kezdetben hét olyan három központos lény képezte, akiket a Mi Örökkévalónknak a Föld-bolygó Perlániai vidékét népesítő háromagyú lényekhez küldött Hírnöke, Szent Krishnatharna maga közvetlenül avatott be.

Később, amikor Szent Buddha Perlániában megjelent megállapította, hogy Szent Krishnatharnának, az ország lényei pszichizmusára vonatkozó számos előírása még érvényes, és hogy ezeknek az előírásoknak az elsajátítása minden lényt segíthet megszabadulni a kundabuffer szerv tulajdonságának következményeitől, aminek megszabadítására küldetett ő is; attól kezdve elhatározta, hogy tanítását Szent Krishnatharnának bizonyos ilyen előírásaira fogja alapozni.

És amikor ennek a közvetlenül Szent Krishnatharna által beavatott hét lénynek, Szent Buddha megmutatta a létezésük célját és szükségszerűségét, amit ők tisztán átéreztek, és meggyőződtek arról, hogy Szent Buddha előírásai alapjában véve nemcsak, hogy semmiben sem mondanak ellen Szent Khrishnatharna előírásainak, hanem kiegészítik azt, sőt még jobban meg is felelnek az akkori kor lényei pszichizmusának - akkor ők Szent Buddha híveivé váltak.

Még később, amikor Szent Láma külön küldetést kapott a tibeti lényekhez ő maga is elismerte, hogy Szent Buddha előírásai még mindig jól megfeleltek eme ország lényei pszichizmusának, és gondoskodott néhány részlet módosítá-

sáról, amit az idő és a külső életkörülmények változása tett szükségessé, így tanítása mélyébe számos olyan előírást, amelyeket előtte Szent Krishnatharna már kinyilatkoztatott, és amelyek a Szent Buddha által felújított igazságokból valók.

És ezúttal is, amikor ez a kis beavatott csoport, Szent Buddha tanítása híveinek más csoportjaival együtt tisztán érezte, hogy a Szent Láma által hozott kiegészítések és módosítások a kortárs pszichizmusnak jobban megfeleltek, akkor Szent Láma hívei lettek.

E kis csoport lényei között érvényben állt egy szabály, amelyet mindig szigorúan betartottak, miszerint Szent Lámának a csoportjuk lényeire vonatkozó bizonyos titkos rendelkezéseit, nemzedékről nemzedékre csak főnökükön keresztül lehetett tovább adni, aki csak akkor tudta a hat másikat ezekre a titkokra beavatni, ha már bizonyos lehetőségeket elértek.

És ezért volt annyira megrettenve eme kis csoport hat tagja, akik az érdemeik alapján már készen álltak arra, hogy a beavatást a közeli jövőben megkapják, amikor főnökük halálát megtudták; hiszen ennek a főnöknek, az akkori idők egyetlen beavatottjának elpusztulása egyszer s mindenkorra megfosztotta őket attól a lehetőségtől, hogy be legyenek avatva Szent Láma legtitkosabb rendelkezéseibe.

Mivel a főnökük halála ily váratlanul jött, még az is kétségesnek tűnt, hogy képesek lesznek-e használni egyetlen megmaradt lehetőségüket, azaz hogy ezeket a utasításokat a „szent almtznoshinu" folyamata révén a főnökük Értelmével érintkezésbe lépve kapják meg - lehetőség, amelyről tudtak, és a megvalósítására már birtokolták is magukban az összes megkívánt adatot.

De te gyermekem minden bizonnyal még semmit sem tudsz erről a szent folyamatról?

„Szent almtznoshinunak" azt a folyamatot nevezik, amelynek segítségével egyes háromagyú lények - akik, miután már a saját kesszdzsan testüket felöltötték, a működését tökéletesítették, valamint az Értelemnek egy meghatározott fokára vitték - szándékosan létrehozzák azaz materializálják egy lény kesszdzsan testét, akinek planetáris teste már megszűnt létezni, egészen egy olyan sűrűségig, hogy ennek a

második testnek egy korlátolt ideig lehetősége nyílik a régi planetáris testének bizonyos funkcióin keresztül megnyilvánulnia.

Ezt a szent folyamatot egy olyan lény kesszdzsan testén lehet megvalósítani, aki az élete során ezt a felső' lényi testét szintén egy teljes működésig fejlesztette, és aki eme test Értelmét egészen a szent „lényi mirotzinu" fokára vitte.

A Mi Nagy Világegyetemünkben egy elhunyt lény kesszdzsan testének materializálási folyamatán vagyis szándékos felruházásán kívül még egy másik, „Nagyon Szent Dzserimetli-nek" nevezett folyamatot is meg lehet valósítani.

Ez a másik nagyon szent folyamat ebből áll: mindenek előtt a legfelsőbb lényi testet, vagyis a lélek testét kell szándékosan felölteni, és csak azután valósul meg a szent almtznoshinu, ugyanúgy mint az első esetben.

Természetesen ezt a két folyamatot csak akkor lehet megvalósítani, ha ezek a felső lényi testek még azokban a szférákban találhatók, amelyek kapcsolatban vannak annak a bolygónak atmoszférájával, ahol ezt a „szent misztériumot" megvalósítják.

Továbbá ezek a „materializációk" amelyeket bizonyos lények szándékosan és tudatosan életre hívtak csak addig létezhetnek, és csak addig lehet fenntartani velük egy összeköttetést, amíg eme lények ezeket a felső lényi testeket a saját szent „aisszakhladonjukkal" tudatosan táplálják.

Ennek a kis „hetek csoportjának" hat megmaradt tagja tehát igénybe vehette volna ezt a szent almtznoshinu folyamatot arra, hogy megölt főnökük Értelmével összeköttetésbe lépjenek, hogyha hirtelen halálát előrelátták volna, és még életében bizonyos ehhez a folyamathoz elengedhetetlen elő-készületeket elvégeztek volna.

Hogy az „almtznoshinu misztériuma" szent folyamata eme előkészítésének a lényegét megértsd, ismerned kell a „lényi ghanbledzoinnak", vagyis a kesszdzsan test „vérének" két különleges tulajdonságát.

A „lényi ghanbledzoinnak" az első ilyen tulajdonsága a következőben rejlik: amikor annak bármelyik részét kivonják, és azt a többitől elkülönítik, e között a rész között - bárhol és bármilyen távolságra legyen is - és ennek a kozmikus anyagnak fő koncentrációja között kialakul egy fajta „háló-

zat"; továbbá ezt *a* hálózatot ugyanaz az anyag alkotja, és annak sűrűsége és vastagsága eme elkülönített rész és a fő koncentráció közötti távolsággal arányosan növekszik vagy csökken.

A második különleges tulajdonsága a „lényi ghanbledzoinnak" abban rejlik, hogy ha azt ismét szándékosan vagy véletlenül beviszik ebbe a fő koncentrációba, bárhol legyen is az, és bármilyen legyen is a bevitt ghanb-ledzoine mennyisége, ez utóbbi összeolvad az eredeti koncentráció ghanbledzoinjával és abban mindenhol úgy a mennyiségét, mint a sűrűségét illetően egyenletesen szétosz-lik.

És így, mivel a lény kesszdzsan teste olyan anyagokból van felruházva, amelyek összességükben ezt a kozmikus képződményt sokkal könnyebbé teszik a bolygókat körülvevő atmoszférát alkotó kozmikus anyagtömegeknél, amint ez a kesszdzsan test *a* lény planetáris testétől elválik, felemelkedik a „Tenikdoa" nevű kozmikus törvénynek, vagy mint néha szintén mondják, a „gravitáció törvényének" megfelelően egészen addig a szféráig, ahol egy sűrűségi egyensúlyra talál, ami tehát az ilyen kozmikus megjelenések számára megfelelő hely.

A szent almtznoshinu misztériumának végrehajtásához szükséges előkészítés abban áll, hogy annak a lénynek, akinek kesszdzsan testén a halála után ezt a szent folyamatot végre akarják hajtani még az

élete folyamán előre leveszik a ghanbledzoinjának egy részét; és ezt a részt vagy valamilyen megfelelő bolygói képződményben kell megtartani, vagy a „rítust" végrehajtó lényeknek kell azt magukba venniük és saját kesszdzsan testük ghanbledzoinjával szándékosan ösz-szeolvasztaniuk.

így tehát amikor egy háromagyú lény, akit a tökéletesedé-si foka kijelöl az almtznoshinu misztériumára, meghal, és a kesszdzsan teste elválik planetáris testétől, akkor a lényi ghanbledzoine első különleges tulajdonságának köszönhetően kialakul egy „hálózat", amely, mint már mondtam, ezt a kesszdzsan testet összeköti vagy azzal a hellyel, ahol a ghanbledzoinjának egy részét megőrzik, vagy azokkal a lényekkel akik azzal a saját kesszdzsan testüket szándékosan felruházták.

Hogy ezzel a témával kapcsolatos további beszélgetésünket világossá tegyem még azt is meg kell mondanom, hogy ez a hálózat - amelynek egyik végét a megfelelő szférába felemelkedett kesszdzsan test tartja, a másikat pedig vagy azok a bolygói képzó'dmények, amelyekhez eme kesszdzsan test ghanbledzoinja teljes tömegének egy részecskéje rögzítve lett, vagy azok a lények akik azt a saját kesszdzsan testükével szándékosan összeolvasztották - csak egy korlátozott ideig tud létezni a térben, vagyis pontosan addig, amíg az a bolygó, amelyiken ez a lény megjelent, a Napja körüli forgását elvégezte.

Amint egy új körforgás elkezdó'dik, ez a hálózat teljesen eltűnik.

Mégpedig azért tűnik el, mert a bolygókat körülvevő atmoszférában, a Nagy Trogoautoegokráthoz szükséges kozmikus anyagok evolúciója és involúciója a szent Heptaparaparshinokh alapvető törvénye szerint ismét egyedül a helyi jellegű trogoautoegokratikus folyamatra kezd szolgálni, vagyis az adott naprendszer „autonóm működésének" határain belül; következésképpen a körforgás ideje alatt az atmoszférában jelenlevő összes kozmikus anyag, kivétel nélkül, ezt a szóban forgó hálózatot is beleértve, rögtön az ennek az atmoszférának megfelelő kozmikus anyagokba alakul át.

Márpedig gyermekem...

Mindaddig, amíg ez a fordulat be nem fejeződött, azok a lények, akik egy bolygón vannak, és akik megtartják magukban egy kesszdzsan test ghanbledzoinjának egy részét, vagy akiknek rendelkezésükre áll az a bolygói képződmény, amelyikre ennek *a* ghanbledzoinnak egy részecskéje rögzítve lett, bármikor képesek lesznek vonzást gyakorolni az efféle testre - természetesen azzal a feltétellel, hogy az összes megkívánt tényezőt birtokolják - és a bolygójuk szilárd felszínére visszavonzani, majd a saját ghanbledzoinjuk segítségével a megkívánt sűrűségig „telíteni", hogy ennek a már teljesen kialakult független kozmikus egységnek értelmével egy kapcsolatot hozzanak létre.

És ez a vonzás, vagy mint néha mondják, a „materializá-ció" az úgynevezett „vallikrin" révén valósul meg, vagyis a

saját ghanbledzoinjuk egy bizonyos formában való tudatos betöltésével a hálózat másik végén lévő kesszdzsan testbe.

Ezt a szent almtznoshinu folyamatot a bolygódon különböző korokban a háromagyú lények már többször is végrehajtották még mielőtt Tibetben megkísérelték volna, és a múlt korok ilyen szent folyamatait illetően léteztek is különféle legamonizmusok.

Eme legamonizmusok révén a kis tibeti csoport már ismerte az erre a szent folyamatra vonatkozó összes részletet, és természetesen az általa megkövetelt külön előkészítést is.

De nem lévén más lehetőségük az összes titkos előírás ismeretére, mint hogy megpróbáljanak elhunyt főnökük értelmével egy kapcsolatot létrehozni, elhatározták, hogy megkockáztatják e szent misztérium véghez vitelét a volt főnökük kesszdzsan testén annak ellenére, hogy az elmondott előkészítés nem történt meg.

És ez a kockázatvállalás okozta a már említett katasztrófát.

Mint későbbi kutatásaim kimutatták, ez a katasztrófa a következő módon következett be:

Ez a hat „nagy beavatott", akik még a bolygói testükben éltek, két csoportra osztódott, hogy három napon és három éjjelen át felváltva végrehajtsák a „vallikrin" folyamatát volt főnökük planetáris testén, vagyis ebbe a testbe a saját ghanbledzoinjukat beömlesszék; de mivel előzőleg nem hoztak létre

kapcsolatot a kesszdzsan testével, a ghanbledzoinjuk nem tudta megvalósítani azt, amit elvártak - és így csak kaotikusán összegyűlt az ő planetáris teste felett. És mivel a szerencsétlenségükre, azokon a napokon e vidék feletti atmoszférában az Okidanokh szent aktív elemének egy intenzív összeolvadása ment végbe, vagy, mint az ottani lények mondják, „erős égiháborúk" zajlottak le, e két, az egyik meghatározott kozmikus jelenségből a másikba való átmenet folyamatának még alávetett kozmikus megnyilvánulás között egy úgynevezett „szobrionolni" érintkezés jött létre.

És ez az érintkezés szerencsétlen bolygódnak ezen a kis részén a „nitcsto-unicstono" nevű felgyorsított kozmikus jelenséget váltotta ki, vagyis az összes környező kozmikus kristályosodásoknak egy hirtelen és azonnali evolúcióját;

más szóval az összes közelben fekvő bolygói képződmény rögtön elsőforrású anyagba, „éternokrilnóba" alakult át.

Ez a „szobrionolni" érintkezés, vagy ahogy kedvenceid mondanák, ez a „robbanás" olyan hatalmas volt, hogy ez alatt a „nitcsto-unicstono" alatt kivétel nélkül minden „éternokrilnóba" alakult át, a kis csoport főnökének planetáris teste épp úgy mint a hat másik testvéré, akik a szent szertartást végezték, és kivétel nélkül az egy „shmánán", vagy az ő kifejezésük szerint, egy négyzetkilométeren belül található összes, akár már szellemmel áthatott, akár egyszerűen koncentrált bolygói képződmény is.

E természetes vagy mesterséges eredetű, megsemmisített képződmények között volt az eme hét földi „nagy beavatott" által birtokolt összes „könyv", valamint más tárgyak is, amelyek arra szolgáltak, hogy emlékezetben tartsák mindazt, amit a három Fentről szándékosan megvalósított szent Individuumra, Szent Krishnatharnára, Szent Buddhára és Szent Lámára vonatkozott.

Azt hiszem, gyermekem, hogy most már felfogod azon szavaim értelmét, amelyekkel ezt az elbűvölő „katonai expedíciót" illettem, amikor azt mondtam, hogy ez nemcsak ama ország, hanem talán az egész bolygó háromagyú lényei számára volt egy nagy szerencsétlenség.

- Remélem már érted, drága Hasszin, hogy az általam felsorolt ott jelenleg is létező öt vallást, miután azokat öt Fentről küldött valóságos szentnek tanítása alapján azért hozták létre, hogy segítse kedvenceidet a kundabuffer szerv tulajdonságának következményeitől megszabadulni, hogyan változott meg fokozatosan - megint csak az ő általuk megalapozott abnormális közönséges lényi életkörülmények folytán - „míg végül is minden józan ész szempontjából egy gyerekmesévé váltak" - és, hogy ugyanezek a vallások mégis hogyan tudtak egyeseknek közülük támaszul szolgálni azon belső erkölcsi indítékaikhoz, amelyeknek köszönhetően a közös életük, bizonyos korokban, többé-kevésbé egy háromközpontos lényéhez méltóvá tudott válni.

De most, eme vallások utolsó maradványainak végleges lerombolása után nehéz előre látni, hogy mindez hogyan végződhet. Ezzel a bűbájos „katonai expedícióval" rombol-

ták le, méghozzá „nagy csinnadrattával", eme öt vallás közül az utolsót, amely pontosan ennek az igazi Fentről Küldöttnek, Szent Lámának tanítására épült fel.

Az utolsó előttit, amely Szent Mohamed tanítására épült fel, épp most rombolják le, az ő híres „fezjeik" és „tsardasaik" betiltásával, a „német junkerek" kegyes közreműködésével.

Ami pedig azt a vallást illeti, amely még korábban Jézus-Krisztusnak tanítására épült fel, vallás és tanítás, amelyhez a legfelsőbb Individuumok annyi reményt fűztek, a már legkülönösebbé vált kortárs háromagyú lények azt egyszer s mindenkorra lerombolják azáltal, hogy Jeruzsálem városában a jelenlegi zsidó ifjúságnak egy „egyetemet" szerveznek meg.

Bár a szent Mózes tanítására alapozott ősi vallás még úgy-ahogy fenntartja magát a hívői között, ám az irántuk táplált szerves gyűlölet miatt, és az ott „politikának" nevezett gonosz idea hatása alatt a többi közösség lényei

előbb-utóbb bizonyosan azzal is végezni fognak, méghozzá „nagy csinnadrattával".

Végül is, ami az úgynevezetten Szent Buddhának tanítására felépült vallást illeti, már elmeséltem neked, hogy az ő híres „szenvedésüknek" köszönhetően, amit egy hamisan értelmezett ideára alapoztak, követői ezt a tanítást már kezdettől fogva a „gondolat prostitúciójának" egy új eszközévé változtatták.

Megjegyzem, az elsők akik a gondolatnak eme „prostitúciójában" résztvettek a „tangourik" voltak, majd a „brahma-nisták", a „shuenisták", és így tovább...; manapság az ottani „teozófusok" és egyéb „ál-tudósok" foglalkoznak ezzel.

Miután ezt mondta, Belzebub egy kis ideig csendben maradt, és szemmel láthatóan intenzíven gondolkozott valamin; majd így folytatta:

- Most arra a gondolatra jutottam: nagyon-nagyon hasznos volna az értelmednek, hogy elmeséljek neked egy másik eseményt a szent almtznoshinu misztériumával kapcsolatban, amely arra a Szent Individuumra vonatkozik, akinek fogantatása kedvenceid között valósult meg, és aki kifejlődése után a Jézus-Krisztus nevet kapta.

Eme Szent Individuum közöttük való megjelenésével kapcsolatos fontos eseményt kortárs kedvenceid megértésük alapján ezekkel a szavakkal határozzák meg: „Jézus-Krisztus halála és feltámadása".

Ennek az eseménynek ismerete még inkább fel fog világosítani a szent almtznoshinu misztériumának értelméró'l és alapvető' jelentőségéről; és egy találó példát fog adni arról, hogy a pszichizmusuk „tudálékoskodásnak" nevezett különös tulajdonsága következtében e szent Individuumok kortársainak leszármazottai hogyan torzították el teljesen már az első nemzedéktől kezdve a Fentről szándékosan közöttük megvalósított, hiteles szent Individuumok által rájuk hagyott tanácsokból és felvilágosításokból itt-ott összeszedett morzsák értelmét. Ez az eltorzítás olyan mértéket öltött, hogy az ő összes úgynevezett vallási tanításukból a következő nemzedékek lényeihez nem jutott el más, mint ami éppen csak arra jó, hogy a „dajkameséknek" szolgáljon témául.

Márpedig gyermekem, amikor e háromagyú földi lény planetáris testében megvalósult Szent Individuumnak, Jézus-Krisztusnak, szembe kellett néznie a külső planetáris burkolatától való elkülönüléssel, a kesszdzsan testén bizonyos ottani lények végrehajtották a szent almtznoshinu folyamatát azért, hogy *a* planetáris létezésének küszöbön álló erőszakos félbeszakítása esetén, az ő isteni Értelmével továbbra is tudjanak érintkezni, és így megkaphassanak bizonyos kozmikus igazságokat érintő információkat, valamint a jövőre vonatkozó különféle útbaigazításokat amelyek átadására már nem volt ideje.

Az erre a nagy eseményre vonatkozó információkat lelkiismeretesen feljegyezték bizonyos lények, akik részt vettek eme szent folyamat beteljesítésében, és azt egy jól meghatározott célból, szándékosan közölték az őket körülvevő közönséges lényekkel.

De mivel az az időszak egybeesett kedvenceid különös értelme bizonyos oldalainak végletekig hevített működésével, nevezetesen a periodikus „exaszcerbiával" -, vagyis a már velejárójukká vált szükséglettel, hogy a környezetük lényeit félrevezessék, és azért is, mert többen közülük, akik éppen azon voltak, hogy a „tudós" címet elnyerjék - természetesen az „új-kiképzésű" tudósokét -, ők mindenféle abszurditást

iktattak be a szent folyamat szemtanúinak legtöbb, a következő nemzedékek számára továbbadásra szánt jegyzetébe. Például azon a vitathatatlan tényen túl, hogy Jézus-Krisztust keresztre feszítették, és kereszthalála után sírba helyezték, ugyanolyan meggyőződéssel bizonyították, hogy a keresztre feszítés és a sírba tétel után Jézus feltámadt, továbbra is közöttük létezett, mindenfélét tanított nekik, és csak azután emelkedett fel planetáris testével az Égbe.

Az ő objektív szemszögből véve „bűnös fércelményeik-nek" az lett az eredménye, hogy a Végtelenül-Szerető Jézus-Krisztusnak általuk tényleg megvalósítható tanításában való igazi hitet a következő nemzedékek lényei teljesen elvesztették.

Az általuk leírt abszurditások a következő nemzedékek egyes lényeiben lassacskán előidézték a kétely impulzusát, nemcsak azzal kapcsolatban amit éppen mondtam, hanem e közöttük Fentről szándékosan megvalósított szent Individuumnak tanítására és magyarázataira vonatkozó összes pontos információval szemben is.

Ezek a kételyeket keltő adatok elkezdtek kikristályosodni eme háromagyú lényeknél, és a pszichizmusuk elidegeníthetetlen részévé váltak, főleg azért, mert a sok évszázad során - a sajátos, majdnem automatikus létezésük ellenére - fokozatosan elsajátították azokat az adatokat, amelyek lehetővé teszik bizonyos kozmikus igazságok ösztönös, többé-kevésbé helyes megértését; például ama kétségbevonhatatlan tényét, hogy ha egy lény átmegy a szent raszkuárnó folyamatán, vagy, mint ők mondják, ha „meghal", és még el is temetik, ez a lény soha többé nem fog ismét létezni - és még kevésbé beszélni és tanítani.

így tehát gyermekem, e szerencsétlenek közül azok, akiknél, habár gyengén, de egy józan logika törvényeivel megegyező lényi gondolkodás működése továbbra is fennáll, mivel nem tudnak ilyen illogikus és összefüggéstelen abszurditásokat elfogadni, végül is elvesztik a hitüket bármelyik igazságban, amelyet ez a szent Individuum, Jézus-Krisztus valóban kijelentett és megmagyarázott.

Ami pedig azokat a lényeket illeti, akik különben a többséget képviselik, és akik megannyi oknál fogva - de elsősorban azért, mert már az életük első éveitől kezdve sa-

játosságukka vált „murdurtennel" foglalkozni - elérvén a felelős kort, rendszerint úgymond „pszichopatává" válnak, és vakul, a logikus lényi gondolkodásuk bármilyen részvétele nélkül szóró szóra elhiszik a hozzájuk elért összes fantasztikus abszurditást.

Akkor automatikusan kialakul bennük egy különös jellegű „hit" ebben a „vallási tanításban", mintha az képviselné az ezzel a Fentről szándékosan megvalósított szent Individuummal, Jézus-Krisztussal összefüggésben lévő összes igazságot.

A kortárs kedvenceidhez eljutott .jegyzet gyűjtemény" az „Utolsó Vacsorának" nevezett eseménnyel kapcsolatos információkról, amely úgymond eme szent Individuum pontos és valódi történetét tartalmazza, és amit ők „Szent írásnak" neveznek, nem más, mint a Szent Jézus-Krisztus kesszdzsan testén megvalósított almtznoshinu nagy misztériuma előkészítésének beszámolója.

Érdekes megjegyezni, hogy a kedvenceid által „Szent írásnak" nevezett összes „fűtől fától" összegyűjtött Jegyzet gyűjtemény" valóban tartalmaz sokat az „Utolsó Vacsora" során elhangzott hiteles szavakból és még egész mondatokat is, amelyeket úgy az Isteni Mester mint a hozzá legközelebb álló, e Szent írásokban „tanítványnak", vagy „apostolnak" nevezett beavatottak mondtak. De kedvenceid, különösen a kortárs lények ezeket a szavakat vagy mondatokat úgy értelmezik mint minden mást, vagyis csupán szó szerint, anélkül, hogy tudatosak lennének azok belső jelentéséről.

És ez *a* képtelen szó szerinti értelmezés természetesen abból ered, hogy teljesen megszűntek a lényi partkdolg-kötelességek megvalósításához szükséges lényi erőfeszítéseket az általános jelenlétükben létrehozni, pedig csak azok tudják a háromagyú lényeknél egy igazi lényi ítélőképesség adatait kikristályosítani.

így tehát gyermekem, még azt sem tudják megérteni, hogy sem eme szent Individuum, Jézus-Krisztus megvalósulása, sem a Szent írások megfogalmazása idején a lények nem használtak olyan sok szót mint manapság.

Nem tudják elképzelni maguknak, hogy ebben a korban felebarátaik „lényi gondolkodása" sokkal közelebb állt egy háromagyú lények számára normális gondolkodáshoz, és

ennélfogva az ideák és a gondolatok továbbadása még „imagonizirien" volt, vagy, másként mondva, „allegorikus".

Más szóval, az akkori földi háromagyú lények ahhoz, hogy elmagyarázzanak valamilyen eseményt akár saját maguknak akár másoknak, mindig a múltban már lejátszódott hasonló eseményeknek bennük már jelenlévő megértésére utaltak.

Ugyanakkor manapság, ez az úgynevezett „kadenon-izirien" elv szerint történik.

És ez azért van, mert a lényi gondolkodásuk -ezúttal is az abnormálisán megalapozott közönséges lényi-életkörülmé-nyek miatt - az „érzelmi lokalizációjuk", vagy az ő terminológiájuk szerint az „érzelmi központjuk" részvétele nélkül kezdett el működni, és ezáltal végül is teljesen automatikussá vált.

így tehát azóta, hogy képesek legyenek saját maguk bármit is akár megközelítőleg is megérteni, vagy másoknak elmagyarázni, kénytelenek a dolgok vagy a kisebb nagyobb ideák megjelölésére rengeteg, szinte értelem nélküli szót kitalálni, és így a gondolkozásuk, amint éppen mondtam, fokozatosan a „kadenoniziriennek" nevezett elv szerint kezdett működni.

Márpedig egy ilyen fajta gondolkodással próbálják kortárs kedvenceid megfejteni és megérteni a szövegeket, melyek „imagonizirien" módon íródtak ama lények gondolkodására, akik az isteni Jézus-Krisztus kortársai voltak.

Ezzel kapcsolatban, gyermekem, meg kell hogy magyarázzak neked egy bizonyos, a legnagyobb mértékben abszurd, és objektív értelemben istenkáromló tényt, ami világosan meg fogja mutatni neked a valódi semmiségét az ő Szent írásuknak, amely kedvenceid között az utolsó kölcsönös elpusztítási folyamataik óta nagyon elterjedt, és amelyekben, mint már sejted, minden benne van amit csak akarsz, kivéve a valóságot és az igazságot.

Tudomásodra kívánom hozni drága gyermekem azt, hogy ezek a Szent írások, amelyek - állítólag bármiféle módosítás nélkül - hozzájuk eljutottak, mit is mondanak a közvetlenül ez által a szent Individuum által beavatott, lények közül a legfontosabbról, legértelmesebbről, és legodaadóbbról, azaz ahogy ők mondanák: az „apostolok" egyikéről.

Ezt a Jézus-Krisztus által szeretett, odaadó tanítványt „Jú-dásnak" hívták.

Bárki, aki Szent írások jelenlegi változatából kívánja megközelíteni az igazságot, arra a meggyó'zó'désre fog jutni, mely az esszenciájában is meg fog rögződni, hogy ez a Júdás az áruló lények leggyávábbika, a legaljasabbika volt.

Valójában, Júdás Jézus-Krisztus legközelebbi hívei között nemcsak a leghűségesebb és a legodaadóbb volt, hanem egyedül az ő eszének, és lélekjelenlétének köszönhetően tudott eme Szent Individuum összes cselekedete arra az eredményre vezetni, hogy még ha nem is tudta e szerencsétlen lényekben a kundabuffer szerv tulajdonságának következményeit teljesen lerombolni, mindazonáltal húsz évszázadon át a legtöbbjüknek tápláléka és ösztönzése forrásául szolgált, és szomorú létezésüket legalább is egy kicsit elviselhetőbbé tette.

Hogy jobban a szemed előtt álljon Júdás igazi egyénisége és megnyilvánulásának jelentősége, azt is tudnod kell, hogy miután ez a Fentről egy földi lény planetáris testében szándékosan megvalósított szent Individuum, Jézus-Krisztus felelős lénnyé lett elhatározta, hogy a Fentről rábízott feladatot, e földi háromagyú lények értelmének felvilágosítását, tizenkét különböző típusú földi lény által valósítja meg, akiket személyesen Ő maga avatott be és készített elő.

Márpedig, isteni tevékenységének csúcspontján, mieló'tt a szándékát megvalósíthatta volna - vagyis mielőtt elég ideje lett volna nekik bizonyos kozmikus igazságokat elmagyarázni és a jövőre vonatkozó szükséges utasításokat megadni -tőle független körülmények arra kényszeríttették, hogy planetáris létezésének idő előtti megszüntetését beteljesedni hagyja.

Akkor az általa szándékosan beavatott tizenkét földi lénynyel egyetértésben elhatározta, hogy igénybe veszik az almtznoshinu szent misztériumát - amelynek megvalósítási folyamatát már mind ismerték, és a megvalósításához szükséges adatokat a jelenlétükben már elsajátították -azért, hogy addig amíg még abban a kozmikus egyéniségi állapotban van, lehetőségük legyen befejezni az előkészítő munkát, az őrá Fentről elrendelt megbízás beteljesítésére szabott tervnek megfelelően.

Azonban gyermekem, miután erre az elhatározásra jutottak, és amikor készen álltak arra, hogy e szent misztériumhoz szükséges előkészítésbe belefogjanak észrevették, hogy azt lehetetlen végbevinni, mivel elkéstek vele; „katona" nevű lényekkel voltak körülvéve, és bármelyik pillanatban várható volt a letartóztatásuk, a velejáró következményekkel.

És ekkor jött segítségükre Júdás.

Ezt az eljövendő szentet, Jézus-Krisztusnak elválaszthatatlan és hűséges segédjét, a bolygód különös lényei naiv esztelenségükben „elátkozták" és „meggyűlölték", pedig ő egy óriási objektív szolgálatot tett, amelyért ő az összes földön élő háromagyú lények jövendő nemzedékeinek háláját érdemelné.

Ez a bölcs és bátor cselekedet, amelyet egy önzetlen odaadással vállalt magára a következőben állt: amikor reménytelenné vált az, hogy a szent almtznoshinu megvalósításához szükséges előkészítést el tudják végezni, a kétségbeesés állapotában ez a Júdás, aki ma egy szent, hirtelen talpra ugrott és sietve ezt mondta:

„Elmegyek és megteszek mindent ami szükséges ahhoz, hogy ezt a szent előkészítést akadálytalanul befejezhessék; önök azalatt minden idővesztegetés nélkül kezdjenek neki."

Ezt mondva, odament Jézus-Krisztushoz és miután halkan egy rövid ideig beszélt vele, az áldását kapta és sietve távozott.

így a többiek akadálytalanul be tudták fejezni mindazt, amit az almtznoshinu szent folyamatának elvégzése megkívánt.

Miután mindezt elmondtam, kétségtelenül meg tudod érteni, hogy a két említett típushoz tartozó földi háromagyú lények hogyan hamisították meg az igazságot saját egoista céljaik érdekében, és mindezt oly mértékben tették, hogy Jú-dásról - erről a mostani szentről, akinek egyedül köszönhető, hogy húsz évszázadon át lesújtó létezésük közepette a békének egy ilyen jótevő forrásához jutottak, - az összes követő nemzedékek lényei a jelenlétükben egy ilyen méltánytalanul igazságtalan képzetet kristályosítottak ki.

Én úgy gondolom, ha Szent Júdást az ő „Szent írásaikban" így mutatták be, azért tették mert az említett típusokhoz tar-

tozó valamelyiküknek, valamilyen oknál fogva, szükséges volt magának Jézus-Krisztusnak a fontosságát alábecsülni.

Azaz úgy látszódjon, hogy ő olyan naiv, nem előrelátó és előérzet nélküli, egyszóval olyan tökéletlen volt, hogy bár éveken keresztül élt Júdással, képtelen volt megérezni és tudatában lenni annak, hogy ez a hozzá legközelebb álló tanítványa egy alattomos áruló, aki őt harminc nyavalyás tallérért eladná.

Elbeszélésének ezen a pontján, Belzebub, valamint a *Karnak* rendszer-közötti űrhajó összes többi utasa hirtelen egy savas és enyhén keserű ízt érzett ízlelőszervébe hatolni.

Ez azt jelentette, hogy az űrhajójuk rendeltetési helyéhez, ez esetben a Purgatórium Szent Bolygójához közeledett.

Az érzetet egy speciális „mágneses áram" váltotta ki, amelyet az űrhajó kapitánya azért bocsátott ki, hogy az utasokkal tudassa, hogy a rendeltetési helyükhöz közelednek.

Belzebub ezért félbeszakította elbeszélését, és szeretetteljesen az unokájára pillantva hozzátette:

- Nekünk most kénytelen, kelletlen, abba kell hagynunk beszélgetésünket erről a szent Individuumról, Jézus-Krisztusról. Mindazonáltal gyermekem, majd amikor hazaértünk, a mi kedves Karatazunkra, egyszer amikor szabad időm lesz, emlékeztess rá, hogy részletesen elmeséljem neked ennek a történetnek a végét.

Eme szent Individuum megvalósulásának minden szakasza, egy földi lény planetáris testében való megjelenésétől kezdve, a bolygód különféle csoportjaihoz tartozó lények közötti életén keresztül, egészen az erőszakos haláláig nagyon, nagyon érdekes, főleg számodra, mivel te fel kívánod világosítani értelmedet e különös háromagyú lények pszichizmusa összes szövevényességét illetően. Továbbá, számodra különlegesen megható és tanulságos lesz megismerni Szent Jézus-Krisztus történetének azt a részét mely életének tizenkettedik és huszonnyolcadik éve közötti időszakra vonatkozik, az ő időszámításuk szerint.

Harminckilencedik fejezet

A Szent Bolygó Purgatórium

T

ÖBB dianoszk múlva a *Karnak* űrhajó eltávolodott a szent bolygótól, és újra elkezdett végső célja, vagyis ama bolygó felé esni, amely Belzebub eljövetelének színhelye volt, és ahová ő hosszú életét befejezni tért vissza, ama hosszú életet, melyet bizonyos jól meghatározott körülmények folytán a Világegyetemünk különböző kozmikus koncentrációin, mindig számára igencsak kedvezőtlen körülmények között kellett eltöltenie, és amit - objektív értelemben - mégis teljesen elismerésre méltó módon élt le.

Amikor az űrhajó esésének szokásos iramát visszanyerte, Belzebub unokája, Hasszin nagyapja lába elé ült és így szólt hozzá:

- Nagyapa, drága nagyapa! Magyarázd meg nekem, légy oly kedves, miért van az, amit Tuilán nagybácsim mesélt, hogy a mi Mindent-Átölelő Egy-Lényű Egyeduralkodó Örök kévalónk olyan gyakran jelenik meg azon a bolygón, amit éppen most hagytuk el?

Unokája kérdésén Belzebub, a szokásosnál kissé hosszasabban és jobban koncentrálva, mélyen gondolkodott, majd lassan így válaszolt:

- Igen... Nem tudom mivel kezdjem, drága gyermekem, hogy kérdésedre egy számomra is kielégítő formában vála szoljak; mivel az „oszkiánódat" illető, saját magamnak kitű zött sok egyéb feladat között, azt is elhatároztam, gondoskodni fogok arról, hogy neked éppen a mostani ko rodban, legyen egy alapos tudásod és értésed erről a szent bolygóról.

Mindenek előtt azt kell elmondanom, hogy ez a Purgató-riumnak nevezett szent bolygó, a mi Világegyetemünk egészében működő és létező összes dolog lüktetésének összes végső eredményeinek koncentrálódási helye, mondhatni, a szíve.

És a Mi Közös Örökkévaló Atyánk csakis azért jelenik meg ott olyan gyakran, mert ez a szent bolygó Nagy Világegyetemünk különböző bolygóin megvalósult „felső lényi-testek" legszerencsétlenebbjeinek a lakóhelye. A „felső lényi-testek", amelyek már méltóvá váltak arra, hogy ezen a szent bolygón tartózkodjanak, úgy szenvednek, mint talán senki és semmi más sehol egész Nagy Világegyetemünkben.

Ezért a Mi Szeretettéi-Teljes, Irgalommal-Teljes és Abszolút Igazságos Örökkévaló Teremtőnknek nem lévén más lehetősége, hogy segítsen ezeken a szerencsétlen felső lényi-testeken, gyakran megjelenik ott, hogy a Jelenlétével ha csak egy kicsit is, de megenyhíthesse borzalmas, mégis elkerülhetetlen, leírhatatlanul gyötrelmes állapotukat.

Ez a bolygó csak jóval a jelenleg létező „világ" „teremtési" folyamatának befejezése után kezdett arra a célra szolgálni, amely miatt ma is létezik

Kezdetben, az összes olyan „felső lényi-test", mint amelyek most ezen a szent bolygón tartózkodnak közvetlenül a Legszentebb Abszolút Napunkra ment; de később, amikor a ma „félelmetes tsutboglitáni korszaknak" nevezett egyetemes katasztrófa a Megalokozmoszban lejátszódott, az ilyen felső lényi-testek elvesztették annak lehetőségét, hogy a Legszentebb Abszolút Napunkkal közvetlenül összeolvadjanak, és e szent bolygón kezdtek el lakozni.

Tehát csak a „tsutboglitáni" korszak után ébredt szükség, arra az egyetemes működési rendre, amit

jelenleg a Purgató-rium Szent Bolygója valósít meg.

És ettől fogva ennek a szent bolygónak egész felszínét akként szervezték meg és arra tették alkalmassá, hogy eme felső lényi-testek további elkerülhetetlen létezése helyéül szolgáljon.

Belzebub miután ezt mondta, egy kicsit gondolkodott, majd egy halvány mosollyal így folytatta:

- Ez a Szent Bolygó Purgatórium nemcsak minden létező működése eredményeinek a koncentrálódási helye, hanem ugyanakkor a mi Világegyetemünk összes bolygója közül is a legjobb, leggazdagabb, és legszebb.

Ott tartózkodásunk alatt, emlékszel rá, mindig azt láttuk és éreztük át, hogy a Nagy Világegyetemünk teljes tere, vagy, mint azt kedvenceid mondanák, e szent bolygó párat-

Ián égboltja egy, a híres és páratlan „almakúr türkizre" emlékeztető sugárzást tükröz vissza. Az atmoszférája pedig mindig olyan tiszta, mint az úgynevezett „fenomenális sakrualni kristály".

Ott minden egyén jelenlétének teljességével „iskoliu-nitsziri" érzékeli a külvilágot, vagy, mint a kedvenceid mondanák „az elragadtatásig gyönyörűségesnek".

Ezen a bolygón tízezer számra vannak olyan ásványvíz források, amelyekhez hasonló tisztaságú és átlátszóságú a hozzáértők szerint Nagy Világegyetemünk semmilyen más bolygóján sem található.

Odagyűjtötték egész Világegyetemünkről a legszebb és legkülönb énekes madarakat, a szakértők véleménye szerint mintegy tizenkétezer fajtát.

Ami pedig az olyan bolygófelszíni képződményeket illeti, mint a „virágok", „gyümölcsök", „bogyók" és hozzá hasonlók, azokra nincs is megfelelő kifejezés. Elég, ha csak azt említjük meg, hogy ezen a bolygón összegyűjtötték és meghonosították Nagy Világegyetemünk majdnem összes bolygójának egész „növényvilágát", „állatvilágát" és „phoszkáliá-ját".

Ezen a bolygón mindenhol, jó fekvésű hegyszorosokban változatos belső formájú, kényelmesen berendezett barlangok vannak, némelyeket maga a Természet formálta ki, mások mesterségesek, bejáratukból elragadtató látvány nyílik, és minden megtalálható bennük, amit egy nyugodt és boldog lét megkíván megtakarítva minden lényi gondot egy olyan független kozmikus Individuum jelenlétének különböző részei számára - amilyenné a felső lényi testek válni tudnak.

Ezekben a barlangokban tehát saját választásukból élnek azok a felső lényi testek, amelyek érdemeik folytán egész Nagy Világmindenségünkből erre a szent bolygóra jöttek folytatni létezésüket.

Továbbá, ott a legjobb, a legkényelmesebb és a leggyorsabb „egolionoptik", vagy mint néha mondják, „mindenütt jelenlevő lebegőpallók" állnak a rendelkezésükre.

Ezek az egolionoptik a szent bolygó atmoszférájában minden irányban szabadon tudnak mozogni, bármilyen sebes-

seggel: még a Nagy Világmindenségünk Másodrendű Napjainak esési sebességét is el tudják érni.

Ezt az egolionopti rendszert úgy hiszem a híres Herkisszion Angyal, ma Arkangyal, külön eme szent bolygó számára találta fel.

Ezen a ponton Belzebub hirtelen elhallgatott, és ismét mély gondolkodásba merült, miközben Hasszin és Ahoun meglepve és kérdőn szemlélték. Csak egy elég hosszú szünet után fordult fejcsóválva unokája felé és így folytatta:

- Azt hiszem nagyon bölcs volna részemről, ha a kérdésedre, hogy a Mi Örökkévalónk miért örvendezteti meg oly gyakran a Purgatórium Szent Bolygóját az Ő megjelenésével, most olyan módon tudnék választ adni, hogy egyúttal többszörös ígéretemhez híven ama alapvető kozmikus törvényeket is elmagyarázhatnám neked, amelyek elve alapján a mi jelenlegi világunk létezik és fenntartja magát, mivel csakis ezt a két kérdést együttvéve lesz elég adatod arra, hogy ezt a Szent Bolygót, a Purgatóriumot el tudd képzelni és tökéletesen meg tudd érteni, ugyanakkor új fogalmakat is el tudj sajátítani a téged érdeklő háromagyú lényekről, akik a Föld-bolygón jelennek

meg.

Most mindjárt szeretném erről a szent bolygóról a lehető legvilágosabb és legrészletesebb magyarázatokat megadni, mivel előbb utóbb neked is ismerned kell azokat, mint ahogy minden felelős háromagyú lénynek, bárhol legyen is világrajövetelének helye, és bármilyen legyen is külső burkolatának formája, végül alapos tudást kell birtokolnia mindenről ami erre a szent bolygóra vonatkozik.

És ez a tudás elengedhetetlen arra, hogy e szent bolygónak megfelelő irányban törekedjék lenni, mely pontosan minden olyan háromagyú lénynek objektív célját és életokát képviseli, aki, bármily okból, magában hordja egy felső lényi test csíráját.

így hát gyermekem, először is ismét emlékeztetnem kell arra, hogy Örökkévalónk arra kényszerült, hogy megteremtse ezt a jelenleg létező egész világot.

Kezdetben, abban az időben amikor még semmi sem létezett, és a Világmindenség csak egy végtelen üres tér volt, amit az eredeti, „éternokrilnónak" nevezett kozmikus anyag

jelenléte töltött be, ebben az egész üres térben egyedül a Mi Nagyon Nagy és Legszentebb Abszolút Napunk létezett, és ez az egyetlen kozmikus tömörülés szolgált Egy-Létű Teremtőnknek, Kerubjaival és Szeráfjaival együtt, Dicsőséges Léte helyéül.

Az idő folyásának ebben a periódusában jelent meg a Mi Mindent-Fenntartó Teremtőnk számára az a kényszerítő szükség, hogy megteremtse a mi „Megalokozmoszunkat, vagyis a most létező „világot".

Kerubjaink és Szeráfjaink harmadik Nagyon Szent Énekének köszönhetően méltóak voltunk megtudni, hogy egyszer Mindenható Teremtőnk megállapította, hogy az Abszolút Napnak, amin Ő a Kerubjaival és Szeráfjaival létezett, a térfogata majdnem észrevehetetlenül, de rendszeresen csökkenőben van.

Mivel ez a megállapítás Neki nagyon súlyosnak tűnt elhatározta, hogy azon nyomban átvizsgálja az összes törvényt, ami ennek az egyedülálló kozmikus tömörülésnek létezését fenntartja. Ennek a vizsgálatnak során tárult fel először Mindenható Teremtőnk előtt az, hogy az Abszolút Nap térfogata fokozatos csökkenésének oka egyszerűen „Heropasz" volt, vagyis az Idő menete maga.

A Mi Örökkévalónk akkor mély gondolkodásba merült, mivel Isteni Megfontoltságában tisztán tudatában volt annak, hogy ha Heropasz hatására az Abszolút Nap térfogata továbbra is csökkenne, Létének ez az egyedüli tartózkodási Helye előbb-utóbb véglegesen megsemmisülne.

így hát gyermekem, Örökkévalónk kénytelen volt bizonyos ennek megfelelő intézkedéseket tenni, nehogy ez a könyörtelen Heropasz a Mi Legszentebb Abszolút Napunk végleges megsemmisülését előidézhesse.

Azután, ismét Kerubjaink és Szeráfjaink egyik szent énekének - ezúttal az ötödiknek - köszönhetően, méltóak voltunk megtudni, hogy eme isteni megállapítása után Ő Örökkévalósága teljesen egy olyan lehetőség megtalálásának szentelte Magát, ami elhárítaná ezt az elkerülhetetlen, a könyörtelen Heropasz által a törvényeknek megfelelően elrendelt véget, és hogy hosszas isteni meggondolásai eredményeképpen határozta el, hogy megteremti a mi „Megalokozmoszunkat", ami mind a mai napig létezik.

Hogy világosan meg tudd érteni, hogyan határozta el Ő Örökkévalósága, hogy a könyörtelen Heropasz végzetes hatását ártalmatlanná teszi, és hogyan tudta szándékát megvalósítani, ahhoz először is azt kell tudnod, hogy azeló'tt *a* Legszentebb Abszolút Nap egy „Autoegokrátnak" nevezett elv alapján létezett, amely szerint ama belső erők, melyek ennek a kozmikus tömörülésnek létezését tartják fenn, önállóan működtek, minden kívülről jövő erőtől függetlenül. Ez az erő-rendszer szintén ama két alapvető szent kozmikus törvényen alapult, melyek a mi teljes Megalokozmoszunkat jelenleg is fenntartják, vagyis azon a két eredeti szent kozmikus törvényen, amelyek a „szent Heptaparaparshinokh" és a „szent Triamazikamnó" nevet viselik.

Egyszer már beszéltem neked erről a két alapvető szent kozmikus törvényről, de most igyekezni fogok egy kicsit részletesebben elmagyarázni azokat.

Az első eredeti szent törvényt, a szent Heptapara-parshinokhot az objektív kozmikus tudomány a következő módon fejezi ki:

„Az erők folyása egy olyan vonalat követ, amely szabályos intervallumokban mindig eltérül, és a végeinél ismét egyesül."

E szent kozmikus törvény szerint az erők vonala hét elté-rülési ponton, vagy mint szintén mondják, hét „gravitációs központon" megy át; és a távolságot két eltérülési pont, vagy „gravitációs központ" között, a „szent Heptaparaparshinokh stopinderének" nevezik.

Eme szent törvény, minden már létező és minden újonnan megjelenő dolgon át az összes megvalósulási folyamatát a hét „stopinderének" köszönhetően valósítja meg.

Ami pedig a második eredeti kozmikus törvényt, a szent Triamazikamnót illeti, azt az objektív kozmikus tudomány a következő formában fejezi ki:

„Minden új megjelenés az előző megjelenésekből a „harnel-miatznel" révén keletkezik, vagyis összeolvadás révén, amelynek a folyamata így valósul meg: a magasabb egyesül az alacsonyabbal, hogy együtt létrehozzák a középsőt, ami ezáltal vagy az előző alacsonyabbnak magasabbjá-vá, vagy a következő magasabbnak alacsonyabbjává válik."

A szent bolygó plircatórilim

Már mondtam neked, ez a szent Triamazikamnó három független erőből áll, amelyek a következő neveket viselik:

az első, „Szurb-Otheosz", a második, „Szurb-Szkirosz", a harmadik, „Szurb-Athanatosz".

Az objektív tudomány a szent Triamazikamnó három szent erejét így nevezi:
az első, „Állítási Erő", vagy „Impulzus-Erő", vagy egyszerűen „Plusz-Erő",
a második, „Negatív Erő", vagy „Ellenállási Erő", vagy egyszerűen „Mínusz Erő",
és a harmadik, „Egyesítő Erő", vagy „Kiegyenlítő Erő", vagy pedig „Semlegesítő Erő".

A „világ teremtésére" és a „világ fenntartására" vonatkozó alaptörvények magyarázatainak ezen a részén érdekes megjegyezni, hogy azok a háromagyú lények, akik a neked any-nyira tetsző bolygón élnek, abban az időszakban amikor még nem kristályosodtak ki általános jelenlétükben a kundabuffer szerv tulajdonságának következményei, szintén kezdtek tudatossá válni a szent Triamazikamnó eme három szent erejéről, amit így neveztek:

az elsőt, „Isten az Atya",
a másodikat, „Isten a Fiú",
a harmadikat, „Isten a Szent-Lélek".

Különböző körülmények között ki is fejezték ezeknek az erőknek rejtett jelentését és a reményüket, hogy azok jótékony hatását a saját egyéniségük számára elnyerjék, a következő imákban:

"Isteni örömök, lázadások, szenvedések
"Forrásai
"Irányítsátok felénk hatásotokat

vagy pedig:

"Szent Állítás, "Szent Tagadás, "Szent Egyesítés, "Lényegüljetek át bennem "A Létem javára.

vagy pedig:

"Szent Isten, "Erős Isten, "Halhatatlan Isten, "Irgalmazz nekünk.

- És most gyermekem, hallgasd figyelmesen a következő
ket.

Miként már mondtam, kezdetben a Mi Legszentebb Abszolút Napunk kizárólag ennek a két eredeti szent törvénynek segítségével tartotta fenn magát, de akkor ezek a törvények teljesen függetlenül működtek, bármiféle kívülről jövő erő segítsége nélkül. Ezt a rendszert .Autoegokratikus-nak" nevezték.

Ám amikor a mi Mindenható Örökkévalónk elhatározta, hogy eme két szent törvény működési elvét megváltoztatja, a mindaddig független működésüket kívülről jövő erőktől tette függővé.

De mivel eme új működési rendszer elve a Legszentebb Abszolút Napon kívül álló alkalmas források létezését igényelte, ahol ezek az erők meg tudnának jelenni és ahonnan be tudnának ömleni a Jelenlétébe, Mindenható Örökkévalónk arra kényszerült, hogy megteremtse a mi létező Megalokozmoszunkat, az összes különböző skálájú Kozmosszal, és a benne levő relatíve független kozmikus képződéssel.

Ezóta viseli az Abszolút Nap létezését fenntartó rendszer a „Trogoautoegokrát" nevet.

- Miután Örökkévaló Egy-Létű Közös Atyánk elhatározta,
hogy módosítja eme még egyedülálló kozmikus tömörülésnek,

606

Dicsőséges Lénye tartózkodási helyének fenntartási és létezési elvét, legelőször ennek a két eredeti szent törvénynek magát a működését módosította, és különösképp a szent Heptaparaparshinokhét.

A szent Heptaparaparshinokh működésének ez a megváltoztatása három stopinderénél az úgynevezett „szubjektív működésüknek" módosításában állt. Az egyiknek meghosz-szabbította a törvényeknek megfelelő időtartamát, egy másikét lerövidítette, és egy harmadikban diszharmonikussá tette azt.

Hogy a harmadik és a negyedik „eltérési pont" közötti stopinder működésének biztosítsa azt a megkívánt tulajdonságot, hogy képes legyen az összes környező erő automatikus beáramlását a saját működéséhez magába abszorbeálni, Ő annak időtartamát meghosszabbította. A szent Heptaparaparshinokhnak pontosan ez a stopindere az, amit még most is a „mechanikusan-egybeeső-mdnel-inn"-nek neveznek.

Az a stopinder amelyet Ő megrövidített, az utolsó „eltérési pont" és a szent Heptaparaparshinokh folyamata egy új ciklusának kezdete között van. Ezzel az új ciklus kezdetének megkönnyítésére szánt módosítással ennek a stopindernek egy olyan működést szabott meg, amely kizárólag magának annak a kozmikus tömörülésnek működéséből származó eredmények által létrehozott külső erőknek ezen stopinder-en keresztüli beáramlásától függ, amelyben ennek az alapvető, szent törvénynek teljes folyamata létrejön.

És a szent Heptaparaparshinokhnak ezt a stopinderét még a mai napig is „szándékosan-létrehozott-mdnel-inn"-nek nevezik.

Ami pedig a harmadik olyan stopindert illeti, amelynek Ő a szubjektív hatását módosította, a sorozatban az ötödiket, amelyet „harnal-haut"-nak hívnak, annak diszharmóniája magától jött létre, egyszerűen a két másik stopinder módosítása folytán.

A szubjektív működésének ez a diszharmóniája, ami a szent Heptaparaparshinokh teljes folyamatához viszonyított relatív aszimmetriájának következménye, a következőben nyilvánul meg:

607

Ha e szent törvény beteljesítési folyamata olyan körülmények között zajlik le, amely során számos, „kívülről okozott" rezgésnek van kitéve, akkor a működése csak külső eredményeket ad.

De ha ugyanez a folyamat egy abszolút nyugalomban, bármilyen „kívülről okozott" rezgés távollétében játszódik le, akkor e stopinder működésének összes eredménye azon a tömörülésen belül

marad, ahol beteljesedik, és ezek az eredmények kívülről csak egy közvetlen és azonnali érintkezés esetében lesznek észlelhetők.

Ha a folyamat működése során ezeknek a homlokegyenest ellenkező körülményeknek egyike sincs túlsúlyban, akkor működésének eredményei általában belsőkre és külsőkre osztódnak fel.

így tehát attól kezdve az elsőrendű szent Heptapara-parshinokh törvény megvalósulása a legkisebb és legnagyobb kozmikus tömörülésekben egyaránt a stopindereinek ilyen módon megváltoztatott szubjektív hatásával játszódott le.

- Ismétlem kedves Hasszin, igyekezz komolyan magadévá tenni mindazt, ami erre a két alapvető kozmikus törvényre vonatkozik, mivel eme két szent törvénynek, és főleg a szent Heptaparaparshinokh sajátosságainak ismerete később lehetővé fogja tenni számodra, hogy minden nehézség nélkül alaposan megértsd a „világ teremtésének" és a „világ fenntartásának" összes másod és harmadrendű törvényét.

Mivel minden háromagyú lény számára, bármilyen legyen is külső burkolatának formája, eme szent törvények elmélyített ismerete kifejleszti a lehetőségét annak, hogy bármilyen tőle független - számára akár előnyös akár előnytelen - kozmikus tényező jelenlétében a saját létezése okán gondolkozzon, és elnyerje a szükséges adatokat arra, hogy megmagyarázza önmagának és elfogadja azt az úgynevezett „egyéni konfliktust", amelyet a háromagyú lényeknél általában az összes kozmikus törvény folyamatának konkrét eredményei, és a Józan logikájuk" alapján remélt, sőt, biztosan el is várt eredmények közötti ellentmondás általában felidéz, így, helyesen felbecsülve a saját jelenlétük lényegbeli jelentőségét, képesek lesznek tudatossá válni az eme általános kozmikus

megvalósulások összességében nekik igazán megfelelő helyről.

Más szóval azáltal, hogy önmagukba e két alapvető szent törvény működésének átfogó értését asszimilálják, a háromagyú lények általános jelenlétében kikristályosodnak az adatok a „szemuniranussz"-nak nevezett, minden normális háromagyú lény számára elengedhetetlen isteni tulajdonság keletkezéséhez, amiről kedvenceidnek is van egy megközelítő képzetük, és amit ők „tárgyilagosságnak" neveznek.

- így tehát kedves gyermekem, amikor a Mi Közös Mindenható Teremtőnk e két eredeti szent törvény működését módosította, Ó azok erőinek hatását az Abszolút Nap belsejéből a Világegyetem térségébe irányította, miáltal ezek a „Legszentebb Abszolút Nap Emanációivá" váltak, amit ma „Theomertmalogosznak", vagy „Isten az Igé"-nek neveznek.

Bizonyos későbbi magyarázataim világossága érdekében, muszáj itt megjegyeznem, hogy Örökkévalónk Isteni „Akarat- Ereje" a jelenleg létező világ teremtésének folyamatában csak annak egészen a kezdetén vett részt.

Azután a teremtés önmagától, automatikusan folytatódott, teljesen Isteni „Akarat- Erejének" bármilyen részvétele nélkül, kizárólag ennek a két ily módon módosított alapvető kozmikus törvénynek köszönhetően.

Ez a teremtési folyamat a következő sorrendben zajlott le:

A szent Heptaparaparshinokh ötödik stopindere új sajátosságának köszönhetően az Abszolút Napból eredő emaná-ciók a Világegyetem bizonyos meghatározott pontjain hatást gyakoroltak az eredeti kozmikus anyagra, az „éterno-krilnóra", és így, az eredeti szent törvények régi és új sajátosságainak összessége révén, bizonyos jól meghatározott tömörülésekbe sűrűsödtek össze.

Azután ezekben a meghatározott tömörülésekben, ugyanezeknek a tényezőknek, valamint a már megjelenni kezdő saját törvényeiknek, a Heptaparaparshinokhnak, a Triamazikamnónak és a kölcsönhatásuknak köszönhetően, fokozatosan elkezdett kikristályosodni mindaz, ami szükséges volt ama nagy kozmikus tömörülések megjelenéséhez, amelyek még ma is léteznek, és amelyeknek a „Második Rendű Napok" nevet adjuk.

Amikor ezek az újonnan keletkezett Napok teljesen megvalósultak, és mindkét alapvető törvény a saját működésével véglegesen kialakult bennük, a Legszentebb Abszolút Naphoz hasonlóan elkezdték a saját eredményeiket átalakítani és kisugározni, és ezek a Legszentebb Abszolút Nap emaná-cióival *a* Világegyetem terében egyesülve, a maguk során tényezőkké váltak a szent Triamazikamnó alapvető kozmikus folyamatának megvalósulásához.

Másképpen mondva:

A Nagyon Szent Theomertmalogosz a szent Triamazikamnó harmadik szent erejeként nyilvánult meg, minden egyes újonnan megjelent „Második Rendű Nap" hatásának eredményei az első szent erőként szolgáltak, és a minden egyes ilyen újonnan megjelent „Második Rendű Napra" a Második Rendű Napok teljes összessége által gyakorolt hatás eredménye szolgált ennek a szent törvénynek második szent erejeként.

Amint a szent Triamazikamnó kozmikus folyamata a Világegyetem terében ily módon létrejött, ugyanabból az eredeti éternokrilnóból fokozatosan különböző „sűrűségű" kristályosodások alakultak ki és kezdtek összegyűlni minden egyes Második Rendű Nap körül, ezzel új tömörüléseket hozván létre - és így újabb Napok jelentek meg, de ezúttal „Harmadik Rendű Napok".

Ezek azok a Harmadik Rendű kozmikus tömörülések, melyeket napjainkban „bolygóknak" nevezzük.

Az alapvető szent Heptaparaparshinokh folyamata első külső ciklusának ezen a fokán - vagyis a Harmadik Rendű Napok, vagy „bolygók" kialakulása után - és a Szent Heptaparaparshinokh módosított, ötödik, mint már mondtam „harnel-hautnak" nevezett stopindere következtében, mivel akkorra az egész folyamathoz adott kezdeti impulzus éltető erejének felét már elvesztette, működésének csak a felét nyilvánította meg saját magán kívül, és a másik felét magának tartotta meg saját működéséhez, aminek következtében, ezeken a legutóbbi, „Harmadik Rendű Napoknak" nevezett nagy tömörüléseken, vagy „bolygókon", elkezdtek felbukkanni az úgynevezett „előző megjelenések analógiái".

A szent bolygó plirgatórilim

És mivel a megvalósulások környező körülményei mindenütt az alapvető szent Heptaparaparshinokh ötödik stopinderének második sajátosságával megegyezően jöttek létre, a Heptaparaparshinokh első külső ciklusának fejlődése végére ért, és működésének teljes aktivitása ezután kizárólag a már megnyilvánított eredményeire irányult; ettől kezdve kezdődtek el bennük saját állandó átváltoztatási -„evolúciónak" és „involúciónak" nevezett - folyamataik.

Azután, ezúttal egy másodrendű kozmikus törvénynek megfelelően, amelyet „Litsvrts"-nek, vagy a „homogének tömörülése törvényének" neveznek, ezek az „előző megjelenések hasonlóságainak" hívott „relatív független" kialakulások újabb „relatív független" kialakulásokba kezdtek csoportosulni a bolygókon.

Másrészt, a szent Heptaparaparshinokhban rejlő eme „evolúciós" és „involúciós" folyamatoknak köszönhetően, az összes kis és nagy kozmikus koncentráció jelenlétében mindenféle meghatározott, sajátos szubjektív tulajdonságokkal rendelkező kozmikus anyagok kezdtek kikristályosodni és felbomlani; az objektív tudomány ezeket „aktív elemeknek" nevezi.

És eme aktív elemek evolúciójának és involúciójának eredményeinek összessége az, ami a kölcsönös táplálláson és fenntartáson keresztül megvalósítva a trogoautoegokratikus létezési elvét mindannak, ami a Világegyetemben csak létezik, létrehozza az „Iraniranomanzs" általános kozmikus folyamatát, vagyis azt, mint már mondtam neked, amit az objektív tudomány „egyetemes anyagcserének" nevez.

így tehát kedves gyermekem, ennek az új, „minden létező kölcsönös táplálása" rendszerének köszönhetően, amelyben Maga a Mi Legszentebb Abszolút Napunk vett részt, kialakult a Világegyetemben ez az egyensúly, amely többé nem ad semmi lehetőséget a könyörtelen Heropasznak arra, hogy a Mi Nagyon Nagy és Legszentebb Abszolút Napunk számára bármi váratlant előidézzen. És így a mi Mindenható Egy-Létű Teremtőnknek örök tartózkodási helyének teljessége miatti isteni aggodalmának oka egyszer s mindenkorra elmúlt.

- Itt kell felhívnom a figyelmedet arra, hogy amint ez a nagy isteni megvalósítás befejeződött, a diadalmas Kerubok és Szeráfok első alkalommal adták mindezeknek az új keletkezésű kialakulásoknak azokat a neveket, amelyek még ma is megmaradtak. Minden relatív független koncentrációt a „kozmosz" szóval illették, és hogy ezeknek a kozmoszoknak megjelenési sorrendjét egymástól megkülönböztessék, ehhez a szóhoz egy megfelelő specifikus megnevezést csatoltak.

A Legszentebb Eredeti Forrást, az Abszolút Napunkat magát, „Protokozmosznak" nevezték.

Minden egyes újonnan megjelent „Második Rendű Napot" az összes meghatározott eredményével együtt „Deutero-kozmosznak".

Minden „Harmadik Rendű Napot", amit most „bolygónak" hívunk: „Tritokozmosznak".

Ami pedig a kis, „relatív független" képződményeket illeti, amelyek ezeken a bolygókon a szent Heptaparaparshi-nokh ötödik stopindere új sajátosságának megfelelően jelentek meg, és amelyek legkisebb analógiái a Mindenség-nek, azokat „mikrokozmosznak" nevezték.

És végül, a „mikrokozmoszok aggregátumai", amelyek ezúttal a „hasonlók kölcsönös vonzásának" nevezett másodrendű kozmikus törvénynek megfelelően szintén a bolygókon koncentrálódnak, a „tetartokozmosz" nevet kapták.

És a jelenlegi világunkat alkotó kozmoszok összességét „Megalokozmosznak" nevezték.

- Kerubjaink szintén adtak neveket mindeme különböző skálájú kozmoszokból eredő sugárzásoknak és emanációk-nak, amelyeken keresztül valósul meg a Nagyon Nagy Kozmikus Trogoautoegokrát.

Ezek a mai napig is fennmaradt nevek a következők:

1. Magának a Nagyon Nagy Abszolút Napnak emanációit mint már mondtam neked: „Theomertmalogosz"-nak, vagy „Isten az Igé"-nek nevezték.
2. A Második Rendű Napok kisugárzásait: „mento-kifezoin"-nek.

A szent bolygó plirűatőrilim

3. Minden egyes különálló bolygó kisugárzását „dynamuzoin"-nak.
4. A mikrokozmoszokét „fotoinzoin"-nak.
5. A tetartokozmoszok által kibocsátott sugárzásokat „ghanbledzoin"-nak.
6. Minden egyes Naprendszer bolygói összességének kisu gárzásait: „astrolulücizoin"-nak.
7. Az újonnan megjelent Második Rendű Napok összessé géét: „polorotheoparl"-nak.

És az összes - úgy a kicsi mint a nagy - kozmikus forrásból eredő eredmények összességét „általános kozmikus Anszambluizár"-nak.

Érdekes megjegyezni, hogy a jelenlegi objektív tudománynak erre az „általános kozmikus Anszambluizárra" van egy kifejezése: „Minden a Mindenségből ered és újra visszatér a Mindenségbe".

Szintén specifikus neveket kaptak mindazok az „ideiglenes független kristályosodások", melyek a számtalan kozmoszok mindegyikén a szent alapvető törvények evolúciós és involúciós folyamata során jelennek meg. Nem fogom eme számos, minden kozmoszban kikristályosodó független „gravitációs központnak" összes nevét felsorolni; csak azokat a „meghatározott az aktív elem gravitációs pontokat" nevezem meg a kozmoszokban, amelyek a későbbi magyarázataimmal közvetlen kapcsolatban vannak - vagyis a tetartokozmoszok jelenlétében kikristályosodott „ideiglenesen független gravitációs központokat".

Ezek a tetartokozmoszokban kialakuló független kristályosodások a következő neveket viselik:

1. Protoekhari
2. Deuteroekhari
3. Tritoekhari
4. Tetartoekhari
5. Pentoekhari
6. Hexioekhari
7. Rezülzarion
8.

612
613

És most gyermekem, mindazok után amit elmagyaráztam, visszatérhetünk erre a kérdésre: miért és hogyan jelennek meg a mi Világegyetemünkben a felső lényi testek, vagy, ahogy a kedvenceid mondják, a „lelkek", és miért fordítja a Mi Közös Egy-Létű Atyánk Isteni Figyelmét pontosan ezekre a kozmikus megjelenésekre?

Valójában amikor az összes különböző skálájú kozmoszon a „kozmikus harmónia általános egyensúlyát" létrehozták és szabályozták, a tetartokozmoszokban, vagyis azokban a relatív független „mikrokozmosz aggregátumokban", amelyek a bolygók felszínén jelentek meg - ahol véletlenül bizonyos bennük meglévő adatoknak megfelelő környezeti körülményeket találtak, lehetővé téve számukra egy meghatározott időre a „szekruánó", vagy más szóval, egy „állandó egyéni feszültség" nélküli létezést - a jelenlétükben megjelent a lehetőség egy önálló automatikus mozogásra a bolygók felszínén az egyik helyről a másikra.

És amikor Örökkévaló Teremtőnk ezt az automatikus mozgásukat észrevette, akkor támadt Benne első ízben az az isteni gondolat, hogy a növekvő világ adminisztrációjában segítség gyanánt felhasználja ezt.

Ettől kezdve, Ő ezen tetartokozmoszok számára mindent úgy kezdett megvalósítani, hogy az elkerülhetetlen „okrualnó", vagyis a Heptaparaparshinokh teljes folyamatának bennük végbemenő periodikus ciklusa oly módon valósulhasson meg, hogy egyesekben közülük, az általános jelenlétük működése bizonyos módosításának köszönhetően, az új általános kozmikus anyagcseréhez szükséges eredményeken kívül azok az aktív elemek is átalakulhassanak és kikristályosodhassanak, amelyekből új, független képződményeket tudnak magukban felöltem az ezzel járó lehetőséggel, hogy elnyerjenek egy „egyéni értelmet".

Hogy ez az ideája éppen akkor támadt először Örökkévalónknak, azt szintén azok a szent himnuszok szavai tárják fel előttünk, amelyekkel Kerubjaink és Szeráfjaink most minden isteni ünnep alkalmával Teremtőnk csodálatos alkotását dicsőítik.

Mielőtt tovább mesélném, hogy mindez hogyan valósult meg, el kell mondjam, hogy az általános kozmikus Iran-iranomanzs működése oly módon lett összehangolva, hogy a

különböző kozmoszokban az átalakulásokból szerzett összes eredmény azok „rezgési minősége" alapján lokalizálódjon és hatoljon be mindenhová a Világegyetemben, és megfelelő részt vegyen mind a bolygói, mind a bolygó-felszíni képződményekben a maguk szerepét játsszák. A szabad koncentrációjuk ideiglenes helye általában az úgynevezett „atmoszférában" van, ami Megalokozmoszunk összes bolygóját körülveszi, s ezen át jönnek létre a kapcsolatok a kozmikus Iraniranomanzshoz.

így tehát az eme tetartokozmoszokra szentelt isteni figyelemnek az lett az eredménye, hogy míg a Nagyon Nagy kozmikus Trogoautoegokrát készülékeiként szolgáltak, megjelent bennük a lehetőség arra, hogy a rajtuk keresztül, mind e nagyon nagy általános kozmikus folyamat szükségleteire, mind a saját létezési folyamatuk fenntartására átváltoztatott kozmikus anyagokból - amelyeket kizárólag ama

bolygó saját átváltoztatásaiból eredő kozmikus kristályosodások képeznek, amelyen ezek a tetartokozmoszok megjelentek - olyan eredmények kezdtek megjelenni az általános jelenlétükben, mint amilyenek egy magasabb rendű kozmikus forrásból származnak, és amelyek úgynevezett nagyobb „éltető erejű" rezgésekből állnak.

Azután az ilyen rendű kozmikus eredményekből az általános jelenlétükben pontosan hozzájuk hasonló formák kezdtek felöltó'dni, először a „mentokifezoin" kozmikus anyagból, vagyis ama naprendszer napja és a többi bolygója által átalakított anyagokból, melynek határán belül ezek a tetartokozmoszok a világra jöttek; anyagokból, amelyek eljutnak minden bolygóhoz ezen kozmikus koncentrációk kisugárzásai révén.

Ily módon bizonyos tetartokozmoszok általános jelenlétét ettől kezdve két független képződmény alkotta, melyek két teljesen különböző kozmikus forrásból eredtek, és ez a két képződmény együttesen létezett, mintha az egyik a másikban volna.

így tehát gyermekem, attól kezdve, hogy ez az új felruházás teljesen befejeződött és a megfelelő módon kezdett működni eme tetartokozmoszok jelenlétében, többé nem tetartokozmosznak hívták őket, hanem a „Lény" nevet kap-

ták, ami akkoriban azt jelentette „két-természetű", és ezt a második felruházásukat a „kesszdzsan testnek" nevezték el.

Amikor azután eme „két-természetű" képződmények második teste mindent elnyert amire szüksége volt, és az ilyen rendű kozmikus megvalósulások sajátos működése végleg meghonosodott, ezek a képződmények a maguk során -ugyanazon az alapon mint az első esetben, és a működésük egy bizonyos módosítása révén -, elkezdték abszorbeálni és asszimilálni a közvetlenül a Nagyon Szent Theomertma-logoszból eredő kozmikus anyagokat és ezt követően a hasonlóságok egy harmadik fajtáját kezdték felruházni magukban.

Eme felruházásokat, amelyek a lények „legfelsőbb-szent-részeit" képezik, mi „felső lényi-test"-nek nevezzük.

Később, amikor már ezeket a „felső lényi-testeket" véglegesen felöltötték, és azok elnyerték az összes megfelelő funkciót, és mindenek felett amikor lehetővé vált az „Objektív Értelem"-nek nevezett szakrális funkció létrehozására szolgáló adatok számára, hogy kikristályosodjanak bennük -adatok, amelyek kizárólag az ilyen rendű kozmikus megvalósulások jelenlétében tudnak kikristályosodni - eme „tetartokozmoszok", vagy „lények" raszkuárnója bekövetkeztével, vagyis amikor ezek a „három az egyben" képződmények a három különböző természetükbe osztódtak, csak akkor nyerték el e „felső lényi-testek" a lehetőséget, hogy a Mi Legszentebb Abszolút Napunkkal, minden most létező dolog Okának Okával egyesüljenek, és így beteljesítsék azt a célt, amelybe a Mi Mindent-Átölelő Örökkévalónk a reményét helyezte.

- Most részletesen el kell magyaráznom neked, hogy ez a szent raszkuárnó az első tetartokozmoszoknál milyen sorrendben játszódott le, és hogy most a jelenlegi háromagyú lényeknél hogyan játszódik le.

Először is, minden bolygón a „második lényi-test", vagy „kesszdzsan test", és a „harmadik lényi-test" elválik az alapvető „planetáris testtől", és ez utóbbit a bolygón hagyván, a kettő együtt felemelkedik addig a szféráig, amely azoknak a kozmikus anyagoknak a koncentrálódási helye, amelyekből egy lény „kesszdzsan teste" felépül.

És ezek *a* „két-természetű" megvalósulások csak akkor, egy bizonyos idő elteltével esnek át a fő és végső szent raszkuárnón, amely után az ilyen rendű „felső lényi részek" saját egyéni Értelmet birtokló

független Individuumokká válnak.

Annak idején - vagyis a tsutboglitáni periódust megelőzően - ez a szent kozmikus megvalósulás a második szent raszkuárnó beteljesítése után méltóvá vált arra, hogy a Legszentebb Abszolút Nap jelenlétével egyesüljön, vagy, hogy más kozmikus koncentrációkra küldjék, ahol ilyen független Individuumokra volt szükség.

De amikor ennek a végleges szent raszkuárnónak pillanata elérkezik, és ezek az ilyen rendű kozmikus megvalósulások az Értelem szent skáláján még nem érték el a megkívánt fokot, akkor e felső lényi testeknek az említett szférában kell létezniük egészen addig, míg az Értelmüket a szükséges fokra nem tökéletesítik.

Lehetetlen itt meg nem említeni azt az objektív rémületet, amit ezek a már megvalósult felső lényi részek átélnek, akik az új kozmikus folyamatoknak Fentről előre nem látott ösz-szes eredménye következtében még nem tökéletesedtek az Értelem megkívánt fokáig.

Tény az, hogy különféle másodrangú kozmikus törvényeknek megfelelően, a „kesszdzsan lényi test" ebben a szférában nem tud sokáig létezni, és egy bizonyos idő multával fel kell bomlania akkor is, ha a benne lévő felső lényi test az Értelem kellő fokát még nem érte el. Márpedig, ez a felső lényi rész, amíg az Értelem megkívánt fokát el nem érte, rá van utalva valamilyen kesszdzsani megvalósulásra; így a második szent raszkuárnó után azonnal minden még ki nem tökéletesedett felső lényi rész egy úgynevezett „teshguekdnel", vagy „egy hasonló-két-természetű-neki-megfelelő-megvalósulást-kereső" állapotba kerül abban a reményben, hogy - amint ez a másik két-természetű megvalósulás, aki az Értelem kellő fokára tökéletesítette magát és átesik a végleges szent raszkuárnón, de még mielőtt a kesszdzsan testének gyors felbomlása elkezdődne - azonnal be tudjon hatolni ebbe az idegen kesszdzsan testbe, és ott a tökéletesedése céljából továbbra is létezni tudjon, mely töké-

letesedést minden felső lényi testnek elkerülhetetlenül végre kell hajtania.

Ez az, amiért - a szférában, ahova a felső lényi testek az első szent raszkuárnó után felemelkednek - lejátszódik az úgynevezett „lelkek külső részeinek okipakhalévi kicserélése", vagy „egy régi kesszdzsan testnek egy újra való kicserélése".

Ezzel kapcsolatban itt említeném meg, hogy erről az „okipakhalévi kicserélésről" kedvenceid egy látszólag valamennyire hasonló megjelenítést alkottak maguknak; sőt még nagyon tudós szavakat is kitaláltak rá: a „lélekvándorlást" és a „reinkarnálódást". Különben az elmúlt században e kérdés körül meg is alkották a „tudományuknak" egy új ágát, mely apránként ama számos kártékony tényezők egyikévé vált - és mind a mai napig az - amelyek összességükben a már e nélkül is elég különös értelmüket egyre inkább „shurumburumm"-á teszik, mint ahogy azt a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná.

A „tudományuk" eme „spiritizmusnak" nevezett ágának fantasztikus teóriái szerint többek között azt tételezik fel, hogy mindegyiküknek már van felső lényi teste, vagy, mint ők mondják, „lelke", és hogy ennek a léleknek örökös „rein-karnálódásokon" kell átesnie, vagyis valami olyasmin, mint ez az „okipakhalévi kicserélés", amiről éppen beszéltem.

Természetesen, ha ezek a szerencsétlenek legalább megfontolás tárgyává tették volna azt a tényt, hogy a „Tenikdoá"-nak, vagy „gravitációs erőnek" nevezett másodrendű törvénynek megfelelően, ez a lényi rész - azon ritka esetben, amikor bennük meg is jelenik -, az első raszkuárnó, vagy mint ők mondják, a lény „halála" után mindjárt felemelkedik a bolygójuk felszíne fölé, talán megértették volna, hogy a „tudományuk" eme ágának az ilyen „fantasztikus" lelkek által közöttük kiváltott állítólagos jelenségekre adott magyarázatai és bizonyítékai csak az ő tétlen képzeletük gyümölcsei, és egyben megértették volna azt is, hogy eme „tudomány" összes többi „bizonyítéka" sem más, mint Mullah Nasszr Eddin „halandzsája".

Most hallgasd meg, hogy mi történik a két első lényi testtel, a planetáris és a kesszdzsan testtel:

Az első szent raszkuárnó után a planetáris test, mivel mikrokozmoszokból áll, vagyis a bolygójuk által átalakított kristályosodásokból, a „Retarnotoltúr" nevű, másodrendű kozmikus törvénynek megfelelően fokozatosan szétmállik, és a bolygón magán bomlik fel az eredeti anyagokra, melyekből keletkezett. Ami pedig a második lényi testet, a kesszdzsan testet illeti, mivel az vagy a Tritokozmosz más koncentrációinak, vagy az adott naprendszer napjának sugárzásaiból képződött, felemelkedik az említett megfelelő szféráig, ahol a második szent raszkuárnó után a maga során fokozatosan szétbomlik, és így a kristályosodások amelyek alkotják, különböző utakon szintén visszatérnek eredeti keletkezésük szférájába.

De maga a felső lényi test, amelyet közvetlenül a szent Theomertmalogosztól eredő kristályosodások képeznek, sohasem tud felbomlani annak a naprendszernek határain belül, amelyiken az a lény született és létezett. Ennek a felső résznek mindaddig abban a naprendszerben kell maradnia, amíg az Értelem megkívánt fokáig nem tökéletesedett, az Értelemnek pontosan addig a fokáig, amely az ilyen rendű kozmikus képződményeket „irankipaekh-vé" teszi, vagyis az említett legszentebb anyagokból alkotott megvalósulások képessé válnak egy kesszdzsani kialakulástól független létezésre, és nincsenek kitéve semmilyen külső kozmikus tényező „szorongató" befolyásának.

így tehát gyermekem, kezdetben, amint ezek a kozmikus megvalósulások Értelmüket az „Értelem szent skálájának" megkívánt fokáig tökéletesítették, befogadták őket az Abszolút Napra, hogy ott a Mi Örökkévaló Teremtőnk által nekik elrendelt szerepet töltsék be.

Az egyéniség specifikus fokának meghatározását illetően tudnod kell, hogy Kerubjaink és Szeráfjaink már a kezdet kezdetén felállították az „Értelem szent meghatározóját", amely még ma is létezik, és az Értelem fokát méri, vagyis pontosabban minden kis vagy nagy kozmikus koncentrációnak az „önmagáról való tudata teljességét", és amely meghatározza úgy a „létezésük értelmének és céljának indokoltsági fokát", mint minden egyes Individuum további szerepét mindennel szemben, ami a Megalokozmoszunkban létezik.

618
619

A „tiszta Értelemnek" ez a meghatározója nem más, mint egyfajta mérőrúd, azaz egy egyenlő részekre felosztott vonal, s ennek a „mérték skálának" egyik végét az Értelem teljes távolléte jelzi, ami az abszolút „tömör nyugalomnak" felel meg, a másikat pedig az Abszolút Értelem, vagyis a Mi Hasonlíthatatlan Örökkévaló Teremtőnk Értelme.

Úgy gondolom, itt lenne jó elmagyarázni neked azon különböző természetű forrásokat, amelyek a háromagyú lények általános jelenlétében a lényi értelem megnyilvánulásaira szolgálnak.

Minden háromagyú lényben, bárhol legyen is a megjelenési helye és bármely legyen is külső burkolatának formája, a lényi gondolkodás három független fajtájára kristályosodhatnak ki adatok, és ezek eredményeinek összessége kifejezi a rá jellemző Értelmi fokot.

E három fajta lényi Értelemhez az adatok minden háromagyú lényben pontosan olyan mértékben kristályosodnak ki, amennyire ő a lényi partkdolgkötelességek révén felruházza és tökéletesíti a felső lényi részeket, amelyek nélkül az általános jelenléte nem képezne egy teljességet.

Az első és a legmagasabb ezek közül a lényi Értelmek közül a „tiszta" vagy „objektív Értelem" a felső lényi test sajátossága, és egyedül azok a lények birtokolják, akiknek jelenlétében ez a legfelsőbb rész már kialakult és tökéletesedett - és csak abban az esetben, ha ez a test a lény teljes jelenléte egyéni működésének „kezdeményezési gravitációs központjává" is vált.

A lényi Értelmek második, „okiartaitokhsá"-nak nevezett fajtája olyan háromagyú lények jelenlétében jelenhet meg, akik a második lényi testet, vagyis a kesszdzsan testet már teljesen felruházták és az függetlenül működik.

Ami pedig a lényi Értelem harmadik fajtáját illeti, az nem más, mint az az automatikus működés, amely általában minden lény jelenlétében, valamint minden bolygói lényi képződményben a kívülről jövő, megismételt sokkoknak köszönhetően játszódik le, amelyek a bennük már kikristályosodott adatok

alapján azokat a megszokott reakciókat váltják ki, amelyek az előzetes, véletlenül észlelt benyomásoknak felelnek meg.

620

Most gyermekem, mielőtt belekezdenénk egy részletesebb magyarázatába annak, hogy a felső lényi részeket hogyan ruházták fel és tökéletesítették általános jelenlétükben az első tetartokozmoszok, valamint azok, akiket később „Lényeknek" neveztek, szükséges néhány információt adnom arról a tényről, hogy mi, a Karataz bolygóról származó lények -ugyanúgy mint azok, akik a Föld-bolygón jöttek a világra -már nem vagyunk többé „polormederhtikus" - vagy, ahogy mostanában még mindig mondják „monoeniphitikus" lények - mint azok az első Lények voltak, akik közvetlenül a tetartokozmoszok átalakításaiból alakultak ki, hanem „kesztcsapmartniek" vagyunk, más szóval, majdnem fél-lények, aminek következtében a szent Heptaparaparshinokh teljes folyamata nem egészen úgy valósul meg sem rajtunk, sem a te kedvenceiden, a Föld-bolygón lakó háromagyú lényeken keresztül, mint ahogy az bennük lejátszódott. És mi azért vagyunk kesztcsapmartni lények, mert a szent Heptaparaparshinokh utolsó alapvető stopindere, amelyet jelenleg a mi Megalokozmoszunk majdnem minden lénye „szent ashagüiprotoekharinak" nevez, nem a világra jövetelünk bolygójának középpontjában van - mint általában a Megalokozmoszunk legtöbb bolygóján - hanem a mellékbolygójának középpontjában, amely a mi Karataz bolygónk számára a mi naprendszerünk általunk „Prnokh-Paiokhnak" nevezett kis bolygója, és a Föld-bolygó számára a régi töredékei, melyeket ma „Holdnak" és „Anuliosznak" neveznek.

Ennek következtében a faj fenntartására a szent Heptaparaparshinokh teljes folyamata nem egy egyedüli lényen keresztül jön létre, mint a tetartokozmoszoknál, hanem két különböző nemű lényen keresztül, akik nálunk az „aktavasz" és „passzavasz", a Földön pedig a „férfi" és „nő" nevet viselik.

Ezzel kapcsolatban tudnod kell, hogy a Megalokoz-moszunkban még létezik egy olyan bolygó is, ahol e szent Heptaparaparshinokh törvény a háromagyú lények fajának fenntartására irányuló teljes folyamatát három független lényen keresztül valósítja meg.

Neked különben is többé-kevésbé részletesen ismerned kell ezt a rendkívüli bolygót, amit „Modiktheó"-nak hívnak, és a „Protokozmosz" rendszeréhez tartozik.

621

Háromagyú lények lakják, hasonlóak a Megalokoz-moszunk többi bolygóján megjelenó'khöz és külső megjelenésükben nagyon hasonlítanak ránk, ugyanakkor az ottani lényeket a Nagy Világegyetemünkben mindenhol a számtalan külső burkolati formát felvevő háromagyú lények tökéletes ideáljának tartják, és a most létező Angyalaink és Arkangyalaink, valamint az Örökkévalónkhoz legközelebb álló szent Individuumok legtöbbje, pont erről a csodálatos bolygóról származik.

Az általános trogoautoegokratikus folyamathoz szükséges kozmikus anyagok átváltoztatása a szent Heptapara-parshinokh törvényének megfelelően rajtuk keresztül is ugyanazon elvek alapján játszódik le mint a mi, és a Földbolygót népesítő kedvenceid általános jelenlétében.

A fajuk folytatódására ez a szent törvény teljes folyamatát kizárólag három fajta lényen keresztül valósítja meg; ezért nevezik ezeket a lényeket „"triakrkomni"-eknek. És ahogy nálunk a különböző nemű lényeket „aktavasznak" és „passzavasznak" hívják - a bolygódon pedig „férfinak" és „nőnek" - a Modikhteó bolygón a különböző nemű lények a „martna", „szpirna" és „okina" nevet viselik. És bár külső ki-nézésükben hasonlóak, a belső felépítésük teljesen különbözik.

A faj folytatásának folyamata a következőképp jön létre közöttük:

A három különböző nemű lény együttesen ünnepli a „szent elmuárnót" - amit a te kedvenceid „fogamzásnak" neveznek - egy különös tevékenységen keresztül. Amikor ez a „szent elmuárnó", vagy „fogamzás" megvalósult, egy bizonyos ideig egymástól távol léteznek teljesen függetlenül; de mindegyikük meghatározott szándékos észlelésekkel és tudatos megnyilvánulásokkal létezik.

És amikor közeledik eme fogamzások eredményeinek megnyilvánulási ideje, vagy, mint a Földön

mondják a „szülés" pillanata, ebben a három rendkívüli lényben egy egymás iránti „aklonoatiszti" vágyódás jelenik meg - amit a te kedvenceid egy „szerves-fizikai vonzódásnak" neveznének. És minél közelebb jutnak ennek a lényi megnyilvánulásnak, vagy „szülésnek" pillanatához, annál jobban szorulnak egymáshoz, míg végül szinte összenőnek egymás-

sál; és ezzel egyidejűleg, egy bizonyos módon megvalósítják a fogamzásuk eredményeit.

Márpedig eme megvalósítás folyamán, ez a három eredmény hirtelen egybe olvad, és így jelenik meg a Megalokozmoszunkban egy ilyen rendkívüli felépítésű, új háromagyú lény.

És az ilyen fajta háromagyú lények egy fajta ideált képviselnek Megalokozmoszunkban, mivel már a világrajöttük pillanatában birtokolják a három lényi testet.

És ez azért van így, mivel eme lény mindegyik „termelője" - vagyis a „martna", a „szpirna" és az „okina" - külön-külön foganja meg magában a három lényi test egyikét, és az ő különleges és megfelelő létezésével segíti a szent Heptaparaparshinokhot hogy ezt a lényi testet a tökéletessé gig kialakítsa, és a „szülés" pillanatában a többivel egybeol vassza.

Különben azt is tudnod kell, gyermekem, hogy ezt a páratlan és csodálatos bolygót népesítő lényeknek a Megalokozmoszunk többi közönséges bolygóján megjelenő lényekkel ellentétben semmi szükségük nincs arra, hogy felső lényi testeiket azoknak a tényezőnek segítségével öltsék fel, amelyeket Teremtőnk a tökéletesedés eszközeinek szánt - nevezetesen a most általunk „tudatos munkának" és „ön kéntes szenvedésnek" nevezett tényezők révén.

- És most, drága Hasszin, hogy újabb részleteket adjak neked a kozmikus anyagok ama átváltoztatási folyamatáról, mely a lényeken keresztül általában létrejön, a kedvenceid általános jelenlétét veszem példaként.

Habár az anyagok átváltoztatási folyamata a faj fenntartására már sem minálunk, sem a földi háromagyú lényeknél nem pontosan úgy megy végbe, mint az első, közvetlenül a tetartokozmoszokból eredő Lényeknél, mindazonáltal kedvenceidet vehetjük példaként, mivel a Nagyon Nagy Kozmikus Autoegokrát szükségleteihez szükséges kozmikus anyagok átváltoztatási folyamata az általános jelenlétükön keresztül pontosan ugyanúgy valósul meg, mint az első tetartokozmoszoknál. Ugyanakkor szert fogsz tenni az ő különös pszichizmusuk bizonyos jelentéktelenebb részleteire vonatkozó információkra, valamint arra, hogy ők mi módon

értik és tekintik általában fő lényi kötelességüket - az általános kozmikus Iraniranomanzs folyamatának szolgálata értelmében - a saját hasuk javára pusztítva el a legnagyobb gyönyörrel az összes megvalósítást, ami a törvényeknek megfelelően és előrelátóan Megalokozmoszunk egészének jólétére lett szánva.

Ami pedig azon kozmikus anyagok átváltoztatásának sajátosságait illeti, amelyek következtében jelenleg a faj fenntartása a különféle lényeknél különbözőképpen folyik, arról egyelőre csak annyit akarok mondani neked, hogy a különbség a „szent ashaguiprotoekhari" koncentrálódási helyétől függ, vagyis azon kozmikus anyagok koncentrálódási helyétől, amelyek az általános kozmikus Anszambluizár utolsó stopinderének eredményei.

így tehát gyermekem, ismétlem: a kedvenceid mindegyike, még a kortársak is, ugyanúgy mint a Megalokozmoszunk összes többi háromagyú lénye, valójában egy a Nagyon Nagy kozmikus Trogoautoegokrátnak szentelt készülék, pontosan olyan, mint amilyenek az eredeti tetartokozmoszok is voltak, s akikből úgy a Föld-bolygó mint Nagy Világegyetemünk többi bolygóinak jelenlegi lényei származnak.

Tehát a szent Heptaparaparshinokh mindhét stopinderé-ben keletkező kozmikus anyagok mindegyikükön keresztül átalakulhatnának. És még napjainkban is, amellett, hogy a Nagyon Nagy kozmikus Trogoautoegokrát készülékeként szolgálnak, mindegyiküknek lehetősége lenne a rajta keresztül átalakuló kozmikus anyagokból kivonni mindazt, amit mind a két felső lényi test felruházása és tökéletesítése megkíván. És valóban, minden egyes háromagyú lény, aki csak világra jön a te bolygódon, saját magában minden vonatkozásban - miként a Világegyetem összes háromagyú lénye -pontos hasonlóságot mutat a teljes Megalokozmosszal.

Köztük és a Megalokozmoszunk között a különbség csak egy skálányi.

Ezzel kapcsolatban tudnod kell, hogy a kortárs kedvenceid szívesen használnak egy ki tudja honnan vett fogalmat, amelyről én magam nem tudom, hogy ösztönösen érzik-e, vagy csak egy automatikus ismétlésnek engednek, és amelyet a következő szavakkal fejeznek ki: „Mi Isten képmására vagyunk teremtve".

Ezek a szerencsétlenek még csak nem is sejtik, hogy az összes kozmikus igazságokat kifejező fogalmuk között, e kifejezés az egyetlen ami igaz.

Mivel ők valójában „az Isten képmásai". Nem annak az „Istennek", akit ők a „kurta farkú" értelmükkel megjelenítenek, hanem az igazi Istennek - ahogy néha a mi közös Megalokozmoszunkat hívjuk.

Mindegyikük, a legkisebb részletéig, a teljes Megalokoz-moszunknak egy pontos - természetesen miniatűr - képmása, és mindegyikükben megvan az összes önálló működés, amelyek a kozmikus Iraniranomanzsot, vagyis a harmonikus anyagcserét valósítják meg a Megalokozmoszban, ezáltal tartva fenn, minden dolog egységes létezését.

Ez a kifejezésük: „Mi Isten képmására vagyunk teremtve" nagyszerűen illusztrálhatja számunkra azt, hogy az „érzékelő lényi logika", vagy, mint néha szintén mondják, „fínophni gondolkodás" mennyire elfajult bennük.

Bár ez a megfogalmazás megfelel a valóságnak, ám amikor ők megpróbálják a pontos jelentését kifejezni, itt is ugyanaz történik mint általában az ő összes szóbeli megfogalmazásuknál, azaz még ha aktívan és őszintén szeretnék teljes jelenlétükkel meghatározni a róla alkotott belső képzetüket és alapvető értésüket, az ő különösen rövidlátó gondolkodásukból a legjobb esetben is csak valami ilyesmi jönne elő:

„Jó... Ha mi az „Isten képmására" vagyunk teremtve... ez azt jelenti... ez azt jelenti... hogy „Isten" hasonlít ránk, és úgy is néz ki, mint mi... Ez azt jelenti, hogy a mi „Istenünknek" ugyanúgy bajusza, szakálla, orra van, mint nekünk, és ruhát visel mint mi. S minden bizonnyal azért visel ruhát, mert szereti a szemérmességet. Nem hiába űzte ki Ádámot és Évát a Paradicsomból, amikor elveszítették azt, és elfeledkeztek a fügefalevelükről..."

Bizonyos ottani lényeknél, különösen az utóbbi időkben az „érzékelő lényi logika", vagy „fínophni gondolkodás" oly mértékben eltorzult, hogy ábrázolásaikban tisztán látják ezt az Istenüket, amint kis fésűjét a bal felső zsebéből elővesz, hogy a híres szakáiiát fésülgesse.

Kedvenceidnek ez az ő Istenükről alkotott rendkívül sajátságos fínophni lényi-ábrázolása elsősorban azoktól a

hasznamusszi „tudós" lényektől származik, akik, emlékszel még rá, Babilon városában gyűltek össze, hogy ott az ő Istenükről együttesen találjanak ki különféle káros „koholmányokat", amelyek azután a véletlen folytán e szerencsétlen bolygó egész felszínén elterjedtek - és mivel abban a korban az ottani háromagyú lények különösen „szelzelnualni" módon éltek, vagyis a háromagyú lényektől megkívánt lényi erőfeszítések szempontjából passzívan, különös mohósággal szívták magukba és asszimilálták ezeket a káros koholmányokat.

Később, nemzedékről nemzedékre szállva, e koholmányok bennük fokozatosan egy szörnyű

„logikneszteri anyaggá" kristályosodtak ki, aminek eredményeként a jelenkori háromagyú lények pszichizmusában ezt a borzalmasan eltorzult „finophni" lényi gondolkodás kezdett el működni.

És azért képzelik el maguknak az ő Istenüket nagy szakállal, mert a babiloni „tudósok" káros koholmányaikban sok minden más mellett azt is állították, hogy az ő híres „Istenük" úgy néz ki, mint egy tiszteletre méltó, hosszú lengő szakállú aggastyán.

De a te kortárs kedvenceid még ennél is tovább mentek képzelődéseikben: Istenüket „öreg Zsidóként" ábrázolják, mivel a kurta farkú értelmükben, minden szent személyiség ebből a fajból származik.

Bárhogy is legyen gyermekem, minden egyes kedvenced teljes jelenlétében minden szempontból a mi Megalokozmoszunknak egy pontos mása.

Mondtam neked egyszer, hogy bennük épp úgy mint bennünk, a fej azon speciális kozmikus anyagok összpontosulási helye, amelyek funkcióinak összessége pontosan megfelel azon funkciók összességének, amelyet a mi Nagyon Szent Protokozmoszunk az egész Megalokozmosz számára betölt.

Az anyagoknak ez a fejben lokalizált összpontosulása náluk az „agy" nevet viseli. Az „osszaniakisz" vagy „poptoplast"-ok, vagy ahogy a földi tudósok nevezik, az „agysejtek" pontosan ugyanarra rendelteitek mindegyikük teljes jelenléte számára, mint ami a rendeltetése a teljes Nagy Világmindenségünk felé ama háromagyú lények felső lényi testeinek, akik már egyesültek a Mi Legszentebb Abszolút Napunkkal - vagyis a Protokozmosszal.

Amikor a háromagyú lényeknek ezek az Értelem megkívánt fokáig tökéletesített felső lényi részei ezt az egyesülést elérték, akkor pontosan azt az „osszaniakik", vagyis az „agysejtek" funkcióját töltik be, amit a Mi Örökkévaló Közös Egy-Létű Atyánk a most létező világ megteremtésénél előkészített, amikor Ő kegyesen úgy határozott, hogy a jövőben azokat a felruházásokat - amelyek a „tetarto-kozmoszokban" független egyéniséget nyertek - saját segítségeként fogja használni a növekvő világ igazgatásában.

Továbbá mindegyiküknél az úgynevezett „hátgerincükben" helyezkedik el egy másik, „gerincvelőnek" nevezett összpontosulás, amely azokat a „tagadó forrásokat" tartalmazza, amelyek működésük során ugyanazt a szerepet tölti be az agyvelővel szemben, mint amelyet a Megalokozmosz Második Rendű Napjai töltenek be a Nagyon Szent Protokozmosszal szemben.

Meg kell jegyezni, hogy az előző korokban bolygódon a te kedvenceid tudtak valamit a „gerincvelejük" különböző részeinek sajátságos működéséről, sőt ismertek és alkalmaztak is különféle „ mechanikus módszereket" hogy annak megfelelő részeire hatást gyakoroljanak olyan időszakokban, amikor az ő kifejezésükkel élve - a „pszichikai állapotukban" -valamilyen diszharmónia tűnt fel; de apránként az ilyen fajta tudásra vonatkozó információk szintén „elpárologtak", és habár a kortárs kedvenceid tudják, hogy vannak a „gerincvelejükben" bizonyos összpontosulások, sejtelmük sincs arról, hogy ezeket a működéseket a Nagy Természet mire rendelte, és megelégedtek azzal, hogy egyszerűen a „gerincvelő idegkötegeinek" nevezzék azokat.

A gerincvelőnek ezek az idegkötegei képviselik a tagadás forrásait az „agyuk" különböző árnyalatú állításai vonatkozásában szemben, pontosan úgy, mint ahogy a Második Rendű Napok a tagadás forrásai a Nagyon Szent Protokozmosz különböző árnyalatú állításai viszonylatában.

Végül: ugyanúgy, mint ahogy a Megalokozmoszban az összes, a szent Heptaparaparshinokh folyamata során keletkezett eredmény, melyek egyrészt a Nagyon Szent Protokozmosz állításaiból, másrészt az újonnan megjelent Napok különféle árnyalatú tagadásaiból erednek, azután

már „egyesítő elvként" szolgálnak minden újonnan megjelenő és már létező dolog számára, ugyanúgy létezik kedvenceidben egy, az „agy" állításaiból és a „gerincvelő" különböző árnyalatú tagadásaiból származó összes eredmény koncentrálása számára egy megfelelő összpontosulási lokalizáció, és ezek az eredmények azután már „szabályozó", vagy „egyesítő elv" gyanánt szolgálnak mindegyikük teljes jelenlétének működésében.

Ami pedig ennek az összpontosulásnak a székhelyét illeti, mely szabályozó és egyesítő elv gyanánt szolgál a földi háromagyú lények általános jelenlétében, meg kell mondanom neked, hogy kezdetben ez a harmadik összpontosulás kedvenceidnél, miként nálunk is, egy független agy formájában létezett a „mellkas" területén összpontosulva.

De amióta a közönséges lényi életük folyamata annyira megrosszabbodott, a Nagy Természet, az általános kozmikus trogoautoegokratikus folyamathoz fűződő okok miatt kénytelen volt módosítani eme agy elhelyezési rendszerét anélkül, hogy annak tényleges működését megsemmisítené.

Vagyis ezt az előzőleg egy helyen összpontosított szervet a Nagy Természet fokozatosan kis elhelyezésekbe szórta szét az egész általános jelenlétükben, de főleg az úgynevezett gyomorszáj területén vagy epigasztrikus régióban. Ók maguk eme kis elhelyezések összességét ebben a régióban manapság „szolár plexusnak", vagy a „szimpatikus idegrendszer idegkötegeinek" nevezik.

Jelenleg ezekben az egész planetáris testben szétszórt idegkötegekben gyűlik össze az „agyuk" állítási és a „gerincvelejük" tagadási megnyilvánulásainak összes eredménye. És ezek az eredmények amint rögzítődtek az egész általános jelenlétükben szétszórt idegkötegekben, egyesítő elv gyanánt szolgálnak a további állítási és tagadási folyamatokban az agy és a gerincvelő között - ugyanúgy, mint ahogy a Megalokozmoszban a Protokozmosz állító, és az újonnan megjelent Napok különböző árnyalatú tagadó megnyilvánulási eredményeinek összessége „egyesítő erőként" szolgál a további Állítási és Tagadási folyamataikban.

így tehát, hozzánk hasonlóan, a Föld háromagyú lényei sem csupán a Nagyon Nagy Autoegokráthoz szükséges kozmikus anyagok átváltoztatására szolgáló készülékek - az

alapvető kozmikus Triamazikamnó mindhárom erejének minőségével - hanem nekik is megvan a lehetőségük arra, hogy miközben ezeket a három független forrásból jövő anyagokat magukhoz veszik, a saját létezésük fenntartásához elengedhetetlen anyagokon kívül a saját felső lényi testük felöltésére és tökéletesítésére szánt bizonyos anyagokat is asszimiláljanak.

így ezek a három különböző forrásból eredő anyagok az általános jelenlétükbe belépve számukra épp úgy mint nekünk, három fajta lényi táplálékot jelentenek az átváltoztatás számára.

Pontosabban, azok az anyagok, amelyek a „szent ashagüi-protekhariből", vagyis az alapvető szent Heptaparaparshi-nokh utolsó stopinderéből kiinduló, a Nagyon Szent Protokozmoszhoz való visszatérő, evolúciós felemelkedésük folyamán a saját bolygójuk segítségével a megfelelő felsőbbrendű bolygó-felszíni képződményekbe alakultak, további átváltoztatás céljára további átváltoztatás céljára a háromagyú lényekbe „első lényi táplálékukként" közönséges „étel" és „ital" formájában hatolnak be.

A „második forrású" anyagok, amelyek a saját Napjuk és a naprendszerük összes többi bolygójának átalakításaiból erednek és ez utóbbi sugárzásain keresztül hatják át az atmoszférát, további evolúciós átváltoztatás céljából második lényi táplálék gyanánt hatolnak beléjük, miként belénk is, azaz az általuk lélegzett „levegőként"; és a levegőnek ezen anyagai szolgálnak a „második lényi test" felöltésére és fenntartására.

Végül, az „első forrású" anyagok, amelyek számukra, éppúgy mint nekünk is, a harmadik lényi táplálékot képviselik, a „felső lényi test" felöltésére és tökéletesítésére szolgálnak.

De fájdalom, ezekkel a szent kozmikus anyagokkal kapcsolatosak ama sajnálatos eredmények, melyek szerencsétlen kedvenceid között a közönséges lényi életükbe saját maguk által bevezetett összes abnormitásból fakadóan következtek be, és még ma is folyamatosan bekövetkeznek.

Bár ezek a legmagasabb lényi táplálékot képviselő szent anyagok sohasem szűntek meg beléjük hatolni, azok - főleg a jelenkori lényeknél - már csak spontán, a tudatos szándékuk bármi részvétele nélkül teszik, és csupán olyan mennyi-

ségben, amennyi a rajtuk keresztül végbemenő átváltoztatásokhoz elengedhetetlen, amennyi az általános kozmikus Trogoautoegokrát összhangjához szükséges, valamint amennyit a fajuk

automatikus fenntartásához a Természet megkövetel.

Amikor ott a közönséges lényi létezés abnormális életkörülményei véglegesen megrögzó'dtek, aminek eredményeként minden ön-tökéletesítésre irányuló, úgy ösztönös, mint szándékos törekvés az esszenciájukból eltűnt, akkor nemcsak hogy többé nem érezték azt a szükséget, hogy ezeket a kozmikus anyagokat tudatosan magukhoz vegyék, hanem még a „felső' lényi táplálékok" létezésének és jelentésének tudását és értését is elvesztették.

Jelenleg ott kedvenceid csak az első lényi táplálékról tudnak, arról is csak azért, mert először is akarva-akaratlan muszáj ismerniük, másodszor, mert ahogy felhasználják már egy bűnös hajlammá vált, és méltányos helyet foglal el a többi gyarlóság között, amelyek jelenlétükben lassacskán a káros kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeként kristályosodtak ki.

Eddig közülük még egy sem vált tudatossá arról, hogy ez az „első táplálék" majdnem kizárólag az ő durva planetáris testük létezésének fenntartására szolgáló anyagokat foglalja magába, mely egy negatív elvet képvisel, és hogy ez az „első lényi táplálék" jelenlétük felső része számára szinte semmit sem képes biztosítani.

Ami pedig azokat a felsőbbrendű kozmikus anyagokat illeti, amelyekből egy bizonyos mennyiségnek szükségszerűen rajtuk keresztül kell átalakulnia, úgy saját fajuk, mint a közös „kozmikus Anszambluizár" általános harmóniájának fenntartására, azzal kapcsolatban kortárs kedvenceidnek nem érdemes a belső „ön-megnyugtató" istenüket zavarniuk, hiszen, mint már mondtam, ez az átalakítás teljesen spontán, bármiféle tudatos szándékuk nélkül történik bennük.

Ezen a ponton érdekes megjegyezni, hogy kezdetben, vagyis nem sokkal azután, hogy bolygód háromagyú lényeinél a kundabuffer szervet megsemmisítették, ők is ismerték ezt a két felsőbbrendű lényi táplálékot, és tudatos szándékkal használták fel azokat; sőt bizonyos lények az Atlantisz konti-

nensen, nem sokkal annak eltűnése előtt, eme felső lényi táplálékok magukhoz vételének folyamatát létezésük fő céljának tartották.

Az Atlantisz kontinens lényei akkor a második lényi táplálékot „amarlussz"-nak nevezték, ami azt jelentette „segítség a Holdnak"; és a harmadik lényi táplálékot „szent amarkhudann"-nak, ami azt fejezte ki számukra: „segítség Istennek".

Azzal kapcsolatban, hogy hiányzik kortárs kedvenceid pszichizmusából annak tudatos szükségérzete, hogy ezeket a szent kozmikus táplálékokat magukba abszorbeálják, szeretném felhívni a figyelmedet ennek egyik nagyon fontos, és számukra nagyon szomorú következményére.

Tény, hogy amikor eme felső részeik megjelenéséhez és létezéséhez szükséges kozmikus anyagok tudatos abszorbeá-lását abbahagyták, az általános jelenlétükből minden ön-tökéletesedésre irányuló törekvés eltűnt, és ezzel együtt a képesség is az úgynevezett „szándékos kontemplációra" -amely eme szent kozmikus anyagok asszimilálásának legfőbb tényezője. És attól fogva ezen anyagok megfelelő mennyiségű magához vételének és asszimilálásának biztosításához a Természetnek lassacskán alkalmazkodnia kellett, és meg kellett oldania, hogy az életük teljes folyamata során valamennyiük számára bekövetkezzenek olyan „váratlan események", amelyek a nagy Megalokozmoszunk egyetlen háromagyú lényénél sem fordulnak elő, és náluk sem kellene soha előfordulniuk.

És a szegény Természetnek ott azért kellett ezekhez az ab-normitásokhoz hozzáigazodnia, hogy ezekkel a „meglepetésekkel" kényszerítse őket arra, hogy tőlük független körülmények között bizonyos intenzív lényi tapasztalásokon eshessenek át, valamint aktív gondolkodások folyhassanak bennük, és ennek az aktív gondolkodásnak köszönhetően a felső lényi táplálékok eme nélkülözhetetlen szent részecskéinek megkövetelt átalakulása és asszimilálódása bennük automatikusan létrejöhessen.

- És most gyermekem, térjünk rá magukra az átváltozta-tási folyamatokra, amelyek mindezen kozmikus anyagoknak a Nagyon Nagy kozmikus Trogoautoegokrát általános folya-

matat szolgáló evolúciós és involúciós mozgásai során mennek végbe pontosan az olyan készülékeken keresztül, mint amilyenek a kedvenceid is. Bennük éppúgy mint bennünk -miként a Megalokozmoszunk összes, kis és nagy kozmoszában is - ezek az átváltoztatások szigorúan a két alapvető kozmikus törvénynek: a szent Heptaparaparshinokhnak, és *a* szent Triamazikamnónak vannak alávetve.

Mielőtt elmagyaráznám, hogy a háromagyú lények jelen létébe „első' lényi táplálékként" behatoló kozmikus anyagok hogyan változnak át bennük az általános kozmikus trogoautoegokratikus folyamat céljára, valamint ama lények számára, akiknek eme folyamat felé megfelelő' a hozzáállá suk, miként szolgálnak a saját felső részeik felöltésére és tö kéletesítésére; hogy minderről egy világos képet tudjál magadnak alkotni, eszedben kell tartanod, hogy a Megalokozmoszunkban végbemenő különféle trogoautoegokratikus folyamatok százával hozzák létre a különféle specifikus szubjektív tulajdonságokkal rendelkező független „aktív elemeket", és ezek az „aktív elemek" új képződményekben vesznek részt.

Bárhol legyen is ez az alapvető kozmikus Hepta-paraparshinokh hét stopinderéből eredő, különféle tulajdonságokkal rendelkező sok száz „aktív elem", azok a stopindertől függően amiből erednek hét úgynevezett „okhtapanatszakhi" osztályba osztódnak és lokalizálódnak a saját „rezgési vonzódásukat" követve. És a Megalokozmoszunk összes, már meghatározott koncentrációja, a kicsik éppúgy mint a nagyok, az ebbe a hét független osztályba tartozó aktív elemekből alakulnak ki, amelyeknek, mint éppen mondtam, megvannak a saját szubjektív tulajdonságaik. Ezeket a szubjektív tulajdonságokat, beleértve az úgynevezett „arányos éltető erejüket", elsősorban az határozza meg, hogy milyen formát öltött ama szent Heptaparaparshinokh folyamat ötödik stopinderének működése, mely a keletkezésük alatt folyt le; másodsorban azok a körülmények, amelyek között ezek az aktív elemek kialakultak, akár valamely független egyén tudatos szándékának eredményeként, akár pusztán automatikusan, egy másodrendű, a „hasonlóak vonzása és összeolvadása" nevet viselő kozmikus törvénynek megfelelően jelentek meg.

Ez a hét „okhtapanatszakhi" osztályba tartozó és hét szubjektív tulajdonsággal rendelkező sok száz aktív elem -melyek között az „éltető" és a „felbomlási" képesség a legjelentősebb - alkotja a maga összességében az alapvető általános kozmikus Anszambluizárt, amelyen keresztül valósul meg a Nagyon Nagy Kozmikus Trogoautoegokrát - ez az igazi megmentő a kérlelhetetlen Heropasz törvényszerű hatása alól.

Még azt is el kell mondanom neked, hogy a „hasonlóak vonzása és összeolvadása" nevű másodrendű kozmikus törvényt követve a Világegyetemben a mindenhol jelenlevő eternokrilnóból kialakult koncentrációk minden fajtájának első megjelenése a következőképp megy végbe:

Ha az alapvető általános kozmikus Anszambluizár mind a hét stopinderének különböző szféráiban már jelenlevő éternokrilnó részecskéi valamilyen oknál fogva összeütköznek, akkor egyesülnek, és mindenféle olyan „kristályosodásokat" eredményeznek, amelyek még semmilyen szubjektív tulajdonságot nem birtokolnak; de ha az éternokrilnó eme egyesült részecskéi történetesen olyan körülmények közé kerülnek, ahol éppen a „harnel-miatznel" folyamata játszódik le, akkor összeolvadnak egymással, és a rezgéseik természetének megfelelően alakulnak át aktív elemekbe, melyek immár jól meghatározott sajátságos tulajdonságokkal rendelkeznek.

Később, ha ezek az aktív elemek a maguk szubjektív tulajdonságaival lépnek más „harnel-miatznel" folyamatokba különböző körülmények között, akkor ugyanezen „rezgések vonzódása" törvénynek megfelelően, ismét összeolvadnak egymással, és így új tulajdonságokat elnyerve, egy másik okhtapanatszakhi osztály aktív elemébe változnak át, és így tovább...

Ezért létezik a Megalokozmoszunkban olyan sok független, a maga szubjektív tulajdonságaival rendelkező aktív elem.

És most gyermekem, ha már képes vagy megfelelően felfogni a kozmikus anyagok árváltoztatási folyamatának szakaszait a „lény-apparátusokon" keresztül, akiknek jelenlétébe ezek az anyagok „első lényi táplálék" formájában hatolnak be, akkor ezzel egyidejűleg és ugyanúgy a felső lé-

nyi táplálékok evolúciós és involúciós folyamatára vonatkozóan is megközelítő'en érteni fogsz mindent, ami a szent Heptaparaparshinokh törvényének fő sajátosságait érinti.

Amikor ezek az aktív elemek visszatérő', felmenő' evolúciójuk során, az alapvető' szent kozmikus Heptaparaparshinokh utolsó stopinderébó'l kiindulva, az ő első lényi táplálékuk formájában belépnek a „lény-apparátusok" általános jelenlétébe, már a szájukba érve elkezdenek megváltozni, s a „harnel-miatznel" nevű másodrendű törvény folyamatán keresztül, vagyis a „rezgéseik vonzódását" követve, azokkal az aktív elemekkel vegyülnek és olvadnak össze, amelyek a lények jelenlétében evolúciójuk folyamán már elnyerték a lényi Heptaparaparshinokh folyamata következő stopinderének megfelelő rezgéseket. A lények gyomrába jutva a „lényi prothoekharinak" nevezett specifikus aktív elemekbe változnak át, amelyek az alapvető szent kozmikus Heptaparaparshinokh negyedik felmenő stopindere rezgéseinek felelnek meg.

Azután az aktív elemek eme összessége, amelyek „rezgési gravitációs központja" megegyezik a „lényi prothoekharié-val", fokozatos evolúción megy át és, megint csak a „harnel-miatznel" folyamatának köszönhetően, elnyeri a megfelelő rezgési minőséget a bélvezetékben, és ekkor teljes egészében „lényi deuteroekhariba" változik át.

Majd keresztülhaladva az úgynevezett „bélvezetéken", eme meghatározott „deuteroekhari" anyagok egy része magának a planetáris testnek, valamint a helyi jellegű „harnel-miatznel" folyamatának szükségleteire lesz felhasználva, amelynek minden újonnan belépő étel a tárgyát képezi, de a másik része ugyancsak egy helyi jellegű „harnel-miatzelnek" segítségével folytatja független evolúcióját, és végül „lényi tritoekharinak" nevezett, meghatározott még magasabb rendű anyagokba változik át.

A kozmikus anyagok a „lény-apparátusok" általános jelenlétében eme ideiglenesen kristályosodó összességének, mely rezgéseiben a „lényi tritoekharinak" felel meg, fő összponto-sulási helye az úgynevezett „máj".

A „lényi Anszambluizárnak" pontosan ezen a pontján van a szent Heptaparaparshinokh „alsó mdnel-inn-je", amelyet „mechanikusan-egybeeső-mdnel-inn-nek" neveznek; ezért *a*

„lényi tritoekharikat" alkotó anyagok nem tudnak egyedül a harnel-miatznel folyamat révén függetlenül tovább fejlődni.

így tehát, az eredeti szent kozmikus Heptaparaparshinokh törvény általános működésének módosítása következtében, a „lényi tritoekharinak" nevezett anyagok összessége csak kívülről jövő erők segítségével képes további evolúcióra.

És ha ezek a „lényi tritoekharik" nem kapnak semmilyen külső segítséget ahhoz, hogy az evolúciójukat a lények általános jelenlétében tovább folytassák, akkor úgy ezen anyagoknak, mind a lényi Anszambluizár gravitációs központjaként már előzőleg eddig a fokig kikristályosodott anyagoknak mindig olyan specifikus kozmikus kristályosodásokká kell újra visszafejlődniük, amilyenek az evolúciójuk kezdetén voltak.

E a kívülről jövő segítség biztosítására a Nagy Természet a maga nagy bölcsességében a lények belső szervezetét úgy alkalmazta, hogy azok az anyagok, amelyeknek a „második lényi test" vagyis a „kesszdzsan test" felöltésére és táplálására általános jelenlétükbe szükségszerűen be kell lépniük - vagyis azon kozmikus anyagok összessége, melyet kedvenceid „levegőnek" neveznek - egyúttal az „első lényi táplálék" evolúciójához szükséges külső segítségként is szolgálhassanak.

Az aktív anyagok, amelyek ezt a „második lényi táplálékot" avagy „levegőt" alkotják, a lények jelenlétébe az orrukon keresztül lépnek be, és különféle helyi jellegű harnel-miatznel folyamatok együttes működése során fokozatos evolúción keresztülmenve a lények úgynevezett „tüdejében" változnak át „protoekhariba", de ezúttal „asztralnomi protoekhariba".

Ezeknek az „asztralnomi protoekhariknak" anyagai, amelyek a lények jelenlétébe a lények saját evolúciójához lépnek be, és amelyekben - a szent Heptaparaparshinokhnak megfelelően - még megvan az összes lehetőség egyedül a harnel-miatznel folyamata által a jelenlegi gravitációs központjukból való evolúcióra, összeolvadnak az „első lényi táplálék" anyagainak összességével, amelyek evolúciója már elérte a lényi Heptaparaparshinokh harmadik stopinderét.

Az evolúciójuk azután együtt folytatódik, és ez segíti az „első lényi táplálék" eme anyagait a

„mechanikusan-

635

egybeesó'-alsó-mdnel-inn-en" keresztüljutni és más, „lényi tetartoekharinak" nevezett specifikus anyagokba átváltozni - miközben az „asztralnomi protoekhari" maga „asztralnomi deuterekhariba" változik át.

Nos gyermekem, ezen a ponton tudok még egy példát adni neked az „Autoegokrát" és a „Trogoautoegokrát" közötti különbségre, vagyis arra, ami az Abszolút Nap létezésének fenntartására szolgáló régi „autoegokratikus" rendszer, és a Megalokozmosz megteremtése révén létrehozott „trogoautoegokratikus" rendszer között van.

Ha úgy történne az anyagok „lény-apparátusokon" keresztüli átváltoztatása a szent Heptaparaparshinokh törvénye szerint, ahogy az bizonyos stopindereinek módosítása előtt történt, vagyis, ahogy a jelen Megalokozmosz teremtése elő'tt működött, akkor miután az „első lényi táplálékot" alkotó anyagok ezekbe a „kozmosz-apparátusokba" a helyi evolúciós folyamathoz beléptek, egészen addig folytatnák felfelé haladásukat, amíg teljesen át nem alakultak meghatározott „felsőbb aktív elemekbe", bármilyen akadály vagy külső segítség nélkül, pusztán a harnel-miatznel folyamata révén. De most, mivel eme eredeti szent törvény működése függetlenről függőre változott, az anyagok evolúciója és involúciója a törvény megváltoztatott stopinderein keresztül mindig kell, hogy „kívülről jövő" és kívülről okozott megnyilvánulásoktól függjön.

Adott esetben eme kozmikus kristályosodások lényeken keresztüli „felsőbb kristályosodásokba" való teljes átváltoztatásához a külső segítséget a „második lényi táplálék" képezi, amelynek egészen más az eredete, és egészen más kozmikus eredmények megvalósítására lett rendeltetve

Majd később részletesen el fogom magyarázni neked, hogy a második és a harmadik lényi táplálék anyagainak átváltoztatása hogyan jön létre a lényeknél; de addig is tudd, hogy eme felsőbb kozmikus anyagok ugyanazon elvek alapján változnak át, mint az „első lényi táplálék" anyagai.

Most folytassuk annak tanulmányozását, hogy a szent Heptaparaparshinokh alapján az első lényi táplálék anyagainak átváltoztatása miként megy tovább a „lényi-apparátu-sok" jelenlétében.

636

így tehát, mint éppen mondtam, az első lényi táplálék fokozatosan „lényi tetertoekharinak" nevezett meghatározott anyagokba alakul át, és eme anyagok összpontosulási helye a lényeknél, így kedvenceidnél is a két „agyféltekében" van.

A két agyféltekében lokalizált „lényi tetartoekhari" egyik része módosítás nélkül használódik fel a lény planetáris testének szükségleteire; míg a másik része, amely önmagában, a szent Heptaparaparshinokhnak megfelelően, minden lehetőséget birtokol egy független, külső segítség nélküli evolúcióra, folytatja evolúcióját és ismét a harnel-miatznel folyamat révén, a lényben már jelenlévő felsőbb anyagokkal összeolvadva, fokozatosan meghatározott felsőbb „aktív elemekbe" változik át, amit „lényi protoekharinak" neveznek.

Ezeknek az anyagoknak fő összpontosulási helye a „szianurinam"; amely szintén a fejben helyezkedik el, kedvenceid a planetáris testük eme részét „kisagynak" nevezik.

A szent Heptaparaparshinokh ötödik intervalluma szerint, ezek azok az anyagok, amelyek képesek a háromagyú lények általános jelenlétének megnyilvánulásaiban egymással homlokegyenest ellenkező eredményeket létrehozni.

Ezért aztán a lényeknek eme lényi anyagok iránt mindig nagy elővigyázatosságot kell tanúsítaniuk, hogy teljességüket minden nemkívánatos következménytől megkíméljék.

A „kisagyból", eme meghatározott anyagok egy része szintén a planetáris test szükségleteire használódik fel; de *a* másik része a hát és a mellkas ideghálózatán „egy bizonyos módon" áthaladva összpontosul a hímnemű lényeknél a „herében", a nőnemű lényeknél pedig a „petefészekben", amelyek a lények általános jelenlétében a „lényi hexioekharinak" összpontosulási helyei, vagyis annak, ami az ő

legszentebb tulajdonuk. Ezzel kapcsolatban tartsd az eszedben, hogy ezt a „bizonyos módot" „trnlvá"-nak nevezik.

És csak akkor történik meg, hogy ama kozmikus anyagok, melyek evolúció céljára hatoltak be a „lény-apparátusokba", vagyis azért, hogy lehetőségük legyen az alapvető közös kozmikus anyagcsere „alsó mdnel-inn-jén" keresztüljutni, átváltoznak a kozmikus anyagoknak abba a jól meghatározott összességébe, amelynek előállítása automatikusan igazolja általánosságban minden lény létezésének értelmét és célját,

jelen esetben a földi háromagyú lényekét. A kozmikus anyagoknak ezt az összességét a Világegyetemben mindenütt „hexioekharinak" hívják.

Márpedig gyermekem, ezek a „hexioekharinak" nevezett kozmikus anyagok, melyek az első lényi tápláléknak a „lényapparátusokon" keresztüli evolúciójából erednek, a rezgésük szerint a lényi Heptaparaparshinokh utolsó stopinderének felelnek meg, és eme stopinder sajátossága szerint elérik a Heptaparaparshinokh törvényének „szándékosan-létrehozott-felső-mdnel-inn-jét". De, hogy a új felsőbbrendű anyagokba való átváltozásukat befejezzék, és hogy elnyerjék a következő magasabb fokozat életerejének rezgéseit, vagyis azt, ami a kozmikus szent Heptaparaparshinokh alapvető folyamata ötödik stopinderének felel meg, elengedhetetlenül szükségük van arra a külső segítségre, amelyet a háromagyú lények jelenlétükben egyedül azokon a tényezőkön keresztül tudnak megszerezni, amelyekről már többször is beszéltem neked, és amelyek a lényi partkdolgkötelességekben nyilvánulnak meg, más szóval azok a tényezők, amelyeket a Mi Örökkévaló Közös Teremtő Atyánk annak eszközeként kegyeskedett kijelölni számunkra, hogy általuk bizonyos tetartokozmoszok, az általános kozmikus Iraniranomanzs-nak szentelt szolgálatuk végső eredményeként, segítőkké válhassanak a növekvő világ igazgatásában. Ezek a tényezők mindmáig az egyetlenek, amelyek módot adnak a felső lényi testek felöltéséhez és tökéletesítéséhez szükséges kozmikus anyagok asszimilálására; ma azokat mi „tudatos munkának" és „önkéntes szenvedésnek" nevezzük.

Itt érdemes megjegyezni, sőt kihangsúlyozni, hogy az ösz-szes meghatározott kozmikus anyag között, mely kedvenceid általános jelenlétében kialakul és mindig megtalálható, ők egyedül az általuk „ondónak" nevezett „lényi hexioekharit" ismerik jól - mivel azzal mesteri módon hajtanak végre mindenféle „manipulációt".

Különben ez alatt a név alatt csak a hímnemű lények jelenlétében kialakuló specifikus anyagok összességének adnak jelentőséget, és a nőnemű lényekben kialakuló anyagok „végső eredményeinek" hasonló teljességét megvetik, és nevet sem adnak neki.

Mivel a lények elhanyagolták a lényi partkdolg-kötelességeik beteljesítését a jelenlétükben, ez az anyag ösz-szesség, mely az első lényi táplálék átváltozásának végső eredményeként a lények jelenlétében elkerülhetetlenül kikristályosodik, már nem kapja meg többé a szent Heptaparaparshinokhnak megfelelő külső segítséget, ami evolúciója befejezéséhez, vagyis magasabb rendű meghatározott aktív elemekbe való átváltozásához szükséges, és így elkezdett visszafejlődni azon kristályosodás felé, amelyikből az evolúciója megkezdődött.

Azóta, ezek a visszafejlődési folyamatok kedvenceid általános jelenlétében az ő számtalan „betegségeiket" kiváltó tényezővé váltak, és ezáltal egyrészt a kialakuló egyéniségüket bomlasztják le, másrészt az életük időtartamát rövidítik le.

Kedvenceid, a Föld-bolygó lényei, különösen a jelenkori lények, többé már egyáltalán nem használják fel a „lényi hexioekharikat" tudatosan, sem a saját tökéletesítésükre, sem egy hozzájuk hasonló új lény előállítására.

És így ezek a szent kozmikus anyagok bennük vagy csak a Nagyon Nagy kozmikus Trogoautoegokrát céljaira szolgálnak, anélkül, hogy akár a saját lényi tudatuk, akár a felismert egyéni vágyuk abban egyáltalán részt venne, vagy egy új hozzájuk hasonló lény önkéntelen fogamzására a képmásukra, aki számukra csak egy elszomorító eredménye a két nem azon szent anyagai összeolvadásának, amelyek a szent Triamazikamnó két ellenkező erejét képviselik, egy összeolvadás, amely azalatt megy végbe mialatt ama funkciójukat elégítik ki, amely kielégítése a

régi Rómaiak „örökségének" köszönhetően, a jelenlegi háromagyú lények fő vétkévé vált.

Sajnálatomra muszáj megjegyeznem, gyermekem, hogy ez az általános jelenlétükben már végérvényesen megrögző-dött vétkes hajlam - különösen kortárs kedvenceid számára - egy eszköze lett annak, hogy automatikusan elpusztítsa egészen a gyökeréig még az impulzusukat is, amelyek néha a jelenlétükben bizonyos háromagyú lényekhez valóban méltó megnyilvánulásokat hoznak létre, és kiváltják bennük az úgynevezett „lenni vágyást".

Ismétlem, nemcsak hogy kedvenceid, különösen a jelenkoriak, megszűntek ezeket a bennük elkerülhetetlenül kikristályosodó szent anyagokat tudatosan - a „felső részeik"

felöltésére és tökéletesítésére, valamint a Természet által előrelátott, a fajuk fenntartását szolgáló kötelességük betel-jesítésére - használni-, hanem ha ez utóbbi véletlenül be is következik, azt hatalmas balszerencsének tekintik, hiszen az azzal járó következmények szükségszerűen egy ideig megakadályozzák ó'ket az esszenciájukban már megrögzó'dött sok és különböző' bűn szabad kielégítésében.

Ennek következtében, különösen manapság, egész jelenlétükkel és minden módon arra törekszenek, hogy megakadályozzák ezt a véletlenszerű és akaratlan, de mégis szent, a Nagy Természet által előrelátott megnyilvánulást.

Az utóbbi századokban közülük sokan, akiknél a különféle „hasznamusszi tulajdonságokra" kedvező adatok másoknál erősebben kristályosodtak ki, még szakértőkké is váltak eme véletlenül létrejött szent lényi beteljesülések elpusztításának segítésében; ezeket a szakértőket ott az „angyalcsináló" névvel illetik.

Márpedig, ezt a „lényi cselekvést", amelyet kedvenceid fő vétkükké tettek, a Nagy Világegyetemünk összes különféle természetű lénye, minden isteni misztériumok legszentebbi-kének tartja.

Még számos egy- és kétagyú földi lény is, mint a „hiénák", macskák", „farkasok", „oroszlánok", „tigrisek", „vad kutyák", „békák", és rengeteg más olyan, akiknek „törvény szerinti jelenléte" semmiképp sem foglalja magába egy „összehasonlító logika" adatait, mégis, természetesen pusztán az ösztönük révén, ezt szent cselekedetnek érzik, és egyedül a Nagy Természet által ennek a szent misztériumnak szentelt időszakokban valósítják meg, azaz főként bolygójuk egy új ciklusának kezdetén, amely időszaknak a háromagyú lények mindenütt a „Nagy Szeruazár szent misztériumának dianoszkja" nevet adják; a bolygón, ami téged érdekel, ezeket a dianoszkokat „tavaszi napoknak" hívják.

- Talán még nem tudod, gyermekem, hogy mit hívnak *a* „Nagy Szeruazár szent misztériumának?

Belzebub kérdésére Hasszin így válaszolt:

- Nem drága nagyapa, még nem ismerem részletesen. Csak annyit tudok, hogy a mi Karataz bolygónkon ezeket a

dianoszkokat nagy szent ünnepnek tartjuk, és „Istent segítő dianoszknak" hívjuk. Azt is tudom, hogy amint ez a nagy ünnep elmúlt, a mi összes lényeink, az „aktavaszok" épp úgy mint a „passzavaszok", azonnal készülnek a következőre, és a misztériumot megelőző „lunia" alatt, a fiatalok és az idősek egyaránt, abbahagyják az „első lényi táplálék" magukhoz vételét, és különböző szent szertartások során mentálisan adnak hálát Közös Teremtó'nknek a létezésükért.

Még azt is tudom, hogy a két utolsó ünnepélyes dianoszk közöttünk minden család „ősatyja dicsőítésének dianoszkja-ként" ismert.

Ezért minden évben, eme dianoszkok alatt mi mindig csak terád emlékeztünk, és csak rólad beszéltünk, drága nagyapa; és mindegyikünk a teljes énjével törekedett annak az őszinte kívánságnak megnyilvánítására, hogy sorsod mindig olyan lényi életkörülményeket teremtsen számodra, amelyek segítenek értelmedet gyorsan és akadálytalanul a megkívánt szent fokra vinni, és, hogy ezáltal mihamarabb véget tudjál vetni jelenlegi „közönséges lényi létezésednek", mely neked személy szerint oly terhes.

Eme ünnepélyesen kiejtett szavak után Hasszin elhallgatott.

- Nagyon jó, gyermekem, mondta Belzebub. A Szeruazár szent misztériumáról majd akkor beszélünk, ha visszatér tünk drága Karatazunkra.

Akkor majd részletesen el fogom magyarázni hol és miként teljesül be a Szeruazár szent misztériuma a faj folytatására a „lényi hexioekhari" anyagaival, és milyen alkalommal és mi módon valósul meg a két fajta „lényi hexioekhari" ösz-szeolvadása és későbbi eredményei; az első aktív elvként változik át, a mi Karataz bolygónkon az „aktavasz", a Földbolygón pedig a hímnemű lény néven ismert „lény-apparátusokon" keresztül, és a második negatív elvként, a Karataz bolygónkon a „passzavasz", a Föld-bolygón pedig a nőnemű lény néven ismert „lény-apparátusokon" keresztül.

- Most térjünk vissza azokra a tökéletesedett „felső lényi testekre", vagy „lelkekre", akik erre a Szent Purgatórium Bolygóra jöttek, amelyről előző elbeszélésem szólt.

így tehát kezdetben, abban az időben, amikor a lényekben az összes felső lényi rész megjelent és az objektív Értelem megkívánt fokáig tökéletesedett - más szóval, amikor a szent Heptaparaparshinokh „alsó mdnel-inn-jének" megfelelően a második lényi táplálék alapján a lényekben kialakult a kesszdzsan test, és ugyanazon szent törvény „felső mdnel-inn-jének" megfelelően a harmadik lényi táplálék alapján felöltötték és tökéletesítették a „harmadik lényi testet" avagy „legfelsőbb testet" - ezek a teljesen tökéletessé vált felső lényi részek miután elváltak az alsó lényi részektől, érdemesek voltak arra, hogy rögtön egyesüljenek a Nagyon Szent Eredeti Forrással, és elkezdték betölteni a számukra előre elrendelt isteni célt.

És mindez így folytatódott egészen addig a borzalmas kozmikus eseményig amit, mint már mondtam, most „tsutboglitáni periódusnak" hívnak.

Eme általános kozmikus szerencsétlenség előtt, a bizonyos tetartokozmoszoknál és azok közvetlen leszármazotta-iknál megjelent és tökéletesedett összes „felső lényi test" közvetlenül Magával a Nagyon Szent Protokozmosszal egyesült, mivel az általános jelenlétük még az Ó számára teljesen megfelelő eredményeket valósította meg.

Egészen eddig a borzalmas kozmikus eseményig, a Legszentebb Abszolút Napból kibocsátott szent Theomertma-logosz még tiszta állapotban volt anélkül, hogy bármilyen idegen eredetű kialakulás a maga sajátos szubjektív tulajdonságaival hozzákeveredett volna, és amikor a szent Theomertmalogosz behatolt azoknak a bolygóknak az atmoszférájába, amelyeken ama szent kristályosodások keletkeztek, amelyeknek a „lény-apparátusokon" keresztül végbemenő átváltoztatása a felső lényi testek felöltésére és tökéletesítésére szolgál, ez utóbbiak pontosan azt a jelenlétet nyerték el, amit a Legszentebb Abszolút Nap szférájában való létezés feltételei megkövetelnek.

De később, az általános kozmikus katasztrófa után, amely a Legszentebb Abszolút Napot arra késztette, hogy szent Theomertmalogosza emanációinak idegen eredetű koncentrációkból eredő szubjektív tulajdonságokat adjon, ezzel ezek a szent „felső lényi testek" elvesztették annak a lehetőségét,

hogy a Nagyon Szent Eredeti Forrás szférájában való létezéshez megkívánt feltételeknek eleget tegyenek.

Az idegen eredetű koncentrációk hozzákeveredése a szent Theomertmalogoszhoz a következő, megjegyzem teljesen előre nem látott okok miatt történt:

Amikor minden egyes felső lényi test már egy független Individuum szintjéig tökéletesedett és elnyerte a saját szent Triamazikamnó törvényét, elkezd emanálni a Legszentebb Abszolút Naphoz hasonlóan, de kicsiben. Márpedig, amikor sok ilyen tökéletesedett független szent Individuum gyűlt össze a Legszentebb Abszolút Napon,

akkor eme Szent Individuumok emanációja és a Legszentebb Abszolút Nap atmoszférája között létrejött egy úgynevezett „geneo-triamazikamni érintkezés", amely e „tökéletessé vált felső lényi részek" számára az említett rémisztő szerencsétlenséget vonta magával.

Bár e „geneotriamazikamni érintkezés" eredményének hatása nemsokára összhangba jött a Mi Legszentebb Abszolút Napunknak már meglevő hatásával; mégis, attól kezdve a „szent Theomertmalogosz" emanációi szükségszerűen megváltoztak, és ennek a szerencsétlen érintkezésnek első következményei végül is számos naprendszer harmonikus mozgásában idéztek elő változást, és okoztak diszharmóniát bizonyos bolygóik belső működésében.

Akkor vált le a „Khlartumano" naprendszertől ez a híres, egészen különleges sajátosságokkal rendelkező bolygó, mely azóta magában létezik az űrben, és amely jelenleg a „Lelkiismeret-furdalás" nevet viseli.

Ez a „geneotriamazikamni érintkezés" abban állt, hogy a Legszentebb Abszolút Nap atmoszférájában ezek a felső lényi testek különböző eredetű, szokatlan rezgéseket kezdtek kisugározni, amelyek a Legszentebb Abszolút Nap emanáci-óival összeolvadva behatoltak az egész Megalokozmoszba, és elértek bizonyos olyan bolygókat, ahol a felső lényi testek továbbra is megjelentek a lényekben. És akkor elkezdtek ezek a szokatlan rezgések a szent Theomertmalogosszal átváltozni és kikristályosodni, azaz résztvenni eme lények „legfelsőbb részeinek" felöltésében.

Azóta, eme szent megvalósulások jelenléte sajátos tulajdonságokat foglal magába, annak okán, hogy a lényben, aki-

ben e szent megvalósulások felöltődnek, elkezdenek más részeinek bizonyos megnyilvánulásai belépni és beépülni eme felső' részek összességébe, rendkívül szokatlan eredményeket adva, melyeket később a „lélek teste bűneinek'" neveztek el, és még most is annak hívnak.

Ezek a furcsa eredmények az okai annak, hogy eme kozmikus megvalósulások, még azok is, amelyek tökéletesedésüket már az objektív Értelem megkívánt fokára vitték, az általános jelenlétük alapján többé már nem feleltek meg a Nagyon Szent Protokozmosz szférájában uralkodó létfeltételeknek, és attól kezdve elvesztették a lehetőségét annak, hogy érdemesnek ítéltessenek arra, hogy Vele egyesüljenek.

Amint nyilvánvalóvá lett eme felső lényi testek reménytelen helyzete, akik az értelem terén már tökéletesedve „független szent kozmikus Individuumokká" váltak, de akiknek jelenléte többé nem felelt meg a Legszentebb Abszolút Napnak, a mi Mélyen Szerető Teremtőnk, végtelen Igazságosságában és Irgalmában azonnal megtette az összes intézkedést, amit ez az elszomorító és váratlan esemény megkívánt.

Ez a súlyos esemény ezeket a Szent Individuumokat valóban reménytelen helyzetbe hozta, mivel a jelenlétükben lévő „bűnök" miatt nem tudtak többé a Nagy Mindenség Eredeti Forrásával egyesülni, és ugyanakkor mivel az Értelem szent Mértékének általuk elért foka már alárendeli őket a „Tetetzender" nevű másodrendű törvénynek, elvesztették annak lehetőségét, hogy egy közönséges bolygó felszínén szabadon éljenek.

A különböző végrehajtandó isteni intézkedések között volt az is, hogy kiválasszák a legjobb bolygót egész Megalokozmoszunkon, a felszínét különösképpen rendezzék el, és ezeknek az Értelemben tökéletesedett felső lényi testeknek további szabad létezésére tartsák fenn, hogy nekik így minden lehetőségük meglegyen magukat a jelenlétükben lévő nemkívánatos elemektől megtisztítani.

Akkor illették először a „Purgatórium" névvel ezt a Szent Bolygót, melynek szervezését és igazgatását saját kívánságára a Minden-Negyed-Fenntartója, a nagy Ark-Kerub Helkgemathiusz töltötte be, ő, aki a világ megteremtése után elsőként érdemelte ki a „szent Ankládot", vagyis

elsőként érte el az Értelemnek azt a legmagasabb fokát, melyet egy független Individuum képes elérni, bármilyen legyen is a természete, azt a fokot, mely a Mi Örökkévalónk Abszolút Értelme után a harmadik.

Habár ez a szent bolygó minden tekintetben valóban a legjobb, mint ahogy arról te magad is meggyőződhettél, és felszínén minden olyan, hogy azt bármelyik független Individuum, mint már mondtam, „iskoliunitsziri" módon észleli, vagy mint a kedvenceid mondanák „az elragadtatásig gyönyörűségesnek", mégis az ott lakó felső lényi testeknek ez egyre megy, mivel állandóan mélyen el vannak foglalva az intenzív munkájukkal, hogy magukat

megtisztítsák azoktól a nemkívánatos elemektől, melyek egyéniségükhöz egyáltalán nem tartozó okokból kerültek jelenlétükbe.

Eme szerencsétlen felső lényi testeknek, akik Értelemnek a közönséges felsőbb kozmikus Individuumok által elérhető legfelsőbb határáig tökéletesedtek, általános jelenlétében egyetlen adat van, amely időnként bennük a remény impulzusát kelti, hogy egyszer megtisztulnak, és kiérdemlik azt a boldogságot, hogy egyesülnek és egy részecskéjévé válnak ama „Nagyságnak", amelyet a Mi Mindenható Végtelenül Igazságos Közös Örökkévaló Atyánk valósít meg minden létezőnekjavára és boldogságára Megalokozmoszunkban.

- Ezen a ponton érdekes megjegyezni, hogy majdnem az összes háromagyú lény, aki csak megjelenik Megalo-kozmoszunk különféle bolygóin, vagy tudja, vagy ösztönsze-rűen érzi ennek a Purgatórium Szent Bolygójának a létezését; egyedül a te bolygód háromagyú lényei nem tudnak róla, vagy legalább is a legtöbbje azoknak, akik az Atlantisz kontinens katasztrófája előtt röviddel vagy annak eltűnése óta jöttek a világra.

Megalokozmoszunk háromagyú lényei, külső burkolatuktól függetlenül, amint elérik az önmagáról való tudat valamely fokát, mindjárt arról kezdenek álmodni, akár tudatosan, akár ösztönösen, hogy erre a szent bolygóra mennek, s így később beteljesedhessen az a boldogság, hogy ennek a Nagyságnak egy részecskéjévé válnak, amellyel előbb-utóbb minden esszenciának sorsa egyesülni.

Ami pedig azokat a háromagyú lényeket illeti, akik már elérték az önmagáról való tudatnak egy felsó'bb szintjét, ők az álmuk beteljesítésére mindig buzgón, só't örömest elfogadják azokat a kellemetlenségeket, amelyek a közönséges lényi létezésük folyamán a planetáris testük által elszenvedett nélkülözésekből erednek a jelenlétük számára, mivel már tökéletesen értik és ösztönösen érzik, hogy az „alsó lényi testük" az, ami az ő saját kozmikus szent Triamazikamnó törvényükben a minden fajtájú negatív megnyilvánulások nélkülözhetetlen forrását alkotja, és mint ilyennek, mindig negatív módon kell megnyilvánulnia az állító részükkel szemben - más szóval, eme alsó részük megnyilvánulásainak ellenkezniük kell azzal, amit a legfelsőbb lényi részük megkövetel.

Ennélfogva a planetáris test minden kívánsága nemkívánatos a felső lényi rész számára, amelyet fel kell ölteni és ki kell tökéletesíteni, és ezért van az, hogy a mi Megalokoz-moszunk összes háromagyú lénye szüntelenül könyörtelen küzdelmet vív a planetáris teste kívánságai ellen azért, hogy ezeken az úgynevezett „antagokrialni súrlódásokon" keresztül kialakuljanak benne a szent kristályosodások eme isteni rész megjelenéséhez és tökéletesítéséhez.

Ebben a szüntelen küzdelmükben, a második lényi test képviseli a kiegyensúlyozó, harmonizáló elvet, amely a saját egyéni Triamazikamnójukban, a semlegesítő forrást képviseli, ezért ez a második lényi rész a mechanikus megnyilvánulásaikkal szemben mindig közömbös marad; de az aktív megnyilvánulásaik során, az „Urdekhplifatá"-nak nevezett másodrendű kozmikus törvénynek megfelelően mindig arra törekszik, hogy azzal a kívánsággal egyesüljön amelyik az erősebb, az egymással ellentétben álló lényi részek bármelyikében legyen is az.

- Mint már mondtam neked, kezdetben, vagyis az Atlantisz kontinens katasztrófája előtt, a bolygód háromagyú lényeinek is volt egy hozzávetőleges értésük a Purgatórium Szent Bolygójáról, és akkor létezett is róla több legamoniz-mus. Az Atlantisz eltűnése után, eme legamonizmusok bizonyos töredékeit sértetlenül megőrizte néhány akkori tudós

lény, akik véletlenül túlélték a katasztrófát, és elkezdték ezeket a töredékeket nemzedékről nemzedékre tovább adni.

De később, amikor eme különös háromagyú lények pszichizmusában megjelent az az eredeti betegség, amelyet én „tudálékoskodásnak" neveztem, s ezekkel a Purgatórium Szent Bolygójáról hozzájuk eljutott töredékes

információknak eme töredékeit olyan manipulációknak vetették alá, hogy a következő nemzedék lényeinek pszichizmusában olyan képzetek és felfogások épültek fel és rögződtek meg, amelyeket a mi hasonlíthatatlan és tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk tökéletesen értékel ezzel az egy felkiáltással: „Srkhrta-zu-uurt!".

Ami pedig azokat a szent bolygóról szóló legamonizmus-okat illeti, amelyeket az ottani igazi beavatottak révén nemzedékről nemzedékre továbbadtak, azok szinte változás nélkül megmaradtak egy egészen távoli korig, azaz addig a korig, amelyet „Babilon korszakának" hívnak; de annak a szellemi megzavarodásnak következtében, amely Babilonban mindenkit magával ragadott, és mint már elmeséltem neked, a sok háromagyú lényhez méltatlan tulajdonságokkal ellátott „új kiképzésű tudós" lény miatt ezek a töredékek lassacskán eltorzultak, és végül „teljesen szétporladtak".

Annak ellenére, hogy az akkori beavatottak még aránylag normális felelős lények voltak, akik nem olyan könnyen változtatták ideáljaikat mint a kortárs lények - például olyan könnyen mint a „londoni fou-fou-klé"-k váltják a kesztyűiket -, mégis a pszichózis ami akkor hatalmába kerítette ezt az összes különös háromagyú lényt, azzal a vágyukkal, hogy minden áron megtudják van-e „lelkűk", és hogy ez a lélek halhatatlan-e, olyan erőssé és olyan széles körben elterjedtté vált, hogy a pszichizmusuknak ez a beteges szükséglete elérte és megfertőzte még az akkori igazi beavatottakat is, akik eme pszichózis befolyása alatt a Purgatórium Szent Bolygójára vonatkozó legamonizmusba beleiktattak egy olyan sü-letlenséget, hogy a mi Luciferünk farka a „tangó" színt vette fel az elérzékenyüléstől.

A fogalomzavar ami az akkori beavatott lények elméjében elhatalmasodott, szerintem a babiloni dualistáknak ama szép teóriájából eredt, mely szerint egy valamilyen másik világban létezik egy „Paradicsom" és egy „Pokol".

És pontosan ez a két kifejezés: *a* „paradicsom" és a „pokol" volt véleményem szerint az összes további „zagyva beszédnek" az oka.

Tény az, hogy a Purgatórium Szent Bolygójáról szóló legamonizmus mindkét szót, a „paradicsomot" és a „poklot" is valóban tartalmazta.

De én végeredményben nem tudom, hogy ezt a két szót, amit a babiloni dualisták használtak, ők közvetlenül a legamonizmusból vették-e át, vagy egyszerűen csak egy egybeesésről van szó.

Minden esetre a Purgatórium Szent Bolygójáról szóló legamonizmusban ezek a szavak a következő fogalmakat fejezték ki:

A „paradicsom" szó az eme bolygón uralkodó nagyszerűségre és gazdagságra vonatkozott, a „pokol" szó pedig arra a belső állapotra, amelyet az ott élő felső lényi testek átélnek, és amely egy állandó aggodalom, fájdalom és szorongás érzete.

Az egyik ilyen legamonizmusban még eme állapot okának részletes magyarázatát is megadták. Azt mondták, hogy ezek a „felső lényi testek" vagy „lelkek", akik egy hihetetlen szenvedéssel teli, tudatos munka után végre eljutottak eme szent bolygóra, amikor meglátták és megértették minden létező dolog valóságát és létének okát, és mindenekfelett ily közelről és ilyen gyakran szemlélhették a Mi Örökkévaló Közös Teremtőnket, tudatossá váltak arról, hogy a jelenlétükben lévő nemkívánatos elemek miatt még nem képesek Őt segíteni az egész Megalokozmosz javára szolgáló Nagyon Szent Feladata beteljesítésében.

így tehát gyermekem, valószínűleg ez a két szó volt az, ami az általános pszichózis által megfertőzött akkori szegény beavatottakat arra az elképzelésre vezette, hogy a jövendő „babiloni hasznamusszok" fantasztikus szép teóriája ugyanazokra a dolgokra utal csak egy kicsit részletesebben, és akkor félig tudatosan a Szent Bolygóra vonatkozó legamonizmusokba beillesztettek bizonyos részleteket ebből a fantasztikus teóriából. Majd ezek az információk nemzedékről nemzedékre szállva egyre gazdagabbak lettek az ilyen fajta cifrázatokban, amelyekre a mi kedves Mullah

Nasszr Eddinünknek csak egy szava van: „khralkanatonakhakhmar".

Annak alapján amit éppen most elmondtam, gyermekem, magad is meg tudod ítélni milyen fogalmaik és képzeteik vannak kedvenceidnek manapság arról, amit ők a „másvilág kérdésének" neveznek. Minden bizonnyal mondhatjuk, hogy ha a csirkéink hallottak volna különceidnek eme fogalmairól és képzeteiről, olyan nevető görcs vett volna erőt rajtuk, hogy még úgy is járhattak volna mint a kedvenceid, amikor „ricinus olajt" vesznek be.

Hogy jobban megérezhesd és megérthesd, valamint egyúttal jobb tündérszerű megvilágítására tudd tenni eme

két kifejezés értelmét: „tyúkok nevetése" és „ricinus olaj", a kedvenceidnek még két másik, ezúttal a „lényi hexioekhari" kérdésére vonatkozó „ultra-mesterkedéséről" is beszélnem kell, annál is inkább, mivel konkrét példán keresztül tanulmányozhatod a szent Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvénynek bizonyos sajátosságait, amelyeket már említettem.

Az Atlantisz szerencsétlensége után bizonyos ismeretek megmaradtak eme „lényi hexioekharik" eredetéről és valódi jelentőségéről, és azokat is továbbadták nemzedékről nemzedékre.

Ezeló'tt vagy harminc-harmincöttel az ő évszázadaikból, az egyik nagy kölcsönös elpusztítás! folyamatuk után a legtöbbjük - mint ahogy ez ama borzalmas túlzások után mindig történik - elkezdte a dolgokat a maguk valóságában látni, és a közönséges létezése körülményeiben kevesebb okot találni a megelégedettségre; így aztán, közülük egyesek, akik saját életük ürességét különösen erősen átérezték, és keresték a lehetőséget ennek az ürességnek betöltésére, véletlenül rábukkantak a lényi hexioekharira vonatkozó ismeret töredékeire, amelyek még megőrizték eredeti jelentésüket.

Ezek a töredékes, ám hiteles információk nagyon meggyőzően bizonyították, hogy a bennük létrejövő „hexio-ekhari", vagyis az ondó anyaga révén lehetséges az öntökéletesítés; de balszerencséjükre nem találtak útmutatást arra, hogy ehhez mit és pontosan hogyan kell tenniük.

Ekkor egyesek közülük elkezdtek gondolkodni és kitartó eró'feszítéseket tenni arra, hogy valahogyan megértsék mit kell tenniük, hogy ennek a jelenlétükben mindenképp kialakuló anyagnak segítségével dolgozhassanak az öntökéletesítésen.

Komoly megfontolásaik arra a meggyó'zó'désre vezették ó'ket, hogy az ön-tökéletesítést kétségtelenül meg lehet valósítani pusztán az önmegtartóztatáson keresztül, vagyis azáltal, hogy tartózkodnak a jelenlétükben kialakuló „ondó" nevű anyagnak a megszokott módon való kivetésétó'l, és egyesek közülük elhatározták, hogy csoportosulnak, és együtt fognak élni, hogy gyakorlatban is leellenőrizzék, vajon ezzel az önmegtartóztatással valóban el lehet-e érni az elvárt eredményeket.

Márpedig a bolygódnak eme lényei, akik elsó'ként foglalkoztak ezzel a kérdéssel, bármennyire is igyekeztek erre megoldást találni, semmire sem jutottak, és hosszú tudatos megfigyelés és intenzív aktív gondolkodás után csak a második nemzedékük volt az, aki végül kategorikusan megértette, hogy ez valóban lehetséges, de kizárólag a lényi partkdolgkötelességek szüntelen megvalósításának feltételével. És azok, akik úgy ennek, mint a két következő' nemzedéknek lényei közül komolyan ennek a feladatnak szentelték magukat, a várt eredményeket valóban el is érték.

De a negyedik nemzedéktől kezdve, azok a lények, akiket ez a kérdés még érdekelt, már nem az esszenciájuk meggyőződése alapján voltak a követői, hanem az „imitációnak" nevezett tulajdonság révén, mely akkorra a háromagyú földi lények velejárójává vált, és mégis ők is együtt éltek, és tették úgymond ugyanazt.

Ettől a kortól kezdve egészen napjainkig e módszer „hívői" továbbra is automatikusan különálló csoportokba szervezik magukat, néha különböző elnevezésű tekintélyes szektákat alkotva, és céljukat még mindig ugyanerre az „önmegtartóztatásra" alapozva élnek együtt, mindentől távol eső, elszigetelt közösségekben.

A helyeiket ahová a közös létezésre visszavonulnak „kolostornak", és az ilyen szektákhoz tartozó lényeket pedig „szerzetesnek" hívják.

A szent bolygó plircatórilim

Manapság ott rengeteg ilyen kolostor létezik, és valóban, az oda elvonuló számtalan „szerzetes" szigorúan tartózkodik attól, hogy a benne kialakuló „lényi hexioekharit", vagy „ondót" a szokásos módon kivesse, de természetesen az önmegtartóztatásuk soha semmilyen értelmes eredményt nem ad; mégpedig azért, mert e szerencsétlen kortárs „szerzeteseknek" az agyában még annak a gondolata sem fordul meg, hogy habár valóban lehetséges az öntökéletesítés a hexioekhari anyaga révén, az csak akkor

valósulhat meg, ha a második és a harmadik lényi táplálékot tudatosan veszik magukhoz és tudatosan asszimilálják - ami csakis azok számára lehetséges, akik már jelenlétük összes részét rászoktatták a két „szent lényi partkdolgkötelességnek", a „tudatos munkának" és az „önkéntes szenvedésnek" tudatos beteljesí-tésére.

Különben talán igazságtalan azt mondani, hogy ezek a „szerzetesek" semmilyen „értelmes eredményt" nem érnek el: mert kétfélét is megszereznek.

Hogy megérthesd e kortárs szerzetesek önmegtartóztatása miért hoz létre kétfajta eredményt, még egyszer el kell ismételnem, hogy az alapvető szent Heptaparaparshinokh törvénye szerint, ha Megalokozmoszunk bármilyen kis vagy nagy képződménye az evolúciós folyamata során nem kapja meg a megkívánt külső segítséget amikor a szent Heptaparaparshinokh két mdnel-inn-jén átmegy, akkor kénytelen az evolúciója előtti állapotába visszafejlődni.

Természetesen ez ugyanúgy fennáll erre a meghatározott kozmikus anyagra, mely ezeknek az önmegtartóztatást gyakorló földi „szerzeteseknek" jelenlétében alakul ki.

így tehát gyermekem, mivel ezek a földi szerzetesek, különösen a jelenkoriak, már képtelenek szándékosan elősegíteni ennek az anyagnak későbbi evolúcióját, mely bennük elkerülhetetlenül kialakul az első lényi tápláléknak rendszeres magukhoz vétele révén - vagyis mivel az általános jelenlétükben már sem szándékosan, sőt önkénytelenül sem valósítanak meg semmilyen lényi partkdolgkötelességet - és mivel ugyanakkor nem vetik ki a Természet által előre látott normális módon, ez az anyag kénytelen visszafejlődni bennük.

650
651

A mindenségró'l És mindenről

És a lényi hexioekharinak, vagy „ondónak" involúciós folyamata során megjelenő számos átmeneti anyag között létrejön egy sajátságos anyag, amely kétfajta hatást tud gyakorolni a lények planetáris testének általános működésére.

Ennek a sajátságos anyagnak egyik fajta hatása abban áll, hogy elősegíti a „karatziagának", vagy, mint ott mondják, a „zsírnak" túlzott felhalmozását. És a második, a planetáris testükben az úgynevezett „poizoninoszkiri rezgések" megjelenését és továbbterjedését segíti elő.

Az első esetben ezek az önmegtartóztatást gyakorló földi „szerzetesek" oly rendkívüli módon „elhájasodnak", mint mondják, hogy tényleg meg lehet találni közöttük az elhízás olyan szomorú példáit, hogy még az olyasfajta lényeken is túltesznek, amelyeket kifejezetten a planetáris testük zsírjának növelésére hizlalnak fel, és amelyeknek a „sertés" nevet adják.

A második esetben pont ellenkezőleg, ezek az önmegtar-tóztató szerzetesek olyan „véznává válnak mint egy keszeg", mint mondják, és a „poizoninoszkiri rezgéseik" beható hatása főleg az általános pszichizmusukon lesz érezhető, amely élesen kettőssé válik, két homlokegyenesen ellenkező jellegű megnyilvánulással: az egyik, a külső, mutogatásra szánt és körülöttük mindenki számára észlelhető; a másik, a belső, elrejtett, amelyet az ottani közönséges lények, különösen a jelenkoriak, már egyáltalán nem tudnak sem észlelni, sem megállapítani. Más szóval, ezek a „poizoninoszkiri szerzetesek" a külső, nyilvánvaló megnyilvánulásaikban „elsőrendű álszentek", és a belső, mások előtt eltitkolt megnyilvánulásaikban pedig, mint kedvenceid mondanák, „cégéres cinikusok", szintén a legnagyobb rangúan.

Ami pedig az okát illeti annak, hogy egyes ilyen szerzeteseknél a hexioekhari involúciós folyamata a zsír felhalmozódása helyett poizoninoszkiri rezgéseket vált ki, arra van ott egy nagyon részletes „teória", amit egy bizonyos „katolikus szerzetes" már több évszázaddal ezelőtt kidolgozott. Ő egyértelműen bizonyította, hogy ez annak tudható be, hogy ezek a „csont és bőr" szerzetesek, fiatalkori éveikben buzgón foglalatoskodtak azzal, ami a földi fiatalok arcára még a

jelenkori orvostudomány által is jól ismert „pattanásokat" kelti.

Hogy jól el tudd képzelni és teljesen meg tudd érteni a jelentőségét az efféle önmegtartóztatásnak az ottani

kortárs szerzetesek körében, még közölnöm kell veled az utolsó ott tartózkodásom alatt szerzett meggyőződésemet, miszerint kizárólag a hexioekharik eme involúciós folyamata eredményeinek köszönhetően ezeknél a szerencsétlen önmegtartóz-tató szerzeteseknél, a kundabuffer szerv tulajdonságai különféle következményeinek kikristályosodása sokkal köny-nyebb lett, és ezáltal megnövekedett.

Elbeszélésének ezen a pontján az űrhajó egyik szolgálója félbeszakította Belzebubot, egy „leitutsanbrosszt" nyújtva át neki. Ő azt a füléhez tette, hogy meghallgassa a tartalmát.

652
653

HARMADIK KÖNYV

Negyvenedik fejezet

Belzebub elmeséli hogyan ismerték meg és felejtették el az emberek a Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvényt

M

IUTÁN Belzebub meghallgatta a „leitutsanbrosszt" amit átadtak neki, Hasszin ismét odafordult hozzá és így szólt:

- Drága Nagyapa! Légy szíves segíts nekem megoldani egy ellentmondást, amit nem értek és ami nincs összhangban az én logikus szembesítéseimmel.

Amikor a Purgatórium Szent Bolygójáról szóló magyarázataidat elkezdted, azt adtad feladatként, hogy jól fogjak fel mindent, amit csak mondasz anélkül, hogy bármit is kihagynék, és azt is hogy az „aktív gondolkodásom" intenzitását állandóan tartsam fenn, hogy ezáltal mindkét alapvető' szent kozmikus törvény összes részletére vonatkozó helyes fogalmak kialakulásához szükséges adatok teljesen ki tudjanak kristályosodni bennem. Összes magyarázatod folyamán tényleg igyekeztem ezt megtenni, és úgy tűnik, hogy számomra a szent kozmikus törvények olyan tisztává váltak, hogy azokat még könnyen el is tudnám magyarázni valaki másnak is.

Mindenesetre, már jól el tudom képzelni magamnak a Triamazikamnó szent törvényét, mindhárom független szent erejének sajátosságaival; erró'l saját esszenciám számára ki-elégító'en tudatossá váltam. Ami a szent Heptaparaparshinokh törvényének bizonyos részleteit illeti, amelyek nekem kevésbé fontosnak tűnnek, azok az értelmem számára még kicsit homályosak, de remélem, hogy továbbra is aktívan gondolkodva, sikerülni fog azokat is megértenem.

Ugyanakkor, miközben igyekeztem alaposan asszimilálni e szent törvényeket, tisztán éreztem, hogy nagyon komplikáltak, és hogy ezeket nehéz „teljesen" megérteni. Akkor hirtelen felmerült bennem egy kérdés, ami nagyon meglepett, és ami azóta is nyugtalanít és érdekel: „Miként lehetséges az, hogy a Föld-bolygón megjelenő és ott élő háromagyú lények nemcsak hogy képesek voltak megérteni ezeket a

szent kozmikus törvényeket, hanem az őket körülvevő kozmikus eredményekben is meg tudták figyelni azokat, habár elbeszélésed alapján azt a benyomást kaptam, hogy a második transzapalni perturbáció óta felelős korukra, az abnormális „oszkiánójuk" folytán, mindegyikük csupán egy „automatikus értelemmel" rendelkezik? Márpedig amikor próbáltam megérteni ezt a két szent kozmikus törvényt, teljes esszenciámmal meggyőződtem arról, hogy egyedül ezzel az értelemmel ez lehetetlen.

Miután ezt mondta, Hasszin egy kérdő és kíváncsisággal teli tekintetet vetett szeretett Nagyapjára.

Belzebub egy kicsit gondolkodott, azután így szólt:

- Jól van, kedves gyermekem, megpróbállak ettől a nagyon érthető zavartól megszabadítani.

Azt hiszem már mondtam neked, hogy habár eme perturbáció óta majdnem az összes földi háromagyú lény, az abnormálisán létrehozott közönséges életkörülmények folytán már csak egy „automatikus értelmet" birtokol, mégis megesik néha, hogy ezt a közös sorsot egyesek közülük véletlenül elkerülik, és a náluk szokásossá vált „automatikus értelem" helyett a Megalokozmoszunk összes háromagyú lényére jellemző, igazi „objektív lényi értelem" alakul ki bennük.

Ritkák az ilyen kivételek, főleg az utóbbi évszázadokban; de mégis, ismétlem, néha előfordulnak.

Hogy többé-kevésbé el tudd képzelni és meg tudd érteni hogyan jönnek létre közöttük ilyen kivételek, mindenekelőtt emlékezned kell arra, hogy bár amióta a kundabuffer szerv tulajdonságának következményei elkezdtek bennük kikristályosodni az értelmük teljesen automatikussá vált, mégis mindegyikük jelenléte mindig, egészen a mai napig, már a születésétől és a kialakulásától kezdve magába foglalja az összes lehetőség csíráját ahhoz, hogy felelős lénnyé alakulá-

suk során kikristályosodjanak ama lényi adatok, amelyek később az „objektív értelem" megjelenésére és működésére szolgálhatnak - értelem, amelyet az összes különböző természetű és külső formájú háromagyú lénynek birtokolnia kellene, és amely nem más, mint „magának az Istenség Esz-szenciájának képviselője".

A szó objektív értelmében vett legnagyobb szerencsétlenség abban rejlik - amit már magad is „ösztönszerűen" megsejtettél, mint azt a feltett kérdésedből, és főleg az oszkiánóra tett utalásodból észreveszem -, hogy annak ellenére, hogy ezek a lehetőségek a születésükkor valóban megvannak bennük, alighogy elhagyták az anyaméhet - a környezetükben lévő már felelős korú lények közönséges létezési folyamatába bevezetett rendellenességeknek köszönhetően -, már az első napjaikban e saját használatukra kitalált káros módszer makacs befolyása alá esnek, vagyis egy afféle oszkiánónak, amiről már beszéltem, s amit ők „nevelésnek" neveznek.

Következésképp, annak lehetősége hogy szabadon kifejlődjön mindaz, amit az „objektív lényi értelem" létrejötte megkövetel ezeknél a szerencsétlen újonnan megjelent, még egészen ártatlan lényeknél fokozatosan elkorcsosul, majd végül az úgynevezett „előkészítési kor" időszaka alatt egyszer s mindenkorra eltűnik.

így később, amikor ezek a fiatal lények elérik a „felelős kort", az „esszenciájuk gravitációs központjában" az „objektív értelem" helyett, amit meg kellene szerezniük, csak automatikusan észlelt, mesterséges sőt, megtévesztő benyomások különös halmazát birtokolják, amelyeknek bár semmi közük sincs az szellemmel áthatott lényi részeik lokalizációihoz, mégis kapcsolatba kerülnek az általános jelenlétük önálló működéseivel.

Ennek eredményeképpen nemcsak az életük teljes folyamata zajlik le automatikusan, hanem a planetáris testük majdnem egész működési folyamata is nemsokára kizárólag véletlenszerű, ugyancsak automatikusan észlelt külső benyomásoktól válik függővé.

Nagyon ritka esetekben fordul elő, hogy kedvenceid közül valaki elérve a felelős kort, tényleg birtokolja az igazi, „tiszta értelmet", amely a felelős háromagyú lényeket jellemzi.

Ez általában így történik:

Például az ilyen újszülött lények egyike, amint elhagyta az anyai mehet, további kiképzése során olyan külső

körülmények között találja magát, ahol valamilyen okból mindazok a rendellenességek, amelyekkel e szerencsétlen bolygó háromagyú lényeinek külső lényi életfolyamata színültig tele van, őt nem érintik, vagy semmilyen káros hatással nincsenek rá. így benne erre a „tiszta értelem" elnyerésének lehetőségére kapott csírának nincs ideje rá, hogy a kiképzési folyamat alatt egészen a gyökeréig elsorvadjon.

Továbbá néha az is előfordul, hogy ilyen aránylag normális körülmények között, egy fiatal háromagyú lény a felelős életre való felkészülése során segítséget talál egy felelős vezetőben, egy olyan háromagyú lényben, akit - természetesen a véletlen folytán - ugyanígy képeztek ki, és akinek ébrenléti tudata működésében a lényi partkdolgkötelességek gyakori megvalósításának köszönhetően már részt vesznek a tudatalattijában sértetlenül megmaradt, az „objektív lelkiismeret" isteni impulzusának kiváltására szolgáló adatok.

Márpedig, ez a vezető teljes lényével felismerve eme új lénnyel szemben magára vállalt felelősség jelentőségét és fontosságát, aki éppen csak elérte előkészítési korát az említett körülmények között, elkezdi teljesen pártatlanul és lelkiismeretének megfelelően megteremteni az ő oszkiánójához megfelelő benyomások felfogásához szükséges számos külső és belső tényezőt arra, hogy általános jelenlétében kikristályosodjon az összes olyan adat, amelyek összessége tudja egyedül megadni egy háromagyú lénynek felelős kora elértével a „szvolibrunolni" képességet, vagy mint kedvenceid mondanák, *a* „képességet nem azonosulni külső dolgokkal, és nem a hatásuk alatt lenni az elkerülhetetlenül őbenne lévő szenvedélyein keresztül". Ugyanis egyedül az eme adatok által kiváltott lényi impulzusok teszik számára lehetővé, hogy az őt környező kozmikus eredményekben lejátszódó összes igazi jelenséget szabadon és tárgyilagosan figyelje meg.

Itt alkalomhoz illő volna megjegyezni, hogy Megalokoz-moszunk összes bolygóján, ahol csak megjelennek és léteznek háromagyú lények, meg lehet találni ugyanazt a gyakran elismételt szentenciát ami így hangzik:

„A Mi Közös Örökkévaló Atyánk egy háromagyú lénynek csupán a Teremtője. Azonban az esszenciájának igazi megteremtője az előkészítő kora alatti „oszkiánotszere" - vagyis az, akit kedvenceid a Föld-bolygón „nevelőnek" vagy „mesternek" neveznek.

így tehát ott néha előfordult - még ez utóbbi századok során is -, hogy kedvenceid egyike, amikor elérte a felelős kort, az említett módon már teljesen előkészítve a külső észlelések befogadására, a környező kozmikus eredményekben megállapít valamilyen törvényszerinti sajátosságot, és elkezdi azt minden oldaláról tanulmányozni. Amikor azután kitartó erőfeszítések árán eljut valamilyen objektív igazsághoz, beavatja környezete hasonló lényeit ebbe az igazságba.

Most pedig gyermekem hallgasd meg, miként jöttek rá ezek a különleges háromagyú lények a szent Heptapara-parshinokh alapvető kozmikus törvényére, és hogyan lett az információk teljessége, mely a régi idők bizonyos lényeinek birtokában volt egészében, részletesen, nemzedékről nemzedékre továbbadva, bolygód összes háromagyú lényének olyan tulajdonává, ami számára ezt a tudást elérhetővé teszi, - és hallgasd meg azt is, hogy az ő különös pszichiz-musukkal mit sikerült mindebből csinálniuk.

Szeretném a történelmi sorrendet követve a lehető legrészletesebben elmagyarázni neked, miként jöttek ennek a szent törvénynek tudatára és azt hogyan felejtették el fokozatosan, mivel ezek a magyarázatok fölöttébb segíteni fognak tisztázni azt, amit te az értelmedbe még tökéletlenül megelevenített „kevésbé fontos részleteknek" neveztél. Továbbá, így meg fogod tudni, hogy még napjainkban is akadnak kedvenceid között néha igazi tudós felelős lények, akiknek pártatlan és szerény tudatos erőfeszítései képesek volnának az igazi objektív tudományt lassacskán életre kelteni és kifejleszteni, még ezen a szerencsétlen bolygón is, feltéve hogy a többi háromagyú lény többé-kevésbé normálisan élne; s ez megadhatná nekik azt a jólétet, amelyet Megalokozmoszunk összes többi bolygójának háromagyú lényei már régóta kiérdemeltek és élveznek.

Kezdetben, abban a korban, amikor e bolygó háromagyú lényei még magukban hordták a kundabuffer szervet, termé-

szetesen szóba sem jöhetett, hogy a földi lények bármilyen kozmikus igazságról is tudomást szerezhetnének.

De később, amikor jelenlétükből már eltávolították ezt a kártevő szervet, és ennek következtében pszichizmusuk felszabadult, és mondhatnánk, „egyénivé" és a sajátjukká vált, pontosan akkor jelent meg az összes baj, melyeket a „viszonylag értelmes" lényi gondolkodásuk váltott ki.

Az első alkalom, amikor kedvelt háromagyú lényeid a szent Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvényét észlelték, és arról teljes jelenlétükkel tudatossá váltak, az Atlantisz kontinensen történt, abban a korban, amikor bizonyos lények - mint már meséltem, emlékszel? -megértették, hogy a jelenlétükben „valami helytelen" történik, és ugyanakkor arra is rájöttek, hogy vannak bizonyos lehetőségeik arra, hogy megsemmisítsék ezt a „valami helytelent", és olyanná váljanak, amilyennek lenniük kellene.

Éppen ebben a korban történt az, hogy míg egyesek közülük megfigyelték ezeket az általános jelenlétükben végbemenő, értelmes lényi gondolkodás alapján „abnormális" működéseket és próbáltak rájönni annak okaira, valamint minden lehetséges módon megtalálni a lehetőséget, hogy azokat eltávolítsák magukból, ezalatt az igazi tudomány számos ága rendkívül magas szintet ért el.

Azok között, akik komolyan foglalkoztak azzal, amit akkor „az értelem legalapvetőbb tevékenységének" hívtak, volt egy „Theopháni" nevű földi háromagyú lény, aki elsőként rakta le azokat az ésszerű alapokat, amelyekből az igazi tudománynak ez az ága kibontakozhatott.

Mint később véletlenül megtudtam, ez a Theopháni, egyszer amikor egy márványlapra egy bizonyos „patetuknak" nevezett növény kivonatából, fenyőgyantából, és a híres „khenoni kecske" tejszínéből álló keveréket öntött ki szárítani, hogy megkeményedve abból egy étkezések utáni rágcsá-lásra szánt masztix legyen, rájött, hogy bármilyen mennyiséget bármi módon önt is a márványlapra, az mindig ugyanúgy keményedik meg, és miután teljesen kihűlt, mindig egy hét különálló sík felszínnel határolt formát ölt fel.

Ez a váratlanul megállapított tény nagyon meglepte Theophánit, és felkeltett benne egy intenzív vágyat, hogy e

törvényszerű jelenség neki még ismeretlen alapvető okát értelme számára tisztázza, és így elkezdte megismételni ugyanezt az eljárást, de ezúttal egy tudatos céllal.

Már kutatása kezdetétől fogva más tudósok, Theopháni barátai, akikkel felfedezéseit és kísérleteit megosztotta, szintén nagy érdeklődést tanúsítottak kutatásai iránt és a továbbiakban részt is vettek benne.

Hosszas és részletes kutatás után, bolygód háromagyú tudós lényeinek ez a csoportja ismerte fel először és győződött meg kategorikusan arról, hogy majdnem az összes körülöttük megnyilvánuló, megvalósulási folyamatukban levő kozmikus eredménynek, melyet a lények szervei ilyen vagy olyan meghatározott formában észlelnek, külső átmeneti állapotaik során mindig hét független aspektusa van.

És eme néhány tudós háromagyú lény munkájának eredményeként egy majdnem normális tudomány-ág jelent meg és fejlődött ki az Atlantisz kontinensen „tazalurinono" név alatt, ami ezt jelenti: „minden teljes jelenség hét aspektusának tudománya".

Amikor azonban ez a kontinens megsemmisült, az igazi tudomány ezen ágának még a nyoma sem maradt meg olyannyira, hogy hosszú évszázadokon keresztül e bolygó lényei semmit sem tudtak erről a szent kozmikus törvényről.

A tudománynak ezt az ágát az Atlantisz kontinensen nyilvánvalóan olyan jól ismerték, hogy az ottani tudósok nem találták szükségesnek arról bármit is a legamonizmusaikba foglalni, ahogy azt, mint már mondtam neked, minden olyan fogalommal tenni szokták, melyek ismeretét változatlanul kívánták továbbadni a jövendő nemzedékeknek.

Ha létezett volna a tudomány eme ágára vonatkozó legamonizmus, akkor annak néhány töredékét minden bizonnyal megőrizték volna, ahogy az Atlantisz lényei által megszerzett más tudománnyal is történt azok révén, akik a kontinens katasztrófája után megmenekültek.

így sok-sok évszázad telt el, amíg a szent Heptaparaparshinokh tudományát újra felismerték, két tudós testvérnek, Tsun-Kil-Tessz-nek és Tsun-Tro-Pel-nek köszönhetően, akik később szentek lettek és jelenleg a Purgatórium Szent Bolygóján vannak, amelyet éppen az imént látogattunk meg.

Emlékszel rá, már mondtam neked, hogy az Ázsia kontinensen annak idején „Maralpleisszisz" országában uralkodott egy „Koniutszion" nevű császár, az Akhldanné tudós társaság ama tagjának leszármazottja, aki az Atlantisz kontinensről jött, hogy ezen a helyen figyelje meg bolygójuk különféle természetes jelenségeit, és hogy ez a császár kitalált egy „leleményes mesét" - amelyet el is meséltem neked - azzal a céllal, hogy alattvalóit káros szokásukról, a „gülgülian" virág magjainak rágcsálásától eltérítse.

Márpedig Koniutszion császár unokájának, aki a maga során a lények ezen csoportjának uralkodója lett, két hímnemű eredménye volt, két ikertestvér; az elsőt Tsun-Kil-Tessz-nek a másodikat pedig Tsun-Tro-Pel-nek nevezték..

Maralpleisszisz országában a „tsun" szó „herceget" jelentett.

Történetesen ez a két testvér, a tudós társaság egyik fő tagjának közvetlen leszármazottai, egyrészt „előkészítési koruk" alatt kielégítő körülmények között találta magát, másrészt saját maguk is mindent megtettek, hogy ne hagyják elsorvadni a bennük is éppúgy, mint minden újszülött földi háromagyú lényben meglévő örökölt képességet ama adatok kikristályosítására, melyek a lényi partkdolgkötelességek megvalósításának lehetőségét kiváltják. Továbbá, mivel megjelenésük okának „állító forrása", más szóval az „apjuk" elhatározta, hogy felelős létezésüket a tudomány területére irányítja, és minden szükségest meg is tett a felkészítésük érdekében, így már a felelős koruk kezdetétől fogva majdnem olyanokká váltak, mint a Megalokozmoszunk többi bolygójának ugyanezen cél felé törekvő háromagyú lényei, vagyis akik tudományos munkájukat nem az ő „beképzeltségnek", „önteltségnek", „önbálványozásnak" nevezett gyengeségük kielégítésére viszik végbe - mint ahogy azt különösen manapság teszik az olyan ottani lények, akik ezt a pályát választották maguknak -, hanem egy magasabb lényi szint elnyerése céljából.

Kezdetben úgynevezett „orvostudományi szakértők" lettek, azután általános tudósok.

Az előkészítési koruk idejét, valamint a felelős koruk első éveit Maralpleisszisz országban, Gob városában töltötték, de

amikor bolygód felszínének ezt a részét kezdte elborítani a homok, mindketten a kelet felé menekülőkhöz csatlakoztak.

A Maralpleisszisz országából menekülő földi háromagyú lényeknek ez a csoportja, amelyhez a jövendőbeli két nagy tudós ikertestvér is tartozott, áthágta Maralpleisszisz keleti hegygerinceit, majd egy nagy vízterület partján telepedett le.

Később ezek a földi háromagyú lények egy nagy közösséget alkottak egy országban, ami még ma is létezik, és a „Kína" nevet viseli.

És e „Kínának" nevezett új állandó lakóhelyen történt az, hogy az Atlantisz kontinens szerencsétlensége óta ez a két testvér volt az első, aki felismerte és tudatossá vált a szent Heptaparaparshinokh alapvető kozmikus törvényéről.

A legfurcsább és legérdekesebb körülmény az, hogy felfedezésük kezdeti forrása ama kozmikus anyagok összessége volt, mely a jelenleg „papaverumnak" vagy „máknak" nevezett bolygó-felszíni képződményben lokalizálódik. Mint már mondtam neked, a dédapjuk, a nagy Koniutszion császár, híres „vallási tanítását" pontosan azért találta ki, hogy alattvalóinál megszüntesse eme magok rágcsálásának megrögzött szokását.

Kétségtelenül ez a két nagy földi tudós az ősétől, Koniutszion császártól megörökölt a környezete lényei iránti lényi kötelesség felismerésének képességén kívül egy szenvedélyes érdeklődést is eme termék tanulmányozására, amely kedvenceid számára mindig ama számos káros tényező egyike volt, melyek a már anélkül is legyengült pszichiz-musuk végleges elfajulásához vezettek.

Hogy jobban meg tudd érteni és el tudd képzelni, hogy az említett kis, „gülgüliannak", vagy „máknak" nevezett bolygó-felszíni képződmény miként tette lehetővé eme kivételes földi tudósok számára e nagy kozmikus törvény újra felismerését, mindenekelőtt azt kell tudnod, hogy minden bolygón, az összes bolygó feletti és bolygók közötti képződmény között, nevezetesen azok között, amelyek az úgynevezett „flórát" képezik, az Iraniranomanzs folyamata során a kozmikus anyagok átalakítása céljából a kristályosodásoknak három kategóriája jelenik meg.

Az első kategóriába tartozó kristályosodásokat „unasztralni megjelenésnek" nevezik; a második kategóriába tartozókat „okhasztralni megjelenésnek" ; és a harmadik kategóriába tartozókat „polormederthikus megjelenésnek".

Az „unasztralni megjelenéseken" keresztül az evolúciós és involúciós folyamatuk során azok a kozmikus kristályosodások vagy „aktív elemek" alakulnak át, amelyek egyedül azon bolygó által átalakított anyagokból erednek, amelyiken a bolygók feletti és bolygók-közötti képzó'dményeknek ez a fajtája az általános kozmikus Iraniranomanzs céljára kialakult.

Az „okhasztralni megjelenéseken" keresztül átalakulnak az éppen említett kozmikus kristályosodásokon kívül azok az „aktív elemek" is, amelyek olyan anyagokból származnak, amit az adott naprendszernek maga a napja és a többi bolygója alakított át.

És a „polormederthikus megjelenésnek" nevezett harmadik kategórián keresztül a két elsőn kívül azok az „aktív elemek" is átalakulnak, amelyek a mi közös Megalokoz-moszunk más „naprendszereihez" tartozó különféle kozmikus koncentrációk anyagainak átalakításaiból erednek.

A bolygódon „mákvirág" néven ismert bolygó-felszíni képződmény pontosan a polormederthikus megjelenések kategóriájába tartozik; rajta keresztül jön létre minden más „kozmikus koncentráció gravitációs központ" átalakulás eredményeinek evolúciója és involúciója, amelyek a „különböző kozmikus koncentrációk kisugárzásai egyetemes szét-terjesztésének" nevezett általános kozmikus folyamat során bolygód atmoszférájába hatolnak.

- így tehát gyermekem, amikor ez a két nagy földi tudós, Tsun-Kil-Tessz és Tsun-Tro-Pel ebben a még egészen fiatal Kínában új, állandó lakhelyét többé-kevésbé elrendezte, s újrakezdték lényi partkdolgkötelességeik szándékos betelje-sítését, mely rajtuk kívül álló okokból szakadt félbe, a felelős korukra választott hivatásukban, vagyis az orvostudományi kutatásban.

Akkor belekezdtek a tanulmányozásába a kozmikus anyagok eme összességének - amit kedvenceid már régóta megtanultak egy „polormederthikus" növényből előállítani, amit

„ópiumnak" neveztek - és ami a lények eme csoportja nyelvén a következőt jelenti: „álmot-adó".

Ez a két nagy testvér az ópium tanulmányozásába azért kezdett bele, mert sok akkori háromagyú lénynél észrevették, hogy ha ennek az anyagnak egy bizonyos kivonatát beveszik, attól minden fájdalomérzet ideiglenesen megszűnik.

Azzal kezdték, hogy az összes tulajdonságának hatását tisztázzák abban a reményben, hogy majd találnak egy tulajdonságot, aminek segítségével az őket körülvevő menekültek között akkor nagyon elterjedt „pszichikai betegség" különös formájának véget tudnak vetni, vagy legalábbis a hatását csökkenteni tudják.

Kutatásaik során először azt vették észre, hogy ez az ópium hét független, jól meghatározott szubjektív tulajdonságokkal rendelkező kristályosodásból áll.

Tovább folytatva vizsgálataikat világosan megállapították, hogy e „teljesség" hét független kristályosodásának mindegyike a maga során hét másik sajátos kristályosodást tartalmaz, amelyek szintén a maguk független tulajdonságaival rendelkeznek és ismét hét másik kristályosodást foglalnak magukba - és így tovább, majdnem a végtelenségig.

Ez a tény annyira meglepte és érdekelte őket, hogy félretéve az összes addigi feladatot, ettől kezdve kizárólag és állhatatosán e meglepő jelenség vizsgálatának szentelték magukat, amelyet elsőként figyeltek meg, és végül is példátlan eredményeket értek el bolygód háromagyú lényei között, beleértve úgy az Atlantisz kontinens létezésének időszakát, mint az azt követő korokat.

Márpedig, mivel sok évszázaddal e nagy földi tudósoknak, a most már Szent Tsun-Kil-Tessz-nek és Szent Tsun-Tro-Pel-nek planetáris élete után, amikor bizonyos kutatásaim céljából a tevékenységük részletes

történetéről tudomást szereztem, megtudtam, hogy miután kategorikusan meggyőződtek arról, hogy ezt az „ópiumnak" nevezett anyagösszességet hét aktív elem vegyület sorozata alkotja a maguk megkülönböztethető szubjektív tulajdonságaival, ugyanazzal a céllal belekezdtek sok más a környezetükben létrejövő kozmikus eredmény, vagy mint ott mondják, Jelenség" tanulmányozásába is.

Később azonban, kutatásaikat három ilyen eredményre korlátozták: az „ópiumra", az úgynevezett „fehér fénysugárra" és *a* „hangra".

Ezt a három különböző módon megnyilvánuló „kozmikus folyamat eredményét" tanulmányozva kimutatták és kategorikusan meggyőződtek arról, hogy e három eredmény, bár úgy az eredetüket, mint külső megnyilvánulásukat illetően mindenben eltér egymástól, mégis a belső felépítésükben és működésükben a legapróbb részletekig pontosan egyformák.

Egyszóval, a bolygódon másodszor, és jóval az Atlantisz katasztrófája után, ez a két tudós ikertestvér újra megállapította és kategorikusan kimutatta, hogy minden különálló, és külsőleg független jelenség - ha mindegyiket egy egységnek vesszük - megnyilvánulásai összességében hét másodrendű, független egységből áll, azok saját szubjektív tulajdonságaival; és hogy ezeket a „másodrendű független egységeket" magukat is hét harmadrendű egység alkotja, és így tovább, majdnem a végtelenig; továbbá, hogy minden egyes ilyen első, másod, vagy harmadrendű és így tovább egységben, a kölcsönös kapcsolatok és befolyások folyamata a legnagyobb pontossággal egészen a legkisebb részletekig ugyanúgy valósul meg és ugyanazokkal a következményekkel jár.

A kutatásaik során akkor először határozták meg egy teljes eredménynek az általuk elkülönített hét független aspektusát, valamint azok másod és harmadrendű származékait, különféle neveket adva nekik.

Minden egésznek első hét aspektusát így nevezték:

1. Erti-pikan-on
2. Ori-pikan-on
3. Szami-pikan-on
4. Okhti-pikan-on
5. Khuti-pikan-on
6. Epszi-pikan-on
7. Shvidi-pikan-on

A másodrendű aspektusokat pedig:

1. Erti-nura-tcsaka
2. Ori-nura-tcsaka

3. Szami-nura-tcsaka
4. Okhti-nura-tcsaka
5. Khuti-nura-tcsaka
6. Epszi-nura-tcsaka
7. Shvidi-nura-tcsaka

És, hogy jelezzék azt, hogy minden egyes ilyen név a kozmikus folyamat három eredménye közül melyikre vonatkozik, ezt a következőképp egészítették ki:

A hang árnyalatainak jelzésére, miután a rezgései számát feljegyezték, mindig az „alil" szót tették hozzá.

A „fehér fénysugár" összetétel sajátosságainak jelzésére a „ner-khra-nora" kifejezést illesztették hozzá.

És az „ópiumnak" nevezett polormederthikus termék aktív elemeinek jelzésére pedig egyszerűen hozzátették a „fajsúlyának" megfelelő számot.

Továbbá a fajlagos rezgés és a fajsúly meghatározására ezek a nagy földi tudósok azt a hang rezgést vették alapegységül, amelyet ők neveztek elsőként „niriunosszi világhangnak".

Később majd el fogom magyarázni neked a jelentését e két nagy földi tudós által először alkalmazott „niriunosszi világhang" kifejezésnek. Addig is, hogy a témához fűződő következő magyarázatokat jól meg tudd érteni, még tudnod kell azt is, hogy mindenütt, az összes bolygón az igazi tudósok a fajlagos rezgésre és a fajsúlyra vonatkozó szembesítő számításaikhoz alapegységül a Nagyon Nagy Theomertmalogosznak azt az objektív tudomány által meghatározott legkisebb részecskéjét veszik, amely még magába foglalja a szent Triamazikamnó mindhárom szent erejének „teljes éltető'erejét". A te bolygódon azonban, az igazi tudósok éppúgy, mint minden korszak új kiképzésű tudósai, ugyanerre a célra, vagyis egy bármilyen teljesség különféle tulajdonságú elkülöníthető részeire vonatkozó „szembesítő számításaikhoz" mindig az úgynevezett „hidrogén atomot" vették alapegységül; például ahhoz, hogy megállapítsák a „fajsúlyát" a különböző aktív elemeknek, melyeket az összes olyan elem közül megismertek, ami abban a szférában kell jelen legyen, ahol az életük lezajlik, mert azt ki tudja mi

okból, mindig feloszthatatlannak és egyben a legkisebbnek vélték.

Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy kedvenceid között ezek a „sajnálatos tudósok" még csak nem is gyanítják, hogy ha az ő „hidrogén atomjuk" valóban a legkisebb egységet képviseli és feloszthatatlan a bolygójuk összes szférájában, ez nem jelenti azt, hogy ne lehessen azt más naprendszerek határain belül, vagy még a saját naprendszerük bizonyos bolygóinak szférájában is, sokszorosan darabokra osztani.

Ezzel kapcsolatban tudnod kell, hogy pontosan ez a „hidrogén" az egyike annak a hét kozmikus anyagnak, amelyek összessége az adott naprendszer számára a kozmikus anyagok úgynevezett „anszapalni belső oktávját" valósítja meg, egy független oktávot, mely maga is az „alapvető kozmikus anszapalni oktáv" hét független részének egyikét képezi.

Abban a naprendszerben, amelyhez a mi drága Karatazunk tartozik, szintén létezik egy független „anszapalni belső oktáv" és mi annak hét, különböző tulajdonsággal rendelkező, heterogén kozmikus anyagát így hívjuk:

1. Planokurab, ami pontosan az ő hidrogénjük
2. Alillonofarab
3. Krilnomolnifarab
4. Talkoprafarab
5. Khritofalmonofarab
6. Sziriunorifarab
7. Klananoizufarab

Bolygódon az igazi tudós lények korszakonként más-más nevet adtak e hét, változatos tulajdonságokkal rendelkező, „viszonylag független" kristályosodásnak vagy a saját kifejezésük szerint, eme „aktív elemeknek", amelyek a saját naprendszerük „anszapalni belső oktávját" alkotják; napjaink „kémia tudósai", akik már „az új kiképzés szuper-tudósai" lettek, így nevezik azokat:

1. Hidrogén
2. Fluor
3. Klór

4. Bróm

5. Jód

Ami pedig a két utolsó meghatározott kristályosodást illeti, azoknak semmi nevet sem adnak, mivel az őseik által adott nevek nem jutottak el hozzájuk, és napjainkban még csak nem is gyanítják eme két kozmikus anyag jelenlétét bolygójukon, amelyek pedig saját létezésüknek elengedhetetlen, fő tényezői.

Ezt a két utolsó kozmikus anyagot, amely a bolygójuk minden szférájában tökéletesen észlelhető és tökéletesen hozzáférhető maradt, még alig két évszázaddal ezelőtt jól ismerték az ottani, akkor „alkimistának" nevezett lények, őket azonban a jelenkori „komikus tudósok" egyszerűen „sarlatán okkultistáknak" hívják, és pusztán az „emberi naivitás közönséges kizsákmányolóinak" tekintik. Ezek az alkimisták azokat az anyagokat „Hydro-umiaknak" és „Piotrkarniak-nak" nevezték.

- így tehát gyermekem, ez a két nagy földi tudós, a két ikertestvér Tsun-Kil-Tessz és Tsun-Tro-Pel - akik ma szentek - voltak az elsők az Atlantisz katasztrófája után, akik ezt a tudományt új alapokra helyezték. És nemcsak a megújult alapjait vetették meg eme „különleges információk teljességének", hanem ugyancsak ők voltak, akik elsőként a Földön a szóban forgó nagy törvény három sajátosságából kettőt, vagyis a két „mdnel-inn"-jét megállapították. Akkor ők az igazi tudomány eme ágának, hasonlóan ahhoz, amely az Atlantisz kontinensen a „minden teljes jelenség hét aspektusa tudományaként" volt ismert, a „Kilenc Törvénye" nevet adták, mivel e nagy törvény hét, általuk „dutzakónak" nevezett, jól megkülönböztethető megnyilvánuláshoz hozzáadták azt a két sajátosságot, amelyet ők állapítottak meg először, s amelyeket a „szuanszoturabitzó" névvel illettek; ez utóbbi a következőt jelentette: „a teljesség szabad folyamatosságának szükségszerű szaggatott aspektusa". Ezt törvényt elsősorban azért nevezték így, mivel részletes kutatásaik során arra a kétségtelen meggyőződésre jutottak, hogy az általuk tanulmányozott összes „átmeneti kozmikus eredményben" ezek

az általuk először felismert sajátosságok szükségszerűen eme nagy törvény folyamatának jellegzetes helyein vannak.

Ez a két nagy kínai tudós, kutatásaihoz mindenféle kémiai, fizikai és mechanikai kísérlethez folyamodott, és fokozatosan kifejlesztettek egy nagyon komplikált és a lehető legtanulságosabb készüléket, amelyet „alla-attapannak" neveztek el.

Ezzel az „alla-attapann" készülékkel azután be tudták bizonyítani saját maguknak és a többieknek, hogy a kozmikus folyamatok e három eredményének, tudvalevőleg az „ópiumnak" nevezett „polormederthikus" terméknek, a „fehér fénysugárnak" és a „hangnak" magában az esszenciájában van egy közös tulajdonsága - másszóval, hogy ennek a külső látszatában teljesen különböző három kozmikus jelenségnek pontosan ugyanaz a „megvalósulási felépítése", vagyis ugyanaz a kölcsönhatásokat kiváltó „törvény-megfelelőség" van meg bennük a megnyilvánulásaikhoz; és hogy ennek a törvény-megfelelőségnek következtében, mindhárom látszólag független és különböző külső formájú kozmikus eredmény egymásra pontosan ugyanazt a hatást gyakorolja, mint saját magán belül. Másszóval ezen eredmények bármelyikének „duztzakója" pontosan úgy hat a másik eredmény megfelelő „duztzakójára", mint ahogy az abban a sajátos „duztzakóban" működik, amelyik az egyike e másik teljes kozmikus eredmény hét megjelenési aspektusának.

Ezt a készüléket, amelyiken a két nagy testvér a kísérleteit végezte, sok évszázaddal az ottani létezésük után láttam a saját szememmel, és alaposan megismerkedtem a felépítésével.

Mivel hogy e rendkívüli kísérleti készülék, az alla-attapann felépítésének részleteivel és a működésével meg tudtam ismerkedni azoknak a véletlen körülményeknek köszönhetően, melyek esszenciám barátjához, Gornakhúr Khárkhárhoz fűződnek, minden bizonnyal nagyon érdekes, és egyben fölöttébb tanulságos lenne számodra, hogy néhány részletet elmeséljek.

Amiért oly kimerítően tanulmányoztam e meglepő készüléket, amely Gornakhúr Khárkhárnak köszönhetően szinte az egész Megalokozmoszunk összes igazi tudósa körében híressé vált, a következő véletlenszerű körülményekből eredt.

Egyik alkalommal, amikor az esszenciám barátját, Gornakhúr Khárkhárt a Szaturnusz bolygón meglátogattam, ő, aki valahonnan hallott erről az apparátusról, az egyik beszélgetésünk során megkért, hogy vigyek neki egyet a Földről, ha netán oda még egyszer visszamegyek.

És amikor nem sokkal azután leszálltam a Föld-bolygóra, szereztem egy ilyen készüléket és elvittem magammal a Mars-bolygóra azzal a szándékkal, hogy amint lehetőség adódik, elküldöm Gornakhúr Khárkhárnak a Szaturnusz bolygóra.

Márpedig, mivel az „Alkalom" űrhajónknak sokáig nem kellett a Szaturnuszra mennie, ez az alla-attapann készülék hosszabb időn át nálam maradt a Mars-bolygón, így gyakran esett a látószerveim automatikus észlelési szférájába, és az egyik aktív gondolkodás utáni pihenés ideje alatt figyelmesen megvizsgáltam, olyannyira, hogy végül jól megismerkedtem felépítésének és működésének minden részletével.

Ez a híres kísérleti készülék, az alla-attapann, három független részből állt.

Az elülső részét „lusszotsepanának", a középső részét „dzendvokhnak", a hátsó részét pedig „riank-pokhortarznak" nevezték.

Minden egyes rész szintén több sajátságos és önálló ösz-szeillesztésből állt.

A „lusszotsepanának" nevezett első része egy bizonyos fajta tölcsérszerű csőből állt, amelynek szélesebb vége hermetikusan hozzá lett építve a kísérleti szoba egyetlen ablakához, a másik végén egy kis résszerű nyílás volt egy „gyűjtő lemezzel", amellyel az ablakon át bejövő úgynevezett „nappali fény" sugarait változtatták át, mint a kedvenceid mondanák, „koncentrált fehér fénysugárba".

Ez az „koncentrált fehér sugár" egy különleges formájú kristályon áthatolva hét „különálló színes fénysugárra" tört, amelyek egy kis „pirindzsiel" nevű elefántcsont lapra vetődtek.

Ezt a „pirindzsiel" lapot úgy készítették, és úgy állították be, hogy az ezeket a színes sugarakat ismét koncentrálja, de ezúttal másképpen, és egy másik, szintén különleges formájú kristályon áthatolva, egy másik, ezúttal szélesebb, „polorishburdának" nevezett, ugyancsak elefántcsont lapra vetítse.

Ezzel a „polorishburdával" szemben volt egy különleges felépítésű készülék, melyen keresztül, egy megfelelő kapcsolással a „polorishburdára" eső színes sugarak közül bármelyiket el lehetett különíteni és az alla-attapann harmadik, „riank-pokhortarz"-nak nevezett részére irányítani.

Itt lehetne azt is a tudomásodra hozni, hogy az alla-attapannak ebben a részében található első kristály tulajdonságaira vonatkozó tudás kortárs kedvenceidhez is eljutott; ők ezt a kristályt „prizmának" hívják.

E prizma segítségével a kortárs földi tudósok a fehér fénysugárból szintén hét színes fénysugárhoz jutnak, és azt képzelik, hogy ezáltal meg tudnak ismerni bizonyos más kozmikus jelenségeket.

Ezek az elképzeléseik azonban, mint ahogy az ő „tudományos csiklandozásaiknak" egyéb formái sem vezethetnek természetesen semmire, mivel az ő „prizmáikon" keresztül a fehér fénysugárnak csak az úgynevezett „negatív színes fénysugarait" kapják meg, és e fehér fénysugár átmeneti módosulására vonatkozó bármely más kozmikus jelenség megértéséhez feltétlenül szükséges annak „pozitív színes fénysugaraival" is rendelkezni.

Mindazonáltal kortárs kedvenceid azt képzelik, hogy az általuk „prizmának" hívott gyerekjáték segítségével megkapott színes fénysugarak ugyanolyan „pozitív fénysugarak" mint azok, amelyekhez a nagy tudósok jutottak hozzá, és naivitásukban azt hiszik, hogy a fehér fénysugárból kivont „színkép" a sugaraknak pontosan ugyanazt a megjelenési sorrendjét adja, mint amelyben azok a forrásukból fakadnak.

Egyszóval a jelen esetben, ami ezeket a sajnálatos, új kiképzésű tudósokat illeti, csak a kedvenceid által gyakran használt kifejezést ismételhetjük meg: „A pokolba velük"

Nem hiába van az, hogy a „Szent Individuumaink" némelyikének nincs más szava kortárs kedvenceidre mint az, hogy „nevetséges szerzetek".

- így tehát, e két kristály segítségével, a fehér fénysugárból ez a két nagy tudós előállította ezeket a pozitív színes sugarakat, azután a „lusszotsepana" középső részének, a „polorishburda" lapnak

segítségével mindegyik ilyen színes

fénysugarat ennek a meglepő készüléknek harmadik és fő részére, vagyis a „riank-pokhortarzra" irányította.

Ez a fontos rész egy közönséges háromlábú állványból állt, melynek tetején két gömb volt, szintén elefántcsontból, egyik a másikra lett illesztve egy bizonyos módon; a felső gömb sokkal nagyobb lévén az alsónál.

A kisebb alsó gömbön, pontosan szemben a lusszot-sepanának azzal a részével, amin a pozitív színes fénysugarak áthatoltak, egy különleges formájú mélyedés volt, amibe a kísérletekhez az „ópiumnak" nevezett polormederthikus terméket, vagy annak a kísérletek céljára elkülönített egyik aktív elemét helyezték.

A felső gömb pontosan az átmérőjénél vízszintesen keresztül volt fúrva, pontosan a lusszotsepanára merőlegesen; egy kisebb nyílást is fúrtak ugyanebbe a gömbbe sugárirányban, merőlegesen a nagy lyukra, amely csak a gömb közepéig hatolt, és közvetlenül szemben volt a lusszotsepanával.

Ezt a második nyílást, mely csak a gömb közepéig ért, úgy helyezték el, hogy a színes fénysugarakat tetszőlegesen vagy közvetlenül a lusszotsepanából, vagy a kis alsó gömb mélyedéséből visszaverődve lehessen odairányítani.

A nagy gömb széles lyukán keresztül szabadon lehetett mozgatni egy előre különleges módon előkészített úgynevezett „bambuszpálcát".

Jóval a kísérlet előtt, sok ilyen bambuszpálcát áztattak be, vagy teljes sötétségben vagy, mint a Földön mondják, egy „narancsszínű fényben", amit a „szimkalash" elégetésével állítanak elő; a „szimkalasht" egy bizonyos fajta „agyagból" készítik, amelynek lelőhelyei bolygódon általában a „szalunilovi" savval telített területeken találhatók, amit magát „mazmolin", vagy kedvenceid elnevezéseit követve „naf-talin" alkot.

Ezeket a bambuszpálcákat azután a következő összetételű folyadékba mártották:

1. az „amersamarskanara" nevű madár tojásának fehérje
2. a „tsiltunakh" nevezetű növény nedve
3. a „kesmaral" nevet viselő négylábú lény ürüléke
4. egy különlegesen elkészített „higany-ötvözet".

675

A M1NDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Amikor ezek a bambuszpálcák alaposan átitatódtak, egyenként be lettek illesztve más, vastagabb, ily módon nem elő'készített bambuszokba, amelyek végeit azután hermetikusan tömítették.

Ezt a műveletet is természetesen az abszolút sötétségben, vagy a „szimkalash" narancssárga fényében végezték el.

Azután, amikor egy kísérlethez egy ilyen átitatott bambuszpálcára volt szükség, a vastagabb nem beáztatott pálca egyik végét egy bizonyos módon beillesztették *a* „riank-pokhortarz" nagyobbik gömbjén keresztül fúrt henger alakú lyukba, és kinyitották egy kis vesszőre erősített kampó segítségével, amelyikkel egyben az átitatott bambuszpálcát a kívánt sebességgel lehetett mozgatni.

Márpedig az a folyadék, amibe a bambuszokat mártották olyan hatású volt, hogy a beáztatott pálca, amelyikre a színes fény akár közvetlen a lusszotsepanából, akár a kisebbik alsó gömb bemélyedéséből visszaverődve esett, azonnal és véglegesen ennek a sugárnak színét vette fel.

Az átitatott bambuszpálcák meztelen részei ugyancsak felvették azoknak a hozzájuk eljutott „hang-rezgéseknek" megfelelő színeket, amelyeket a készülék középső, „dzendvokhnak" nevezett részén kifeszített húrok állítottak elő.

Ez a „dzendvokh" egy nagyon szilárd, különleges formájú, „mamut" agyarból készült keretből állt, amelyre

számos, különböző méretű és vastagságú húr volt feszítve, némelyeket „sodrott kecskebélből", másikakat különféle külső formájú lények farokszőréből állították elő.

- Drága nagyapa, légy szíves mondd meg nekem, mi az a „mamut"?

- A mamut - válaszolt Belzebub - egy kétagyú lény, mely annak idején a bolygódon is létezett, és a többi különféle agyrendszerű lényhez képest a külső formája nagyméretű volt.

Az ilyenfajta lények is annak a kataklizmának lettek áldozatai, mely során a Föld-bolygódról levált ez a ma „Hold"-nak hívott nagy töredék, ami most az Orsz naprendszer független, az én elnevezésem szerint „felkapaszkodott bolygója", és szerencsétlen bolygód számára minden rossznak forrása lett.

Amikor e „felkapaszkodott jövevénynek" kialakult és fokozatosan harmonizálódott az atmoszférája, a Föld atmoszférájában, mint már mondtam, rendkívül heves szélviharok támadtak, aminek következtében felszínének több régióját befedte a homok, s eközben az Északi és a Déli sarkok vidékein szakadatlanul esett a hó, betöltve e „sarkvidéki" területek összes mélyedését.

Ezek a „mamutnak" nevezett lények általában bolygód szárazföldjének ezeken a területein éltek, és a szörnyű „hóviharok" során, mint mondják, mindannyijukat betemette a hó; azóta a lényeknek ez a fajtája ott soha többé nem jelent meg újra.

Érdekes megjegyezni, hogy még ma is nagyon jól konzerválta állapotban meg lehet találni ezeknek a mamutoknak a planetáris testét az ezeket a mélyedéseket betöltő hóban, amit később „kashimann" fedett be, vagyis az az anyag, ami a bolygód felszínén az úgynevezett „talajt" alkotja.

Az, hogy ilyen hosszú időn át ilyen jól konzerválódtak annak köszönhető, hogy a havat rövid időn belül „kashimann" fedte be, és ez egy „khlanieni szigetelést" valósított meg vagy, mint kedvenceid mondanák, egy hermetikusan zárt szféra állapotát, amelyen belül a mamutok planetáris testei sohasem lettek alávetve annak, amit ott „felbomlásnak" neveznek; más szóval ezeket a planetáris testeket képző „aktív elemek" sohasem mentek keresztül egy, egészen az „első eredetükig" vezető involúción.

- így tehát, gyermekem, ez a meglepő alla-attapann készülék kimutatta, hogy az éppen szóban forgó kozmikus folyamat „átmeneti eredményei" nemcsak belső megnyilvánulásaikban hasonlítanak egymáshoz, hanem ugyanazon tényezőkből is állnak.

E készülék segítségével lehetségessé vált kimutatni és bizonyítani, hogy egyrészt e három külsőleg teljesen különböző általános kozmikus folyamat ideiglenes eredményeinek mindegyikében pontosan ugyanazok a kölcsönhatások játszódnak le, hogy egyik a másikból következve alkossanak egy közös működést, és hogy a Heptaparaparshinokh evolúciós és involúciós sajátosságainak értelmében az általános működés minden egyes ilyen elkülönült közbenső stádiumá-

nak hatása befolyást gyakorol egy megfelelő, másik elkülönült közbenső stádium hatására, pontosan ugyanúgy, mint a saját működésében, másrészt az ezeket az átmeneti eredményeket alkotó rezgések tulajdonságait illetően egy teljes jel-legbeli hasonlóság létezik közöttük.

Ezt a teljes jellegbeli hasonlóságot e három, külsőleg teljesen különböző átmeneti eredmény kölcsönös belső kapcsolataiban a következőképp mutatták ki:

Például az ópiumnak egyik aktív elemére irányított színes sugár, azt egy másik aktív elembe változtatta át, amelynek újonnan megszerzett rezgései a rá hatott színes sugár rezgéseinek feleltek meg.

Ha ugyanerre az aktív elemre e színes fénysugár helyett a dzendvokh húrjainak megfelelő hangrezgéseit irányították ugyanezt az eredményt lehetett elérni.

Továbbá, ha egy fénysugarat vezettek keresztül az ópium bármelyik aktív elemén, akkor ez a fénysugár azon áthatolva az aktív elem rezgéseinek megfelelő színt vette fel; vagy pedig, ha bármilyen

fénysugarat úgy irányítottak, hogy az a dzendvokh egyik megfelelő, még rezgésben lévő húrjának „hanghullámain" hatoljon keresztül, akkor ezen a hullámon áthaladva, egy másik, azon húr rezgéseinek megfelelő színt vett fel.

Végül, ha egy meghatározott színes fénysugarat és egy meghatározott hangrezgést egyidejűleg irányítottak az ópium bármelyik olyan aktív elemére, melynek rezgésszáma alacsonyabb volt a színes fény és a hang összegénél, akkor az ópiumnak ez az aktív eleme egy olyan másik elembe alakult át, amelynek rezgésszáma pontosan e két különböző okból eredő rezgés összegének felelt meg, és így tovább.

Ez a páratlan kísérleti készülék azt is bebizonyította, hogy egy eredmény magasabb rezgései mindig megadják az irányt a többi alacsonyabb rezgésű „átmeneti-kozmikus-eredménynek".

Miután mindezt elmondtam neked gyermekem, most meg tudsz érteni bizonyos információkat, amelyeknek köszönhetően a gondolatodban kikristályosodhatnak olyan adatok, amelyek lehetővé teszik, hogy elképzeld miféle eredmények erednek ennek a két szent és nagy földi tudós ikertestvérnek Kínában végbevitt állhatatos és tárgyilagos munkájából, és

másrészt azt is, hogy a lényi-értelem e szerencsétlen földi háromagyú lények jelenlétében fokozatosan milyen mértékben fajult el.

így tehát, ebben a még egészen új Kínában, ennek a két nagy földi tudós ikertestvérnek köszönhetően, a neked tetsző háromagyú lényeken végrehajtott megfigyeléseim során másodszor láttam megjelenni az igazi tudománynak egy független ágát, vagyis az egyik „összességét a különleges problémára vonatkozó információknak", aminek az elmúlt korok értelemben tökéletesített háromagyú lényei teljes mértékben tudatában voltak, és ami adott esetben a szent Heptapara-parshinokh alapvető kozmikus törvényre vonatkozott, amit akkor „Kilenc Törvényének" neveztek. E két nagy ikertestvér szent raszkuárnóját követő két-három évszázadban a tudománynak ezt az ágát nemcsak majdnem normálisan és torzítás nélkül adták tovább nemzedékről nemzedékre, hanem a követőiknek, más igazi tudósoknak köszönhetően, még részletesebbé, és a közönséges lények számára is elérhetővé vált.

Ez főleg azért történt így, mert megtartották azt az Atlantisz kontinens tudós lényei által bevezetett gyakorlatot, miszerint az ilyen fajta információkat a jövő nemzedékek számára csak igazi beavatottak révén adják tovább.

Itt nem tudok ellenállni annak, kedves gyermekem, hogy meg ne jegyezzem, és meggyőződéssel el ne ismerjem azt, hogy ha ez a hosszú időn át alkalmazott értelmes szokás a neked tetsző szerencsétlen háromagyú lények életfolyamatában legalább automatikusan tovább folytatódott volna, akkor az igazi információknak ez az összessége, ami az „aránylag normális" őseik értelmében még tudatos volt, sértetlen maradt volna, és a kortárs kedvenceid közös tulajdonává válhatott volna; így közülük azok, akik még állandó erőfeszítéseket tesznek arra, hogy ne váljanak véglegesen az átkozott kundabuffer szerv következményeinek áldozataivá, ezeket az információkat segítségül vehették volna az immár szinte az erejük felett álló belső küzdelmükben.

A Megalokozmoszunk összes többé-kevésbé tudatos relatív független Individuuma sajnálatára, és a szerencsétlen bolygódat népesítő összes háromagyú lény balsorsára, ők nagy őseiknek ezt a jótéteményét, amit azok az ő két-három századuk alatt „tudatos erőfeszítéseik" és „önkéntes szenve-

désük" árán teremtettek meg a számukra, fokozatosan eltorzították és majdnem végérvényesen elpusztították.

Ez két okból történt.

Az első' az volt, hogy a saját maguk által megalapozott abnormális külső' lényi életkörülmények következtében közülük egyesek azzal a különleges „szerves-pszichikaiszükséglettel" váltak feleló's lénnyé, amelyet az ő nyelvezetükben a következőképp lehetne megfogalmazni:

„Kiolthatatlan szomj, hogy a környezetük hozzájuk hasonló lényei tudósként tekintsenek rájuk".

És ez a „szerves-pszichikai-szükséglet" elkezdte kiváltani bennük azt a különös hajlamot, amelyről már nem egyszer beszéltem, és amit ők maguk így neveznek: „ravasz szőrszál-hasogatás".

Ezzel kapcsolatban egyszer s mindenkorra tudd meg gyermekem, hogy valahányszor igénybe veszem az „új kiképzésű tudós" kifejezést, mindig azokra a kedvenceidre célzok, akiket ez a különös hajlam súlyt.

A másik ok annak az időszaknak bizonyos ideiglenes, tőlük független, az általános kozmikus folyamatok okozta körülményeknek volt az eredménye, főként a „Szoliunenziüsz" törvénye hatásának, aminek befolyása folytán az ottani igazi beavatottak jelenlétében a „fogékonyságnak" és az „előrelátásnak" nevezett impulzusok létrehozására bennük kikristályosodott lényi adatok gyengülni kezdtek. Akkor elkezdték az épp előbb jellemzett új kiképzésű típusokat sajátjukként elfogadni és beavatni bizonyos igazi információkba, amelyek összességét csak ők ismerték. Ettől kezdve az igazi tudománynak ez az ága, amely már sokaknak kezére jutott, lassacskán eltorzult, míg végül is majdnem teljesen feledésbe ment.

A „majdnem" szót alkalmaztam, mivel ezt az időszakot követően, amint egy aránylag normális lényi életfolyamat helyreállt, újra elkezdték az objektív értelemben fontos, igazi információk ezen összességének bizonyos töredékeit egyedül a valódi beavatottak révén a következő nemzedékeknek továbbadni, és azok nemzedékről nemzedékre szállva, bár nagyon korlátolt számban, de sértetlenül jutottak el egészen a kortárs kedvenceidig.

A legtöbbjükhöz azonban ebből a igazi tudásból, amit távoli nagy őseik elértek és aminek tudatában voltak, csak néhány gyakorlati, kevéssé fontos töredék jutott el automatikusan, amelyek az említett zavaros időszakban széleskörűen el is terjedtek eme egészen új Kína közönséges lényei között.

Ezen hozzájuk automatikusan eljutott információ töredékek sorába tartozott egyrészt számos eljárás az „ópium" nevű polormederthikus termék egyes független aktív elemeinek kivonásához, másrészt a „színek kombinációjának törvénye", és végül „a hét hangú hangskála".

Ami az ősi Kína háromagyú lényei értelme által megszerzett gyakorlati eredményekre vonatkozó ezen három információ közül az elsőt illeti, meg kell mondanom neked, hogy mivel eme „ópiumnak" nevezett termék bizonyos alkotóelemeinek az a sajátossága, hogy a lények abnormális általános pszichizmusára kellemes hatást gyakorolnak, így az állandó használatba került, és ezáltal bizonyos ilyen független aktív elemeinek a kivonására szolgáló módszereket nemzedékről nemzedékre továbbadták, és az kortárs kedvenceidhez is eljutott.

Manapság is sok különböző elemét állítják elő, és nagy mohósággal használják fel mindazoknak a kundabuffer szerv tulajdonság következményeknek kielégítésére, amelyek bennük már kikristályosodtak.

Kortárs kedvenceid körében természetesen ezek a polormederthikus termék általános összetételéből előállított aktív elemek más neveket viselnek.

Egyik kortárs „komikus kémiai tudós", egy bizonyos Men-gyelejev még össze is gyűjtötte azon aktív elemek nevét melyek hozzáférhetők, és azokat úgymond „osztályozta" az „atomsúlyuk" szerint.

Bár az ő osztályba sorolása egyáltalán nem felel meg a valóságnak, ezen „atomsúlyok" alapján mégis hozzávetőlegesen helyre lehetett állítani a kínai nagy földi tudósok által létrehozott osztályozást.

Az „ópiumnak" a két nagy testvér által akkor ismert közel négyszáz aktív eleméből a kortárs földi tudósok már csak negyvenkettőt képesek előállítani, amelyek a következő neveket viselik:

1. Morfin
2. Protopin
3. Lanthopin
4. Porfyroin

5. Ópium vagy narkotin
6. Paramorfin vagy thebain
7. Formin vagy pseudo-morfin
8. Metamorful
9. Gnoskopin
10. Oleopin
11. Atropin
12. Pirotin
13. Rheadin
14. Tiktutin
15. Kolotin
16. Xanthalin
17. Zutin
18. Tritopin
19. Laudamin
20. Laudanozin
21. Podotorin
22. Arkhatozin
23. Tokitozin
24. Liktonozin
25. Mekonidin
26. Papaverin
27. Kriptonin
28. Kadminin
29. Kolomonin
30. Koilononin
31. Kotarmin
32. Hydrokotarmin
33. Opianin (mekokni)
34. Mekonoiozin
35. Listotorin
36. Fiktonozin
37. Kodein
38. Narcein
39. Pseudo-kodein
40. Mikroparain

41. 42.

Mikrothebain Messzain

A bolygódon való utolsó tartózkodásom során megtudtam, hogy a német közösség jelenkori tudós lényei úgynevezetten eljárásokat találtak fel az ópium több más független aktív elemének elő'állítására.

Mivel azonban már meg voltam győ'ző'dve arról, hogy e közösség jelenkori „tudósai" legtöbb esetben egyebet sem csinálnak, csak belemerülnek a saját fantáziájukba, és a régi görögök példájára, semmi jót vagy jótékonyt sem készítenek elő' a jövendő' nemzedékek számára, engem ezek az úgynevezett „tudományos találmányok" nem érdekeltek, és így eme mostani új aktív elemek neveit nem is ismerem.

Ami az ó'si Kína háromagyú lényei értelme által elért gyakorlati eredményekre vonatkozó három információ közül a másodikat, vagyis a „színek kombinációjának törvényére" vonatkozó tudományt illeti, azt nemzedékró'l nemzedékre majdnem megszakítás nélkül továbbadták, de évró'l évre egyre inkább eltorzult, amíg alig két évszázaddal ezelő'tt végül teljesen feledésbe ment.

Napjainkban bizonyos, erre a törvényre vonatkozó információkat még továbbadnak, de azokat már csak néhány

a „Perzsia" néven ismert közösséghez tartozó háromagyú lény ismeri; különben, mióta a híres „modern európai festészet" befolyása automatikusan elterjed e lények között, természetesen számíthatunk arra, mint tiszteletre méltó mesterünk mondaná, hogy ezek az információk a leggyorsabban, és egyszer s mindenkorra „elpárolognak".

Ami pedig a „hét hangú hangskálát" illeti, mely az ó'si Kína lényeitó'l jutott el hozzájuk, arról neked a lehető' legrészletesebb információkat fogom adni, először is mivel ez segíteni fog, hogy jobban megértsd a rezgések törvényét, amelyekben megfigyelhető és felismerhető a szent Heptaparaparshinokh összes sajátossága; másrészt mivel az általad kedvelt háromagyú lények által a közönséges életük mindennapi használatára szándékosan gyártott egyéb tárgyak között, egy „zongorának" nevezett „hangokat előállító készüléket" is hazahoztam magammal, amelyen a hangokat létrehozó „húrokat" ugyanúgy helyezték el és ugyanúgy

lehet hangolni mint a „dzendvokhon", vagyis a két nagy ikertestvér által megalkotott híres kísérleti eszköz, az alla-attapann második fő részén.

Majd amikor visszaérünk a mi kedves Karatazunkra, közvetlenül be tudom mutatni neked ezen a zongorán az úgynevezett „rezgések kölcsönös összeolvadási folyamatának egymást követő rendjét", és a gyakorlati magyarázataimnak köszönhetően majd jobban el tudod képzelni és egy bizonyos pontig meg tudod érteni, hogy a mi hatalmas Megalokozmoszunkban a Nagyon Nagy Trogoautoegokrát folyamat miként és milyen sorrendben valósul meg, és hogy miként jelennek meg a kis és nagy kozmikus koncentrációk. Miközben elmesélem neked, hogy ez az igazi ősi tudománynak „gyakorlati eredményeire" vonatkozó információ hogyan maradt fenn, és hogyan jutott el egészen a kortárs kedvenceidhez, először magáról a rezgések törvényéről fogok pontosabb felvilágosításokat adni, amelyet a nagy testvérek elsőként fogalmaztak meg a „hét gravitációs központú hangok rezgési törvénye" név alatt.

Már mondtam neked, hogy kezdetben, amikor az igazi hiteles információk ezen összességét, vagy az igazi tudás eme töredékeit az egyik nemzedék lényeitől a másikéhoz egyedül a valódi beavatottak révén adták tovább, nemcsak a belevitt pontos jelentés maradt meg teljességében változatlanul, hanem a tanítványok közötti igazi tudósoknak köszönhetően ezeket az információkat elkezdték „részletesebben" is kidolgozni olyannyira, hogy még *a* közönséges földi háromagyú lények számára is felfoghatóvá váltak.

Az egyik ilyen tanítvány, aki másfél évszázaddal a szent testvérek raszkuárnója után jelent meg, egy igazi tudós volt, és a King-Tu-Toz nevet viselte, az alla-attapann készülék középső, „dzendvokhnak" nevezett részének felépítési elvére alapozva kidolgozott egy nagyon részletes teóriát, amit „a rezgések evolúciójának és involúciójának teóriája" névvel illetett; és a teóriája igazolására készített egy külön bemutató készüléket, aminek a „lav-mertz-nokh" nevet adta és amely, megjegyzem, később szintén ismerté vált Megalokoz-moszunk szinte összes tudós lényének körében.

Ez a „lav-mertz-nokh" készülék az alla-attapann középső részéhez hasonlóan egy nagyon erős keretből állt, amelyre

számos, különféle négylábú lények beléből vagy szőréből készült húr volt felfeszítve.

A húrok egyik végét a keret egyik oldalára erősítette, a másikat a szemben lévő oldalon egy pecekre.

Ezek a peckek úgy lettek beillesztve, hogy szabadon foroghassanak a „furatukban", így a rájuk erősített húrokat tetszés szerint lehetett feszíteni vagy lazítani a megfelelő számú rezgés elnyeréséhez.

A lav-mertz-nokhra feszített számos húr közül negyvennyolc fehérre volt festve, és mindegyikük „rezgés-összességét", vagyis a rezgései által meghatározott hangot az „oktáv gravitációs központjának" hívták. Ez a meghatározott hang annak felelt meg, amit kedvenceid jelenleg „egész hangnak" hívnak.

Minden ilyen „oktáv gravitációs központot" vagy „egész hangot" adó hét húrból álló együttest akkor oktávnak neveztek el, amint még ma is hívják.

A lav-mertz-nokh készüléken tehát hét oktávnyi „egész hangot" képviselő húr volt kifeszítve, amelyek teljes harmóniája adta az úgynevezett „szent hanziánót", vagyis pontosan azt, amit a két nagy testvér előérzett, és ami majdnem pontosan megegyezett azzal, amit ők, mint már mondtam, a „niriunosszi világhang"-nak neveztek.

A lav-mertz-nokh húrjainak minden egyes ilyen oktáyja a rezgéseknek azt a teljességét adta, amely a két nagy

ikertestvér számításai szerint hét különálló független forrásból eredő összes kozmikus anyag rezgései összességének felel meg, anyagok amelyek az „alapvető kozmikus anszapalni oktáv" hét gravitációs központjának egyikét alkotják.

Ez a tudós kínai lény, King-Tu-Toz, a lav-mertz-nokh minden egyes fehér húrját külön úgy hangolta, hogy az azt a rezgésszám arányt adja, aminek a nagy testvérek számításainak megfelelően az adott anyagösszesség hét gravitációs központjának egyikét alkotó anyagokban kell jelen lennie, amely anyagösszesség maga egyikét képezi az anyagok alapvető kozmikus oktáyja hét gravitációs központjának.

A lav-mertz-nokh-on, úgy minden oktávnak, mint az oktáv minden egész hangjának megvolt a saját neve.

685

így a húrok felső oktávjának neve „Aratshiaplumish" volt,
felülről a másodiké „Erkrordiapan"
felülről a harmadiké „Erordiapan"
felülről a negyediké Tshorordiapan"
felülről az ötödiké „Piandzsiapan"
felülről a hatodiké „Vetserordiapan"
felülről a hetediké „Okhterordiapan".

Ami pedig a fehérre színezett „húr-gravitációsközpontokat" illeti, azok ugyanazt a nevet viselték minden oktávban, hozzátéve az adott oktáv nevét.

Ezeket az egész hangokat így hívták:

Az elsőt, a legmagasabbat, „Adashtanasz"
a másodikat „Evotanasz"
a harmadikat „Gevorgtanisz"
a negyediket „Maikitanasz"
az ötödiket „Midotanasz"
a hatodikat „Lukotanasz"
a hetediket „Szonitanisz".

A kortárs lények ugyanezeket az egész hangokat dó, ti, la, szó, fa, mi, re-nek hívják.

Ezzel kapcsolatban gyermekem, hogy e két szent testvér nagysága még nyilvánvalóbbá váljon előtted, felhívom a figyelmedet arra a tényre, hogy a „hang rezgések éltető ereje minőségének" megállapítására irányuló számításaik, ami feltételezésük szerint a kozmikus anyagforrások éltető erejének felelt meg, majdnem pontosan megegyeztek a valósággal.

Érdemük annál is nagyobb, mivel földi lények lévén, erről semmilyen igazi információjuk nem volt, és hogy mégis képesek voltak sok objektív kozmikus igazságról helyes feltevéseket tenni és majdnem pontos számításokat végbevinni, azt egyedül a tudatos munkájuknak és önkéntes szenvedéseiknek köszönhették.

Nos gyermekem, ez a tudós lény, King-Tu-Toz, a lav-mertz-nok-on az egész hangoknak megfelelő fehér húrok közé bizonyos helyeken öt másik, ezúttal fekete húrt helyezett el. Ezeket a fekete húrokat „fél-szakhszakhszának" nevezte, ami a földi lények terminológiája szerint az úgynevezett „félhangoknak" felelt meg.

686

A lav-mertz-nok-on nem feszítettek fel „félhangú" húrokat az olyan egész hangok húrjait elválasztó térben, amelyek között - a szent Tsun-Kil-Tessz és Tsun-Tro-Pel utalásai szerint, valamint a szent Heptaparaparshinokhnak megfelelően -, a hang rezgéseinek nincsen lehetőségük független evolúcióra vagy involúcióra - ezeket a hangok közötti tereket ők elsőként nevezték „intervallumnak". Az oktávnak pontosan azon

a részén, ahol az egész hangok között eme „intervallumok" voltak, ez a tudós lény, King-Tu-Toz, az egész hangok közé különleges húrokat helyezett el az ott „lónak" nevezett lények farkszőréből.

Ezek a lószőr húrok nem mindig adták ugyanazokat a rezgéseket, és King-Tu-Toz „kaotikus rezgéseknek" nevezte őket.

E húrok által adott rezgések száma nem a feszültségüktől függött, mint a többi húré, hanem különböző tényezőktől, nevezetesen a környező kozmikus eredményekből eredő következő három körülménytől: a lav-mertz-nokh többi húrja által körülöttük létrehozott rezgések hatásától, az úgynevezett „légköri hőmérséklettől" egy adott pillanatban, és a közelben lévő lények kisugárzásaitól, bármilyen legyen is az agyrendszerük.

A lav-mertz-nokh-on minden oktávban e fekete, fehér és lószőr húrok közé tizennégy, szintén sodort bélből készült, pirosra színezett és „kisszkesztsurnak" nevezett húrt helyeztek; ha a kortárs lények használnák ezeket a húrokat, akkor azokat „negyed hangnak" neveznék.

Továbbá, a „negyed hangok" összes olyan húrját, amelyek a lószőr húrok valamelyik oldalán voltak kifeszítve, úgy építették be, hogy azok megfeszítésével vagy ellazításával az általuk előállított rezgéseket minden pillanatban tetszés szerint lehetett változtatni; így eme rezgéseket hallásra lehetett szabályozni, és elegyíteni a lószőr húrok által kiadott „kaotikus rezgésekkel".

Ezt azért rendezték el így, mivel a lószőr húrok rezgései gyakori változásainak köszönhetően - amelyek minősége, mint már mondtam, a levegő hőmérsékletétől, a közelben lévő lények kisugárzásaitól, és még sok más tényezőtől is függött - e piros húrok rezgései azt a tulajdonságot nyerték el, hogy amikor nem olvadtak össze a lószőr húrok rezgései-

vei, akkor a jelenlevő lényekre egy rendkívül „kakofonikus és kártékony" hatást gyakoroltak, amely egészen a teljes megsemmisítésükig vezethetett.

Azonban a piros húrok feszültségét gyakran módosítva, és azok rezgéseit a lav-mertz-nokh-ból eredőkkel összeolvasztva, ártalmatlanná váltak, vagyis a lav-mertz-nokh-ból kibocsátott rezgések összessége az azt észlelő lények számára egy „harmonikus áramlattá" vált, és megszűnt kártékonyán hatni.

- így tehát, gyermekem, ennek a lav-mertz-nokh készüléknek, valamint az ősi idők lelkiismeretes tudósa, King-Tu-Toz részletes elméletének a sorsa ugyanaz lett mint a páratlan alla-attapann-é, és ama valódi információk összességéé, amiről ezek a nagy testvérek tudatossá váltak.

Az ilyen, új típusú tudós lények kedvenceid közötti folyamatos, és mennyiségi viszonylatban egyre fokozott kialakulása folytán, akiknek veleszületett hajlamuk van a „ravasz szőrszálhasogatásra", a tudománynak ez az egész ága elváltozott, és az igazi értelme és valódi fontossága fokozatosan feledésbe merült.

És hogy a húrok elhelyezésének alapelve a lav-mertz-nokh készüléken valamint az alla-attapann központi részén a dzendvokh-on, még kortárs kedvenceidhez is automatikusan eljutott annak oka pedig a következő:

Amikor e „zavaros időszak" legrosszabbja elmúlt, mindezeknek a bolygód még „aránylag normális" háromagyú lényei értelmének betudható nagy szerzeményeknek bizonyos épen maradt töredékeit ismét elkezdték továbbadni a következő nemzedékeknek azzal a módszerrel, amelyet hosszú idővel azelőtt közönséges életfolyamatukba bevezettek, vagyis kizárólag olyan lények által közvetlenül biztosított to-vábbadási módszeren keresztül, akik már kiérdemelték, hogy igazi beavatottak legyenek, és megszerezzék az ahhoz tartozó tudást. Ugyanakkor évről évre több lett közöttük az eme híres hajlammal sújtott felelős lény; s akkor történt, hogy ugyanebben a Kínában megjelent egy „Tsai-Yú" nevű háromagyú lény, akiből felelős korára szintén új kiképzésű tudós lett. Ennek a Tsai-Yú-nak köszönhetően e hét hangú skála tudománya és gyakorlati alkalmazása mindenki szá-

mára elérhetővé vált, és nemzedékről nemzedékre továbbadva, automatikusan kortárs kedvenceidhez is eljutott.

Felelős élete első éveiben, ezt a Tsai-Yú-t, bizonyos annak megfelelő szubjektív érdemei alapján kiválasztották, és mivel az „elsőrendű beavatott" rangjának jelöltje lett, és következésképp egy már régóta

bevezetett szokást követve, tudta nélkül megadták neki az igazi beavatottak közül kijelölt lények a segítséget ahhoz, hogy a bolygójukon a múltban megtörtént különböző valóságos eseményekről az összes szükséges információt megkapja.

Ahogy azt nekem később tüzetes kutatásaim kimutatták, ő méltónak bizonyult több más között a nagy lav-mertz-nokh készülék felépítésének is minden részletét megismerni.

És akkor pusztán azért, hogy környezete lényei „tudósnak" tekintsék, ez a Tsai-Yú, aki „tökéletes példánya egy új kiképzésű tudósnak", vagyis egy „szőrszálhasogatásra" teljesen kifejlesztett hajlamú lény, nemcsak hogy egy saját teóriát kezdett kiagyalni azon információk alapján, amit a nagy lav-mertz-nokh készülék részleteiről az említett módon tudott meg - egy teóriát, amely abszolút semmit sem állított vagy tagadott a rezgések törvényére vonatkozóan -, hanem még egy új, leegyszerűsített „hangokat előállító készüléket" is épített, aminek a „king" nevet adta.

Ez a leegyszerűsítés abban állt, hogy figyelembe se véve a lav-mertz-nokh-nak sem a piros, sem a lószőr húrjait, a hangokat előállító készülékének alapjául egyedül a fehér és a fekete húrokat vette, továbbá csak két oktávnak megfelelő számú húrt tartva meg, azokat olyan sorrendbe helyezte, hogy a középső teljes oktávnak az evolúciós és involúciós folyamatához csak a következő felső, és az előző alsó oktáv fele állt a rendelkezésére.

Bár a Tsai-Yú által így „összeférceltt" elmélet szintén nem sokáig maradt fenn, ám az általa épített hangokat előállító készülék, a „king", egyszerűsége folytán általánosan elérhetővé vált a közönséges háromagyú lények számára. És mivel egy szándékos tevékenység árán a vele elért eredmények nagyon jónak és a lehető legalkalmasabbnak bizonyultak ahhoz, hogy a kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek köszönhetően az általános jelenlétükben kikristályosodott számos tényezőt „csiklandozzák", ez a

hangszer elkezdett automatikusan átadódni nemzedékről nemzedékre.

A hangszer külső formáját, a keretének gyártási módszerét, a húrok feszültségét és még a nevét is, a következő nemzedékek lényei gyakran módosították, és végül is mindez kortárs kedvenceidnél azokhoz a súlyos, hülyeségig komplikált - és gyerekes szintre redukált fizikai erejükhöz egyáltalán nem mért - hangokat előállító készülékhez vezetett, amelyeket „csembalónak", „klavikordnak", „orgonának", „pi-anínónak", „zongorának", „harmóniumnak" stb... neveznek. Ám annak alapelve, amit a „hangok gravitációs központjai váltakozásainak" neveznek, a napjainkig ugyanaz maradt, mint amit a két szent testvér Tsun-Kil-Tessz és Tsun-Tro-Pel alkalmaztak a dzendvokh-on, vagyis az általuk megalkotott páratlan alla-attapann kísérleti készülék középső részén.

Ezért gyermekem, e Tsai-Yú által leegyszerűsített formája a „hangok oktávjának hét hangra való kínai felosztásának", amely eljutott egészen a kortárs kedvenceidig, akik azt manapság az összes felsorolt, hangokat előállító készülékre alkalmazzák, mint már mondtam neked, még mindig szolgálhat a „gyakorlati összehasonlító tanulmányozására" és megközelítő ismeretére annak, hogyan jönnek létre a különféle sűrűségű és elevenségű kozmikus anyagok, a nagy trogoautoegokratikus folyamat során az úgynevezett „egyik a másikból eredő rezgési áramlatokból", és mi módon egyesülnek és válnak szét egymástól, hogy kis és nagy, viszonylagosan független kozmikus koncentrációkat alakítsanak ki, és ezáltal megvalósítsák az általános kozmikus Iranirano-manzst.

Erről nemsokára magad is meg fogsz tudni győződni, amikor visszatérünk a mi kedves Karatazunkra, és ígéretemhez híven, majd gyakorlatban is megmutatom és megmagyarázom neked e mai, hangokat előállító készülék hangolási elvének jelentését ezen a „zongorán", amelyet sok egyéb tárggyal együtt *a* bolygód felszínéről hoztam el azért, hogy otthon kényelmesen tisztázni tudjam az egyik sajátosságát -erre ott helyben nem akadt időm -,ami a téged érdeklő különös háromagyú lények különös pszichizmusával, valamint a körülöttük létrehozott különféle elevenségű rezgésekkel van kapcsolatban.

És most megosztom veled egy másik, az utolsó ott tartózkodásom alatt tett megfigyelésemet is a bolygód jelenkori háromagyú lényei különös pszichizmusát illetően, nevezetesen azt, hogy bár ezt a hét hangra való kínai felosztást tették az összes hangokat előállító készülékük alapjává, és minden nap észlelik a következményeinek

eredményeit, ez távolról sem ihleti őket - mint annak objektíven történnie kellene -ellenkezőleg, egy efféle összhang hatása alatt, minden lelkiismeret-furdalás nélkül sőt, a megelégedettség impulzusával, szándékosan fenntartják magukban azokat az asszociációs áramlatokat, amelyek általános jelenlétük ösz-szes szellemmel áthatott részében, eme átkozott kunda-buffer szerv tulajdonságának következményei által bennük kikristályosodott adatok befolyása alatt jelennek meg.

Ez után a gyakorlati bemutató után, biztos vagyok benne, nemcsak hogy el fogod tudni képzelni magadnak, mit jelent az „egymásból eredő és harmonikusan összeolvadó rezgésgravitációs-központok áramlata", hanem ismét csak a meglepődés impulzusával azt is meg tudod majd állapítani, hogy milyen mértékben legyengült kedvenceid általános jelenlétében azon lényi adatok hatásának esszenciája, amelyeknek általában minden háromagyú lény jelenlétében ki kell kristályosodniuk, és amelyek összességét az „ösztön finomságának" hívják.

így tehát gyermekem, egyrészt mivel kedvenc háromagyú lényeid általános jelenlétében az egészséges lényi gondolkodásra bennük kikristályosodott adatok működésének minősége elkerülhetetlenül rosszabbodott, másrészt mivel közöttük egyre számosabb lett az új típusú felelős lény, vagyis „új kiképzésű tudós", végül semmi sem jutott el ezt a szerencsétlen bolygót népesítő kortárs háromagyú lényekhez az információknak ebből a részletes, a Világegyetemben szinte példátlan összességéből, amelyről felebarátaik értelme annak idején teljesen tudatos volt, és amelyet ma a közönséges háromagyú lények jólétére használnak fel egész Megalokozmoszunk összes bolygólyán, annak az egynek a kivételével, ahol megjelentek. Semmi, mondtam, hacsak nem az, amit a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk a következő szavakkal határoz meg:

hangszer elkezdett automatikusan átadódni nemzedékről nemzedékre.

A hangszer külső formáját, a keretének gyártási módszerét, a húrok feszültségét és még a nevét is, a következő nemzedékek lényei gyakran módosították, és végül is mindez kortárs kedvenceidnél azokhoz a súlyos, hülyeségig komplikált - és gyerekes szintre redukált fizikai erejükhöz egyáltalán nem mért - hangokat előállító készülékhez vezetett, amelyeket „csembalónak", „klavikordnak", „orgonának", „pi-anínónak", „zongorának", „harmóniumnak" stb... neveznek. Ám annak alapelve, amit a „hangok gravitációs központjai váltakozásainak" neveznek, a napjainkig ugyanaz maradt, mint amit a két szent testvér Tsun-Kil-Tessz és Tsun-Tro-Pel alkalmaztak a dzendvokh-on, vagyis az általuk megalkotott páratlan alla-attapann kísérleti készülék középső részén.

Ezért gyermekem, e Tsai-Yú által leegyszerűsített formája a „hangok oktáyjának hét hangra való kínai felosztásának", amely eljutott egészen a kortárs kedvenceidig, akik azt manapság az összes felsorolt, hangokat előállító készülékre alkalmazzák, mint már mondtam neked, még mindig szolgálhat a „gyakorlati összehasonlító tanulmányozására" és megközelítő ismeretére annak, hogyan jönnek létre a különféle sűrűségű és elevenségű kozmikus anyagok, a nagy trogoautoegokratikus folyamat során az úgynevezett „egyik a másikból eredő rezgési áramlatokból", és mi módon egyesülnek és válnak szét egymástól, hogy kis és nagy, viszonylagosan független kozmikus koncentrációkat alakítsanak ki, és ezáltal megvalósítsák az általános kozmikus Iranirano-manzst.

Erről nemsokára magad is meg fogsz tudni győződni, amikor visszatérünk a mi kedves Karatazunkra, és ígéretemhez híven, majd gyakorlatban is megmutatom és megmagyarázom neked e mai, hangokat előállító készülék hangolási elvének jelentését ezen a „zongorán", amelyet sok egyéb tárggyal együtt a bolygód felszínéről hoztam el azért, hogy otthon kényelmesen tisztázni tudjam az egyik sajátosságát -erre ott helyben nem akadt időm -,ami a téged érdeklő különös háromagyú lények különös pszichizmusával, valamint a körülöttük létrehozott különféle elevenségű rezgésekkel van kapcsolatban.

És most megosztom veled egy másik, az utolsó ott tartózkodásom alatt tett megfigyelésemet is a bolygód jelenkori háromagyú lényei különös pszichizmusát illetően, nevezetesen azt, hogy bár ezt a hét hangra való kínai felosztást tették az összes hangokat előállító készülékük alapjává, és minden nap észlelik a következményeinek eredményeit, ez távolról sem ihleti őket - mint annak objektíven történnie kellene -ellenkezőleg, egy efféle

összhang hatása alatt, minden lelkiismeret-furdalás nélkül sőt, a megelégedettség impulzusával, szándékosan fenntartják magukban azokat az asszociációs áramlatokat, amelyek általános jelenlétük ösz-szes szellemmel áthatott részében, eme átkozott kunda-buffer szerv tulajdonságának következményei által bennük kikristályosodott adatok befolyása alatt jelennek meg.

Ez után a gyakorlati bemutató után, biztos vagyok benne, nemcsak hogy el fogod tudni képzelni magadnak, mit jelent az „egymásból eredő és harmonikusan összeolvadó rezgésgravitációs-központok áramlata", hanem ismét csak a meglepődés impulzusával azt is meg tudod majd állapítani, hogy milyen mértékben legyengült kedvenceid általános jelenlétében azon lényi adatok hatásának esszenciája, amelyeknek általában minden háromagyú lény jelenlétében ki kell kristályosodniuk, és amelyek összességét az „ösztön finomságának" hívják.

így tehát gyermekem, egyrészt mivel kedvenc háromagyú lényeid általános jelenlétében az egészséges lényi gondolkodásra bennük kikristályosodott adatok működésének minősége elkerülhetetlenül rosszabbodott, másrészt mivel közöttük egyre számosabb lett az új típusú felelős lény, vagyis „új kiképzésű tudós", végül semmi sem jutott el ezt a szerencsétlen bolygót népesítő kortárs háromagyú lényekhez az információknak ebből a részletes, a Világegyetemben szinte példátlan összességéből, amelyről felebarátaik értelme annak idején teljesen tudatos volt, és amelyet ma a közönséges háromagyú lények jólétére használnak fel egész Megalokozmoszunk összes bolygólyán, annak az egynek a kivételével, ahol megjelentek. Semmi, mondtam, hacsak nem az, amit a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk a következő szavakkal határoz meg:

„Dicsőítve légy, ó Teremtőnk, amiért a farkas fogát nem olyannak teremtetted mint a kedves bivalyom szarvát, így ma tudok belőle drága hitvesemnek mindenféle gyönyörű fésűt csinálni."

Az „oktáv hét hangra való kínai felosztásának" esetében, bár az kortárs kedvenceidhez is eljutott és mint már mondtam, a közönséges életükben is széleskörűen alkalmazzák, még csak sejtelmük sincs arról, hogy ezt a felosztást külön azon a megingathatatlan princípiumokra alkották meg és építették fel, amelyeken Megalokozmoszunkban minden létező dolog nyugszik.

Ha nem vesszük figyelembe azt a jelentéktelen számú lényt, akik az Ázsia kontinens bizonyos kis csoportosulásaiban élnek és ösztönösen észlelik ennek a „teljes hangnak hét súlypontra való kínai felosztását", és akik annak gyakorlati alkalmazását azokra a megnyilvánulásaikra korlátozzák, amelyeket szentnek tekintenek, akkor bátran mondhatjuk, hogy az utóbbi századok folyamán, bolygód szinte összes háromagyú lénye jelenlétében teljesen megszűntek kikristályosodni azok az adatok, amelyek az ebbe a „felosztásba" foglalt jelentésnek és értelmi magasságnak felismerését lehetővé teszik. És még ugyanezen az Ázsia kontinensen élő kortárs lények, akik bolygód felszínének összes többi szárazföldjén élőkhöz hasonlóan elvesztettek már minden ösztönös érzékenységet, mindegyikük kivétel nélkül egyedül az ő, háromagyú lényekre méltatlan, bizonyos kicsinyes vágyai kielégítésére használja ezt a felosztást.

Ebben az egész történetben, amit neked elmeséltem arról, hogy a bolygódat népesítő háromagyú lények miként ismerték meg a Heptaparaparshinokh szent törvényét az a legérdekesebb, hogy habár náluk ismét megjelent rengeteg mindenféle „összegyűjtött speciális információ" - vagy, mint ők mondják, a „tudományos ismeretek külön ágazatai", amelyeket, a kifejezésük szerint „bemagolni" kénytelenek -a „rezgések törvénye", mely ugyanakkor azok legfontosabb ágát képviseli, és amely legalább egy megközelítő lehetőséget ad a valóság felismerésére, számukra teljesen ismeretlen marad, eltekintve természetesen az ő aránylag újonnan megjelent, híres „hangelméletüktől", amit az ő „tudós fiziku-

saik" és „tudós zenészeik" úgynevezetten alaposan áttanulmányoztak és jól ismernek.

Hogy egy „eleven képet" adjak kortárs kedvenceid esszenciájáról, szemed elé állítva a tudomány ezen ága terén felbukkant és egyesek között széleskörűen elterjedt különféle félreéretéseket - jellegzetes félreértések, amelyek nagyszerű alapanyagul szolgálhatnak neked az ő jelenlegi „pontos tudományuk" összes többi független

ágai értelmének és objektív fontosságának ábrázolására és kiértékelésére -, szükségesnek tartom részletesen elmagyarázni a „hangrezgések" elméleteit, amit ezek a mai „sajnálatos tudósok" tanulmányoznak, és úgynevezetten ismernek.

Azonban mielőtt erről beszélnék, esszenciám megint azt parancsolja teljes jelenlétemnek, hogy kifejezzem őszinte szánalmamat azon kortárs háromagyú lények sorsa iránt, akik állhatatos lényi partkdolgkötelességeiknek köszönhetően elérik az értelemnek azt a fokát, ahol elengedhetetlenül szükségessé válik, hogy a jelenlétükben megszerezzék a rezgések törvényére vonatkozó igazi információknak megfelelő adatokat.

Ezt ebben a pillanatban az asszociációk a szánalom impulzusával juttatják eszembe, mivel az utolsó közöttük tartózkodásom alatt többször is találkoztam olyan háromagyú lényekkel, akik számára a „pszichikai tökéletesedésük" folytán elengedhetetlenné vált igazi információkat észlelni és elsajátítani a rezgések törvényéről; és ugyanakkor nyilvánvalóan megértettem, hogy egy ilyen fajta információra semmilyen forrásuk sem volt.

Igaz, hogy erről van nekik jelenleg egy „összetett információjuk", vagy mint ők maguk nevezik egy „rezgéselméletük", de azoknak a szerencsétlen kortárs lényeknek, akiknek szükségük van erre a tudásra, ez minden vágyuk és erőfeszítésük ellenére sem elégítheti ki a kutatását hacsak nem különféle félrevezető koncepciókkal és ellentmondásokkal.

így tehát gyermekem, e földi félreértések eredetén az a tény áll, hogy a „rezgések törvényével" kapcsolatos információk különféle töredékei a kortárs lényekhez két különböző forrásból jutottak el, vagyis az ősi kínaiaktól és a görögöktől, akiknek közösségét, mint már mondtam neked, ha emlékszel rá, az ázsiai és Európa kontinens között hozták létre

ugyanazok az ázsiai halászok, akik a rossz időjárás idején unalmukban mindenféle „tudományt" találtak ki, beleértve ezt a „hang rezgésének tudományát" is.

Később ez a „tudomány" nemzedékről nemzedékre szállva, majdnem az említett kínai tudománnyal egyidejűleg jutott el kortárs kedvenceidhez.

Az összes későbbi félreértés abból eredt, hogy a ősi kínaiaktól származó információk pontosan megjelölték, hogy a rezgések teljes oktávja hét „resztoriolt" tartalmaz, vagyis, hogy az oktávot hét „hang gravitációs központ" alkotja, míg a görög eredetű információk azt állították, hogy a rezgések teljes oktávja öt resztoriolt foglal magába, vagyis, hogy az oktáv öt gravitációs központból vagyis öt egész hangból állt. Márpedig azon egyszerű oknál fogva, hogy kedvenceid jelenlétében az utóbbi évszázadok folyamán a „logikus lényi gondolkodásra" kikristályosodott adatok mindig majdnem „fejre állítva" működnek, és hogy az ő kurta logikus értelmük szerint ez a két különböző forrásból eredő információ nekik egyaránt valószerűnek tűnt, a jelenkori civilizáció azon lényei, akik ugyanolyan könnyedséggel kezdtek kifőzö-getni mindenféle „tudományos specialitásokat", mintha palacsintát sütnének, egy nagy „tanácstalanság" állapotába estek, és több éven keresztül nem tudták eldönteni, hogy a két ellentmondó információ közül melyiket részesítsék előnyben és vegyék fel a „hivatalos tudományuk" ágai közé. Miután sok „nyálat elfröcsköltek", mint ők mondják, végül is, hogy senkit meg ne bántsanak, és ugyanakkor a tudományuknak ez az ága a régi időkből hozzájuk eljutott mindkét, egymásnak ellentmondó elméletet magába foglalja, elhatározták, hogy a két elméletet egyesítik. Egy kicsit később egyikük, akit „Haidoropuló"-nak hívtak, kitalált egy nagyon hosszú, „matematikai" magyarázatot erre a félreértésre, pontosan kimutatva, hogy miért beszélt az egyik elmélet az oktávnak hét, és a másik csak öt egész hangra való felosztásáról, és hogy miként jött létre ez a jelentős ellentmondás; ettől kezdve ezek a matematikai magyarázatok a jelenkori civilizáció összes képzett képviselőjét egyszer s mindenkorra megnyugtatták, olyannyira, hogy manapság ennek a ‚jó Haidoropulónak" matematikai magyarázatai

alapján nyugodt lelkiismerettel tákolják össze a rezgésekkel kapcsolatos „fantazmagóriáikat".

Ezek a matematikai magyarázatok a következő meggondolásokon alapulnak:

Ez a lekötelező Haidoropuló, egy csak általa ismert módszerrel kiszámította a kínai „hét egész hang" rezgésszámát, azután megmagyarázta, hogy a kínai hét hangú oktávban a „mi" és a „ti" hangok nem igazi egész hangok, hanem csak félhangok, mivel a rezgéseik száma majdnem azon görög félhangok számának felelt meg, amelyek, a görög oktáv felosztásának megfelelően, pontosan a kínai „mi" „fa" és „ti" „dó" egész hangok között voltak.

Továbbá feltételezte, hogy valószínűleg a kínaiaknak kényelmesebb volt, hogy „resztoriolok", vagyis hang gravitációs központjaik legyenek ezeken a félhangokon, és ez oknál fogva az oktávjukat nem a görögök módjára öt, hanem hét hangra osztották fel, és így tovább...

Haidoropuló úr ezen magyarázatát követve azután az összes új kiképzésű kortárs tudós címkét ragasztva az ő „hivatalos tudományuknak" erre az új ágára is, egyszer s mindenkorra megnyugodott.

Azóta ez az ág náluk a „rezgések törvényének elmélete" néven létezik, és mint a mi bölcs mesterünk Mullah Nasszr Eddin mondaná: „El mint Marci Hevesen".

Ezzel kapcsolatban még emlékszem a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddinünk bölcs szentenciájára, amit akarva-akaratlan hangosan kell kifejeznem, s így szól:

„Hé! Ti fura kurfurisztáni bohócok! Nem mindegy-e nektek, hogy öszvéretek vagy nyulatok van-e a mezei munkára, hisz mindkettőnek négy lába van?"

Természetesen ezek a kortárs kedvenceid nem tudják, és még csak nem is sejtik, hogy az oktáv két fajta egész hangokra való felosztásának, amelyet „kínainak" vagy „görögnek" hívnak, két teljesen különböző oka volt: az első, vagyis a kínai felosztás, mint már mondtam, a Heptapara-parshinokh törvénye alapos ismeretének volt az eredménye, amit a két nagy ikertestvér, a Földön mindeddig páratlan tudós szerzett meg; a második, vagyis a görög felosztás, egyedül az úgynevezett „hangok resztorioljai" alapján épült fel, amelyek a görög lények hangja számára természetesek

voltak abban a korszakban, amikor ezt az öthangú görög ok-távot komponálták.

A „hang resztoriolok", vagy ahogy szintén néha mondják: a „hang könnyű tónusai" a kedvenceidnél majdnem ugyanolyan számban alakultak és alakulnak ki, ahány független csoportba oszlottak, és még ma is oszlanak. És ez azért van így, mert a hangnak ezek a könnyű tónusai a lényeknél általában számos környező, külső és belső, tőlük független körülmény alapján alakulnak ki, például földrajzi, öröklődési, vallási körülmények, és még az ennivaló minősége, vagy a „kölcsönös befolyások minősége" alapján is, és így tovább, és így tovább.

A kortárs kedvenceid természetesen nem tudják megérteni, hogy az ősi görögök bárhogy próbálták is, bármennyire lelkiismeretesen is állhatták hozzá ehhez a kérdéshez, minden vágyuk és erőfeszítésük ellenére sem tudtak az oktáv-nak meghatározott hangokba való felosztásánál sem többet, sem kevesebbet, mint öt teljes hangot találni. Valójában a tőlük független, külső és belső körülményeik csak azt tették lehetővé számukra, hogy az ő öt „hang resztorioljukra" támaszkodjanak amikor énekelnek.

„Resztoriolnak", vagy „a lények hangjában a hangtónusok gravitációs központjainak" azokat a hangokat nevezik, amelyeket az arra szolgáló szerveik által előállított különféle hangok közül a bennük megrögződött, az öröklődés és az elnyert képességek által eredményezett tulajdonságok szerint és jelenlétük általános működésétől függően, szabadon, könnyeden, és hosszan tartóan tudnak kibocsátani anélkül, hogy ez a többi független funkcióikban bármiféle feszültséget váltana ki. Másszóval, egy „resztoriol" akkor keletkezik, amikor ennek a megnyilvánulásnak ritmusa tökéletesen összhangban áll az általános jelenlétük többi funkciójával, amelyek ritmusát összes közönséges külső és belső lényi életkörülményeik már megszilárdították.

A különböző helyi jellegű körülmények, valamint bizonyos öröklődési tulajdonságok folytán, majdnem minden csoportosulás, vagy földrajzi régió lényeinél más-más „resztoriolok", vagy a „hangok tónusainak gravitációs központjai" alakulnak ki, így az oktávnak egész hangokra való

felosztása a bolygód felszínén a lények lakóhelyétől függően teljesen különbözik.

Jelenleg kedvenceid között léteznek olyan csoportok, amelyek képesek a hangok oktáyjának nemcsak öt vagy hét „hang gravitációs központját", hanem akár tizenhárom, sőt tizenhét egész hangját kibocsátani.

Ennek illusztrálására az Ázsia kontinens egyik kis lénycsoportja nagyon jól szolgálhat példaként. Nagyon szerettem hallgatni az éneküket, mert több más fiziológiai képesség között - bár az adataik csak három „resztoriol" megnyilvánítására voltak meg - az énekükben negyven jól meghatározott hangot is ki tudtak bocsátani.

Gyönyörű volt az énekük, és ugyanakkor még ha tele tüdőből énekeltek is, a hang nyugalma és a rezgések kibocsátásának időtartama csak a három „szerves resztorioljuk" valamelyikétől függött.

E kis csoport lényeinek fiziológiai különlegessége abban állt, hogy a hangjuk teljes oktávjában előállított meghatározott hangok számától függetlenül, egyedül a velük született három resztoriolra támaszkodva, mindig fenntartották a „rezgések változatlan összességét", és az egész megnyilvánulásuk folyamán ezeknek a resztorioloknak mindvégig megvolt az a tulajdonságuk, hogy egy úgynevezett „központosítást" vagy „visszhangot" váltsanak ki egy másik lény teljes jelenlétében.

Mindezt nagyon világosan megértettem, miután énekük felkeltette az érdeklődésemet, és tanulmányozni kezdtem ezt a kedvenceid között oly ritka különlegességet három különleges „hangvilla" segítségével, amit csináltattam, és több, nagyon érzékeny „rezgésmérőmmel", amit esszenciám barátja, Gornakhúr Khárkhár külön számomra talált ki.

Az oktáv egész hangokra való kínai felosztása ezt a lényi tulajdonságot egyáltalán nem vette figyelembe.

Az oktávnak ez a hét egész hangra való felosztása, valamint a Kilenc Törvényére vonatkozó különleges tudományi ágazatot képző összes információ a két nagy ikertestvér tudatos munkájára és önkéntes szenvedésére lett alapozva, akiknek felső testei így méltóvá váltak az üdvözülésre, és most azon a szent bolygón tartózkodnak, ahova nagy örömünkre nemrég ellátogathattunk.

- Bárhogy legyen is gyermekem, nagyon sajnálom, hogy ezzel a jelenkori hangokat előállító készülékkel, a bolygódról elhozott zongorával, lehetetlen lesz teljes magyarázatot adni neked az összes olyan forrásból eredő' rezgések törvényéről, melyek az általános kozmikus Anszambluizárt valósítják meg, amit olyan tökéletesen meg lehetett volna tenni a két nagy ikertestvér követője, a nem kevésbé nagy kínai tudós, King-Tu-Toz által alkotott kiváló lav-mertz-nokh-al.

Ezen a rendkívüli kísérleti készüléken a lav-mertz-nokh-on King-Tu-Toz pont annyi rezgéseket előállító húrt helyezett el és hangolt fel a nagy testvérek megfelelő számításai alapján, ahány egymást követő forrás van a Világegyetemben, egy bolygótól egészen a Protokozmoszig, amelyek jelenlétében a kozmikus anyagok rezgései a trogoauto-egokratikus folyamat során *a* törvényeknek megfelelő változásokon átesve a megkívánt módon összeolvadnak, hogy létrehozzák az összes további megvalósulást.

Ugyanakkor gyermekem, habár a hangokat előállító készülék, a zongora, amit a bolygódról hoztam, kortárs kedvenceidnek egy nagyon tipikus találmánya, mégis, mivel az „egész-hangok" és a „félhangok" húrjainak hangolást módszere egyáltalán nem változott, a húrjai által megfelelő módon létrehozott rezgések összeolvadási rendjét betartva még ki lehet vele gyakorlatilag mutatni az anyagok bármelyik alapvető kozmikus oktáyjából, vagyis a hét alapvető forrás összességének valamelyikéből eredő rezgések törvényeit. Ennek köszönhetően el lehet képzelni és meg lehet érteni azt, hogy az összes rezgések miként hozzák létre egymást és hatnak egymásra, bármi legyen is a forrásuk; mivel, mint már mondtam neked, az összes különböző skálájú kozmosz, valamint e kozmoszok megnyilvánulásának hét független részének mindegyike majdnem minden vonatkozásban hasonlatos a Megalokozmoszhoz; és minden egyes ilyen egységben a hétszeres rezgésforrások ugyanazokat a kölcsönhatásokat gyakorolják egymásra, mint amelyek a Megalokozmoszban hatnak; ezért ha egy bármilyen gravitációs központ rezgési törvényeit megértetted, lehetségessé válik megközelítőleg megértened az összes gravitációs központét, természetesen azzal a feltétellel, hogy a méretkülönbséget figyelembe veszed.

Ismétlem, ha a zongora húrjait a megszabott módon hangoljuk és a megfelelő húrokon a megkívánt rezgéseket váltjuk ki, az eredményezett rezgések összeolvadása még matematikai szempontból is majdnem pontosan egybeesik a szent Heptaparaparshinokh alapján megfelelő kozmikus forrásokból eredő anyagok törvényszerű rezgésösszességének.

Ezen a zongorán, bármelyik oktáv mindegyik „egész hangja" és minden „félhangja" szigorúan a szent Heptaparaparshinokh törvénye szerint megy át egyikből a másikba, így a rezgéseik - mint az a Világegyetemben mindenhol történik - evolúciójukban vagy involúciójukban kölcsönösen segítik egymást.

Ezzel kapcsolatban itt érdekes megjegyezni, hogy e nagy földi tudósok számításai és feltételezései annak köszönhetően bizonyultak majdnem pontosnak, hogy számításaik alapjául véletlenül ugyanazt az egységet vették, amelyet a nagy Megalokozmoszban mindenütt használnak, vagyis a nagyon szent Theomertmalogosznak azt a parányi részecskéjét, ami a neki megfelelő teljes éltetőerőt még birtokolja.

Most pedig gyermekem, ígéretemhez híven meg fogom magyarázni neked mi is a „niriunosszi világhang".

A „niriunosszi világhang" pontosan az a hang, amelynek rezgését a régi időkben - mint néhány kedvencednél, nevezetesen Kínában, még jelenleg is - a hangokat előállító készülékek felhangolásához a „dó" hang „abszolút rezgéseként" vették.

A bolygódon e hang létezésére következőképp jöttek rá:

Elsőként az Atlantisz kontinensen megalapított Akhldanné egyesületnek az a tudós tagja fedezte fel, aki pont ennek a két tudós testvérnek volt az őse, és aki, emlékszel rá, véletlenül találkozott Maralpleisszisz ország első lakóival, akik őt később vezetőül választották.

Abban az időben az Akhldanné egyesületnek ez a tudós tagja, úgy magán a bolygón, mint a fölötte lejátszódó különféle kozmikus jelenségek megfigyelését végezte, és így észrevette, hogy ennek az országnak bizonyos régióiban, egész közel a helyhez, ahol később Gob városa épült, évente kétszer, bizonyos légköri zavarok után, aránylag hosszú időn keresztül ugyanazt a meghatározott hangot lehet hallani.

699

A mindenségről és mindenről

Akkor ő azon a helyen két építményt emeltetett, amire az úgynevezett „égitestek" megfigyeléséhez volt szüksége. A szándéka ugyanis az volt, hogy miközben ezt a munkát végzi, ezt az számára kezdetben teljesen érthetetlen kozmikus eredményt is megfigyelhesse és tanulmányozhassa.

Később, amikor ez a két nagy testvér, jövendő szent, felismerte és tanulmányozni kezdte a Heptaparaparshinokh szent kozmikus törvényét, mivel már ismerték ezt a kozmikus eredményt, külön azon a helyen telepedtek le, és ott sikerült tisztázniuk ennek a különös hangnak a jellegét és a természetét, amelyet aztán általánosan az összes számításaik alapegységéül vettek.

Ezen a zongorán, az „idegen forrású rezgések" különféle sokkokból, zajokból, súrlódásokból erednek, de különösen az úgynevezett „légellenállási rezgésekből", amelyek az atmoszférában általában már jelenlevő természetes rezgésekből alakulnak ki.

Ezzel kapcsolatban, hogy a szent Heptaparaparshinokh ötödik stopinderének megvalósulását kiemeljük, vonjunk párhuzamot két egymástól külsőleg teljesen különböző folyamat között.

Épp úgy, ahogy az első lényi táplálék az éltető erejét csak a „lényi pentoekhariba" való átváltozása után nyerheti el, úgy ezen a zongorán egy húr rezgései megfelelő éltetőerejüket csak akkor nyerik el, amikor összeolvadtak azokkal a megelőző rezgésekkel, amelyek a „szó" hang „rezgései gravitációs központjának" összességéből kiindulva álltak elő.

A Heptaparaparshinokh szent törvényének ez utóbbi sajátosságát ily módon, vagyis a zongorán, teljesen bizonyossággal be lehet bizonyítani, mivel ha „mi" és „ti" hangok rezgéseit egy hermetikusan bezárt helyiségben állítják elő, azok vagy rögtön megszűnnek, vagy pedig az őket kiváltó első sokk

okozta nyomaték miatt egy involúción mennek keresztül; röviden összefoglalva a „mi" hang a „dó" hanghoz tér vissza, és a „ti" hang az alatta levő „fá"-hoz.

Hogy összegezzem a hangok oktávjának hét részre való felosztásáról szóló magyarázataimat arról, ahogy az kedvenceidnél létezik, sajnos ismét ki kell hangsúlyoznom azt a tényt, hogy habár a tudás morzsái el is jutottak hozzájuk, minden esszenciálist elfelejtettek, és ennek oka mindig

ugyanaz: abbahagyták általános jelenlétükben a lényi partkdolgkötelességek megvalósításának gyakorlását, és ez az igazi oka a háromagyú lényekre jellemző gondolkodás fokozatos leromlásnak bennük.

Elbeszélésének ezen a részén Belzebub ismét hosszasan gondolkodni kezdett, azután tekintete unokája orra hegyére szegeződött.

Egy elég hosszú csend állt be, azután így folytatta:

- Eh, kedves gyermekem... most akarva-akaratlan, de el kell mesélnem neked azokat a rezgések törvényével kapcsolatos kísérleteket is, amelyeknek a Föld-bolygón szemtanúja voltam.

Ezeket is részletesen el fogom mesélni a két következő oknál fogva:

Egyrészt azért, mert erről az első alapvető szent törvényről, a Heptaparaparshinokhról már sokat beszéltem neked, és nagyon bosszantana, ha valamilyen oknál fogva nem sikerülne az összes sajátosságát tisztán megértened. Biztos vagyok benne, hogy e kísérletek leírása alapján képes leszel kialakítani magadnak egy alapos fogalmat erről a törvényről.

A másik ok az, hogy az a földi lény, aki a kozmikus rezgésekről szerzett ismeretének köszönhetően ezeket a kísérleteket megvalósította, volt az egyetlen a Földön eltöltött a hosszú évszázadok során, aki felismerte igazi természetem.

Negyvenegyedik fejezet

A bukharai dervis Hadzsi-Asszvatz-Truv

E

LSŐ találkozásom ezzel a kortárs háromagyú lénnyel, akinél a szóban forgó kísérletek szemtanúja voltam, minden bizonnyal nagyon érdekes és egyben tanulságos lesz számodra, annál is inkább, mivel neki köszönhető, hogy a Heptaparaparshinokh alapvető szent kozmikus törvényéről szóló ismeretek újra helyreállnak, és azok az összes tudásra szomjazó közönséges lény számára elérhetők lesznek, még a kortársak számára is. Ezért ezt a találkozást részletesen el fogom mesélni neked.

Vele, három földi évvel erről a naprendszerről való végleges távozásom előtt találkoztam először.

Az Ázsia kontinensen, a „Bukhara" nevű vidéken utazva, egyszer véletlenül megismerkedtem és barátságot kötöttem egy háromagyú lénnyel, aki bolygód felszínének ezen a részén lakó egyik közösséghez tartozott, és egy dervis konfraternitás tagja volt. Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin-nek hívták.

Egy jellegzetes példája volt azoknak a kortárs földi háromagyú lényeknek, akiknek hajlamuk van arra, hogy rajongjanak az úgynevezett „magasabb rendű témákért", és akik számára automatikussá vált, hogy esszenciális megértés nélkül beszéljenek azokról - akár időszerű, akár időszerűtlen az alkalom - mindenkivel, akivel csak találkoznak. Velem épp úgy, mint másokkal minden egyes találkozásunk alkalmával csak ilyen kérdésekről szeretett beszélni.

Egy alkalommal a „Shat-Tsai-Mernisz-nek" nevezett ősi kínai tudomány került szóba.

Ez a tudomány nem más, mint a szent Heptapara-parshinokhra vonatkozó hiteles információk összességének töredéke, melyről a két nagy kínai testvérnek - miként más

ókori igazi tudósoknak is - tudomása volt, és „A Kilenc Törvényéről szóló valódi tudás összessége" nevet adták neki.

Már mondtam neked, hogy ennek a tudásnak bizonyos, véletlenül épen maradt töredékeit nagyon korlátozott számú ottani beavatott lények közvetítése révén adták tovább nemzedékről nemzedékre.

Valóban nagy szerencse lenne a jövő idők földi háromagyú lényei számára, ha ezek az épen maradt töredékek, melyeket néhány ritka beavatottnak köszönhetően nemzedékről nemzedékre továbbadtak, és még ma is továbbadnak, nem kerülnének a „kortárs tudósok" kezére.

Igazán nagy szerencse lenne, mivel ha az igazi tudásnak eme épen maradt töredékei a jelenlegi ottani tudósok kezébe kerülnének, ők a velük született „okoskodásukkal" az ezekbe a töredékekbe helyezett tudásból egy olyan „tudományos vegyeskását" csinálnának, aminek csak ők ismerik a titkát, és az összes többi háromagyú lény pislákoló értelme akkor egyszer s mindenkorra kialudna; és mi több, ezzel őseik hatalmas tudásának utolsó maradványait is véglegesen eltörölnék e szerencsétlen bolygó felszínéről.

- így aztán gyermekem...

Egyszer, amikor Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin dervissel beszélgetve szóba került a „Shat-Tsai-Mernisz" ősi kínai tudomány, azt javasolta, hogy kísérjem el egy másik dervis barátjához, aki ebben az ősi kínai tudományban nagy tekintély, hogy vele beszélgessek erről.

Elmondta, hogy barátja mindenkitől távol, Felső-Bukharában lakik, ahol bizonyos, ezzel a tudománnyal kapcsolatos kísérleteket végez.

Mivel akkor semmi különös dolog nem tartott abban a városban, ahol éppen voltunk, és a tudós dervis pont azokon a hegyeken lakott, amelyeket már régóta szándékomban állt felfedezni, azonnal elfogadtam ajánlatát és mindjárt másnap elindultunk.

A várost elhagyva három napon keresztül mentünk.

Végül is jól fent, Felső-Bukhara hegyei közt, egy kis szorosban álltunk meg.

Negyvenegyedik fejezet

A bukharai dervis Hadzsi-Asszvatz-Truv

E

LSŐ találkozásom ezzel a kortárs háromagyú lénnyel, akinél a szóban forgó kísérletek szemtanúja voltam, minden bizonnyal nagyon érdekes és egyben tanulságos lesz számodra, annál is inkább, mivel neki köszönhető, hogy a Heptaparaparshinokh alapvető szent kozmikus törvényéről szóló ismeretek újra helyreállnak, és azok az összes tudásra szomjazó közönséges lény számára elérhetők lesznek, még a kortársak számára is. Ezért ezt a találkozást részletesen el fogom mesélni neked.

Vele, három földi évvel erről a naprendszerről való végleges távozásom előtt találkoztam először.

Az Ázsia kontinensen, a „Bukhara" nevű vidéken utazva, egyszer véletlenül megismerkedtem és barátságot kötöttem egy háromagyú lénnyel, aki bolygód felszínének ezen a részén lakó egyik közösséghez tartozott, és egy dervis konfraternitás tagja volt. Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin-nek hívták.

Egy jellegzetes példája volt azoknak a kortárs földi háromagyú lényeknek, akiknek hajlamuk van arra, hogy rajongjanak az úgynevezett „magasabb rendű témákért", és akik számára automatikussá vált, hogy esszenciális megértés nélkül beszéljenek azokról - akár időszerű, akár időszerűtlen az alkalom - mindenkivel, akivel csak találkoznak. Velem épp úgy, mint másokkal minden egyes találkozásunk alkalmával csak ilyen kérdésekről szeretett beszélni.

Egy alkalommal a „Shat-Tsai-Mernisz-nek" nevezett ősi kínai tudomány került szóba.

Ez a tudomány nem más, mint a szent Heptapara-parshinokhra vonatkozó hiteles információk összességének töredéke, melyről a két nagy kínai testvérnek - miként más

ókori igazi tudósoknak is - tudomása volt, és „A Kilenc Törvényéről szóló valódi tudás összessége" nevet adták neki.

Már mondtam neked, hogy ennek a tudásnak bizonyos, véletlenül épen maradt töredékeit nagyon korlátozott számú ottani beavatott lények közvetítése révén adták tovább nemzedékről nemzedékre.

Valóban nagy szerencse lenne a jövő idők földi háromagyú lényei számára, ha ezek az épen maradt töredékek, melyeket néhány ritka beavatottnak köszönhetően nemzedékről nemzedékre továbbadtak, és még ma is továbbadnak, nem kerülnének a „kortárs tudósok" kezére.

Igazán nagy szerencse lenne, mivel ha az igazi tudásnak eme épen maradt töredékei a jelenlegi ottani tudósok kezébe kerülnének, ők a velük született „okoskodásukkal" az ezekbe a töredékekbe helyezett tudásból egy olyan „tudományos vegyeskását" csinálnának, aminek csak ők ismerik a titkát, és az összes többi háromagyú lény pislákoló értelme akkor egyszer s mindenkorra kialudna; és mi több, ezzel őseik hatalmas tudásának utolsó maradványait is véglegesen eltörölnék e szerencsétlen bolygó felszínéről.

- így aztán gyermekem...

Egyszer, amikor Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin dervissel beszélgetve szóba került a „Shat-Tsai-Mernisz" ősi kínai tudomány, azt javasolta, hogy kísérjem el egy másik dervis barátjához, aki ebben az ősi kínai tudományban nagy tekintély, hogy vele beszélgessek erről.

Elmondta, hogy barátja mindenkitől távol, Felső-Bukharában lakik, ahol bizonyos, ezzel a tudománnyal kapcsolatos kísérleteket végez.

Mivel akkor semmi különös dolog nem tartott abban a városban, ahol éppen voltunk, és a tudós dervis pont azokon a hegyeken lakott, amelyeket már régóta szándékomban állt felfedezni, azonnal elfogadtam ajánlatát és mindjárt másnap elindultunk.

A várost elhagyva három napon keresztül mentünk.

Végül is jól fent, Felső-Bukhara hegyei közt, egy kis szorosban álltunk meg.

Ez a vidék azért viseli *a* Felső-Bukhara nevet, mert nagyon magas hegyei vannak, sokkal magasabbak mint az ország Alsó-Bukharának nevezett többi részének.

Ebben a kis hegyszorosban Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin dervis barátom megkért, hogy segítsek neki felemelni egy kőlapot, és amikor elmozdítottuk, alatta egy kis nyílás tűnt elő, amelynek oldalán két vasrúd állt ki.

Az egyiket a másikhoz érintette és figyelmesen hallgatni kezdett.

Nemsokára egy különös moraj hallatszódott, és nagy meglepetésemre Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin ezen a nyíláson át, egy általam ismeretlen nyelven kezdett beszélni.

Amikor befejezte, visszatettük a kőlapot a helyére, és újra útnak indultunk.

Miután megtettünk egy jelentős távolságot, megálltunk egy szikla előtt; Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin szemmel láthatóan feszülten várt valamire, mikor hirtelen a hatalmas szikla félrecsúszott és egy barlang bejárata tárult elénk.

Beléptünk ebbe a barlangba és ahogy mentünk előre, feltűnt nekem, hogy az utunk ki van világítva, hol úgynevezett gázzal, hol villannyal.

Ez a világítás különösen meglepett; ugyanakkor nem tudtam rászánni magam arra, hogy társam komoly figyelmét a kérdéseimmel megzavarjam.

Miután megtettünk egy jelentős távolságot, az egyik fordulónál egy földi háromagyú lényt láttunk jönni elénk. Ő, az ott ilyen alkalmakkor szokásos kedvességgel fogadott minket és továbbkísért.

Ő volt Hadzsi-Zefír-Boga-Eddin dervis ismerősöm barátja. Már nagyon idős volt - kedvenceid szemszögéből véve -, és a környezetében lévőkhöz képest nagyon magasnak és rendkívül vékonynak tűnt.

Hadzsi-Asszvatz-Truv-nak hívták.

Velünk beszélgetve a barlang egyik kis termébe vezetett, ahol leültünk a filccel borított földre, és tovább folytattuk beszélgetésünket, miközben hideg Bukharai „shila-pilaffot" ettünk, amit ez az idős lény egy agyag tálban hozott a szomszédos teremből.

Étkezés közben dervis barátom többek között elmondta neki, hogy engem is nagyon érdekelt a Shat-Tsai-Mernisz tu-

dománya; azután röviden leírta mit tudok már róla, és általában milyen témákról beszélgettünk addig.

Ezután a dervis Hadzsi-Asszvatz-Truv maga is feltett nekem néhány kérdést. Minden alkalommal a megfelelő választ adtam, de természetesen a számomra már szokásossá vált formában, amely mögé igazi természetemet mindig el tudtam rejteni.

Tény, hogy földi tartózkodásom folyamán nagyon jártas lettem egy olyan beszédmódban, amely alapján kedvenceid mindig tudósaik egyikének tekintettek.

Az azt követő beszélgetésből kivettem, hogy ez a tisztelt Hadzsi-Asszvatz-Truv már régóta foglalkozik ezzel a tudománnyal, és az utolsó tíz évben kizárólag a gyakorlati oldalait tanulmányozta.

Azt is megértettem, hogy kutatásai során olyan eredményeket ért el, amelyek az ottani háromagyú lények képességeit már messze túlhaladják.

Ez a megállapítás nagyon meglepett, és felébredt a vágyam, hogy megtudjam miként történhetett ez meg, mivel jól tudtam, hogy ez a tudás a földi lények értelméből már réges-rég eltűnt, így tehát kevés volt a valószínűsége, hogy ez a tiszteletre méltó Hadzsi gyakran hallhatott volna róla, és mint közöttük szokás, ezáltal ébredt volna fel fokozatosan az érdeklődése.

Valójában gyermekem, az általad kedvelt háromagyú lényeket már régóta csak az érdekli, amit gyakran látnak, vagy amiről sokat hallanak beszélni, és amint valami felkelti az érdeklődésüket, ez elfojtja bennük az összes többi lényi szükségletet, és így nyilvánvalónak tűnik számukra, hogy ami őket éppen akkor lelkesíti, akörül „forog az egész világ".

Amikor ez a szimpatikus dervis, Hadzsi-Asszvatz-Truv és közöttem kialakultak a megfelelő kapcsolatok, és többé-kevésbé normálisan kezdett hozzám beszélni - vagyis „álarc" nélkül, amely mögé kortárs kedvenceid felebarátaik jelenlétében mindig bújnak, és különösképp az első találkozás alkalmával - megkérdeztem tőle - természetesen a megkívánt formában -, hogy miért és hogyan ébredt fel benne az érdeklődés az igazi tudománynak eme ágazata iránt.

Ezzel kapcsolatban felhívom a figyelmedet arra, hogy általában a bolygód felszínének minden önálló vidékén az ott

lakó különös háromagyú lények közönséges életfolyamatában lassacskán kialakultak a sajátos formák az egymás közötti külső kapcsolataikra, amelyeket azután nemzedékről nemzedékre továbbadnak.

A kapcsolatoknak ezek a különböző formái maguktól alakultak ki, miután kedvenceid pszichizmusában véglegesen elsorvadt az a lényi tulajdonság, amely lehetővé teszi, hogy észleljék egy másik lény irántuk tanúsított belső érzelmét, tulajdonság, amelynek Világegyetemünk összes lényében mindenképpen léteznie kell, bármi is a formája és megjelenési helye.

Jelenleg bolygódon, a jó vagy rossz kölcsönös kapcsolatok kizárólag mesterséges külső megnyilvánulások alapján jönnek létre, és főleg a náluk úgynevezett „barátságosság" alapján, vagyis üres szavak alapján, amelyekben még egy atomnyi sincs az úgynevezett „belső jóindulat impulzusának eredményéből", abból az impulzusból, mely általában minden lény jelenlétében megjelenik amint egy felebarátjával találkozik.

Napjainkban, bármilyen jóindulatú érzelem jelenik is meg egy lényben egy másik iránt, ha azt valami oknál fogva nem a konvencióknak megfelelő szavakban fejezi ki, akkor közöttük mindennek vége; akkor e másik lény összes különálló szellemmel áthatott lokalizációjában egészen biztosan olyan tényezők kristályosodnak ki, amelyek asszociációk révén kiváltják benne azt a meggyőződést, hogy ez a lény, aki valójában belsőleg jóindulattal van iránta, csak azért jött a világra, hogy vele szemben minden létező gonoszságot elkövessen.

így ott, főleg az utóbbi időkben, ha barátokat és nem „vad ellenségeket" akarsz magadnak, elengedhetetlenné válik az összes „modoros frázis" ismerete.

E különös háromagyú lények abnormális élete nemcsak a saját pszichizmusukat rontotta el, hanem utóhatásként fokozatosan majdnem az összes többi földi egy- és kétagyú lényekét is.

Az említett belső lényi impulzust kiváltó adatok már nem alakulnak ki többé az olyan egy- és kétagyú lények jelenlétében, akikkel ezek a különös, neked tetsző háromagyú lények gyakran és hosszabb ideig kerülnek érintkezésbe.

Igaz, ezek a lényi adatok még megjelennek egyes ottani egy- és kétagyú lényekben, mint például a „tigrisek", „oroszlánok", „medvék", hiénák", „kígyók", „kaszáspókok", „skorpiók", és így tovább... amelyek életmódja sohasem került semmilyen módon kapcsolatba kétlábú kedvenceiddel. Ugyanakkor a kedvenceid által megalapozott abnormális közönséges életkörülmények folytán már kialakult a felsorolt lények általános jelenlétében egy nagyon érdekes és különleges sajátosság, vagyis a tigrisek, oroszlánok, medvék, hiénák, kígyók, kaszáspókok, skorpiók stb... a velük szemben álló többi lény tőlük való félelmét irányukban tanúsított rosszindulatként fogják fel, s ezért, hogy ezt a „veszélyt" elhárítsák, igyekeznek elpusztítani őket.

Ez abból ered, hogy kedvenceid, megint csak az ő abnormális életkörülményeik következtében, lassacskán tetőtőltalpig, mint mondják „gyáva alakokká" váltak, és ugyanakkor a szükségletük, hogy másokat elpusztítsanak, szintén tetőtől-talpig beléjük gyökerezett. Ezért amikor kedvenceid, akik már

mind „cégéres gyáva alakok", más formájú lények elpusztítására mennek, vagy amikor véletlenül találkoznak velük - lények, akik szerencsétlenségükre és sajnálatunkra, fizikailag épp úgy mint a lényi érdemek terén náluk sokkal erősebbek -, annyira elfogja őket a vakrémület, hogy „becsinálnak a nadrágjukba", mint ők hasonló esetben mondják.

Mégis, a bolygójukat népesítő más formájú lények elpusztításának szükséglete által hajtva, mely jelenlétüknek már velejárójává vált, kiagyalják a módját annak, hogy ezt végre is tudják hajtani.

Azután, eme eredeti lények saját kisugárzásai hatására, a más formájú lények általános jelenlétében ama adatok helyett, amelyeket a más formájú lények „ösztönös tiszteletben tartásáról és a szimpátiáról való tanúságtétel" impulzusának előidézésére tartalmazniuk kellene, fokozatosan egy másik adatot alakítanak ki, amelynek különleges funkciója abban nyilvánul meg, hogy a kedvenceid jelenlétében megjelenő „gyávaság" érzelmét egy feléjük irányuló „fenyegetésnek" veszik.

Ezért valahányszor eme egy- és kétagyú lények kedvenceiddel találkoznak, mindig az életükre törnek, hogy a sajátjuk a veszélytől megmeneküljön.

Kezdetben bolygódon az összes lény, külső formáik és agyrendszereik különbözősége ellenére, mind békességben és egyetértésben élt együtt. Még napjainkban is néha előfordul, hogy kedvenceid egyike olyan fokra tökéletesíti magát, hogy összes szellemmel áthatott részével megérzi, hogy minden lény, vagy mint mondják, „minden ami lélegzik", Örökkévaló Teremtő Atyánk számára egyformán közel álló és drága, és a lényi partkdolgkötelességeket beteljesítve teljesen meg tudja semmisíteni azokat a tényezőket, amelyek jelenlétében a félelem impulzusát váltják ki a más formájú lények előtt; olyannyira, hogy ez utóbbiak, ahelyett hogy az életére törnének, tiszteletet és szolgálatkészséget tanúsítanak irányában, úgy mint egy olyan lény felé, aki náluk több objektív lehetőséggel rendelkezik.

Egyszóval a kedvenceid abnormális életmódjából eredő apró tényezők sokasága létrehozta kölcsönös kapcsolataik számára az általuk úgynevezett „szóbeli barátságosság" számos formáját, s ezeknek minden vidéken megvan a maga sajátos formája.

- Ez a szimpatikus földi háromagyú lény, Hadzsi-Asszvatz-Truv annál is inkább jóindulattal volt irányomban, mivel egy jó barátjának voltam a barátja.

Ezzel kapcsolatban jegyezzük meg, hogy bolygód felszíne ezen részének háromagyú lényei az egyedüliek, akik között még létezik az igazi baráti kapcsolat.

Náluk, mint különben a háromagyú lényeknél mindenhol a Világegyetemben, és mint annak idején a bolygódon is, nemcsak maga a barát barát, hanem annak hozzátartozóit és barátait is barátnak tartják, és ugyanúgy bánnak velük mint vele tennék.

Hadzsi-Asszvatz-Truv-val a kapcsolatomat még jobbá akartam tenni, mert nagyon szerettem volna tudni, miként fejlődött ki érdeklődése eme tudomány iránt, és miként volt képes ezeket, a Földön páratlan tudományos eredményeket elérni; így aztán a beszélgetés során szabadon használtam

az ottani vidéken használatos szóbeli barátságosságok ösz-szes formáját.

A beszélgetés során, amelyet kizárólag az akkor Shat-Tsai-Mernisz-nek nevezett tudományra fordítottunk, a rezgések általános jelentőségéről és természetéről beszéltünk általánosságban, azután ezzel kapcsolatban a hangoktáv került szóba.

Hadzsi-Asszvatz-Truv azt mondta, hogy a hangoktávnak nemcsak hogy hét viszonylag független teljes megnyilvánulása van, hanem minden egyes ilyen viszonylag független teljes megnyilvánulás úgy a keletkezésében, mint a megnyilvánulásában ugyanannak a törvénynek engedelmeskedik.

És még mindig a hangrezgések törvényeire vonatkozóan így folytatta:

„Bennem a Shat-Tsai-Mernisz tudománya iránti érdeklődés a hangrezgések törvényeinek tanulmányozásán keresztül ébredt fel, és attól kezdve szentelem egész életem ennek a tudománynak."

Gondolkodott egy kicsit, majd így folytatta:

„Először is meg kell mondanom maguknak barátaim, hogy bár nagyon gazdag ember voltam mielőtt ebbe a dervis rendbe léptem, mégis időnként nagy örömmel űztem egy mesterséget: különféle húros hangszereket készítettem, olyanokat mint „szayaz", „tarisz", „kiamiancsisz" és ezekhez hasonlókat.

„Még azután is, hogy már beléptem a konfraternitásba egész szabad időmet ennek a mesterségnek szenteltem, hangszereket gyártva a derviseink számára.

„És a rezgések törvénye iránti ilyen komoly érdeklődésem oka a következőben rejlett:

„Egyszer a kolostorunk sejkje magához hívott és ezt mondta:

„Hadzsi! A kolostorban, ahol én még csak egyszerű dervis voltam, bizonyos misztériumok alkalmával, amikor a zenélő dervisek a szent dicsőítő énekek dallamait játszották, mi, az összes többi dervis, eme dicsőítő énekek dallamait hallva, mindannyian magának az ének szövegének megfelelő, sajátos érzeteket éltük át.

„Ugyanakkor itt, hosszú és részletes megfigyeléseim ellenére, nekem még sohasem tűnt fel, hogy ugyanezek a szent

dallamok bármilyen sajátos hatást is gyakorolnának dervis testvéreimre.

„Mi az ami itt helytelen? Mi ennek az oka?

„Mostanában célomnak tűztem ki, hogy rájöjjek ennek az okára; azért is hívattalak, hogy veled erről beszéljek: talán te, úgyis mint amatőr hangszergyártó, képes leszel segíteni tisztázni ezt a kérdést, ami engem foglalkoztat.

„Ezután nekiálltunk a problémát minden oldaláról megvizsgálni.

„Hosszú megfontolás után végül is arra a következtetésre jutottunk, hogy a keresett ok valószínűleg magában a hangrezgések igazi természetében rejlik. Azért jutottunk erre a következtetésre, mert vizsgálataink során világossá vált, hogy abban a kolostorban, ahol a sejkünk egyszerű dervis volt, a dobon kívül különféle húros hangszereken játszottak; míg itt, a mi kolostorunkban, ugyanezeket a szent dallamokat kizárólag fúvós hangszereken játszották.

„így elhatároztuk, hogy rögvest kicseréljük a kolostor ösz-szes fúvós hangszerét húrosra, de ez felvetett egy nagyon fontos kérdést: eme húros hangszerekhez lehetetlen volt a mi derviseink között elegendő szakértőt találni.

„így sejkünk némi gondolkodás után hozzám fordult és ezt mondta:

„Hadzsi, te, aki e téren szakértő vagy, próbáld meg! Talán ki tudsz találni egy olyan húros hangszert, amelyiken bármelyik dervis, anélkül, hogy szakember lenne, elő tudná állítani a megkívánt dallamot egy egyszerű mechanikus hatás, mint például tekerés, ütés, vagy nyomás révén.

„Sejkünknek ez a javaslata azonnal felkeltette érdeklődésemet, és a legnagyobb örömmel álltam neki e feladatnak.

„Miután erre az elhatározásra jutottunk felálltam, és megkapva áldását hazamentem.

„Hazaérve leültem, és hosszasan nagyon komolyan gondolkodtam, és megfontolásaim eredményeként elhatároztam, hogy egy húros cimbalmot készítek, és egyik barátom, Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis segítségével, s kigondolok egy apró kalapácsokból álló szerkezetet, amelynek ütései hoznák létre a megkívánt hangokat.

„Még aznap este elmentem Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis barátomhoz.

„Bár őt társai és ismerősei egy fölöttébb különös valakinek tartották, mégis mindannyian tisztelték és nagyra becsülték, mivel nagyon intelligens és tanult volt, és gyakran vetett fel olyan kérdéseket, amelyek mindenkit, akarva-akaratlanul, komoly gondolkodásra késztettek.

„Mielőtt a dervisrendbe lépett volna, ő egy igazi szakképzett „szaatki", azaz órás volt, és a kolostorban is minden szabad idejét eme kedvenc mesterségének szentelte.

„Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis barátomat különben mostanában különösen izgatta egy furcsa idea: olyan

mechanikus órát próbált összeszerelni, amely a pontos időt bármiféle rugó segítsége nélkül tudná mutatni.

„Ezt a bizarr ideát egy rövid és egyszerű formában magyarázta meg:

„A Földön - mondta -, semmi sincs teljesen mozdulatlan állapotban, mivel maga a Föld is mozog. A Földön egyedül a gravitációs erő képvisel egy stabilitást, és ezt is csak a térfogata által elfoglalt tér felében. Én az emeltyűknek olyan tökéletes egyensúlyát kívánom elérni, hogy a Föld mozgása szükségszerűen egy olyan járást váltson ki bennük, ami pontosan megfelel egy óramutató járásának, és így tovább.

„Amikor megérkeztem ehhez az eredeti, különös barátomhoz, és elmagyaráztam, hogy mit akarok és milyen segítséget várok tőle, a dolog őt is azonnal nagyon érdekelni kezdte, és megígérte, hogy segítem fog amiben csak tud.

„Már másnap mindketten munkához láttunk.

„E közös munkának köszönhetően az általam tervezett mechanikus hangszer váza rövidesen elkészült. Én a húrok megfelelő helyét jelöltem ki és feszítettem fel azokat, miközben eredeti barátom az apró kalapácsok mechanizmusán dolgozott.

„És amikor a húrok felfeszítését és a megfelelő felhangolását befejeztem, tettem egy olyan rendkívüli felfedezést, hogy az engem a rezgések törvényére vonatkozó kísérletekhez vezetett el, amelyeket még a ma napig is folytatok.

„Mindez így kezdődött:

„Először is meg kell mondanom, hogy már nagyon jól tudtam, hogy egy fél húr rezgésszáma egy ugyanolyan átmérőjű és fajsúlyú egész húrénak a duplája, és ezen elv alapján helyeztem el a cimbalmon a húrok „tartóit", majd azokat

dallamok bármilyen sajátos hatást is gyakorolnának dervis testvéreimre.

„Mi az ami itt helytelen? Mi ennek az oka?

„Mostanában célomnak tűztem ki, hogy rájöjjek ennek az okára; azért is hívattalak, hogy veled erről beszéljek: talán te, úgyis mint amatőr hangszergyártó, képes leszel segíteni tisztázni ezt a kérdést, ami engem foglalkoztat.

„Ezután nekiálltunk a problémát minden oldaláról megvizsgálni.

„Hosszú megfontolás után végül is arra a következtetésre jutottunk, hogy a keresett ok valószínűleg magában a hangrezgések igazi természetében rejlik. Azért jutottunk erre a következtetésre, mert vizsgálataink során világossá vált, hogy abban a kolostorban, ahol a sejkünk egyszerű dervis volt, a dobon kívül különféle húros hangszereken játszottak; míg itt, a mi kolostorunkban, ugyanezeket a szent dallamokat kizárólag fúvós hangszereken játszották.

„így elhatároztuk, hogy rögvest kicseréljük a kolostor ösz-szes fúvós hangszerét húrosra, de ez felvetett egy nagyon fontos kérdést: eme húros hangszerekhez lehetetlen volt a mi derviseink között elegendő szakértőt találni.

„így sejkünk némi gondolkodás után hozzám fordult és ezt mondta:

„Hadzsi, te, aki e téren szakértő vagy, próbáld meg! Talán ki tudsz találni egy olyan húros hangszert, amelyiken bármelyik dervis, anélkül, hogy szakember lenne, elő tudná állítani a megkívánt dallamot egy egyszerű mechanikus hatás, mint például tekerés, ütés, vagy nyomás révén.

„Sejkünknek ez a javaslata azonnal felkeltette érdeklődésemet, és a legnagyobb örömmel álltam neki e feladatnak.

„Miután erre az elhatározásra jutottunk felálltam, és megkapva áldását hazamentem.

„Hazaérve leültem, és hosszasan nagyon komolyan gondolkodtam, és megfontolásaim eredményeként elhatároztam, hogy egy húros cimbalmot készítek, és egyik barátom, Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis segítségével, s kigondolok egy apró kalapácsokból álló szerkezetet, amelynek ütései hoznák létre a megkívánt hangokat.

„Még aznap este elmentem Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis barátomhoz.

„Bár őt társai és ismerősei egy fölöttébb különös valakinek tartották, mégis mindannyian tisztelték és nagyra becsülték, mivel nagyon intelligens és tanult volt, és gyakran vetett fel olyan kérdéseket, amelyek mindenkit, akarva-akaratlanul, komoly gondolkodásra késztettek.

„Mielőtt *a* dervisrendbe lépett volna, ő egy igazi szakképzett „szaatki", azaz órás volt, és a kolostorban is minden szabad idejét eme kedvenc mesterségének szentelte.

„Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis barátomat különben mostanában különösen izgatta egy furcsa idea: olyan mechanikus órát próbált összeszerelni, amely a pontos időt bármiféle rugó segítsége nélkül tudná mutatni.

„Ezt a bizarr ideát egy rövid és egyszerű formában magyarázta meg:

„A Földön - mondta -, semmi sincs teljesen mozdulatlan állapotban, mivel maga a Föld is mozog. A Földön egyedül a gravitációs erő képvisel egy stabilitást, és ezt is csak a térfogata által elfoglalt tér felében. Én az emeltyűknek olyan tökéletes egyensúlyát kívánom elérni, hogy a Föld mozgása szükségszerűen egy olyan járást váltson ki bennük, ami pontosan megfelel egy óramutató járásának, és így tovább.

„Amikor megérkeztem ehhez az eredeti, különös barátomhoz, és elmagyaráztam, hogy mit akarok és milyen segítséget várok tőle, a dolog őt is azonnal nagyon érdekelni kezdte, és megígérte, hogy segíteni fog amiben csak tud.

„Már másnap mindketten munkához láttunk.

„E közös munkának köszönhetően az általam tervezett mechanikus hangszer váza rövidesen elkészült. Én a húrok megfelelő helyét jelöltem ki és feszítettem fel azokat, miközben eredeti barátom az apró kalapácsok mechanizmusán dolgozott.

„És amikor a húrok felfeszítését és a megfelelő felhangolását befejeztem, tettem egy olyan rendkívüli felfedezést, hogy az engem a rezgések törvényére vonatkozó kísérletekhez vezetett el, amelyeket még a ma napig is folytatok.

„Mindez így kezdődött:

„Először is meg kell mondanom, hogy már nagyon jól tudtam, hogy egy fél húr rezgésszáma egy ugyanolyan átmérőjű és fajsúlyú egész húrénak a duplája, és ezen elv alapján helyeztem el a cimbalmon a húrok „tartóit", majd azokat

egy bizonyos ősi, szent, teljes egészében „nyolcad hangokból" álló dallam alapján hangoltam fel, természetesen a „perambarsasidavanom", vagy, mint európai kedveltjeid mondanák, a „hangvillám" segítségével, mely a kínai „abszolút dó" rezgését adta.

„A húrok hangolása közben vettem észre először, hogy az elv, miszerint egy húr rezgésszáma fordítva arányos a hosz-szával, nem mindig, hanem csak néha teljesül egy úgynevezett „harmonikus egybehangzás általános összeolvadásának" vonatkozásában.

„Ez a megállapítás olyannyira felkeltette érdeklődésemet, hogy akkor minden figyelmemet kizárólag ennek megvizsgálására szenteltem, és már nem is dolgoztam a cimbalmon.

„Ugyanakkor ez a kérdés különös barátomat is nagyon érdekelte, és így együtt kezdtünk eme mindkettőnk számára meglepő jelenség tanulmányozásába.

„Több napba telt mire mindketten észrevettük, hogy elhanyagoljuk a fő munkánkat; így aztán elhatároztuk, hogy attól a naptól kezdve időnk egyik felét a cimbalom befejezésére, a másik felét a kutatásunkra szenteljük.

„És valóban, nemsokára úgy tudtuk mindkét feladatot végrehajtani, hogy egyik sem hátráltatta a másikat.

„Az általam kitalált mechanikus cimbalom nemsokára elkészült, és számunkra teljes mértékben kielégítőnek bizonyult. Végül is olyan lett, mint egy modern „görög kintornás orgona", csak egy kicsit nagyobb mérettel.

„Egy kar forgatásával lehetett működtetni, amitől aztán a kis kalapácsok a megfelelő húrokra ütöttek; ezt az egyidejű kapcsolatot egy köteg laposra formált nádszár segítségével értük el, amelyekbe hornyokat vágtunk, s ezekbe süllyedt be a kalapácsok feje és ez hozta rezgésbe a megfelelő húrokat.

„Minden szent dallamhoz egy-egy ilyen köteg lapos nádszálat készítettünk elő és kötöttünk össze, amelyeket tetszés szerint lehetett a megkívánt dallamtól függően cserélni.

Amikor végre átadtuk szokatlan „cimbalmunkat" a sejkünknek, és elmeséltük neki, ami minket akkor a legjobban érdekelt, nemcsak áldását adta arra, hogy a kolostort egy bizonyos időre elhagyjuk és ennek a számunkra olyan fontos kérdésnek szenteljük magunkat, hanem még a rendelkezé-

sünkre is bocsátott egy jelentős pénzösszeget a kolostor tartalékaiból.

„Akkor mi idejöttünk és itt kezdtünk élni, távol az emberektől és a kolostorunktól.

„A barátommal egész idő alatt teljes békességben és egyetértésben éltünk, ám nemrégiben egyszer s mindenkorra elvesztettem ezt a felejthetetlen és pótolhatatlan társat.

„És a következő szánalmas körülmények között vesztettem el őt:

„Néhány héttel ezelőtt lement az Amu-Daria partján fekvő „X" városba, hogy különféle alapanyagokat és készülékeket szerezzen be.

„Ahogy visszajövet a várost elhagyta, az oroszok és a britafgánok közötti lövöldözés egyik eltévedt golyója ott helyben leterítette; egy véletlenül arra járó közös ismerősünk, egy „szart", rögtön értesített engem erről a szerencsétlenségről.

„Néhány nappal később visszahoztam a testét, és itt temettem el" - mondta, a barlangterem egyik sarkára mutatva, ahol egy különös halmot lehetett látni.

Miután ezt elmondta, Hadzsi-Asszvatz-Truv felállt, a mozdulatával nyilvánvalóan barátja lelki nyugalmáért imádkozott, majd fejével intett, hogy kövessük.

- Elindultunk és ismét a barlang fő folyosójába értünk; ott a tiszteletre méltó földi lény megállt egy kis sziklakiszögeilés előtt.

Valamit megnyomott, amire a szikla megnyílt, és a barlang egy másik része tárult elénk.

A terem, amelybe beléptünk, úgy természetes felépítése, mint mesterséges berendezése révén, jelenlegi kedvenceid értelméhez viszonyítva olyan eredeti volt, hogy a lehető legrészletesebben fogom leírni neked.

A terem falait, boltozatos mennyezetét, sőt még a padlóját is több réteg vastag filc borította. Mint később elmagyarázták nekem, ezt a természetes barlangtermet úgy alakították át és használták, hogy se a szomszédos termekből, se kintről, a leggyengébb rezgés se hatolhasson be. A különböző, közelben jelenlévő kis és nagy „teremtmé-

nyéknek" egy mozdulata, egy csosszanása, egy suttogása, vagy akár lélegzete se.

Ebben a rendkívüli teremben több különös formájú kísérleti készülék volt, többek között egy olyan, hangokat előállító készülék is, mint amilyent magammal hoztam a Föld felszínéről, és amit kedvenceid „zongorának" hívnak.

A zongora fedele nyitva volt, és láttam, hogy minden húr sorozatra kis független készülékek lettek erősítve, amelyek a „különféle forrásokból eredő rezgések éltető fokának" mérésére szolgáltak, és a „rezgésmérő" nevet viselték.

Ilyen sok rezgésmérő láttán, a meglepetés lényi impulzusa általános jelenlétemben elérte azt az intenzitási fokot, amit a mi Mullah Nasszr Eddinünk így jellemez: „Ha a jóllakottság legmagasabb fokát túlhágod, szétpukkadsz".

A meglepetésnek ez az impulzusa nőttön-nőtt bennem attól a pillanattól fogva, hogy megláttam a barlang folyosóin a gáz- és villanyvilágítást. Azóta is egyre azon tűnődtem, hogy honnan és hogyan kerülhetett ide mindez?

Már jól tudtam, hogy ezek a különös háromagyú lények újra megtanulták, hogyan tudják ezeket a kozmikus képződményekből eredő forrásokat felhasználni az ő „világításukra", mint mondják, de azt is tudtam, hogy ez a világítás nagyon komplikált felszerelést igényel, ami csak nagy településeiknél volt hozzáférhető.

Mégis egyszer csak megjelenik ez a világítás itt, messze bármiféle várostól, és mi több, minden olyan jel nélkül, ami ezt a lehetőséget általában a kortárs lényeknél kíséri...

És amikor megláttam a „rezgésmérőket" a „rezgések éltető fokának" méréséhez, a meglepetésem a tetőfokára hágott.

Annál is inkább meglepődtem, mivel tudtommal abban az időben sehol sem létezett olyan készülék, amellyel bármilyen fajta rezgést lehetett volna mérni, és ismét az járt az eszemben, hogy vajon ez a tiszteletreméltó aggastyán honnan tudta ott a vad hegyek mélyén, a jelenkori földi civilizációt képviselő lényektől ilyen távol élve megszerezni ezeket a készülékeket ?

Bármily nagy volt is az érdeklődésem, nem kockáztattam meg, hogy magyarázatokat kérjek a tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv-tól, mégpedig azért nem, mert attól féltem, hogy egy ilyen, a tárgytól távol álló kérdés esetleg megvál-

toztatná a beszélgetésünk folyását, mely, úgy reméltem tisztázhatná azt a kérdést, amely mindenek felett érdekelt.

A barlangnak ebben a termében, még sok egyéb, számomra ismeretlen dolog is volt, nevezetesen egy különös készülék, melyre több úgynevezett „maszk" volt erősítve. Ezekből a maszkokból tehéntorokból készült csőszerűségek futottak fel a terem boltozatáig.

Mint később megtudtam, e csöveken keresztül kaphattak kívülről levegőt azok a lények, akik a kísérletekben részt vettek, mivel a kísérletek közben a helyiséget minden oldalról hermetikusan bezárták.

Mialatt folytak a kísérletek a jelenlevő lények eme különös készülékre rácsatlakoztatott „maszkokat" viselték az arcukon.

Miután ebben a barlangteremben mindnyájan leültünk a földre, a tiszteletreméltó Hadzsi-Asszvatz-Truv több más között elmondta, hogy kutatásai során, barátjával, Kerbalai-Azisz-Nuaran dervissel együtt alaposan át kellett tanulmányozniuk a Földön létező összes rezgési elméleteket, melyeket különböző korokban dolgoztak ki komoly földi tudósok.

„Tanulmányoztuk a nagy Malmanakh asszíriai elméletét -mondta - a híres Szelneh-Eh-Avaz arab teóriáját, és a görög filozófus, Pitagorasz-ét, no és természetesen az összes kínai elméletet.

„És mi pont olyan készülékeket állítottunk elő, amelyeken mindezek a régi Bölcsek végezték a kísérleteiket. Az egyikhez még hozzá is tettünk valamit, s ez lett mostanra a kísérleteink fő eszköze.

„Ez az a készülék, mellyel Pitagorasz végezte kísérleteit; még ő adta neki az „egyhúros hangszer" nevet, de most, miután megváltoztattuk, én „vibroshównak" nevezem."

Miután ezt mondta, egyik kezével a földön valamit megnyomott, miközben a másikkal egy különös formájú készülékre mutatott és hozzátette, hogy ez az a módosított „egyhúros hangszer".

A „készülék" amire mutatott egy körülbelül két méteres deszkalapból állt, melynek fele „érintőknek" nevezett szakaszokra volt felosztva, a „gitárnak" nevezett hangokat előállító készülék nyakához hasonlóan, és erre a felére volt az egyetlen húr ráfeszítve.

A másik felére számos „rezgésméró't" erősítettek, olyanokat, mint amilyenek a „zongora" húrjain voltak; azok úgy lettek rögzítve, hogy mutatóik pont a másik oldalon levő érintők fölé kerüljenek.

A deszkalap hátsó oldalára különféle kis üveg és fémcsövek egész hálózatát erősítették fel, amelyek szintén hangok előállítására szolgáltak, de ezúttal vagy a közönséges, vagy mesterségesen ritkított vagy sűrített levegő bizonyos mozgásai és áramlásai által előidézett rezgések eredményeként. E hangok rezgésének mérésére ugyanazok a rezgésmérők szolgáltak, mint a húrban keletkező rezgésekére.

A tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv még mondott volna valamit, de éppen akkor lépett be a barlang egy másik terméből egy fiatal, „üzbég" típusú fiú, aki tálcán zöld teát és csészéket hozott.

Amikor a fiú letette elénk a tálcát a földre és távozott, a tiszteletre méltó Hadzsi kitöltötte a teát a csészékbe, azután felénk fordulva tréfálkozó hangon ejtette ki a következő, azon a vidéken ilyen alkalmakkor használt szentenciát:

„Fogadjuk magunkba a Természet eme adományát, annak áhítatos reményében, hogy hozzájárul annak dicsőségéhez".

És hozzátette:

„Érzem, hogy már csökkenőben vannak bennem az erők amelyek fenntartanak, így hát elengedhetetlen magamhoz vennem a helyes mennyiséget abból, ami egész énem elevenségét táplálni tudja egészen a következő adagig".

És egy kedves mosollyal inni kezdte teáját.

Miközben ivott, elhatároztam, hogy kihasználom az alkalmat és felteszem neki azokat a kérdéseket, amelyek egész idő alatt foglalkoztattak.

Először is ezt kérdeztem tőle:

„Nagyra becsült Hadzsi, mindeddig meg voltam győződve arról, hogy sehol a földön nem létezik készülék a rezgések pontos mérésére. És mégis, itt rengeteg ilyen „mérőeszközt" látok.

„Mi a magyarázata ennek? Honnan kerültek ide ezek a mérőeszközök?"

A tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv így válaszolt:

„Eme készülékeket elhunyt barátom, Kerbalai-Azisz-Nuaran készítette a mi kísérleteinkhez, és főként ezeknek

köszönhetem a rezgések tudományában elnyert összes tudásomat.

„Annak idején - folytatta - a nagy Tikliamuish virágzó korában, rengeteg ilyen készülék volt a földön, de manapság ezek már nem léteznek, természetesen ha figyelmen kívül hagyjuk azokat az Európában található „gyerek játékszereket", amelyekkel úgymond meg lehet mérni a rezgések számát, és amelyek ott a „sziréna" nevet viselik. Kísérleteink kezdetén magam is használtam ezeket a „szirénákat".

„A szirénát két évszázaddal ezelőtt egy „Zébek" nevű fizikus találta fel; majd a múlt század közepe táján egy bizonyos Cagniard de la Tour úgymond tökéletesítette.

„Eme .játékszernek" olyan a felépítése, hogy az összesűrített levegő egy csövön át egy forgó lemezre irányítható, amelyiken a csővel megegyező átmérőjű lyukakat fúrtak; és mialatt a lemez forog, a sűrített levegőt tartalmazó cső váltakozva hol kinyílik, hol bezárul.

„így miközben a lemez egyenletesen sebességgel forog, a lemez lyukain átszökő, egymást követő léglökések egy ugyanolyan magasságú hangot adnak ki; és a forgásszámot, amit egy órarendszer mér, megszorozzuk a lemezen levő lyukak számával, akkor az megadja a hangrezgésszámot egy adott időszakra vonatkoztatva.

„Elég baj az az európaiak számára, hogy sem a „sziréna" feltalálója, sem az, aki tökéletesítette nem tudta, hogy ugyanúgy keletkezhet hang a természetes rezgések hatásától, mint egy egyszerű levegőáramlattól; és mivel az ő szirénájuk a hangot csupán egy levegőáramlattól adja, és egyáltalán nem természetes rezgésektől, szóba sem jöhet a rezgésszám pontos meghatározása ezzel a módszerrel.

„Az a tény, hogy a hang kétféle okból keletkezhet, vagyis magából a világ természetes rezgéseiből, vagy egyszerűen egy légáramlatból, valóban a legkielégítőbb és legérdekesebb felfedezés; és ezt most mindjárt gyakorlatilag be is fogom bizonyítani."

Ezek után a tiszteletre méltó Hadzsi felállt, és a barlang egy másik részéből egy cserép virágot hozott, mely teljes pompájában virágzott, s a terem közepére tette; majd ő maga leült a „vibroshow", a híres Pitagorasz egykori „egy-húros hangszere" elé.

Felénk fordulva így szólt:

„Én most ezzel a síphálózattal mindössze öt különböző hangot fogok előállítani, mindig ugyanazokat, maguk pedig szíveskedjenek figyelmüket erre a cserép virágra irányítani, és az órájukon ellenőrizek mennyi ideig tartom fenn ezeket a hangokat; egyúttal jegyezzék meg a rezgésmérőkön mutatott számokat is".

Azután egy kis fújtatóval levegőt kezdett fújni a megfelelő sípokba, ami egy öt hangból álló monoton dallamot eredményezett.

Ez az egyhangú dallam tíz percig tartott, és nemcsak a rezgésmérők mutatói által adott számokra

emlékeztünk vissza, hanem az öt hang is mélyen belevésődött hallószerveinkbe.

Amikor a Hadzsi monoton zenéjét abbahagyta, azt láttuk, hogy a virágok épp olyan frissek, mint előtte.

Azután az egykori „egyhúros hangszertől" a „zongora" nevű hangokat előállító készülékhez ment, ismét felhívva figyelmünket a rezgésmérők mutatóira, és egymás után ütni kezdte a zongorának azokat a billentyűit, amelyek ugyanazt az öt hangú monoton dallamot adták.

A rezgésméró'k mutatói ugyanazokat a számokat jelezték mint előzőleg.

Alig telt el öt perc, amikor Hadzsi egy fejbiccentésére a virágcserépre pillantottunk és észrevettük, hogy a virágok határozottan hervadni kezdtek; és amikor tíz perc múltával a tiszteletre méltó Hadzsi abbahagyta a zenélést, a cserépben az előbb még egészen üde virágokból nem maradt más csak a hervadt és elszáradt szárai.

Akkor a Hadzsi ismét mellénk ült ezt mondta: „Mint arról hosszú éveken át végrehajtott kutatásaim meggyőztek, és miként a Shat-Tsai-Mernisz tudomány is állítja, a világon valójában két fajta rezgés létezik: a „teremtő rezgések" és a „tehetetlenségi erő rezgések".

„Márpedig a kísérleteim alapján rájöttem, hogy a „teremtő rezgések" előállítására legalkalmasabb húrok azok, melyek vagy egy bizonyos fémből, vagy pedig kecskebélből készülnek.

„Más anyagokból előállított húroknak nincs meg ez a tulajdonságuk, és az azokkal létrehozott rezgések, a levegő áramlattal előállítottakhoz hasonlóan csupán „tehetetlenségi erő rezgések". Ez esetben a hangokat a mozgásban levő levegő súrlódása és a tehetetlenségi nyomaték mechanikus hatása által kiváltott rezgések adják."

Hadzsi-Asszvatz-Truv így folytatta:

„Eleinte a kísérleteinket kizárólag ezzel az egy „vibroshow-val" végeztük. Azonban egyszer, amikor barátom, Kerbalai-Azisz-Nuaran bevásárolni ment a Z... nevű bukharai városba, véletlenül meglátta ezt a zongorát egy elköltözőben lévő orosz tábornok holmijainak árverésén; és mivel észrevette, hogy a húrjai éppen ebből a mi kísérleteinkhez szükséges fémből vannak, megvette, és elképzelhetik milyen nehézségek árán fuvarozta ide a hegyeken keresztül.

„Miután itt elhelyeztük a zongorát, az ősi kínai Shat-Tsai-Mernisz tudomány által meghatározott rezgési törvényeket pontosan követve hangoltuk fel.

„A húrok helyes felhangolása céljából nemcsak az ősi kínai hangskála „abszolút dó"-ját vettük alapul, hanem, eme tudomány tanácsát követve, figyelembe vettük a földrajzi és légnyomási körülményeket, a helyiség formáját és méretét, a környezet és a terem átlaghőmérsékletét, és így tovább, sőt még a tervezett kísérleteken jelenlévő emberi lények által kibocsátott emanációkat is számításba vettük.

„Amint a zongorát ily módon felhangoltuk, a belőle eredő hangok valóban elnyerték mindazon tulajdonságokat, amelyekről eme nagy tudomány beszélt.

„Most be fogom mutatni maguknak, hogy mit lehet csinálni az ezzel az egyszerű zongorával előállított rezgésekkel, ha alkalmazzuk azt a tudást, amit az ember a rezgések törvényei terén már elért."

Miután ezt elmondta ismét felállt.

Ezúttal a barlangnak egy másik részéből egy borítékot, papírt és ceruzát hozott.

Valamit írt a papírra, az írást betette a borítékba, amit lezárt és a terem közepén a mennyezetről lelógó kampóra akasztotta, azután ismét visszament a zongorához, és egy szó nélkül, mint ahogy az első alkalommal is, ütögetni kezdett bizonyos billentyűket, ami ismét egy monoton dallamot adott.

De ezúttal a dallamba egyenletesen és rendszeresen visz-szatért a zongora legalsóbb oktávjának két

hangja.

Egy kis idő múlva észrevettem, hogy barátom, a dervis Hadzsi-Boga-Eddin egyre nyugtalanabbul ül a széken és izeg-mozog a bal lábával.

Nemsokára elkezdte dörzsölni, és az grimaszaiból nyilvánvaló volt, hogy fájdalmai vannak.

A tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv semmi figyelmet sem szentelt erre, és továbbra is ugyanazokat a billentyűket ütögette.

Amikor végre abbahagyta, felénk fordult ezt mondta nekem:

„Barátom barátja, legyen olyan szíves, álljon fel, vegye le a borítékot a kampóról, és olvassa fel a tartalmát."

Felálltam, kezembe vettem a borítékot, felnyitottam és a következőt olvastam:

„A zongora rezgései hatására mindkettőjük bal lábán, három centiméterrel a térdük alatt, és a lábuk közepétől két centiméterre balra egy úgynevezett „furunkulusnak" kell kialakulnia".

Miután végigolvastam, a tiszteletre méltó Hadzsi megkért mindkettőnket, hogy csupaszítsuk le a bal lábunknak ezt a részét.

Amikor ez megtörtént, ott láttuk Hadzsi-Boga-Eddin dervis bal lábán a „furunkulust", pontosan a jelzett helyen ám énnálam, a tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv legnagyobb meglepetésére, egyáltalán semmi sem volt látható.

Amint Hadzsi-Asszvatz-Truv erről megbizonyosodott, hirtelen felpattant helyéről mint egy fiatal ember, és egészen felizgatottan így kiáltott fel:

„Ez lehetetlen!"

És egy őrült tekintetével kezdte mereven bámulni a bal lábamat.

Majdnem öt perc telt el így. El kell ismernem: most először álltam ezen a bolygón teljesen tanácstalanul, és nem tudtam rögtön megtalálni a módját annak, hogyan lábaljak ki ebből a kínos helyzetből.

Végül odajött hozzám és akart valamit mondani, de hirtelen az izgatottsága folytán a lábai olyan hevesen kezdtek

reszketni, hogy le kellett ülnie a földre. Jelt adott, hogy én is tegyem ezt.

Amikor már leültünk, nagyon szomorú tekintettel és áthatott hangon ezt mondta:

„Barátom barátja! Fiatal koromban gazdag ember voltam, olyan gazdag, hogy minden nap nem kevesebb mint tíz karavánom, mindegyike vagy ezer tevével indult nagy Ázsiánk minden irányában.

„Háremem az összes hozzáértő ember a legjobbnak és legfényűzőbbnek tartotta a Földön, és minden más tulajdonom is ehhez volt hasonlítható, egyszóval, bővelkedtem mindabban amit a közönséges életünk csak adhat.

„Lassacskán azonban mindez annyira kezdett untatni, és annyira megcsömörlöttem tőle, hogy esténként, amikor lefeküdtem, borzalommal gondoltam arra, hogy másnap ugyanez kezdődik újra, és ismét csak ugyanez az unalmas teher fog nyomasztani.

„Végül elviselhetetlenné vált számomra ilyen belső állapotban tovább élni.

„És akkor egy napon, amikor különlegesen erősen átérez-tem a közönséges élet ürességét, először ötlött fel bennem az a gondolat, hogy öngyilkossággal vetek véget életemnek.

„Több napon át a legnagyobb hidegvérrel gondolkodtam, és ennek eredményeként kategorikusan elhatároztam, hogy meg is teszem.

„Az utolsó estén, amikor beléptem a szobába, ahol a tervemet végrehajtani szándékoztam, hirtelen eszembe jutott, hogy nem vetettem egy utolsó pillantást arra a lényre, aki életem megteremtése és kialakulása okának felét képviselte.

„Visszaemlékeztem anyámra, aki még élt. És ez az emlékezés mindent megfordított bennem.

„Hirtelen megjelent a képzeletemben hogyan szenvedne a halálom, és főleg annak körülményei hallatán.

„Rá emlékezve valósággal láttam drága, öreg édesanyámat végtelen egyedüllétében és vigasztalhatatlan fájdalmában összetörve, és egy olyan szánalom fogott el irányában, hogy a zokogástól már-már fulladozni kezdtem.

„Csak akkor ismertem fel teljes lényemmel, hogy mit jelent számomra az édesanyám, és hogy milyen kiolthatatlan érzelemnek kellene lennie bennem iránta.

„Ettől kezdve anyám vált az életem forrásává. „Azóta bármilyen pillanatban, éjjel vagy nappal, amint visszaemlékeztem drága arcára, új erők éltettek, és felújulni éreztem magamban a vágyat élni, és mindent úgy tenni, hogy az élete kellemesen folyjon le.

„Ez tíz évig tartott, amíg az egyik könyörtelen betegség magával nem vitte, és így ismét egyedül maradtam.

„Halála után belső ürességem napról napra elviselhetetlenebbé vált."

Elbeszélésének ezen szakaszán a tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv tekintete véletlenül Boga-Eddin dervisen állt meg. Sietve felpattant a helyéről és így szólt hozzá:

„Kedves barátom! A barátságunk nevében bocsásd meg az aggastyánnak, aki vagyok, hogy elfelejtettem véget vetni a szenvedésnek, amit a zongora rosszat-hordozó rezgései váltottak ki nálad."

Leült a zongorához, és ismét ütögetni kezdte a billentyűket. Ezúttal csak két hangot hallatott felváltva, az egyik a legmagasabb, a másik a legalacsonyabb oktávhoz tartozott, s eközben csaknem kiabálva mondta:

„És most az ugyanezen zongorából jövő, de ezúttal jót-hordozó rezgéseknek köszönhetően, érjen véget az én régi és hűséges barátom szenvedése!"

És valóban, alig telt el öt perc és Boga-Eddin arca ismét felderült: a bal lábát mindaddig ékesítő hatalmas és borzalmas furunkulus nyomtalanul eltűnt.

Majd a dervis Hadzsi-Asszvatz-Truv ismét leült mellénk és külsőleg teljesen visszanyerve nyugalmát így folytatta:

„Kedves édesanyám halálát követő negyedik napon kétségbeesetten ültem a szobámban azon gondolkodva, hogy mi lesz velem.

„Éppen akkor kezdte énekelni egy vándor dervis szent énekét az ablakom alatt.

„Kinéztem az utcára, és látván, hogy idős dervis, és szép az arca, elhatároztam, hogy tanácsot kérek tőle, és mindjárt el is küldtem a szolgámat, hogy hívja be.

„Miután belépett és a szokásos üdvözletek elhangzottak, leült a „mindari"-ra, és én feltártam előtte a lelkemet anélkül, hogy bármit is eltitkolnék.

„Amikor befejeztem, a dervis mélyen magába szállt, azután egy hosszú csend után, komolyan és kitartóan nézett engem, és amikor felállt ezt mondta:

„- Csak egyetlen kiút van számodra: a vallásnak szentelni magad."

„E szavak után kiment, és egy imádságot dalolva hagyta el a házamat örökre.

„Elment, és én ismét gondolkodni kezdtem.

„Ezúttal megfontolásom eredményeként még aznap visz-szavonhatatlanul elhatároztam, hogy belépek egy „dervis konfraternitásba" - nem a szülőházámban, hanem valahol távol.

„Másnap reggel szétosztottam egész vagyonomat a rokonaim és *a* szegények között, és két héttel később, szülőházamat örökre elhagyva eljöttem ide, Bukharába.

„Bukharába érve beléptem a számos „dervis konfraternitás" egyikébe, kiválasztva azt, amelyik az életmódja szigorúságáról volt ismert.

„Sajnos ennek a konfraternitásnak dervisei nemsokára kiábrándítóan hatottak rám, ezért másikba mentem, de ott is ugyanez történt.

„Végül ebbe a kolostorba vettek fel, ahol a sejk azt adta feladatul, hogy a kitaláljam ezt a mechanikus húros hangszert, amiről beszéltünk.

„Azután, mint meséltem, szenvedélyesen érdekelni kezdett a rezgéstörvények tudománya, amit egészen a mai napig tanulmányoztam.

.Azonban ez a tudomány ma ugyanannak a belső állapotnak az elszenvedésére kényszerít, amit édesanyám halálát követő napon éltem át - az iránta érzett szeretet volt ugyanis az egyetlen otthonos melegség, ami oly sok üres és elviselhetetlen éven át életben tartott.

„Még most is borzadva emlékszem vissza arra a pillanatra, amikor az orvosok elmondták, hogy anyám valószínűleg nem éli meg a másnapot.

„Az akkor átélt borzalmas állapotban az első kérdés ami felmerült bennem ez volt: hogyan fogom folytatni az életemet?

„Ami azután történt már elmondtam.

„Egyszóval, amikor belemerültem a rezgések tudományába, apránként rátaláltam egy új istenségre.

„Ez a tudomány átvette számomra az édesanyám helyét, és sok éven át olyan igaznak, oltalmazónak, olyan megbízhatónak bizonyult, mint egykor az édesanyám. És a mai napig egyedül ennek az igazságai tartottak életben és buzdítottak.

„Mostanáig egyetlen olyan eset sem volt, hogy a rezgések törvényeire vonatkozó általam felfedezett igazságok ne adták volna meg megnyilvánulásaikban pontosan azokat az eredményeket, amelyekre számítottam.

„Ma első alkalommal, nem valósultak meg azok az eredmények, amelyeket egészen biztosan elvártam.

„Ami a legjobban gyötör az, hogy a jelen esetben még figyelmesebb voltam mint valaha a megkívánt rezgések kiszámításában, azaz hogy a tervbe vett furunkulus a testnek pontosan azon a részén jelenjen meg, és ne másutt.

„És íme, az történt, ami még soha. Nemcsak, hogy nincs ott a furunkulus a kijelölt helyen, de a testének semmilyen más részén sincs elváltozás.

„Ez a tudomány, mely mindeddig hithű édesanyám helyét töltötte be, ma árult el eló'ször, és ez bennem egy kimondhatatlan szomorúságot kelt.

„Ma még bele tudok nyugodni ebbe a nagy szerencsétlenségembe, de mi lesz holnap?... Még csak el sem tudom képzelni.

„És ha ezt a jelen pillanatban el tudom fogadni, az egyedül azért van, mert nem felejtettem el a mi régi idó'kbó'l való nagy prófétánk, Esai Nura szavait, miszerint „egy egyén kizárólag a haláltusája alatt nem felelős a megnyilvánulásaiért".

„Nyilvánvalóan a tudományom, az én isteniségem, a második anyám, szintén haláltusáját vívja, ha most engem elárult.

„És jól tudom, hogy a haláltusát mindig halál követi.

„Ami pedig magát illeti, kedves barátja a barátomnak, maga önkéntelenül ugyanazt a szerepet játssza, mint az orvosok, akik az édesanyám halála előtti napon bejelentették, hogy nem éli meg a másnapot.

„Mivel maga a hírhozója annak, hogy holnap ez az új otthonom is meg fog szűnni.

„Érzem megismétlődni magamban ugyanazokat a borzalmas érzelmeket és érzékeléseket, amelyeket átéltem attól kezdve, hogy az orvosaink bejelentették anyám rövidesen bekövetkező halálát, egészen annak tényleges bekövetkeztéig-

„Pontosan úgy mint akkor, eme borzasztó érzelmek és érzékelések közepette, megmaradt a reményem, hogy talán mégsem fog meghalni, most is pislákol még bennem valami, ami ehhez a reményhez hasonlít.

„E-eh! Barátom barátja. Most, hogy ismeri lelkiállapotomat, őszintén kérdezem, meg tudná-e magyarázni nekem, milyen természetfeletti erőnek tudható be, hogy az a furunkulus, amelynek szükségszerűen ki kellett volna alakulnia a bal lábán, mégsem jelent meg?

„A bizonyosság, hogy annak csalhatatlanul ki kell alakulnia, egy hiten alapult, mely bennem már régóta olyan meg-ingathatatlanná vált mint a „tukluni sziklák".

„Mégpedig azért vált megingathatatlanná, mert a világ rezgéseinek nagy törvényeit közel negyven éve kitartóan tanulmányoztam éjjel és nappal, míg a jelentőségük és megvalósításuk megértése második természetemmé lett."

Miután ezt mondta a bölcs, aki talán az utolsó nagy földi bölcs volt, várakozással teli tekintettel nézett a szemembe.

El tudod képzelni, gyermekem, milyen kínos helyzetben találtam magam? Mit is válaszolhattam volna neki?

Aznap immár másodszor találtam magam olyan helyzetben ezzel a földi lénnyel szemben, amiből semmi kiutat nem láttam.

Ezúttal ehhez a számomra annyira szokatlan állapothoz még a saját „lényi khikdzsnaparom" is hozzájárult, vagyis, mint kedveltjeid mondanák, az eme földi lény iránt érzett „szánalmam", mely annál is nagyobb volt, mivel énmiattam szenvedett.

Főleg mert jól tudtam, néhány szó is elég lenne nemcsak arra, hogy megnyugtassam, hanem akár meg is értessem vele: az hogy a furunkulus nem nőtt ki a bal lábamon, az imádott tudományának igaz voltát és pontosságát még inkább bizonyítja.

Erkölcsi szempontból minden jogom megvolt, hogy megmondjam neki az igazságot önmagámról, mivel érdemei alapján már „kalménuior"-rá vált, vagyis a bolygó egyik olyan háromagyú lényévé, akikkel nincs megtiltva Fentről, hogy teljesen őszinték legyünk.

De lehetetlen volt akkor ott, Hadzsi-Boga-Eddin dervis jelenlétében ezt megtenni, aki még közönséges háromagyú lény volt, és törzsünk lényeinek már régóta eskü alatt tiltották meg Fentről, hogy velük bármilyen esetben még a legkisebb igazi tudást is közöljük.

Ezt a tilalmat azt hiszem a Nagyon Szent Ashyata Sheymash kezdeményezésére rótták ki törzsünk lényeire.

Főleg azért tiltották meg ezt törzsünknek, mivel bolygód háromagyú lényeinek egyedül a „lényi tudás" az, ami elengedhetetlen.

Minden információ, még ha igaz is, a lényeknek általában csak „észbeli tudást" ad, és eme „észbeli tudás", mint már mondtam, nekik pusztán arra szolgál tényezőül, hogy csökkentse a lehetőségüket a „lényi tudás" elnyerésére.

Mivel szerencsétlen kedvenceid számára ez a „lényi tudás" maradt az egyetlen olyan eszköz, amivel véglegesen meg tudnak szabadulni a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeitől, ezt a tilalmat a földi lényekkel szemben törzsünk lényeinek eskü alatt megparancsolták.

Ezért gyermekem, Hadzsi-Boga-Eddin dervis jelenlétében tartózkodtam attól, hogy ott helyben elmagyarázzam a nagyérdemű földi tudós, Hadzsi-Asszvatz-Truv számára sikertelenségének igazi okát.

Mivel azonban mindkét dervis a válaszomra várt, kellett valamit mondanom; így Hadzsi-Asszvatz-Truv felé fordulva egyszerűen ezt mondtam:

„Tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv! Ha megengedi, hogy ne mindjárt válaszoljak, a világrajövetelem okára esküszöm, hogy egy kicsit később, egy teljesen kielégítő választ fogok adni önnek. Akkor majd nemcsak arról fog meggyőződni, hogy imádott „tudománya" az összes tudományok között a legigazibb, hanem arról is, hogy Szent Tsun-Kil-Tessz és Szent Tsun-Tro-Pel után ön a Föld legnagyobb tudósa."

Feleletemet hallva a tiszteletre méltó Asszvatz-Truv dervis megelégedett azzal, hogy jobb kezét testének arra a részére

tette, ahol a földi lényeknél a szív található; ebben az országban ez a gesztus a következőt jelenti: „A legkisebb kétség nélkül hiszem és remélem".

Majd mintha mi sem történt volna Boga-Eddin dervishez fordult, és újra beszélni kezdett a Shat-Tsai-Mernisz tudományáról.

Én, hogy az előző kényes helyzetet teljesen elsimítsam, kezemmel a barlang egyik mélyedésére mutatva, ahol színes selyem szalagok lógtak, megkérdeztem tőle:

„Igen tisztelt Hadzsi, mire szolgál ez a sok szövet ott a mélyedésben?"

Kérdésemre azt válaszolta, hogy ezek a színes szalagok szintén a rezgéseken végzett kísérleteire szolgálnak, és így folytatta:

„Nemrégen tisztáztam magamnak - magyarázta -, mely színek hatnak rezgésükkel károsan a lényekre és az állatokra, és milyen mértékben.

„Ha kívánja, ezt a rendkívül érdekes kísérletet is bemutatom önnek."

Felkelt, és ismét a barlang szomszédos termébe ment, ahonnan hamarosan egy fiatal fiú segítségével beterelt három négylábú, ott „kutyának", „birkának" és „kecskének" nevezett lényt, valamint több különös formájú, karperechez hasonló készüléket is behozott.

Az egyik ilyen különleges karperecet feltette Boga-Eddin karjára, a másikat pedig a sajátjára, s miközben felém fordult, ezt mondta:

„Az önére nem teszek... erre nagyon jó okom van."

Azután ezekből a nyakörvszerű különös készülékekből egyet-egyet a „kecske", a „birka" és a „kutya" nyakára helyezett, és azok rezgésmérőire mutatva megkért, hogy jegyezzük meg, vagy írjuk fel az összes adatot amelyeket a mutatók eme különböző külsejű lényeknél jeleznek.

Mikor a dervis, Asszvatz-Truv visszajött, ismét leült a filcre és ezt mondta nekünk:

„Az „élet" minden formájának megvan a maga saját „rezgés összessége"; ami az ezen „életforma" összes különféle meghatározott szerve által kibocsátott rezgések összege.

„Ez az összesség minden életformában változik az idő folyamán, és attól függ, hogy a megfelelő források vagy

szervek milyen intenzíven alakítják át ezeket a különféle eredetű rezgéseket.

„Márpedig egy egész élet keretén belül, az összes ilyen különféle eredetű, heterogén rezgés mindig beleolvad ama élet úgynevezett általános „szubjektív rezgési összhangjába".

„Vegyen például minket Boga-Eddin barátommal.

„Nézze...- és a karjára helyezett rezgésmérő számaira mutatva így folytatta: - Nekem összességében ilyen és ilyen számú rezgésem van, Boga-Eddin barátomnak ennyivel

több.

„Ez azért van, mert ő nálam sokkal fiatalabb, és bizonyos szervei az enyémeknél sokkal intenzívebben működnek, ezért aztán a benne kiváltott megfelelő rezgések sokkal intenzívebbek.

„Most nézze a „kutya", a „birka" és a „kecske" rezgésmé-rőinek számait. A kutyánál a rezgések összege háromszor több mint a birkánál és másfélszer több mint a kecskénél, míg a rezgései általános összhangjának rezgésszám összege alig kisebb az enyémnél és a barátoménál.

„Meg kell mondanom azonban, hogy főleg az utóbbi időkben sok az olyan ember, akiknek általános jelenlétében a „szubjektív rezgés összhang" rezgésszáma még azt a számot sem éri el, amit a kutya jelenléte mutat.

„Ez azért van, mert a legtöbb ilyen embernél a funkciók egyike, nevezetesen az érzelem, amely a legtöbb szubjektív rezgést eredményezi, már majdnem teljesen elkorcsosult, így a rezgések teljes összege bennük alacsonyabb lesz, mint ezé a kutyáé."

Miután ezt mondta a tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv ismét felállt, és odament, ahol a színes szövetek lógtak.

Egymás után színenként kezdte legördíteni ezeket a különböző színű, „bukharai selyemből" szőtt

anyagokat. Vett egy színt, és egy különleges tárcsarendszer segítségével bevonta vele a barlangnak nemcsak falait és a boltozatát, hanem az egész padlózatát is, így az egész terem ugyanolyan színű anyaggal lett beburkolva. És minden egyes színváltoztatásra módosult az összes jelenlévő életforma rezgéseinek összege. '

E nagy kortárs földi tudós eme színes anyagokkal végbevitt kísérlet után megkért minket, hogy kövessük; és a bar-

lángnak ezt a termét elhagyva, visszamentünk a fő folyosóra, azután oldalt egy keskeny mellékfolyosóba tértünk le.

Mögöttünk lépdelt a kecske, a birka meg a kutya, mindegyik a rögtönzött nyakörvével.

Elég sokáig mentünk, míg végre megérkeztünk e földalatti terület fő termébe.

Ott a tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv dervis a nagy barlangterem egyik falmélyedéséhez ment, és kezével egy halom különös színű szövetre mutatva ezt mondta:

„Ezt a szövetet külön a „tsaltandr" növény rostjaiból szőtték, és megtartotta az eredeti színét. „Ez a növény, a „tsaltandr" egyike azon ritka földi képződményeknek, melynek színe nem rendelkezik olyan tulajdonságokkal, hogy a közeli források rezgéseit módosítsa, és ugyanakkor maga is teljesen érzéketlen az összes többi rezgésre.

„Ezért aztán a színeken kívüli más források rezgéseinek tanulmányozásához megrendeltem ezt a különös szövetet, és valami „sátorszerűt" készítettem belőle, amit úgy terveztem meg, hogy ha kell be tudja tölteni ezt az egész teret, vagy pedig bármilyen irányban el lehessen mozdítani, és bármilyen formát fel tudjon venni.

„És most ezzel az eredeti „sátorral" végzem kísérleteimet, nevezetesen azokat, amelyeket „építészetinek" nevezhetnék. Ezek pontosan megmutatják számomra, hogy milyen fajta belső terek gyakorolnak káros hatást az emberekre és az állatokra, és milyen mértékben.

Ezek az „építészeti" kísérletek már teljes mértékben meggyőztek arról, hogy egy helyiségnek nemcsak a belső méretei és általános formája gyakorol óriási befolyást az emberekre és az állatokra, hanem a „hajlatai", a „szögletei", a falak „kiszögellései", „bemélyedései" és így tovább, is mindig hozzájárulnak a helyiség légkörében előálló rezgések módosítása révén, a jelenlevő emberek és állatok szubjektív rezgéseinek feljavításához vagy lerontásához."

Amikor azután e nagy sátor segítségével elkezdett különféle kísérleteket megvalósítani előttünk, többek között megállapítottam, hogy azok a rezgések, melyek a különféle környező tényezők befolyásától függően változóak, sokkal nagyobb hatással voltak az általad kedvelt háromagyú lények általános jelenlétére, mint az egy- és kétagyúakéra.

Nyilvánvalóan ez is a közönséges lényi életük abnormális külső és belső körülményeinek a következménye.

- Az építészeti bemutató után egy másik kis terembe vezetett, ahol sok más kísérletet vitt végbe, amelyekből lehetővé vált tisztán látni és pontosan megérteni, hogy a különböző tényezőkből eredő rezgések közül melyek hatnak kedvenceid „szubjektív rezgési összhangjára", és mi módon.

E kísérletek szintén megmutatták nekünk a különféle típusú háromagyú lények illetve a két- vagy egyagyú lények kisugárzásából eredő rezgések eredményeit, valamint azokat, melyeket a hangjuk rezgései okoznak, és sok egyéb forrásnak az eredményeit is.

Továbbá számos olyan kísérletet is bemutatott és kommentált, amelyekkel kimutatta azt a káros hatást, amit az ottani kortárs lényekre, különösen az utóbbi időkben ott bőségesen és úgymond szándékosan előállított „művészeti alkotások" gyakorolnak.

Voltak közöttük „festmények", „szobrok" és természetesen az ő híres „zenei kompozícióik" is.

Azonban az összes kísérlet alapján amit ez a bölcs bemutatott nekünk nyilvánvalóvá vált, hogy az ottani kortárs háromagyú lények számára a legkárosabb rezgések azok, amelyeket az úgynevezett „orvosságaik" váltanak ki.

- Négy napot töltöttem el eme igazi földi tudós földalatti uradalmában; azután Boga-Eddin dervissel együtt visszatértünk abba a bukharai városba, ahonnan jöttünk, és ezzel ért véget első találkozásom eme rendkívüli emberrel.

Ez alatt a négy nap alatt sok minden mást is bemutatott és elmondott a rezgések törvényéről; de számomra a legérdekesebb a legutolsó magyarázata volt, melyet arra adott, hogy miért és hogyan létezhetett gáz és villamos áram ezen a vad, a földi lények minden csoportosulástól távol eső helyen.

E beszámoló során, miközben elmesélt nekünk bizonyos részleteket, ez a rendkívül szimpatikus földi háromagyú lény nem tudott uralkodni magán: hirtelen őszinte könnyei fakadtak, amely akkor annyira érintett, hogy még most sem tudom elfelejteni.

Bizonyos információk, amelyeket ez az elbeszélés érthetővé tett, jövendő életedhez kitűnő szembesítési anyagul szolgálhatnak, és segíthetnek megérteni egy úgynevezett „szubjektív sors" eredményeit, vagyis az olyan eredményeket, amelyek a Megalokozmoszunkban általában mindenütt előfordulnak, ahol a viszonylag független egyének tömegesen jelennek meg és élnek együtt.

Ezekben a közösségekben gyakran előfordul, hogy a „sors", egy különálló egyént tekintve teljesen igazságtalannak tűnik az ő személyes létezése folyamatában, de ennek következtében az összes többi körülötte élő lény bőségesen részesül a szó objektív értelmében vett jogos gyümölcsökből.

Ezért kívánok a lehető legrészletesebben beszélni erről; só't, igyekezni fogok az elbeszélését amennyire csak lehet szóról szóra, minden változtatás nélkül elismételni.

Ez nem sokkal azelőtt történt, hogy elhagytuk volna ezt a földalatti birodalmat, ami meggyőzött arról, hogy a háromagyú lények ősei értelmének köszönhetően elért eredmények még teljesen nem tűntek el a te bolygódról. Bár e különös bolygón az egymást követő nemzedékek az abnormális létezésük folytán megszűntek az őseik által felismert kozmikus igazságokat magukba tudatosan átváltoztatni, és eme igazságok ott nem fejlődtek ki, mint az máshol történik, mindazonáltal ezek automatikusan koncentrálódtak bolygódnak ebben a különös földalatti birodalmában arra várva, hogy a jövendő háromagyú lények azokat továbbfejlesszék és tökéletesítsék.

- így tehát amikor megkérdeztem a tiszteletre méltó Hadzsi-Asszvatz-Truv-ot, hogy milyen módszerek tették lehetővé számára földalatti birodalmában e gáz és villany világítás megvalósítását, a következőt mesélte:

„E két fajta világításnak teljesen különböző az eredete, és mindegyiknek megvan a maga külön története.

„A gázvilágítás már ideérkezésünk óta megvan; azt saját magam és öreg barátom Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis kezdeményezésére vezettük be.

„Ami pedig a villanyvilágítást illeti, az egészen új, és a kezdeményezője egy másik, európai származású barátom volt, aki még most is fiatal ember.

„Úgy gondolom jó volna mindkét történetet külön elmesélni.

„Kezdjük a gázvilágítással.

„Amikor ide jöttünk, volt a vidéken egy „Szent Barlangnak" nevezett kegyhely, ahova egész Turkesztánból tódultak a zarándokok és a hívó'k.

„A népi hiedelem szerint annak idején a híres „Khdreilav" élt ebben a barlangban, aki onnan később élve vitetett fel a

mennyekbe.

„Még azt is mondták, hogy olyan váratlanul vitetett fel az égbe, hogy nem volt ideje eloltani a tűzet ami a barlangját

világította.

„És ezt a hiedelmet az is alátámasztotta, hogy a barlangban tényleg égett egy „örökégő tűz". „Nos, barátom barátja!

„Sem én, sem Kerbalai-Azisz-Nuaran dervis nem tudtunk hinni ebben a népi hiedelemben és elhatároztuk, hogy felkutatjuk e különös jelenség igazi okait.

„Mivel abban az időben rendelkeztünk a megfelelő anyagi forrásokkal, és a szükséges körülmények is megvoltak eme jelenség tanulmányozására anélkül, hogy bárki is zavarhatott volna minket, elkezdtünk az eredete után kutatni.

„Kiderült, hogy nem messze ettől a barlangtól, volt egy földalatti patak, mely egy ásványrétegen ment keresztül, aminek kölcsönhatása a vízzel egyfajta gyúlékony gázt eredményezett, ami azután véletlenül egy repedésen keresztül talált utat a barlangba.

‚A gáz valahogy meggyulladt, s nyilvánvalóan ez az oka ennek az „örökégő tűznek".

„Miután barátommal tisztáztuk eme rejtély okát, és felfedeztük, hogy a patak a barlangunktól nincs messze, elhatároztuk, hogy ezt a gázt mesterségesen bevezetjük a barlangunkba.

„És azóta agyagcső vezetékeken keresztül érkezik a barlang fő termébe, ahonnan azután „bambuszok" segítségével a szükségletünknek megfelelően osztjuk szét.

„Ami pedig a villanyvilágítás eredetét illeti annak története a következő:

„Nem sokkal azután, hogy berendezkedtünk, egy nagyon régi dervis barátom révén beállított hozzánk egy egészen fi-

atal európai utazó, aki azért vágyott megismerni, hogy a rezgések törvényeiről beszélhessen velem, amelyek érdekeltek engem.

„Hamar közeli barátságot kötöttem vele, először is azért, mert nagyon komolyan kereste az igazságot, és azért is, mert jóindulatúnak és érzékenynek mutatkozott kivétel nélkül mindenkinek a gyenge oldalával szemben.

„Ó a rezgések általános törvényeit tanulmányozta, de munkája elsősorban azokra a rezgésekre irányult, amelyek az embereknél különféle betegségeket idéznek elő.

„Tanulmányai elvezették ahhoz, hogy felfedezze az embereknél „rák" néven ismert betegség eredetének okát, valamint annak a lehetőségét is, hogy miként lehet ezt a rosszindulatú megjelenést megsemmisíteni.

„Azután megállapította, és gyakorlatilag is kimutatta, hogy egy bizonyos életmód és előkészítés révén, bármelyik ember képes tudatosan olyan rezgéseket kialakítani önmagában, amelyekkel - feltéve, hogy azokkal a beteget egy bizonyos módon, és meghatározott alkalommal telíti - ezt a szörnyű betegséget egyszer s mindenkorra meg lehet semmisíteni.

„Miután eltávozott hosszú időn át nem találkoztunk, de mindig volt hírünk egymásról.

„így megtudtam, hogy nem sokkal a távozása után fiatal barátom hazájában megházasodott, és az azt követő években feleségével olyan életet élt, amit mi Ázsiában „családi szeretettel és kölcsönös erkölcsi támogatással teljesnek" nevezünk.

„Engem különösen érdekeltek a hírek az általa feltalált kezelés eredményeiről, mely az említett átok megsemmisítését teszi lehetővé, mivel azon rezgések okozói, amelyek az embereknél e betegség megjelenési tényezőit kristályosítják ki, szoros kapcsolatban álltak azon rezgések okozóival, amelyek tanulmánya a legnagyobb jelentőséget nyerte az életemben.

„Azt már tudtam, hogy az általa ezen betegség megsemmisítésére feltalált módszerek még nem voltak általánosan hozzáférhetők. Ugyanakkor több megbízható beszámolóból megtudtam, hogy habár azok mások számára még használhatatlanok voltak, ő maga alkalmazta ezeket a módszereket

olyan emberek kezelésére, akik ebbe a betegségbe estek, és minden alkalommal elérte az emberiség eme szörnyű csapásának teljes megsemmisítését.

„Hiteles információkat kaptam azokról a kétségtelen eredményekről, amelyeket abban az időszakban több tucatnyi esetben elért.

„Azután mindkettőnktől független okokból tíz éven át semmi hírt sem kaptam erről a fiatal Európairól.

„Már szinte teljesen el is felejtettem hogy létezik, amikor egy napon, miközben teljesen elfoglaltságaimba merültem meghallottam, hogy valaki leadja a titkos jelünket; és amikor válaszoltam és megkérdeztem ki az, mindjárt felismertem a hangját. Arra kért, nyissam ki neki a bejáratot, hogy be tudjon lépni a földalatti birodalmunkba.

„Mondanom sem kell milyen boldogok voltunk mindketten, hogy újra egymásra találtunk és ismét eszmecserét folytathatunk imádott tudományunkról, a „rezgések törvényéről".

„Amikor a viszontlátás emóciói lecsillapultak, és kicsomagoltuk az összes dolgot amit fiatal barátom teveháton hozott
- s melyek között ott volt a híres európai „Röntgen gépek"
egyike, úgy ötven „Bunsen elem", több „akkumulátor" és
több bála mindenféle felszerelés egy elektromos hálózathoz
- nyugodt beszélgetésbe kezdtünk. Elmesélte életét, és nagy
szomorúsággal a következőket tudtam meg:

„Néhány évvel azt megelőzően, amikor a világ törvényeinek megfelelően a környezeti körülmények és viszonyok olyanokká váltak, hogy az emberek szinte az egész Földön elvesztették a holnap és az állandó otthon biztonságát, hirtelen annak a szörnyű betegségnek tüneteit vette észre szeretett feleségénél, amelynek kezelése élete egyik fő céljává vált.

„Ez annál is inkább borzalommal töltötte el, mivel a környező körülmények attól a lehetőségtől fosztották meg, hogy e szörnyű betegség megsemmisítésére alkalmazza az általa feltalált kezelést, amit mindaddig egyedül ő tudott véghezvinni.

.Amikor e rémes megállapítás után többé-kevésbé visszanyerte nyugalmát, az egyetlen lehetséges elhatározást tette: türelmesen kivár egy kedvezőbb időszakot, és a felesége szá-

mára addig is olyan életkörülményeket teremt, amelyek között e félelmetes betegség folyamata a lehető legjobban lelassul.

„Több mint két év telt el. Ezalatt az idő alatt a környezeti viszonyok megjavultak, és akkor lehetővé vált fiatal barátomnak felkészülni arra, hogy az egyedül általa ismert módszert végre alkalmazni tudja eme szörnyű betegség ellen.

.Azonban miközben azon dolgozott, hogy magát ezen kezelésre alkalmas állapotba hozza, egy igen szomorú napon az egyik nagy európai városban egy „tüntetés" során a tömeg lökdösődésében elütötte egy „automobil"; ha nem is halt bele, de súlyosan megsebesült.

„Sérülései miatt élete több hónapon át „eszméletlen" állapotban folyt, s mivel lehetetlen volt számára a felesége közönséges életét tudatosan és szándékosan irányítani, annak betegsége egyre gyorsabban haladt előre, annál is inkább, mert fáradságot nem kímélve, állandó aggodalommal ápolta őt.

„Amikor szegény fiatal barátom végül is magához tért, borzalommal látta, hogy felesége betegségének folyamata már végső stádiumában van.

„Mit tehetett?... Mit lehetett tenni?... Sérüléseinek következményei folytán elvesztett minden lehetőséget arra, hogy az általa feltalált kezeléshez előkészítse önmagát és kialakítson magában olyan mennyiségű rezgést, amennyi e szörnyű betegség megsemmisítéséhez szükséges.

„Ezért minderre tekintettel, és semmilyen más lehetőséget nem látva úgy döntött, hogy a kortárs európai orvostudomány képviselői által használt kezeléshez folyamodik, mely az ő meggyőződésük szerint képes megszüntetni ezt a betegséget.

„Másszóval elhatározta, az úgynevezett „röntgensugarakhoz" folyamodik.

„így elkezdődött a röntgensugaras kezelés.

„E kezelés folyamán észrevette, hogy bár felesége testében a betegség fő „koncentrációja", vagy „gravitációs központja" elsorvadt, ugyanakkor egy hasonló „koncentráció" kezdett megjelenni a test egy másik részén.

„Több hónapon át tartó rendszeres „szeánszok" után, a testnek egy harmadik részén is megjelent egy új független koncentráció.

„Végül is elérkezett az a pillanat, amikor be kellett ismerni, hogy a beteg napjai „meg vannak számlálva".

„Szembesülve ezzel a borzalmas helyzettel, fiatal barátom elhatározta, hogy félreteszi a kortárs európai orvostudománynak eme „mesterkedéseit", és saját állapotát figyelmen kívül hagyva, elkezdte kialakítani magában a megkívánt rezgéseket, és átitatni vele a beteg testét.

„így a szinte áthidalhatatlan nehézségek ellenére is sikerült majdnem két évvel meghosszabbítania felesége életét, aki végül is eme szörnyű emberi betegség áldozata lett.

„Hozzá kell tenni, hogy a betegség utolsó szakaszában, amikor már abbahagyta a kortárs orvostudomány mesterkedéseit, két új, független „koncentráció" jelent meg a felesége testében.

„Amikor eme szörnyű vég után fiatal barátom többé-kevésbé megnyugodott, idejének egy részét ismét a világ nagy törvényeinek kutatására szentelte, többek között arra, hogy felismerje miért jelentek meg felesége testében a „rák" röntgensugarakkal történt kezelése folyamán az észlelt független „koncentrációk", amelyek normális körülmények között nem fejlődnek ki ebben a betegségben, és amelyekkel hosszú éves eló'zó' megfigyelései során sohasem találkozott.

„Mivel ez az ó't érdeklő' kérdés tisztázása az otthoni körülmények között komplikáltnak, só't mondhatnánk gyakorlatilag lehetetlennek tűnt, elhatározta, hogy eljön hozzám, hogy segítségemmel kísérletek alapján oldja meg.

„Ezért hozta magával az ezekhez a kísérletekhez szükséges összes eszközt.

„Mindjárt másnap a rendelkezésére bocsátottam földalatti birodalmunk egyik termét, valamint több „szalmamúr kecskét", és mindazt amire a kísérleteihez szüksége lehetett.

„A különféle előkészületekhez tartozott a Röntgen gép beindítása a Bunzen elemek segítségével.

„És három nappal érkezése után már fel is találta azt, amibó'l barlangunk állandó villanyvilágítása ered.

„Ez így kezdődött:

„Miközben a rezgésmérőimmel bizonyos kísérleteket hajtottunk végre, és kiszámítottuk a Röntgen gépben a röntgensugarakat előállító elektromos áram rezgéseit, mindjárt megállapítottuk, hogy a Bunsen elemek által előállított elektromos áram rezgésszáma hol növekedik hol csökken; és mivel kísérleteinkhez rendkívül fontos volt, hogy az elektromos áramnak egy bizonyos ideig egy meghatározott rezgésszáma legyen, hamar nyilvánvalóvá vált, hogy ilyen típusú elektromos áram teljesen alkalmatlan kísérleteinkhez.

„Ez a megállapítás nagyon elcsüggesztette és lehangolta fiatal barátomat.

„Mindjárt abbahagyta a kísérleteket és gondolkodni kezdett.

„A két következő napon szüntelenül ezen gondolkodott, még evés közben is.

„A harmadik nap végén, a terem felé tartottunk ahol étkezni szoktunk, és éppen azon a földalatti patak fölé épített hídon mentünk át, mely barlangunk fő részében folyt, amikor hirtelen megállt és homlokára ütve izgatottan felkiáltott: „Heuréka!"...

„A felkiáltásának az lett az eredménye, hogy másnap több erre felfogadott tadzsik segítségével a szomszédos elhagyott bányákból áthurcoltak három fajta érctömböt, a legnagyobbakat amit még szállítani tudtak, és azokat

egy bizonyos sorrendben a földalatti patak medrébe helyezték.

„Amint ezt a munkát befejezték, beállított két huzalvéget a patakba, és a legegyszerűbb módon rákötötte az akkumulátorokra, melyeket egy kicsit átalakított. Ennek eredményeként mindjárt egy bizonyos amperszámú áram kezdett az akkumulátorokba folyni.

„És amikor huszonnégy órával később rezgésmérőinket az így kapott elektromos áramra kapcsoltuk, megállapítottuk, hogy bár az áramerő elégtelen, a rezgésszáma az egész mérési idő folyamán teljesen változatlan és egyenletes maradt.

„Az ilyen eredeti módon előállított áramerő megnövelésére „kondenzátorokat" csinált különféle anyagokból, nevezetesen „kecskebőrbó'l", egy bizonyos fajta „agyagból", „cinkitbó'l", „fenyőgyantából", és így el tudta érni az általa hozott Röntgen gép számára szükséges áramerősséget és feszültséget.

„Ennek az eredeti elektromos áramforrásnak köszönhetően mi végül is világosan meg tudtunk győződni a következőkről:

„Habár, amikor eme európai találmányt az említett szörnyű betegség kezelésére alkalmazzák, s az a kór „gravitációs központjainak" elsorvadásához vezet az ember egész testében, ugyanakkor más mirigyekben nagyban elősegíti az úgynevezett „áttételeket", és kedvez a betegség továbbterjedésének és kifejlődésének eme új gócpontokon.

„így tehát kedves barátom barátja!

„Miután fiatal barátom ezt a számára kielégítető magyarázatot megkapta, megszűnt az érdeklődése ez után a kérdés után ami addig olyannyira lekötötte, és visszatért hazájába, Európába, egyéni használatunkra hagyva az általa megteremtett fényforrást, mely sem figyelmet sem kívülről jövő anyagot nem igényelt. Azóta lassacskán mindenhova tettünk villanylámpákat, ahol szükség volt rá.

„Bár ez az eredeti áramforrás nem szolgáltat elég energiát a barlangban lévő összes lámpához, mégis mivel mindenhova felszereltünk kapcsolókat és az energiát csak akkor használjuk, amikor szükség van rá, takarékoskodunk vele és így fokozatosan feltölti az akkumulátorokat, néha olyan nagy mennyiségben, hogy a felesleggel különböző háztartási készülékek is működni tudnak."

Belzebub elbeszélésnek ezen a pontján a *Karnak* transznaprendszer űrhajó összes utasa a szájában egy édes-keserű ízt érzett.

Ez azt jelentette, hogy a *Karnak* űrhajó éppen egy bolygó felé közelít, egy előre nem tervezett megállásra.

Ez a bolygó a Deszkaldínó volt.

Belzebub félbeszakította elbeszélését és mindhárman Ahounnal és Hasszinnal együtt visszamentek a „keshahjuk-ba", hogy előkészüljenek a Deszkaldínó bolygóra való leszállásra.

A BUKHARAI DERVIS HADZSI-ASSZVATZ-TRLIV

Megjegyzés: *Ha az ebben a fejezetben kifejtett ideák véletlenül bárkit is érdekelnének - komolyan érdekelnének, nem pedig csak úgy, „könnyedén", mint az a kortárs embereknél általában történik - és ha az illető rendelkezik olyan pszichikai, erkölcsi, fizikai és anyagi képességekkel, amelyek minősége az én értelmezésem szerint kielégítő, akkor komolyan ajánlom neki, hogy vesse latba teljes erejét, és mindenek előtt teremtse meg magában azokat a feltételeket, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy érdemessé váljon az én „egyetemes laboratóriumomban" „teljes jogú tanítvánnyá" lenni, laboratóriumomban, melyet a könyveim befejeztével szándékozok megnyitni, és amely összefügg az egész emberiség javára szóló intenzív munkásságom utobó fázisával.*

A Szerző.

Negyvenkettedik fejezet

Belzebub Amerikában

A

MIKOR két „dianoskkal" később, a *Karnak* űrhajó újra kezdte esését, és a tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddin megrögzött hívei leültek szokott helyükre, Hasszin ismét Belzebub felé fordult és így szólt:

- Drága nagyapa, kérelmedhez híven, szabadjon emlékez tesselek ... a háromagyú lényekre... a földiekre... a... hogy is hívják? ... azokra, akik a bolygójuknak homlokegyenest ellenkező' oldalán élnek ahhoz képest, ahol a jelenkori földi civilizáció virágzik? ... a lények, akiket a „fox trot" tánc ra jongóiként említettél...

- Óh! Az amerikaiak?

- Igen, igen, az amerikaiak! - kiáltott fel boldogan Hasszin.

- Igaz, emlékszem rá... Megígértem neked, hogy beszélek egy kicsit ezekről a kortárs „csodabogarakról".

És Belzebub így kezdte:

- Bolygód felszínének ezt a részét, amelyet napjainkban „Észak-Amerikának" hívnak, pont arról a naprendszerről va ló távozásom előtt látogattam meg.

Az Európa kontinensről, Párizs városából mentem oda, mely az utóbbi időkben fő tartózkodási helyem volt.

Az Európa kontinensen egy kényelmes „tengerjáróba" szálltam, ahogy azt manapság az összes „dollár-birtokos" teszi, és Észak-Amerika fővárosába, New-Yorkba érkeztem, amit néha a „Föld összes népe olvasztótégelyeként" is emlegetnek.

A kikötő mólójáról egyenesen egy „Majestic" nevű szállodába mentem, amelyet párizsi barátaim ajánlottak, és amelyet akkor, egy s más okból, nem hivatalosan „Zsidó szállónak" is hívtak.

Miután berendezkedtem a „Majestic-ben", vagy „Zsidó szállóban", még aznap keresésére indultam egy „Misternek", akit szintén párizsi barátaim ajánlottak.

Azon a kontinensen „Misternek" hívnak minden hímnemű lényt, aki nem visel úgynevezett „szoknyát".

Amikor bementem a „Misterhez", akihez ajánlólevelem szólt, ő, egy igazi amerikai üzletemberhez illően, ki sem látszott a temérdek „dollár business-ből".

Úgy gondolom azt is jó volna itt, már az Amerikáról szóló elbeszélésem elején megjegyezni, hogy az összes kortárs háromagyú lény, aki bolygód felszíne ezen részének alapvető lakosságát képezi, egyedül csak ilyen „dollár ügyletekkel" foglalatoskodik.

Ami pedig a külső lényi élethez szükséges mesterségeket és szakmákat illeti, azokat kizárólag más kontinensekről jött lények gyakorolják ideiglenesen azért, hogy mint mondják, „pénzt keressenek".

Ebből a szempontból kedvenceid lényi életkörülményei, főleg e kontinensen, egészen „tralalalualalalává" váltak, vagyis, mint azt a mi tisztelt mesterünk, Mullah Nasszr Eddin mondaná,

„egy szappan buborékhoz hasonlóvá, mely csak nyugodt környezetben tud soká fennmaradni".

Jelenleg ott ezek a környezeti körülmények olyanokká váltak, hogy ha a közönséges kollektív létezésükhöz nélkülözhetetlen sokféle mesterség szakemberei valamilyen oknál fogva a többi kontinensről „pénzkeresés" céljából nem mennének oda, minden bizonnyal mondhatjuk, hogy egy hónapon belül az egész közönséges életrendjük összeomlana, mivel egy sem akadna közöttük, aki legalább kenyeret tudna sütni.

Egy ilyen rendellenesség fokozatos kifejlődésének fő oka egyrészt a saját maguk által bevezetett, a szülőknek a gyermekeikkel szembeni jogát meghatározó törvényekben rejlik, másrészt minden egyes iskolában egy „dollár takarékpénztár" intézményesítésében azzal a szándékkal, hogy gyermekeikbe eme dollárok szeretetét oltsák be.

Ennek, és még néhány más furcsa, szintén a közönséges életükben saját maguk által megalapozott különös külső életkörülménynek köszönhetően éppen ez, a „dollár business" és maguknak a dollároknak a szeretete vált eme kontinens összes, felelős korba lépett lakójának általános jelenlétében a „lázas létezésüknek" uralkodó impulzusává.

Ezért van az, hogy mindnyájan egyfolytában „dollár ügyletekkel" vannak elfoglalva, sőt, mindig egyszerre többel.

Ámbár a már említett „Mister", akihez ajánlólevelem szólt, szintén dollár ügyleteiben volt elmerülve, mégis nagyon szívélyesen fogadott. Miközben az ajánlólevelet olvasta, egy különös folyamat játszódott le benne, melyet már egyesek kedvenceid közül is észrevettek - mivel az a kortárs lények velejárójává vált -, s amit ó'k „öntudatlan pávásko-dásnak" neveznek.

Ez a különös folyamat azért indult meg benne, mert a levél, amit átadtam neki, egy bizonyos általam ismert „Mister" beajánlását tartalmazta, akit sokan, többek között ez a „Mister" is, háta mögött „egy minden hájjal megkent fickónak", más szóval „dollár szakértőnek" tartott.

Bár először teljesen kortárs kedvenceid eme sajátos velejárójának hatalmában volt, a beszélgetés során lassacskán lenyugodott, míg végül is azt mondta, hogy „kész teljes mértékben a rendelkezésemre állni". Azután hirtelen eszébe jutott valami, és hozzátette, hogy legnagyobb sajnálatára, rajta kívül álló körülmények folytán aznap semmiképpen sem tud velem foglalkozni csak másnap, mivel nagyon el van foglalva fontos ügyekkel.

És csakugyan, a legnagyobb jóindulattal sem tudott volna velem foglalkozni, mivel ezek a szerencsétlen amerikaiak, akiket mindig dollár ügyleteik irányítanak, a vasárnap kivételével sohasem csinálhatják azt, amit akarnak, és történetesen aznap nem vasárnap volt.

Ott, azon a kontinensen, a dollár és egyéb ügyletek sohasem maguktól a lényektől függenek; éppen ellenkezőleg, kedvenceid függnek teljes mértékben a dollár ügyletektől.

Egyszóval, mivel aznap nem vasárnap volt, ez az igazi „amerikai Mister" nem csinálhatott amit akart, vagyis hogy velem jöjjön és bemutasson azoknak, akikre szükségem volt, így hát találkozót beszéltünk meg másnap reggelre egy bizonyos helyen az ő híres „Broadway-jükön".

A Broadway nemcsak New-York főutcája, hanem bolygód összes jelenlegi városának is a leghosszabb utcája.

Másnap elmentem a megbeszélt helyre.

Mivel a „taxi" amelybe beültem nem Mister Ford gyáraiból került ki, túl korán érkeztem: az én Mister-em még nem volt ott.

Miközben rá várakoztam fel-alá kezdtem sétálni, de mivel az összes New York-i úgynevezett „bróker" a

Broadway ezen részén végzi a híres „gyors-ebéd" eló'tti footing-ját, e zsúfolt utcaszakaszon a lökdösődés akkorává vált, hogy kiutat keresve belőle elhatároztam, leülök egy helyre ahonnan láthatom a várt Mister érkezését.

Megfelelő helynek kínálkozott erre egy közeli jellegzetes „étterem", melynek ablakából minden járókelő látható volt.

Meg kell hogy mondjam, bolygódon sehol máshol, kedvenceid egyik csoportosulásában sem lehet annyi éttermet látni, mint New-Yorkban. A központi kerületekben különösen sok van belőlük, és tulajdonosaik legtöbbje „Örmény", „Görög", vagy „Orosz zsidó".

Nos, gyermekem, hogy kicsit kipihenhesd az aktív gondolkodást, egy ideig a mi kedves mesterünk, Mullah Nasszr Eddin észjárására fogok szorítkozni hogy elmeséljem az egyik legeredetibb szokást, mely a New-York-i éttermekben néhány éve divatban van.

Mivel e közösség hatalombirtokló lényei szigorúan megtiltották a közönséges lényeknek mindennemű „alkoholos folyadék" gyártását, behozatalát és fogyasztását, és megfelelő intézkedéseket adtak erre azoknak a lényeknek, akiken a saját jólétük reménye nyugszik, állítólag szinte teljesen lehetetlenné vált a közönséges lényeknek alkoholhoz jutni. Mégis bármelyik New-York-i étteremben felszolgáltak a vendégeknek számtalan alkoholos italt, mint az „Arak", „Duzikó", „Scotch whisky", „Benedictine", „Vodka", „Grand Marnier", és mindenféle címkével ellátott egyéb italokat, melyeket kizárólagosan úgynevezett „öreg uszályokon" gyártanak nem messze a kontinens partjától.

Az egésznek az a „borsa", hogy ha valaki a kisujját eltartva a jobb kezével eltakarja a szája felét, és kiejti bármely folyadék nevét, az a folyadék minden nehézség nélkül rögvest megjelenik az asztalán, de egy limonádés, vagy egy híres francia „quart de Vichy" üvegben.

Most igyekezz a lehető legjobban felhasználni az akaratodat, és a jelenlétedben megvalósítani az összes „észlelő

szerv" általános mozgósítását, hogy hiánytalanul magadba szívd azt, amit arról mondok, ahogyan a kontinens partja mellett, ezeken az öreg uszályokon a felsorolt „alkoholos folyadékokat" készítik.

Én magam nagyon sajnálom, hogy e kortárs földi „tudomány" minden részletével jobban megismerkedni nem tudtam.

Csak annyit tudtam meg, hogy minden gyártási receptben ott volt a „kén"-, a „salétrom"-, valamint a „sósav", és hogy mindezt a híres kortárs német tudós „Kischmenhof" profesz-szor „varázsigéje" tetőzte be.

Ez utóbbi kellék, nevezetesen „Kischmenhof" professzornak az „alkoholos folyadékokra" alkalmazott „varázsigéje", elbűvölően érdekfeszító'; állítólag a következó'képpen kell eljárni.

Mindenekeló'tt egy régi, a szakértó'k által ismert recept szerint, ezer üveg folyadékot kell eló'készíteni. Feltétlenül ezer kell beló'le, mivel ha csak egy üveggel több vagy eggyel kevesebb van, a varázsige hatástalanná válik.

Az ezer üveget egymás mellé kell fektetni, és a legnagyobb csendben melléjük rakni egy üveg, arrafelé bárhol beszerezhető valódi alkoholt, azt körülbelül tíz percig ott hagyni, azután a jobb fülét a bal kezével megvakarva, nagyon-nagyon lassan, a megfelelő szüneteket betartva kiejteni az alkohol-varázsigét.

Ezután nemcsak hogy mind az ezer üveg folyadék nyomban átváltozik az egyetlen üvegben lévő igazi alkoholos folyadékká, hanem egyben az eredeti üveg elnevezését is elnyeri.

Mint megtudtam, eme párját ritkító német professzor, Kischmenhof, varázslatai között vannak olyanok, amelyek egészen elképesztők.

Ez a híres, e téren szakértő német professzor ezeket a rendkívüli varázslatokat nemrég, a nagy európai kölcsönös elpusztítás! folyamat kezdetén „találta fel".

Amikor hazájában, Németországban az élelmiszer-válság megkezdődött, a nagy professzor, ismerve honfitársai helyzetét, kitalálta első varázsigéjét, amely egy olcsó és gazdaságos „csirkeleves" elkészítésére szolgált.

Ez a fölöttébb érdekes varázslat, mely a „német tyúkleves" nevet viseli, a következó'képpen zajlik le:

A tűzhelyre rakott hatalmas edénybe egyszerű vizet öntenek, amibe néhány nagyon apróra vágott petrezselyem zöldjét szórnak.

Akkor tágasra nyitják a konyha mindkét ajtaját, vagy ha csak egy van, akkor az ablakot, majd a varázsigét hangosan elmondva, a konyhán egy tyúkot hajtanak keresztül teljes sebességgel.

Egy perccel később már melegen párolog az edényben a remek „tyúkleves".

Azt is hallottam, hogy az ő nagy kölcsönös lerombolási folyamatuk alatt, a német lények ezt a varázslatot a legnagyobb mértékben alkalmazták, sőt a „tyúkleves" elkészítésének ez a formája nagyszerűnek, vagy legalábbis fölöttébb gazdaságosnak bizonyult.

Tény, hogy egy és ugyanaz a tyúk nagyon sokáig megteszi, mivel hajthatják, kergethetik a végtelenségig, amíg csak „sztrájkba nem lép" mint mondják, és megtagadja a további lélegzést.

És arra az esetre, ha a tyúk annak ellenére, hogy kedvenceid között élt, nem hagyta magát képmutatásuk által megfertőzni, és valóban megtagadja, hogy egy percig is tovább lélegezzen, a német közösség lényei a következő szokást vezették be:

Nevezetesen ha a tyúk „sztrájkba lépett", tulajdonosai ünnepélyesen megsütötték, és eme ritka alkalom megünneplésére nem mulasztották el az egész rokonságukat meghívni vacsorára.

Érdekes megjegyezni ezzel kapcsolatban, hogy egy másik, szintén híres, Steiner nevű professzoruk az úgynevezett „természetfölötti jelenségeken végrehajtott tudományos kutatásai" során matematikailag kimutatta, hogy amikor egy ilyen tyúkot egy nagy „meghívásos" vacsorán feltálaltak, a háziasszony mindig ugyanazt mondta el.

Minden egyes háziasszony, szemeit az ég felé emelve, mutatóujját a tyúkra szögezve, elérzékenyülve mondta, hogy ez egyike ama híres „pamíri fácánoknak", és hogy azt külön neki küldte az ő kedves unokaöccse, aki Pamírban a nagy „Vaterlandjukat" konzulként képviseli.

A MINDENSÉGRŐL *ÉS* MINDENRŐL

Létezik ezen a bolygón rengeteg, minden lehetséges célra szolgáló varázsige.

Ezek a varázsigék ott nagyon elszaporodtak, mióta e fura bolygó számos lénye a természetfeletti jelenségek szakértő-jévé vált „okkultista", „spiritiszta", „teozófus", „lila mágus", „tenyérjós" stb. stb. megnevezés alatt.

Eme szakértőknek a „természetfeletti jelenségek" megteremtésén kívül vitathatatlan adottságuk van a félrevezetésre.

- Az alkoholfogyasztás betiltása Amerikában nekünk tanulságos példaként szolgálhat annak megértéséhez, hogy a kortárs, felelős hatalom-birtokló lényeknél milyen mértékben csökevényesedett el a lehetőség egészséges lényi megítélésre szolgáló adatok kikristályosodására, mivel az ehhez hasonló abszurditások ott rendszeresen megismétlődtek.

E tilalom következtében, ezen a kontinensen jelenleg mindannyian, kivétel nélkül alkoholt fogyasztanak, még azok is, akik más körülmények között sohasem fogyasztanának.

Ugyanaz történik ma Amerikában az alkohol fogyasztását illetően, ami Maralpleisszisz országában a mák magok rág-csálásával történt.

A különbség az, hogy annak idején Maralpleisszisz országának lényei legalább valódi mák használatának adták át magukat, míg Amerikában, a lények az első útjukba kerülő folyadékot elfogyasztják azzal az egyedüli feltétellel, hogy az egy bolygójuk bármely országában létező alkoholos folyadék nevét viseli.

Még egy másik különbség, hogy a tiltott alkoholfogyasztás állami felügyelet előli elrejtésének művészetében az Amerika kontinensen lakó lények távolról sem olyan naivak, mint annak idején a maralpleisszisz-iek voltak.

A következő példákból magad is látni fogod, milyen messzire mentek kortárs kedvenceid erre vonatkozólag.

Jelenleg, minden olyan fiatalember, akinek az „anyatej" már többé-kevésbé megszáradt az ajkán,

hord magával egy egészen ártatlan kinézetű „szivar-" vagy „cigaretta tárcát", és amikor az étteremben, vagy az ő híres „dancing hall-jukban"

kihúzza a zsebéből azt a cigaretta- vagy szivartárcát, természetesen mindenki azt hiszi, hogy dohányozni fog.

Szó sincs róla! Csak egy kicsit megcsavarja ezt a szivarvagy cigaretta tárcát, és íme, bal kezében megjelenik egy icipici pohár, melybe, jobb kezével 1-a-s-s-a-n és ny-u-g-o-d-t-a-n önt a szivar- vagy cigaretta tárcában levő folyadékból -ami valószínűleg olyan skót whisky, amit, mint már mondtam, valami öreg uszályon gyártottak az amerikai partok mellett.

Az akkoriban ott végzett megfigyeléseim során egyszer még egy másik jelenetnek is szemtanúja voltam.

Az egyik ilyen étteremben két fiatal amerikai nő ült nem messze az asztalomtól.

A felszolgáló, vagy ahogy ők nevezik „pincér", egy üveg ásványvizet hozott nekik két pohárral.

Egyikük egy bizonyos módon megcsavarta divatos esernyőjének nyelét, és abból egész 1-a-s-s-a-n és cs-e-n-d-e-s-e-n a poharakba öntött egy bizonyos folyadékot, valószínűleg szintén skót whiskyt, vagy valami ilyesmit.

Egyszóval gyermekem, ezen az Amerika kontinensen ugyanaz ismétlődik meg, ami annak idején a nagy orosz közösségben történt, ahol a hatalom-birtoklók szintén betiltották a híres „orosz vodka" fogyasztását, és ahol e tilalom következtében a lények hamar rászoktak arra, hogy ezt a vodkát a nem kevésbé híres „hanzsával" helyettesítsék, mely még mostanság is naponta okozza eme szerencsétlenek ezreinek halálát.

De a kortárs amerikai lényeknek is meg kell hagyni a magukét: a szakértelemben, amivel a hatóságok előtt palástolni tudják alkoholfogyasztásukat, az orosz közösség lényeinél sokkal „civilizáltabbnak" mutatkoznak.

- így tehát gyermekem, mint mondtam, hogy a tolongásból elmeneküljek, bementem az egyik tipikus New-York-i étterembe, leültem egy asztalhoz és az ablakon keresztül figyelni kezdtem a tömeget.

Mint az bolygódon mindenhol szokássá vált amikor az ember beül egy étterembe vagy bármely hasonló nyilvános helyre, hogy mindig rendel valamit, és az úgynevezett „pénzzel" fizet érte az intézmény tulajdonosának, úgy én is

ugyanezt téve rendeltem magamnak egy pohárral az ő híres „orangeade-jukból".

Ez a nevezetes ital a narancs és a híres „grapefruit" kifacsart levének keverékéből készül, s e kontinens lényei mindig és mindenütt hihetetlen mennyiségben fogyasztják.

El kell ismerni, hogy ez a híres „orangeade" ugyan néha felüdíti őket a forró napokon, de gyomruk és beleik „nyálkahártyájára" gyakorolt hatása folytán ama számos tényező egyikét képezi, melyek összessége lassan de biztosan, a „gyomor emésztő funkciójának" nevezett „felesleges és jelentéktelen" működését tönkreteszi.

így ezen orangeade-al asztalomon, a járókelőket figyelve, abban a reményben, hogy felfedezem közöttük a várt Mis-ter-t, csak úgy, alkalomszerűen elkezdtem megfigyelni az étteremben található tárgyakat is.

Az asztalomon heverő tárgyak között észrevettem az étterem „étlapját".

Bolygódon „étlapnak" neveznek egy darab papírt, amelyre az adott étteremben felszolgált összes étel és ital nevét írják.

Végigfutva mindazt, ami ezen a papíron állt, többek között láttam, hogy aznap hetvennyolc különféle ételt lehetett rendelni.

Ez nagyon meglepett és kíváncsi lettem miféle lehet ez az amerikai tűzhely a konyhában, amely egyetlen napon hetvennyolc étel elkészítését teszi lehetővé.

Meg kell mondanom, hogy már az összes kontinenst bejártam, és számos, mindenféle kaszthoz tartozó lénynél

vendégeskedtem. Mivel őnáluk éppúgy mint saját otthonomban, gyakran vettem részt az étkezések előkészítésében, már többé-kevésbé tudtam, hogy egyetlen tál elkészítéséhez legalább három négy lábasra van szükség. Tehát kiszámítottam, hogy ezeknek az amerikaiaknak, mivel egyetlen konyhában hetvennyolc tál ételt készítettek el, biztos kell vagy háromszáz fazék és tepsi.

Kedvem támadt személyesen is megnézni hogyan lehet egyetlen tűzhelyen háromszáz lábast elhelyezni és elhatároztam, adok a pincérnek, aki az orangeade-ot felszolgálta, egy jókora „borravalót" - ahogy azt ott nevezik -, hogy az étterem konyháját saját szememmel láthassam.

A pincér valahogy elintézte a dolgot, és bementem a konyhába.

Belépve, el tudod képzelni?... Milyen kép tárult a szemem elé?... Egy tűzhely száz lábassal és edénnyel?

Az életedre nem!

Csak egy ócska „törpe gáztűzhelyt" láttam, olyat, amilyet „elvénhedt agglegények" vagy a „férfiakat elidegenítő", vagyis „semmit érő vénkisasszonyok" szobájában lehet találni.

Emellett a „gáztűzhelyek szégyene" mellett egy skót származású, bikanyakú szakács ült, és újságot olvasott, amire minden egyes amerikai kötelezve érzi magát; az újság azt hiszem a „Times" volt.

Elképedve néztem körül, és szemléltem a bikanyakú szakácsot.

Mialatt így meghökkenve álltam, az étteremből egy pincér jött be a konyhába, és fura angolsággal a szakácstól egy bizonyos, nagyon választékosán elkészített tál ételt rendelt.

Hadd mondjam el ezzel kapcsolatban, hogy a pincérnek, aki a bonyolult nevű ételt rendelte, egyedül a kiejtéséből kitaláltam, hogy nemrég érkezett az Európa kontinensről azzal a nyilvánvaló ábránddal, hogy telerakja zsebeit amerikai dollárral - ez az álma az amerikai dollárokkal minden olyan európainak megvan, aki még nem volt Amerikában, és Európában ez senkit sem hagy többé nyugodtan aludni.

Amikor ez az „amerikai multimilliomos" címre pályázónk megrendelte a vastagnyakú szakácstól a már említett bonyolult tál ételt, ez utóbbi minden sietség nélkül nehézkesen felkelt, leakasztott egy kisméretű, ahogy ott nevezik „agglegény serpenyőt".

Miután meggyújtotta a „törpe gáztűzhelyt", rátette a serpenyőt, majd ugyanolyan nehézkesen odament a számos szekrény egyikéhez, kivett belőle egy konzerves dobozt, kinyitotta, és tartalmát a serpenyőbe öntötte.

Azután ugyanolyan módon egy másik szekrényhez ment, amelyből újabb konzerves dobozt vett elő, de tartalmából ezúttal csak egy kicsit öntött a serpenyőbe, azt jól megkeverte, majd az egészet gondosan egy tányérra öntötte, amit az asztalra tett. Azután leült a helyére és folytatta a félbeszakított újságolvasást.

Ez a vastagnyakú szakács mindezt a legteljesebb közönyösséggel hajtotta végre, mint egy valóságos automata; mozdulataiból kitűnt, hogy gondolatai messze járnak, minden bizonnyal ott, ahol az amerikai újság által leírt eseményekjátszódnak le.

Egy kicsit később a pincér, aki a komplikált ételt rendelte, visszajött a konyhába egy nagy réztállal, amelyen sok üreges fémbó'l készült „divatos" evőeszköz volt, ráhelyezte a bizarr ételt tartalmazó tányért, és az egészet bevitte az étterembe.

Amikor visszamentem az étterembe és leültem, láttam a szomszédos asztalnál egy „mistert", aki szája szélét nyalogatva ette ezt a tál ételt, melynek előkészítésén véletlenül részt vehettem a konyhában.

Az ablakon kinézve végre észrevettem a Mister-t, aki rám várt; nyomban kifizettem a számlámat és elhagytam az éttermet.

- És most, gyermekem, továbbra is kedves mesterünk gondolkodásmódját követve, szeretnék egy kicsit beszélni neked ezen amerikai lények „nyelvéről".

Azt tudnod kell, hogy mieló'tt erre a kontinensre jöttem, már beszéltem az ottani lények nyelvét, vagyis az „angol nyelvet".

De már Észak-Amerika fővárosába érkezésem napján nagy nehézségekbe került megértetni magam, mivel bár az amerikaiak szóbeli érintkezéseikhez ezt a nyelvet használják, mégis ez az ő „angol nyelvük" egészen különös, és valójában nagyon sajátságos.

Átérezvén eme nehézségeket elhatároztam, hogy meg fogom tanulni az ő sajátságos „angol nyelvüket".

Odaérkezésem harmadik napján, útban a nemrég megismert Mister-hez, hogy megkérjem ajánljon nekem egy tanárt erre az „angol nyelvre", hirtelen észrevettem egy égre vetített „amerikai reklámot" a következő felirattal:

SCHOOL OF LANGUAGE BY THE SYSTEM OF MR. CHATTERLITZ 13 North 293rd Street

Ezután következett a tanított nyelvek felsorolása a szükséges tanidővel, és többek között azt állították, hogy az „amerikai angol nyelv" elsajátításához öt perc és huszonnégy óra közötti időre van szükség.

Nem értettem mindjárt mit is jelentsen ez, de mégis elhatároztam, hogy már másnap elmegyek a jelzett címre.

Másnap fel is kerestem ezt a Mr. Chatterlitz-et, aki személyesen fogadott, és amikor megtudta, hogy az „amerikai angol nyelvet" kívánom megtanulni az ő módszere szerint, magyarázni kezdte, hogy szerinte ezt a nyelvet három különböző módon lehet megtanulni, és hogy mindegyik módszer egy speciális követelménynek felelt meg.

„Az első módszer - mondta -, azon emberek társalgási nyelvét tanítja, akik mindenáron a mi amerikai dollárjainkat akarják megkeresni.

„A második azok számára alkalmas, akiknek ugyan nincs szükségük dollárjainkra, mégis szeretik a „dollár business-t", és az amerikaiak közötti társadalmi érintkezéseik során nem akarnak ám akárkinek, hanem igazi, angol nevelésű „gentleman-nek" tűnni.

„Arni pedig a harmadikat illeti, az azoknak szól, akik képesek akarnak lenni mindig és mindenhol Scotch whiskyt szerezni maguknak."

Mivel nekem a második módszerre kiszabott órák feleltek meg a legjobban elhatároztam, hogy ott helyben kifizetem a módszere titkának megtanítására kért dollárokat.

Mikor kifizettem neki a dollárokat, amelyeket ő látszólag egy hanyag mozdulattal, de valójában azzal a mohósággal dugott egyik belső zsebébe, mely már bolygód minden lényének sajátosságává vált, majd elmagyarázta, hogy a második módszer elsajátításához csupán öt szó emlékezetben tartására van szükség, melyek a következők voltak:

1. May be
2. Perhaps
3. To-morrow
4. Oh! I see
5. Ali right.
6.

Hozzátette, hogy ha beszélgetnem kell az ő „mister-eik" közül eggyel, vagy akár többel is, nincs más tennivalóm, mint időnként kiejteni eme öt szó egyikét.

„Ez elég arra - mondta -, hogy mindenkit meggyőzzön arról, hogy ön az angol nyelvet tökéletesen ismeri, és hogy ön egy „ász" a dollár business-ben."

Bár e nagyra becsült Chatterlitz módszere éppoly eredményes volt mint amilyen eredeti, hasznát venni azonban soha sem adódott alkalmam.

Mégpedig azért nem, mert az utcán mindjárt másnap ösz-szetalálkoztam régi barátommal, egy európai újság igazgatójával, aki egy sokkal ideálisabb titkot tárt fel előttem az amerikai nyelv megtanulására.

Amikor többek között közöltem vele, hogy előző nap Mister Chatterlitznél voltam, és elmondtam a módszerét,

félbeszakított:

„Tudja mit, kedves doktor? Mivel ön újságunk előfizetője, nem tudok ellenállni annak, hogy a helyi nyelv egyik titkát fel ne fedjem önnek."

És hozzátette:

„Mivel ön már többet is ismer a mi európai nyelveinkből, a titkomat alkalmazva tökéletesen birtokolni fogja az itteni nyelvet, és beszélni fog tudni mindenről, amiről csak akar, ahelyett, hogy csak elhitetné a többiekkel, hogy az angol nyelvet ismeri - amire különben ez a Chatterlitz-féle módszer valóban remek."

Azután elmagyarázta, hogy amikor bármely európai nyelv akármelyik szavát kiejtve egy forró krumplit képzelek el a számban, akkor abból általában egy angol szó keletkezik.

„És ha ehhez hozzáképzeli, hogy ezt a forró krumplit finomra őrölt „vörös borssal" hintették be, akkor az ön kiejtése a helyi amerikai angol nyelvben tökéletes lesz."

Továbbá azt is tanácsolta, hogy a szavak kiválasztására ne legyen gondom, mivel az angol nyelv maga is csak szinte az összes európai nyelv véletlenszerűen összeszedett szavaiból áll; így abban minden közönséges fogalomra több szó is van, és így „majdnem mindig a helyes szóra találok".

„És ha minden várakozás ellenére mégis olyan szót használ, mely ebben a nyelvben nem létezik, akkor sincs nagy

baj: legrosszabb esetben az, akivel beszél egyszerűen azt fogja gondolni, hogy ez a szó csak számára ismeretlen.

„Az egyetlen tennivalója az, hogy a forró krumplit jól a szájába képzelje... több hülye duma erről ne is essen!

„Erre a titokra garanciát adok; még azt is mondhatom, hogy ha tanácsomat pontosan követve az ön „amerikai angolja" itt nem bizonyul ideálisnak, felmondhatja előfizetését."

- Néhány nappal később Chicago városába kellett mennem.

E város a második legnagyobb azon a kontinensen és mondhatni Észak-Amerika második fővárosa is.

New-York-i barátom az állomásra kísérve egy beajánló levelet adott *a* város egyik „misteréhez".

Amint Chicago városába értem egyenesem ehhez a „misterhez" mentem.

Ez a „chicagói mister" a legnagyobb mértékben nyájasnak és előzékenynek mutatkozott.

Mister Köldöknek hívták.

Mindjárt az első este ez a nyájas Mister Köldök felajánlotta, kísérjem el egyik barátja otthonába, nehogy „unatkozzak", mint mondta, ebben az idegen városban.

Természetesen elfogadtam.

Ott sok fiatal amerikai lényt találtunk, akik vendégek voltak, mint mi.

Az összes vendég különlegesen vidám és „dévaj" volt.

Mindenki, mikor rá került a sor, „mulatságos történeteket" mesélt, és az általuk kiváltott nevetés úgy nyúlt el a levegőben, mint a füst, amikor a déli szél fújja azokat az amerikai gyárkéményeket, ahol a „hot-dog"-nak nevezett virslit készítik.

Mivel a mulatságos történeteknek én magam is nagy kedvelője vagyok, első estém Chicago városában nagyon vidáman telt.

Mindezt nagyon helyesnek és élvezetesnek tartottam volna, ha eme történetek egyik közös vonása mélyen meg nem lepett és meg nem hökkentett volna.

Ami ennyire meglepett, és kíváncsiságomat felkeltette, az azok „kétértelműsége" és „obszcénsége" volt.

Ez az obszcénség és kétértelműség olyan volt, hogy e fiatal amerikai mesélők bármelyike leckét adhatott volna az ott híres „Boccacció"-nak.

„Boccaccio" egy bizonyos írónak a neve, aki a földi lények számára egy nagyon tanulságos, ott minden kontinensen elterjedt, „Dekameron" című művet írt: ez szinte az összes közösséghez tartozó kortárs lény kedvenc könyve.

Másnap ez a jó „Mister Köldök" más barátaihoz vitt az estét eltölteni.

Ott egy nagy szalon különböző zugaiban ismét sok, mindkét nemhez tartozó fiatal amerikai volt, akik fojtott hangon nyugodtan beszélgettek.

Alig hogy leültünk, egy fiatal és csinos amerikai lány mellém ült, és beszélni kezdett.

Az ottani szokásnak megfelelően én is beszédbe elegyedtem vele. Mindenféle dologról csevegtünk, többek között sokat kérdezősködött Párizsról.

Beszélgetés közben ez a „fiatal lány", mint mondják, hirtelen minden ok nélkül elkezdte a nyakamat simogatni.

Mindjárt arra gondoltam: „Milyen kedves! Minden bizonnyal meglátott egy „bolhát" a nyakamon, és azért simogatja, hogy a csípés okozta irritációt enyhítse".

De amikor észrevettem, hogy az ott lévő összes fiatal amerikai mind egymást cirógatja, bámulatba estem, és képtelen voltam megérteni miről van szó.

Első feltevésem nem állta meg tovább a helyét, mivel lehetetlen lett volna azt gondolni, hogy mindenkinek bolhás a nyaka.

Gondolkodni kezdtem, mit jelenthet mindez, de minden igyekezetem ellenére sem találtam rá semmilyen magyarázatot.

Amikor egy kicsit később a házból kijövet megkérdeztem Mister Köldököt, ő engem „faragatlan mamiasz tökfilkónak" nevezve egy visszafojthatatlan nevetőgörcsbe tört ki. Amikor egy kicsit megnyugodott ezt mondta:

„Milyen eredeti egy ember maga! Nohát! Mi egy „petting-party"-ból jövünk."

És naivitásomon tovább nevetve elmagyarázta, hogy az előző este is egy „party"-n vettünk részt, de egy „story-party"-n.

„Holnap - folytatta -, arra gondoltam, hogy egy „swimming-party"-ra viszem, ahol a fiatalok együtt fürde-nek, de természetesen, különleges fürdőruhákban."

Mikor meglátta, hogy az arcomon még nyoma maradt az elképedésnek hozzátette: „De ha ezek a „szerény összejövetelek" önnek valamilyen oknál fogva nem tetszenek, megpróbálhatunk, olyanokat, amelyek nincsenek mindenki számára nyitva: van minálunk sok ilyen „klub", és én többnek is tagja vagyok. És ezeken a magán-összejöveteleken, ha kívánja, találhatunk valami sokkal „szubsztanciálisabbat".

De már nem volt szerencsém ennek az oly kedves és lekötelező Mister Köldöknek szívélyességét tovább élvezni, mivel másnap reggel egy táviratot kaptam, mely New-York-ba hívott vissza.

Belzebub itt megállt elbeszélésében, és gondolkodni kezdett; azután, egy hosszabb szünet után, nagyot sóhajtott, majd így folytatta:

- Másnap, ahelyett, hogy a reggeli vonatra ültem volna, ahogy azt a távirat vételekor elhatároztam, estére halasztottam az utazásomat.

Mivel Chicagóban maradásom oka jól fogja szemléltetni számodra azt a kárt, amit ezen amerikai lények egy bizonyos, bolygódon széles körben elterjedt találmánya gyakorol rájuk, és ami egyik fő oka a szerencsétlen bolygód összes háromagyú lényeinél az úgynevezett „pszichizmusuk folyamatos elsorvadásának", részletesen fogok róla beszélni neked.

Az amerikai lények e káros találmánya, amelyet most el szándékozok magyarázni neked, nem csupán eme szerencsétlen bolygód összes háromagyú lénye pszichizmusának egyre gyorsuló ütemű „elsorvadásnak" volt az oka, hanem annak az egyedülálló lényi funkció végleges lerombolásának is, mely a háromagyú lények sajátossága, és egészen az utolsó évszázadig a jelenlétükben magától keletkezett, és amelyet mindenhol így neveznek: ‚józan ösztön az igazságot a valóságban megérezni".

E minden háromagyú lény számára elengedhetetlen funkció helyett kedvenceidnél lassacskán egy másik különleges funkció kristályosodott ki, melynek hatása egy állandó kétséget idéz elő bennük minden iránt.

Ezt a káros találmányt ők „reklámnak" nevezik. Hogy az elkövetkezőket jobban megérthesd, először el kell mondjam, hogy több évvel az amerikai utam előtt Európában járva, néhány könyvet vettem, hogy olvasással rövidítsem le a vasúti utazás hosszú és unalmas óráit. Az egyik híres író által írt könyvben, az Amerikáról szóló fejezetben hosszasan szóba került Chicago város vágóhídja.

Vágóhídnak nevezik ott azt a különleges helyet, ahol a földi háromagyú lények különféle más formájú lények létezését pusztítják el, mivel planetáris testüket élvezettel fogyasztják el első táplálékként - szintén a saját maguk által megalapozott abnormális közönséges lényi életkörülményeik folytán.

Sőt, miközben e megnyilvánulásnak adják át magukat ezen intézményekben azt mondják, és azt is képzelik, hogy egy elengedhetetlen kötelességet teljesítenek, és ezt, úgynevezetten a „legemberibb" módon teszik.

Ez a híres kortárs író, mint szemtanú, elragadtatva festette le Chicago városának eme, véleménye szerint felülmúlha-tatlanul jól szervezett vágóhídjait.

Magasztalta a különféle gépek tökéletességét, és elragadtatásba esett az ott uralkodó hihetetlen tisztaság láttán. Azt írta: „e vágóhídon az emberi kímélet ezekkel a lényekkel szemben nemcsak, hogy egészen isteni színvonalra emelkedik, hanem ott a gépeket olyan mértékben tökéletesítették, hogyha egy élő marhát az egyik ajtón behajtanak, úgy tíz perccel később a túlvégen egy másik ajtónál kész, meleg kolbász formájában kerül ki".

Végül is kihangsúlyozta, hogy mindez minden emberi beavatkozás nélkül, egyedül a tökéletes gépeknek köszönhetően történik, és hogy következésképpen ott minden a végletekig tiszta és étvágygerjesztő.

Több évvel azután, hogy ezt a könyvet olvastam, egy nagyon komoly orosz folyóiratban egy cikkre bukkantam, amelyben ezt a chicagói vágóhidat ugyanilyen kifejezésekkel dicsőítették.

Azután még ezer különböző lénytől is hallottam ugyanezt, akik közül eme csodának sokan úgymond a szemtanúi is voltak.

Egyszóval, már Chicagóba érkezésem előtt tudtam, hogy ebben a városban a Föld egyik példátlan „csodája" létezik.

Meg kell mondjam, hogy engem mindig érdekeltek az efféle intézmények, ahol kedvenceid a különféle formájú földi lények létezését pusztítják el; továbbá, attól kezdve, hogy a Mars-bolygói obszervatóriumomat mindenféle gépekkel kellett felszerelnem, mindig a legnagyobb érdeklődést tanúsítottam mindenféle más gép iránt is.

Ezért, mivel véletlenül épp Chicagóban voltam, úgy véltem megbocsáthatatlan lenne elszalasztani az alkalmat a vágóhíd meglátogatására, és így még indulásom reggelén elhatároztam, hogy egyik új amerikai barátom kíséretében elmegyek megnézni kedvenceidnek ezt a ritkaságszámba menő építményét.

Odaérve, a főigazgató egy asszisztensének tanácsára, az intézménnyel kapcsolatban álló bank egyik alkalmazottját kértük fel vezetőnek, és vele indultunk a vágóhidat megtekinteni.

Kíséretében először átmentünk azokon az udvarokon, ahol ezeket a szerencsétlen négylábú lényeket a levágásuk előtt tartották. Ezek az udvarok pontosan ugyanolyanok voltak, mint bolygód összes hasonló intézményében, de lényegesen nagyobb méretben; ezzel szemben sokkal piszkosabbak voltak azoknál a vágóhidaknál, amelyeket más országokban láttam.

Azután több melléképületen mentünk keresztül. Az egyik épület a már kész hús hűtött lerakata volt; a következőben a négylábú lények létezésének egyszerű kalapácsok segítségével vetettek véget, és ott helyben megnyúzták őket - pont úgy, mint az összes többi vágóhídon.

Miközben ezt az utolsó melléképületet látogattuk azt gondoltam, hogy biztos ez az a hely, ahol külön a zsidóknak szánt állatokat vágták le, mivel már tudtam, hogy őket vallási szabályaik arra kötelezik, hogy az állatokat egy bizonyos módon pusztítsák el.

Hosszú ideig sétáltunk ezeken a melléképületeken keresztül, és mindig vártam a pillanatot, amikor végre elérjük azt a részleget, amelyről annyit hallottam, és amit mindenáron meg akartam látogatni.

Amikor azonban vezetőmmel közöltem kívánságomat, vagyis hogy minél előbb oda szeretnék érni, azt válaszolta, hogy a híres chicagói vágóhidat már egészében láttuk, és hogy nincs is több részlege.

Márpedig, gyermekem, sehol sem ötlött szemembe semmiféle gép, a kizsigerelt állatok súlyos holttesteinek szállítására szolgáló kis vagonok kivételével, amilyeneket minden vágóhídon meg lehet találni. Ezzel szemben piszok volt, több mint elég ezen a chicagói vágóhídon.

Valójában, ami a tisztaságot és a szervezést illeti, Tiflisz város vágóhídja, amit két évvel azelőtt láttam, ezerszer különb volt a chicagóinál.

Például Tifliszben sohasem lehetett volna egy csepp vért sem látni a földön, Chicagóban pedig egy lépést sem lehetett megtenni anélkül, hogy tócsákba ne lépnénk.

Nyilvánvalóan valamely amerikai üzletemberekből álló egyik csoport, akikben meggyökerezett a szokás minden vállalkozásuknál a „reklám" módszeréhez folyamodni, ezúttal a chicagói vágóhidat reklámozta annak érdekében, hogy egy hamis, a valóságtól teljesen eltérő képet terjesszen el az egész bolygón.

Szokásukhoz híven ezúttal sem takarékoskodtak a dollárral. És mivel a lelkiismeret szent lényi funkciója a földi íróknál és riportereknél teljesen elsorvadt, az eredmény az lett, hogy majdnem az összes, bolygód különféle kontinensein élő háromagyú lényben a chicagói vágóhidat illetően ez az említett, rettenetesen túlzott képzet kristályosodott ki. Mondhatjuk, mindez igazán „amerikai" módon zajlott le. Az Amerika kontinensen a háromagyú lények olyan virtuózzá váltak a hirdetés művészetében, hogy alkalmazni lehetne rájuk a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk következő szentenciáját:

„Csak egy olyan lény lehet a Hasadt-Patájú barátja, aki magát a lényi értelem olyan fokáig tökéletesítette, ami lehetővé teszi számára, hogy egy közönséges bolhából elefántot csináljon."

Tényleg olyan ügyesek lettek „egy bolhából elefánt készítésében", és oly gyakran is csinálják, hogy ha most egy igazi amerikai elefánttal találkozunk, „teljes lényünkből kell ön-

magunkra emlékeznünk", nehogy az legyen a benyomásunk, hogy az csak egy bolha.

- Chicagóból New-Yorkba mentem vissza, és mivel nem várt gyorsasággal és kielégítően valósítottam meg az összes tervemet, amiért erre a kontinensre jöttem, s mert ráadásul a talált közönséges lényi életkörülmények tökéletesen megfeleltek annak a teljes pihenésnek, melyre bolygódra való utolsó leszállásom folyamán időnként szükségem támadt, elhatároztam, hogy meghosszabbítóm tartózkodásomat ebben a városban, és úgy élek, hogy az ottani lényekkel való kapcsolataimat pusztán a bennem elkerülhetetlenül lejátszódó lényi asszociációk szerint hagyom működni.

Szóval ily módon élve eme nagy kortárs közösség fő központjában, illetve különböző alkalmak adtán találkozva mindenféle típusú és minden társadalmi osztályhoz tartozó lénnyel, egy nap, bármely előre megfontolt szándék nélkül -egyedül ama felvett szokásomnak köszönhetően, hogy csak úgy „útközben", anyagot gyűjtsék összehasonlító statisztikáimhoz a különféle közösségek lényeinek különös „szubjektív kicsapongásairól" és lényi betegségeinek elterjedéséről -megállapítottam egy tényt, mely nagyon érdekelt: nevezetesen, hogy az utamba került lényeknek majdnem a felénél az első lényi táplálék átváltoztatására szolgáló funkciók diszharmóniában voltak, vagy, mint ők maguk mondanák, az emésztő szerveik tönkrementek, és hogy szinte a negyedrészük már jelölt volt az ottani lények egyik sajátos betegségére, amelyet ők „impotenciának" neveznek. Ez a betegség bolygód számos lényét egyszer s mindenkorra megfosztja a fajuk fenntartásának lehetőségétől.

Amikor ezt véletlenül észrevettem, olyan érdeklődés gyúlt bennem a lények eme új csoportosulása iránt, hogy megváltoztattam a közöttük gyakorolt életformámat: ettől kezdve a saját pihenésemre szánt időm felét, e számomra oly különös és számukra oly sajnálatos jelenség okaira irányuló megfi-

gyeléseimre és külön kutatásaimra tartottam fenn. E célból még külön utazásokat is kellett tennem eme nagy jelenkori közösség más részeihez is, meglátogatva bizonyos központokat, ahol különben csak egy-két napot töltöttem, kivéve Boston városát, vagy mint azt néha hívják: „azok városa, akik a

nemzet elfajulása eló'l megmenekültek", ahol egy egész hetet töltöttem.

Megfigyeléseim és statisztikai kutatásaim eredményei bebizonyították, hogy ez a két betegség az összes kontinenst népesítő kortárs lények között egy bizonyos mértékig el volt terjedve, de ezen a kontinensen, olyan méreteket öltött, hogy a következmények mindjárt világossá váltak: „Ha ez ilyen ütemben folytatódik, gondoltam, a te kedvenc háromagyú lényeid eme nagy, független csoportosulásának a közeli jövőben ugyanaz lesz a sorsa, mint annak a közösségnek, amelyet annak idején az „Orosz Monarchiának" neveztek, vagyis szintén el fogják pusztítani. Az egyetlen különbség magában az elpusztítás! folyamatban lesz."

Mint már mondtam neked, gyermekem, *a* volt nagy „Orosz Monarchia" közösség lerombolás! folyamatának oka a „hatalombirtokló" lények abnormális értelmében rejlett, míg eme amerikai közösség lerombolást folyamata a szerves rendellenességek következménye lesz.

Más szóval az első közösség „halála" a „szellem" romlásából eredt, mint mondják, míg a második halála a lényeinek gyomrából és szexualitásából jön majd.

Valójában már régóta felismerték, hogy általában a bolygód kortárs háromagyú lényei hosszú életének lehetősége kizárólag eme két lényi funkció normális működésétől függ, az emésztő szervük állapotától és a nemi szerveik működésétől.

És pontosan eme két, az általános jelenlétük számára elengedhetetlen szervek működése tart ma az elsorvadás felé, s ráadásul egyre gyorsuló ütemben.

Ez az amerikai közösség még nagyon fiatal; mint bolygódon mondják még csak egy pólyás, akinek ajkán a tejnek még nem volt ideje megszáradni.

És mivel egy ilyen fiatal közösség lényeinél a létezésük eme két fő motorja már visszafejlődőben van, úgy vélem, hogy ott is - úgy, mint ahogy az általában minden létezővel történik a Megalokozmoszban - a Végtelennel való összeolvadás felé irányuló további előrehaladás a kezdeti impulzus által létrehozott erők irányától és intenzitásától függ.

A mi Nagy Megalokozmoszunkban minden értelemmel bíró lény mindig és mindenhol egy törvénynek tartja azt, hogy

a kezdeti impulzussal szemben elővigyázatos legyen, mivel nyomatékot kapva olyan erővé válik, amely a Világegyetemben minden létező dolognak alapvető mozgatóereje, s mely mindent az Első Lényhez vezet vissza.

Ebben a pillanatban egy „leitutsanbrosszt" nyújtottak át Belzebubnak. Miután meghallgatta tartalmát, Hasszinhoz fordult és ezt mondta:

- Úgy gondolom gyermekem, ha részletesen elmagyarázom az amerikai háromagyú lények jelenlétében e két alapvető funkció diszharmóniájának okát, az lehetővé fogja tenni számodra jobban megérteni és világosabban elképzelni a Földön megjelenő, neked tetsző háromagyú lények pszichizmusának különlegességét.

A megfelelő előadás kedvéért külön-külön magyarázom el mindkét alapvető funkció diszharmóniájának az okát, az „első lényi táplálék" átalakítására szolgáló funkció, vagy mint ők mondanák, a gyomruk tönkremenetelének okaival kezdve.

Eme funkciók diszharmóniájának több meghatározott oka van, amelyeket még egy közönséges háromagyú lény normális értelme is meg tud érteni, de az összes közül a legfontosabb az, hogy már a közösségük kialakulásától fogva - az általuk abnormálisán megalapozott hatalomból eredő különféle környezeti körülmények és befolyások folytán - fokozatosan felvették azt a bennük most már meggyökeresedett szokást, hogy első lényi táplálék gyanánt semmi friss, hanem csak kizárólag már felbomlásban lévő termékeket fogyasztanak.

Manapság ezek a lények szinte sohasem fogyasztanak első lényi táplálékként olyan ennivalót, amely még tartalmazná a Nagy Természet által beléjük helyezett, és a normális létezéshez minden lény számára

elengedhetetlen „aktív elemeket"; hanem előzőleg az összes terméküket „konzerválják", „mélyhűtik", vagy „kivonatolják", és csak akkor fogyasztják el, amikor a normális létezéshez szükséges legtöbb „aktív elem" már elpárolgott belőlük.

Annak, hogy ez az abnormitás eme új közösség háromagyú lényeinek közönséges lényi életfolyamatában meghonosodott és kedvenceid között tovább terjedve mindenütt

megrögzó'dött, mindig is ugyanaz volt az oka: amikor bolygód összes háromagyú lénye abbahagyta az elengedhetetlen lényi erőfeszítések megvalósítását, egyben fokozatosan el is vesztett minden lehetőséget ama lényi adatok kikristályosí-tására, amelyeknek köszönhetően - még minden igazi irányadó tudás távollétében is - ösztönösen meg tudja érezni egy adott megnyilvánulásának saját magára gyakorolt káros hatását.

És ha e szerencsétlen amerikaiak közül legalább néhánynak meg lett volna a háromagyú lényeknek ez a sajátos ösztöne, egyedül a véletlen asszociációk és közönséges lényi szembesítések révén először saját maguk is felismerhették volna - hogy azután a többiekkel is tudassák -, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor az eredeti kapcsolat az „első lényi táplálékra" szánt termékek és a Nagy Természet között megszakad, lényegtelen, hogy ezen termékeket elkülönítik, vagyis mélyhűtik, kivonatolják, vagy „hermetikusan zárt" dobozokban konzerválják, azoknak éppúgy mint a Világegyetemben mindennek, egyedül az idő hatására át kell változniuk, és fel kell bomlaniuk, ugyanannak az elvnek és rendnek megfelelően, amely szerint kialakultak.

Itt tudnod kell, hogy az aktív elemek, melyekből a Természet az összes kozmikus képződményt megalkotta - úgy azok, amelyeket a tetartokozmoszok az első lényi táplálékuknak szánt termékek elfogyasztásakor át tudnak változtatni, mint azok, amelyekből az összes többi, már teljesen, vagy félig átszellemített megjelenés kialakul - amint eljött az ideje, és bármilyenek legyenek is a környező körülmények, kénytelenek egy bizonyos sorrendben elválni attól az anyagtól, amelyben a trogoautoegokratikus folyamat során összeolvadtak.

Természetesen ugyanez érvényes az amerikai lények által annyira kedvelt termékekre is, amelyeket úgynevezett „hermetikusan forrasztott bádogdobozokban" konzerválnak.

Bármennyire legyenek is ezek a termékek a hermetikus dobozaikban elszigetelve, amikor eljött a „felbomlásuk" ideje, a megfelelő „aktív elemek" elkerülhetetlenül elkezdenek az anyagtömegtől elválni. Ily módon elkülönülve az anyagtömegtől, ezek az aktív elemek mindig az eredetüktől függően csoportosulnak e hermetikusan zárt dobozokban, vagy

„cseppek", vagy „kis buborékok" formájában, melyek amint a dobozt a termék elfogyasztása céljából kinyitják, rögtön „felbomlanak" és a levegőbe a nekik megfelelő helyre párolognak el.

Igaz, hogy e kontinens lényei is fogyasztanak néha friss gyümölcsöt. Valójában nem is annyira gyümölcsökről van szó, hanem legfeljebb, mint Mesterünk mondaná, egyszerűen egy „rossz tréfáról".

A legkülönfélébb „manipulációik" révén, melyeket a kontinensen bőségesen növő gyümölcsfákon végrehajtottak, az „új kiképzésű tudósoknak" most sikerült ezekből az amerikai gyümölcsökből szinte egy „csodalátványt" teremteni - a lényi táplálék egyik formája helyett.

Úgy termelik ott a gyümölcsöt, hogy amikor megérik, szinte semmit sem tartalmaz abból, amit a Nagy Természet egy normális lényi létezésre szánt.

Természetesen ezek a kortárs földi tudósok még csak nem is sejtik, hogy minden mesterségesen oltott, vagy más hasonló manipulációnak alávetett bolygó-felszíni képződményt egy, az objektív tudomány által „abszoizomoza" nevű állapotra redukálnak, amelyben a környező közegből egyedül az „automatikus ön-szaporítási szubjektív jelenlét" felöltésére használatos kozmikus anyagokat veszi fel.

Csakugyan, már e legutóbbi civilizációjuk kezdete óta valami módon úgy alakult, hogy a számtalan ottani csoportosulás lényei a háromagyú lényekre Fentről megadott alapvető parancsolat hét formájából már csak egyetlen egyet tettek magukévá, hogy az az ideáljukká váljon: „törekedni a külső és belső

tisztaság elérésére", és azt is egy eltorzított formában, amit a következő kifejezéssel tudnánk meghatározni: „Segíts mindent, ami körülvesz, legyen az élő vagy élettelen, egy tetszetős látszat elnyerésére".

És főleg a két utolsó évszázad során valóban arra törekedtek, hogy ezt a „szép látszatot" elnyerjék, de természetesen egyedül azokkal a rajtuk kívülálló tárgyakkal, amelyek véletlenül, az ő kifejezésükkel élve, „divatba" jöttek.

Ebben az időszakban számukra teljesen közömbössé vált, hogy eme rajtuk kívül álló tárgyaknak van-e valamilyen tartalmuk - csak az számított, hogy mint ők mondják, „megnyerő külsejük" legyen.

Visszatérve a bravúrokra, amelyekkel e kontinens kortárs lényei a gyümölcseik „külső szépségét" növelik, meg kell mondanom gyermekem, hogy sem e bolygó egyetlen kontinensén, sem a naprendszer bármely más bolygóján nem láttam olyan szép külsejű gyümölcsöket, mint az amerikai kontinensen; ezzel szemben ami a belső anyagukat illeti, csak a mi kedves mesterünk, Mullah Nasszr Eddin szavaival élhetünk: „A legnagyobb áldás az ember számára a ricinusolaj hatása".

A szakértelemre pedig, amivel ők a híres gyümölcskon-zervjeiket készítik, „nincs oly nyelv, mely azt el tudná mondani, sem toll mely azt le tudná írni". Saját szemével kell azt látnia az embernek, hogy jelenlétében át tudja élni az „elragadtatásnak" azt a fokát, amelyre az amerikai gyümölcskonzervek külső szépségének a látási szerven keresztül való észlelése vezeti.

Az eme kontinensen élő lények városaiban, és főleg New York főutcáin sétálva, bármelyik gyümölcskereskedés kirakatához közeledve első ránézésre nagyon nehéz megállapítani mit is lát az ember: vajon Berlin város egyik „futurista" képkiállításáról, vagy a „világ fővárosa", Párizs egyik külföldieknek szánt parfümüzletének kirakatáról van-e szó?

Csak egy kicsit később, amikorra az ember már végérvényesen be tudta fogadni a kirakati látványosság különféle részleteit és többé-kevésbé újra rátalált józan eszére, állapíthatja meg világosan, hogy mennyivel nagyobb forma- és színválasztékban vannak a befőttesüvegek és palackok ebben az amerikai gyümölcskonzerv-kirakatban, mint az Európa kontinensen lévő hasonló kirakatokban. És a színek és formák ilyen változatossága minden bizonnyal abból ered, hogy eme új csoport lényeinek általános pszichizmusa az őket megelőző független fajok keveredéséből eredő kombináció, amely történetesen sokkal jobban megfelel egyrészt a német közösség lényeinek értelme által előállított, „anilin-nek" és „alizarinnak" nevezett kémiai anyagok, másrészt a francia közösség lényei által előállított „parfümök" jelentése és elképesztő jótétté jobb észlelésének és teljesebb felfogásának.

Jómagam is, amikor először láttam meg egy ilyen kirakatot, nem tudtam ellenállni, hogy be ne menjek az üzletbe, és

meg ne vegyek vagy negyven különböző formájú, minden színárnyalatot képviselő gyümölcsökkel teli befőttes üveget.

Azért vettem meg, hogy örömet szerezzek a kíséretemben levő lényeknek, akik az Ázsia és az Európa kontinensről jöttek, ahol még nem lehetett ilyen gyönyörű külsejű gyümölcsöket találni. Valóban, amikor a vásárolt holmit hazavittem és szétosztottam, hozzám hasonlóan meg voltak lepve és el voltak ragadtatva a kinézetüktől, de amint első táplálékként elfogyasztották, elég volt látni az arcukon a grimaszt és a színváltozást, hogy meg lehessen érteni eme gyümölcsöknek a lények szervezetére gyakorolt hatását.

Van azonban ennél még rosszabb is: az, ami ezen a kontinensen a számukra éppúgy, mint a Világegyetem majdnem összes többi lénye számára az első lényi táplálék szempontjából az egyik legfontosabb termékkel történt - nevezetesen a „proszphorával", melynek a „kenyér" nevet adták.

Mielőtt elmondanám ennek az amerikai kenyérnek a sorsát, tudomásodra kell hoznom, hogy bolygód szárazföldjei ezen „Észak- és Dél-Amerikának" nevezett részét - számos véletlen kombinációk folytán, amelyek egyrészt az eme szerencsétlen bolygó által elszenvedett második nagy, „a törvényeknek nem megfelelő kataklizmából", másrészt az „általános-rendszeri-mozgás" folyamatban e

szárazföld által elfoglalt helyből erednek - egy olyan „talajnak" nevezett réteg alkotja, amely mindig a legmegfelelőbb volt ama „isteni mag" termelésére, amiből a „proszphorát" készítik. Ha tudatos ismerettel használják, eme kontinens felületi talaja képes egyetlen „jó évadban" a szent Heptaparaparshinokh egész folyamatának teljességét eredményezni; más szóval, „negyvenkilencszeres" termést tud hozni. És még ha félig tudatosan kezelik is, mint ahogy az manapság történik, eme „isteni mag" termése a többi kontinensen termőnél sokkal bőségesebb lesz.

Márpedig gyermekem, amikor e kontinens lényei különféle véletlen körülmények folytán boldog tulajdonosaivá váltak hatalmas mennyiségeknek abból, ami a kortárs kedvenceid különös pszichizmusának álmát képezi, és ami mindenütt a „dollár" nevet viseli, és ezáltal más kontinensek lényeinek „lényi megelevenítésében", egy régóta bevezetett szokás szerint, elnyerték az úgynevezett „tekintélyt", elkezdtek, mint

mindig, abszurd módon okoskodni abban a reményben, hogy elérik azt a jelenkori ideált, amiről már beszéltem - nevezetesen a „proszphora" készítésére használt isteni magot illetően.

Már kezdettől fogva minden eszközzel „rávetették magukat" erre az isteni magra, hogy az abból készített termékeknek egy „szép és megnyerő" külsőt adjanak.

E célból mindenféle gépet találtak ki, mely „lecsiszolja", „lekaparja", „simára munkálja", és „polírozza" ezt a saját balsorsára az ő kontinensükön is megjelent búzamagot a felszínén, az úgynevezett maghéj alatt koncentrált összes „aktív elem" teljes megsemmisítéséig, amelyeket a Nagy Természet a háromagyú lények általános jelenlétében pontosan annak a felújítására szánt, amit az ő méltó szolgálatára felhasználhatnának.

így tehát gyermekem, az ezen a kontinensen bőségesen termő búzából előállított proszphora, vagy kenyér, ma semmi hasznosat sem tartalmaz azon lények számára, akik fogyasztják, és más sem keletkezik belőle csak mérges gázok és úgynevezett „bélgiliszták".

A méltányosság kedvéért mégis jegyezzük meg, hogy habár semmi olyat nem kapnak a búzából ami megengedné, hogy a Nagy Természetet jobban és tudatosabban szolgálják, ugyanakkor ezeket a bélgilisztákat tudattalanul előállítva nagyban segítik bolygójukat az általános kozmikus Nagyon Nagy Trogoautoegokrátot méltóan szolgálni. Nem olyan lények-e ezek a bélgiliszták is, akiken keresztül a kozmikus anyagok szintén átváltoznak?

Mindenesetre, az eme kontinensen élő lények a kenyérrel való manipulációikon keresztül már elérték azt, amit kívántak, és amire törekedtek, amivel kapcsolatosan az összes többi kontinens lényei nem mulasztanák el ez esetben például ezt mondani róluk:

„Hihetetlenek ezek az amerikaiak! Még a kenyerük is elragadtató, olyan „szép", olyan „fehér", egy valóságos csoda! Ez igazán a jelenkori civilizáció legpazarabb remekműve."

De, miután úgy „rávetették magukat" a búzára, hogy ez a kenyér már „semmire sem jó", sőt gyomruk elrontásában még a számos tényező egyikét is képviseli, mit számít az ne-

kik? Nem töltenek-e már be egy kiváló helyet a kortárs, úgynevezett „európai civilizációban" is?

A legfurcsább az, hogy naivitásukban a legjobbat és leg-hasznosabbat, amit a Természet számukra ebben az isteni magban alkotott... a disznóknak adják - hacsak el nem égetik. Ők maguk pedig csak a Természet által *az* aktív elemek összekötésére és fenntartására szánt olyan anyagokat fogyasztják, amelyek, mint már mondtam, főleg a maghéj alatt vannak.

Az emésztőfunkciók diszharmóniájának egy másik nagyon fontos tényezője ezeknél a szerencsétlen amerikai háromagyú lényeknél nem más, mint az általuk nemrég feltalált rendszer az első számú táplálék ürülékének eltávolítására, vagyis a „water-closetjeik" kényelmes ülései.

Ez a káros találmány nemcsak egy állandó fontos tényezőjévé vált annak a diszharmóniának, amely bennük, valamint a többi kontinens majdnem összes lényében megjelenik - akik különben egy kis idő óta nagy igyekezettel álltak neki az átalakító működésük „segítségére" szolgáló összes eredeti módszerüket utánozni - hanem lehetővé is tette kedvenceidnek, akik manapság igyekeznek ezt az elkerülhetetlen lényi funkciót a lehető legkellemesebb nyugalomérzettel végbevinni, és egy új ösztökélést találni arra, hogy az „önnyugta-tó" istenüket nagyobb buzgalommal szolgálják, ezt az istent, aki mint már gyakran mondtam neked, még manapság is azt a fő

rosszat képviseli, ami a pszichizmusuk és a közönséges lényi életük abnormitásait bennük kiváltja és felidézi.

íme egy példa, ami mondhatnánk annyira megvilágosító, mint egy „amerikai fényreklám", s amely segíteni fog elképzelni milyen rendkívüli távlatokat nyit számukra ez a találmány. Bizonyos amerikai lények, miután, természetesen a véletlen folytán rengeteget megkerestek a híres dollárjaikból, a „kényelmes ülésű water-closetjeikbe" mindenféle kelléket rendeztek be, például egy kis asztalkát, egy telefont, egy rádiót, hogy így kényelmesen ülve folytathassák „levelezésüket", telefonon bonyolíthassák „dollár üzleteiket", nyugodt körülmények között olvashassák azokat a híres újságokat, amelyek nélkül már létezni sem tudnak, vagy pedig különböző ottani hasznamusszok zeneműveit hallgat-

hassák, melyeket, amint „divatba jöttek", minden amerikai „üzletember" köteles ismerni.

A bolygód összes kortárs háromagyú lényének emésztőrendszeri diszharmóniáját előidéző amerikai találmány okozta legnagyobb ártalomnak eredete a következő:

Annak idején, amikor kedvenceid általános jelenlétében még többé-kevésbé kikristályosodtak normális adatok az objektív Értelem előidézésére, és még képesek voltak saját maguk gondolkozni, vagy legalábbis megérteni más, már jól értesült lény magyarázatát e témát illetően, akkor még azt a pozitúrát vették fel, amit ez a funkció megkíván; de később, amikor ezen lényi adatok már véglegesen megszűntek bennük kikristályosodni, és ezt a funkciót már csak automatikusan hajtották végre, az amerikai találmányt megelőző rendszernek köszönhetően, planetáris testük egyedül az úgynevezett „állati ösztön" erejétől hajtva, még fel tudta venni a szükséges pozitúrát. Mióta azonban ehhez az elengedhetetlen cselekedethez az összes amerikai lény ezeket az általuk kitalált kényelmes üléseket használja, planetáris testük minden képességét elvesztette, hogy legalábbis ösztönösen a megkívánt pozitúrához alkalmazkodjon, ami az eme nélkülözhetetlen lényi funkció végrehajtására szánt izmok fokozatos elsorvadásához vezetett, és az úgynevezett „szorulást", valamint több különböző speciális betegséget idézett elő, amelyek Nagy Világegyetemünkben egyedül ezen különös háromagyú lények jelenlétében fordulnak elő.

Az összes első- és másodrendű ok között, melyek együttesen az Észak-Amerika kontinensen élő kortárs kedvenceid általános jelenlétében ennek az alapvető funkciónak fokozatos diszharmóniáját váltják ki van egy, ami nagyon eredeti és „kirívóan nyilvánvaló", de „csirke-értelmüknek" köszönhetően az önző kielégülés impulzusával a „láthatatlanság fedele" alatt növekszik.

Ez a különös ok, mely a maga során megjelent és szép lassan és nyugodtan, de kérlelhetetlenül elkezdte ezt a funkciót diszharmonikussá tenni, egy parancsoló szenvedélyben nyilvánul meg, amely eme nagy csoport lényein vesz erőt, hogy minél gyakrabban az Európa kontinensre menjenek.

Neked tudnod kell erről a különös okról, mivel ezáltal meg fogod érteni azt a másik káros következményt, amelyet

az ő kortárs „tudósaik" „gonosz fércelményei" az összes kedvenced számára magukkal vonnak.

Hogy jobban meg tudd érteni, és el tudd képzelni az okát egy ilyen diszharmóniának eme amerikai lények általános jelenlétében, először ismerned kell bizonyos részleteit azoknak a szerveknek, amelyek bennük ezt az elengedhetetlen funkciót valósítják meg.

Az első lényi táplálék teljes átalakítására szolgáló szervek között van egy, amely szinte mindenhol a „tusszpushokh" néven, vagy, az ő saját tudományos szaknyelvükön „vakbél" néven ismert.

E szerv működése a Nagy Természet előrelátása szerint arra szolgál, hogy az első lényi táplálékot alkotó különféle bolygó-felszíni kristályosodások átváltoztatása által elkülönített különböző összekötő kozmikus anyagokat gáz formájában tárolja, hogy azok azután nyomásuk révén, a táplálék ürülékének a lény általános jelenlétéből való kiürítési aktusát elősegítsék.

Az ebben a szervben összegyűlt gázok a Természet által tervbe vett mechanikus hatást a „kibocsátásuk" révén

valósítják meg, a lényeknél létrejövő átváltoztatás általános működésétől függetlenül, és csak meghatározott időpontokban, ami minden lény szubjektív szokásától függ.

Márpedig gyermekem, az Európa kontinensre tett gyakori látogatásaik során, amelyek teljes, menettérti időtartama tizenkét nap és egy hónap között váltakozik, a fennálló körülmények az ezen bevett cselekedetre kiszabott időpontot minden nap megváltoztatják, ami az ő alapvető árváltoztatási folyamatukban egy fokozatos diszharmónia tényezőjét eredményezi. Tehát amikor e mindennapos zavar következtében több napon keresztül nem hajtják végre ezt a kötelező funkciót, és a szervben az e célra összegyűlt „gázokat" nem használják fel automatikusan, ezek, mivel már nem felelnek meg többé a Nagy Természet által rájuk kiszabott feladatnak, apránként kiszöknek a jelenlétükből és haszontalanul áradnak szét a térségben - ezen megnyilvánulások egésze különben a tengerjáróikon való tartózkodást szinte elviselhetetlenné teszi egy olyan lény számára, akinek a szagok észlelésére szolgáló szerve többé-kevésbé normális. Mindennek eredményeképp gyakran esnek át az úgynevezett

„mechanikus székrekedésen", ami a maga során ennek a vitális átváltoztatási funkciónak fokozatos diszharmóniáját váltja ki.

Amikor gyermekem, az eló'bb elmagyaráztam az első' lé-nyi táplálék átváltoztatására szánt funkciók diszharmóniájának okát ezen amerikai lények jelenlétében, többek között említettem az általuk kitalált „kényelmes ülésekkel" kapcsolatban, hogy földi kedvenceid ezt a nélkülözhetetlen lényi funkciót „ismét" a lehető' legnagyobb belső kielégüléssel igyekeznek megvalósítani. Azt mondtam „ismét", mivel annak idején ezek a neked tetsző különös háromagyú lények különböző időszakokban a közönséges életük szokásaiba már beiktattak ehhez hasonló dolgokat.

Tisztán emlékszem az egyik ilyen időszakra, amikor a korabeli lények - akiket, mellékesen megjegyezve, kortárs kedvenceid egyszerűen ősi „barbároknak" tekintenének -mindenféle kényelmes megoldást eszeltek ki ezen prózai, mégis elengedhetetlen lényi szükséglet kielégítésére, amelyre a kortárs amerikaiak, akik teljes naivitásukban azt képzelik, hogy elérték a civilizáció „non plus ultra"-ját, az ő „water-closetjeik" kényelmes üléseit találták ki.

Ez abban az időben történt, amikor az egész bolygó kulturális központja az akkor tündöklése csúcspontján álló Tikliamuish országa volt.

Tikliamuish országának lényei erre a lényi szükségletre egyszer kitaláltak valami, a kényelmes amerikai ülésekhez hasonlót, és ez a káros találmány ugyanúgy elterjedt e szerencsétlen bolygó összes többi háromagyú lény lakta országában is.

Ha párhuzamot vonnánk a tikliamuishi civilizáció és a kortárs amerikaiak találmánya között, akkor ez utóbbit, az összehasonlításokban használt saját kifejezésünkkel élve, egyszerű „gyerekjátéknak" mondhatnánk.

A tikliamuishi civilizáció lényei egyfajta „kényelmes heve-rőhelyet" eszeltek ki, amely ugyanúgy szolgálhatott alvásra, mint „henyélésre", így ezen a „gyönyörűséges találmányon" fekve, minden lényi erőfeszítés nélkül végre lehetett hajtani ezt az elengedhetetlen funkciót, amelyre a kortárs amerikai lények az „árnyékszékeiket" találták fel.

Ezek a „csoda-ágyak" úgy voltak felépítve, hogy elég volt kicsit elmozdítani egy emelőkart, és mindjárt, magában az ágyban minden úgy rendeződött el, hogy ezt az elkerülhetetlen szükségletet szabadon, a „leglakályosabban", és még hozzá „elegánsan" végezhessék el.

Nem lesz fölösleges még azt is tudnod gyermekem, hogy ezek a híres ágyak a közönséges életfolyamatukban következményekkel járó és súlyos eseményeket váltottak ki.

Mindaddig, amíg a szóban forgó lényi szükségletre a régi, aránylag normális rendszer maradt szokásban, életük békésen és egyetértésben zajlott; de amint bizonyos akkori „hatalmat és gazdagságot birtokló" lények kitalálták a híres „kényelmes ágyaikat", melyeknek azt a nevet adták hogy „ha a boldogságot kívánod kiélvezni, nagy durral élvezd", megkezdődött a közönséges lények között az, ami azokat a komoly és sajnálatos

eseményeket váltotta ki, amelyekre céloztam.

Meg kell mondanom, hogy éppen abban az időben, amikor Tikliamuish lényei kitalálták ezeket a „csoda-ágyakat", a bolygó épp a „Tsirnuanovo" nevű általános kozmikus folyamaton ment keresztül, vagyis, hogy az általános kozmikus harmonikus mozgásban megegyezzen e naprendszer gravitációs központjának eltolódásával, a Föld gravitációs központja is eltolódott.

Az ilyen időszakok folyamán, mint tudod, a „Tsirnua-novón" keresztülmenő bolygón élő lények pszichizmusában felfokozódnak a „blagonuarni" érzetek, vagy, mint azt mondják, a saját meggyőződésük ellenére előzőleg elkövetett rossz cselekedeteik miatti „lelkiismeret-furdalás".

A te bolygódon azonban, különböző véletlenszerű, vagy tőlük függő okok miatt kedvenceid általános jelenléte olyan különössé vált, hogy abban eme általános kozmikus mozgás megvalósulásának hatása nem úgy játszódik le, mint a többi bolygót benépesítő háromagyú lényekében; vagyis a „lelkiismeret-furdalás" helyett leggyakrabban bizonyos, a „mikrokozmoszok kölcsönös elpusztítása a tetartokozmoszokban" nevű folyamatok jelentek meg és terjedtek el széles körben; folyamatok, amelyeket ők járványos betegségeknek hívnak, és amelyek a régi időkben a „kaliunium", „morkrokh", „szelnoao", stb. nevet viselték, mint azok, amelyeket most

„pestisnek", „kolerának", „spanyolnáthának" és így tovább, hívnak.

Márpedig Tikliamuish lényei észrevették, hogy a legtöbben, akik e túl kényelmes „fekvő-ágyat" használták, számos betegségnek lettek áldozatai, amelyek akkor a „kolbana", „tirdiank", „moyaszul", „tsamparnakh", és még más neveket is viseltek, s amelyeket a kortárs lények „tábesznek", „sclerosis disseminatának", „aranyérnek", „isiásznak", „szélütésnek", és így tovább, neveznek. És egyes ilyen lények -akik a lényi partkdolgkötelességeket már sohasem valósították meg, és ezért jelenlétükben sokkal intenzívebben kristályosították ki a különböző hasznamusszi tulajdonságokat kiváltó adatokat, ezek között az úgynevezett a „forradalmár" impulzusokat - megfigyelték ezeket a különlegességeket, és elhatározták, hogy azokat saját céljaikra használják fel. Az ilyen típusú lények találták ki és terjesztették el széles körben azt az ideát, hogy a szóban forgó járványos, ragályos betegségek mindegyike eme „élősdi burzsoáziától" származik, akik a „ha a boldogságot kívánod kiélvezni, nagy durral élvezd" ágyakat használva mindenféle betegségnek áldozatul esnek, amelyekkel azután megfertőzik a néptömegeket is.

A „befolyásolhatóságnak" nevezett tulajdonság következtében, amelyről már beszéltem neked, és amelyet közönséges jelenlétük elnyert, környezetük lényei természetesen elhitték ezt a „propagandát", és hosszú viták után, ahogy az ilyen esetekben mindig történik, mindegyikükben kikristályosodott egy tényező, melynek az általános jelenlétükben való periodikus megjelenése azt az aránylag hosszantartó különös pszichikai állapotot váltja ki, amelyet én az „ön-érzékelés elvesztésének" neveznék. Végül is, szokásukhoz híven mindenütt nemcsak a „csoda-ágyakat" rombolták le, de még mindazon lények létezését is, akik használták azokat.

Bár a krízis a legtöbb akkori közönséges lény jelenlétében nemsokára elvesztette intenzitását, mégis ezen ágyak és lények „őrjöngő elpusztítása" saját tehetetlenségi ereje folytán több földi éven át tartott, míg ezt a káros találmányt véglegesen használaton kívül nem helyezték; és hamarosan egészen el is feledték, hogy e fajta ágy valamikor is létezett ezen a bolygón.

belzebub amerikában

Mindenesetre biztosan mondhatjuk, hogy ha a jelenkori civilizáció ugyanabban a szellemben és ugyanolyan gyorsan fejlődik, mint manapság az Amerika kontinenst benépesítő lények csoportjai, akkor nemsokára addig fognak civilizálód-ni, hogy épp olyan meglepő „fekvó'ágyaik" lesznek, mint azok, amelyeket így neveztek: „ha a boldogságot kívánod kiélvezni, nagy durral élvezd".

- És most, gyermekem, jó volna ha illusztrációképpen néhány példát adnék az első lényi táplálék konzerv készítményeiről és azok használatáról e kortárs csoport lényeinek életfolyamatában, akiknek sikerült az összes többi kontinens lényeinek különös értelme „mintaképévé" válni egyszerűen azért, mert feltételezik, hogy ők voltak az elsők ezen a bolygón, akik ilyen praktikus és ilyen jótevő lényi eljárásokat kitaláltak - ez esetben a konzervált táplálékok használatát, ami úgymond időt takarít meg nekik.

Természetesen a bolygódat népesítő szerencsétlen kortárs lények nem tudják, és még csak nem is sejthetik, hogy különböző korokban távoli őseik, akikből náluk sokkal normálisabb módon alakultak ki felelős lények, már

alaposan „törték a fejüket", mint mondják, bizonyos gyakorlati módszerek feltalálásán, hogy az elkerülhetetlen lényi táplálkozási funkció betöltésére a lehető legkevesebb időt vesztegessék. Valahányszor azonban feltaláltak egy hasonló eljárást, rövid próba után arra a meggyőződésre jutottak, hogy bármilyen legyen is a termék természete és konzervá-lási módszere, idővel megromlik, és első táplálékukra alkalmatlanná válik, így ezen módszerek használatát a közönséges életükben abbahagyták.

Például, a jelenlegi konzerválási módszerrel való összehasonlításként idéznék az első lényi táplálékot illetően egy eljárást, amelyet Maralpleisszisz országában láttam.

Ez abban az időben történt, amikor Maralpleisszisz vidékének lényei mindenben Tikliamuish ország lényeivel „versengtek", és ádáz küzdelemben voltak abban a reményben, hogy az összes többi ország lénye az ő országukat fogja „fő kulturális központnak" tekinteni. Pontosan e célból találtak ki valamit, ami az amerikai konzervekhez hasonló.

Ugyanakkor a Maralpleisszisz-i lények termékeiket nem „mérgező anyagot kibocsátó" vasbádog dobozokban konzerválták, mint amilyeneket az Amerika kontinens lényei használnak, hanem „szikharenioni" edényekben.

Ezeket a „szikharenioni" edényeket Maralpleissziszben finomra őrölt, úgynevezett „gyöngyházból", tyúktojás sárgájából, és egy „suzna-tokhalból" készült ragasztóból csinálták.

Ezeknek az edényeknek kinézete és minősége a bolygódon most létező matt befő'ttes üvegekhez volt hasonló.

Annak ellenére, hogy ezek az edények a termékek konzerválására nyilvánvalóan előnyösnek bizonyultak, egyes értelmes Maralpleisszisz-i lények megállapították, hogy azoknál a hozzátartozóiknál, akik ezeket a konzervált termékeket rendszeresen fogyasztották, fokozatosan elsenyvedt az úgynevezett „szerves szemérem".

így amint sikerült ezt az információt a közönséges lények között elterjeszteniük, a környezetük összes lénye abbahagyta ezt az eljárást, mely rövidesen olyannyira kiment a használatból, hogy az ötödik és hatodik nemzedék lényei már nem is tudták, hogy valaha is létezett.

Az Ázsia kontinensen majdnem minden időben használtak különböző módszereket az élelmiszerek konzerválására; az ottani lények még napjainkban is használnak többet, melyek távoli őseiktől jutottak el hozzájuk.

De egyik sem olyan ártalmas, mint az, amit a kortárs amerikai lények találtak ki: a „mérgező anyagot kibocsátó" vasbádog dobozaikkal.

A termékek „légmentesen zárt" edényekben való konzerválásának elvét, ami által azok nincsenek a levegő hatásának kitéve, és így elkerülik a felbomlást, egyes kortárs ázsiai csoportok jól ismerik, de ők sohasem használtak olyan vasbádog dobozokat, mint az amerikaiak.

Ázsiában kizárólag az úgynevezett „kurdiuk" zsírt használják erre a célra.

A „kurdiuk" zsír egy anyag, amely nagy mennyiségben gyűlik össze azon négylábú, kétagyú lények farka körül melyet, ott „birkának" neveznek, és amely Ázsiában mindenfelé megtalálható.

Ez a birkafarkzsír nem tartalmaz semmilyen a háromagyú lények általános jelenlétére ártalmas kozmikus kristályoso-

dást, és önmagában is az Ázsia kontinensen élő lények első táplálékául szolgáló fő termékek egyike. Ezzel szemben a fémek, melyekből az Amerika kontinens lényei a termékeik konzerválására szolgáló dobozokat gyártják, bár a dobozok belseje teljesen el van szigetelve a levegő hatásaitól, mégis idővel bizonyos aktív elemeik felszabadulnak, amelyek közül egyesek a lények általános jelenlétére, mint mondják, nagyon „mérgezőek".

A vasbádogból vagy egyéb hasonló fémből eredő mérgező aktív elemek, ezen légmentes dobozokba bezárva, nem tudnak elpárologni a légkörbe, így idővel érintkezésbe kerülnek a konzervált termékekben lévő bizonyos, a rezgésszám szerinti „rokon fajták közötti vonzódás" értelmében nekik megfelelő elemekkel, amelyekkel a kozmikus összeolvadás törvényét követve egyesülnek, és később ezek a kombinált elemek bejutnak az azokat

elfogyasztó lények szervezetébe.

S nem elég, hogy ilyen, számukra rendkívül káros, „mérget kibocsátó" dobozokat használnak, az Amerikai kontinensen lakó kedvenceid ráadásul termékeiket szívesebben konzerválják nyers állapotban.

Ezzel szemben az Ázsia kontinens lényei az élelmiszereiket sült, vagy főtt állapotban konzerválják, mivel a távoli őseiktől kapott ismeret szerint, az így konzervált termékek nem bomlanak fel olyan gyorsan, mint a nyersek.

És ennek az az oka, hogy amikor egy terméket megsütnek vagy megfőznek, bizonyos, a termék fő tömegét képző aktív elemei között egy mesterséges „kémiai összeolvadás" jön létre, mely számos, a lények számára hasznos aktív elemnek teszi lehetővé, hogy viszonylag sokkal tovább maradjon az adott termékben.

Még egyszer tanácsolom neked, hogy a Megalokozmosz-unkban lejátszódó sokfajta „kémiai és mechanikai összeolvadás" törvényeiről egy mély és alapos ismeretet szerezz.

E kozmikus törvény ismerete ugyanis segíteni fog elképzelni és jól megérteni, hogy miért és hogyan jelenik meg a Természetben ilyen számtalan, különféle külsejű képződés.

És hogy a termékekben a sütésen vagy főzésen keresztül miként lehet az aktív elemeknek tartós összeolvadását elérni, azt jól meg tudod majd érteni, ha elképzeled azt a

folyamatot, mely a „proszphora" mesterséges előállítása alatt valósul meg.

A „proszphorát" vagy „kenyeret" általában mindenhol a megszentelt jelentőségének tudatában lévő lények készítik; kortárs kedvenceid az egyedüliek, akik azt teljesen a cselekedetük tudata nélkül teszik, egyszerűen egy öröklődés révén elnyert, automatikus szokás erejétől hajtva.

A kenyérben a kozmikus anyagok kristályosodása mindig a Triamazikamnó törvénye szerint valósul meg, melynek három szent erejét itt három viszonylag független forrásból eredő anyag képviseli: a Szent Állítást, vagy az aktív elvet ama kozmikus anyagok összessége, melyet kedvenceid „víznek" neveznek; a Szent Tagadást, vagy passzív elvet az általuk „lisztnek" nevezett kozmikus anyagok összessége, melyet az isteni búzaszemből nyernek; és a Szent Egyesítést, vagy semlegesítő elvet az úgynevezett „sütésből" származó, vagy ahogy kedvenceid mondják, „tűzből" keletkező anyagok.

Hogy a különböző eredetű kozmikus anyagok tartós ösz-szeolvadásának fontosságáról kifejtett ideámat világosabbá tegyem, vegyük példaként azon viszonylag független anyagok összességét, melyek eme „proszphora", vagy „kenyér" kialakulásában az aktív szerepet játsszák, vagyis azt az ösz-szességet, melyet kedvenceid „víznek" neveznek.

Ez a „víznek" hívott kozmikus anyag-összesség a Földön egy „természetes mechanikus keveréket" képvisel, és akkor tud érintetlenül konzervált állapotban maradni, ha megtartja kapcsolatát a Természettel. Ha megszakítják ezt a kapcsolatot eme „víz" és a Természet között, például ha egy folyóból vizet merítenek, és azt egy bármilyen edényben tartják, egy bizonyos idő múlva ez a víz lassacskán elromlik, vagy, mint szintén mondják, megposhad - ez a folyamat különben a szagló szervekre egy „kakodorikus" hatást gyakorol - más szóval, a kedvenceid kifejezésével élve, „ez a víz bűzleni kezd".

Ugyanez fog történni eme víz és liszt keverékével is, egy „tésztának" nevezett ideiglenes mechanikus keverékkel, amelyben a víz aránylag rövid időn belül elkerülhetetlenül megromlik.

Azonban, ha ezt a tésztát, vagyis a víz és liszt keverékét tűzön megsütik, akkor a tűzből származó, vagy abból alko-

tott anyagoknak köszönhetően - amelyek, mint már mondtam, a Szent Triamazikamnó törvényének itt a harmadik szent erejét, a semlegesítő erőt képviselik -, egy „kémiai egyesülés", avagy „az anyagok tartós összeolvadása" jön létre, mely a vízből és a lisztből kiindulva egy új anyag-összességet eredményez, vagyis a „proszphorát", vagy „kenyeret", mely ellen fog állni a könyörtelen Heropasznak, és sokkal hosszabb ideig nem fog megromlani.

Az így kapott kenyér megszáradhat, elmorzsálódhat, és még látszatra teljesen szét is mállhat, mégis a víz

árváltoztatási folyamatban résztvevő aktív elemei egy elég hosszú ideig nem pusztulnak el, hanem mint úgynevezett „tartós foszforikus aktív elemek" megtartják aktivitásukat.

Ezúttal is ismétlem gyermekem, az Ázsia kontinensen élő kortárs lények termékeiket kizárólag azért konzerválják sütve vagy főzve, és nem nyersen, mint ahogy azt az amerikai lények szívesebben csinálják, mert eme szokás az őseiktől jutott el hozzájuk, akiknek közössége több évszázados volt, és ezáltal hosszú tapasztalatot birtokoltak; ezzel szemben az amerikai lények, mint bölcs Mesterünk mondaná, egy „épp tegnap született" közösséghez tartoznak.

Hogy jobban ki tudd értékelni az amerikai lények eme találmányának, a kortárs civilizáció egyik eredeti gyümölcsének valódi jelentőségét, érdemes lesz a tudomásodra hoznom azokat a módszereket, amelyeket az Ázsia kontinens lényei bizonyos termékek konzerválására még napjainkban is használnak.

Például az úgynevezett „kovurma" elkészítését, amelyet az Ázsia kontinens lényeinek számos csoportja különösen értékel.

Ezt a „kovurmát" az Ázsia kontinensen nagyon egyszerűen készítik: az apró darabokra vágott húst jól megsütik, azután egy agyagedénybe vagy egy kecske „burdiukba" tömik, ami egy speciális módon elkészített kecskebőr.

Azután ezeket a sülthús-szeleteket birkafarkzsírral öntik le.

Természetesen az így, faggyúval leöntött hús is idővel fokozatosan elromlik; de legalább elég hosszú időn át nem válik mérgezővé.

Az Ázsia kontinens lényei ezt a „kovurmát" vagy hidegen, vagy felmelegítve fogyasztják. Ez utóbbi esetben a hús olyan, hogy azt lehetne hinni, az állatot aznap vágták le.

Egy másik, ott nagyon kedvelt és jól konzervált termék az úgynevezett „yagui-yemuish", ami különféle frissen szedett, madzagra fűzött és forró vízben jól megfőtt gyümölcsökből áll; azután ezt a félig lehűlt eredeti füzért többszörösen birkafark-zsírba mártják és egy jól szellőző helyen felakasztják.

Amíg felakasztva maradnak, az így elkészített gyümölcsök majdnem sohasem romlanak el, és mielőtt fel akarnák használni ezt az eredeti „élelem füzért", először néhány másodpercre forró vízbe mártják. A hő akkor teljesen feloldja a gyümölcsökhöz tapadó zsírt, és azok íze ugyanolyan lesz, mintha épp a fáról szedték volna.

Bár az így elkészített gyümölcsök az eredetitől alig különböznek, és nagyon sokáig elállnak, az Ázsia kontinens jómódú lényei a friss gyümölcsöt mégis jobban szeretik.

Márpedig minden bizonnyal azért szeretik jobban a friss gyümölcsöt, mivel az évszázados közösségekből közvetlenül megörökölt képességeik folytán, többségükben a valódi dolgok ösztönös érzékelésére szolgáló adatok kikristályosítása intenzívebben valósul meg, mint kortárs kedvenceid legtöbbjében.

Ismétlem gyermekem, a múlt korok lényei, főleg az Ázsia kontinensen, nem egyszer próbáltak ki különféle módszereket az élelmiszerek konzerválására, de ez mindig ugyanúgy végződött: előbb-utóbb bizonyos lények tudatos vagy véletlenszerű megfigyeléseik folytán felismerték e módszereknek úgy saját magukra, mint a környezetükre gyakorolt káros következményeit; akkor ezt az összes többi lény tudomására hozták, akik, *a* lehető legpártatlanabb vizsgálat alapján meggyőződtek következtetéseik helyes voltáról, és attól kezdve az életfolyamatukban az ilyen módszerek használatát mindannyian elkerülték.

Még nemrégiben is megtörtént, hogy az Ázsia kontinens bizonyos lényei nemcsak az élelmiszerek konzerválására igyekeztek egy módszert találni, hanem arra is, hogy az első lényi táplálék magához vételére, erre az elkerülhetetlen lé-nyi szükségletre, a lehető legkevesebb időt vesztegessék el,

és már azon a ponton voltak, hogy egy teljesen kielégítő megoldást találjanak.

Az e téren végbevitt kutatásaik érdekes eredményeit egészen részletesen le tudom írni neked, mivel személyesen ismertem azt a földi háromagyú lényt, aki tudatos erőfeszítéseinek köszönhetően feltalálta

ezt a módszert. Még részt is vettem több olyan meggyőző kísérletén, amelyeket e módszernek a lényekre való alkalmazásán vitt végbe.

Asszimannak hívták és az ázsiai háromagyú lények egy olyan csoportjának volt tagja, akik felismerték a rabszolgaságukat, mely bizonyos saját magukban rejlő okoktól függött, és egy közös életet szerveztek meg arra, hogy az önmagukon való munka által meg tudjanak szabadulni ettől a belső rabszolgaságtól.

Érdekes megjegyezni, hogy a földi lényeknek ez a csoportja, amelyhez Assziman testvér is tartozott, először a ma „Indiának" nevezett Perlánia országában élt, de amikor az európai lények oda betörtek, és békés munkájukat megakadályozták, a „Himalája hegyeire" vándoroltak, és egyesek „Tibetben", mások a „Hindu-Kush" völgyeiben telepedtek le.

Assziman testvér azok közé tartozott, akik a Hindu-Kush völgyeiben telepedtek le.

Mivel eme testvériség minden tagja számára, akik az öntökéletesítésükön dolgoztak, az idő egy értékes dolog volt, és az étkezési folyamat sokat elrabolt belőle, Assziman testvér, aki az akkor „alkímia" nevet viselő tudományban nagyon jártas volt, komolyan dolgozni kezdett abban a reményben, hogy fel tudjon találni egy olyan „kémiai készítményt", melynek fogyasztása megengedné a lényeknek, hogy tovább éljenek anélkül, hogy oly sok időt vesztegetnének a első táplálékul szolgáló mindenféle készítmény előállítására és elfogyasztására.

Hosszú és intenzív munka árán Assziman testvér kémiai anyagokból egy olyan készítményt dolgozott ki, melyből ha minden huszonnégy órában egyszer „por" formájában, egy gyűszűnyit bevett, akkor létezni tudott anélkül, hogy vízen kívül bármi mást magához vett volna, és ugyanakkor az ösz-szes lényi kötelességének is megfelelően eleget tudott tenni.

Amikor váratlanul ebbe a kolostorba értem, ahol Assziman kedvenceid eme kis csoportjának többi testvérével

élt, ők mindannyian már öt hónapja ezt a készítményt használták, és Assziman testvér, két másik hozzáértő testvér segítségével tovább folytatta ezúttal nagy skálájú kísérleteit.

És a kísérletek bebizonyították, hogy hosszú távon ez a módszer sem felelt meg a lények normális életére.

Amint ezt megállapították, nem elégedtek meg azzal, hogy e készítmény használatát abbahagyják, hanem még az Assziman testvér által kiszámított képletet is megsemmisítették.

Néhány hónappal később, alkalmam adódott visszatérni ebbe a kolostorba, és tudomást szereztem egy okmányról, amelyet a testvérek még aznap fogalmaztak meg, amikor e tényleg meglepő módszer alkalmazását egyszer s mindenkorra abbahagyták.

Ez az okmány többek között több rendkívül érdekes adatot tartalmazott az Assziman testvér készítménye által gyakorolt hatásról. Leírták, hogy amint az bejut a lények testébe, a tápláló tulajdonságain kívül, különleges hatással volt a gyomor „vándoridegeire": nemcsak, hogy felfüggesztett minden táplálékszükségletet, hanem bármely élelmiszer fogyasztásának még a kívánságát is megszüntette, és ha balsorsára egyikük kénytelen volt valamit lenyelni, sokáig tartott míg az ezáltal kiváltott kellemetlen állapottól meg tudott szabadulni.

Az is benne állt ebben az okmányban, hogy eleinte semmilyen változás nem volt észlelhető a lények jelenlétében, akik ebből *a* termékből táplálkoztak: még a súlyuk sem csökkent. A káros hatás csak öt hónappal később vált nyilvánvalóvá, az észlelő szerveik érzékenységének és képességeinek valamint bizonyos megnyilvánulásaiknak fokozatos gyengülése révén. Például a hangjuk legyengült, a látásuk, a hallásuk csökkent, és így tovább. Ráadásul, egyeseknél a lényi funkciók működési zavarait az általános pszichikai állapotuk módosulása előzte meg.

Eme testvérek által megfogalmazott okmány részletesen leírta azon lények jellemének módosulásait, akik öt hónapja Assziman testvér rendkívüli készítményét használták - és mindezt nagyszerű és odavágó hasonlatokkal illusztrálva.

Bár az okmányban idézett esetekből egy sem maradt meg emlékezetemben, az „íz", ami viszont megmaradt belőle le-

hetővé teszi, hogy tovább tudjam adni neked általános jelentését, ezúttal is a tisztelt Mullah Nasszr Eddin nyelvezetét véve segítségül.

Például, az egyik testvér, akinek jellemét, mint mondják, egy „Mennybéli angyalhoz" lehetett hasonlítani, hirtelen olyan ingerlékennyé vált, mint az a személyiség, akiről Mullah Nasszr Eddin egyszer ezt mondta:

„Olyan ingerlékeny, mint az a páciens, aki éppen most ment keresztül az idegbetegségek egyik híres európai specialistájának kezelésén".

Vagy pedig, azok a lények, akik egyik nap még olyan nyugodtak voltak, mint azok a kis „tejes bárányok", amelyeket nagy vallásos ünnepek alkalmával tesznek a jámbor istenfélők gazdagon megterített asztalaira, másnapra úgy felingerült, mint a német professzorok, amikor a modern tudományban egy francia professzor valami új feltalálással megelőzi őket.

Végül az, aki tegnap még olyan szerelmes volt, mint egy földi hősszerelmes egy gazdag özvegybe - természetesen azelőtt, hogy egy fillért is kapott volna tőle - olyan rosszindulatúvá válik, mint azon emberek valamelyike, akik habzó szájjal, fogják gyűlölni azt a szegény írót, aki éppen most rólam és rólad „Az emberek életének objektíven pártatlan kritikája" című könyvet írja.

Gyűlölni fogják ezt a szegény senkiházi írót, a „telivér materialisták" éppúgy, mint a „kilencvenhat-karátos deisták", és kedvenc háromagyú lényeid közül még azok is, akik mindaddig „javíthatatlan optimisták", amíg a gyomruk tele van, és a szeretőjük nem csinál „jelenetet", és akik, ezzel szemben amikor üres a gyomruk „reménytelen pesszimistákká" válnak.

Mivel véletlenül éppen erről a „különös senkiházi íróról" beszélünk, nem marad más hátra számomra, mint hogy tudomásodra hozzam, gyermekem, a vele szemben már régóta érzett és egyébként egyre növekvő tanácstalanságomat az általa tanúsított naivitást illetően.

Meg kell mondanom neked, hogy már felelős kora kezdetétől fogva - nem tudom a véletlen folytán-e, vagy a sors akaratából - ő is a mi bölcs és tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk tanítványává, sőt rendkívül hívő követőjévé vált,

és közönséges lényi életében nem mulasztotta el a legkisebb alkalmat sem, hogy tiszteletre méltó mesterünk utánozha-tatlanul bölcs és példátlan szentenciái szerint ne cselekedjen.

Márpedig egy étertáviraton kapott információ szerint, ő most hirtelen az egyik legkomolyabb és legpraktikusabb - és természetesen nem mindenki számára elérhető - tanácsával ellentétesen jár el, amelyet a mesterek eme mestere így fogalmaz meg:

„Mohát! Kedves barátom! Ha te a Földön megmondod az igazat egy nagy barom vagy; de ha játszod a képmutatót, akkor is csak ugyanolyan hitvány vagy!

„Hidd el nekem, jobb semmit sem tenni, feküdj le inkább a díványodra, és tanulj meg az olyan verebek módjára énekelni, amelyeket még nem változtattak „amerikai kanárivá"."

- És most gyermekem, kísérd figyelemmel azokat az információkat, amelyeket az Amerika kontinens kortárs lényei jelenlétének második alapvető lényi funkciója, vagyis a szex fokozatos diszharmóniájának okáról fogok adni.

Eme funkció diszharmóniája több, különböző jellegű ok következménye, de szerintem az alapvető az a hanyagság, amivel ezek a lények a szexuális szerveik tisztántartását végzik; olyan hanyagság, amely az „esszenciájukba belegyökerezett és a természetükkel már összeolvadt".

Amennyire arcukkal törődnek és számos kozmetikai szerrel karban tartják azt - mint ahogy az európai lények is teszik - annyira hanyagolják el szexuális szerveiket; bár a legnagyobb tisztaságot minden többé-kevésbé tudatos háromagyú lénytől pontosan ezek a szervek követelik meg.

Különben mindezért nem is lehet kizárólag rájuk hárítani a felelősséget, mivel e téren leginkább közönséges életük folyamatában felvett szokásaik folytán az Európa kontinens lényei hibásak..

Tény az, hogy eme nagy, még egészen új keletű jelenkori csoportot majdnem kizárólag olyan lények alkotják, akik az Európa kontinenst népesítő kisebb-nagyobb csoportokból jöttek, s jönnek még ma is.

Habár ezt az új közösséget jelenleg alkotó lények legtöbbje nem kivándorló, a szüleik, vagy nagyszüleik azok voltak, s eme Amerika kontinensre költözve magukkal hozták összes európai szokásukat, közöttük azokat, amelyek a szexuális szervek iránti hanyagsághoz vezetnek.

Ezért gyermekem, amikor elmagyarázom neked, hogy az amerikaiaknál mi a helyzet a szexuális kérdésre vonatkozólag, minden amit mondok, ugyanúgy vonatkozik az európai lényekre is.

A Föld-bolygó Európa és Amerika kontinensén lakó kortárs háromagyú lények tisztátalanságának eredménye statisztikáimban világosan kitűnik.

Vegyük például azt, amit ott „nemi betegségeknek" neveznek. Azok ezen a két kontinensen annyira el vannak terjedve, hogy alig lehetne egyetlen lényt is találni, aki azt valamilyen formában meg ne kapta volna.

Jó lenne, ha többek között tudomást szereznél a statisztikáimban lévő adatokról, amelyek megmutatják, hogy ezek a betegségek mennyivel inkább terjedtek el az amerikai és az európai lények között az Ázsia kontinensbeliekhez képest.

A régi ázsiai közösségek lényeinél e „nemi betegségekből" sok nem is létezik, ugyanakkor az európai és amerikai lények között egészen járványszerűen lépnek fel.

Vegyük például a híres „kankót" vagy, ahogy az ottani tudósok nevezik „gonorrheát". Az Európa és Amerika kontinenseken majdnem minden, úgy hím, mint nőnemű lény ennek a betegségnek különböző fázisai egyikében, vagy másikában van, míg az Ázsia kontinensen csak a határvidékeken jelenik meg, ahol a lények gyakran kerülnek kapcsolatba európaiakkal.

Az Ázsia kontinensen létező, Perzsia nevet viselő közösség lényei az elhangzottakat jól illusztrálják.

Ezen az aránylag nagy területen lakó lények között nem találkozik az ember ezzel a betegséggel, sem az ország központjában, sem a keleti, déli, vagy nyugati vidékein.

Az északi részén ezzel szemben, és főleg az „Azerbajdzsán" nevű vidéken, mely közvetlen kapcsolatban van a nagy, félig ázsiai, félig európai orosz közösséggel, az ezzel a betegséggel megfertőzött lények száma ez utóbbi ország közelségével arányosan növekszik.

783

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL

Pontosan ugyanez történik az Ázsia kontinens keleti részén fekvő országokban. A betegség százaléka eme országok lényeinek az Európa kontinens lényeivel való kapcsolatainak gyakoriságával arányosan növekszik. Például „Indiában" és Kína egy részén, e betegség az utóbbi időkben főleg ott terjedt el, ahol az ország lakói az angol közösséghez tartozó európai lényekkel vannak érintkezésben.

Mondhatjuk, hogy ezt a betegséget az Ázsia kontinens lényei között keleten főleg az angol, észak-nyugaton pedig a nagy orosz közösség lényei terjesztik.

És az ok, amiért ez a betegség, mint sok más baj is, az Ázsia kontinens többi részén nem jelenik meg, szerintem annak tudható be, hogy e kontinens legtöbb lénye betartotta a távoli őseiktől hozzájuk eljutott, a mindennapi életre vonatkozó nagyon jó szokásokat.

E szokások a vallásuk révén oly mélyen bele vannak ültetve mindennapi életükbe, hogy még ha mechanikusan tartják is be, minden abszurd okoskodás nélkül, többé-kevésbé védve maradnak bizonyos bajoktól, amelyek az abnormálisán megalapozott életkörülmények következtében egyre nagyobb számban jelennek meg szerencsétlen bolygódon.

Az oka annak, hogy az Ázsia kontinens legtöbb részén élő lények a nemi betegségeket és sok más „szexuális rendellenességet" elkerülik, egyszerűen az ott honos „szúniát" és „abdest" néven ismert szokásokban rejlik.

Az első szokás, a „szúniát", vagy mint néha mondják a „körülmetélés", a felelős kort elért ázsiai lények nagy részét megóvja számos nemi betegségtől; továbbá, megóvja a gyerekek és fiatalemberek legtöbbjét az „onánia" néven ismert „csapástól" is, mely az Európa és Amerika kontinensen oly nagy pusztítást okoz.

Eme szokás szerint, az Ázsia kontinens majdnem összes csoportjának felelős korú lényei az „eredményeiken", vagyis a gyermekeiken, amint elérték a megkívánt kort, végrehajtanak egy rítust, ami

abban áll, hogy a fiúknál a hímvessző előbőrét és nyelvfékét felmetszik.

Manapság azon földi lények gyermekei, akiket automatikusan ennek a szokásnak vetettek alá, majdnem hogy oltalmazva vannak bizonyos bajok elkerülhetetlen következmé-

nyeitől, amelyek kedvenceid életfolyamatában már véglegesen megrögződtek.

Például, statisztikai adataim szerint az a „csapás" amiről beszéltem, vagyis a „gyerekek onániája", nagyon ritka azok között, akiket a „körülmetélés" eljárásának vetettek alá, ugyanakkor azok a gyerekek és fiatalemberek, akik nem estek át rajta, kivétel nélkül mind ki vannak téve ennek a szexuális rendellenességnek.

A második ilyen szokás az „abdest", melynek egyébként a különböző ázsiai csoportok mind különféle neveket adnak, nem más, mint a nemi szervek kötelező megmosása minden egyes alkalommal, miután az úgynevezett „water-closetet" meglátogatták.

Főleg ennek a szokásnak köszönhető az, hogy az Ázsia kontinensen elő kedvenceid legtöbbje meg van óvva a nemi betegségektől és mindenféle „szexuális rendellenességtől".

Miután ezt elmondta, Belzebub hosszasan gondolkodni kezdett, majd egy hosszú csend után így folytatta:

- Ez, amiről most beszélünk, eszembe juttat egy nagyon érdekes beszélgetést franciaországi tartózkodásom idejéről egy fiatal, rendkívül szimpatikus háromagyú lénnyel.

Úgy gondolom, talán akkor fogod legjobban megérteni, amit éppen most meséltem, ha egészében elismétlem ezt a beszélgetést, mivel nemcsak az „abdest" vagy „öblítés" szokását fogja megmagyarázni, hanem kedvenceid különös pszichizmusára vonatkozó sok más kérdést is.

A lény, akivel ez a beszélgetés lejátszódott, az a fiatal perzsa volt, aki, emlékszel rá, közös barátaink kérésére idegenvezetőm volt Párizs városában, ahol éppen Amerikába menetelem előtt tartózkodtam.

Egy napon, erre a fiatal perzsára várakoztam Párizs város híres Grand Café-jának teraszán.

Amint megérkezett, már láttam a szemein, hogy a szokásosnál is „részegebb" - ahogy ott mondják.

Általában is a kelleténél többet ivott, és amikor együtt jártuk a Montmartre éttermeit, ahol kötelező volt champagne-t rendelni, mivel én se nem szerettem, se nem ittam meg, nagyon szívesen magára vállalta, hogy egyedül igya meg az egészet.

Azonkívül, hogy túl sokat ivott, még egy nagy, mint ahogy azt ott mondják „szoknyavadász" is volt.

Amint meglátta egy nőnemű lény „megnyerő arcát", egész kifejezése, s még a lélegzete is hirtelen megváltozott.

Mivel feltűnt, hogy aznap a szokásosnál részegebb, amint leült mellém és rendelt egy kávét egy „aperitiffel", megkérdeztem tőle:

„Mondja meg legyen szíves, fiatal barátom, miért issza mindig ezt a mérget?"

Kérdésemre így válaszolt:

„Eh! Kedves doktor! Ezt a „mérget" először is azért iszom, mert annyira rászoktam, hogy szenvedés nélkül nem tudnám abbahagyni, másodszor pedig azért, mert az alkohol hatása alatt fennakadás nélkül tudom nézni az itt történő „ocsmányságokat", - mondta, miközben kezével körbe mutatott.

„Ezt a „mérget"", mint ön mondja, azért kezdtem el inni, mert egyszer váratlan körülmények legnagyobb szerencsétlenségemre arra kényszeríttettek, hogy ebbe a gonosz Európába jöjjek, és sokáig itt éljek.

„Eleinte azért ittam, mert mindazok, akikkel találkoztam, szintén ittak, és ha nem iszik velük az ember, akkor ilyen nevekkel halmozzák el, mint: „tutyimutyi emberke", „anyámasszony katonája", „gyenge majoránna", „kis aranyoskám", „pipogya alak", és egyéb ilyen gúnynevekkel. És mivel nem akartam, hogy üzleti partnereim ilyen sértő nevekkel ajándékozzanak meg, hát én is inni kezdtem.

„Továbbá, amikor első alkalommal jöttem az Európa kontinensre, rájöttem, hogy erkölcsi és patriarkális

szempontból az életkörülmények itt mennyire ellentétesek azokkal, melyek között felnőttem, és ezért egy beteges szégyenérzet, és egy kellemetlen zavar fogott el. Ugyanakkor rájöttem, hogy az alkohol nemcsak könnyített levertségemen, hanem a hatása alatt még el is kezdtem mindezt nyugodt szemmel nézni só't, még kedvem is támadt részt venni ebben az abnormális, az én természetemmel és nézeteimmel annyira ellentétben álló életben.

„Ezért azóta, valahányszor megjelent ez a kellemetlen érzés, alkoholt kezdtem inni, és ebben még egy bizonyos ön-

igazolást is találtam, így apránként rászoktam arra, amit ön igazán jogosan „méregnek" minősített."

Miután ezt egy mély bánat nyilvánvaló impulzusával elmondta, egy kis időre elhallgatott, hogy egy „tambakkal" kevert cigarettára gyújtson. Ezt az alkalmat kihasználva megkérdeztem tőle:

„Legyen... Tételezzük fel, hogy én többé-kevésbé megértettem megbocsáthatatlan részegségére adott magyarázatát, és bele is tudom élni magam az ön helyzetébe. De mit tud mondani a másik, szerintem szintén megbocsáthatatlan rossz hajlamáról, ami önből egy .javíthatatlan szoknyavadászt" csinál.

„Miért fut mindjárt az első szoknya után, amint az egy szép hosszú hajú teremtmény csípőjén lebeg!"

Kérdésemre egy nagyot sóhajtott, azután így válaszolt:

„Úgy tűnik, hogy ez a szokás részben az előbb említett okból történik, de gondolom, tudnék adni egy másik, szintén nagyon érdekes pszichológiai magyarázatot is.

„Ha szeretné, kedves doktor, el tudnám magyarázni, hogyan is értem ezt én magam."

Természetesen kifejezést adtam kívánságomnak, hogy meghallgassam, de azt javasoltam, hogy előbb üljünk be a Grand Café éttermébe, mivel kint már kezdett leszállni a nedvesség.

Az asztalnál ülve megrendeltünk egy üveggel az ő híres „Champagne"-ukból, és ő így folytatta:

„Amikor ön nálunk, Perzsiában tartózkodott, talán adódott alkalma megfigyelni, kedves doktor, a férfiaknak az asz-szonyok irányában tanúsított, jellegzetes magatartását.

„Nálunk, Perzsiában a férfiaknak a nőkkel szemben két jól megkülönböztethető „szerves magatartásuk" van, mely szerint mi a nőket öntudatlanul két kategóriába soroljuk.

„Az első magatartás az asszonyok felé úgy, mint jelenlegi vagy jövendőbeli anyák felé nyilvánul meg, a második pedig, mondhatnánk, az „asszony-nőstények" felé.

‚A mi perzsáinknak ez a sajátossága, hogy a természetükben adatok legyenek ehhez a két teljesen független „szerves magatartáshoz" csak nemrégiben, úgy két és fél évszázaddal ezelőtt kezdett kialakulni.

„Azon magyarázatok szerint, amelyeket nekem egyszer a mullah nagybácsim adott - akit a háta mögött mindenki csak „a régimódi iskola mullahjának" nevezett - két vagy három évszázaddal ezelőtt az emberek, természetesen bizonyos felső világtörvényektől eredő okok folytán mindenütt a Földön, és különlegesen nálunk Ázsiában, a szokásosnál is intenzívebben fogtak háborúkba, és ugyanakkor ezzel egyidejűleg legtöbbjükben a vallásos érzet határozottan legyengült, oly mértékben, hogy sokukban teljesen el is tűnt.

„Akkor terjedt el az emberek között egy sajátos formájú pszichikai betegség, mely sokakat őrületbe vagy öngyilkosságba kergetett.

„Ezért az Ázsia kontinens különféle független csoportjaihoz tartozó bizonyos értelmes emberek az akkori - mellékesen megjegyezve a mostaniaknál sokkal különb - orvosok képviselőinek segítségével elhatározták, hogy nagyon komolyan felkutatják ezen új emberi szerencsétlenség okát.

„Hosszú és pártatlan munka árán rájöttek arra, hogy egyrészt e betegséget kizárólag azok kapták meg, akik tudatalattijában a hit semmilyen impulzusa sem keletkezett senki és semmi iránt, másrészt arra, hogy azok a felnőtt férfiak, akik az asszonyokkal a nemi közösülés normális rítusát időszakonként megvalósítják, nem voltak kitéve neki.

„Amikor az egész Ázsia kontinensen megtudták, hogy ők milyen következtetésekre jutottak, a különböző csoportok akkori kormányzói és főnökei megijedtek, mivel a rendelkezésükre álló állandó hadsereg felnőtt

férfiakból állt, és a folytonos háborúzás nem engedte meg nekik, hogy normálisan a családjukkal együtt éljenek.

„És mivel abban az időben a különböző ázsiai országok összes államfője nagy szükségletet érzett egy erős és egészséges hadseregre, kénytelenek voltak fegyverszünetet kötni, és személyesen elmenni vagy képviselőjüket elküldeni a „Kilmantush-i" kánság fővárosába, hogy ott az így létrejött helyzetre közösen találjanak megoldást.

„Hosszú megfontolások és tanácskozások után a különböző ázsiai csoportok ezen hatalombirtoklói, vagy megbízottjaik, természetesen az akkori orvosok képviselőivel egyetértésben, arra az elhatározásra jutottak, hogy csak úgy tudnak véget vetni ennek a helyzetnek, ha mindenütt Ázsiában

- úgy ahogy ez manapság Európában történik - bevezetik az úgynevezett „prostitúciót", ami csak akkor lesz sikeres, ha a kifejlődésében az összes hatalombirtokló szándékosan közreműködik.

„Az Ázsia kontinens népeinek a Kilmantush-i kánság fővárosában összegyűlt képviselői által hozott elhatározásához majdnem az összes akkori államfő teljes mértékben hozzájárult, és attól kezdve, a legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül, nemcsak hogy elkezdték az összes asszonyt - kivéve saját lányaikat - arra bíztatni, hogy erre az undorítóan visszataszító, és minden normális lény természetével annyira ellentétben álló mesterségre lépjenek, hanem minden kasztvagy vallásbeli megkülönböztetés nélkül bőséges támogatásban részesítették azokat a nőszemélyeket, akik szívesen bárhova elmentek ezzel az ocsmány szándékkal, sőt ezt ők egy olyan jótékonyság érzelmével tették, mintha a legnagylelkűbb emberi megnyilvánulásról lenne szó.

„Mivel ezt a témát érintettük, engedje meg tisztelt doktor úr, hogy egy kissé eltérjek a tárgytól, és elmondjam a mullah nagybácsim bölcs és érdekes elgondolásait a mai civilizáció ezen csapásáról.

„Egyszer, a ramadán-böjt alatt, a kerület mullahjának az étkezés kezdetét jelző hívására várva kettesben beszélgettünk, és ez az emberi „csapás" került szóba. Akkor a nagybácsim többek között ezt mondta:

„Helytelen és igazságtalan az ilyen asszonyokat hibáztatnod és elítélned.

„A legtöbbjük személy szerint nem felelős szomorú sorsáért; szüleik, férjeik, vagy gyámjaik az igazi bűnösök.

„Valójában, hibáztatni és megvetni csakis szüleiket, férjeiket vagy gyámjaikat lehet, akik a felnőtt létre való előkészítés időszaka alatt, amikor még nem volt meg a saját józan eszük, hagyták őket a lustaságnak nevezett tulajdonság martalékaivá válni.

„Bár ebben a korban a lustaság még csak automatikus bennük, és e fiataloknak még nem kerül nagy erőfeszítésbe uralkodni rajta, ami lehetővé teszi számukra, hogy amint a saját józan eszüket megszerzik, meg tudják akadályozni, hogy ez a lustaság teljesen a hatalmába kerítse őket, ugyanakkor az asszonyok pszichikai felépítése, a saját akaratuktól

független és a kozmikus törvényekből kifolyó eredményeknek megfelelően olyan, hogy az aktív elvnek minden kezdeményezésükben és jó megnyilvánulásukban állandóan részt kell vennie.

„Márpedig a jelenkori civilizációnak a „női jogokra" vonatkozó különféle sajátos ideáinak hibájából, amelyeket jól illusztrálnak az olyan jelszavak mint: a „nők szavazójoga", az „egyenjogúság", „egyforma lehetőségek" és így tovább, -naiv ideák minden olyan ember számára, aki normális körülmények között élt, de amelyeket a legtöbb kortárs ember öntudatlanul elfogad - ezek a szerencsétlen nó'k, akik még nincsenek teljesen előkészítve az anyaságra, egyrészt a felnőtt koruk első évei folyamán nem találják meg maguk mellett a törvények szerint elengedhetetlen aktív elv forrását, amit az apjuknak vagy gyámjuknak kellene képviselnie, majd pedig a férjüknek, akire a házasság pillanatától kezdve ez a felelősség hárul, másrészt ki vannak téve a törvényeknek megfelelő, erre az átmeneti korra jellemző intenzív kép-zelődésnek és lelkesedésnek, melyet a Nagy Természet előre elrendelt, hogy biztosítsa a józan eszük kifejlesztését elősegítő adatokat, és így az automatikus lustaság lassacskán behatol az esszenciájukba, és egyre követelőzőbb szükségletté válik.

„Egy ilyen nő természetesen nem akarja majd egy igazi „asszony-anya" kötelességeit betölteni, és mivel a prostitúció lehetővé teszi a semmittevést, sőt még nagy élvezetek átélését is, így természetében, valamint saját „passzív tudatában" lassacskán kialakul egy ellenállhatatlan hajlam „asszonynősténynek" lenni.

„Mivel azonban a minden nőben meglévő, a „szemérem" impulzusát kiváltó adatok eme „asszony-nőstények" ösztönében nem sorvadnak el rögtön, és gondolati vágya ellenére sem tudja elviselni egyikük sem, hogy saját

szülőföldjén váljon prostituálttá, mindegyikük, akár ösztönösen, akár félig tudatosan arra törekszik, hogy hazájától messzire menjen, és ott minden gátlás nélkül, nyugodtan át tudja adni magát ennek a számára minden szempontból kellemes mesterségnek.

„Márpedig az, hogy ez az emberi csapás az egész földön elterjedt, szerintem egyedül annak tudható be, hogy számos

790

férfiben is e fiatal nőkhöz, a jövendőbeli prostituáltakhoz hasonlóan, és ugyanazon okokból, megjelenik egy „alapvető szerves szükséglet semmi mást nem tenni, csak egy jót élvezni". És az egyik formája annak, ahogyan ez a kortárs társadalom „söpredéke" ezt a bűnös szükségletet kielégíti az, hogy ezeket a szerencsétlen nőket elcsábítják, azután segítik őket hazájukat elhagyni.

„Számos értelmes ember már észrevette, hogy a két nem lényei, akik ugyanezen betegség áldozatai, tudatosan vagy tudat alatt, mindig egymást keresik, és végül mindig meg is találják, beigazolva a régi közmondást: „az egyik szélhámos távolról is megismeri a másikat".

„így hát, kedves doktor, mindezen okok következtében, amit az én bölcs mullah nagybátyám olyan jól megértett, a következő években rengeteg, különféle országból származó prostituált nő tűnt fel közöttünk Perzsiában.

„A perzsa asszonyok az erkölcs és a patriarchátus iránt az évszázadok során eltulajdonított ösztönös magatartása folytán azonban, vallási hitüktől függetlenül, lehetetlen volt ezen idegen nőknek a perzsa asszonyok tömegébe vegyülni, és ennek lett a következménye, hogy akkortól nálunk az asz-szonyok két említett kategóriája kezdett létezni.

„Mivel ezen külföldi nők legtöbbje teljesen szabadon élt és mutatkozott mindenhol, a vásárokon és egyéb nyilvános helyeken, gyakran magukra vonták a mi perzsáink figyelmét „szexuális gravitációs központjuk működése közben", és így lassacskán kialakult bennük, természetesen tudat alatt, a már meglévő, az „asszony mint anya" iránti magatartás mellett egy teljesen más, az asszonyt egyszerűen nősténynek tekintő magatartás is.

„Ez, az asszonyok iránti két jól meghatározott magatartás tulajdonsága nemzedékről nemzedékre öröklődve végül is olyan mértékben meggyökeresedett, hogy perzsáink manapság nemcsak a kinézésükről ismerik fel ezt a két asszonytípust - mint ahogy egy embert meg lehet különböztetni egy birkától, egy kutyától, egy szamártól... -, hanem még magukévá is tettek valamit, ami ösztönösen megakadályozza őket abban, hogy az asszonyok két különböző kategóriáját összetévesszék.

791

„Én magam *is képes* voltam még távolról *is* mindig felismerni egy szembejövő asszony fajtáját. A járásuk volt-e, vagy valami más jel - még a világ legjobb akaratával sem lennék képes most elmagyarázni önnek, hogy mi alapján tudtam megkülönböztetni őket. Tény az, hogy sohasem tévedtem, pedig mindkét kategória ugyanolyan fátylat hord.

„És minden normális perzsa - normális olyan értelemben, hogy nem esett a „tambak", az alkohol, vagy az ópium hatása alá, amelyek fogyasztása az utóbbi időkben sajnos közöttünk egyre jobban elterjedt - mindig tévedhetetlenül meg tudja mondani melyik nő „asszony-anya" és melyik „asz-szony-nőstény", vagyis prostituált.

„Minden normális perzsa az „asszony-anyát", bármely valláshoz tartozzon is, minden családi vagy személyes kapcsolattól függetlenül, igazi leánytestvérének tekint, a második kategória női pedig számára nem mások, mint egyszerű állatok, amelyek az undor érzetét idézik fel.

„Az asszonyok iránti ösztönös magatartásra való képesség a mi férfijainkban nagyon erős, és a tudatosságtól teljesen független.

„Például képzeljék el, hogy bármilyen oknál fogva Perzsia legfiatalabb és legszebb lánya véletlenül egy ágyban találná magát egy férfival a saját környezetéből; ez az ember - ismétlem, ha nem esett ópium vagy alkohol hatása alá -, szervesen képtelen lenne, bármilyen erős legyen is a vágya, őt nőstényként kezelni.

„Úgy tekintené, mintha a saját húga volna, még akkor is, ha a nő „szerves impulzusokat" nyilvánítana meg

irányában, csak annál jobban sajnálná, és úgy nézne rá, mint valakire, akit egy „tisztátalan erő szállott meg", minden tőle telhetőt megtéve, hogy segítsen neki ebből a veszélyből kiszabadulni.

„Különben ugyanez a perzsa, ha normális állapotában van, egy a másik kategóriába tartozó nőt, vagyis egy prostituáltat sem tudna „asszony-nőstényként" kezelni, mert bármilyen fiatal és csinos legyen is, elkerülhetetlenül egy szerves undort erezne irányában; és csak akkor tudná nőként kezelni, ha a szervezetébe bejuttatja az emberek számára olyan káros, előbb említett mámorító szereket.

„Nos, kedves doktor, húsz éves koromig éltem Perzsiában, annak erkölcsét és hagyományát tiszteletben tartva, mint minden normális perzsa.

„Húsz éves koromban részvényeket örököltem, ezáltal üzlettársa lettem egy nagy kereskedelmi vállalatnak, mely szárított perzsa gyümölcsöket exportált különböző európai országokba.

„A vállalatnál elfoglalt helyzetemnek köszönhetően és akaratomtól független körülmények folytán én lettem a cég fő képviselője azokban az európai országokban, ahová a gyümölcsöket exportálták.

„Először Oroszországba mentem, azután Németországba, Olaszországba, és más európai országokba, majd végül ide Franciaországba, ahol immár hét éve élek.

„Ezen idegen országok egyikének életében sincs olyan éles határvonal e között a két asszony-típus között, vagyis az „asszony-anya" és az „asszony-nőstény" között, mint amilyet hazámban láttam és éreztem egész ifjúságom alatt.

„Náluk mindenütt a férfiak nőkkel szemben tanúsított magatartása tisztán gondolatbeli, vagyis képzeletbeli és nem szerves.

„Itt például, egy asszony bármilyen gyakran csalja is meg, férje sose fogja megtudni, hacsak meg nem látja vagy meg nem mondják neki.

„Ehelyett nálunk Perzsiában, anélkül hogy látná vagy hallana róla, egy férfi ösztönösen érzi, hogy a felesége hűtlen; és ugyanígy, egy asszony is megérezné férje legkisebb hűtlenségét.

„Néhány európai tudós nemrégiben több komoly, speciális tanulmányt végzett országunkban e sajátos ösztönös érzet terén.

„Alkalmam adódott megtudni, hogy végezetül arra a következtetésre jutottak, hogy azokban az országokban, ahol a „többférjűség" vagy a „többnejűség" uralkodik, vagyis ahol az elfogadott helyi erkölcsök megengednek „több férjet" vagy „több feleséget", a házastársak kölcsönös kapcsolataikban egy sajátos „szerves-pszichikai" különlegességre tesznek szert.

„Nálunk, perzsáknál is létezik egy ilyen „szerves-pszichikai" különlegesség, mivel, mint tudja, mi a Mohamedán

vallás hívei vagyunk, és következésképpen a „többnejűség" van szokásban, vagyis a törvény megengedi minden férfinak, hogy akár hét felesége is lehet.

„És ez a különlegesség úgy nyilvánul meg, hogy egy törvényes feleség sohasem érzi férjét hűtlennek, amíg csak a többi törvényes asszonyról van szó.

„Ez az érzelem csak akkor jelenik meg benne, mikor férje egy idegen nővel csalja meg.

„És én csak most, tisztelt doktor úr, miután Európában éltem és láttam mindazt, ami itt a házastársak között lejátszódik, csak most értékelem valójában a mi oly bölcsen megalapozott „többnejűségi" szokásunkat, mely férfiak és nó'k számára egyaránt üdvös.

„Bár nálunk minden férfinak lehet több felesége is, nem csak egy, mint Európában, ahol a túlsúlyban lévó' keresztény vallás csak egyet enged meg, mégis miként hasonlíthatnánk össze a perzsák asszonyaik iránt tanúsított becsületességét és lelkiismeretességét azzal, amit az európaiak egyetlen feleségükkel, és általában a családjukkal szemben tanúsítanak?

„Tekintsen csak körül, kedves doktor, és lássa mi megy itt végbe.

„Figyelje csak meg a Grand Café termeit, ahol az itt honos hivatásos prostituáltak és „dzsigolók" mellett a

férfiak és nó'k százai ülnek a kis asztalok mellett, vidáman beszélgetve.

„Első' látszatra azt mondaná, hogy ezek a férfiak és nó'k házaspárok, akik Párizst jöttek megnézni, vagy valamilyen családi ügyben járnak itt.

„Valójában azonban majdnem biztos, hogy az egész Grand Café-ban ezek között a párok között, akik oly vidáman csevegnek mieló'tt együtt valamilyen szállodába mennének, nincs egyetlen törvényes házaspár se, bár mindegyikük, papírjai szerint törvényes férje vagy felesége lehet valakinek.

„Miközben ezek a férfiak és nó'k itt beszélgetnek, az otthon, vidéken maradt „törvényes felük" azt képzeli, és azt meséli ismeró'seinek, hogy „törvényes férje", vagy „törvényes felesége" Párizsba, a világ fővárosába ment a családjuk számára valami nagyon fontos bevásárlást végezni, vagy találkozni valakivel, aki a családnak hasznára lehet, vagy valami ehhez hasonlót.

„Pedig valójában ezeknek a vándormadaraknak egy egész évi fondorkodásba, és mindenféle történet kitalálásába került, hogy törvényes felüket az utazás szükségszerűségéről meggyőzzék. És most, hogy itt vannak, hozzájuk hasonló csalók és fondorkodók társaságában, a Szent Házasság nevében és annak legnagyobb dicsőségére, a modern civilizáció által e téren elért kifinomult művészet segítségével, minden erejükkel azon vannak, hogy az otthon maradt felük homlokát a lehető legnagyobb „szarv-remekművel" ékesítsék.

„Európában, a kialakult családi életnek köszönhetően ha ön találkozik egy nővel egy férfi társaságában, és beszélgetésük során hangjukban bizonyos vidám hangszínezetet észlel, miközben egy mosoly jelenik meg az arcukon, egészen biztos lehet, hogy minden áron azon lesznek, hacsak a dolog már meg nem történt, hogy a „törvényes felüket" a legnagyobb és a leggyönyörűbb szarvakkal lássák el.

„Ennélfogva itt minden, valamelyest dörzsölt ember becsületes férj és „patriarchális családapa" számba mehet.

„Környezetének mit sem számít, hogy ennek a „becsületes" és „patriarchális" családapának ugyanakkor hány „szeretője" van - persze ha a lehetőségei engedik - sőt, általában még nagyobb tiszteletben fogják tartani, szemben az olyan emberekkel, akik nem képesek szeretőt tartani.

„E „becsületes férjeknek", már a tehetősebbjeinek, az egyetlen törvényes feleségükön kívül általában nemcsak hét, hanem néha akár hétszer hét „törvénytelen feleségük" is van.

„És azoknak az európai férjeknek, akiknek saját „törvényes felükön" kívül nem áll módjukban több „törvénytelen feleséget" is eltartani, majdnem állandóan „folyik a nyáluk a sóvárgástól", mint mondják, vagyis naphosszat követnek, és a szemükkel falnak fel minden nőt, akit meglátnak.

„Más szóval, egész nap folyamán számtalan alkalommal csalják meg, gondolatban és érzelemben egyaránt, az ő egyetlen „törvényes feleségüket".

„Nálunk, Perzsiában, bár a férfiaknak hét törvényes feleségük is lehet, a gondolatuk és érzelmük éjjel nappal azzal foglalkozik, hogy hogyan tudnak minden tőlük telhetőt megtenni, hogy törvényes feleségeik külső és belső életét a lehető legjobban elrendezzék.

„És ez utóbbiak, a maguk során, mélyen odaadóak irányukban, és éjjel-nappal arra törekszenek, hogy élet-kötelességeikben segítsék őket.

„Itt, a házastársak közötti belső kapcsolat ugyanaz mindkét oldalon: ahogy a férj belső életét majdnem teljesen az egyetlen törvényes feleség megcsalása foglalja el, ugyanúgy eme egyetlen törvényes feleség belső élete, már házasságuk első napjától kezdve, egyszer s mindenkorra messze elkóborol a családjától.

„Egy európai asszony a férjét általában, már esküvőjük napjától kezdve, szíve mélyén saját „személyes tulajdonának" tekinti.

‚Az első éjszaka után, birtoklásában biztosítva érezve magát, már egész belső életét valami meghatározhatatlan „ideál" követésének szenteli, ami az ő híres „nevelésüknek" köszönhetően minden európai kisasszonyban már gyermekkorától fogva fokozatosan kialakul, és amit egyre több választékossággal szépítenek meg a különféle ottani lelkiismeretlen írók.

‚Az európai országokban való tartózkodásom során megfigyeltem, hogy az asszonyok lényében már

nem alakul ki az a valami, aminek náluk épp úgy, mint nálunk is, állandóan fenn kellene tartania az úgynevezett „szerves szemérmet", vagy legalábbis egy hajlamot erre az érzelemre, mely szerintem a „női kötelesség" alapja, és segíti őket ösztönösen távol maradni azoktól a cselekedetektől, amelyek az asszonyokat erkölcstelenné teszik.

„Ezért mindig, amikor alkalom nyílik rá, itt minden asz-szony könnyedén meg tudja csalni férjét anélkül, hogy ettől szenvedne, vagy lelkiismeret-furdalást erezne.

„Szerintem, az európai asszonyoknál eme szemérem hiánya az, ami az „asszony-anya" és az „asszony-nőstény" közötti határt lassacskán eltörölte; manapság az asszonyoknak eme két kategóriája már rég egybeolvadt, és a férfiak már se gondolati, sem érzelmi téren nem osztják fel a nőket e szerint, ahogy azt majdnem minden perzsa teszi.

„Jelenleg itt az „asszony-anyát" az „asszony-nősténytől" csak akkor lehet megkülönböztetni, ha az ember összes megnyilvánulásait a saját szemével látja.

„Európai körülmények között a házasélet, a többnejűség jótevő intézménye híján - amelyet szerintem már régóta be kellett volna vezetni itt is, azon egyszerű oknál fogva, hogy a statisztikák szerint, az asszonyok száma jóval meghaladja a férfiakét - ezer és ezer olyan kellemetlenséget és nehézséget idéz elő, amire egyáltalán nincs szükség.

„így hát, rendkívül tisztelt doktor, a második kicsapongá-som fő oka az, hogy az itteni erkölcsökkel homlokegyenest ellenkező erkölcsi hagyományok között nőttem fel, s azok alapján neveltek, és ide Európába abban a koromban jöttem, amikor az emberben az állati szenvedélyek különösen erősek. Szerencsétlenségemre túl fiatalon érkeztem Európába, s itt nagyon jóvágású embernek tekintettek. Keleti típusom sok fiatal nőt vonzott, akik számára egy eredeti hím fajtát képviseltem, s állhatatos vadászatot indítottak utánam.

„Úgy vadásztak rám, mint egy ritka vadra.

„És én, számukra tényleg egy „ritka vad" voltam nemcsak keleti típusom folytán, hanem az asszonyok iránti nyájasság és udvariasság következtében is, amely már gyermekkoromtól kifejlődött bennem a perzsa „asszony-anyák" vonatkozásában.

„Ideérkezésemkor egészen természetesen, és anélkül hogy észrevettem volna, ugyanazt a nyájasságot és udvariasságot tanúsítottam a nők iránt.

„Eleinte, amikor európai nőkkel találkoztam, csak beszélgetésre került sor - főleg a jelenkori civilizációról és a mi, úgynevezett elmaradott perzsa civilizációnkról. De egy napon, természetesen az alkohol befolyása alatt, melyet már túlzott mennyiségben fogyasztottam, először botlottam el, vagyis viselkedtem egy jövendőbeli felelős családapához méltatlanul.

„Bár ez akkor nekem nagy szenvedésbe és lelkiismeret-furdalásba került, mégis a környezetem és az alkohol együttes befolyása egy második bukásba vitt. Azután csak lefelé mentem a lejtőn olyannyira, hogy ebből a szempontból a legocsmányabb állat lett belőlem.

„Néha, az utóbbi időkben, amikor előfordul, hogy az alkohol hatásától teljesen megszabadulok, egy nagy erkölcsi aggodalom vesz rajtam erőt, és teljes lényemből utálat fog el önmagam iránt; ezekben a pillanatokban sietve alkoholt

iszom azért, hogy elfelejtsek mindent és véget vessek szenvedésemnek.

„Miután több európai országban ilyen rút életet éltem, végül is Párizsban állapodtam meg, pontosan abban az európai városban, ahová az asszonyok a világ összes sarkából azzal a nyilvánvaló szándékkal jönnek, hogy törvényes férjeik homlokára „szarvakat növesszenek".

„Itt Párizsban teljesen átadtam magam e két emberi véteknek, vagyis az alkoholnak és a „szoknyavadászatnak" - az ön kifejezésével élve, és jobbra-balra futkosok minden megkülönböztetés nélkül; s most e két bűnös hajlam kielégítése fontosabbá vált számomra, mint saját éhségemé.

„íme, ez volt életem a mai napig. Hogy később mi vár rám nem tudom, nem is akarom tudni.

„Különben mindig igyekszem küzdeni magam ellen azért, hogy erre ne is gondoljak."

Miután ezt elmondta, mélyet sóhajtott, s csüggedten lehajtotta a fejét. Megkérdeztem tó'le:

„De mondja már, kérem, nem fél-e attól, hogy megfertőzi az egyik csúf nemi betegség, amelyben a legtöbb olyan asz-szony szenved, aki után a magunkfajta „szoknyavadász" fut?"

Erre a kérdésre ismét sóhajtott egyet, pár pillanaton keresztül hallgatott majd így folytatta:

„Mohát, nagyon kedves és tisztelt doktor, e kérdésen sokat gondolkoztam az utóbbi években; sőt, számomra oly érdekes tárggyá vált, hogy ennek köszönhetően a nyavalyás életem mégis többé-kevésbé elviselhetően zajlott.

„Gondolom önt, úgy is, mint orvost, érdekelni fogja, hogy ez a kérdés hogyan és miért foglalkoztatott engem annyira az utóbbi években, és hogy komoly megfigyeléseimből és tanulmányaimból milyen következtetésekre jutottam minden egyes alkalommal, amikor visszatértem egy többé-kevésbé normális állapotba.

„Öt éve olyan depresszióba estem, hogy az alkohol már szinte nem is hatott rám, és pszichikai állapotom könnyítéséhez sem volt elegendő.

„Ezidó'ben sokszor találkoztam barátaimmal és társaimmal, akik gyakran beszélgettek egymás közt eme szégyenle-

tes nemi bajokról, és arról, hogy ezeket milyen könnyen meg lehet kapni.

„Ezek a beszélgetések elővigyázatossá tettek, és lassacskán az egészségem miatti aggodalmam olyan nagy lett, mint egyes hisztérikus nőké.

„Arra gondoltam, mivel majdnem mindig részeg voltam, és állandóan fertőző nőkkel volt viszonyom, bár mindaddig e betegségeknek még egyetlen tünete sem mutatkozott, hogy minden valószínűség szerint valamelyiknek a csíráját már magamban hordozom.

„Elhatároztam tehát, hogy különféle specialistákhoz fordulok, hogy megtudjam, milyenek lennének az első jelei a betegségnek, amely már megfertőzhetett.

„A specialisták nem találtak semmit, de továbbra is nyugtalan maradtam, mivel a betegségtől való félelem és az egyszerű józan eszem fenntartotta bennem azt a meggyőződést, hogy már biztosan meg lettem fertőzve.

„Eljutottam addig a pontig, hogy elhatározzam semmilyen kiadástól sem riadok vissza, és itt Párizsban, Európa legjobb specialistáitól kérek tanácsot. Egyébként ezt azért engedhettem meg magamnak, mert a világháború mindenfelé megszakította a közlekedést, és minden árunak égig szökött az ára, így vállalatunk abban az évben, a raktáraiban lévő nagy szárított gyümölcs készleteinek köszönhetően jelentős nyereségre tett szert, melyből nekem is kijutott egy csinos összeg.

„A nagy európai szakértők, akiket konzultációra hívtam, miután nagyon „részletesen" megvizsgáltak, és kizárólag általuk ismert kémiai analíziseknek vetettek alá, egyhangúlag azt közölték, hogy szervezetemben a leghalványabb nyoma sincs semmilyen nemi betegségnek.

„Diagnózisuk lecsillapította állandó aggodalmamat az egészségemért, de ugyanakkor oly intenzív kíváncsiságot és érdeklődést ébresztett bennem e kérdés tisztázása, hogy egyféle mániámmá, valóságos rögeszmémmé lett.

„Ettől fogva nagyon komolyan kezdtem tanulmányozni és megfigyelni mindent, ami a nemi betegségekkel kapcsolatos; ez a kutatás „nyavalyás életemet" felelevenítette, és értelmet adott neki.

A MINDENSÉCRŐL ÉS MINDENRŐL

„Életemnek ebben a szakaszában ezeket a tanulmányokat és megfigyeléseket mindig igazi belső „énemmel" tettem, akár részeg, félig részeg, vagy józan állapotban voltam is.

„Többek között nagy mohósággal olvastam mindenféle könyvet e betegséggel kapcsolatban, majdnem az egész ennek szentelt francia és német irodalmat beleértve.

„Egyébként ez könnyű volt, mivel, mint azt ön is megállapíthatja, olyan jól beszélek franciául, hogy nehezen tudná elhinni, hogy nem a francia értelmiséghez tartozom. Ugyanez áll a német nyelvre is, mivel elég sokat éltem

Németországban, ahol szabadidőmben valamit tenni akarva, az ország irodalmi nyelvét tanulmányoztam.

„így, amikor ez a kérdés érdekelni kezdett, képes voltam tudomást szerezni az összes információról, amelyet a kortárs civilizáció a nemi betegségekről felhalmozott.

„Ezekben a könyvekben százával álltak teóriák és feltevések az efféle betegségek okairól, de egyetlen meggyőző magyarázat sem volt arról, hogy bizonyos személyeket miért fertőznek meg, másokat pedig nem.

„És rövidesen meg is győződtem arról, hogy ezt az itt Európában jelenleg meglévő tudományokból nem is fogom megtudni.

„"Ez az egész irodalom - természetesen figyelmen kívül hagyva azt a sok vaskos „tudományos könyvet" amelynek tartalma minden többé-kevésbé normális személy számára bebizonyítja, hogy „teljesen tudatlanok" írták, vagyis olyan emberek, akik semmit sem tudnak egyetlen emberi betegségről sem - bizonyossá tette számomra azt, hogy az emberek nemi betegségeket egyedül tisztátalanságuk miatt kapnak meg.

„Amint erre a kategorikus következtetésre jutottam, már csak az maradt hátra, hogy minden figyelmem arra irányuljon, hogy miben nyilvánulhatott meg az én személyes tisztaságom, ami mostanáig minden fertőzéstől megóvott.

„így kezdtem gondolkodni:

„Én nem ruházkodom tisztábban, mint mindazok, akik itt Európában élnek. Mint mindenki, minden reggel, megmosom a kezemet és az arcomat, és mint valószínűleg mindenki, hetente egyszer rendszeresen elmegyek a török fürdőbe... Egyszóval akárhogy is gondoltam végig az összes

szokásomat, semmit sem találtam, ami nálam e szempontból kivételt képzett volna. És ugyanakkor a tény fennállt: undorító életem folytán nagy volt a rizikó a fertőződésre."

„Ettől kezdve gondolataimat két tárgyilagos, bennem már egészen meggyökerezett meggyőződés irányította: az első, hogy egy olyan valaki, aki ilyen nőkkel van viszonyban előbb-utóbb elkerülhetetlenül meg lesz fertőzve; és a másik, hogy egyedül a tisztaság óvja meg az embert az ilyen fertőzésektől.

„Majdnem egy héten keresztül gondolkodtam így, egészen addig, míg hirtelen eszembe nem jutott egy szokás, melyet európai ismerőseim elől mindig gondosan eltitkoltam, egy szokás, melyet mi Perzsiában „abdestnek" hívunk.

„Az abdest, vagy ahogy szintén nevezzük az „öblítés", nálunk Perzsiában a legfőbb szokások egyike.

„Tulajdonképpen a mohamedán vallás minden hívének követnie kellene ezt a szokást, de csak a síita szekta tagjai tartják be pontosan. És mivel majdnem az összes perzsa a síita szektához tartozik, ez a szokás sehol sincs annyira elterjedve, mint nálunk.

„Az abdest szokása minden síita perzsa férfi vagy nő számára abban áll, hogy minden egyes „water-closet" használat után feltétlenül megmossa nemi szerveit. Minden családnak megvan az *e* célra elengedhetetlennek tartott megfelelő kellék, mely nem más, mint egy különleges formájú, „ibrik"-nek nevezett mosdótál. Minél gazdagabb a család, annál több ilyen „ibrikje" van, tudván, hogy egy ilyen edényt minden újonnan érkezett vendégnek elengedhetetlenül rendelkezésére kell bocsátani.

„Eme szokásra engem is már kis koromtól kezdve ráneveltek, és lassacskán olyannyira behatolt hétköznapi életembe, hogy amikor Európába érkeztem, ahol ez a szokás nem létezik, mégsem tudtam akár egy napot is eltölteni ezen „öblítések" nélkül.

„Valójában sokkal jobban megvagyok arcmosás nélkül, még a részegség utáni fejfájással is, mintsem hogy elmulasz-szam testem bizonyos részeinek megmosását a „water-closet" használata után.

„Mióta Európában vagyok, e szokás miatt nemcsak hogy rengeteg kellemetlenséget kell elviselnem, hanem le is

kellett mondanom a teljes modern kényelemről, amelyet könynyen megengedhetnék magamnak.

„Például most, hogy Párizsban élek, anyagi helyzetem megengedné, hogy a legjobb hotelben szálljak meg, mely rendelkezik a teljes modern komforttal. Nos, ez a szokás ezt megakadályozza: kénytelen vagyok valamilyen piszkos szállodában megszállni, távol a központtól és azoktól a helyek-tó'l, ahova

minden nap el kell mennem.

„Ebben a szállodában, ahol most élek nincs is más, csak az egyetlen, számomra fontos komfort; mivel régen építették, az illemhelyek még a régi típusúak, nem az új amerikai találmány szerint készültek, és pont ez az, ami a legjobban megfelel a szokásomnak.

„Ki tudja? Talán félig tudatosan éppen azért választottam Franciaországot fő tartózkodási helyül, mert itt még, főleg vidéken, lehet találni régi típusú illemhelyeket, ugyanolyanokat, mint nálunk.

„A többi európai országban ezek a „török típusú illemhelyek", mint mondják, már szinte nem is léteznek. Helyükbe egyre inkább az amerikai rendszert vezetik be, a kényelmes, fényezett, „komótos ülésekkel", melyeken aligha tudnék mást tenni, mint az ő híres „Decameron" könyvüket olvasva henyélni.

„És így, kedves doktor, erre a szokásra visszaemlékezve, minden további kételkedés nélkül egyszerre megértettem, hogy én ezeket a csúf betegségeket mindeddig egyedül azért kerültem el, mert a nemi szerveimet gyakran hideg vízzel megmostam."

Ezen magyarázatok után ez a szimpatikus fiatal perzsa kezeit az ég felé emelte és teljes lényéből így szólt:

.Áldott legyen mindörökké azok emléke, kik számunkra ezt a jótevő szokást megalkották."

Azután elhallgatott és hosszan, elgondolkodva szemlélt egy tőlünk nem messze ülő amerikai csoportot, akik azon vitatkoztak, hogy a nők Angliában vannak-e jobban öltözve, vagy őnáluk?

Majd hirtelen felém fordult, és a következőket mondta:

„Kedves és fölöttébb tisztelt doktor! Mióta önnel megismerkedtem, meggyőződhettem arról, hogy ön egy nagyon tanult sőt, rendkívül művelt ember.

„Talán volna oly kedves megosztani velem véleményét, hogy segítsen egy probléma megoldásában, mely az utóbbi években szüntelenül felkelti érdeklődésemet és megzavarja gondolataimat azokban a percekben, amikor aránylag józan vagyok.

„Nem tudom megérteni, hogy mióta itt Európában élek, ahol az emberek azon vallást gyakorolják, melynek követői az emberiség majdhogynem felét képzik, mégsem találkoztam egyetlen jó szokással sem a közönséges életükben, mikor nálunk, a muzulmán vallás követőinél, olyan sok nagyszerű szokás létezik!

„Mi az, ami nincs rendjén? Mi ennek az oka? Lehetséges-e az, hogy eme nagy vallás megalapítói egyetlen értelmes szabályt sem hagytak volna a híveik közönséges élete számára?"

Márpedig gyermekem, mivel ismeretségünk .során ez a fiatal perzsa elnyerte rokonszenvemet, nem utasíthattam el a kérelmét; így elhatároztam, hogy adok neki valamilyen magyarázatot, de természetesen olyan formában, hogy sejtelme se lehessen arról, hogy én ki vagyok, és milyen az igazi természetem.

így válaszoltam neki:

„Azt mondja, hogy a vallás, melyhez az emberiség fele tartozik - ezalatt valószínűleg a „keresztény vallást" érti -nem foglal magába olyan jó szokásokat, mint a maguk muzulmán vallása?

„Hogy lehet ez? Épp ellenkezőleg! E vallás az összes többi ma létezőnél sokkal több jó szokást hozott be: a régi kor egyetlen vallási tanítása sem adott annyi kitűnő szabályt a közönséges mindennapi életre, mint az, melyre a „keresztény vallást" alapították.

„Viszont az, hogy eme nagy vallás hívei, főleg azok, akiket a középkorban „Egyházatyáknak" hívtak, körülbelül úgy bántak el ezzel a tanítással, mint Kékszakáll a feleségeivel -vagyis addig kínozták, míg egész bája és szépsége el nem tűnt - az egy más lapra tartozik.

„Tudnia kell, hogy általában az összes ma még létező nagy és hiteles vallást - melyeket, mint a történelem bizonyítja, olyan emberek alapítottak, akik a tiszta értelmük

tökéletesítését tekintve ugyanazt a fokot érték el - mindig ugyanazokra az igazságokra alapozták.

„Az egyetlen különbség e vallások között az úgynevezett „szertartásaik" bizonyos részleteinek betartására vonatkozó meghatározott rendszabályokban rejlik. És ez a különbség abból a módszerbó'l ered, hogy a nagy vallásalapítók ezeket a rendszabályokat szándékosan a kor embere szellemi szintjének fejlettségéhez igazították.

„Mindazon új tan gyökerénél, amelyekre egy vallást alapoztak, mindig megtalálhatók korábbi vallásokból származó, az emberek életében már jól megrögzó'dött dogmák.

„így teljesen beigazolódik a legrégebbi idó'kbó'l hozzánk eljutott szentencia: „Nem lehet semmi új a Hold alatt".

„Minden vallási tanításban, mint éppen mondtam, az egyetlen újdonság a kis részletekben rejlik, melyeket az alapítók szándékosan iktatnak be, hogy tanaikat koruk embere szellemi szintjének fejlettségi fokához igazítsák.

„így az a tanítás, melyen a keresztény vallás alapul, majdnem egészében egy korábbi nagy tanra épült, melyet ma judaizmusnak neveznek, és melynek annak idején is számos hívője volt.

„A keresztény vallás nagy alapítói, akik a judaizmus tanát vették alapul, annak csak néhány külső" részletét módosították, hogy azt „Jézus Krisztus kortársainak" szellemi szintjéhez igazítsák, és valóban gondoskodtak benne mindenró'l, ami az emberek jólétéhez igazán szükséges.

„Gondoskodtak benne úgy a lélek mind a test szükségleteiről, s még a békés és boldog léthez szükséges előírásokat is megadták. Mindezt egy mindaddig páratlan bölcsességgel tették, hogy e vallás még a távoli korok emberének is alkalmas legyen.

„Ha ezt a vallást nem rontották volna el, még talán megfelelne a kortárs lényeknek is, akiket különben a mi Mullah Nasszr Éddinünk így határoz meg: „Csak akkor fog hunyorí-tani egyet, ha gerendával döfsz a szemébe".

„Az új, külön a közönséges életre vonatkozó előírásokkal együtt, melyek Jézus Krisztus kortársai szükségleteinek feleltek meg, e keresztény vallásba eredetileg belekerült rengeteg, a zsidó vallás hívőiben már létező és életében már jól megrögződött remek szokás.

„Még a maguk jó szokásai is, mint a „szúniát", vagy a „kö-rülmetélés", melyeket a mohamedán vallás a zsidó vallástól vett át, megvoltak az eredeti keresztény vallásban is. Kezdetben kötelezőek voltak és minden hívő pontosan végre is hajtotta azokat; csak később történt, nem is tudni miért, hogy hirtelen teljesen eltűntek ebből a vallásból.

„Ha úgy kívánja kedves fiatal barátom, részletesen elmesélem a szúniát szokásának történetét megjelenésétől fogva, és meg fogja érteni, hogy a zsidó vallás miért tartalmazott egy ilyen, az emberek egészségére és normális életére oly jó hatással bíró szokást, és mivel ez a vallás szolgált a keresztény vallás alapjául, hogyan vált elkerülhetetlenné, hogy e szokást a hívek közönséges életfolyamatába bevezessék.

„Ezt a maguk által „szúniátnak" nevezett szokást nagy Mózes hozta létre és vezette be a zsidó vallásba.

„Azt pedig, hogy a zsidó nép vallásába miért vezették be, egy ősi kaldeus kéziratban fedeztem fel.

„Ebben a kéziratban az állt, hogy abban az időben, mikor nagy Mózes a zsidó népet Egyiptomból Kánaánba vezette, egy nap észrevette, hogy e Fentről rábízott nép gyermekei és ifjaí körében nagyon elterjedőben van egy akkor „murdurtennek" nevezett betegség, amit kortársaink „onáni-ának" hívnak.

„Továbbá ez a kézirat azt is elmondta, hogy nagy Mózest ez fölöttébb nyugtalanította, és alapos megfigyelésbe fogott, hogy rá tudjon jönni e baj eredetére, és gyökeresen ki tudja irtani.

„Később ez a kutatás vezette ezt a példátlan bölcset egy *„Tukha tessz nalul pan"* című könyv megírására, ami a modern nyelven ezt jelenti: „Megfontolásaim kvintesszenciája".

„Történetesen e rendkívüli könyv tartalmáról is tudomást szereztem.

„A „murdurten" betegségről szóló magyarázatok elején többek között az állt, hogy a Nagy Természet az emberek szervezetét egy olyan tökéletességre vitte, hogy minden szerv el van látva védő eszközökkel az összes kívülről jövő eshetőséggel szemben, s ennek következtében, ha az embereknél

bizonyos szervek helytelenül működnek, az általuk abnormálisán megalapozott köznapi életkörülmények következményeként mindig őket magukat kell hibáztatnunk.

„Ami pedig a gyermekeknél a murdurten betegség eredetét illeti, eme páratlan könyv hatodik fejezetének tizenegyedik versszakában az áll, hogy a gyerekek ezt a következő okokból kapják meg:

„Az emberi szervezet által kialakított, és szüntelenül selejtként kivetett, jól meghatározott anyagok között van egy, amely a „kulnábó" nevet viseli.

„Ez az anyag, mely a lények szervezetben általában más, a nemi szerveik működéséhez szükséges anyagok semlegesítésére szolgál, nem sokkal a lény megjelenése után, vagyis már gyermekkorában, és nemétől függetlenül alakul ki és vesz részt eme szervek működésében.

„A Nagy Természet úgy rendezte el, hogy ennek az anyagnak haszontalanná vált maradékát a szervezet kiüríti, fiúknál a „tulkhtotinó" és a „szanuonió", lányoknál pedig a „kartotakhni dombok" közötti helyen.

„Amit ez a páratlan könyv „tulkhtotinónak" és a „szanuoniónak" hív, az a „pénisz" ama részeinek felel meg, melyeknek a kortárs orvostudomány a „makk" és a „fityma" nevet adta, és melyek fiúknál a nemi szerv végén vannak. A „kartotakhni dombok" pedig lányoknál a „csiklót" fedik, és a „labia majores" és „labia minores", vagyis a „kis és nagy szeméremajak" nevet viselik.

„A „kulnábó" anyagnak a kortárs orvostudományban nincs neve, mert az számára, mint független anyag, teljesen ismeretlen.

„A modern orvostudomány csak az anyagok azon halmazát ismeri, mely többek között a „kulnábó" anyagot is tartalmazza.

„Ezt a halmazt, amit „fitymafaggyúnak" nevez, teljesen heterogén anyagok alkotják, melyeket különféle „mirigyek" választanak ki, amelyeknek semmi közük sincs egymáshoz, mint a „hájmirigyek", a „Bartholin" mirigyek, a „Cooper" mirigyek, a „Nolniolni" mirigyek, és mások.

„Eme anyagok maradványai kiválasztásának és elpárolog-tatásának a Nagy Természet előrelátása folytán a szervezet ezen részén kellene létrejönnie, mindenféle véletlenszerű érintkezéseknek, valamint különféle légköri mozgásoknak köszönhetően.

„Azonban a Természet által előre nem látott öltözetek, melyeket az emberek ruházkodásukra találtak ki, megakadályozták az említett tényezők szabad működését a kiválasztás és elpárologtatás folyamatában, ami több következményt vont maga után: ez a „kulnábó" hosszasan ezen a helyen maradva szivárgást vált ki, mely kedvező közeget képez a levegőben vagy a gyermekkel közvetlen kapcsolatban álló ösz-szes tárgy „szubjektív körében" lévő mikrobák megsokszorozódására, és ez a megsokszorozodasi folyamat a gyermekek szervezetének ezen a részén „viszketést" vált ki.

„Ez a viszketés először önkéntelenül dörzsölésre és vaka-ródzásra kényszeríti a gyermekeket.

„Márpedig, mivel a szervezet ezen részein koncentrálódik az összes idegvégződés, melyeket a Nagy Természet az elmuárnó szent folyamatának véghezvitelére szükséges különös, a felnőtteknél rendszerint a közösülés vége felé megjelenő érzékelés céljára alkotott meg, a dörzsölés vagy vakarás egy bizonyos kellemes érzékelést ad nekik - főleg azokban az időszakokban, amikor a Nagy Természet előrelátásának köszönhetően a gyermekek szerveiben a jövendő nemi működés előkészítési folyamata játszódik le. Ettől kezdve ösztönösen érezve, hogy ez a cselekedet ilyen kellemes érzetet vált ki, saját kezdeményezésükből kezdik ezeket a helyeket dörzsölni, még akkor is, ha nem viszket, így a Földön a kis murdurtenisták sora rohamosan növekszik.

„Azokat az intézkedéseket pedig, melyeket nagy Mózes e baj gyökeres kiirtására hozott, nem a híres és páratlan *„Tukha tessz nalul pan"* című könyv alapján ismertem meg, hanem egy nagyon régi papirusz révén.

„Eme papirusz tartalmából világosan kitűnt, hogy nagy Mózes a *„Tukha tessz nalul pan"* könyvében leírt ideáit azáltal vitte gyakorlatba, hogy népének két vallási rítust alkotott, az egyiket, melyet „szikt ner tsorn-nak", és a másikat, amelyet „tziel putz kann-nak" hívnak.

„A szent „szikt ner tsornt" külön a fiúk, és a szent „tziel putz kannt" a lányok számára hozták létre, és a

gyakorlásuk kötelező volt.

„A „szikt ner tsorn" rítusa például a „szúniát-tal" egyezett meg; fiúknál az úgynevezett „vojiano" vagy „nyelvfék" felvágásában nyilvánult meg, ami a nemi szerv végét az azt fedő

bőrtől vagy „fitymától" tette szabaddá, megadva neki a visz-szacsúszási lehetőséget.

"Mint azt a régi időkből hozzánk eljutott információk bizonyítják - egyébként józan eszünk is - nagy Mózes, aki, mint azt egy másik forrásból megtudtuk, szaktekintély volt az orvostudományokban, ezzel az operációval azt akarta elérni, hogy az e helyen összegyűlt anyagok összessége mindenféle véletlenszerű érintkezések következtében magától, mechanikusan távolodjon el, és így ezt a káros viszketést ne váltsa ki.

„Nagy Mózes tudását az orvostudomány terén számos történelmi forrás bizonyítja; ezek egyértelműen arról tanúskodnak, hogy tudását azoknak a főpapoknak köszönheti, akiknek tanítványa volt egyiptomi tartózkodása alatt, és akikhez e tudomány az Atlantisz kontinensről származó őseiktől jutott el, a Föld eme első és utolsó igazi tudósaitól, az Akhldann társaság tagjaitól.

„Nagy Mózes által létrehozott szokások jótevő eredményei még ma is láthatóak.

„Például ami a körülmetélés szokását illeti, én magam, aki kitűnő diagnoszta vagyok, és szempillantás alatt fel tudom ismerni egy ember arcáról, hogy a szervezete milyen diszharmóniától szenved, kétségtelenül állíthatom, hogy ez az „onániának" nevezett szörnyű gyermekbetegség szinte egyáltalán nem létezik azon gyermekeknél, akiken ezt a rítust végrehajtották, és ugyanakkor az olyan szülők gyermekei, akik ezt a szokást nem gyakorolják, szinte mindnyájan ki vannak téve a betegségnek.

„Vannak egyesek, akik e rítust nem végezték el, s mégis elkerülik az onániát; de az ilyen kivételes esetekben a szó teljes értelmében vett művelt szülők gyermekeiről van szó, akik megértették, hogy egy normális gondolkodás jövendő lehetősége gyermekeiknél kizárólag attól függ, hogy e betegségnek gyermekkorukban áldozatul esnek-e vagy sem.

„Ezek a művelt szülők nagyon jól tudják, hogy ha fiaik vagy lányaik a felnőtt kor elérése előtt idegrendszerükben akár csak egyszer is megtapasztalják az úgynevezett „uamonuanossi folyamat" orgazmus érzetét, akkor felnőtt korukban normális gondolkodásra soha többé nem lesznek

képesek, így ezek a szülők mindig elsőrendű és fő kötelességüknek tekintik, hogy gyermekeiket így neveljék fel.

„A legtöbb jelenlegi szülővel ellentétben ők nem úgy ítélik, hogy gyermekeik nevelése abból áll, hogy őket a lehető legtöbb „murdurteni pszichopata" költő verseinek kívülről megtanulására kényszerítsék, vagy hogy megtanítsák nekik, hogyan kell ismerőseik és barátaik előtt udvariasan „hajbókolni" - mert, a jelenkori emberek fogalmai szerint sajnos az egész nevelés csak az ilyen „képességek" elérésére irányul.

„így tehát kedves, nagyon züllött ám nagyon szimpatikus fiatalember...

„Nagy Mózes e két rítust hozta létre és vezette be a zsidó nép hétköznapi életébe a ruházkodás káros találmányának ellensúlyozására, ami miatt lettek lerombolva azok a tényezők, melyekkel a Természet eme szerveket az általuk kiválasztott anyagok káros hatásától megóvta, és azokat nemzedékről nemzedékre továbbadták, úgy a zsidó vallás hívői, mint más népek, akik azt szinte minden változtatás nélkül átvették. És csak nagy Salamon halála után történt, hogy még a zsidó vallás követői is abbahagyták a „tziel putz kann" rítust, és csak a „szikt ner tsorn" rítusát folytatták tovább automatikusan, és az még e faj kortárs képviselőihez is eljutott.

„Ez, mint a régi zsidók sok más szokása a keresztény vallásba is belekerült; annak hívői először lelkiismeretesen alkalmazták közönséges életükben, de nemsokára eltűnt ebből az új vallásból, és még azt is elfelejtették, hogy valaha létezett.

„Igen... minden bizonnyal kedves barátom, ha az isteni Jézus Krisztus tanítását eredeti formájában

hűen betartották volna, a vallás, aminek alapjául szolgált, és amelyet példátlan bölcsességgel építettek fel, az összes létező és még az összes jövendő vallás közül is a legjobb lehetett volna.

„Visszatérve a muzulmán vallásra, a többnejűség szokásán kívül nincs benne semmi, amit a zsidó vagy a keresztény tanításban meg ne lehetne találni.

„A többnejűség szokását, melyet a híres arab tudós Naulan-el-Aoul tudományos következtetései alapján létesítettek, az emberek mindennapi életébe a keresztény vallás megalapítása után vezették be.

„A maguk vallása sokkal később jelent meg. Megalapítói szándékosan egy sokkal tömörebb formát adtak neki, mivel a hangsúlyt a mindennapi élet bizonyos szokásaira szándékozták fektetni.

„Ezt két, abban a korban nyilvánvalóvá vált tény okozta: a keresztény vallás hanyatlása, valamint a kortárs lényeknél a „kontemplációs" képesség szembeszökő' eltűnése, mely az egyetlen olyan állapot, amiben az igazi vallási tanításokban feltüntetett igazságokat meg lehet érteni.

„Amikor mindez a tudomásukra jutott, a muzulmán vallás nagy alkotói elhatározták, hogy egyrészt leegyszerűsítik a tanítást magát, másrészt a hangsúlyt bizonyos szokásokra fektetik, hogy ezen új vallás híveinek hétköznapi élete - akik a kontemplációs képességet, és következésképp az igazságok tudatos megértésének lehetőségét már elvesztették -, legalábbis mechanikusan, többé-kevésbé elviselhető módon tudjon lezajlani.

„Akkor vezették be és adtak különös fontosságot a szúniát, az abdeszt és a többnejűség szokásának, melyek jó hatását még ma is észlelhetjük.

„Például, ahogy nagyon helyesen maga is észrevette, a körülmetélésnek és az öblítésnek köszönhetően e vallás hívőinél az „onániával" és bizonyos nemi betegségekkel ritkán találkozunk. Másrészt a többnejűségnek köszönhetően a családi élet náluk egy kölcsönös „pszicho-szerves gondoskodásra" támaszkodik, amely a keresztény vallás kortárs híveinél szinte egyáltalán nem létezik.

„A nagy keresztény vallásalapítók által a híveik életbe, a boldog létezéshez szükséges egészség és erkölcsi alap megőrzésére bevezetett összes szokásból semmi sem maradt meg, hacsak nem az időszakos böjt, vagyis az a szokás, hogy az év bizonyos szakaszaiban egyes ételek fogyasztásától tartózkodnak.

„Különben még ez az utolsóként túlélő, jótékony szokás is vagy teljesen eltűnik e vallás híveinek hétköznapi életéből, vagy évről évre jobban elrontják, mivel a böjtölők már egyáltalán nem nyerik el általa azt a hasznot, amiért bevezették.

„A böjt folyamatában beállt változások a legjellegzetesebbek, és remek példaként szolgálnak annak megértésére,

ahogy a keresztény vallás jó szokásait az idő során apránként módosították, míg végül is egészen megszűntek létezni.

„Arra, hogy ezt a böjtöt manapság hogyan tartják be, remek például szolgálhatnak az „orosz ortodox keresztények".

„Ezek az orosz ortodox keresztények vallásukat teljes egészében a görög ortodoxoktól vették át, akik a többi keresztény szokással együtt a „böjtölést" is továbbadták nekik.

„Az orosz ortodoxok milliói napjainkban továbbra is „szigorúan betartják az előírás szerinti böjtöt", pontosan úgy, ahogy azt az „ortodox kódex" elrendeli.

„Ahogy azonban ők böjtölnek, az ellenállhatatlanul a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk egyik szentenciáját idézi fel, aki ilyen esetben ezt mondja: „Mit számít, hogy úgy énekelek, mint egy szamár mindaddig, míg fülemülének hívnak".

„Ugyanígy van az orosz ortodox keresztények böjtjével, feltéve, hogy kereszténynek hívják őket, és főleg ortodoxnak; mit számít az, hogy a böjttől semmilyen sokkot sem kapnak?

„Mint már mondtam, ezek az orosz ortodox keresztények még nagyon szigorúan betartják a böjt időszakát és napjait, az említett kódex szerint.

„Viszont, hogy mit szabad vagy mit nem szabad e böjt alatt enni? Hát ebben a „virágcserépben" van az

egykori Vilmos császár göndör kutyájának bal lába eltemetve.

„Remekül meg fogja érteni, miként böjtölnek manapság, ha elismétlem az egyik ilyen igazi ortodox kereszténynek nemrég Oroszországban hozzám intézett szavait.

„Üzleti ügyben találkoztam vele, valamelyest összebarátkoztunk, és gyakran ellátogattam *hozzá.*

„Környezetében jó kereszténynek és „patriarkális családapának" tartották. Az „Öreg Hívők" szektájához tartozott.

„Az „Öreg Hívők" azok az ortodox keresztények, akiknek ősei több évszázaddal ezelőtt megtagadták alávetni magukat valamely „hatóság" által kitalált új szabályoknak, és akik hűek maradtak az előző, szintén valamely „hatóság" által csak egy-két évszázaddal a szóban forgó egyházszakadás előtt kitalált szabályokhoz.

„Egyszer, amikor több, szintén ortodox keresztény orosz-szál együtt nála vacsoráztam, ez a tiszteletre méltó Öreg Hívő hozzám fordult és ezt mondta:

„Mohát! Drága öregem!"

„Meg kell mondanom, hogy e közösség lényeinél szokásba jött a második pohár igazi orosz vodka után barátaikat különféle beceneveken szólítani, mint „drága Csöpikém", vagy „potrohos gyönyörűségem", vagy „aranyos kis barna köcsögöm", és így tovább....

„így tehát ez a tiszteletre méltó „igazi" ortodox keresztény orosz, aki „Drága öregem" címmel illetett, ezt mondta nekem:

„Oda se neki, drága öregem, nemsokára itt a Nagyböjt... majd akkor jól belakomázunk igazi orosz fogásokkal!

„Az igazat megvallva a „húsevő" időszakban nálunk, Oroszországban majdnem mindig ugyanazt eszi az ember.

„De egy böjt, és különösen a Nagyböjt alatt... akkor aztán egész másképp áll a dolog!

„Nincs olyan nap, hogy ne adódna valami ízletes eledel. „Tudod mit? Drága öregem!

„Múltkor ezzel kapcsolatban egy rendkívüli „felfedezést" tettem.

„Ez ezerszer túltesz ama eredeti öreg különc Kopernikusz felfedezésén, aki egy nap, amikor túl sokat ivott lefeküdt a földre, és tisztán érezni vélte, hogy a Föld forog. „Háá! A csodálatos találmány!

„Ilyet, akár csupán Anyácskánkban, Moszkvában is mindennap százezrével csinálnak!

„Nem!... Az én találmányom egy igazi, aminek van értelme és a legnagyobb mértékben tanulságos.

„Feltaláltam, hogy mind a mai napig teljesen idióták és megrögzött bolondok voltunk, hogy azt hittük, sőt meg is voltunk győződve róla, hogy mikor a Nagyböjt alatt olyan sok változatos és ízes ételt látunk, akkor azt szakácsaink konyhaművészetének köszönhetjük.

„Hozzátartozóim számára igazán áldott napon, amikor méltóvá váltam ezt az igazságot megérteni, a mi páratlan Dunjasánknak végre sikerült a vajastészta második rétegét is elkészítenie, mely a „mennyhalmájas rombuszhalleves" elengedhetetlen tartozéka. Azon a napon teljes lényemből megértettem miben hibáztunk.

„Először én magam értettem meg, azután bebizonyítottam az egész háznépemnek, hogy ha mi böjt alatt annyi kü-

lönféle ízletes ételt eszünk, azt csakis a mi áldott és dicső halainknak köszönhetjük.

„A böjt idején, különösen Nagyböjtben, otthonainkat gyakori látogatásaikkal örvendeztetik meg:

Méltóságos Tokhalak Tiszteletreméltó Recsegek Dicső Nyelvhalak Felejthetetlen
Rombuszhalak Salamonhal Őfenségék Énekes Compók Szoborszerű Makrélák
Hirtelenharagú Csukák Mindig komoly Pontyok Fickándozó Pisztrángok
Gyönyörű Tőkehalak Büszke Heringek Érdemes Dévérkeszegek és az összes
többi Jótevőnk, és az összes többi Pártfogónk.

„Ezen jót és örömöt okozó adományoknak már akár a nevét hallani is a legnagyobb isteni ajándék számunkra.

„Nevük nemcsak egy név, hanem valóságos dallam.

„Lehet-e egyáltalán a Beethoven-ek, a Chopin-ek, vagy hozzájuk hasonló henyélők által kitalált zene harmóniáját ezen áldott halak neveinek hangzataival összehasonlítani?

„Ezen dicső teremtmények neveit hallva mindig az üdvösség érzelme hatol belénk, és terjed szét az ereinkben és idegeinkben.

„Ó! Áldott halak! Teremtőnk első alkotásai! Legyetek irgalommal hozzánk, és tartsatok meg bennünket a húsevő napokban is! Ámen!"

„Ezen ima után a mi tiszteletre méltó ortodox keresztény oroszunk lehajtott egy jókora pohár tiszta vodkát, majd gyengéden szemlélni kezdte a mellette álló „Vénusz és Psziché" szobrocskát.

„És ez valóban igaz, barátom, minden ortodox keresztény orosz többé-kevésbé ugyanígy áll hozzá a böjthöz.

„E keresztény böjtök során, melyeket az ortodox görögöktől vettek át, mindannyian halhúst esznek.

„Ez nem számít nekik „bűnnek", és mint „böjti ételből", annyit esznek belőle amennyi csak beléjük fér.

„Én egy valamit nem tudok megérteni: honnan vették ezek a szerencsétlen orosz ortodoxok azt, hogy a keresztény böjtök, s főleg a Nagyböjt folyamán szabad halhúst fogyasztani?

„Azért érthetetlen ez számomra, mert azok a keresztény ortodoxok, akiktől ezt a szokást átvették, vagyis a görögök, a böjt alatt sohasem ettek halhúst.

„Még a mai időkben is, Nagyböjtben a görögök, az ortodox egyház szabályzatának megfelelően, csak egyszer esznek halat, hogy az isteni Jézus Krisztus életének egyik napját megünnepeljék.

„Egy olyan böjt, melynek során halhúst fogyasztanak, nemcsak hogy egészen haszontalan a böjtölőnek, hanem még teljesen ellentétben is áll azzal, amit az Isteni Mester Jézus Krisztus tanítani akart, valamint azzal a céllal is, amire a keresztény vallás alapítói e szokást bevezették.

„Hogy alátámasszam, amit éppen mondtam, idézni fogom, kedves fiatal barátom, amit egyszer egy ősi „zsidó-esz-szén" kéziratban a keresztény böjtről olvastam.

„Ebben az ősi „zsidó-esszén" kéziratban az állt, hogy ezt a Jézus Krisztus tanításának követői számára bevezetett szokást, vagyis hogy az év bizonyos szakaszaiban böjtölni kell, jóval az ő halála után, a keresztény időszámítás 214-ik évében vezették be.

„A böjt szokását a keresztény vallásban a titkos „Kelnuki" Nagy Zsinat szentesítette és vezette be.

„Ezt a titkos Kelnuki zsinatot, melyen e még új tanítás összes hívője részt vett, a Holt tenger partján, Kelnuk vidékén tartották meg. Innen ered a „Kelnuki Zsinat" elnevezés, amit azután a keresztény vallástörténetben viselt.

„Azért tartották mindezt titokban, mert abban a korban Krisztus tanításának követőit a hatalombirtoklók kegyetlenül üldözték.

„Márpedig a hatalombirtoklók azért üldözték őket, mert nagyon féltek attól, hogy ha mindenki elkezdene e szerint a vallás szerint élni - és még ha ők maguk ezáltal szintén jobb

életet élhetnének is - saját hatalmuk másokkal éreztetésének minden lehetőségét elvesztenék, és így meg lennének fosztva azon impulzusok kielégítésétől, amelyekkel „önsze-retétnek" nevezett belső istenüket csiklandozzák.

„így tehát e „Kelnuki Zsinat" során vezették be először azt a szokást, mely szerint Krisztus tanításának hívői bizonyos napokon különféle táplálékoktól tartózkodnak.

„Ezen intézmény indító oka egy vita volt, mely a „Kelnuki Zsinaton" két akkor hírneves tudós, a

nagy „Khertunánó" és „Veguendiadi" görög filozófus között támadt.

„A nagy „Khertunánó a Vörös-tenger partjain élő összes hívőt képviselte, míg a görög filozófus Veguendiadi az összes görögországi hívőt.

„Veguendiadi filozófus csak saját hazájában volt ismert tanításáról, míg Khertunánó az egész Földön híres volt. Őt tartották a legnagyobb tekintélynek az ember belső elrendezésének törvényeit illetően; továbbá az „alkímia" tudományának is nagy szakértője volt - melynek természetesen semmi köze sem volt ahhoz a „tudományhoz", amit a kortárs emberek ugyanezzel a névvel illetnek.

„A híres vita a nagy Khertunánó és Veguendiadi között a következő körülmények között támadt:

„Úgy tűnik, Veguendiadi filozófus két teljes napon át igyekezett kifejteni és bebizonyítani azt, hogy Jézus Krisztus tanításának összes követői között elengedhetetlen volt elterjeszteni azt a fogalmat, hogy súlyos bűn állatokat azért megölni, hogy húsukból táplálkozzanak, annál is inkább, mivel a hús az egészségre nagyon ártalmas - és így tovább.

„Veguendiadi filozófus után több más képviselő lépett a szószékre, hogy teóriája mellett vagy ellene szóljon.

„Végül is, szerény méltósággal, a nagy Khertunánó lassan fellépett a szószékre és az ő sajátos nyugodt és világos hangnemében beszélni kezdett.

„A kézirat szövege alapján a következőket mondta:

„A magam részéről teljes mértékben egyetértek az összes érvvel és bizonyítékkal, melyeket Veguendiadi filozófus, testvérünk Jézus Krisztusban itt felhozott."

„Még azt is hozzátenném következtetéseihez, hogy az emberi aljasság tetőfoka más életet elpusztítani azért, hogy az ember saját gyomrát megtömje."

„Ha ezzel a kérdéssel sok éven át nem foglalkoztam volna, és nem jutottam volna egészen más következtetésekre, akkor mindazok után, amit testvérünk Jézus Krisztusban, Veguendiadi most mondott, egy pillanatig sem haboznék, hogy önöket arra sürgessem és buzdítsam, ne halasszák holnapra városaikba és falvaikba visszatérni, és ott úton-útfélen hangosan hirdetni: .Álljanak meg! Emberek! Hagyják abba a húsevést! Ez a szokás Isten minden parancsával ellentétes, és összes betegségüket is ez okozza"."

„Mégis, mint látják, nem ezt teszem. Márpedig azért nem, mert hosszú és kitartó kutatásaim e téren, mint éppen mondtam, egészen más következtetésekre vezettek."

„Jelen pillanatban csak annyit mondhatok önöknek, hogy a Földön sohasem fog megtörténni az, hogy mindenki ugyanazon vallást gyakorolja. A mi keresztény vallásunkon kívül, mindig lesznek más vallások, és nem lehetünk biztosak benne, hogy azok hívői is tartózkodni fognak a húsevéstől."

„Márpedig ha mi most nem lehetünk biztosak abban, hogy egy szép nap minden ember a Földön beszünteti a húsevést, akkor nekünk most e szokást illetően más, hatékonyabb eszközökhöz kell folyamodnunk; valóban, ha bizonyos emberek esznek húst, mások pedig nem, ez utóbbiak, a gyakorlatban végbevitt kísérleteim alapján, a létező legborzalmasabb bajoknak lesznek kitéve."

„Részletes kísérleteim kimutatták, hogy például azoknál az embereknél, akik a húsevéstől tartózkodnak, és mégis húsevők között élnek, megszűnik az úgynevezett „akaraterő" kialakulása."

„Kísérleteim azt is kimutatták, hogy ámbár a nem húsevők testi egészsége feljavul, de amikor húsevőkkel keveredve élnek, pszichikai állapotuk elkerülhetetlenül rosszabbodik - még akkor is, ha a szervezetük állapota tovább javul."

„Következésképp csak akkor van reményük jó eredményt elérni, ha teljes elszigeteltségben élnek."

„Ami pedig azokat illeti, akik állandóan fogyasztanak húst, vagy az „eknokh" nevű elemet tartalmazó táplálékokat, habár szervezetük állapota változatlannak tűnik, azzal ellentétben pszichizmusuknak - és elsősorban fő jellemvonásuk-

nak, melyet néha az általános „karakter" szóval illetnek -pozitív és erkölcsi tulajdonságai apránként

elromlanak, míg végül felismerhetetlenné válnak."

„Meg kell mondanom önöknek, hogy mindezeket a következtetéseket egy többéves kísérletsorozat alapján vontam le, két bőkezű és humánus embernek köszönhetően; a gazdag Allah-Ek-Linokha pásztornak, aki pénzével segített, és a mindnyájunk által becsült tudósnak, El-Kuna-Nasszának, aki az általa kitalált „arosztodosszokh" nevű készüléket adta kölcsön."

"E kiváló készülék révén hosszú éveken át minden nap nyilván tudtam tartani több ezer ember szervezetének állapotát, akik, a jó Allah-Ek-Linokha pásztor költségén, e kísérletnek megfelelő körülmények között éltek."

„Sokszorozza meg nyájait a Teremtőnk."

„így tehát ezen gyakorlati kutatásaimnak köszönhetően teljesen meggyőződtem arról, hogy ha az emberek tovább folytatják a húsevést, annak nagyon káros következményei lesznek, másrészt, ha közülük csak egyesek hagyják abba, abból sem fakadna semmi jó. Attól kezdve teljesen ennek a problémának szenteltem magam: mit lehetne mégis e téren tenni az emberek többségénekjövendőjóléte céljából?"

„Először is kategorikusan meggyőződtem két dologról:"

„Az első: az emberek már évszázadok óta olyannyira hozzászoktak a húsevéshez, hogy gyenge akaratukkal sohasem lennének képesek maguktól lemondani róla, és e bűnös hajlamtól megszabadulni; a második: még ha az emberek el is határoznák, hogy lemondanak a húsevésró'l, még ha egy ideig be is tartanák a szavukat, és le is szoknának róla, sohasem lennének képesek olyan sokáig megvonni maguktól, hogy meg is undorodjanak tőle. Éspedig azért nem, mert a Földön sohasem lesz ugyanaz a vallása minden embernek és sohasem fognak egyetlen birodalmat alkotni, és ilyen körülmények nélkül nem létezhet semmi más formája egy olyan ösztönző, tiltó, büntető, vagy kényszerítő erejű befolyásnak, amely egyformán tudna hatni az emberekre, és aminek köszönhetően az irigység, vagy valamilyen mágneses befolyás által könnyen sarkallt emberek képesek lennének elhatározásukat végrehajtani."

„Eme két, számomra oly vitathatatlan következtetés ellenére, ezúttal saját kutatásaim alapján, újra kitartóan nekiálltam kiutat keresni ebből az elszomorító helyzetből, melybe az emberek jutottak."

„És mindezeket a kutatásokat ezúttal is csak Allah-Ek-Linokha pásztor kifogyhatatlan gazdagsága, és a bölcs El-Kuna-Nassza meglepő készüléke segítségével tudtam nagyobb méretekben újrakezdeni."

„Ezek az új kutatások kimutatták, hogy habár az emberek pszichizmusa az „eknokh" anyag szervezetbe való állandó bevitele folytán általában rosszabbodik, ugyanakkor ezen anyag csak az év bizonyos időszakaiban volt különösen kártékony hatású."

„így tehát, testvéreim Jézus Krisztusban, mindazok alapján amit elmondtam, és főleg egy egész év folyamán napról napra sok emberen megismételt legutóbbi megfigyeléseimnek köszönhetően, melyek tisztán kimutatták, hogy az év bizonyos időszakaiban az eknokh anyag mérgező hatásának intenzitása megnőtt, most bizalommal ki tudom fejteni személyes véleményemet, hogy ha Jézus Krisztus tanításának hívői között elterjesztenék a szokást, hogy az év bizonyos meghatározott szakaszaiban tartózkodjanak azoktól a termékektől, amelyek összetételében az eknokh anyag vezető szerepet játszik, akkor ezt a szokást némi valószínűséggel be is tartanák és valóban hasznos is volna az emberek számára."

„Türelmes alkímiai vizsgálataim kimutatták, hogy az eknokh anyag kivétel nélkül minden szervezet kialakulásában részt vesz, bármilyen legyen is a közeg, amelyben él: a Föld felszínén, a mélyében, a vízben, vagy akár a levegőben."

„Ez az anyag ugyancsak jelen van mindenben, ami e szervezetek kialakulásához hozzájárul, például minden terhes nőstény „amnioni" folyadékjában, bármilyen fajtához tartozzon is, és olyan termékekben, mint a tej, a tojások, a kaviár, és így tovább."

„A nagy Khertunánó ideái a Kelnuani Zsinat résztvevőiben akkora meglepetést és zavart váltottak ki, hogy a felbolydulás miatt kénytelen volt beszédét félbeszakítani; le is mondott a folytatásról, és leszállt a szószékről.

„A kéziratban továbbiakban még az is állt, hogy e nap eredményeként a zsinat tagjai a nagy Khertunánó segítségével egyhangúlag elhatározták, hogy kijelölik az év azon szakaszait, melyek során az eknokh anyag a legkárosabb hatást gyakorolja az emberekre, és hogy Jézus Krisztus hívői között széleskörűen elterjesztik ezen időszakban a böjtölés szokását, vagyis az ekkor számukra oly káros eknokh anyagot tartalmazó termékektől való tartózkodást.

„így fejeződött be a „zsidó-esszén" kézirat.

„Mint látja, e szokás megalapítói azt akarták elérni, hogy a keresztény vallás hívői az év bizonyos időszakaiban tartózkodjanak az olyan termékektől, melyek ezt az egészségükre, és főleg a pszichizmusukra káros anyagot tartalmazzák.

„Ami pedig a szerencsétlen orosz ortodox keresztényeket illeti, bár e nagy vallás valódi hívőinek tartják magukat, és ők is böjtölnek, de halat mégis fogyasztanak, aminek szervezete a nagy Khertunánó kutatásai alapján tartalmazza az eknokh elemet, melynek káros hatása ellen vezették be ezt a bölcs és hasznos szokást."

Itt fejeződött be, gyermekem, a beszélgetésem ezzel a fiatal és szimpatikus perzsával.

- Ahogyan pedig a kortárs lények a bölcs őseiktől hozzájuk eljutott jótevő szokásokat tönkretették és megváltoztatták, arra a mi páratlan Mullah Nasszr Eddinünknek ismét van egy bölcs és odaülő szentenciája:

„Ej, ej! Emberek, emberek! Miért vagytok ti emberek? Ha nem emberek volnátok, talán intelligensebbek lennétek!"

A híres amerikai „Uncle Sam" kedvenc mondásával jól kifejezte ugyanezt az ideát. Azt mesélik, hogy amikor egy kicsit túl sok gint ivott, két pohár között Uncle Sam mindig ezt mondta:

„When nothing's right, only then, áll is right".

Ami engem illet, én egyszerűen ezt mondtam volna:

„Gonosz Hold!"

Mindenesetre gyermekem, el kell ismernünk, hogy bizonyos szokások, amelyek a legrégibb időkből jutottak el bolygód jelenkori lényeihez, rendkívül jó hatást gyakorolnak az ottani lények közönséges életére.

818
819

e„

kal na?"

éí év
••"lüLdDa** a
év bizony^ J *a te'*
jíövetkezta

„Eme két, számom nére, ezúttal tam az
, ------ j"[t>]iiaK.
„És mindezeket a u ^t ezúttal '5 csak Álla
az
fre való
Lmokba pásztor k i f o g g a z d a e s á ^ ' és a bö» Kuna-Nassza megle nagyobb méretekben ú
„Ezek az új kutatáso pszichizmusa az ,>eknQ« £mutat*
bevitele folytán általát "^fbbodlk u^ana kk
anyag csak az év bizor^n TM<aiban volt *ülö n°s
tekony hatású." °s idosz#^
„így tehát, testvéreim t- ^ísztusban i^azok al
Ján amit elmondtam, £* zus K^gész é

napra sok emberen me J°le? ^gutóbbl
nek köszönhetően, mely*metelt
zonyos időszakaib an a?*
intenzitása megnóV m
mélyes véleméfy hívói között elter jeszt; W ha meghatározott szakasza;? * SZo
mékektó-1, amelyek 0 szerepet játszik, akkor .tartanak és való ban
1 z '

részt vesz, ^ s z í n é n , a

amerikában

kéziratban továbbiakban még az is állt, hogy e nap jjményeként a zsinat tagjai a nagy Khertunánó segítségé-egyhangúlag elhatározták, hogy kijelölik az év azon szagait, melyek során az eknokh anyag a legkárosabb hatást (corolja az emberekre, és hogy Jézus Krisztus hívői között •ieskörűen elterjesztik ezen időszakban a böjtölés szoká-vagyis az ekkor számukra oly káros eknokh anyagot tarázó termékektől való tartózkodást. [így fejeződött be a „zsidó-esszén" kézirat.

lint látja, e szokás megalapítói azt akarták elérni, hogy ^resztény vallás hívői az év bizonyos időszakaiban tartóz-jjjanak az olyan termékektől, melyek ezt az egészségükre,

a pszichizmusukra káros anyagot tartalmazzák. li pedig a szerencsétlen orosz ortodox keresztényeket ffi, bár e nagy vallás valódi hívőinek tartják magukat, és ys böjtölnek, de halat mégis fogyasztanak, aminek szerve-a nagy Khertunánó kutatásai alapján tartalmazza az ,okh elemet, melynek káros hatása ellen vezették be ezt a és hasznos szokást."

fejeződött be, gyermekem, a beszélgetésem ezzel a fia-szimpatikus perzsával.

. Ahogyan pedig a kortárs lények a bölcs őseiktől hozzáeljutott jótevő szokásokat tönkretették és megváltoztat-

t^ arra a mi páratlan Mullah Nasszr Eddinünknek ismét egy bölcs és odaülő szentenciája:

i,£j, ej! Emberek, emberek! Miért vagytok ti emberek? Ha . emberek volnátok, talán intelligensebbek lennétek!" híres amerikai „Uncle Sam" kedvenc mondásával jól ki-

iZte ugyanezt az ideát. Azt mesélik, hogy amikor egy ki-túl sok gint ivott, két pohár között Uncle Sam mindig ezt

, hogy

akítani

beszé

székről.

nőstény „amnioni" lyad

zon 1S, és olyan termékekb^ ^

és így tovább." en, mint *a*

„A nagy Khertunánó id„ - -ni 7«ínat

ben akkora meglepeté,^ a ^ 5 k bolydulás miatt kénytelen J 2aVart V Sbes mondott a folytatás*„ és

1

tartod

a « ' ' le ís

f»,VVhen nothing's right, only then, áll is right". t Ami engem illet, én egyszerűen ezt mondtam volna: ^Gonosz Hold!"

*ÍMindenesetre gyermekem, el kell ismernünk, hogy bizo-s szokások, amelyek a legrégibb időkből jutottak el boly-jelenkori lényeihez, rendkívül jó hatást gyakorolnak az i lények közönséges életére.

Márpedig azért rendkívül jók, mert eme szokásokat olyan földi háromagyú lények hozták létre és vezették be az életfolyamatukba, akik értelmüket olyan magas fokra tökéletesítették, amelyet ma már sajnos senki sem tud elérni.

A kortárs ember-lények csak olyan szokásokat képesek létrehozni, melyek pszichizmusukat még jobban elrontják.

Például nemrég szokásba jött, hogy mindig és mindenhol a „fox-trot" nevű táncot táncolják.

Most ez a fox-trot mániává vált. Mindenütt, a nap és az éjszaka minden órájában ezt táncolják nemcsak a még alig kialakult fiatal lények, akik még megközelítő'leg sem váltak tudatossá életük jelentőségéró'l és céljáról, hanem sokan mások is, akiknek vonásai minden többé-kevésbé józan háromagyú lény számára világosan elárulják, hogy ami az életük időtartamát illeti, mint azt Mesterünk mondaná, „már mindkét lábuk a sírban van". Mindenesetre fox-trot tánc közben ezekben a lényekben pontosan ugyanaz a folyamat játszódik le, mint azon gyermekeknél, akik megkapták a nagy Mózes által „murturdennek" nevezett betegséget.

A nagy Mózes életének felét annak szentelte, hogy a gyermekeknél ezt a betegséget kiirtsa; felelős korú kortárs kedvenceid mondhatnánk szánt szándékkal újra életre keltik, és nemcsak a gyerekek, hanem a felnőttek, sőt még az öregek között is elterjesztik.

- Mint már mondtam, kortárs kedvenceidhez a régi időkből eljutott jótevő szokások közül az Ázsia kontinens különféle közösségeinek lényei még sokat gyakorolnak.

Ezek között vannak olyanok, amelyek külső megnyilvánulásukban első látásra az abszurditásig különösnek és barbárnak tűnnek. Pedig, ha bármelyik ilyen szokás valódi jelentését közelebbről és pártatlanul szemléljük, meglepve látjuk, hogy milyen ügyesen foglalták bele azokat az erkölcsi és higiénikus előnyöket, melyeket követőik jólétére szántak.

Vegyük például az egyik, látszatra legabszurdabb szokást, melyet a „koleni lursz"-oknak, vagy „koleni cigányoknak" nevezett ázsiai törzs tagjainál találunk, akik Perzsia és Afganisztán között élnek. Ez a szokás, melyet *a* többi ottani lény „cigány füstölésnek" nevez, bármilyen ostobának tűnjön is,

ugyanarra az eredményre vezet, mint az „öblítés", vagy abdest a Perzsáknál.

Ezt a cigánytörzset az összes többi között a legmocsko-sabbnak tartják a világon. És valóban olyan piszkosak, hogy ruháikban csak úgy hemzsegnek a „bolhának" nevezett férgek.

Az „önfüstölési" szertartás különben egyben eme férgek elpusztítására is szolgál.

Bár e törzs tagjai tényleg a lehető legmocskosabbak, mégsem kaptak meg soha egyetlen nemi betegséget sem sőt, nem is tudják, hogy ezek a betegségek egyáltalán léteznek, és nem is hallottak arról, hogy az ember ilyet elkaphat.

Véleményem szerint ez a védettség annak a szokásnak tudható be, amelyet a régi korok egy értelmes embere vezetett be kortársai jólétére, és amely azután nemzedékről nemzedékre tovább haladva, véletlenül eljutott a „koleni cigány" törzs eme szennyes lényeihez. Az „önfüstölés" rítusához minden cigány családnak van egy úgynevezett „ateshkainja", vagyis egy különleges támla nélküli széke, amelyet nagyon szentnek tekintenek. Az egész rítust e szent szék segítségével hajtják végre.

Minden cigány családnak ugyancsak van egy „tandúrja", vagyis egy Ázsiában igen gyakori, különleges formájú agyag gödre, mely tűzhelyként szolgál, melyben kenyeret is sütnek és ételeket is készítenek.

Ezekben a „tandúrokban" főleg „kiziákkal" tüzelnek; ezt a tüzelőt négylábú állatok trágyája alkotja.

A rítus így kezdődik:

Amikor a cigány család este hazajön, mindenki először leveti a ruháit és a tandúr fölött kirázza.

A tandúrban majdnem mindig meleg van, mivel a trágya lassan ég és a „kiziak" körül képződött hamu sokáig megtartja a tűzet.

Érdekes megjegyezni, hogy amikor a cigányok kirázzák a ruhájukat a „tandúrban" egy különösen érdekes jelenség játszódik le: a ruhákban hemzsegő bolhák leugranak, és a tűz-be esve szétpattannak, mielőtt elégnének. Márpedig eme szétpattanó, különféle méretű bolhák által adott hangok együttesen egy meglepő „zenei szimfóniát" komponálnak.

Néha a bolhák szétpattanása azt a benyomást kelti a hallgatóban, hogy több tucat géppisztoly ropog.

Miután ezek a tiszteletre méltó cigányok már kirázták nem kevésbé tiszteletre méltó ruházatukat, végrehajtják szent rituáléjukat.

Először is ünnepélyesen elhelyezik a család szent székét a tandúrba; azután a legidősebbtől a legfiatalabbig mindenki rááll a maga során.

A szent szék egy egyszerű, elég keskeny deszkából áll, melyre négy vasláb van erősítve; ez lehetővé teszi számukra a tandúrban állást anélkül, hogy a lábuk a forró hamuban lenne.

Amint a család egyik tagja helyet foglalt a tandúron, a többiek a szent énekeikbe kezdenek, és az illető, aki a széken áll miközben egy imát mond, térdeit meghajtva, lassan és méltóságteljesen lehajol és felemelkedik mindaddig, amíg nemi szerveit a tandúr melege egészen át nem hatja.

Az egyik kis törzsnél, a „tusszuli kurdoknál", akiket Transzkaukázusban az „Ararát" hegytől nem messze látogattam meg, van egy másik ehhez hasonló és első látásra ugyanilyen együgyű szokás.

Ez a törzs nem olyan piszkos, mint a „koleni cigányok"; ellenkezőleg, ezek a kurdok minden nap megfürdenek az „Arax" folyóban, és mivel legtöbbjük birkapásztor és a szabad levegőn él, ennek köszönhetően nemcsak hogy nagyon tiszták, hanem nincs is meg az a sajátságos szaguk, ami Ázsia eme részét benépesítő kis törzsek lényeinek lenni szokott.

A tusszuli kurdoknál minden családnak megvan a maga „szakliája", mely lakó- és vendégfogadó helyül szolgál, mivel e törzsben a különálló családok között a kölcsönös látogatás szokása nagyon kifejlődött.

így az is szokásba jött, hogy minden egyes „szaklia" bejáratának egyik sarkában legyen egy „szent mangál", egyfajta tűzhely, melyben állandóan faszén vagy kiziak parázslik. És minden mangál közelében egy „ktalnotznak" nevezett kis faláda csüng, egy bizonyos növény gyökereivel tele.

A füstölés rítusa abban áll, hogy mielőtt a szaklia fő helyiségébe menne, a család összes tagjának, és az összes vendégnek, minden nemi megkülönböztetés nélkül, be kell

lépnie a szentelt mangálba azért, hogy mint mondják, megtisztítsa magát azon rossz szellemek befolyásától, melyek a becsületes munkával foglalatoskodó embert mindig körülveszik.

Ez a „megtisztítás" a következőképpen zajlik:

Mindenkinek vennie kell a ládából egy pár gyökeret, amit a tűzre dob; azután a gyökér füstjével megfüstöli nemi szerveit.

Ha egy asszonyról van szó, egyszerűen a mangál felett állva szétterjeszti a szoknyáját; ha egy férfiről, ő leveti, vagy letolja a „sharovarjait" és ugyancsak a füst fölé áll.

Csak egy ilyen füstölés után szabad belépniük a fő helyiségbe, ellenkező esetben azt hiszik, hogy nemcsak a rossz szellemek jönnek be a házba, hanem eme káros befolyások felhalmozódása következtében súlyos betegségek is érhetik az embert.

Ezeket a szentelt mangálokat rendszerint a legjobb „dzseddzsinek" függönyözik el, vagyis kizárólag a kurdok által szőtt szövetek egy fajtája.

Ismétlem gyermekem, az Ázsia kontinensen jelenleg létezik sok effajta szokás.

Személyesen is szemtanúja voltam ilyen, első látszatra különös és barbár szokások százainak, azonban a rejtett értelmük komoly és pártatlan tanulmányozása kimutatja, hogy céljuk mindig ugyanaz, vagyis hogy a különféle betegségek gonosz hordozóit elpusztítsák és ugyanakkor az erkölcsi szemérmet megerősítsék.

Ezzel ellentétben az Európa kontinensen aligha találtam egyetlen olyan szokást, amelyet külön higiéniai szándékkal vezettek volna be, vagy azért, hogy az emberekbe az erkölcsöt beleneveljék.

Kétségtelenül Európában is léteznek mindenféle szokások, akár ezerszámra is; de azokat az ottani lények azért vezették be, hogy jobban tetszenek egymásnak, vagy hogy igazi helyzetüket álcázzák, vagyis palástolják külső megjelenésük nem kívánatos - természetesen az ő szubjektív fogalmaik értelében nem kívánatos - oldalait, és saját belső értékük semmiségét elrejtsék.

Az ott uralkodó szokások évről évre súlyosbítják a lények személyiségének és értelmének ellentmondásosságát.

A legrosszabb az, hogy jelenleg az új nemzedékek egész „oszkiánotzneljét", vagy nevelési rendszerét arra fokozzák le, hogy a gyerekekre számtalan olyan szokást kényszerítenek, melyek csak az erkölcstelenséget idézik eló'. Ezáltal egyrészt a már hosszú évszázadok óta bennük kikristályosodó adatok - ahhoz hogy mint ők maguk mondják az Isten, és nem egy egyszerű „állat" képmására teremtett lény kialakulását eló'segítsék -, évről évre egyre jobban feloldódnak, másrészt pszichizmusuk majdnem méltóvá válik arra, amit kedves Mesterünk e szavakkal határoz meg: „Minden van benne, kivéve önmaga".

És valóban gyermekem, minden jó patriarchális szokás teljes hiányában, az ő híres „nevelésük" e kontinens lényeit végérvényesen úgynevezett „automatákká" vagy mechanikus játékbabákká változtatja. Manapság már csak akkor tudnak megelevenedni és külsőleg megnyilvánulni, ha véletlenül megnyomják az előkészítő éveik alatt mechanikusan észlelt benyomásoknak megfelelő egyik „gombot".

Ha senki sem nyomja meg ezeket a „gombokat", a lények maguk olyanok, mint - ismét Mullah Nasszr Eddin szavaival élve -, „összeillesztett húsdarabok".

Itt meg kell jegyeznünk gyermekem, hogy a jelenkori civilizációban élő lények állapotának egyik fő oka megint csak az onániában rejlik.

Ez a betegség, mely az utóbbi időkben szinte járványszerűvé vált, az ő gyermeknevelésük következménye, amelynek egyik elve a mindnyájuk tudatába már mélyen belegyökerezett káros ideát vési beléjük, hogy terjesen helytelen a gyerekeknek a szex kérdéséről beszélni.

Továbbá hangsúlyoznám azt a tényt, hogy ez a naiv értelmük által oly szűken felfogott idea, melynek egyikük sem érti a horderejét, mivel egyszerűen egy „illendó'ségi" vagy „illetlenségi" kérdést csinálnak belőle, valójában az eredeti oka az ő elképesztő „pszichikai mechanikusságuknak".

Az egyszer s mindenkorra meghatározott fogalmaknak ezen összességében, amit ők „nevelésnek" hívnak, külön helyet szentelnek annak pontos és részletes leírására, hogy mit szabad, és mit nem szabad a gyerekeknek megmondani -Más szóval, ami részükről „illendő" vagy „illetlen".

belzebub amerikában

Meg kell mondanom neked, hogy bolygód felszínén eltöltött utolsó tartózkodásom vége felé ezt a kínos kérdést ösz-szes oldaláról részletesen tanulmányoznom kellett.

Hogy többé-kevésbé tudd, milyen eredményre vezet a jelenlegi gyermeknevelés, el fogok mesélni egy bizonyos eseményt, mely eme földi szerencsétlenség iránt egy egészen különleges érdeklődést keltett fel bennem.

A történet, amit mesélni fogok, a nagy orosz közösségben játszódott le; mégis találó képet fog adni arról a nevelési stílusról, melyet a jelenkori civilizáció összes gyermekének adnak.

Sőt, ez annál is inkább jellemző, mivel ebben a nagy orosz közösségben a „felelős" lények, és főleg az „uralkodó osztályok", igyekeznek gyermekeiket pontosan ugyanúgy nevelni, mint ahogy azt Amerika és Európa kontinensek többi közösségének „felelős" lényei teszik.

Mielőtt magát az eseményt elmesélném, egy azt megelőző történettel kezdem, ami kiválóan illusztrálja az úgynevezett „nevelésük" jelentését, és amely szintén hozzájárult ahhoz, hogy bennem ez iránt a probléma iránt egy egészen különleges érdeklődés ébredjen.

- Abban az évben folyamatosan több hónapot kellett e közösség fővárosában, Szentpéterváron töltenem.

Ottlétem során barátságot kötöttem egy idősebb házaspárral.

A férfi „szenátor", az asszony pedig, aki az „előkelő társasághoz" tartozott, több jótékonysági egylet pártfogója volt.

Gyakran meglátogattam őket, szerettem sakkozni a szenátorral, mint azt annak idején a „tisztes" emberek tették.

Az idős házaspárnak több lánya volt.

Az idősebbek már mind „el voltak helyezve", vagyis férjhez mentek. Otthon csak a legfiatalabb maradt, aki tizenkét éves volt.

Mivel a házaspárnak a többi lánnyal már nem volt gondja, elhatározták, hogy a legfiatalabbnak az akkori fogalom szerint a legjobb nevelést adják. Ezért egy „internátusba" küldték, az egyik legelsőbe ezekből a közoktatási intézményekből, amelyeket ott „nevelőintézetnek" hívnak.

A kislány csak vasárnap és nagy ünnepnapokon jött haza; a papa és a mama egy meghatározott napon, hetente egyszer elment meglátogatni őt az internátusban.

Mivel én a vasár- és ünnepnapokon majdnem mindig náluk voltam, és találkoztam ezzel a bájos kislánnyal, aki még túl fiatal volt ahhoz, hogy el legyen rontva; néha el is mentem vele sétálni a szomszédos parkba.

A séták során hol viccelődtünk, hol iskolai óráiról, hol új benyomásairól mesélt.

Eme találkozások és beszélgetések során apránként egy kötelék alakult ki közöttünk, mint egy barátság, ami a,hetek során egyre növekedett.

Észleléseiben és megnyilvánulásaiban nagyon gyors felfogású, vagy mint kedvenceid mondanák „eleven és mégis megfontolt" kislány volt.

Egy nap szenátor barátomat kormánya „ellenőrzéssel" bízta meg, valahol távol Szibériában.

A felesége el akarta kísérni, mivel a szenátornak, aki egyfajta májbetegségben szenvedett állandó gondozásra volt szüksége, de legkisebb lányának helyzete ebben megakadályozta, mert nem volt, aki foglalkozzon vele.

így szülei, idős barátaim, egy reggel eljöttek hozzám, hogy megkérjenek, nem tudnám-e távollétükben helyettesíteni őket, vagyis a kislányt minden héten meglátogatni az internátusban, és szünidőben hazahozni magammal.

Természetesen azonnal elfogadtam javaslatukat.

A szenátor és felesége nemsokára elutaztak Szibériába, s én mindjárt nekiálltam hogy a lányuk iránti kötelezettségemnek pontosan eleget tegyek, aki akkorra már tényleg a kedvencemmé vált.

Már ebbe a külön a gyermeknevelésnek szentelt interná-tusba tett első látogatásom során feltűnt valami különös dolog, ami azután arra vezetett, hogy ennek az általuk kitalált „káros rossznak" a kortárs kedvenceidre gyakorolt következményeit megfigyeljem és tanulmányozzam.

Aznap, amikor ezt az úgynevezett „előkelő intézményt" meglátogattam, a fogadószobában, ahol a szülők vagy gyámok gyermekeikkel vagy védenceikkel találkoztak, sok volt a látogató.

Egyes szülők éppen érkeztek, mások már gyermekeikkel beszélgettek vagy ülve vártak, teljes figyelmüket az ajtóra összpontosítva, amelyiken az intézet növendékei be szoktak jönni.

Miután a felügyelőnőnek elmondtam kivel óhajtok találkozni, én is leültem, hogy megvárjam véletlen folytán fogadott gyermekemet. Várakozás közben körülnéztem.

Ezen „előkelő intézmény" összes növendéke ugyanazt a ruhát viselte és hajviseletük is ugyanaz volt,

két copfba fonva, melyek szalaggal átkötött végei a hátukra lógtak.

Mindjárt a szemembe ötlött valami különös ezekkel a haj-szalagokkal kapcsolatban.

Egyes növendékeknél a szalagok szabadon lebegtek a hátukon, ugyanakkor másoknál egy bizonyos módon össze voltak csomózva.

Az ezt követő első ünnepnapon, amikor fogadott gyermekemet hazavittem, a szamovár mellett beszélgetve megkérdeztem tőle:

„Mondd már Szonja, az intézetedben, ahol olyan nagy a szigor az egyenruhát illetően, a növendékek hogy engedhetik meg maguknak ezt a fantáziát a hajszalagok viseletében?"

Erre rögtön elpirult, és szemét a teára függesztve hallgatagon gondolkodott, majd végül is egy bizonyos idegességgel így válaszolt:

„Igen, ez igaz. De nem olyan egyszerű. Sőt, ez az internátusban egy nagy titok. Ugyanakkor nem tudom eltitkolni ön előtt, aki jó barátom, mivel biztos vagyok benne, hogy sohasem fogja elárulni a mi nagy titkunkat senkinek."

És őszintén elismerte előttem a következőket:

„Nálunk e módszert a szalagok csomóra kötésére a növendékek szándékosan találták ki arra, hogy meg tudják különböztetni egymást, vagyis hogy fel tudják ismerni melyik klubba tartozik egy növendék anélkül, hogy az osztályfőnök-nő, a felügyelő, és általában mindazok, akik nem az interná-tus növendékei ezt megsejtenék vagy kitalálnák titkunkat.

„Az intézet összes növendékét két kategóriába osztjuk fel: egyesek a „férfi klubba", többiek a „női klubba" tartoznak, és mi a szalagok csomójáról ismerjük fel egymást."

Azután nagyon részletesen elmagyarázta nekem, hogy a különbség e két klub között miben rejlett.

Azt mondta, hogy minden újonnan érkező a női klub tagja lesz, és csak később, amikor már tanúságot tett valamilyen merészségről az osztályfőnöknő, vagy a felügyelőnő iránt, vagy ha képes volt valamilyen kezdeményezésre, akkor válhatott az összes növendék beleegyezésével a férfi klub tagjává:

És ettől kezdve csomózza össze a két szalag végét.

Klubjuk összejöveteleit általában vagy egy üres osztályteremben, vagy egy hálóteremben, de leggyakrabban a vécében tartja.

A férfi klub tagjai a következő kiváltságokkal rendelkeznek: joguk van kényük-kedvük szerint választani a női klubtagok közül annyit, amennyit csak kívánnak, és nekik a férfi klub tagjainak bármely kívánságát mindig teljesíteni kell, és mindenben azon kell lenniük, hogy az intézetben való tartózkodásukat megkönnyítsék, például azzal, hogy reggel bevetik az ágyukat, lemásolják a leckéiket, a hazulról kapott nyalánkságok egy részét nekik adják, és így tovább.

A klub fő tevékenysége betiltott könyvek közös olvasásában nyilvánul meg, és főleg egy nagyon ritka kéziratában, melyet egyikük az intézetben adakozással gyűjtött pénzből szerzett be. Ez a kézirat a híres Szapphó költó'nő tanítását írja le részletesen.

Meg kell mondanom gyermekem, hogy Szapphó egy görög költó'nő volt, aki elsőként fedezte fel bolygódon „az igazi boldogsághoz vezető utat", úgy az akkori, mint a jelenkori civilizáció számtalan nőjének legnagyobb megelégedésére.

A „női boldogságnak" ez a megteremtője Leszbosz szigetén élt. E szigetről ered az elnevezés, mely azokat a nőket illeti, akik méltóvá váltak e rendkívüli nő tanítását megérteni és létezési folyamatukban megvalósítani; most „leszbikusoknak" nevezik őket.

Fogadott gyermekem - aki egy véletlen folytán lett tájékoztatóm a bolygódon élő nőnemű lények pszichizmusának finomságairól - még azt is elmagyarázta, hogy az internátus férfi klubjának bármelyik tagja saját szórakozására annyi partnert választhatott, amennyit akart. Természetesen ezek

a szórakozások teljes összhangban voltak Szapphó költó'nő tanításával.

- Úgy gondolom, hogy az elmesélt tény alapján, melyet hasonló megfigyeléseim ezrei közül választottam ki, meg tudod érteni ezt a fenomenális csúfságot, mely sohasem tudott volna megjelenni a fiatal nemzedékben eme káros idea nélkül, mely szerint „nem illik" a gyermekeknek a szexuális kérdésekről beszélni.

Különben az „illem" fogalmát a jelenkori civilizáció lényei a „középkornak" nevezett időszakban élő őseiktől örökölték.

A „középkor" eme hasznamussz-jelöltjei, kik fő lerombo-lói voltak az Isteni Mester Jézus Krisztus tanítása valódi jelentésének, még egy általuk kiagyalt, a mindennapi életbe bevezetett szabályt is hagytak rájuk, melyet ‚jó modornak" neveztek el. És ez a káros találmány olyan mélyen belegyökerezett a tömegek pszichizmusába, hogy szervessé vált, és öröklődés révén nemzedékről nemzedékre továbbszállva, kortárs kedvenceid gyenge akaratukkal, még ha tudatosan elhatároznák sem lennének képesek túltenni magukat ezen az abnormális pszichikai kötődésen, vagyis azon a fogalmon, hogy „illetlen" a gyermekeiknek szexuális kérdésekről beszélni.

Micsoda? A saját gyermekeivel szexuális kérdésekről beszélni? Ennél nincs illetlenebb dolog a világon!

Az egyedüli dolgok, melyekről a jelenlegi civilizáció emberei gyermekeikkel beszélnek, és amire oktatják őket, azok a különböző hasznamussz-jelöltek által összegyűjtött ama fércelményekből állnak, melyeket ők „a jólneveltség kézikönyvének" hívnak.

És mivel az összes ilyen kézikönyvben az áll, hogy a szexuális kérdésekről beszélni nagyon illetlen, sőt, a gyermekek esetében erkölcstelen, a kortárs emberek, még ha észre is veszik, hogy kedvenc kisfiúk vagy szeretett kislányuk rothadni kezd, bármekkora legyen is észbeli kívánságuk rá, mégsem lesznek képesek és nem is merik őszintén elmagyarázni gyermekeiknek, hogy ezek a bűnös szokások mennyire ártalmasak.

- Márpedig gyermekem, a szenátor feleségével együtt visszajött Szibériából, és így felszabadultam kedvencem, a legkisebb lányuk iránti kötelezettségem alól, amikor, mint már említettem, lejátszódott az az esemény, melynek folytán ezt a szörnyű jelenkori kérdést külön megfigyelni és tanulmányozni kezdtem.

Ez a sajnálatos esemény Szentpétervárott zajlódott le.

E híres intézet igazgatónője úgy vélte, hogy az egyik növendéke ellene szegült az ő híres „illemszabályaiknak", és ezért olyan szigorúan és olyan igazságtalanul megdorgálta, hogy a bűnös és egyik barátnője - két ifjú leány, kiknek csírájában minden adatuk megvolt, hogy normális „asszony-anyákká" váljanak - együtt felakasztották magukat.

Az ezzel kapcsolatos vizsgálatom alapján megtudtam a következőket:

Az intézet növendékei között volt egy bizonyos Erzsébet, akit szülei egyenesen a vidéki birtokukról hoztak Szentpétervárra, hogy ott ebben az „előkelő nevelőintézetben" a legmodernebb oktatásban részesülhessen.

Az internátusban ez az alig tizenhárom éves gyermek barátságot kötött egy másik, Mária nevű, hozzá hasonlóan még fejletlen növendékkel.

Ebben az évben, a tavasz ünnepére, vagyis május elsejére szokáshoz híven az internátus összes növendéke egy hosszú sétát tett a földeken keresztül. A két „kebelbarát" más-más csoportban volt, melyek egymástól egy bizonyos távolságra sétáltak.

És íme a mezőn Erzsébet meglát egy „bikának" nevezett négylábú állatot.

Fel akarván hívni kebelbarátja figyelmét erre a kedves négylábú állatra, torkaszakadtából elkezd kiabálni: Mária! Mária! Nézd, egy „bika"!

Alig ejtette ki a „bika" szót, az összes felügyelőnő a szegény Erzsébethez rontott és mindenféle ingerült szemrehányással árasztotta el:

„Pfuj! Hogy merészeli maga a „bika" szót kiejteni? Na, lássuk csak! Ez a négylábú állat olyan dolgokkal foglalkozik... amelyekről egy jól nevelt valaki sohasem beszél, és még kevésbé egy fiatal lány, aki egy olyan előkelő intézményhez tartozik, mint a miénk!"

Miközben a felügyelőnők szegény Erzsébetet gyötörték, az intézet összes növendéke odatódult köréje. Azután hirtelen maga az igazgatónő is megjelent személyesen. Amikor meghallotta, miről van szó, ő is elkezdte a szegény kislányt szemrehányásokkal elhalmozni: „Nem szégyelled magad! Hallatlan, egy ennyire illetlen szót kimondani... !"

Végül a szegény Erzsébet nem bírta tovább visszatartani magát és sírva megkérdezte:

„Hát miként nevezhetném másképp ezt a négylábú állatot, amely valójában egy „bika"?"

„Azt a szót, amivel maga ezt az állatot illeti - válaszolt az igazgatónő -, csak a közönséges söpredék használja. De maga, mivel ebben az internátusban van, már nem tartozik a közönséges söpredékhez, és ezért mindig tudnia kell az illetlen dolgoknak olyan nevet adni, ami nem hangzik illetlenül.

„Például, amikor meglátott egy illetlen állatot, és kedve támadt megmutatni a barátnőjének, kiabálhatta volna ezt: „Nézd, Mária, ott van egy marhapecsenye!" Vagy pedig: „Mária, nézd ott a réten van az, amit olyan jó enni, amikor az ember éhes!" és így tovább."

Mindez annyira felzaklatta szegény Erzsébetet - főleg azért, mert az összes barátnője jelenlétében hordták le -, hogy nem tudta tovább visszatartani magát és teljes lényéből felkiáltott:

„Nahát, maguk mind! Nyomorúságos vénlányok! Mozgó madárijesztők! Gonosz boszorkányok! Egyenest a pokolból jött vámpírok! Mert én valamit a nevén neveztem, mind rám vetik magukat, hogy a véremet kiszívják! Legyenek háromszorosan elátkozva!"

Ezek után a szavak után elájult.

Azután sorban elájult az igazgatónő, több osztályfőnöknő és felügyelő.

Ami pedig e nemes intézmény többi osztályfőnökét és felügyelőjét illeti, azok olyan zsibongásba kezdtek, amilyent csak Berdicsev város vásárterén lehet hallani, amikor zsidó asszonyok alkusznak.

Mindennek az lett az eredménye, hogy amikor az elájult osztályfőnöknők és felügyelők magukhoz tértek, mindjárt ott helyben az igazgatónő elnöklete alatt tartottak egy „tanári értekezletet", mely kimondta az ítéletet, hogy amint

visszatérnek a városba, táviratilag értesítik Erzsébet édesapját arról, hogy jöjjön el a lányáért, mert őt ebből az intézetből, és egyben az orosz birodalom összes többi hasonló intézetéből egyszer s mindenkorra kizárták.

Még aznap este, egy órával miután az összes növendék hazatért, az egyik portás véletlenül észrevette a faraktárban ezt a két fiatal lányt, akikből egyszer családanyák lehettek volna, a tetőgerendáról lelógó két kötélen felakasztva.

Mária zsebében találtak egy rövid levelet, amelyen ez állt:

„Együtt érezve drága Erzsébettel, én sem akarok magukhoz hasonló semmiségek társaságában tovább élni, így vele együtt megyek egy jobb világba."

Ez a gyászos esemény akkor annyira felkeltette az érdeklődésemet, hogy természetesen privát alapon, az összes szereplő pszichizmusának elmélyített pszichoanalitikai tanulmányozásába kezdtem.

Többek között rájöttem, hogy éles kirobbanása pillanatában szegény Erzsébet pszichizmusában egy rettenetes zűrzavar és káosz támadt.

És igazán meglepő lett volna, hogy egy ilyen káosz be ne álljon egy olyan tizenhárom éves kislány pszichizmusában, aki még nem vált tudatossá önmagáról, és aki e szerencsétlen baleset előtt mindig édesapjánál lakott, az egyik olyan nagy orosz földbirtokon, ahol a természetnek mindig ugyanazt a gazdagságát érezte és látta, ami aznap a Szentpétervár melletti réten uralkodott.

Elvitték ebbe a zajos és fullasztó fővárosba, hogy ott hosz-szú heteken át egy hevenyészett kalickába zárják. És hirtelen, egy olyan környezetbe került, ahol minden új benyomás csodálatos érzelmeket és emlékeket ébresztett fel benne. Bolygódon a tavasz első napjaiban néha ellenállhatatlanul szép képek tárulnak a szemed elé. Képzeld el magadnak ezt a képet:

A távolban a tehenek legelésznek... Lábad előtt félénken kandikál ki a földből a hóvirág... Szinte a füledet súrolva rebben el egy madárka... Jobbra, egy ismeretlen madárszó hangzik... Balról eldugott virágok átható illata árad...

Egyszóval, hasonló pillanatokban, egy olyan fiatal lénynek, mint Erzsébet, aki egy hosszas városi lét után hirtelen rengeteg ilyen rendkívüli benyomásnak van kitéve, egy ter-

mészetes lényi örömet kell átélnie, amely mindenféle asszociációkat vált ki benne.

És ezeket Erzsébetnek annál is erősebben kellett éreznie, mivel az intézet előtt mindig vidéken, apja birtokán élt a már túlzottan abnormális városi életkörülményektől távol.

Ezért benne minden új benyomásnak gyermekkora távoli benyomásait kellett felébresztenie, melyek maguk is más kellemes emlékekhez fűződnek.

Nem nehéz elképzelni, hogy e „bikának" nevezett négylábú állat váratlan megjelenése, felidézve azt, amelyiket apja birtokán látott - és amelyet a gyerekek annyira szerettek, hogy titokban kenyeret vittek neki - ennél a fogékony fiatal lánynál a megfelelő asszociációkat váltotta ki, amelyek őszinte örömet okoztak neki; és mivel az ottani abnormális életkörülmények még nem rontották el, ezt meg akarta osztani kebelbarátnőjével, aki tőle egy bizonyos távolságra volt, és odakiabált hozzá, hogy figyelmét erre a jó „bikára" terelje.

Most kérdezem tőled, hogy kellett volna ezt a négylábú lényt megneveznie, mikor tényleg egy „bikáról" volt szó?

Marhapecsenyének, mint azt az ott most balsorsukra létező barbár szisztéma alapján külön a „gyermeknevelésre" létrehozott „nagyra becsülendő intézmény" „nagyra becsült" igazgatónője tanácsolta?

- Mint látod gyermekem, azon szándékkal, hogy részletesebben beszéljek neked az Amerika kontinenst benépesítő háromagyú lényekről, akik téged érdekelnek egyúttal az ösz-szes többi kontinensen élő lényekről is sok mindent elmondtam.

Különben nem hiszem, hogy panaszt tennél emiatt, mivel így megismertél rengeteg olyan tényt, melyek különös pszichizmusuknak új oldalait világítják meg.

Ami pedig eme nagy jelenkori észak-amerikai közösséget alkotó lények általános jelenlétének az úgynevezett „elfaju-lási fokát" illeti egy normális háromagyú lényhez közelebb álló Lény elnyerése szempontjából, mondhatok neked valami számukra megnyugtatót: nevezetesen, hogy véleményem szerint náluk nagyobb, mint máshol az olyan lények száma,

akiknek jelenlétében ez a lehetőség teljesen még nem veszett el.

Bár ezt az új közösséget olyan háromagyú lények alkotják, akik egyre többen jönnek az Európa kontinensről, ahol ahhoz, hogy olyan embereket lehessen találni, akiknek ez a lehetősége még megvan az kell, mint kedves mesterünk Mullah Nasszr Eddin mondaná: „hogy külön, egy nagyteljesítményű fényszóróval keressék", mindazonáltal, ismétlem ez a százalék Amerikában nagyobb, mint az európai országokban.

És ez szerintem annak a ténynek tudható be, hogy akik az öreg kontinensről emigráltak és még mindig emigrálnak legtöbbször az „egyszerű nép" és nem a vezető osztályhoz tartozó lények sarjadékai, akiknél a hosszú évszázadokon át nemzedékről nemzedékre továbbadott hajlam a hasznamusszi tulajdonságokra egy olyan „belső önelégültséget" fejlesztett ki, ami nem engedi meg nekik, hogy a tömeggel összeolvadjanak, hogy együtt,

közös erőfeszítéssel küzdjenek olyan háromagyú lényekké válni, amilyeneknek lenniük kellene.

Azt, hogy közöttük tartózkodásom folyamán képes voltam a kívánságom szerint pihenni egyedül az európai vezető osztály sarjadékainak az Amerika kontinens lényei közötti majdnem teljes hiányának, és annak a ténynek köszönhettem, hogy tömegük egy olyan környezetet alkot, amelyikben még számunkra is lehetséges volt létezni anélkül, hogy a környezet helyi emanációinak befolyása alá essünk - amely befolyás minden lény „szubjektíven természetes belső ereire" káros hatással van.

- Nos gyermekem, mivel ilyen sok időt töltöttem azzal, hogy e nagy kortárs közösség lényei által kitalált, vagy felújított összes gonosz szokás jelentését elmagyarázzam, amelyek már több korban is léteztek, és amelyek a szó objektív értelmében véve nemcsak számukra váltak károssá, hanem a többi kontinensen lakó lény számára is - így tehát szerintem feltétlenül szükséges, hogy „záróakkordként" beavassalak azokba az ideákba, melyek New-York városából való indulásom napján jelentek meg gondolataimban, és csak a gőzha-

jón fejeződtek be, amely ettől a kontinenstől messze keletre vitt.

Aznap a „Columbus Circle" egyik páratlan kávéházában ültem, amit ők „Childs"-nak hívnak, azokra az európai lényekre várva, akik Amerikába kísértek, hogy együtt menjünk a kikötőállomásra. Az ablakon át szemléltem a járókelőket, kiknek külső látszata egy automatikus észlelés számára különfélének tűnt - ama náluk nemrégiben megrögződött káros, „divatnak" nevezett találmány következtében, melynek ők minden más kontinens lényeinél inkább a rabszolgái lettek - pedig „belső tartalmuk" alapján mind meglepően egyformák voltak.

Őket figyelve visszaemlékeztem előző esti végső következtetéseimre és arra gondoltam, hogy a „Heropasz folyamatának" jelen szakaszában, e különös háromagyú lények általános planetáris közönséges létezési folyamatában eme új közösség lényei képviselik a különös pszichizmusuk ösz-szességében már régóta megalapozott azon sajátosság intenzív megvalósulásának ideiglenes melegágyát, amelyiket az egyik legszentebb Individuum egyszer az „új abnormitások fő időszakos forrásának" mondott.

Az asszociációk eme sorozatának, valamint az azt követő aktív gondolkodásnak kiindulópontja egy véletlenül tett megállapítás volt, nevezetesen az, hogy ami mindegyikük „szubjektív megjelenésének összességét" alkotja, vagyis a ruhák, a mozdulatok, a modor, és általában a közös életük során bevezetett összes szokás nem más, mint egyszerű utánzása mindannak, amit más kontinensek független közösségeinek szabad lényei - szabadok, vagyis már sok tapasztalattal rendelkeznek és következésképpen már elvesztettek minden illúziót arról, amit a közönséges életfolyamat adhat - felebarátaikhoz méltatlan megnyilvánulásnak tartanak.

Ez a váratlan megállapítás nagyon meglepett, mivel már teljesen meg voltam győződve róla, hogy egyrészt majdnem az összes többi, akár régen vagy újonnan kialakult közösséghez tartozó akkori lény közönséges életében amennyire csak lehet imitálja és lelkesedéssel teszi magáévá eme fiatal csoport lényeinek minden újítását, másrészt ez utóbbiak minden külső megnyilvánulása, és következésképpen mindaz,

ami azokhoz „belső szubjektív kiértékelésül" szolgált, kizárólag azokból a rossz szokásból állt, amelyek, mint már mondtam, a többi független csoport „szabad" lényeinek legnagyobb sajnálatára közösségeik közönséges lényeinek általános jelenlétében olyannyira megrögzó'dtek, hogy annak velejárójává váltak.

E meglepő' megállapítás egy intenzív vágyat váltott ki bennem arra, hogy megtaláljam azokat a logikus okokat, amelyek ezt a földi abszurdität kiváltották.

Egész nap, miközben a „Childs"-ben ültem az engem kísérő európai lényekre várva, majd a hajóállomásra menet a taxiban, sőt még a hajón is a legaktívabban szüntelen e kérdés megoldásán gondolkodtam, természetesen az idegenek felé olyan külső megjelenést felvéve, mintha gépiesen nézném mindazt, ami körülöttem lezajlik. Különben már szakértő, só't művészien „virtuóz" lettem az ilyen viselkedésben, hogy hozzájuk hasonlítsak, vagy mint ők mondják „ne vonjam magamra a figyelmet".

Ahogy a gőzhajó Kelet felé haladt a fedélzeten ülve néztem a kontinens fényeit a láthatáron lassan elmosódni, gondolkodtam, fontolóra véve és logikusan összehasonlítva az egymásból következő összes tényt, és sikerült majdnem teljesen tisztázni magamnak, hogy egy ilyen abszurditás miért és hogyan tudott megjelenni ezen a szerencsétlen bolygón.

Azzal kezdtem, hogy megállapítottam számos olyan tényt, mely eme abszurditás keletkezését elősegíthette majd, mint azt hasonló esetben teszik, elkezdtem egymás után kizárni mindazt, ami nem volt logikus következmény, és végül fel is fedeztem egy első látszatra lényegtelen tényt, amely legnagyobb meglepetésemre eme abnormitás eredeti oka volt.

Rájöttem ugyanis, hogy ez a híres „nevelés", amelyről olyan gyakran beszéltem neked, egyéb következmények között azt vonja magával, hogy a felelős létezésre való előkészítés időszakában mindegyikük általános jelenlétében, bármilyen közösséghez tartozzanak is, ahhoz a kétséget kizáró meggyőződéshez keletkeznek adatok, hogy a múlt időkben a hozzájuk hasonló lények sohasem tökéletesítették magukat az értelemnek egy olyan fokára, amit kortársaik most elértek és még túl is tudnának haladni.

Erre a tényre összpontosítva gondolataimat - és emlékezve összes tudatos vagy automatikus benyomásomra, melyeket megfigyelésük során észleltem -, lassacskán megállapítottam, hogy összes kedvenced, főleg az utolsó harminc évszázadban, felelős létezése során mindig arra a meggyőződésre jut, hogy a jelenkori „civilizációjuk" egyszerűen a saját értelmük folyamatos és spontán kifejlődésének az eredménye; egy olyan fejlődésnek, amely már akkor elkezdődött, amikor a háromagyú lények bolygójukon megjelentek.

így, ha valamelyik csoport bizonyos lényei, akik az előkészítő koruk során ehhez a „hamis meggyőződéshez" a bennük kialakult új adatok folytán, véletlenül valami kívánatosnak tekintett dolog birtokába jutnak - és ezáltal mindjárt tekintélyre tesznek szert -, ismeretet szereznek -természetesen megint csak a véletlen folytán - egy az elmúlt korok lényei által már sokszor felismert ideáról, akkor azt sajátjukként beállítva terjesztik el maguk körül. Attól kezdve a többi csoport lényei, akik teljes jelenlétében, szintén egy helytelen nevelés folytán, hiányoznak az olyan adatok, melyek a „valóság ösztönös érzetét" és egy „széles látókört" elő tudnának idézni, ami minden felelős korban lévő három-agyú lény sajátossága elhiszik, hogy ez az idea most első alkalommal jelenik meg bolygójukon, és mivel gyakorlatilag azok is valósítják meg, akik az említett „valami kívánatosat" birtokolják, annak tényleg nagyszerűnek kell lennie. Akkor aztán mindenben utánozni kezdik őket, a jót s a rosszat együttvéve, még ha teljesen ellent is mond mindannak, ami a közönséges életükben már szilárdan megrögződött, kizárólag azért, hogy ők is birtokolják azt, amit „aznap" kívánatosnak tekintenek.

Arra is visszaemlékeztem, hogy már jóval azelőtt is komolyan gondolkodtam ezen a témán, a bolygódon való ötödik tartózkodásom alkalmával, amikor Babilon városát tartották kedvenceid kulturális központjának, és egy hasonló probléma miatt ezen eredeti háromagyú lények pszichizmusa eme különös oldalának „logikus elemzését" kellett végrehajtanom.

Akkor így érveltem:

Minden bizonnyal lehetne mentséget találni erre a gondolkodásmódra, ha figyelembe vesszük, hogy az annak idején bolygójukon abnormálisán megalapozott közönséges életkörülmények folytán a kortárs háromagyú lényekhez semmilyen pontos információ sem jutott el a múltban lejátszódott eseményekről; de hogyan lehet elfogadni azt, hogy mindmáig senkiben közülük - bár az ő gondolatukban néha, még manapság is lejátszódik „valami", ami a „logikus szembesítés" folyamatához hasonlít - nem merült fel egy egészen egyszerű, az ó' kifejezésükkel élve „gyerekes" idea?

Ez az idea a következő': ha, mint ahogy ők mondják, és meg vannak győződve róla, hogy bolygólyuk már sok-sok évszázad óta létezik magukfajta lényeket hordozva magán vagyis, hogy előttük már a hozzájuk hasonló, gondolkodásra képes lények milliói követték egymást, lehetséges-e az, hogy ezek között a milliók között ne akadt volna néhány, aki képes lett volna kitalálni különféle kényelmi eszközöket a kortársai jólétére, az amerikai lényekéhez hasonlókat, melyeket a többiek minden kritika nélkül, sőt, elragadtatással utánoznak, mint az ő water closet-jeik, konzervjeik, és így tovább?

A gondolkodás ezen megbocsáthatatlan hiánya annál is inkább különös, mivel maguk is elismerik számos úgynevezett „ókori bölcs" létezését, és nem tagadják, hogy eme ókori bölcsek felfedezte objektív igazságokból nagyon sok információ jutott el hozzájuk, melyeket különben kortárs kedvenceid közül egyesek minden lelkiismeret-furdalás nélkül saját gondolkodásuk eredményeként közölnek és használnak különböző egoista célokra, nem is gyanítva, hogy e manipulációknak elkerülhetetlen eredményeként a leszármazottjaikat majd előbb-utóbb valami végleges szerencsétlenségre vezetik.

Az Atlantisz kontinens eltűnése óta rajtuk végzett megfigyeléseim szerint gondolkodásuk eme „logikus analízis" révén oly nehezen felfogható különlegessége, amely bennük az említett téves meggyőződést létrehozta, az együttes életfolyamatukban mindig, szinte az összes kellemetlen, többé-kevésbé fontos esemény „gravitációs központjának" lett okozója.

E téves, a különös gondolkodásuk eredményezte meggyőződés miatt, valamint a kundabuffer szerv tulajdonsága kö-

vetkezményeinek érzelmük teljes működésére gyakorolt hatására a felelős korukban bennük elkerülhetetlenül megjelent úgynevezett „irigység", „kapzsiság", és „féltékenység" folytán mindig az történik, hogy amikor bármely új csoport lényei valami nagyon kívánatosnak tartott „újdonságot" birtokolnak, amint a többi kontinens összes csoportosulásának lényeihez eljut ennek híre, akkor a hétköznapi életük során megrögződött azon káros szokás következtében, amit a „haladni kell a korral" kifejezéssel illetnek, az általános jelenlétükben megjelenik a vágy annak birtoklására. Attól kezdve, mint már mondtam, egyrészt mindegyikükben megjelenik a szükséglet annak utánzására, másrészt az a biztos meggyőződés is, hogy ezen csoportosulás lényei igazán a helyes életmód szerint élnek, ha sikerült megszerezniük azt, amit akkor nagyon kívánatosnak tartanak.

Vegyük figyelembe ezzel kapcsolatban kedvenceid gondolkodásának azt a különleges „pikantériáját", hogy abban sohasem játszódik le az úgynevezett „megfontolás" folyamata, mely lehetővé tenné számukra többé-kevésbé megérteni az igazi okait annak, hogy miért birtokolják egyes lények azt, ami a többieknél az „irigységet", „kapzsiságot", „féltékenységet" és így tovább, váltja ki.

Ezért gyermekem, habár igaz, hogy ezen új csoportosulás lényei az elmúlt korok háromagyú lényeinek tudatos munkája és önkéntes szenvedése révén elnyert eredményekből semmit sem tesznek magukévá, és az is igaz, hogy egész belső tartalmuk és összes külső megnyilvánulásuk egyedül abból áll, ami más független csoportosulások kortárs lényeinél a legrosszabb, mégis, ez utóbbiak amennyire csak tudják utánozzák az ő összes találmányukat - csak azért, mert eme új csoportosulás lényei azt birtokolják, ami a szó objektív értelmében a legmegvetendőbb, de amit eme szerencsétlenek az abnormális közönséges életkörülményeik folytán kívánatosnak tartanak.

E véletlenül hatalomra jutott nagy közösség összes ártalmas találmánya között a legkárosabb, vagyis amelynek jövendő rossz hatását a legnehezebb lesz általános jelenlétükben helyrehozni, abban a szokásukban nyilvánul meg, hogy az életük legnagyobb részét nagyon magas házakban töltik.

- Hogy jól meg tudd érteni ez a találmány mennyire ártalmas nekik, előbb el kell magyaráznom a következőket:

Emlékszel rá, amikor az ott használatban lévő, „sport" néven ismert „káros módszerről" beszéltem neked, azt mondtam, hogy eredetileg kedvenceidnek szintén „fulasznitamni" élettartamuk volt, vagyis szükségszerűen addig kellett élniük, míg a kesszdzsan testet magukban fel nem öltötték és az értelem

megfelelő fokáig ki nem tökéletesítették, de mivel később, amikor elkezdték bevezetni a nagyon abnormális közönséges lényi életkörülményeket, a Nagy Természet kénytelen lett jelenlétüket és életfolyamatukat az Itoklanotz elv alapján megvalósítani, vagyis bizonyos környező okok eredményeivel egyezően.

Azóta lett az egyik ilyen ok a második táplálékuk „rezgéssűrűségi foka", vagy ahogy ők maguk mondanák, a belélegzett levegő „sűrűsödési foka".

Valóban, ez a lények második táplálékául szolgáló kozmikus képződés maga is az alapvető kozmikus törvény, a szent Triamazikamnó alapján képződik és következésképpen a három szent független erőnek megfelelő három fajta heterogén kozmikus anyag révén valósul meg.

Az első ilyen anyagot azon rendszer Napjának emanációi alkotják, amelyikben ez a kozmikus képződés a lények második táplálékául szolgál.

A másodikat azon a bolygón átváltoztatott anyagok, melyen a lények élnek, akik ezt a táplálékot magukhoz veszik.

A harmadikat pedig e naprendszer többi bolygója által átváltoztatott anyagok, amelyek ehhez a bolygóhoz a sugárzásaik révén jutnak el.

így a lények normális kialakulásához és létezéséhez szükséges összes anyag a megkívánt arányban csak egy meghatározott távolságra a bolygó felszínétől tud megvalósulni, mivel egy „Tenikdoának" nevezett másodrendű törvény szerint, amit kedvenceid a „gravitáció törvényének" neveznek, a szent Triamazikamnó második szent erejét megvalósító anyagoknak nincs meg a lehetőségük az atmoszférának egy bizonyos határát túllépni.

- Szerintem most te is mérlegelni tudod az összes következményét az elmondottaknak, és ki tudsz alakítani magadnak egy személyes véleményt erről a találmányukról.

Különben azt hiszem gyermekem, hogy most már teljesen kielégítettem kíváncsiságodat a híres „keresztény tudománynak" eme „dollár-fox-trotista" hívőiről.

Az objektív igazság nevében el kell ismernem, hogy bármilyenek legyenek is ma ezek az amerikaiak, és bármi legyen is belőlük a jövőben, mégis, mialatt közöttük éltem, lehetőségem nyílt egyfajta belső pihenésre; és most ezért őszinte hálámat kell kifejeznem irányukban.

Ezért neked, gyermekemnek, az örökösömnek, aki már annyit örököltél és még örökölni fogsz mindabból, amit hosszú létezésem során elnyertem - természetesen oly mértékben, mint azt saját magad egy tudatos, a mi Örökkévaló Atyánknak, minden dolog Fenntartójának szolgálatába állított lét révén kiérdemled - megparancsolom neked, hogy ha megtörténne, hogy eljutsz a Föld-bolygóra, el ne mulaszd elmenni New-York városába, vagy ha ez a város már nem létezne, a helyére, s ott állj meg és hangos szóval, teljes lényedből mond ki ezeket a szavakat:

„Az én drága nagyapám, igaz mesterem, Belzebub, ezen a helyen töltötte el létezése néhány kellemes pillanatát".

Úgy is mint örökösömet, akire az elődje által magára vállalt azon kötelezettségek beteljesítésének feladata hárul, melyeknek ő valamely oknál fogva nem tudott teljesen eleget tenni - azzal is megbízlak, hogy különös figyelmet szentelj egy kérdésnek, ami nagyon érdekelt, de amit tisztázni nem tudtam, mivel az akkor korainak bizonyult; vagyis kikutatni, hogy a leszármazottaik számára - amennyiben a leszármazottaik akkor még léteznek -, milyen ártalmas formát öltött egy manapság nagyon elterjedt „betegség", amelyet egy Onanson-nak nevezett Misterük „irodalmi viszketegségnek" nevezett.

Csakugyan, gyermekem, kedvenceid között való tartózkodásom alatt, sok lénnyel léptem többé-kevésbé szoros kapcsolatba, és hamarosan felfigyeltem arra, hogy majdnem mindegyikük már megírt egy könyvet, vagy éppen az írásában volt, vagy pedig készen állt, hogy „írói pályafutásra szánja magát".

Ez az eredeti betegség, amiben e kontinens majdnem ösz-szes lénye szenvedett, minden kor vagy nem szerinti megkülönböztetés nélkül, járványszerűen terjedt el a „fiatalság" körében, vagyis azoknál, akik a felelős korhoz érnek, és főleg azoknál, kiknek még taknyos az orruk, és kiknek arcát számtalan pattanás ékesíti.

Ezzel kapcsolatban még meg kell jegyeznünk e téged érdeklő eredeti lények különös pszichizmusának egyik sajátosságát, mely már régóta helyet foglalt közös egzisztenciájukban, és amelyet így fogalmazhatunk meg: „az érdeklődés összpontosítása arra az ideára, mely a véletlen folytán az aznapi fő kérdéssé vált".

így egyesek közülük, akik a többieknél kicsit „ravaszabbak", és akiknél az „ösztönösen tartózkodni minden olyan megnyilvánulástól, amely a felebarátait tévedésbe ejtheti" nevű lényi impulzust kiváltó adatok még jobban el voltak sorvadva, „iskolákat" alapítottak és mindenféle „kézikönyveket" állítottak össze, melyekben különös gonddal, részletesen kimutatták, hogy a szavaknak milyen sorrendben kell állniuk ahhoz, hogy az olvasó jobban fel tudja fogni és magáévá tudja tenni az írott művet.

Ennek következtében azok, akik ilyen iskolákba jártak, vagy effajta „kézikönyveket" olvastak, és saját maguk pedig lényüket és a valóság ismeretét illetően nem különböznek az olyan típusoktól, amelyeket Mullah Nasszr Eddin mesterünk így határoz meg: „elviselhetetlen rezgések atmoszféráját ki-árasztó semmiségek", eme szabályok alapján elkezdtek „álbölcselkedni"; és mivel ezen új csoportosulás közönséges életkörülményeihez kötött különféle abnormitások hatására az olvasás folyamata számukra egy szerves szükségletté vált, és egyébként is csak akkor voltak képesek egy könyv tartalmát értékelni, ha azt végigolvasták, a kontinens összes lénye, akiket meghódított ez a rengeteg „harsogó" könyvcím, nekiállt olvasni és olvasni, oly mértékben, hogy a már amúgy is eléggé „híg" gondolkodásuk, nyilvánvalóan egyre „hígabb" és „hígabb" lett.

- Nem csak úgy, felületesen mondtam az előbb: „ameny-nyiben leszármazottjaik akkor még léteznek", mivel megfigyeltem náluk egy sajátosságot, mely a nőnemű lények

planetáris teste új alkatának következménye, és amelyet bizonyos kedvenceid közönséges életfolyamatában én már sok évszázaddal azelőtt megfigyeltem, és akkor annak nagyon pontosan meg is állapítottam a következményeit.

Ez a különleges jelenség Atlantisz szerencsétlensége előtt valósult meg, a különféle akkori nagy közösségekből eredő háromagyú lények egyik kis csoportosulásában. Ezek a lények elkülönülve éltek egy híres, „Balkánira" nevű, az Atlantisz kontinenstől keletre fekvő szigeten, mely egyidejűleg süllyedt el az Atlantisszal.

Ez a kis csoport végül is a nőnemű lények planetáris testének egy furcsa kialakulása folytán halt ki, és a faj megszűnésének ezt a módját az Akhldanné tudós társaság tagjai „dzsupszentozirosszó-nak" nevezték el.

Ez a különös sajátosság, mely több évszázaddal a fajuk végső eltűnése előtt jelentkezett abban nyilvánult meg, hogy a nőnemű lények medencéje egyre keskenyebb és keskenyebb lett.

A medencének ez az elszűkülése olyan gyorsan haladt előre, hogy két évszázaddal fajuk végleges eltűnése előtt, az úgy-ahogy kifejlődött véletlen fogamzásaik összes „világra jöttét" már csak az úgynevezett „szitrik" módszerrel hajtották végre, melyet ma „császármetszésnek" hívnak.

Belzebub elbeszélésének ezen a részén a *Karnak* űrhajóba behatoló éterben erős „örvénylés" állt be. Ez azt jelentette, hogy az utasokat a „dzsamdzsampal-ba", vagyis az űrhajó éttermébe hívták, ahol időnként összejöttek, hogy a második és az első lényi táplálékot együtt vegyék magukhoz.

Ezért Belzebub, Hasszin és Ahoun abbahagyták beszélgetésüket, hogy sietve a „dzsamdzsampalba" menjenek.

Negyvenharmadik fejezet

Belzebub kifejti véleményét az emberek időszakos kölcsönös elpusztítás! folyamatával kapcsolatban

A

MIKOR Belzebub, Hasszin és Ahoun visszajöttek a „dzsamdzsampalból" és újból elfoglalták megszokott helyüket Hasszin ismét nagyapja felé fordult és így szólt:

- Drága nagyapa! A Föld-bolygó háromagyú lényei életfolyamatának különböző eseményeiről szóló részletes magyarázataidnak köszönhetően egy világos fogalom és megfelelő értés alakult ki bennem az ő meglepő pszichizmusukról. Ugyanakkor még mindig fennmarad bennem egy kérdés az egyik különös sajátosságukat illetően, amelyet nem tudok megmagyarázni magamnak, és mely még a pszichizmusuk furcsaságát számításba véve is számomra illogikusnak tűnik. A gondolataim minduntalan erre a zavarba ejtő kérdésre térnek vissza, és még mialatt a dzsamdzsampalban a szent misztériumot ünnepeltük is erre összpontosultak.

A földi felelős korú, háromagyú lények életfolyamatáról szóló összes magyarázatod alapján jól megértettem, hogy bár a legtöbbjük, főleg a transzapalni perturbáció óta, már csak egy teljesen automatikus értelmet birtokol, ugyanakkor még ezzel az automatikus értelemmel is olyan leleményességre képes, hogy bolygójukon a Természet mindenféle törvényét többé-kevésbé konstatálva, közönséges életéhez még bizonyos hasznos tárgyakat is ki tud találni.

Ugyanakkor az összes elbeszéléseden, mint bíborvörös csík fut végig az egyedül őnáluk létező sajátosságnak a felemlítése, hogy egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítsák.

így drága Nagyapa, egyáltalán nem tudom megérteni, hogyan lehetséges az, hogy ilyen hosszú létezés alatt még nem váltak tudatossá ennek a sajátosságnak a borzalmáról, és ezt még most is folytatják.

Lehetséges-e, hogy ez a folyamat sohasem tűnt számukra az egész Világegyetemben létező legszörnyűbb csapásnak, vagy ha minderről tudatossá is váltak, sohasem gondolkodtak róla, sem nem próbálták megtalálni a módját ennek kiirtására?

Nagyon kérlek, drága Nagyapa, magyarázd el nekem, miért van ez így, és hogy a pszichizmusuk különös oldalai közül melyek határozzák meg ezt a sajátosságot?

Miután ezt elmondta, Hasszin egy intenzív tudásvággyal teli tekintettel, várakozva nézett nagyapjára.

Válaszul unokája kérdésére, Belzebub egy ideig csendben, „lelkiismeret-furdalással" teli mosollyal nézte, majd mélyet sóhajtott és így szólt:

- Hát... kedves gyermekem...

Ez a különlegesség, az összes velejáró következménnyel együtt képezi az abnormitásaik fő okát, nevezetesen a „zavaros logikájukét".

Egy újabb szünet után így folytatta:

- Legyen! Segítek e kérdést megérteni, annál is inkább, mert már korábban megígértem, hogy részletesen el fogom neked magyarázni.

Aktív gondolkodásod kifejlesztése érdekében azonban nem az erre vonatkozó személyes véleményemet fogom kifejteni neked, hanem olyan formában fogok róla beszélni, hogy képes legyél megszerezni a logikus mérlegelésekhez szükséges anyagot, hogy az elősegítse benned az olyan adatok kikristályosodását, amelyek lehetővé teszik számodra a kérdést illetően egy egyéni vélemény kialakítását.

Többek közt azt kérdezted tőlem, hogy már gondolkodtak-e valaha ezen az elképesztően borzalmas, kizárólag náluk létező hajlamon?

Természetes, hogy gondolkodtak rajta, természetes, hogy látták.

Néhányan gyakran gondolnak rá, és automatikus értelmük ellenére is tökéletesen megértik, hogy ez az időszakos

kölcsönös elpusztítás! folyamat egy elképzelhetetlen borza-dály, és egy olyan ocsmányság, amire nevet sem lehet találni.

Sajnos a megfontolásaik soha, semmire sem vezetnek.

Egyrészt azért nem, mert csak néhány elszigetelt lény gondolkodik komolyan ezen a kérdésen, másrészt azért, mivel náluk nincs meg a máshol szokásos, egyetlen kormányzatnak alávetett bolygói szervezet, így aztán, ha az említett elszigetelt lények gondolkodnak is ezen a borzalmon, és még ha valami értelmes megállapításra jutnak is, akkor sem tud ez a megállapítás sem széleskörűen elterjedni, sem a többi lény lelkiismeretébe behatolni. Különben is, a földi lények képessége az ilyesfajta kérdések „őszinte megfontolására" nagyon siralmas. Tudnod kell, hogy már felelős létezésük kezdetétől fogva, az abnormálisán megalapozott ottani lényi életkörülmények folytán az „ébrenléti pszichizmusuk" fokozatosan olyanná vált, hogy már csak akkor tudnak őszintén gondolni valamire, és a dolgokat igazi megvilágításukban látni, ha a gyomruk olyan mértékben tele van tömve első táplálékkal, hogy a „mozgó idegvégződéseik" meg sem tudnak mozdulni, vagy mint ők mondják, „teljesen jól vannak lakva" és mindemellett, minden háromagyú lényhez méltatlanul, a jelenlétükkel már velejáró és annak uralkodó tényezőivé vált kívánságuk, legalábbis abban a percben teljesen ki van elégítve.

Márpedig éppen ezek az abnormálisán megalapozott lényi életkörülmények teszik lehetetlenné az összes lény ilyen szükségleteinek kielégítését, ezért és még sok más okból is, legtöbbjük nem tud „őszintén gondolkodni" és még ha nagyon kívánná sem tudná látni és érezni a valóságot. Ezért az „őszinte gondolkodás" és a „valóság érzete" már régóta ritka luxussá váltak, s bolygód legtöbb lénye számára elérhetetlenek.

Csak az úgynevezetten „fontos" és hatalom-birtokló lényeknek van meg a lehetőségük arra, hogy a kielégültségig megelégedettek lehessenek; és valójában pontosan ezek a szörnyű lények tudnának a helyzetük folytán eme végzetes dolog kiirtására valamit is tenni, vagy legalábbis azt egy bizonyos mértékig lecsökkenteni.

Azonban éppen ezek a „fontos", hatalom-birtokló lények, akiknek megvan a lehetőségük a szükségleteiket kielégíteni és akik tudnának ennek érdekében valamit tenni - egészen más okokból - egyáltalán nem tesznek semmit.

Ennek fő oka megint csak abból, a közönséges lényi életükbe megrögzó'dött káros módszerből ered, amit ők

„nevelésnek" hívnak.

Ezt a káros módszert az előkészítő korban minden fiatal lényre alkalmazzák, és különösen azokra, akikből később majdnem mindig hatalom-birtoklók lesznek.

Márpedig, annak következtében, hogy ezek a jövendő hatalom-birtoklók nem használják ki a Nagy Természet által az elismerésre méltó, felelős életnek megfelelő adatok előkészítésére szánt időt, hanem azt az ő híres nevelésükből származó tulajdonságok kifejlesztésére pazarolják el, amikor ezek a fiatal lények, elérik a felelős kort és egy kötelezettséget viselnek, természetesen semmilyen adattal nem rendelkeznek a „logikus megfontoláshoz", és képtelenek lesznek pártatlanul viszonyulni ama felebarátaikhoz, akik a környező körülmények akarata folytán az ő hatalmuk alá kerülnek.

Abnormális nevelésüknek köszönhetően nemcsak, hogy semmi sem kristályosodik ki bennük, ami képessé tenné őket bármilyen tényleges dolog megértésére és bármi gyakorlati megvalósítására, hanem ellenkezőleg, fokozatosan megjelenik bennük a Nagy-Angyal, ma már Arkangyal Luizosz által kitalált átkozott kundabuffer szerv tulajdonságának számos következménye, amelyek nemzedékről nemzedékre öröklődve szerves funkcióként kristályosodnak ki eme szerencsétlenek pszichizmusában.

Nevezetesen az említett szervnek azok a következményei alakulnak ki bennük, amelyek manapság az „egoizmus", „részrehajlás", „hiúság", „önszeretet" és így tovább néven szerepelnek.

Különben ezekre a hatalom-birtokló lényekre a mi bölcs Mullah Nasszr Eddinünknek is van egy nagyon érdekes definíciója, mely így szól:

„Hogy milyen mértékben fontosak ezek az emberek, az csak a tyúkszemeik számától függ."

így tehát gyermekem, kortárs kedvenceid közül azok, akiknek lehetőségük van kedvük szerint teletömni magukat,

és minden szükségletüket teljesen kielégíteni, és akik tudnának valamit tenni, hogy küzdjenek ez ellen a bolygójukon uralkodó szörnyű rossz ellen, még azokat az ó'szinte gondolkodásra oly megfelelő' alkalmakat sem használják ki, amikor jóllaktak, minden szükségletük kielégült és kényelmesen henteregnek „puha angol díványaikon", hogy mint ott mondják „egy jót emésszenek", hanem egyszerűen átadják magukat az ó' gonosz „ön-megnyugtató" istenüknek.

És mivel a Világegyetem összes háromagyú lénye, és következésképpen bolygód lényei számára is lehetetlen a gondolkodás folyamata nélkül létezni, és mivel ugyanakkor kedvenceid azt kívánják, hogy szabadon át tudják adni magukat az ő gonosz „ön-megnyugtató" istenüknek, így fokozatosan és nagyon eredményesen hozzászoktatták magukat ahhoz, hogy minden egyéni lényi eró'feszítés nélkül, automatikusan gondolkodjanak.

Meg kell adni: ebben elérték a tökéletességet, és jelenleg a gondolatuk a jelenlétük bármely részének szándékos megfeszítése nélkül minden irányban szertefut.

Például, amikor a Föld eme fontos hatalom-birtokló lényei Jóllakottan és kielégülten" elterülnek elengedhetetlen díványaikon, asszociatív gondolataik, amelyek áramlata nem tud megállni, csak a gyomruktól és a nemi szervüktől kapva impulzusokat szabadon kalandozik minden irányban, „ahogy neki jól esik", olyan élvezetes könnyedséggel, mintha „este, Párizsban a boulevard des Capucines-en sétálna".

Amikor az egyik ilyen hatalom-birtokló a puha díványán hentereg, például ilyesmi „gondolódik" benne:

„Hogyan fogok bosszút állni Gábor barátomon, aki nem a jobb szemével sandított tegnapelőtt a nőre, akit „szeretek", hanem a ballal?..."

Vagy pedig ez a fontos hatalom-birtokló emésztés közben ezt ismételgeti magában:

„Miért nem az én lovam nyerte meg tegnap a lóversenyt?"

Vagy pedig: „Miért van az, hogy ezeknek a részvényeknek, amelyek valójában semmit sem érnek, minden nap emelkedik az ára a tőzsdén?"

Hacsak nem kezd el álmodozni: „Ha én Nagy István helyében lennék, aki kitalálta hogyan lehet megszaporítani a legyeket és a csontvázukból elefántcsontot készíteni, az így

megszerzett pénzből én ezt és ezt és ezt csináltam volna, nem úgy, mint ez az idióta hülye, aki olyan, mint a kertész kutyája: nem engedi át másnak a csontját, de maga sem eszi meg...", és így tovább.

- Néha előfordul a Földön, hogy bizonyos fontos hatalombirtoklók véletlenül hirtelen nem gyomruk és nemi szerveik reflexeinek befolyása alatt, hanem őszintén és nagyon komolyan gondolkodnak valamely, ezzel *a* szörnyű földi kérdéssel kapcsolatban álló problémán.

Azonban ezek az őszinte meggondolások is legtöbbször automatikusan, külső, véletlenszerű okok következtében adódnak elő. Például az egyik közelállójuk élete a legutóbbi nagy kölcsönös elpusztítási folyamat alatt brutálisan véget ért; vagy pedig valaki súlyosan megbántotta őket; egy más valaki egy nagy szívességgel vagy váratlan ajándékkal hatotta meg őket; vagy talán egy pillanatra átérezték, hogy a saját létezésük a végéhez közeledik.

Hasonló esetben, ha az egyik hatalom-birtokló komolyan gondolkodik ezen a bolygóján dúló szörnyű borzalmon, mindig a teljes lényével felháborodik; és természetesen ebben az állapotban megfogadja, hogy belefog és bármi áron végrehajt mindent, ami egy ilyen sorscsapás megismétlődését megakadályozza.

Azonban a baj ott van, hogy amint eme „őszintén felháborodott" lénynek a gyomra elkezd kiürülni, vagy amint ezek a külső benyomások egy kicsit elmosódnak, mindjárt el is felejti fogadalmát, és annál inkább, akár tudatosan akár önkéntelenül belekezd abba, hogy mindent megtegyen annak érdekében, ami általában hozzájárul a közösségek között ennek a folyamatnak a megjelenéséhez.

Ott nagyon gyakran előfordul gyermekem, hogy ezek a hatalom-birtokló lények teljesen önkéntelenül, vagy néha félig szándékosan arra törekednek, hogy egy új kölcsönös elpusztítási folyamatot elősegítsenek. Sőt, előfordul az is, hogy abban reménykednek, hogy ez a folyamat a lehető legnagyobb méreteket fogja ölteni.

És ez a gyalázatos szükséglet abnormális pszichizmusuk-ban azért jelenik meg, mert ezekből a folyamatokból bizonyos egoista hasznot szándékoznak húzni, és az elfajult

értelmükkel még azt is remélik, hogy minél nagyobb méretű lesz a folyamat, annál nagyobb hasznot tudnak húzni belőle ők maguk vagy közelállóik.

- Előfordul azonban az is, gyermekem, hogy bizonyos ilyen hatalom-birtoklók egyesülnek és megalakítanak egy különleges társaságot azzal a céllal, hogy együttesen találjanak módot eme botrányos sajátosság megszüntetésére.

Amikor örökre elhagytam ezt a naprendszert, a bolygódon éppen egy új „szövetség" megalakításáról esett nagyon sok szó; úgy emlékszem a „Nemzetek Szövetsége" nevet szándékozták adni neki.

Azt mondtam „új", mivel már számos alkalommal alapítottak ilyen jellegű szövetségeket, amelyek mindig ugyanolyan különös módon haltak meg, vagyis „haláltusa nélkül".

Jól emlékszem az egyik ilyen szövetség megjelenésére a Tikliamuish országban fekvő „Szamoniksz" városban, amelyet akkor, eredeti bolygód összes háromagyú lénye fő kulturális központjának tartottak.

Akkor először gyűltek össze ebben a városban az Ázsia kontinens legtöbb közösségének fontos lényei azzal a szándékkal, hogy közösen kidolgozzanak egy általános egyezményt annak érdekében, hogy a különböző ázsiai közösségek között soha többé ne támadhasson semmi olyan ok, amely egy ilyen kölcsönös elpusztítási folyamatot kiválthatna.

Eme társaság jeligéje ez volt: „Isten ott van jelen, ahol embervér nem folyik".

De a különféle egoista és öntelt személyes céljaik folytán ezek a fontos hatalom-birtoklók hamarosan veszekedni kezdtek egymással, és hazamentek anélkül, hogy bármilyen megegyezésre jutottak volna.

Több évszázaddal Tikliamuish után ugyanezen az Ázsia kontinensen ismét megjelent egy ilyen társaság az akkor „Mongolplantszurá-nak" nevezett országban.

A szövetség jelszava ez volt: „Szeresd felebarátodat, és akkor Isten szeretni fog téged".

Ez a társaság sem vezetett semmilyen eredményre, és hasonló módon meg is szűnt létezni.

Azután a most „Egyiptom-nak" nevezett országban alakult meg egy hasonló társaság a következő jelszóval: „Tanulj meg először egy bolhát megteremteni, mieló'tt a felebarátodat megölni merészelnéd."

Még később, Perzsiában alapítottak meg egy másik szövetséget ezzel a jelszóval: „Minden ember esszenciája Istentől van, de ha csak egyet is erőszakkal megöl egy másik, akkor mindannyian semmivé válnak".

Nemrégen, alig négy-öt évszázaddal ezelőtt, alapították meg az utolsó ilyen szövetséget Ázsiában, egy azt hiszem „Mosszulopolisz-nak" nevezett városban. Ezt a szövetséget így hívták: „A Föld a Közös Teremtó'nké, és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad".

De mivel hamarosan vita támadt a tagok között, nevet változtatott, és azután, míg csak el nem tűnt, a következő nevet viselte: „A Föld csak az embereké".

Az előbbi, „A Föld mindenki számára egyaránt szabad", társaság tagjai talán végezhettek volna valami eredményeset. Egyrészt azért, mert az alapvető programjuk megvalósítható volt, másrészt, mert kivétel nélkül mind idős és tiszteletre méltó lények voltak, akiknek sok tapasztalatuk volt, és így semmi illúziójuk sem lehetett arról, amit egy közönséges bolygói élet általában adhat számukra.

így sokkal kevésbé voltak meg azok az „egoizmusnak" és „önteltségnek" nevezett és egyéb hasonló tulajdonságaik, melyek az ilyen fajta társaságokat általában tönkreteszik.

Ez a társaság tényleg valami valódi eredményre vezethetett volna, elsősorban azért, mert nem volt közöttük egyetlen hatalom-birtokló sem, egyetlen sem ezekből a saját, egoista és hiú céljaik által hajtott lényekből, akik - bármilyenek legyenek is egy általános bolygói jellegű szövetség művei, amelynek ők tagjai, végül mindig - méghozzá „zenei kísérettel" - eljuttatják azokat a mi Mullah Nasszr Eddinünk híres disznajához, amely aztán a legkisebb „udvariaskodás" nélkül mindent felfal, amit csak adnak neki.

Az egyedüli közintézmények, amelyeket - főleg napjainkban - ezek a fontos hatalom-birtoklók megkímélnek, azok amelyekből tekintélyes hasznot remélhetnek személyesen saját maguk vagy kasztjuk lényei javára.

Igaz, hogy egy ilyen társaság tevékenységei akár jó eredményekhez is vezethetnének bolygójuk összes lénye javára, kasztszerinti megkülönböztetés nélkül, de amint a társaság ügyeiben megjelennek kisebb nehézségek, vagy - mint mondani szokták - beáll egy krízis, a földi hatalom-bitorló lényeket feladataik mindjárt bosszantani kezdik, és már az említésükre is, vagy ha asszociációk révén csupán csak visz-szaemlékeznek rájuk, egy fájdalmas grimasz jelenik meg az arcukon.

Azon lények munkája, akik a szövetségüknek „A Föld a Közös Teremtőnké, és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad" nevet adták, szintén semmire sem vezetett, bár ezek a lények majdnem mindent megtettek, amit az eme páratlan bolygón szinte állandóan uralkodó körülmények között meg lehet tenni. Később majd mesélni fogok neked erró'l még részletesen is, mivel az ennek a beléjük ültetett bűnös tulajdonságnak kiirtását, vagy legalábbis mérsékelését elérni próbáló társaság megbukására vonatkozó információ ismét kellő megvilágításba fogja helyezni különleges pszichizmusukat, és anyagul szolgálhat számodra eme szörnyű kölcsönös elpusztítást folyamat fó', tárgyilagos okainak megértésére.

- Visszatérve arra a szövetségre, amelyet, mint már mondtam, a háromagyú lények azért hoztak létre a bolygójukon, hogy együtt olyan gyakorlati intézkedéseket alapozzanak meg és valósítsanak meg, amelyek eme szörnyű folyamat teljes megszüntetését teszik lehetővé; egy olyan szövetséget, amelyet „Nemzetek Szövetségének" fognak hívni, vagy már úgy is hívják - ha tudni akarod őszinte véleményemet: szinte biztos vagyok benne, hogy annak semmi tényleges eredménye sem lesz, mégpedig két okból.

Az első ok csak elbeszélésem végén fog megvilágosodni előtted, a második az, hogy ez a tulajdonság már behatolt a Föld-bolygó háromagyú lényeinek, mint mondják, a „testébe és vérébe". És ha semmit sem tudtak tenni az elmúlt korokban élő azon kedvenceid, akik felelős korukban legalább meg tudták valósítani a Létre vonatkozóan az úgynevezett „önmagára való emlékezést", akkor semmit sem fognak tudni megvalósítani az olyan lények sem - mint például eme

társaság tagjai -, akiknek ugyanolyan az értelmük, mint a legtöbb kortársuké, és akik csak addig a fokig tökéletesítik magukat, amelyet Mullah Nasszr Eddinünk ezekkel a szavakkal fejezne ki:

„No nézd csak! Már kezdi megkülönböztetni a papát a mamától!"

Mindazonáltal eme új társaság fontos hatalom-birtokló jelenlegi vagy jövendő tagjai semmit sem fognak tudatosan elérni; ellenben tudattalanul a legnagyobb és a lehető leghasznosabb „személyes" hasznot fogják húzni ebből a vállalkozásból, mivel ez a hivatalos társaság egy nagyon elfogadható kifogással fog szolgálni számukra arra vonatkozólag, hogy port hintsenek „tulajdonosnőjük" szemébe, más szóval a „feleségüket", „szeretőjüket", az „anyósukat" vagy az egyik nagyáruházuk valamely eladónőjét.

Az új hivatalos szövetségnek köszönhetően ezentúl lehetőségük lesz az idejüket nyugodtan a hozzájuk hasonló fontos hatalom-birtokló barátaik társaságában eltölteni, és ezeken a nemzetközi „five-o'clock"-jaikon, amelyeket minden bizonnyal gyakran fognak megszervezni a fontos hivatalos szövetségük ügyintézésének ürügyével, az ő „tulajdonosnőjük" csendes és mégis dermesztőén éber tekintetétől távol lehetnek.

A hatalom-birtokló lények szövetségei náluk általában az ilyen, nagy kölcsönös elpusztítási folyamataik vége felé jelennek meg - és majdnem minden alkalommal a következők szerint:

Néhányuknál, akiket az utolsó kölcsönös elpusztítási folyamat során személyesen is „súlyos veszteségek" értek, amelyek „mozgató ereje" még nem szűnt meg általános jelenlétükben hatni, pszichizmusuk általános működésében bizonyos keveredést hoznak létre, melynek következtében a tudatalattijukban a „lelkiismeret" lényi impulzusára jelenlévő adatok maguktól vesznek részt „automatikus tudatuk" azon működésében, amely számukra már régóta megszokottá vált - más szóval, az a kombináció, amelyről a Nagyon Szent Ashyata Sheymash eme szerencsétlen bolygó összes háromagyú lénye számára megálmodott, pszichizmusukban magától létrejött.

így tehát gyermekem, amikor az említett hatalom-birtokló lények találkoznak és ezt a szörnyű tulajdonságukat hosz-szasan megvitatják, lassacskán majdnem igazi megvilágításában kezdik látni azt, és egy őszinte kívánság jelenik meg bennük, hogy mindent megtegyenek a bolygójukon uralkodó visszataszító borzalom megszüntetéséért.

így, ha néhány „feltámadt lelkiismeretű" hatalom-birtokló lénynek, akik a valóságot majdnem igazi megvilágításban látják és érzik, alkalmuk adódik elég gyakran találkozva tartós befolyást gyakorolniuk egymásra, akkor ők végül egyesülnek, azért, hogy együtt keressenek valamilyen lehetőséget őszinte kívánságuk megvalósítására.

Az összes ilyen szövetségnek ez szokott lenni a kiindulópontja.

Talán ezek a lények valahogyan el is érhetnének jó eredményeket, ha sajnálatraméltóan más fontos, hatalom-birtoklók rövidesen szintén be nem lépnének ezekbe a szövetségekbe, hogy tevékenységében részt vegyenek.

És ők már távolról sem azért vesznek részt a szövetségek munkájában mert lelkiismeretük is megszólalt, hanem egyszerűen azért, mert „magas rangú személyiségek" lévén, az abnormálisán megalapozott általános lényi életkörülmények szerint nekik minden „fontos" szövetségnek is tagjává kell válniuk.

Márpedig, amikor ezek a más fontos és hatalom-birtokló földi lények belépnek e szövetségekbe és részt kezdenek venni a munkájában, akkor teljes nagyszerűségében megvalósítják azt a tulajdonságot, amiről már beszéltem neked, vagyis egoista és önző céljaikkal rendszerint rövidesen nemcsak félredobják a társaság összes feladatát és mindent, amit a „feltámadt lelkiismeretű" lények már megvalósítottak, hanem hamarosan mesteri módon gáncsot vetnek eme szövetségek alapítóinak is.

Ezért azután ezek, a bolygó összes lényének közös javára alapított szövetségek gyorsan elpusztulnak és mint mondtam, „haláltusa" nélkül halnak meg.

Azokra a tényleges eredményekre melyekre a fontos lények jóindulatú kezdeményezései vezethetnének a mi tisztelt Mullah Nasszr Eddinünknek megint van egy bölcs szentenciája, amely így szól:

854

„Az elmúlt századok során megtanultuk, hogy a karabagh-i szamarak sohasem fognak úgy énekelni mint a fülemüle, se nem fogják féken tartani az igazi shushuni sza-márkóró iránti nemes szenvedélyüket."

Ezzel kapcsolatban, azt hiszem alkalomszerű tudomásodra hoznom azt is, hogy a Föld-bolygó háromagyú lényeit illeti, hosszú évszázadokon keresztüli figyelmes megfigyeléseim során egyetlen egyszer sem vettem észre ezeknek a tömegek boldog létezésére szolgáló módszerek közös megtervezése céljából megalapított szövetségeknek bármelyikében olyan lényt, akinek egy többé-kevésbé objektív értelme lett volna, mely értelmet pedig, mint már mondtam, az öntökéletesítésre irányuló erőfeszítéseik árán kedvenceid közül többen elérnek.

Az utolsó ott tartózkodásom alatt végrehajtott megfigyeléseim alapján többek között azt is megértettem, hogy az olyan lények, akik az objektív értelmet birtokolják miért nem lépnek be soha ezekbe a szövetségekbe.

Ahhoz, hogy valaki be tudjon lépni egy ilyen szövetségbe, mindenekelőtt egy „fontos lénynek" kell lenni, és a Földön megalapozott abnormális lényi életkörülményeknek köszönhetően csak olyan valakit tartanak „fontosnak", akinek vagy sok pénze van, vagy aki a többi ottani lény között úgymond „híressé" válik.

Valójában, egy bizonyos idő óta csak az olyan lények válnak híressé és fontossá, akiknél a „lényi lelkiismeretnek" nevezett szent funkció teljesen hiányzik. Márpedig, mivel a lények jelenlétében ez a szent funkció mindig kapcsolatban van mindazzal, ami bennük az objektív értelmet képviseli, és ami maga az objektív értelem, azokban a lényekben, akikben megvan az objektív értelem, a „lelkiismeret" is mindig megvan, minek következtében sohasem lesznek „fontosak" a többiek között.

Ezért van az, hogy a tiszta értelmet birtokló .lényeknek soha nem volt, és nem is lesz alkalmuk a „fontos", hatalom-birtokló lények által alakított szövetségekben résztvenni.

Egyszóval gyermekem, erre a kérdésre nagyon jól lehet alkalmazni azt a szentenciát, amelyet a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk egyszer így fogalmazott meg:

855

„Ez egy valóságos csapás! Ha a farkát húzod, a sörénye szorul be; ha a sörényét húzod a farka szorul be."

Bármi legyen is a helyzet, kortárs kedvenceid megint csak valami módszert próbálnak találni eme szörnyű sajátosság megsemmisítésére, amely a pszichizmusukba, a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeiként már olyan erősen begyökerezett.

És természetesen a jelenlegi „Nemzetek Szövetségének" nevezett liga tagjai is igyekeznek ezt az eredményt különféle általuk kitalált egyezmény és szabályozás révén elérni, azokhoz hasonlóakkal, amilyeneket az elmúlt korok lényei ugyanerre a célra próbáltak létrehozni, vagyis olyan utak és módok révén, amelyeken keresztül szerintem ma is teljesen lehetetlen bármilyen hathatós eredményt elérni.

Kortárs kedvenceid eme vállalkozása mégis nagyon hasznos lehet számukra, de kizárólag az elmaradhatatlan újságaik, szalon-beszélgetéseik és természetesen a „tőzsdeüzéreik" számos hasznamusszi ügyletei számára.

Ami ezt a szörnyű bajt illeti, jelenleg a helyzet már oda jutott, hogy ennek az említett, már a testükbe és vérükbe behatolt borzalmas tulajdonságnak teljes megsemmisítése az ő nyavalyás értelmükkel nemcsak elképzelhetetlen, hanem általában teljességgel megvalósíthatatlan is.

És mégis gyermekem, habár ennek a „Nemzetek Szövetségének" nevezett bolygói közös ligának a tagjai - annak ellenére is, hogy nincs meg bennük az összes feleló's kort elért háromagyú lény jelenlétével velejáró tárgyilagos, pártatlan értelem - talán a saját maguk által kitűzött alapvető' feladatok terén pozitív eredményeket tudnának elérni, ha csak olyan problémák megoldásával és megvalósításával foglalkoznának, amelyek a hozzáértésük és a képességeik határán belül vannak.

Ismerve azonban a „módszereiket" biztos vagyok benne, hogy nem olyan kérdésekkel fognak foglalkozni, amelyek a felfogóképességük határain belül vannak.

Majd akarnák, sőt hinnék is, hogy mindent megtesznek azért, hogy ezek a „kölcsönös elpusztítás! folyamatok" rögvest és egyszer s mindenkorra megszűnjenek.

Ha tényleg, teljes lényükből rájönnének arra, hogy ezek a folyamatok tárgyilagos szemmel nézve borzalmasak, és ha

ezt a bajt a Föld színéről őszintén ki akarnák irtani, kénytelen-kelletlen bele kellene hatolniuk e kérdés mélyébe, és megérteniük azt, hogy egy már évszázadok óta a pszichizmusukba megrögzó'dött tulajdonság feloldásához néhány évtized nem lehet elegendő.

Ha ezt megértenék, akkor ezen a téren semmit sem kortársaik javára próbálnának elhatározni, vagy megvalósítani, hanem minden figyelmüket, minden erejüket és az összes képességüket egyedül a jövendő nemzedékek javára szentelnék!

Például ahelyett, hogy abszurd okoskodásokba kezdenének, vagy mint ott mondják „Don Quisott-ot" játszanának, hogy ezeket a folyamatokat teljesen megszüntessék, inkább a közönséges életükben megrögzó'dött két fogalommal kapcsolatos hiedelemnek kiirtására törekednének; vagy más szóval először is megszüntetnék azt a szokást, hogy ezeknek a folyamatoknak bizonyos „hősnek" nevezett résztvevőit égig magasztalják, és kitüntetéseket adva nekik tiszteletben részesítsék őket, másodszor pedig legalább megszüntetnék „hasznamusszi tudományuknak" azt az ágát, amelyet valamely „pattanásos" lény talált ki, s amelyben „hidegvérrel" közlik, hogy az időszakos elpusztítás egészen elengedhetetlen a földön, mivel nélküle egy elviselhetetlen túlnépesedés lépne fel, ami olyan rettenetes gazdasági kríziseket vonna magával, hogy az ember-lények felfalnák egymást.

Ha sikerülne nekik az abnormális közönséges lényi életükben már megrögzó'dött első ilyen fogalmat megszüntetni, akkor egyszer s mindenkorra megsemmisítenék azon „automatikus tényezőknek" több mint a felét, amelyek a serdülőkorban lévők pszichizmusát hajlamossá teszik arra, hogy mindig beleessenek ezen elpusztítási folyamatok alatt számukra szokásossá vált állapotba. A második fogalom megszüntetésének köszönhetően pedig megkímélnék a jövő idők lényeit legalább az ott szüntelenül felmerülő, amúgy is számtalan hülye idea egyikétől, amelyek „valami" törvényes és vitán felül álló dologként nemzedékről nemzedékre továbbadva igencsak tehetnek arról, hogy jelenlétükben olyan tulajdonságok alakuljanak ki, amelyek egyike sem felel meg a mi Megalokozmoszunk háromagyú lényeinek, és amelyek közé tartozik az az egyedül náluk megjelenő tulajdonság is,

ami előidézi bennük a „kételkedést az Isteni létezésében", és leginkább ennek a kételkedésnek következtében már szinte teljesen eltűntek jelenlétükből azok a bizonyos adatok, amelyeknek minden háromagyú lény jelenlétében le kellene rakódniuk, és amelyek összessége idézi elő a kozmikus igazságok „ösztönös érzetét", s melyet még az összes egy-agyú és kétagyú lény is érez mindig és mindenhol a nagy Világegyetemben.

Azonban az összes közönséges földi lény balsorsára, a bolygó minden részéről összejött, fontos hatalom-birtokló nem fog ilyen kérdésekkel foglalkozni, amelyeket méltóságukon alulinak tartanak.

Hová jutnánk, ha egy „fontos" társaság „fontos" tagjai egyszerre ilyen jelentéktelen dolgokkal kezdenének foglalkozni?

Általában, mivel kortárs kedvenceid legtöbbjénél az egyéni megnyilvánulásra szolgáló adatok már teljesen megszűntek kikristályosodni, és a háromagyú lények, különösen a jelenkoriak, egyedül csak a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei hatása alatt nyilvánulnak meg, az értésük és a képességeik határán belül álló ügyek egyáltalán nem érdeklik őket, ellenben mindig készen állnak akkor beavatkozni, amikor olyan kérdéseket kell megoldani, ami értelmüket messze felülmúlja.

- Az eredeti pszichizmusuk eme .jellemvonásának" köszönhetően az utóbbi húsz évszázad során kialakult bennük egy másik, rendkívül különös „pszicho-szerves" szükséglet is.

A pszicho-szerves szükségletük fő megnyilvánulása abban áll, hogy mindegyikük teljesen kötelezve érzi magát arra, hogy mint mondják „másokat a helyes útra térítsen".

Tudod gyermekem, az általuk kivétel nélkül birtokolt különleges jellemvonásról beszélve az az ideám támadt, hogy kívánatos lenne neked különös pszichizmusukkal kapcsolatban egy ahhoz hasonló tanácsot adnom, amilyent az ő híres kortárs „művészetükről" szóló magyarázataim végén a jó öreg Ahountól kaptál.

Többek között azt tanácsolta neked, hogy ha bármilyen okból a Föld-bolygón kellene létezned e furcsa háromagyú

lények közé keveredve, mindig nagyon óvatos légy a kortárs „művészet képviselőivel", és hogy sohase bántsd meg őket, és így ne csinálj magadnak „halálos ellenségeket".

A mi kedves Ahoununk számos olyan gyengeségüket emlékezetében tartva, mint az „önzés", a „hiúság", a „bekép-zeltség", és még sok más, arra utalt, hogy eme sajátos tulajdonságok közül milyen esetben melyiket kellett, mint mondta „csiklandozni".

Akkor részletesen el is magyarázta, mit kellett nekik mondani és hogyan, hogy jó viszonyban legyenek veled, és hogy mindenhol és minden alkalommal csak jót mondjanak rólad és dicsérjenek.

Ezzel a tanáccsal kapcsolatban semmi mást nem mondhatok, mivel az általa említett típusú lényekkel szemben tagadhatatlanul ez az ideális viselkedés.

A művészet jelenkori képviselői bőségesen el vannak látva azokkal a sajátságos tulajdonságokkal, amelyeket a mi kedves Ahoununk felsorolt, és ha te azokat „csiklandozni" tudod, „imádni" fognak, és mindig mindenben valóságos, úgynevezett „oszklaieni rabszolgaként" fognak megnyilvánulni irányodban.

Bár ez egy nagyon bölcs, sőt a közöttük éléshez elengedhetetlen tanács, én személyesen, számodra nem tartom alkalmasnak. Márpedig azért nem, mivel egyrészt a Föld összes lénye nemcsak a „művészet képviselőiből" áll, és így ez a tanács nem vonatkozik mindnyájukra, másrészt azért mert terhes volna számodra mindig visszaemlékezni minderre a sok sajátságra és minden esetben végiggondolni, hogy a számtalan ilyen gyengeségükből melyik alkalommal melyiket kell „csiklandozni".

Megtanítom tehát neked a pszichizmusuk egy nagy „titkát", egy bizonyos sajátosságukra helyezve a hangsúlyt, és ha megtanultad hogyan lehet ezeket jól használni, akkor az mindegyiküknél képes lesz kiváltani az Ahoun által jelzett megnyilvánulást.

Ha ezt a sajátosságot kihasználva fogsz hatást gyakorolni rájuk, akkor nemcsak nagyon jó viszonyban leszel mindany-nyiukkal, hanem ismerve ezt a titkot még egy boldog és nyugodt létezést is képes leszel biztosítani önmagadnak, úgy az elengedhetetlen „pénzjegyek" birtoklását, mint a többi földi

kényelmi eszközt illetően, amelyeknek ízét és jótékony hatását kedves Tanítónk ezzel a pár szóval határozza meg: „egy igazi rózsaágy".

Már nyilván kitaláltad gyermekem, hogy a tanácsom, vagy a titok, melyet tudomásodra fogok hozni, erre az úgynevezett „másokat a józan észre bírni" és „másokat a helyes útra téríteni" pszicho-szerves szükségletekre vonatkozik.

Amikor elérik a felelős kort, ez a pszichizmusukban ezúttal is az abnormálisán megalapozott közönséges életkörülményeik folytán megjelenő sajátos tulajdonság a jelenlétük kiegészítő részévé válik.

Kivétel nélkül mindnyájuknál, időseknél, fiataloknál, férfiaknál vagy nőknél, de még az úgynevezett „koraszülötteknél" is megjelenik ez a pszicho-szerves szükséglet.

Ez a sajátos szükséglet bennük a maga során egy másik sajátos tulajdonságuknak köszönhetően jelenik meg, amely abban nyilvánul meg, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy bármelyikük képes lesz a „nedveset" a „száraztól" megkülönböztetni, ettől a teljesítménytől megmámorosodva egyszer s mindenkorra megszűnik látni és megfigyelni a saját abnor-mitásait és hibáit, és már csak a többiekben látja és figyeli meg ugyanazokat.

Manapság már kedvenceid mindegyike rászokott arra, hogy felebarátainak valami olyasmit tanítson, amiről soha, még az álmában sem volt fogalma. És a legkomikusabb az, hogy ha a „többiek" nem hallgatják, vagy nem tesznek úgy, mintha hallgatnák, nemcsak megsértődik, hanem még belsőleg nagyon őszintén fel is fog háborodni; ezzel szemben, ha a „többiek" közül valaki belemegy, hogy megtanulja tőle a Józan észre térést", vagy legalábbis úgy tesz, mintha meg akarná tanulni, nemcsak „szeretni" és „tisztelni" fogja, hanem saját magát is a megelégedettség és a boldogság tetőfokán fogja érezni.

Különben ez az egyetlen olyan eset, amelyben kedvenceid másokról rosszindulat és kritika nélkül tudnak beszélni.

Tehát gyermekem, a következő tanácsot adom neked:

Ha bármilyen okból közöttük kellene létezned, tegyél mindig úgy, mintha tanulni akarnál tőlük valamit. Még a gyerekeikkel szemben is ezt tedd: így nagyszerű viszonyban

leszel mindegyikükkel, és minden családban a ház legtisztel-tebb barátjának fognak tartani.

Mindig gondolj arra, hogy az ebből a sajátos tulajdonságból eredő beképzeltség folytán bárki közülük, akármilyen semmiség legyen is az esszenciája alapján, nagyon magasról és megvetéssel nézi a többiek magatartását és cselekedeteit, különösen akkor, ha azok az ő saját szubjektív módon kialakított nézeteinek ellentmondanak, ezesetben, mint éppen mondtam, belsőleg sértve érzik magukat, és egy őszinte felháborodás vesz erőt rajtuk.

Jegyezzük meg ezzel kapcsolatban, hogy emiatt a tulajdonság miatt kedvenceid mások hibáin szüntelenül felháborodnak, és ezáltal a már amúgy is sajnálatra méltó és abnormális létezésüket objektíven elviselhetetlenné teszik.

A szüntelen felháborodások következtében e szerencsétlen lények közönséges lényi létezése majdnem mindig steril „erkölcsi szenvedésekben" telik, és e haszontalan „erkölcsi szenvedések" saját tehetetlenségi ereje folytán hosszú időn át „szemtzektzionali" módon, vagy mint bolygódon mondanák „lehangolóan" hatva a pszichizmusukra, őket végül is „insztruarnivé" vagy „idegessé" teszi, természetesen a tudatuk bármilyen részvétele nélkül.

Ennek következtében a közönséges életfolyamatukban teljesen felelőtlenek lesznek, még az olyan lényi megnyilvánulásaikban is, amelyeknek eme „insztruarnia" vagy „idegesség" eredeti okához semmi közük sincs.

Magában ez a tulajdonság, a „mások hibáin való felháborodás", az életüket fokozatosan „fantasztikusan tragikomikussá" tette.

Például minden lépésnél ilyen jelenetekkel találkozol:

Az egyik csodabogárnak, a szó szoros értelmében valaki „lerántotta az álarcát", azt az álarcot, amelyet a káros „nevelésük" folytán apránként mindannyian megtanultak hordani, és amely mögé belső és külső, valójában csekély jelentőségüket mások elől nagyon ügyesen el tudják rejteni; minek következtében ez a csodabogár automatikusan, s megalázó módon mások rabszolgájává válik, vagy mint ők maguk ott mondják, a belső életét illetően valakinek az uralma alá kerül; például a „felesége", vagy a „szeretője" papucsa lesz, vagy más valakinek a szolgája, aki valami módon kiszimatol-

ta eme földi lény belső jelentéktelenségét, és ezután már nem veheti fel többé előtte ezt a maszkot. És természetesen, általában pont egy ilyen valakinek az uralma alatt álló földi lény sokkal jobban felháborodik, mint a bolygójuk egy másik lénye, például azon, hogy egy király valami oknál fogva nem képes a közössége tíz- vagy százezreit engedelmességre bírni.

A legérdekesebb az egészben az, hogy pont az ilyen, mások uralma alatt levő, „komolytalan" földi lények írnak felebarátaik számára értekezéseket, amelyekben részletesen leírják, hogyan és miként kell másokat jól kormányozni.

Vagy például az egyik ilyen kortárs lény, akinek „inába száll a bátorsága" egy mellette elfutó egér láttán, amikor meghallja, hogy valaki elvesztette lélekjelenlétét egy tigris előtt, hirtelen egy „hősies felháborodás" vesz eró't rajta, és a barátai előtt „habzó szájjal" fogja elítélni és bizonygatni, hogy az illető egy gyáva semmirekellő, amikor mindössze egy „tigristől" megijedt.

És az összes könyvet és leírást arról, hogy mit kell és mit nem kell tenni, amikor valaki egy tigrissel, vagy ahhoz hasonló lénnyel találkozik, ilyen „egerektől megrémülő hősök" írják.

Vagy hasonlóképpen, ha egyikük, aki tízesével hordozza a „krónikus betegségeket" - akinek például a gyomra heteken keresztül nem működik, akinek testét csúf pattanások borítják, és aki természetesen éjjel-nappal szenved - egyszóval valaki, aki már évek óta nem más, mint e bolygón létező összes betegség „mozgó anatómiai múzeuma", mindenkinél jobban felháborodik azon, ha valaki elővigyázatlanságból elkap egy náthát.

És ezek a „vándor anatómiai múzeumok" nagy tekintély-lyel oktatnak másokat arról, hogy hogyan lehet ettől a náthától megszabadulni; és pont ők írnak mindenféle könyveket és használati utasításokat a különféle betegségekről és azok kezeléséről.

Lépten-nyomon megfigyelhet ott az ember ilyesfajta abszurditásokat:

Egyikük, aki még azt sem tudja mire hasonlít az az icipici „bolhának" nevezett lény, mely oly gyakran megcsípi, vastag kötetet ír és nyilvános előadásokat tart, hogy elmagyarázza,

a bolhának, amelynek csípésétől megdagadt a történelemben Naukhan néven ismert császár nyaka, a bal mellső lábán volt egy „abnormális kárminvörös különlegesen sajátságos kinövés".

És ez a bolha-szakértő, aki egy vaskos könyvet ír ama bizonyos bolha „kis kárminvörös kinövéséről", amelyiknek csípésétől megdagadt Naukhan császár nyaka, vagy aki egy egész estén át erről tart „nyilvános előadást" meg lesz sértve, vagy még akár egy nagy ingerültség is eró't fog venni rajta, ha valaki ezt nem hiszi el, és kifejezi előtte kételyeit; és főleg attól lesz felháborodva, hogy egy ilyen „tudatlan" valaki még sohasem hallott ezekről az általa közölt „igazságokról".

Valójában gyermekem, minden ott élő normális lénynek elég volna megfigyelnie az ilyen jeleneteket, amelyekkel bolygódon e különös háromagyú lények életében léptennyomon találkozni lehet, és saját észleléseit komolyan tanulmányozva bő ismereteket nyerhetne az objektív tudomány minden ágában.

E különös pszicho-szerves szükséglet kielégítésére, hogy ne szenvedjenek hiányától, kedvenceidnek szükségük van a tanításukhoz legalább egy „áldozatra", de azoknak közülük, akik az ilyen zsánerű megnyilvánulások révén a környezetükben már bizonyos tekintélyre tettek szert és a szokás növekvő ereje révén már nagyon „arcátlanok" lettek, megnőtt az étvágyuk, és egyre nagyobb számú áldozatra lett szükségük.

Különben, ha egyszer alkalmad adódik közöttük élni, és az összeegyeztethetetlen lényi megnyilvánulásaiknak tanúja lenni, bármennyire jól ismered is eme összeegyeztethetet-lenségek okát, képtelen leszel elfojtani magadban a belső nevetést. Ugyanakkor teljes lényedből szánalmat fogsz érezni e szerencsétlenek iránt, és belső nevetésedhez magától fog hozzáadódni az „esszenciád palnasszuri szomorúsága".

A háromagyú földi lények eme különlegessége abban a kasztban fejlődött ki a legnagyobb

mértékben, amelyiknek az „értelmiség" nevet adták.

Az „értelmiség" vagy intelligencia szó arra a fogalomra utal, amelyet az „önmagában rejlő erő" kifejezéssel tudunk meghatározni.

Bár ott sok évszázadon keresztül megmaradt ennek a szónak körülbelül ugyanez a jelentése, napjainkban kedvenceid valami oknál fogva pont azokat a lényeket illetik vele, akik éppen az ellenkezői annak, amit ez a szó jelent.

Az „intelligencia" szót a régi görög nyelvből vették.

Érdemes megjegyezni, hogy ezt a szót a régi rómaiak is használták, akik azt a görögöktől nem az értelme miatt vették át, hanem a hangzásáért; később azután azt képzelték, hogy a szó gyökere az ő saját nyelvükhöz tartozik.

A régi görögöknél ezzel a szóval olyan lényeket illettek, akik elértek egy olyan tökéletesedési fokot, melyen képesek voltak megadni funkcióiknak egy akaratuknak megfelelő irányt, ellentétben azzal, ami minden úgynevezett lélektelen kozmikus képződésben történik, amelyek cselekvése mindig csak egy külső okokra való reakció.

Igaz, hogy néha még lehet a bolygódon találkozni olyan lényekkel, akik többé-kevésbé megfelelnek e szó értelmének, de csak az olyan lények között, akiket a többség „unintelligenseknek" tekint.

Véleményem szerint sokkal helyesebb volna az ott „intelligenciának" nevezett társadalmi osztályt egyszerűen „mecha-nogenciának" nevezni.

Sokkal helyesebb volna így nevezni őket nemcsak azért mert az intelligenciához tartozó lények képtelenek a lényi funkcióiknak bármilyen irányt adni, hanem azért is, mert bennük már azok az adatok is teljesen elsorvadtak, amelyeket a Nagy Természet minden háromagyú lény jelenlétében azért helyez el, hogy a világrajövetelüktől fogva közönséges lényi életükben az esszencia kezdeményezését ösztönző tényezőül szolgáljon.

Az intelligenciához tartozó lények felelős életük folyamán csak akkor nyilvánítják meg magukat, azaz automatikusan cselekednek, ha kívülről szándékos vagy véletlenszerű sokkokat kapnak, és egyedül ezek teszik lehetővé számukra az ennek megfelelő megelevenedés vagy tapasztalatszerzés lehetőségét, ama automatikusan észlelt véletlenszerű előző benyomásokhoz fűződő asszociáció-sorozatok beindítása és leforgása révén, mely asszociációk teljesen függetlenek saját kívánságuktól vagy akaratuktól.

A KÖLCSÖNÖS ELPLISZTÍTÁSI FOLYAMATRÓL

Általában e külső sokkokat elsősorban a véletlenül a látószerveik észlelési körébe eső élő vagy élettelen tárgyak adják; másodsorban a különféle lények, akikkel találkoznak; harmadsorban a hangok vagy szavak, amelyek elérik őket; negyedsorban a szagok, amelyeket észlelnek; vagy pedig azok a szokatlan érzetek, amelyeket „szervezetük" működése során időnként átélnek, vagyis a planetáris testük érzetei - és így tovább.

Azonban sem a külső megnyilvánulásaik, sem a belső lényi impulzusaik, amelyeknek a lényi „Énjük" utasításaitól kellene függeniük, soha sem engedelmeskednek a saját, az egész jelenlétükből fakadó vágynak.

Továbbá azt is el kell mondanom neked, hogy bizonyos, az intelligenciához tartozó földi lényeket, akiknek belső működésük, miután a felelős koruk során különböző módosításokon estek át, már jól meghatározott és a környezetük számára megszokott formát öltött, a többiek már nem az „intelligencia" összefoglaló névvel illetik, hanem más, különböző régi görög szavakból, jobban mondva különböző szógyökerekből összeállított neveket kapnak, mint:

bürokraták,
plutokraták,
teokraták,
demokraták
zebrokraták,
arisztokraták, és így tovább...

A felsorolt nevek közül az elsőt, a „bürokrata" nevet az intelligencia olyan lényeinek adják, akiknél a már megrögző-dött automatikus asszociációk sorozatai, amelyek bennük meghatározott tapasztalásokat idéznek elő, számban korlátozottak. Ennek következtében a bürokratáknál a kívülről jövő sokkok, bármilyen változatosak legyenek is, mindig ugyanazokhoz a tapasztalásokhoz kapcsolódó asszociációkat váltják ki, amelyek az ismétlődés folytán egy sajátos jelleget öltenek fel, és általános jelenlétük bármely külön szellemmel áthatott lényi

részének részvétele nélkül, teljesen függetlenül nyilvánulnak meg.

Ami a második elnevezést, a „plutokratát" illeti, azt előléptetésként az intelligencia olyan lényeinek adják, akik pszichizmusuk bizonyos átváltoztatása után, felelős életük során képesnek mutatkoznak művészi módon becsapni az összes olyan becsületes, vagy jobban mondva naiv honfitársukat, akikre ráakadnak, és ennek köszönhetően nagy meny-nyiségű úgynevezett „pénznek" és „rabszolgának" birtokosává válnak.

Jó, ha tudod ezzel kapcsolatban, hogy pontosan ebből a földi típusból került ki a legtöbb Hasznamussz Individuum.

A Földön való tartózkodásom alatt, az engem érdeklő kérdésekkel kapcsolatos kutatásaim során véletlenül megtudtam e „plutokrát" szó eredetének a titkát.

Mint már mondtam neked, az utóbbi huszonöt évszázad folyamán az összes kétes értelmű fogalmukat és dolgukat a régi görög nyelvhez tartozó szavakkal nevezték el, így ezeket *a* kétes fogalmakat kifejező neveket, mint a „bürokrata", „arisztokrata", „demokrata", stb. szintén két régi görög szó

képezi.

Például a „bürokrata" szó a „büro-ból", ami „hivatalt" jelent és „krát" szóból, ami „megtartani" vagy „megőrizni" jelentésű.

E két szó együttes jelentése: „az illető, aki az egész hivatalt fenntartja vagy igazgatja".

Ami a „plutokrata" szót illeti, annak története egy kicsit más és nem is olyan régi.

Ezt a szót hét vagy nyolc századdal ezelőtt találták ki.

Habár a régi Görögországban már léteztek ilyen fajta lények, de azokat ott „plussziokrátoknak" nevezték.

Néhány évszázaddal ezelőtt tehát, amikor az ilyen típusú lények ott elszaporodtak, és nyilvánvalóvá vált, hogy a Föld többi lakóinak őket valamilyen megtisztelő címmel kellene illetniük, akkor azok a lények, akik abban az időben az ilyesfajta kérdésekkel voltak megbízva, kitalálták ezt a „plutokrata" nevet.

Úgy látszik, hogy hosszasan vitatkoztak és gondolkodtak mielőtt ezt a nevet elfogadták. Márpedig azért vitatkoztak és gondolkodtak ilyen sokáig, mert ugyan jól tudták, hogy ezek *a* földi típusok első osztályú gazemberek, mondhatnánk *a* velejükig telítve vannak mindenféle hasznamusszisággal,

mégis ki kellett találni számukra egy tökéletesen rájuk illő nevet.

Először egy Jól hangzó" szót kerestek, ami megfelel a belső jelentőségüknek, de később meggondolták, és elálltak ettől, mert az ilyen típusú földi lények „rablógazdaságuk" révén talán még több „erőre" és „hatalomra" tettek szert, mint a királyaik, és megijedtek, hogyha egy ilyen, a belső jelentésüknek annyira megfelelő, erőteljes szóval tisztelik meg őket megsértődnének, és még több kárt okoznának maguk körül.

Végül is abban maradtak, hogy ravaszkodni fognak, és kitaláltak egy nevet, amellyel ki tudták fejezni valódi minőségüket, a tisztelettel övezés látszata mellett.

Az említett lények ezt a következőképpen érték el:

Mivel eme földi típusok nevét magától értődően két régi görög szónak kellett alkotnia, és az ilyen fajta szavak mindig a „krát" görög szóval végződnek, hogy ez a cím ne legyen túlzottan „szembeötlő", meghagyták a görög „krát" szó hangzását.

A szó első felét nem a görögből vették kölcsön, mint az szokásban állt, hanem az orosz nyelvből, a

„plut" orosz szót választották, ami az orosz nyelvben „gazfickót" jelent, és így kapták meg a „plutokrátot"

Eme bölcs földi lények így érték el a lehető legjobban céljukat, mivel ezek az ingyenélők, éppen úgy, mint a többiek, meg vannak elégedve ezzel a „címmel".

Különben ezek a földi élősködők annyira meg vannak elégedve a címükkel, hogy még hétköznapokon is cilinderben parádéznak.

És a többi földi lény is meg van elégedve, mivel ezeket a szörnyszülötteket igazi nevükön nevezhetik, és ők nemcsak hogy nem haragudnak meg, hanem önmagukat ily módon dicsőítvén hallva, úgy páváskodnak, mint egy igazi „pulykakakas".

A felsorolt nevek közül a harmadik, a „teokrata" az intelligenciának azon a tagjait illeti, akiknek általános jelenlétében egy a szó pszicho-szerves értelmében vett „zavarodottság" jött létre, majdnem ugyanúgy, mint a plutokratáknál.

Az egyetlen különbség a plutokraták és a teokraták között az, hogy hasznamusszi szükségleteik kielégítésére az előbbiek környezetükre az általuk „bizalomnak" nevezett funkció

kihasználásával gyakorolnak hatást, míg ez utóbbiak azt a valamit használják ki, amely kedvenceidnél apránként helyettesítette az általuk „hitnek" nevezett szent funkciót, mely az összes háromagyú lény számára az öntökéletesedésre szolgáló három szent út egyikét képviseli.

Hogy jobban megértsed a teokraták és plutokraták közötti különbséget, megint csak a mi nagyra beszült mesterünk Mullah Nasszr Eddin egyik szentenciáját kell elismételnem.

Amikor egyszer arról a rengeteg kötelező beavatkozásról beszélt, aminek a közönséges emberek általános pszichiz-musa ki van téve, hirtelen, bármilyen apropó nélkül ezt mondta:

"Mit számít a szegény legyeknek, hogy hogyan ütik agyon őket? A szarvat viselő ördög patkójával vagy egy fenséges angyal ragyogó szárnyának simogatásával?"

Ami pedig a mások által „demokratáknak" nevezett földi lényeket illeti, meg kell mondanom neked, hogy azok nem mindig tartoznak az „intelligencia" társadalmi osztály örököseihez, legtöbbjük egyszerű közönséges lény, aki csak később kerül ebbe az osztályba egy egészen különleges, „erőszakos eljárásnak" köszönhetően, ami belőlük demokratákat csinál.

És az átváltozási folyamat során a „Lelkiismeret" szent funkciójából eredő funkciók elfajulása náluk ugyanazokra az eredményekre vezet, mint a plutokratáknál és a teokraták-nál.

A „demokratákkal" kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy ha egyikük véletlenül egy „hatalom-birtokló" lényi állást foglal el, akkor cselekedetei néha egy nagyon, de nagyon ritka kozmikus jelenséget váltanak ki: nevezetesen, mint Mullah Nasszr Eddin mondaná: „az igazi tyúkszemekből pedikűrös lesz".

Szerintem ez a ritka jelenség azért áll elő, mivel a demokraták, akik a véletlen folytán egy hatalom-birtokló lény állásához jutottak, semmilyen képességet sem örököltek arra, hogy ösztönösen tudják, hogyan kell másokat igazgatni, és ennek következtében teljesen képtelenek a hatalmuk alatt levő lények létezését irányítani.

Az ilyen földi típusok lefestésére felbecsülhetetlen mesterünknek, Mullah Nasszr Eddinnek ismét van egy ideillő

szentenciája: azzal kezdi, hogy karjait az égre emeli, azután nagy hódolattal ezt mondja:

„Hálát adunk Neked, Nagy és Igazságos Teremtőnk, hogy bőséges és igazságos kegyelmeddel elrendelted, hogy a tehenek ne repdessenek úgy, mint a kis madárkák".

És most, gyermekem, a felsorolt típusok között még beszélnem kell neked azokról, akiket a többi lény „zebrokratának" és „arisztokratának" hív. Megkülönböztetésül még olyan előnevet is adnak nekik mint: „emír", „gróf", „kán", „herceg", „melik", „báró", stb., aminek hangzata a lehető legkellemesebb hatást gyakorolja arra a funkcióra, amely szüntelenül és igen erősen nyilvánul meg kedvenceidnél egészen a halálukig, és amelyet „hiúságnak" neveznek.

Bevallom őszintén, hogy nemcsak a közönséges nyelven nagyon nehéz jó meghatározást adni

ezekről a földi típusokról, hanem még a mi bölcs Mullah Nasszr Eddinünk nyelvén is.

Csak azt mondhatjuk róluk, hogy egyszerűen „a természet fricskái".

Az igazat megvallva, habár kedvenceid másképpen nevezik őket, az arisztokraták és a zebrokraták minden szempontból hasonlítanak egymásra, és azonos belső tulajdonságokkal rendelkeznek.

Emlékszel? Már elmagyaráztam neked, hogy a bolygódon a közösségektől függően két fajta „államrendszer" létezik. Az egyiket „monarchikus" rendszernek, a másikat „köztársasági" rendszernek nevezik.

Az ilyen típusokat a köztársasági rendszerű közösségekben „zebrokrátnak" nevezik, ahol pedig monarchikus rendszer van, ott „arisztokratáknak".

Ahhoz hogy megpróbáljak legalább egy fogalmat adni ezekről a földi típusokról azt hiszem legjobb lesz elmondanom neked azt a meglepetést, ami erőt vett rajtam a bolygódon való tartózkodásom alatt, minden olyan alkalommal, amikor véletlenül ezekkel a „félreértésekkel" találkoztam. Minden egyes alkalommal feltettem magamnak a kérdést: „Hogyan tudnak ezek a földi típusok ezen az eredeti bolygón majdnem olyan sokáig élni, mint az ottani többi háromagyú lény?"

868
869

A mindenségró'l És mindenről

Már a bürokrata osztályhoz tartozó lényeket illetően is feltettem magamnak ezt a kérdést, de arra többé-kevésbé találtam választ. És valóban, bármilyen korlátozottak legyenek is az „élmény-sorozataik", mégis jut nekik belőle a nappal és az éjszaka minden órájában is.

Ezzel ellentétben, a megfigyeléseim alapján az arisztokraták és a zebrokraták „élménysorozatai" valójában három benyomássorozatra korlátozódnak.

Az első a táplálékra vonatkozik, a második a szexuális szerveik hajdani működéshez fűződő emlékekből áll, a harmadik pedig az első dajkájukról való emlékeiket foglalja magába.

És hogy az ilyen lények, akiknek csak ez a három benyomás-sorozata van, hogyan tudnak ugyanolyan sokáig létezni, mint a bolygód felszínét népesítő többi háromagyú lény, ez számomra egy megoldhatatlan talány maradt.

Azt mesélik, hogy e földi típusok élethosszának rejtélyes kérdéséről a mi fő-körmönfont Luciferünk egy nap gondolkodni kezdett. Olyan intenzíven gondolkodott, hogy a farka végén az összes szőrszál megőszült bele.

No, de térjünk vissza a „Természetnek eme fricskáihoz", már csak az maradt hátra, hogy megpróbáljam elmagyarázni, miért van az ugyanazon fajta lényeknek adott nevek között olyan feltűnő különbség.

Azt mondtam „megpróbálom", mivel én magam sem tudom a pontos okát, de ismerve mindkét szó gyökerét, amelyekből kialakították őket, azt hiszem nem fogok tévedni, ha feltételezem, hogy azok egy bizonyos ottani szokásnak köszönhetőek.

Meg kell mondanom, hogy ki tudja miért, de a kedvenceidnek nagy örömük telik az úgynevezett „bábszínházban".

Márpedig, valamilyen oknál fogva azt is jó néven veszik, ha ugyanezek a zebrokratáik, vagy arisztokratáik szintén részt vesznek a bábszínházi játékaikon, és így mindig bevonják őket a játékba.

De mivel ezek maguk már csak üres, tehát fogyatékos lények, szükség van rá, hogy a közösség többi lénye a „bábszínház" során támogassa őket.

És pontosan e támogatás módszere, jobban mondva a kar, amelyikkel támogatják őket adta ezt a névkülönbséget.

870

A KÖLCSÖNÖS ELPLISZTÍTÁSI FOLYAMATRÓL

így azon közösségekben, ahol „monarchikus rendszer" van, régóta szokásba jött a jobb kézzel

támogatni, így ezekben a közösségekben „arisztokratáknak" hívják őket.

Ezzel szemben, ahol egy „köztársasági államrendszer" van, bal kézzel támogatják őket - ezért nevezik „zebrokratáknak".

Eme névkülönbségeket illetően még szinte fülemben cseng a bölcs Mullah Nasszr Eddinnek egyik rendkívüli szentenciája.

Mikor egyszer a török és a perzsa „kazik", vagyis bírók jogi eljárásai és ítéletei közötti különbségről beszélgettük, igazságszolgáltatásuk egyenjogúságát illetően ezt mondta:

„Mohát, kedves barátom:

„Hol találnál még a Földön olyan bírókat, akik képesek volnának bölcsességgel megvizsgálni az emberek bűnös voltát?

„A „kazik" mindenhol egyformák, csak a neveik különböznek. Perzsiában perzsának hívják őket, Törökországban meg töröknek.

„Különben így van ez mindennel a Földön; a szamarak mindenütt egyformák, csak különböző neveket adnak nekik.

„Például, azt a szamárfajtát, amelyiket a Kaukázusban „karabaghi szamárnak" hívják, Törökországban „khorasszáni szamár" név alatt találja meg az ember."

E bölcs szentencia belevésó'dött az agyamba, és a Földön való tartózkodásom alatt emlékezetembe idéződött valahányszor egy összehasonlítást kellett tennem...

Áldott legyen a neve mindörökre azon a bolygón, ahol a napvilágra jött és kialakult!

Még egyszer elismétlem, ha valamilyen oknál fogva el kellene menned erre a bolygóra, mindig gondolj rá, hogy ez a gyengeség, amiről beszéltem főleg az „intelligencia" közönséges lényeinél fejlődik ki, és közülük különösen azoknál, akik az egyik „krát-al" végződő, felsorolt kasztba tartoznak.

- Nos hát gyermekem, eme kitérő után, amit a te hasznodra tettem, térjünk vissza komoly kérdésünkre.

Azzal a történettel kezdem, amelyet megígértem a földi lények azon szövetségének megjelenéséről és kudarcáról,

amelynek jelmondata: „A Föld a Közös Teremtőnké és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad", így lehetőséged nyílik arra, hogy jól megértsd annak fő okát, amiért a Megalokozmoszunk eme szerencsétlen háromagyú lényei között a kölcsönös elpusztítás! folyamatoknak elkerülhetetlenül ki kell törniük.

Egyben meg fogod tudni, hogy az úgynevezett „helyi Természet", amint az általános kozmikus Trogoautoegokrát szükségleteire szolgáló helyes működését egy váratlan esemény gátolja, olyan módon alkalmazkodik, hogy az eredményei eme nagyon nagy kozmikus folyamat összhangjának megfelelően tudjanak összeolvadni.

Az ember-lények ezen szövetsége, mint már mondtam, négy vagy öt évszázaddal ezelőtt jelent meg az Ázsia kontinensen, egy városban, melynek akkor Mosszulopolisz volt a neve.

A szövetség a következő okokból jött létre:

A szóban forgó folyamat pont abban az időben különlegesen gyakori volt azon a kontinensen.

Voltak olyanok, amelyek különböző közösségek között játszódtak le, mások magán a közösségen belül. Ez utóbbiak később a „polgárháború" nevet kapták.

Az egyik fő oka ezeknek az Ázsia kontinensen váltakozva - hol a közösségek között, hol azokon belül - lejátszódó borzalmas folyamatoknak egy újonnan megjelent, fantasztikus módon Örökkévalónk egy igazi Küldöttének, Szent Mohamednek tanítására alapozott vallás volt.

Azt a szövetséget, amelyről mesélek neked, az akkor Közép-Ázsiában létező, és a „Megvilágosodottak Testülete" nevet viselő testvériség tagjainak kezdeményezésére hozták létre.

Tudnod kell, hogy abban az időben ezeket a testvéreket majdnem az egész bolygó háromagyú lényei mélységes tisztelettel övezték, s néha még a „A Föld összes élő szentjének testülete" nevet is adták a testvériségüknek.

A földi háromagyú lényeknek ezt a testvériségét jóval korábban olyan lények alapították, akik felismerték magukban a kundabuffer szerv tulajdonságainak következményeit, és akik összeálltak, hogy a felszabadulásuk céljából együtt dolgozzanak.

872

A KÖLCSÖNÖS ELPLISZTÍTÁSI FOLYAMATRÓL

Márpedig, amikor ez a borzalmas kölcsönös elpusztítás! folyamat túl gyakorivá vált az Ázsia kontinensen, a testvériség egyes tagjai, a tiszteletes Olmantabúr testvérrel az élükön, határozták el először, hogy megvizsgálják, el lehetne-e érni valamilyen módon egy ilyen égbekiáltóan szörnyű folyamatnak, ha nem is a teljes megszüntetését, de legalább a csökkentését.

Ennek az elhatározásnak szentelve magukat elkezdték az Ázsia kontinens különböző országait látogatni, és mindenhol az emberek ezen cselekedeteinek kolosszális bűnösségéről prédikálva, sok mindenkivel megosztották ezt a véleményt.

Pártatlan és valóban emberi munkájuk eredménye a Mosszulopolisz városában megalakított „A Föld a Közös Te-remtőnké, és az Ó összes teremtménye számára egyaránt szabad" nevű nagy és komoly ember-lények szövetsége lett.

E társaság tagjai már kezdettől fogva számos olyan dolgot megvalósítottak, amire sem azelőtt, sem azóta egyetlen földi lény sem lett volna képes.

Mégpedig azért tudták ezt megtenni, mert a programjukat már kezdettől fogva nagyon ügyesen, az adott körülmények közötti megvalósítási lehetőségek figyelembevételével állították össze.

Az alapvető program arra irányult, hogy egy fokozatos tevékenység révén a következő eredményeket érjék el: először, az összes ázsiai lény számára egy közös, a „Parsis" szekta kissé módosított tanításán alapuló vallást kívántak felépíteni; másodszor egy közös nyelvet kívántak bevezetni, a „türkmént", a kontinens legrégibb nyelvét, amelynek gyökerei sok ázsiai nyelv kialakulásában már közrejátszottak.

Továbbá a társaság alapprogramjában benne állt az is, hogy Ázsia közepén, nevezetesen Margelan városában, az úgynevezett „Ferghani kánság" fővárosában az összes ázsiai ország számára, „Vének Tanácsa" név alatt egy egyedüli központi kormányt szerveznek meg, amelyet a kontinens összes közösségéből való, tiszteletet érdemlő lények alkotnának.

Mint a neve mutatja, e „Tanácsnak" kizárólag a legidősebb és legtiszteletreméltóbb lényekből kellett állnia, mivel értésük szerint bármilyen valláshoz vagy közösséghez tartozzanak is, felébarátaikkal egyedül az ilyen lények tudnak igazságosak és pártatlanok lenni.

873

A mindenségró'l És mindenről

A szövetség munkájában már a megalapításától kezdve részt vettek lények majd minden ázsiai közösségből.

Voltak közöttük „mongolok", „arabok", „kirgizek", „grúzok", „kis-oroszok", „tamilok", és még az akkori idők nagy hódítójának, Tamerlannak képviselői is.

Intenzív, tényleg pártatlan és nem egoista tevékenységük eredményeként, az Ázsia kontinensen egyre szaporodó „háborúk" és „polgárháborúk" száma csökkenni kezdett, és még sok más kielégítő eredményre is számítani lehetett.

Ekkor azonban valami olyasmi jött közbe, ami az emberlények eme kiváló szövetségének felbomlását vonta maga után.

Az elkövetkező eseményeket egy Atarnakh nevű, abban az időben közismert filozófus befolyása és teóriája váltotta ki, amelyet egy „Miért vannak a Földön háborúk?" című értekezésében fejtett ki.

E filozófus megjelenése a társaság tagjai között az ő ösz-szes ideájukat összezavarta.

Nagyon jól ismerem a történetét, mivel a Nagyon Szent Ashyata Sheymash művének eredményein végzett kutatásaim során szükségem lett e filozófus tevékenységével, valamint személyiségével kapcsolatos bizonyos részleteket megismerni.

Atarnakh Mosszupoliszban, kurd családban született.

Felelős korára tényleg a Föld-bolygó nagy tudósa vált belőle.

Ez a kurd Atanarkh először több földi évet szentelt mindenféle olyan kérdés állhatatos

tanulmányozásának, amelyekről azt hitte, hogy választ tudnak adni erre a kérdésre: „általában véve mi az ember létezésének az értelme?". Tanulmányai során került a kezébe egy nagyon régi, de rendkívül jó állapotban lévő sumer kézirat.

Ez a kézirat azért maradt jó állapotban, mert egy „sirman" nevű lény vérével volt írva a „kaliandzseknek" hívott kígyó-lények bőrére.

Mint kutatásaim kimutatták, e kéziratnak az ősi kor egyik tudósa által írt szövege Atarnakh filozófust a legnagyobb mértekben érdekelte; különösen a kéziratnak az a része tett rá benyomást, ahol a tudós a következőt feltételezi:

A KÖLCSÖNÖS ELPUSZTÍTÁS! FOLYAMATRÓL

„Minden valószínűség szerint van a világban egy bizonyos kölcsönös fenntartási törvény minden létező között.

„Nyilvánvalóan a mi életünk szintén arra szolgál, hogy valami nagyot, vagy kicsit fenntartson a világban."

Ez a régi kéziratban kifejezett idea annyira elragadta Atarnakh filozófust, hogy attól kezdve a kérdésnek ami érdekelte, már csak ezt az oldalát tanulmányozta.

Ez az idea szolgált alapjául egy olyan valószerű teóriának, amelyet többéves kutatása és saját következtetései részletes kísérleti megerősítése után, egy „Miért vannak a Földön háborúk" című műben fejtett ki.

Erről a teóriáról is tudomást szereztem.

Tényleg közel állt a valósághoz.

A kurd Atarnakh összes feltételezései tényleg közel megegyeztek az alapvető nagy kozmikus folyamat, az egyetemes Trogoautoegokrát lényegével, amelyet már többé-kevésbé részletesen elmagyaráztam neked, amikor a Purgatórium Szent Bolygójáról meséltem.

Atarnakh filozófus eme teóriájában határozottan bebizonyította, hogy a világban kétség kívül létezik a „minden létező kölcsönös fenntartásának" törvénye, és hogy ehhez a kölcsönös fenntartáshoz hozzájárulnak bizonyos kémiai anyagok, amelyek segítségével a lények átszellemesítése, vagyis az „élet" folyamata is megvalósul, és hogy ezek az anyagok csak akkor szolgálnak minden létező fenntartására, amikor egy lény élete megszűnik, vagyis amikor meghal.

Számos logikus szembesítéssel azt is világosan kimutatta, hogy bizonyos időszakokban a Földön elkerülhetetlenül be kell következnie egy adott számú halálnak, amelyeknek ösz-szessége egy meghatározott erejű rezgést eredményez.

Egy napon, az említett társaság tagjainak közgyűlése alkalmával, ez a különleges földi lény, aki a gyűlésen a „Kurdisztán" nevű ország képviselőjeként vett részt, nagy ékesszólással, a tagok kérésére részletesen kifejtette teóriáját, ami azután közöttük nagy zűrzavart és háborgást váltott ki.

Ez a teória annyira meglepte őket, hogy először „síri csend" állt be, annyira elképedtek, hogy mozdulni sem tudtak, majd egy hosszabb idő eltelte után hirtelen olyan lárma

és zsivajgás tört ki, mintha mindegyikük élete csak az izgatottsága fokától és heves megnyilvánulásától függne.

Végül is egyhangúlag elhatározták, hogy kiválasztanak maguk közül több tudós lényt azzal a megbízással, hogy együtt tanulmányozzák a részleteit ennek a teóriának, mely oly nagy benyomást gyakorolt rájuk, hogy azután arról a közgyűlés elő'tt jelentést tegyenek.

„A Föld a Közös Teremtőnké, és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad" nevű társaság kiválasztott tagjai mindjárt másnap elkezdtek Atarnakh teóriájával megismerkedni.

A jövendő korok összes földi háromagyú lényének balsorsára azonban kiderült, hogy habár a jelenlevő lények legtöbbje ugyancsak olyan idős lény volt, akinél azok a káros funkciók, amelyek

kedvenceid lényét „féltékennyé" és „só-várgóvá" teszik már majdnem elsorvadtak, mégis egyeseknek közülük - számos oknál fogva, nevezetesen gyerekkori nevelésük folytán - még nem volt elég tapasztalata ahhoz, hogy az abnormális nevelésük által sugallt álmai megvalósít-hatatlanságáról meg tudjon győződni, és így még nem voltak eléggé kiábrándultak ahhoz, hogy teljesen tárgyilagosak és igazságosak legyenek.

Ennek következtében attól a naptól kezdve, hogy eme meglepő teória részleteiben fokozatosan jártasak lettek, beleestek abba a földi lényekre jellemző állapotba, amelyben elfelejtették a teóriának azokat a rendkívüli feltételezéseit, amelyek nagy benyomást tettek rájuk, és az ottani háromagyú lényekre jellemző módon fokozatosan visszatértek előző, teljesen szubjektív, és ezáltal állandóan változó meggyőződéseikhez, és rögtön két egymással ellenkező pártra oszlottak.

Egyesek minden logikus kritika nélkül, nagy meggyőződéssel eme teóriák összes feltevéséből egyszerű hittételt csináltak; mások a legtöbb földi „tudós" módjára nem mulasztották el eme feltevések ellenkezőjét bizonyítani, és ennek folytán nemcsak Atarnakh teóriájának, hanem magának Atharnakhnak személyesen is ellenségeivé váltak.

Egyszóval gyermekem, ahelyett, hogy ezek a tudósok, akiket Atharnakh teóriájának részletes tanulmányozására választottak ki, segítették volna megszabadulni az egyesület

többi tagját a fejetlenségükből és izgatottságuktól, ahelyett hogy egy véleményre juttatták volna őket, a saját veszekedésükkel még csak fokozták fogalmaik összezavarását, és apránként eme komoly társaság különböző tagjai között automatikusan két teljesen ellentétben álló meggyőződést kiváltó adatok jelentek meg.

Az első ilyen meggyőződés szerint, minden tényleg Atharnakh filozófus teóriája szerint történik, vagyis a „háborúk" és a „polgárháborúk" a Földön egy időszakos szükségletnek felelnek meg, ami az emberek bármilyen személyes szándékán kívül áll.

A második meggyőződés szerint, amelyet mindaddig a társaság összes tagja osztott, ha sikerülne megvalósítaniuk a társaság programját, akkor ezt a bolygón uralkodó bajt gyökerestől el lehetne pusztítani, és azután minden a megkívánt úton menne tovább.

Ettől kezdve a társaság tagjai között viták, zavargások és ellenségeskedések támadtak, és ez esetben is ugyanaz történt, ami már régóta szokásukká vált: a zavargások és ellenségeskedések nemsokára az ottani közönséges lényekre is átterjedtek, vagyis Maralpleisszisz város többi lakójára, és abnormális pszichizmusukat lángra gyújtották.

Nem is tudom hogy végződött volna mindez, ha a „Felvilágosultak Testületének" testvérei éppen meg nem érkeznek és a dologba bele nem avatkoznak.

Az ő befolyásukra eme komoly társaság tagjai lassacskán visszanyerték nyugalmukat és újra elkezdtek komolyan gondolkodni azon, hogy a jövőben mit tegyenek.

Ezek a megfontolások és tanácskozások arra vezettek, hogy egyhangúlag megválasztották a kurd Atarnakhot vezetőjüknek és megkérték, hogy segítsen nekik kivezető utat találni ebből a helyzetből.

Több összejövetel után, amelyeket már Atarnakh kurd filozófus vezetett, egyhangúlag a következő kategorikus elhatározásra jutottak:

„A Természet törvényei szerint a „háborúknak" és a „polgárháborúknak" a földön az emberek akaratától függetlenül mindig időszakosan meg kell jelenniük mégpedig azért, mert bizonyos időszakokban a Természetnek nagy mennyiségű halálra van szüksége.

„Ezért nekünk, mindnyájunknak nagy szomorúsággal és egy elkerülhetetlen belső beletörődéssel el kell ismernünk, hogy az emberi értelemnek semmilyen elhatározása sem tudná megakadályozni az államok közötti vagy azokon belüli vérontást. Ezért egyhangúlag elhatároztuk, hogy a szövetségünk folyó ügyeit, valamint magát az egész szövetséget felszámoljuk, akaratunk ellenére szétszóródunk, és hazatérve ott ismét nekiállunk a „hétköznapi élet terhét" hurcolni."

És csak ezen kategorikus döntés után, amikor e valóban komoly egyesület összes tagja tényleg elhatározta, hogy még aznap elkezd mindent felszámolni, akkor lépett fel a szószékre Atarnakh, akit egy igazi tudósnak tartottak, de aki ugyanakkor egy gőgös és önző kurd volt, és ezeket mondta:

„Igen tisztelt kollégák,

„Nagyon őszintén bánt, hogy habár akaratlanul én lettem az okozója az önök emberbaráti társasága feloszlásának, amely társaság javára önök, az összes ország legtiszteletre-méltóbb és legintelligensebb emberei több pártatlan és nem egoista erőfeszítést szenteltek, mint amennyit a Földön bármikor valaki is képes volt vagy lesz megtenni mások, vagyis teljesen ismeretlen és számukra közömbös lények javára.

„Több éven át megállás nélkül dolgoztak azért, hogy a tömegek számára a legfontosabbat elérjék, és íme az én teóriám, amelyen én is éveken át dolgoztam számomra ismeretlen emberek javára, az önök fáradhatatlan munkáját és nagylelkű törekvéseit most megsemmisíti.

„A bűntudat az önök között létrejött összes viszály miatt ez utóbbi napokban állandóan nyugtalanított, és szüntelenül azon gondolkodtam, jóvátehetem-e ezt az önkéntelen hibát.

„Márpedig, bölcs kollégák, az egész Föld választottai, most tudomásukra szeretném hozni ama végső következtetéseket, amelyekre megfontolásaim vezettek.

„Habár az általam felismert egyetemes törvények megakadályozzák azokat az eszközöket, amelyektől önök egy bizonyos boldogságot reméltek az emberiség számára, ugyanezek a törvények, bármennyire különösnek tűnhet is első látszatra, azon feltétellel, hogy másképp alkalmazzák, lehetővé teszik a kitűzött célok elérését.

„És most hallgassák meg, mit kell tennünk ezért:

„Az összes kutatásaim eredményei világosan kimutatják, hogy a Természet a Földön bizonyos időszakokban egy meghatározott számú halált igényel, ugyanakkor sikerült kimutatnom, hogy a Természet szükségletére lényegtelen, hogy milyen halálról van szó, emberekéről, vagy más formájú élőlényekéről.

„Ebből az következik, hogy ha a Természet által megkövetelt halálok száma más élőlények halálával beteljesül, akkor a megkövetelt emberi halálok száma nyilvánvalóan ebben az arányban csökken.

„És ezt lehetséges lesz megvalósítani, ha szövetségünk összes tagja továbbra is ugyanilyen intenzíven fog dolgozni, de már nem az előző programunk megvalósításán, hanem azon, hogy ezúttal egy nagyobb méretarányban életre keltse a Földön azt a régi szokást, hogy az emberek áldozatokat ajánlanak fel az isteneknek és a szenteknek más formájú élőlények elpusztításával."

- Amikor ez a gőgös kurd befejezte beszédét, „A Föld a Közös Teremtőnké; egyformán szabad az Ő összes teremtménye számára" szövetség tagjai ugyanannyira meg voltak lepve és zavarodva, mint azon a napon, amikor először adta elő az ő híres teóriáját.

Ezen emlékezetes beszédet követő közel három napon és három éjszakán keresztül, szinte megszakítás nélkül együtt maradtak, és a Mosszulopolisz polgárai által az ember-lények eme planetáris egyesülete rendelkezésére bocsátott termek vitáik és tanácskozásaik szüntelen zsivajától visszhangzottak. Végül a negyedik napon egy hivatalos közgyűlést tartottak, és annak folyamán egyhangúlag azt a határozatot hozták, hogy ezentúl mindenben a nagy kurd filozófus Atarnakh indítványozása szerint fognak eljárni.

Még aznap megváltoztatták a társaság nevét. A tagok a következő mottót választották: „A Föld csak az emberek számára van".

Néhány nappal később az új társaság tagjai elhagyták Mosszulopolisz városát és visszatértek hazájukba, ahol Atarnakh filozófus útbaigazítása alapján mindent úgy intéztek, hogy az Ázsia kontinensen élő embereknél életre keltsék és meghonosítsák azt az ideát, hogy az isteneik és bálványaik

Jó néven veszik", ha a különböző formájú lényeket elpusztítják.

És valóban, amint elkezdték új programjuk gyakorlati megvalósítását, az a szokás, hogy áldozatokat ajánlanak fel a „szentjeiknek" különféle gyenge vagy buta egyagyú és két-agyú lények elpusztításának formájában rövidesen újra visz-szaállt az egész Ázsia kontinensen.

Az új, „A Föld csak az emberek számára van" nevű társaság tagjai feladatukat már kezdettől fogva a Szent Mohamed tanítására alapozott, akkor egész Ázsiában nagyon elterjedt vallás „klérusának" közbejárásával valósították meg.

Ezúttal ez a szokás sokkal nagyobb méreteket öltött, mint annakidején, amikor Luizosz Angyal kérésére leszálltam oda külön azért, hogy megpróbáljam ezt a szokást megszüntetni a háromagyú lények között, amely szokás akkor, Ő Megfelelőségének a nagyobb skálájú kozmikus jelenségek szempontjából nagyon nem kívánatosnak tűnt, mivel kedvenceid száma nagyon megnőtt, és velük azoké, akik így kívántak „kedveskedni" az ő fantasztikus bálványaiknak.

A más formájú lények elpusztítása újra elkezdődött, nemcsak személyesen otthon, a családon belül, hanem nyilvánosan is, külön erre kijelölt helyeken.

Ezek a helyek ezúttal leggyakrabban Szent Mohamednek, vagy követőinek emlékével voltak kapcsolatban.

Az áldozatok száma napról napra nőtt olyannyira, hogy vagy száz évvel „A Föld csak az emberek számára van" társaság megjelenése után, egyetlen helyen akár évente százezret is elpusztítottak az ilyen, már a múlt időben is feláldozott lényekből, mint amilyenek a „marhák", „birkák", „tevék", stb.

A két utolsó század folyamán, többek között a legnépszerűbb ilyen megtisztelt helyek voltak Mekka és Medina városai Arábiában, Meshed városa Bagdad körzetében és Jénikishlak környéke Turkesztánban.

Egyszóval az Ázsia kontinensen a „vér patakokban folyt".

Az áldozatok száma megsokszorozódott a mohamedán ünnepek során, mint a „Bairam" és a „Gurban", valamint a keresztény ünnepek alatt is, amelyeket ott, a „böjtközép-csütörtöknek", „Szent György napjának" és hasonlóknak hívtak.

Ily módon gyermekem, amikor „A Föld csak az emberek számára van" társaság intenzív erőfeszítéseinek köszönhető-

én ezt az abnormitást újra bevezették az ottani háromagyú lények között, borzalmas kölcsönös elpusztítási folyamataik valóban ritkábbak lettek, és szűkebb körben játszódtak le, de a háromagyú lények elhalálozása ezáltal nem csökkent. Sőt, a lényi létezésük fokozatos és állandó romlása, és ennek folytán a jelenlétükből a Természet szükségleteire kibocsátott rezgések minőségének csökkenése következtében meg is nőtt, ami egyrészt az élettartamuk csökkenését másrészt az úgynevezett „születési arányszám" növekedését vonta maga után.

És ez mindaddig így folytatódott, amíg egy bizonyos, ugyanazon a kontinensen született híres perzsa dervis, Asszadullah Ibrahim Oglé mindennek új irányt nem adott.

Asszadullah Ibrahim Oglé dervis ottani tevékenységét csak harminc-negyven földi évvel ezelőtt kezdte el.

Mivel ő csak egy egyszerű fanatikus mohamedán volt, és a kurd Atarnakh komoly és mély ismeretét nem birtokolta, az áldozatok bemutatásában csak az emberek borzalmas igazságtalanságát látta a más formájú lényekkel szemben, és élete céljául azt tűzte ki, hogy ezt az általa vallásellenesnek ítélt szokást bármi áron lerombolja.

Ezt elhatározva útnak indult az Ázsia kontinensen, főleg azokba az országokba, ahol a háromagyú lények többsége mohamedán volt. Elsősorban más, hozzá hasonló dervisek közreműködésével kezdte munkáját, akiket ott az Ázsia kontinensen majdnem minden közösségben meg lehetett találni.

Ez a leleményes és energikus perzsa dervis, Asszadullah Ibrahim Oglé nagyon ügyesen mindenhol meggyőzte a derviseket az ideája „igaz" voltáról; és ők a maguk módján nemcsak arról győzték meg az Ázsia kontinens összes közönséges lényét, hogy a más formájú lények elpusztítása nem egy Istennek tetsző tett, hanem arról is, hogy akik így cselekednek, a másvilágon, a pokolban, „kétszeres büntetést"

fognak elszenvedni: egyet a saját „bűneikért", a másikat pedig az általuk elpusztított lények „bűneiért", és így tovább.

Más, e téren nagy tekintélyt birtokló dervisek, másvilágról szóló prédikációinak köszönhetően az ázsiai lények valóban évről évre csökkentették áldozataik számát.

És a végeredménye eme „nagylelkű perzsa dervis" összes tevékenységének pontosan az utolsó, nagy kölcsönös elpusz-

títási folyamat, vagy mint kedvenceid mondják „világháború" volt.

- így tehát gyermekem, habár a teóriájába foglalt feltevéseivel a kurd Atanarkh nagyon megközelítette a valóságot, a legfontosabbat mégsem értette meg, vagyis azt, hogy a Nagy Természet által megkívánt rezgések jelentősége, amelyeknek a lények által úgy a létezésük, mint a raszkuárnójuk folyamata során kibocsátott kisugárzásokból kell elő'állnia, nem igazán a mennyiségükben, hanem a minőségükben van.

A kurd Atanarkh, aki minden bizonnyal egy különleges földi lény volt, ezt is megértette volna, ha ismerte volna az abban a korban elért eredményeket, amikor többé-kevésbé meghonosították ezen a bolygón az „Esszencia Szerető Nagyon Szent Ashyata Sheymash" által külön a háromagyú lények számára megalkotott lényi életkörülményeket.

Abban a korban nemcsak az „elhalálozási számuk" csökkent le, hanem a „születési arányszámuk" is.

Márpedig azért csökkent le, mert a földi lények akkor többé-kevésbé háromagyú lényekhez méltóan éltek és a kisugárzásaik olyan rezgéseket eredményeztek, amelyek közelebb álltak a Nagy Természet által a Nagyon Nagy Általános Kozmikus Trogoautoegokrát, és különösen a Hold és Anuliosz számára megkövetelt rezgések minőségéhez. Akkor a Nagy Természet, lecsökkentve a születési arányt, késedelem nélkül alkalmazkodott ehhez, annál is inkább, mivel az azt követő korszakban a Hold bolygó fenntartására szánt rezgésekre való szükségletnek magának is csökkennie kellett.

Az alapvető kérdés azon oldalának, amely kedvenceid létezésének értelmét és célját érinti, olyan nagy fontossága van, és olyan jó lehetőséget ad rengeteg, a Földön történő dolog, többek között a háborúk okának a megértéséhez, hogy szükségesnek tartom még egyszer visszatérni rá.

Emlékszel? Amikor második alkalommal megadatott nekem Ő Megfelelősége Luizosz Angyallal, ma Arkangyallal személyesen beszélnem, megtudtam, hogy az e bolygón megjelenő háromagyú lények sorsa főként abban áll, hogy magával a létezési folyamatukkal állítsák elő a Természet ál-

tál megkívánt rezgéseket bolygójuk régi, most „Holdnak" és „Anuliosznak" nevezett töredékeinek fenntartására.

Ő Megfelelősége akkor azt mondta nekem, hogy a Föld két régi töredéke az általános harmonikus mozgásban most véglegesen elfoglalta beszabályozott helyét, és hogy már nincs ok a közeljövőben bármilyen meglepetéstől félni. Azonban, hogy későbbi bonyodalmak minden lehetőségét elkerüljük a távoli jövőben, Nagyon Magas és Nagyon Szent Individuumok elhatározták, hogy megvalósítják a Földön az úgynevezett „szent aszkokin" anyagok kialakításához szükséges lépéseket, hogy ezt a Hold és az Anuliosz fenntartásához elengedhetetlen szent anyagot folyamatosan elő lehessen állítani a bolygódon.

Továbbá Ő Megfelelősége azt is elmagyarázta, hogy ez a szent kozmikus anyag, a szent aszkokin, a Világegyetemben általában az szent „abrusztdonisz" és „helkdonisz" anyagokkal olvad össze, és ennek következtében, hogy meglegyen ehhez a fenntartáshoz szükséges éltető foka, a szent aszkokinnak először meg kell szabadulnia a két másiktól.

Az igazat megvallva gyermekem, abban a pillanatban nem is értettem meg mindazt, amit mondott; csak később világosodott meg számomra, amikor az alapvető kozmikus törvények tanulmányozása során megtudtam, hogy pontosan milyenek az abrusztdonisz és helkdonisz anyagok, amelyek a háromagyú lényeknél a felső lényi testeknek - vagyis a „kesszdzsan testnek" és a „lélek testének" - kialakítására és tökéletesítésére szolgálnak, és hogy a szent aszkokin elkülönülése a két másik anyagtól bármelyik bolygón általában akkor jön létre, amikor a lények felső testeik kialakítására és tökéletesítésére az abrusztdonisz és helkdonisz szent anyagokat tudatos erőfeszítéseik és szándékos szenvedésük révén átalakítják magukban.

És amikor a kedvenceid iránt érdeklődni, és különös pszichizmusukat tanulmányozni kezdtem, csak akkor értettem meg végre, hogy miért és milyen szándékkal alkalmazkodik, a Nagy Természet, valamint a Legmagasabb és a Legszentebb Individuumok türelmesen mindig mindenhez. Ezzel kapcsolatban a következő vélemény alakult ki bennem:

882
883

A mindensécró'l *és* mindenről

Ha kedvenceid legalább ezt jól megfontolták volna, *és* ha ebből a szempontból igyekeztek volna a Nagy Természetet becsületesen szolgálni, akkor talán ennek következtében a lényi öntökéletesítésük automatikusan, szinte a tudatuk részvétele nélkül lejátszódhatott volna, mindenesetre a szerencsétlen bolygójuk szegény Természetének nem kellene azzal kínlódnia, hogy alkalmazkodjon, és így védje meg az általános kozmikus harmóniát.

A Megalokozmosz minden létezője szerencsétlenségére azonban, kedvenceidben semmi becsület nincs, hogy a Természettel szembeni kötelességeiket beteljesítsék, akinek pedig a saját létezésükkel tartoznak.

A Természet iránti kötelességeik beteljesítésével kapcsolatos becsületességük eme hiányáról éppen eszembe jutott egyedülálló mesterünk, Mullah Nasszr Eddin egyik bölcs szentenciája, amelynek rejtett értelme a jelen esetben igazolja rejtett jelentését:

„A pestis és a kolera mégis nemesebb, mint az emberi becsületesség, mert azokkal legalább egy olyan ember, akinek van lelkiismerete, még békességben együtt tud élni."

így hát kedves Hasszin, amikor világos lett számomra, hogy teljesen eltűnt kedvenceid pszichizmusából az ösztönös szükséglet arra, hogy tudatos erőfeszítéseket tegyenek és önkéntes szenvedéseket az abrusztdonisz és a helkdonisz szent anyagoknak észlelése és önmagába való átváltoztatása érdekében - ezáltal felszabadítva a szent aszkokinnt a Hold és Anuliosz fenntartására -, így maga a Nagy Természet kényszerült rá, hogy más módszerekkel alkalmazkodjon eme szent anyag kifejtéséhez, amelyek közül az egyik pontosan ez a borzalmas, időszakos kölcsönös elpusztítás! folyamat.

Ahhoz, hogy kortárs kedvenceidet helyesen fel tudd becsülni, helyénvalónak tűnik számomra itt emlékeztetnem téged arra, hogy bolygód háromagyú lényei a kundabuffer szerv hatásának megszüntetése után, már az első nemzedék során nagyon hamar megtanulták, hogy egy bizonyos kozmikus anyagnak rajtuk keresztül át kell változnia, és hogy ennek az átváltoztatásnak elősegítése az egyik legfontosabb lényi feladatuk.

Emlékezz rá, már mondtam, hogy az Atlantisz kontinens háromagyú lényei ezt a lényi kötelességet még szentnek is

884

A KÖLCSÖNÖS ELPUSZTÍTÁSI FOLYAMATRÓL

tartották és „amarlussznak" nevezték, ami a nyelvükben ezt jelenti: „a Holdnak segíteni".

így az Atlantisz kontinens, nevezetesen a „szamlioszi civilizációnak" nevezett kor háromagyú lényei nagyon pontosan követtek bizonyos általuk kigondolt szokásokat, amelyek lehetővé tették számukra ezen lényi kötelességeik leghatásosabb teljesítését.

Ezek a lények ki is gondoltak egy nagyon bölcs és nagyon praktikus módszert ezen két lényi kötelességük - a felső lényi testeik tökéletesítése, és a Nagyon Nagy Trogoauto-egokrát szolgálata - betöltésére, egyesítve és egyidejűleg valósítva meg azokat.

Ezt az egyesítést a következő módon valósították meg: Minden régióban, sőt azok minden körzetében három, nagyon tekintélyes, speciális épületet kellett építeni.

Az elsőt, mely az „agurokhrosztini" nevet viselte, a hímnemű lények számára építették.

A másodikat, mely a nőnemű lényeknek volt fenntartva, „zsinekokhrosztini-nek" hívták.

Míg egy harmadikat, amelyet a „középső nem" lényeinek szántak, s melynek „anoroparionokima"

volt a neve.

Az első két ilyen impozáns épületet az Atlantisz kontinens lényei szentnek tekintették. Számukra ezeknek olyan nagy jelentőségük volt, mint a mai, kortárs földi lények számára a „templomoknak", „kápolnáknak" és más ilyen szent helyeknek.

Amikor először szálltam le erre a bolygóra, az Atlantisz kontinensen személyesen is meglátogattam néhány ilyen építményt, és így jól megismerhettem céljukat.

A férfiak templomában, vagyis az „agurokhrosztiniben", a lakóhely, vagy a kerület hímnemű lényei egy jól meghatározott, „önmagára emlékezésnek" nevezett állapotban hajtották végre az előirányzott „misztériumokat".

Az Atlantisz kontinens lényeinek megvolt a jól meghatározott fogalmuk arról, hogy a hímnemű lények az aktív megnyilvánulás forrásai, ezért tehát az agurokhrosztinikben szüntelenül egy aktív és tudatos kontemplációnak adták át magukat, és ebben az állapotban hajtották végre az alkalomhoz illő szent misztériumokat, hogy ezáltal az abrusztdonisz és a helkdonisz szent anyagokat magukban átváltoztassák.

Szándékosan és teljesen tudatosan tették ezt, mégpedig azért, hogy a bennük felszabadult szent anyag, amely az emanációjukon keresztül további megelevenítéseihez lett kibocsátva, aktív résszé váljon abban, amit ők a „Szent Háromság Törvényének" neveztek.

A nőnemű lények számára fenntartott „zsinekokhrosztini-ben" minden asszonynak kötelező volt bezárkóznia abban az időszakban, amit a kortárs lények „menstruációnak" neveznek. Továbbá az asszonyok, akik magukat passzív lényeknek ismerték el, egész ottlétük alatt igyekeztek passzívak maradni, hogy az emanációikon keresztül kibocsátott anyag ugyanennek a szent törvénynek megfelelően a további meg-elevenítési folyamatokban a passzív részt képviselje.

Ezért ők az egész időt a „zsinekokhrosztiniben" egy teljesen passzív állapotban töltötték, tudatosan arra törekedve, hogy ne gondoljanak semmire.

Ezt a célt tartva maguk előtt, a menstruációs időszakban igyekeztek minden aktív tapasztalatot kerülni, és hogy asz-szociációik folyamata meg ne akadályozza őket az összpontosításukban, mindent úgy rendeztek el, hogy a gondolataikat egész idő alatt a jelenlegi és a jövendő gyermekeik jólétére irányítsák.

A harmadik fajta épületeket pedig, amelyek az „anoro-parionokima" nevet viselték, mint már mondtam azon lények számára építették, akik az akkor úgynevezett „középső nemhez" tartoztak. A mi Mullah Nasszr Eddinünk eme lényeket „félreértésnek", vagy „sem ez, sem az"-nak nevezte volna.

A „középső nemhez" egyrészt hímnemű, másrészt nőnemű lények tartoztak.

Ezek olyan lények voltak, akiknek különböző okoknál fogva már nem volt meg a lehetőségük, hogy tökéletesítsék magukat, vagy hogy a Természetet szolgálják; rájuk illik a mi drága Mullah Nasszr Eddinünk egyik szentenciája: „se gyertya egy angyalnak, se égetővas egy ördögnek".

Ezekben a házakban az olyan hímnemű lényeket különítették el egy bizonyos ideig, akik valami oknál fogva teljesen meg voltak fosztva a tudatos kontempláció lehetőségétől, és az olyan nőnemű lényeket, akik egyáltalán nem menstruál-tak, vagy akiknél a menstruáció nem volt normális, vagy pe-

dig az olyan nőket is, akik a szexuális kívánságaikat illetően bizonyos időben úgynevezett „khaneomenibe" alakultak át, vagyis a kedves Mullahunk kifejezésével élve: „valóságos tavaszi kancává".

Az Atlantisz kontinens lényei jól ismerték azokat a jól meghatározott és nagyon bizarr szimptómákat, melyekről fel lehetett ismerni azokat a lényeket, akiket az „anoropario-nokimába" kellett elkülöníteni.

A következő sajátosságokon keresztül lehetett őket felismerni:

1. Ha egy lény bármilyen zagyva beszédnek hitt;
2. Ha olyasvalamit kezdett bizonyítani másoknak, amiről saját maga semmit nem tudott, vagy nem volt biztos

benne;
3. Ha a becsületszavát megszegte, vagy feleslegesen eskü dött valamire;
4. Végül, ha hajlama volt másokra „kémkedni", és a „tukszu-kef-el" foglalkozni.

A legmeggyőzőbb sajátság azonban az úgynevezett „moyasszul" megjelenése volt, amit kedvenceid egy betegségnek tartanak és „aranyérnek" neveznek.

Azoknak a lényeknek, akiknél ezek a tünetek mutatkoztak, a környezetük lényei által megszabott időszakban állandóan az „anoroparionokimában" kellett tartózkodniuk, de semmit sem kellett tenniük és létezhettek a kedvük szerint. Ezzel azt akarták elérni, hogy semmi kapcsolatuk se lehessen környezetük normális lényeivel, és beszélni se tudjanak velük.

És azért voltak ezekbe az épületekbe bezárva, mert az akkori fogalmak szerint, különféle fogyatékosságaik folytán „emanációik" a hónap bizonyos részeiben a környezetük lényeinek nyugodt és szabályos létezésére káros hatással voltak.

- Hát igen, kedves gyermekem...

Az Atlantisz kontinens utolsó periódusában még volt egy sor, a normális lényi-életnek megfelelő remek szokás. Azonban, ami kortárs kedvenceidet illeti, őket csak sajnálni lehet

azért, hogy a szerencsétlen bolygód által elviselt második nagy katasztrófa folytán az egész kontinens mindenestől elsüllyedt, és vele együtt eltűnt a közönséges életükbe a hosz-szú évszázadok során fokozatosan beépült összes jó szokás.

Jóval az Atlantisz kontinens katasztrófája után, mégis majdnem újra sikerült bevezetni ezt a szokást, már hogy közönséges létezésük során az éppen elmondottakhoz hasonló épületeket használjanak.

Egy Salamon nevű bölcs héber király újra megértette, hogy szükség van ilyen épületekre, és el is határozta felépítésüket.

Az ilyen típusú speciális építménynek, amelyeknek felépítését ez a bölcs héber király elrendelt, és melyek még sokáig léteztek, az alattvalók a „tak-tsan-nan" nevet adták.

Valamennyire hasonlítottak az Atlantisz kontinens zsinekokhrosztinieire. Ugyanúgy a nőnemű lényeknek voltak rendeltetve, akiknek az egész menstruációjuk alatt benne kellett tartózkodniuk.

Salamon király nem sok időt vesztegetett erre, mivel bölcs uralkodása során nemegyszer megállapította, hogy a menstruáció állapotában a nőnemű lények karaktere a környezetük és főleg a férjeik számára teljesen elviselhetetlenné, sőt összeférhetetlen magatartásuk folytán pszicho-szerves szempontból még kártékonnyá is válik mások számára. Ezért elhatározta, hogy rögtön érvénybe léptet egy szigorú törvényt, mely szerint minden lakott központban fel kell építeni olyan speciális építményeket, amelyekbe a női lényeket bezárják mindaddig, amíg ebben az állapotban vannak.

Alkalmam is volt olvasni azt a törvényt, amelyben az építkezést elrendelte.

E törvényben többek között az állt, hogy a menstruációjuk alatt a nőnemű lények a szó szent értelmében véve „tisz-tátlanok", és hogy a többiek, és különösen a férjük részéről akkor nemcsak vétek, hanem a szent törvény elleni bűntett érintkezni vagy akár csak beszélni velük.

Ha a férjük, vagy egy másik férfi ebben az időszakban közelíti meg őket, vagy beszél velük, egy „tisztátlan erő", vagy „rossz szellem" fogja hatalmába keríteni, és ennek következtében a férfiak között hétköznapi kapcsolataik során vagy

üzleti ügyeikben csak félreértés, veszekedés és ellenségeskedés lesz.

A földi nagy bölcsnek, Salamon királynak ez az utolsó kijelentése a mai napig is egy kétségbevonhatatlan igazságot képvisel.

És valóban, ez is azon számos okok egyike, amelyek miatt a bolygód lényeinek közönséges létezése manapság olyan végtelenül értelmetlen lett.

A földön élő kortárs nőnemű lényeknél az utóbbi évszázadok során elnyert sajátos, „hisztériának" nevezett tulajdonság ebben az időszakban még inkább felfokozódik, és ameddig ez az állapot fennáll, ezek az asszonyok környezetüket, és főleg a férjeiket azoknak a szerencsétlenek helyzetére fokozza le, akikre a mi Nagy Mullah Nasszr Eddinünk a következőkben utal:

„Az életük célja az, hogy a piócáknak essenek áldozatul."

És tényleg, annak következtében, hogy a nőnemű kortárs lények a menstruációik közben szabadon járnak-kelnek, nemcsak sok hímnemű kortárs lénynek nem lehetnek jó baráti viszonyaik egymás között, hanem gyakran úgynevezett „későn bánkódó káromkodókká" is válnak.

A bölcs Salamon király által bevezetett jótevő szokás sokáig megmaradt a zsidó népnél, és minden bizonnyal az egész földön elterjedt volna, ha az ottani lényeknek egy másik sajátos tulajdonsága, melyről már beszéltem, nem létezett volna.

Mivel a zsidó nép, a maga során meg lett fosztva hatalmasságától, amint az ott általában történni szokott, a többi közösség lényei, akik már a hatalmasságuk idejében is gyűlölték őket, a féltékenység és az irigység impulzusa által hajtva, amely már kedvenceid velejárójává vált mindennel szemben, ami náluk nagyobb, nemcsak hogy megvetették és üldözni kezdték őket, hanem le is fitymálták az összes jó szokást, amit ez a nép mindaddig elsajátított.

És amikor a zsidó nép más, hatalmassá vált közösségek befolyása alá esett, az egyik olyan sajátságos tulajdonság folytán, amelyről már eleget beszéltem, azok példáját kezdte követni, így ahelyett, hogy ez a jó szokás elterjedt volna, megvetés tárgya lett, és végül még maguk az alapítói is elfelejtették.

Jelenleg ez a szokás csak a Kaukázus egyik kis közösségének „hevsur" néven ismert lényei között maradt életben, e hevsuroknál, akiknek létezése az eredetük problémáját megoldani próbálkozó földi tudósoknak annyi álmatlan éjszakát okoz.

Ami pedig kedvenceid azon szokásos eljárását illeti, mely bolygójukon az ó'seik eró'feszítésének köszönhető', s a közönséges életben bevezetett jó szokások lerombolására szolgál, ismét ki kell nyilvánítanunk részvétünket a nagy Természet iránt, akinek szüntelenül mindenhez alkalmazkodnia és újra alkalmazkodnia kell.

A Természetnek ezen a páratlan bolygón való balsorsát il-letó'en kedves mesterünknek, a páratlan Mullah Nasszr Eddinnek megint van egy pár találó szentenciája.

Például egy ilyen esetben ezt mondja:

„Ha nincs szerencséd az életben, még a keresztanyádtól is megkaphatod a szifiliszt."

Más alkalommal ezt is mondja:

„Te szegény ördög! Amikor téged világra hozott édesanyád, bizonyosan egy örmény siratóéneket énekelt."

Még az orosz népi bölcsesség tolmácsának, Kusma Prutkoffnak is van egy ideilló' mondása:

„A legszerencsétlenebb közöttünk mégis a fenyó'toboz, mert abba minden „Makár" belebotlik!"

Ismétlem, a Föld-bolygó szerencsétlen Természetének állandóan, pihenés nélkül más és más megnyilvánulásokhoz kell alkalmazkodnia azért, hogy meg tudjon maradni az általános kozmikus harmóniában.

- Ahhoz, hogy jobban el tudd képzelni és meg tudd érteni a szerencsétlen Természetnek mi módon kell alkalmazkodnia, hogy az általános kozmikus harmónia által e bolygótól megkívánt „rezgés-egyensúlyt" elérje, elég lesz elmesélnem azt, ami ott most az „első' világháborúnak" nevezett kölcsönös elpusztítási folyamat után játszódik le.

Nyilvánvalóan a németek által kitalált „mérgező gáz" és az angolok úgynevezett „gyorsan lövő gépfegyvereinek" köszönhetően történt az, hogy a Természet által nem előrelátott raszkuárnók száma ezúttal jóval meghaladta a szükséges határát; más szóval, a kortárs üzletemberek, eme

hasznamussz jelöltek szavaival élve, „túltermelés" lett a háromagyú lények halálából.

így a Természetnek ismételten sokat kellett fáradoznia, mint ott mondják „ki kellett bújnia a bőréből" azért, hogy ezt a váratlan eseményt kijavítsa, és újra a megfelelő módon alkalmazkodjon hozzá.

Ezúttal, mint ahogy arról az utolsó ott tartózkodásom során meg tudtam győződni, és később egy étertávirat ezt meg is erősítette, a Természet nyilvánvalóan azon van, hogy ott a jövendő idők számára a más formájú lények születési arányszámát növelje.

Nekem magamnak is feltűnt, hogy a nagy orosz közösség olyan városaiban mint Szent-Pétervár és Tiflisz - ahol a világháború alatt több ember pusztult el mint más közösségekben - a „farkasnak" nevezett négylábú állatok, amelyekkel lakott helyen sohasem lehet találkozni, és utálják az embereket, már az utcákban szaladgálnak.

Ez az étertávirat többek között arról értesített, hogy a nagy orosz közösségben az „egérnek" és „patkánynak" nevezett rágcsáló lények születési arányszáma olyan mértékben megnőtt, hogy eme közösség háromagyú lényeinek szinte már az egész élelmiszertartalékát felfalták.

Továbbá az étertávirat azt is közölte, hogy az orosz közösség hatalom-birtoklói egy másik európai közösség lényeihez fordultak e közöttük elszaporodott kis teremtmények, a patkányok és egerek elpusztítására. Cserébe azt ígérték, hogy megfizetik, bármibe kerüljön is.

Bár e szegény patkányok és egerek számának ideiglenes mérséklését ezek a mások létezésének elpusztítására specializált szakemberek a rendelkezésükre álló módszerek segítségével nyilván el tudják érni, de azt ingyen aligha tennék meg; az orosz lények pedig, ígéreteik ellenére, természetesen nem lesznek képesek azt pénzben kifizetni, hiszen ez még az elmúlt háborúnál is többe kerülhet.

És hogy pénzt ugyanazokból a forrásokból kapjanak, amelyeket e nagy folyamat alatt már kimerítettek?! Mint a mi kedves Mullah Nasszr Eddinünk mondaná:

„Ne légy nevetséges! Még egy szamár is meg tudja érteni, hogy béke időben a muzsikhús mit sem ér".

891

A mindenséűró'l És mindenről

Miután ezt mondta, Belzebub elhallgatott majd várakozva tekintett unokájára. Hasszin, mintha önmagához szólna, szomorúan, szinte kétségbeesetten így szólt:

- Mi lesz mindennek a vége? Tényleg nincs ebbó'l kiút?

A szerencsétlen lelkeknek, akik ezen a balsorsú bolygón alakultak ki, tényleg örökké tökéletlen állapotban kell maradniuk, szüntelenül különféle bolygói formákat kell felölte-niük és mindörökkön örökké sínylődniük kell a kundabuffer szerv tulajdonságainak átkozott következményei miatt, amelyet a Föld első háromagyú lényeinek planetáris testébe számukra teljesen idegen okokból ültettek be?

Hol van hát az az oszlop, amelyen egész Megalokozmo-szunk nyugszik, és amely az Igazság nevet viseli?

Nem! ... Ez lehetetlen! Valami itt nincs rendjén, hiszen mióta a világra jöttem, egyetlen egyszer sem volt a legkisebb kétségem sem arról, hogy az Objektív Igazság létezik.

Ezt mindenáron ki kell derítenem és meg kell értenem...! Miért? ... Miért?

Mindenesetre mostantól kezdve létezésem célja az lesz, hogy világosan megértsem, hogy e földi háromagyú lényekben megjelenő lelkek miért vannak ilyen hallatlanul borzalmas helyzetben.

Miután ezt mondta, szegény Hasszin egészen megrendülve hajtotta le fejét és gondolataiba mélyedt.

Belzebub egy különös tekintetet vetett rá - különös, mivel kiérződött belőle Hasszin iránti szeretete, és ugyanakkor látni lehetett rajta mennyire örült annak, hogy unokája egy ilyen szomorúságot él át.

Sokáig csendben maradtak. Végül is Belzebub mélyet sóhajtott, mintha az lénye legmélyéből jönne, és unokája felé fordulva így szólt:

- Igen, kedves Hasszin.

Itt tényleg valami nincs rendjén.

Azonban, ha e bolygó lényeiért semmit sem tudott tenni az, aki jelenleg a „Szent Podkulad" Értelmét birtokolja, és aki a világ kormányzásában a Mi Örökkévalónk egyik első segédje, a Nagyon Szent Ashyata Sheymash - ha még ő sem tudott semmit se tenni, milyen reményünk lehet nekünk, akiknek értelme alig haladja meg a közönséges lényekét?

A KÖLCSÖNÖS ELPUSZTÍTÁS I FOLYAMATRÓL

Emlékszel rá, hogy a Nagyon Szent Ashyata Sheymash a „Helyzet Borzalma" című elmélkedésében ezt mondta:

„Ha a földi lényeket még meg lehet menteni, azt egyedül az Idő tudja megtenni."

Ami pedig minket illet, a szóban forgó szörnyű sajátosságukkal, vagyis az ő időszakos kölcsönös elpusztítás! folyamatukkal kapcsolatban csak elismételhetjük ezeket a szavait.

Most csak annyit mondhatunk, hogy ha ezen a szerencsétlen bolygón a földi lényeknek ez a tulajdonsága megszűnne, az egyedül az Idő segítségével, vagy egy nagyon magas Értelemmel rendelkező lény irányításával, vagy bizonyos rendkívüli kozmikus eseményeknek köszönhetően történhetne.

Miután ezt mondta ismét ugyanazzal a különös tekintettel fordult Hasszin felé.

892

893

Negyvennegyedik fejezet

Belzebub szerint, az embereknek az igazságosságról alkotott véleménye, a szó objektív értelmében véve egy „átkozott délibáb"

TOVÁBBRA is szeretettel nézve unokájára, Belzebub mosolyogva így szólt: - Most nekem úgy tűnik drága Hasszin, jövendőbeli helyettesítő'm, hogy most - miután el tudtad sajátítani mindazt, amit a Föld-bolygón lakó háromagyú lényekről meséltem - eljött az ideje arról a kérdésről beszélni, amelyikről megígértem, hogy az elbeszéléseim végén időt fogok szentelni rá.

Arról az ártalmas, kedvenceid közt annyira elterjedt ideáról akarok beszélni, amelyre - emlékszel - a pszichizmusuk fő *„akadályával",* vagyis az ő különféle sajátságos „havatvi-ernonijaikkal", vagy miként ők nevezik, „vallásaikkal" kapcsolatban utaltam; arról az ideáról, amelyre az összes vallásaikat alapozták, a, Jó" és a „Rossz" ideájáról.

Azt is elmeséltem neked, hogy ez a földi háromagyú lények között uralkodó káros idea a Purgatórium Szent Bolygóján nemrég egy nagy eseményt, vagy kedvenceid kifejezésével élve, egy nagy „botrányt" idézett elő, és hogy eme botrány önkéntelen okozója a te „hernaszdzsinádhoz", vagy mint a Földön mondanák, a te „családfádhoz" tartozó lények egyike volt.

Hogy jobban el tudd képzelni, amit elmagyarázni szándékozom, először bizonyos régmúlt eseményekre

kell visszatérnem, amelyeknek első látszatra semmi közük sincs ehhez az ideához.

Nos hát... Már mondtam neked, hogy a bolygódra való ötödik leszállásom alkalmával, csak egész rövid ideig tartózkodtam ott, és szinte mindjárt hazamentem a Mars-bolygóra.

Ez azért történt, mert barátaim a Központból tudomásomra hozták, hogy a mi Mindent Átölelő Örökkévalónkhoz egyik legközelebb álló kerub nemsokára meg fog jelenni a Mars-bolygón, és egy valamilyen rám vonatkozó rendeletet hoz magával.

Nem sokkal visszaérkezésem után, a kerub tényleg meg is jelent. A Fentről származó határozatból, amelynek átadását rábízták, megtudtam, hogy az általános kozmikus jólétet szolgáló eredmények létrehozására irányuló tudatos erőfeszítéseimnek köszönhetően - ama erőfeszítéseknek, amelyek a neked tetsző háromagyú lényeknél az „áldozatok" szokását megszüntették - és a mi Közös Örökkévaló Atyánk elé maga Ő Megfelelősége Luizosz Angyal által előterjesztett kérelemnek köszönhetően a személyes vétkem miatt rám rótt büntetést lecsökkentették olyan értelemben, hogy ettől kezdve leszármazottjaimra az már nem terjedt ki.

így ettől fogva a gyermekeim, vagyis apád és Tuilán nagybátyád, a kívánságuk szerint visszatérhettek a Központba, hogy ott a mi Egyetemes Atyánk számtalan megvalósításain belül a nekik megfelelő kötelességeket teljesítsék.

E családunk számára oly fontos esemény után fiaim hamarosan el is hagyták a Mars-bolygót és visszamentek a Központba, ahol tekintettel arra, hogy alaposan ismeretek az objektív tudomány bizonyos területeit, és képesek voltak törvényeinek gyakorlati alkalmazására, már az érkezésükkor hozzájuk illő felelős feladatokra választották ki őket.

Apádat rögtön kinevezték „tzirliknernek" a mi drága Karataz bolygónk felszínének egyik részén, azután fokozatosan méltóvá vált bolygónk összes háromagyú lénye fő tzirliknerének felelősségét átvenni, mely állást még a mai napig is betölt.

Ami pedig Tuilán nagybátyádat illeti, őt, mint már mondtam, a Purgatórium Szent Bolygó étertávirati állomása igazgatójának segédei közé vették fel, mely állomás akkor is, akárcsak most a mi Nagy Világegyetemünk szinte összes bolygójával „étertávirati" összeköttetésben állt.

Később kiérdemelte a főigazgatói állást, melyet még ma is betölt.

Különben azt is el kell magyaráznom neked gyermekem, hogy az eredményeimet, vagy kedvenceid kifejezésével élve, a „fiaimat" miért ítélték méltónak arra, hogy amint a Központba érkeztek, azonnal ezeket a felelős állásokat töltsék be.

Meg fogod érteni ennek okát, ha megmondom, hogy azok között, akik már kezdettől fogva megosztották velem számkivetésemet, ott volt Karataz bolygónk fő tzirliknere, a még fiatal, de nagyon tudós Puludzsisztiusz, akit, miután elnyertük a legfelsőbb kegyelmet, érdemesnek méltattak arra, hogy a Megalokozmosz összes koncentrációi Nagy Megfigyelőjének, Ksheltarna Ark-Szeráf Ön-Fenntartóságának asszisztense legyen mind a mai napig is.

így amint elkezdtem az obszervatóriumomat a Mars-bolygón megszervezni, a tudós Puludzsisztiusz azt javasolta, hogy őt alkalmazzam új intézményem felügyelője és igazgatója gyanánt.

Természetesen mindjárt elfogadtam javaslatát, mivel a tudása alapján az összes nagy és kis kozmikus koncentráció elhelyezkedésének és azok kölcsönös támogatását vezérlő törvényeknek ő volt e téren az egyik legnagyobb szaktekintélye. Attól kezdve ez a nagy tudós, Puludzsisztiusz, az én házamban lakott a Mars-bolygón.

Később, amikor az aktív princípiumom eredményei megjelentek és a megfelelő korig kialakultak, megkértem a tudós Puludzsisztiuszt, hogy vállalja el gyermekeim „oszkiánot-znerjének", vagy mint kedvenceid mondanák, „nevelésének" feladatát is. Ő ezt nagy készséggel el is vállalta, mivel az ottani szokatlan körülmények között élve, sokoldalú tudását nem tudta kielégítő módon érvényesíteni, és javaslatom e téren széleskörű tevékenységet nyitott meg számára.

Ettől kezdve a kötelezettségei véghezvitelére szánt időn kívül - amelyek eleinte nem tettek ki túl sokat - teljesen azon belső és külső körülmények megteremtésének szentelte magát, amelyek lehetővé tették, hogy fiaim megkapják a benyomásokat egy háromagyú lényhez méltó létezéshez szükséges lényi adatok kikristályosításához önmagukban.

Apád és Tuilán nagybátyád annyira ragaszkodtak hozzá, hogy lépten-nyomon követték, még fő kötelessége betöltése közben az obszervatóriumban is; és a jó Puludzsisztiusz még ott is állandóan felvilágosította értelmüket, és gyakorlati tanácsokat adott a különféle koncentrációk megfigyelésére, a kölcsönhatásaik tanulmányozására szolgáló módszerekre és e kölcsönhatások jelentőségéről.

Megmagyarázta nekik, hogy egy meghatározott kozmikus koncentráció miként és miért foglal el pontosan egy bizonyos helyet, és kioktatta őket eme koncentrációknak az általános kozmikus trogoautoegokratikus folyamat során egymásra gyakorolt befolyásai sajátosságairól.

így e rendkívül tudós lény irányítása alatt az eredményeim általános jelenlétében nemcsak az összes felelős háromagyú lény számára szükséges adatok kristályosodtak ki, hanem rengeteg más olyan is, amelyek a kozmikus koncentrációkra és a működésükre vonatkozó igazi információk felismerését és közvetlen észlelését lehetővé teszik.

Egyébként éppen ez volt az a periódus, melyben mindkét fiamban fokozatosan kialakult egy szubjektív érdeklődés az iránt, ami a kedvenc megfigyelési és tanulmányozási területükké vált.

Apád például szerette megfigyelni és tanulmányozni az Eredeti Forráshoz, a Legszentebb Abszolút Naphoz legközelebb álló szférák kozmikus koncentrációinak kölcsönös befolyását és fenntartását, míg Tuilán nagybátyád különleges érdeklődést tanúsított a Föld-bolygó és a rajta lakozó háromagyú lények létezési folyamatának megfigyelése iránt. Különben ezt az érdeklődést részben én keltettem fel benne, mivel kedvenceid pszichizmusának tanulmányozása alatt, amikor éppen valami más dolgom akadt, gyakran bíztam rá, hogy a náluk létrejövő összes változásokat feljegyezze.

Amikor fiaim készültek, hogy a Mars-bolygót egyszer s mindenkorra elhagyják, Tuilán nagybátyád, midőn áldásomat adtam rá, hangsúlyozottan kért, hogy rendszeresen közöljem vele a Föld-bolygó kétlábú lényei különös pszichiz-musára vonatkozó megfigyeléseimet és tanulmányaimat, amit persze megígértem neki. Azután elrepültek a Mi Közös Atyánkhoz legközelebb eső központ felé.

896
897

Miután megérkeztek, rövidesen nyilvánvalóvá vált, hogy nagyon jól ismerték a kozmikus koncentrációk helyzetét, tulajdonságait és sajátosságait, és járatosak voltak a kölcsönös befolyások összességének kiszámításában, így rögtön kinevezték őket az említett felelős állásokba.

Miután értesültem állandó létezési helyükről, és az állásokról, amelyekre méltónak találták őket, ígéretemhez híven minden negyedévünkben elküldtem Tuilánnak a megfigyeléseimről szóló jegyzeteknek egy pontos másolatát.

Sok év telt el amióta Tuilánnak az első étertáviratot elküldtem, és nem is tudtam mi lett velük, mindaddig a napig, amikor is a Purgatórium bolygón lejátszódott viharos eseményekről értesítettek.

Az történt, hogy a Purgatórium Szent Bolygó főkormány-zója, a Minden-Negyed-Fenntartója, Helkgemathiusz Ark-Kerub, aki véletlenül megtudta, hogy az étertávirat iroda igazgatójának egyik asszisztense, Tuilán, rendszeresen hosz-szú táviratokat kap apjától az Orsz rendszerből, és kifejezést adott ama kívánságának, hogy azok tartalmáról értesüljön. Kiderült, hogy ezek nemcsak őt magát érdekelték nagyon, de még parancsot is adott Tuilán nagybátyádnak, hogy tartalmukat rendszeresen közöljék le az általános bolygói „tulukhertzineken" - ami egy bizonyos mértékben hasonlít ahhoz, amit a Földön rádiónak neveznek - és így a szent bolygón lakozó „legfelsőbb lényi testek", ha úgy kívánják, kikapcsolódás céljából meg tudják hallgatni azon különös háromagyú lények pszichizmusára vonatkozó információkat, akik a Megalokozmosz egyik legtávolibb bolygóját népesítik.

Tuilán nagybátyád e parancsnak megfelelően cselekedett. Amint kapott tőlem egy étertáviratot,

mindjárt leközöltette az általános bolygói „tulukhertzineken", és így a szent bolygón lakozó összes igaz lélek értesült a Föld-bolygó lényeinek különös pszichizmusát illető megfigyeléseimről és tanulmányaimról.

Attól kezdve a szent bolygón tartózkodó egyes legfelsőbb lényi testek, akik az összes megfigyelésemet igen nagy figyelemmel követték, tűnődni kezdtek e különleges pszichizmus-ról.

Eme áldott legfelsőbb lényi testek gondolkodásuk eredményeként megértették, hogy valami nincs rendben a Föld-

bolygó háromagyú lényeinek pszichizmusát illetően, sőt gyanították az eredetét is ennek a „valaminek"; sokan közülük komolyan fel is háborodtak azon, ami nekik első látszatra egy Fentről jövő igazságtalanságnak tűnt.

Minél inkább megosztották benyomásaikat ezek az „igaz lelkek" a többiekkel, annál jobban nőtt a számuk, olyannyira, hogy a „tzaruariakhokban" - vagyis a szent bolygó városaiban és falvaiban - mindenütt csak ezen gondolkodtak, és maguk között csak erről tanácskoztak.

Végül mindennek az lett az eredménye, hogy a szent bolygó lakói kiválasztottak ötven igaz lelket, akik együtt kezdték kikutatni az igazi okát annak, hogy miért létezett a Föld-bolygó háromagyú lényeinek pszichizmusában egy ilyen abszurditás, amely minden ön-tökéletesítés lehetőségét megakadályozta a „legfelsőbb lényi részek" számára, melyek különféle okokból néha egyes ilyen lényekben szintén megjelennek.

A kiválasztott ötven igaz lelkek pont azok voltak, akik már kiérdemelték, hogy jelöltek legyenek a minden létező Legszentebb Forrásához való visszatérésre.

És Ő Minden-Negyed-Fenntartója, Helkgemathiusz Ark-Kerub, a szent bolygó kormányzója nemcsak szentesítette eme ötven áldott lélek kiválasztását, hanem a saját kegyelemteljes elhatározása alapján kifejezte azt a kívánságát, hogy feladatuk végrehajtásához minden lehetséges segítséget megkapjanak.

így tehát gyermekem, miután ők ötvenen, az Abszolút Napra jelöltek, elvállalták a vizsgálatot, hosszú és szövevényes kutatás után nyilvánvalóvá vált számukra, hogy az eme bolygón megjelenő háromagyú lények pszichizmusa összes rendellenességének fő oka annak a jól meghatározott és most már bennük meggyökerezett fogalomnak a megjelenése volt, hogy úgymond két homlokegyenest ellenkező tényező létezik a lények esszenciáján kívül - a „Jó" és a „Rossz" elve - amelyek az összes jó és rossz megnyilvánulásaikat szítják.

Továbbá megállapították azt is, hogy ez az egyetemesen elterjesztett káros idea, amelyhez az adatok előkészítési korukban a kiképzésük során mindegyikükben fokozatosan kikristályosodtak, mikorra a felelős kort elérik általános

pszichizmusukat már uralja, s egyrészt egy önmegnyugtató módszerré és az összes megnyilvánulásaikra felmentéssé válik, másrészt ez a közülük egyesekben megjelenő, s a felső lényi testek tökéletesítésére irányuló lehetőség egyik alapvető akadályozó tényezője.

Amikor a szent bolygó méltó lakói minderről meggyőződtek, gondolkodni kezdtek, és megtárgyalták maguk között, hogyan tudnának ebből a helyzetből egy kiutat találni és hogy ők maguk mit tudnának tenni.

Mint mesélték nekem, ők mindenfelé, az összes „tzaruariakban" találkozókat és konferenciákat szerveztek, hogy közös erőfeszítéssel valamilyen elhatározásra próbáljanak jutni, és hosszú megfontolások és „szavazások" után, először minden egyes „tzaruariak" igaz lelkei, majd pedig a különböző „tzaruariakok" között, majdnem egyhangúlag a következő határozatra jutottak:

Először is egy kérvényt helyezni a Mi Alkotó-Teremtőnk lába elé azért, hogy az Ő Gondviselésében küldjön a Földbolygó háromagyú lényeihez egy Magasságbeli Hírnököt az Értelem ama fokának megfelelő összes adattal ellátva, ami megengedi számára ott helyben megtalálni egy lehetőséget arra,

hogy ezt az ideát gyökerestől kiirtsa; azután, mivel egy ilyen ártalmas idea megjelenése volt és marad a Földön az alapvető oka az ott kialakuló legfelsőbb szent lényi testek borzalmas sorsának, bűnbánattal telve merészelni megkérni a Mi Közös Atyánkat, hogy ne engedje a legfelsőbb lényi testét a szent bolygóra jönni annak a földi háromagyú lénynek, akinek hibájából ez a káros idea megjelent, még akkor sem, ha az már elérte a szent Értelemnek ehhez megkívánt fokát, hanem ítélje arra, hogy a végtelenségig a „Bűnhődés" bolygóján kelljen léteznie.

Szóval gyermekem, a szent bolygó lakói alighogy elfogadták ezt a határozatot, máris, mint mondtam, ott egy olyan „zűrzavar" keletkezett, hogy még a mai napig sem tud egyetlen Szent Individuum sem, aki ismeri ezt az eposzba illő történetet, borzongás nélkül visszaemlékezni rá.

A „zűrzavar" a következőképp kezdődött:

Amint ezt a határozatot elfogadták, az Abszolút Napra jelölt ötven kiválasztott lény kezdeményezésére elhatározták, hogy kiderítik, melyik háromagyú lény - akiben talán már ki

is alakult a legfelsőbb lényi test - volt a felelős e káros idea megjelenéséért a bolygódon.

Vizsgálódásuk eredményeként kiderült, hogy az a három-agyú lény, aki eme idea kikristályosodásának első impulzusát adta, egy bizonyos Makar Kronbernkszion volt, akinek az Értelem megkívánt fokig tökéletesedett legfelsőbb lényi teste nemcsak arra találtatott érdemesnek, hogy a szent bolygóra jusson, és már ott is tartózkodott, hanem még a Legszentebb Abszolút Napra jelöltek között is az egyik legelsőnek tekintették.

Később elmondták nekem, hogy amint ez köztudomásúvá vált, nagy siránkozás töltötte be az egész szent bolygót, és egyetlen egy olyan igaz lélek sem akadt, aki lelkiismeret-furdalás nélkül tudott volna erre a szörnyű tényre gondolni.

Majdnem egy negyedévig csak erről a példátlan „szerencsétlenségről" beszéltek és vitatkoztak, és az összes tzaruriakhban bizottságok és albizottságok próbáltak ebből a rendkívüli helyzetből kiutat találni.

Végül is ugyanezen elvek alapján a következő elhatározásra jutottak:

„Fenntartani a Makar Kronbernkszion legfelsőbb lényi részére vonatkozó első közös planetáris határozatot, de a szent bolygó összes lakója nevében a Mi Irgalommal-Teljes Örökkévalónk lába elé helyezni egy kérelmet, könyörögve Neki, hogy enyhítsen ezen a szörnyű ítéleten."

így a Mi Örökkévaló, Irgalommal-Teljes Teremtőnk következő megjelenésekor ezt a kérelmet helyezték a lába elé.

Azt mesélik, hogy a mi Irgalommal-Teljes Teremtőnk pillanatnyi gondolkodás után könyörületesen megparancsolta ennek az érdemes léleknek, hogy továbbra is a szent bolygón maradjon mindaddig, amíg káros cselekedetének jövőbeli összes következményét felismerik.

Bár ez a teljesen kialakult legfelsőbb lényi test volt az alapvető oka annak, hogy egy teljes öntökéletesítés lehetetlen legyen a bolygód egyes háromagyú lényeinek jelenlétében megjelenő összes legfelsőbb lényi test számára, a Mi Közös Atyánk mégis nyilvánvalóan azért adta ezt az irgal-mas parancsot, mert azt remélte, hogy eme lények maguktól rá fognak jönni hibájukra, és elkezdenek háromagyú lényhez méltóan létezni. Akkor nem lenne szükség egy ilyen bor-

zalmas büntetést mérni a legfelsőbb lényi részére ennek a lénynek, aki nem engedett a tőle független, a képességeit messze felülmúló ellenséges körülményeknek, és a saját elkerülhetetlen tagadó elve ellen könyörtelenül küzdve addig a fokig tökéletesítette magát, mely lehetővé tette számára, hogy elérje a Világegyetemben minden létező Princípiumának küszöbét.

A Mi Irgalommal-Teljes Teremtőnk parancsának köszönhetően, e szegény Makar Kronbernkszion legfelsőbb lényi teste még a mai napig is a szent bolygón létezik, és a sorsa most kizárólag a neked tetsző háromagyú lényektől függ.

Egy elég hosszú szünet után Belzebub így folytatta:

- Ezekről az elszomorító eseményekről a bolygódra való hatodik leszállásom során jutottam az első

információkhoz, természetesen mindez engem nagyon érdekelt, és a magam során ott helyben elkezdtem ezt a földi háromagyú lényekkel kapcsolatos elszomorító történetet részletesen kivizsgálni.

Mindenekelőtt szükségesnek tartom gyermekem, hogy őszintén megmondjam neked - és csakis neked, aki közvetlen helyettesítőm leszel - hogy habár a szent bolygó igaz lakói különféle bonyolult módszerekkel arra a következtetésre jutottak, hogy kedvenceid pszichizmusa összes rendellenességeinek alapvető oka mindig is ez az idea volt és marad, én magam ezt nem tudnám kategorikusan megerősíteni.

Mindazonáltal ez a fantasztikus idea tagadhatatlanul nagy szerepet játszott e szerencsétlenek pszichizmusa súlyosbodó „felhígulásában".

Amikor érdekelni kezdtek ezek az események, és Makar Kronbernkszion egyénisége megjelenésének és kialakulásának története után kutattam, sok benyomás rakódott le bennem, melyekből egy szubjektív véleményhez szükséges adatok kristályosodtak ki.

Ezek a speciális kutatások világosan kimutatták, hogy habár ő használta először a „Jó" és a „Rossz" fogalmát, mégsem lehet ráhárítani a felelősséget azért, hogy ezek a szavak később kedvenceid minden további generációjának létezési folyamatában ilyen káros jelentést kaptak.

Most pedig gyermekem, ha a tudomásodra hozom Makar Kronbernkszion megjelenéséről és létezése lefolyásáról ösz-szegyűjtött információimat, akkor talán ki fognak kristályosodni benned eme rendkívül szomorú földi tény megközelítő ábrázolásához a megfelelő adatok.

Attól kezdve, hogy elhatároztam: ezzel a történettel foglalkozom; amint találkoztam egy alkalmas egyénnel, mindig tudakozódtam bármilyen információ után, ami ennek a Makar Kronbernkszionnak egyéniségének egyik vagy másik oldalára fényt deríthetett.

Biztosan érdekelni fog, hogy az első egyén, akivel találkoztam, és aki valamelyest fel tudott világosítani ezzel kapcsolatban, a mi törzsünk egyik idős lénye volt, aki nagyon hasznosnak bizonyult.

A beszélgetésünk folyamán sok mindent megtudtam tőle, és sok olyan remek forrásra is felhívta figyelmemet, amelyekből később számos hasznos információt meríthettem.

Ez a szóbanforgó idős lény nem volt más, mint törzsünk ama fiatal lényének nagybátyja, aki miatt az első alkalommal kellett leszállnom erre a bolygóra, és aki később törzsünk Orsz rendszerbe száműzött összes lényének kormányzója lett.

Ez az idős lény éppen akkor élt az Atlantisz kontinensen, amikor Makar Kronbernkszion is.

Az összes általam összegyűjtött információ és a különféle különleges vizsgálódási módszereim szerint, ez a Makar Kronbernkszionnak nevezett földi háromagyú lény az Atlantisz kontinensen jelent meg két a felelős kort éppen elért különböző nemű földi lény között a szent „elmuárnó" folyamat eredményeként.

Mivel e pár minden szempontból egészséges öröklékeny-séggel bírt, és a közönséges külső lényi életkörülmények azon a kontinensen még aránylag normálisak voltak, és eme pár számára különösen előnyösnek bizonyultak, eme szent folyamat eredménye, vagyis ez a később Makar Kronbernkszionnak nevezett fiuk a jelenlétében már a megjelenésétől fogva és a korai gyermekkorában is megkapta egy jövendő felelős lény számára megkívánt adatokat; ugyanazokat, amivel a megjelenésekor minden kesztcsapmartni háromagyú

lény egy jövendő felelős lény elnyerése céljából a Megalo-kozmoszunk összes többi bolygóján rendelkezik.

És minthogy a „termelői", vagy mint ott mondják a „szülei" történetesen azt kívánták, hogy eredményük majd felelős korában a „tudós" mesterségét folytassa, és éppen találtak is számára képesített oktatókat, amikor elérte a felelős kort, egy nagyon jó tudós lett belőle - persze a Föld-bolygó viszonylatában jó.

Egyes tudományos eredményei folytán hamarosan arra is méltónak találták, hogy az Akhldanné tudományos

társaság teljes jogú tagjává váljon.

Felelős létezési folyamata során, amelyet teljes egészében a tudománynak szentelt, egy napon tisztán meglátta saját értékét, és őszintén ráébredt saját semmiségére.

Attól kezdve mély fájdalommal, komolyan meditálni kezdett a helyzetén, és meditációinak az lett az eredménye, hogy a teljes jelenléte minden egyes részében apránként kezdett megjelenni a remény, és végül is megrögződött benne a meggyőződés, hogy a tudatos munka és az önkéntes szenvedés tudná őt átváltoztatni a semmiből „valamibe".

Akkor tudatosan dolgozni kezdett, a tagadó része iránti kímélet nélkül, szándékosan azzal szembenálló körülményeket teremtve. Egyébként ő e tudatos erőfeszítések kifejtését és a szándékosan megteremtett körülményeket egyedül a felelős lényként magára vállalt kötelezettségekhez tartozó megnyilvánulásaira és észleléseire alkalmazta, vagyis a tudományos kutatásaira.

Létezésének éppen ebben az időszakában megértett bizonyos kozmikus igazságokat.

Márpedig mivel nála, mint a legtöbb akkori háromagyú lénynél, még kikristályosodtak a „felebaráti szeretetnek" nevezett impulzust kiváltó adatok, hogy környezete lényeivel az általa felismert igazságokat meg tudja osztani, elhatározta, hogy márványba vés egy „bulmarshant" a következő címmel: „Az embert érő pozitív és negatív hatások".

Az Atlantisz kontinensen „bulmarshannak" nevezték azt, amit a kortárs földi lények a „könyvvel" helyettesítenek.

Később, hatodik leszállásom és ott tartózkodásom során alkalmam nyílt ennek a bulmarshannak egy "tchiriánó"

agancsából készült hű másolatát saját szememmel látni, és egyes részeit kibetűzni.

Nagyon érdekes és tanulságos lesz számodra megtudni, hogy ez a Makar Kronbernkszion által bevésett bulmarshan-másolat, amelyet bolygódon való utolsó tartózkodásom során kibetűztem, hogyan tudott egészen a mai korig épségben maradni, így hát elmondom neked.

Amikor ennek a bulmarshannak az eredetije elkészült, az Akhldann társaság többi tudós tagja azt őszinte csodálattal jóváhagyta, és az e társasághoz tartozó lények „fő-katedráli-sának" közepébe helyezték.

Mivel e bulmarshan tartalma az akkori lényeket egyre növekvő számban kezdte érdekelni, a társaság vezetői elhatározták, hogy több másolatot csinálnak belőle, és elhelyeznek ^{e}gy-^{e}gy példányt úgy az Atlantisz, mint a többi kontinens más városaiban lévő katedrálisok közepébe.

E célból hét nagyon pontos másolatot készítettek „tchiriánó" agancsból.

Az egyik ilyen másolatot, mint az én „szpipszichonalni kutatásaim" kimutatták, a Grabontzé kontinenstől nem messze fekvő kis, „Szinkraga" nevű kontinens katedrálisában helyezték el.

A második transzapalni perturbáció során ezt a kis Szinkraga kontinenst az Atlantiszhoz hasonlóan a bolygó mindenestől elnyelte.

Ami a Grabontzé kontinenst illeti, amelyet most Afrikának neveznek, az nem tűnt el teljesen a bolygó mélyében, hanem ugyanaz lett a sorsa, mint más, még ma is létező kontinenseknek, mint például Ázsiának: bizonyos részei elmerültek, és ugyanakkor helyettük más szárazföldek bukkantak fel a tenger mélyéből és kapcsolódtak hozzá a megmaradt részekhez így alkotva meg a mai kontinenst.

Ezt a másolatot, úgy látszik, éppen akkor hozták el a Grabontzé kontinensre, hogy onnan azután a rendeltetési helyéül szolgáló katedrálisba küldjék, amikor a második nagy katasztrófa bekövetkezett e szerencsétlen bolygódon; de mivel ez a másolat a Grabontzé kontinens felszínének egyik olyan részén volt, amely véletlenül épségben maradt, így nem süllyedt a bolygó mélyébe.

E borzalmas esemény után, ennek a „függőben lévő szentnek", Makar Kronbernkszionnak műve sokáig a romok alatt maradt, és apránként befedte a „kashimann". Csak vagy harminc évszázaddal

később, amikor kedvenceid ismét megszaporodtak, és a „filnuanzi" és „plitazurali" közösségek között kitört a kölcsönös elpusztítás folyamat, történt az, hogy a filnuanzi közösséghez tartozó lények saját maguknak és a tevéiknek ivóvizet keresve a homokba lyukakat fúrtak, s rátaláltak erre a másolatra és kiásták.

Nem sokkal később, amikor e két közösség lényei, miként az ott szokásossá vált, úgymond „baráti békét" kötöttek, és szétosztották maguk között mindazt, amit e folyamat alatt „hódítás", „fosztogatás", „rekvirálás", Jóvátétel" nevű, náluk szintén szokásossá vált módszerek révén megszereztek, a két szóban forgó közösség elfelezte ezt a valóban nagy művet, amelyet az akkori földi lények csak mint ritka anyagot értékeltek.

Az egyik ilyen fél, miután különböző okokból az egyik csoporttól a másikhoz vándorolt, végül is hét évszázaddal később az egyiptomi főpapok kezébe került.

Ebből a több tchiriánó agancsból álló különös és eredeti összetételből, amely számukra már érthetetlen volt, egy szent ereklye lett, és az is maradt mindaddig, amíg az a perzsa császár, akiről egyszer már beszéltem neked, oda nem jött a seregeivel, és „el nem söpörte", mint mondják, ezt a szerencsétlen Egyiptomot.

Akkor e bulmarshan-másolatnak ugyanezt a felét Ázsiába vitték, és kézről-kézre jutva ama aiszor pap örökölte meg, akinek házában a hatodik ott tartózkodásom közepén megláttam.

Ami pedig ennek a mindaddig és azóta is egyedülálló műnek a másik felét illeti, különféle okokból azt is kézről kézre adták, és történetesen Ázsia középső részébe került, ahol egy úgynevezett „földrengés" alatt végül is eltűnt a bolygó belsejében, ha nem is nagyon mélyen.

Ezen a ponton el kell mesélnem, hogyan jutottam ezekhez, és általában más, régen megtörtént hasonló eseményekkel kapcsolatos információkhoz, amelyeket most neked átadok.

Már mondtam neked, hogy a Földre való hatodik leszállásom alatt hivatásos „hipnotizáló orvos" lettem, és kedvenceid pszichizmusa tanulmányozására többek között a hipnotizmust vettem igénybe, a pszichizmusukban megszerzett egyik sajátos tulajdonság révén.

Ezen tevékenységeim folytán kedvenceid körében egyeseket közülük egy bizonyos módon külön előkészítettem, és azt csináltam belőlük, amit a régi időkben .jósnőnek", a jelenkorban pedig „médiumnak" neveznek.

Azokat a háromagyú lényeket lehet „jósnővé" vagy „médiummá" változtatni, akiknél akár egyedül a környező körülményeknek egy véletlen kombinációja folytán spontán módon, akár egy másik tudat szándékos hatása folytán, a planetáris test működése alkalmazkodni tud az általános pszichizmus minden változásához, ami a vérkeringés hirtelen megváltoztatása során bekövetkezik. Ennek következtében az ilyen lényeknél semmi sem zavarja sem az általános pszichizmusuk különféle sajátosságainak tudatosan vagy tudattalanul kívülről irányított szabad működését, sem az igazi lényi lelkiismeret kialakulására kedvenceidben még jelenlevő adatok automatikus érvényesülését - azon adatokét és sajátosságokét, amelyek működése alkotja egészében azt, amit ők „tudatalattinak" neveznek.

A tudatalattijukban kialakult több tényező következtében véletlenül épen maradt bennük a háromagyú lények általános pszichizmusának egyik sajátossága, amely bizonyos körülmények között működni tud, és amelyet „a távoli múltban történtek látási és érzékelési képességének" neveznek.

így tehát gyermekem, amikor hatodik leszállásom alkalmával megtudtam e bolygódon lezajlott elszomorító közös, kozmikus jellegű történet eredetét, azt ott helyben tanulmányozni kezdtem, és tisztázni próbáltam ennek a Makar Kronbernkszionnak az egyéniségét; de mivel eme esemény óta sok idő telt el, és annak a felelős lénynek, akit ezzel vádoltak, minden „kaltzanuarni" nyoma már teljesen eltűnt, elhatároztam, hogy a szokásos kutatási módszereken kívül a „szpipszichonalni" módszereket is igénybe veszem.

Eme „szpipszichonalni" módszereim között az úgynevezett „médiumi képességet" is igénybe vettem, kihasználva az

általam elő'készített médiumok elót>b elmondott különleges tulajdonságait.

Makar Kronbernkszion egyéniségére és tevékenységére irányuló kutatásaim során feltűnt, hogy valószínűleg „valami", ami vele szoros kapcsolatban állt, még mindig létezik e bolygó felszínén, és elkezdtem ugyanezen módszerek segítségével e „valami" után kutatni.

így megtudtam, hogy a Makar Kronbernkszion által alkotott bulmarshan másolatának fele egy aiszor pap tulajdonában volt, és ez a pap az Ázsia kontinens „Urmia" nevű területén létezett, odamentem, és vele kapcsolatba lépve hamarosan kiderítettem, hogy valóban birtokolt valamit, amit ó' egy „idomtalan elefántcsontdarabnak" nevezett, s nagyon réginek és értékesnek tartott.

Rövid beszélgetés után beleegyezett abba, hogy megmutassa, de semmi áron nem akarta eladni; mégis többnapos rábeszélés után megengedte nekem, hogy egy alabástrom másolatot készítsek róla, amit aztán magammal vittem.

Ami pedig a másik felét illeti, ugyanazon módszer segítségével hamarosan rájöttem, hogy hol van, de sok gondomba és veszó'dségembe került míg megszereztem, és a szövegét megfejtettem.

Habár, mint már mondtam, még nem sok idő' telt el ahhoz, hogy ez a másik fél mélyre kerüljön a bolygó talajában, mégis a közönséges módszerek igénybevételével lehetetlen volt feltárni.

A nehézség abból eredt, hogy kedvenceid egyik népes központja közelében volt, így mindent elő're kellett látnom, és meg kellett tennem az összes szükséges intézkedést, hogy senki meg ne tudjon, sőt, meg se sejthessen róla bármit is.

Többek között meg kellett vennem a terület különféle kis és nagy tulajdonosaitól ezt a helyet körülvevő' telkeket, és az ásatásokhoz kizárólag külföldi munkásokat alkalmaztam azzal az ürüggyel, hogy egy rézbányához fúrok tárnákat.

- így tehát, gyermekem, miután ily módon megtaláltam eme „függőben lévő szent", Makar Kronbernkszion műve másolatának két felét, egy ma „Turkesztánnak" nevezett ország egyik városába vittem, ami akkor állandó tartózkodási helyem volt, és nekiálltam megfejteni a bulmarshanra vésett

feliratokat és rajzokat, amelyek Makar Kronbernkszionnak „Az embert érő pozitív és negatív befolyások" című tudományos tézisét tartalmazták.

Amikor majd hazaérünk, igyekezni fogok visszaemlékezni és amennyire csak lehet szó szerint továbbadni neked az értelem e nagy műve tartalmát, mely egy háromagyú lény kezétől származik; de addig is elmondom legalább azt a részét, amelyben Makar Kronbernkszion az első alkalommal határozza meg a Jó és a Rossz fogalmát, melyekkel minden viszonylag független kozmikus megjelenés - és így természetesen minden lény - jelenléte megalkotásának és az egymást követő állapotai kialakulásának alapjául szolgáló erőket szimbolizálta.

Ha e bulmarshanban feljegyzett fogalmakat a közönséges nyelvre lefordítanánk azt így lehetne kifejezni:

„Nyilvánvaló az, hogy mi emberek, mint a Világegyetemben létező minden más egység, ugyanazon három független erőből alakultunk ki és mindig azokból állunk, amelyek révén a minden létező kölcsönös fenntartási folyamata megvalósul, vagyis a következő három egyetemes erőből:

„Az első szüntelenül magán az Eredeti Forráson belül születik meg az új megjelenések nyomása hatására, azután az impulzusból fakadva kiáramlik az Eredeti Forrásból.

„A második egyetemes erő az, amivé ez az első erő válik, miután elvesztve az impulzus nyomatékát, újra összeolvadni törekszik a megjelenése okával azon alapvető kozmikus törvény alapján, miszerint „egy ok okozatainak mindig vissza kell térniük az okhoz".

„A kölcsönös fenntartás általános folyamatában ez a két erő teljesen független, és megnyilvánulásaiban saját tulajdonságaikat és jellegzetességeiket mindig és mindenütt megtartják.

„E két alapvető erő közül az elsőnek, amely mindig a megjelenése forrásán kívül kénytelen megnyilvánulni, állandó involúcióban kell lennie; ezzel ellentétben a másodiknak a megjelenése okozójával összeolvadni törekedve mindig evolúcióban kell lennie.

„Mivel e három független erő közül az első magában a minden létező Okozójának kebelében jön létre, és így a jelenlétében megvan a csírája ugyanezen éltetőerő megnyilvá-

nítási képességének, „Jónak" lehet tekinteni, vagyis a forrás felé törekvő hatások egy megvalósítási tényezőjének, mely hatásokat az első erőhöz viszonyítva „Rossznak" lehet és kell tekinteni.

„Továbbá az első erőt, amely magában az Eredeti Forrásban megjelenő elkerülhetetlen és kényszerítő okok hatására nyilvánul meg, ilyen szempontból passzívnak lehet tekinteni.

„A másodikat, a visszafelé áramló erőt, mivel állandóan ellen kell állnia azért, hogy lehetősége nyíljon az okába visz-szatérni, vagy legalábbis, hogy ellent tudjon állni az első passzív erő ellentétes áramlásának, mely impulzusát az Alapvető Forrástól kapta, mindig aktívnak kell tekinteni.

„Ami pedig a harmadik egyetemes erőt illeti, az nem más, mint mindenhol és mindenben ennek a két alapvető, felfelé és lefelé haladó független erő ütközésének az eredménye.

„Habár ez a harmadik független erő csupán a két első alapvető erőnek az eredménye, mégis ez minden kozmikus képződmény átszellemesítő és összeegyeztető princípiuma.

„És azért képezi minden kozmikus képződmény átszellemesítő és egyesítő princípiumát, mert jelenlétként jelenik meg és létezik bennük mindaddig, amíg ez a két teljesen ellenkező irányban áradó alapvető erő között létrejövő sajátos kölcsönös ellenállások eredménye létezik."

így tehát, drága gyermekem, ez a szerencsétlen Makar Kronbernkszion pontosan ilyen értelemben és ilyen jelentéssel használta először a „Jó" és a „Rossz" kifejezéseket.

- E bulmarshannak, valamint más, ott helyben tisztázott adatoknak köszönhetően egy egyéni vélemény kristályosodott ki bennem magát Makar Kronbernksziont és minden mást illetően, amely teljesen eltért attól a véleménytől, amire a szent bolygón lakozó igaz lelkek talán nagyon bölcsen, de nem közvetlen kutatásaik alapján jutottak.

Ismétlem: habár igaz, hogy „egy külső Jó és Rossz ideája" ott először e Makar Kronbernkszion egyéniségének köszönhetően jelent meg, de véleményem szerint ő egyáltalán nem okolható azért, hogy az ilyen káros formát öltött.

EGY ÁTKOZOTT DÉLIBÁB

Mindenesetre gyermekem, az általam ott helyben végbevitt részletes és pártatlan kutatások a következő tényekre vetettek világosságot:

Amikor ez az idea apránként ezt a káros formát kezdte felölteni, akkor a kedvenceid pszichizmusának egy úgynevezett „meghatározó tényezője" lett belőle az általános jelenlétükben ama fantasztikus elképzelésnek megfelelő adatok kikristályosodására, hogy létezik, úgymond, rajtuk kívül a „Jónak" és a „Rossznak" objektív forrása, amelyek hatást gyakorolnak esszenciájukra. Attól kezdve, először spontán módon, azután az ő különös tudatuk segítségével a pszichizmusukban más sajátságos adatok kezdtek kikristályosodni, amelyek automatikus lényi asszociációk révén azt a meggyőződést váltják ki, hogy az összes, akár jó, akár rossz megnyilvánulásuk okát nem saját magukban kell keresni, a saját esszenciájuk bűnös egoizmusában, hanem valamilyen külső befolyásban, mely egyáltalán nem tőlük függ.

Az alapvető baj, amit ez a fantasztikus idea e szerencsétleneknek okozott abban áll, hogy azok az adatok, amelyek lehetővé teszik azt, amit „a világ sokoldalú lényi meglátásának" neveznek, - megint csak az abnormális közönséges lényi létezésüknek köszönhetően - már megszűntek kikristályosodni bennük, hogy helyet adjanak egy kizárólag erre a külső Jó és Rossz ártalmas ideájára alapozott „világnézetnek".

És valójában manapság kedvenceid kivétel nélkül minden kérdésüket, úgy a közönséges lényi létezésre, mint az öntökéletesítésre, valamint a „filozófiákra", a mindenféle „tudományaikra", és természetesen a számtalan vallási tanításukra vonatkozókat, nem is említve az ő hírhedt „erkölcsi", „politikai", „jogi", „etikai", és a többi kérdéseiket, erre az egyetlen fantasztikus, és számukra objektív értelmében véve oly veszedelmes ideára alapozzák.

- Most pedig gyermekem, kiegészítéséül mindannak, amit erről az ideáról mondtam, elmesélem neked, hogy törzsünk eme különös bolygóra száműzött lényei hogyan játszottak közre akaratlanul egy bizonyos komikus történet létrejöttében, és biztos vagyok benne, hogy így szinte pontos elképze-

910
911

il
I
A mindenségró'l És mindenről

lésed lesz kedvenceidnek a „Jó" és a „Rossz"-ról alkotott fogalmáról.

Törzsünk lényei a következő' módon váltak akaratlan okozóivá e furcsa idea végleges megrögzó'désének eme különös háromagyú lények jelenlétében:

Már mondtam neked, hogy kezdetben a törzsünkből sok lény létezett azon a bolygón, és nemcsak elvegyülve éltek kedvenceid ó'sei között, hanem közülük egyesekkel baráti kapcsolatokat is ápoltak.

Meg kell jegyeznem, hogy abban az idó'ben még semmi előjele sem volt a szóbanforgó tragikomikus történetnek kivéve, hogy nem sokkal azelőtt, hogy a mieink elhagyták ezt a bolygót, az ottani lényeknél, legalább is a legnaivabbak-nál, felbukkant és elterjedt az idea, hogy a törzsünk lényei „halhatatlanok".

Ez az idea természetesen azért jelent meg náluk, mert a mi törzsünkben a lények létezési időtartama az övékénél sokkal hosszabb volt, és ennélfogva a szent raszkuárnó esetei sokkal ritkábban fordultak elő. Az is lehetséges, hogy törzsünkben ez a szent folyamat ebben az időszakban egyetlenegyszer sem fordult elő.

Ismétlem: azon kívül, amit mondtam, semmi különös sem történt az alatt az időszak alatt, míg a mi törzsünk közöttük létezett.

Később azonban, amikor bizonyos okokból kifolyólag Fentről kifejezték azt a kívánságot, hogy a törzsünk földön tartózkodó lényeinek számát a lehető legkisebbre le kell csökkenteni, legtöbbjük ugyanazon rendszer más bolygóira vándorolt ki, és alig néhányan maradtak kedvenceid között. Csak akkor kezdődött az a komikus történet, amelyikbe törzsünk egyes lényeinek az igazi neve belekeveredett.

Az események, amelyek ezt a sajátos egybeesést előidézték, hogy e különös háromagyú lények a mi törzsünk lényeinek neveit kapcsolatba hozták az ő fantasztikus ideájukkal, a következők voltak:

Nem sokkal azután, hogy a mi lényeink elhagyták ezt a bolygót, egy bizonyos Armanaturga, aki a tikliamuishi civilizáció virágkorában létezett, és egy főpapi állást töltött be - sőt akit a többiek egy „tudós főpapnak" tekintettek - volt

az első, aki erre a káros ideára egy egész „vallási tanítást" épített fel.

Ebben a „vallási tanításában" többek közt elmagyarázta, hogy bizonyos láthatatlan szellemek, akik közöttük léteznek, terjesztik a „külső" jót és rosszat, és eme , jó" és „rossz" meg-nyilvánítására kényszerítik az embereket. A jót terjesztő szellemeket „angyaloknak" a rosszat terjesztőket pedig „ördögöknek" nevezték.

Az „angyalok", a jónak hordozói és terjesztői - vagyis a legmagasabbnak és legistenibbnek -, lévén maguk is magasak és isteniek, az emberek nem tudják sem látni, sem érzékelni őket.

Ezzel ellentétben az „ördögöket", akik a legalacsonyabb eredetűek, vagyis a „feneketlen pokolból" származnak, az emberek láthatják.

És hogy az emberek nem mindig látják az ördögöket, az csak azért van, mert azok a szuggesztiójuk alatt tartják őket, így minél igazabbá válik egy ember, látószerveinek annál inkább láthatóak az „ördögök".

Amikor ez az új vallási tanítás széleskörűen ismertté vált, és a kedvenceid közül egyesek, akik őseik elbeszélései alapján megtudták, hogy annak idején léteztek közöttük a Földön úgymond halhatatlan lények, akik hirtelen eltűntek, elhatározták, hogy elterjesztik azt a híresztelést, hogy ezek a lények nyilvánvalóan maguk az ördögök voltak, akik előre látva egy valódi vallási tanítás megjelenését, és félve attól, hogy az emberek felismerik őket, láthatatlanná tették magukat, de valójában továbbra is közöttük maradtak.

Akkor történt az, hogy törzsünk egyes tagjainak igazi nevei, amelyek e vallás megjelenése idejében az akkori lényekhez véletlenül eljutottak, egy különleges jelentőséget kaptak, és ezt azután nemzedékről nemzedékre továbbadták, még kortárs kedvenceidnek is.

És ők ezeket a neveket továbbra is kapcsolatba hozzák mindenféle fantasztikus „szereppel", amelyek a képzelődé-sük szerint a lényegi tulajdonságai eme ördög-lények nemzetségének, akiket úgynevezetten Maga a Mi Teremtőnk szervezett meg és küldött el a bolygójukra, hogy csúfot űzzenek belőlük.

Egyszóval, Megalokozmoszunk eme háromagyú csodabogarai képzeletében az ördög egy ilyen láthatatlan „személyiség", aki a Mi Mindent-Fenntartó Teremtó'nk parancsára, az Ő bizonyos céljai megvalósítására lakozik a bolygójukon.

Eme ördögök arra vannak kötelezve, hogy az ember-lényeknek mindenféle igazságot és hamisságot sugalmazzanak, és arra kényszerítsék ó'ket, hogy úton-útfélen mindazt a számtalan „gazemberséget" megnyilvánítsák, amelyek már a jelenlétük egyik sajátosságát alkotják.

Természetesen egyikük sem gyanítja, hogy ha közöttük mindenféle ilyen gazemberségek lejátszódnak, az egyedül annak tudható be, hogy méltatlanul élve, hagyták kifejló'dni magukban azt a belső káros istent, akit én „önmegnyugtató-nak" neveztem, s aki az egész pszichizmusuk felett teljesen uralkodik, és aki számára ez a „külső" jó és rossz ideája egyedül szükséges.

Mindenesetre ez a fantasztikus idea óriási reklámot csinált a mi páratlan Luciferünknek a neve dicsőségére és dicsőítésére, mivel a Világegyetemünkben sehol máshol sincs a tehetsége annyira magasztalva és dicsőítve, mint kedvenceidnél.

Belzebub elbeszélésének ezen a pontján a *Karnak* űrhajó egyik szolgálója belépett a terembe, ahol a beszélgetés zajlott, és Belzebubnak egy neki címzett leitutsanbrosszt adott át. Mielőtt kiment volna, örömmel hozta a tudomására a többieknek, hogy már láthatóak a Karataz bolygó szférájának visszatükröződései.

Negyvenötödik fejezet

Belzebub szerint az, hogy az emberek kivonják a Természetből a villamos áramot és a felhasználásával megsemmisítik, immár egyik fő okává vált élettartamuk megrövidülésének

M

IUTÁN Belzebub meghallgatta a leitutsanbrossz tartalmát, letette azt maga mellé a „szinurura", egyfajta polcra, ismét mélyet sóhajtott, majd így folytatta elbeszélését:

- A Megalokozmoszunk számára csak egy fél szerencsétlenség lenne, ha a Föld-bolygó háromagyú lényeinek abnormális közönséges életkörülményei csupán az ő számukra jártak volna káros következményekkel, vagyis olyan háromagyú lények számára, amilyenek ők, valamint ama „felső lé-nyi testek" teljes tökéletesítésének a lehetősége számára, amelyek legnagyobb szerencsétlenségükre őbennük jelentek meg, vagy jelenhetnek meg a jövőben.

De most az egész rettenet abban rejlik, hogy az abnormális létezésük már ártalmas kihatással van más bolygókat népesítő háromagyú lények normális létezésére - igaz, hogy csak az ő naprendszerükhöz tartozó bolygók lényeiére, valamint az azok jelenlétében felöltőit felső lényi testek tökéle-tesedési lehetőségeire is.

Ezt az elszomorító, általános kozmikus jellegű tényt véletlenül tudtam meg, épp mielőtt az Orsz naprendszert egyszer s mindenkorra elhagytam.

Azon események közül, amelyek lehetővé tették számomra, hogy felismerjem ezt az elszomorító tényt és az általános jelenlétemben kikristályosítsam az igazságáról való rendíthetetlen meggyőződést kiváltó „maradandó" lényi adatokat, téged legjobban az fog érdekelni, hogy engem mindebben nem más segített, mint esszenciám barátjának, Gornakhúr

Khárkhárnak „eredménye", vagy mint kedvenceid mondanák a fia, a fiatal individuum Gornakhúr Raurk, aki termelőjéhez hasonlóan a mindenütt jelenlevő kozmikus anyag Okidanokh tulajdonságainak részletes tanulmányozását vette élete céljául, és aki szintén fokozatosan érdemessé vált arra, hogy kozmoszunk legmagasabb fokot elért háromagyú tudós lényei egyikének tekintsék.

Tudod mit gyermekem? Mivel mindazok az események és beszélgetések, amelyek arra szolgálnak, hogy eme lesújtó általános kozmikus tényt megvilágítsák, és vele kapcsolatosan egy rendíthetetlen meggyőződés tényezőit kristályosítsák ki bennem nagyon érdekesek és nagyon tanulságosak is lehetnek számodra, és mivel a mi drága Karataz bolygónk szférájának még csak a visszatükröződései láthatóak, minderről részletesen fogok neked beszélni.

Hogy jobban meg tudd érteni miért kristályosodtak ki a lényemben adatok e tény igazolására, és alapos megértésére, időrendben mondom el neked ezen eseményeket, azzal a pillanattal kezdve, amikor még a bolygódon voltam és megkaptam a teljes megkegyelmezésem hírét.

Amint tudomást szereztem erről a különleges felém irányuló legfelsőbb kegyelemről természetesen elhatároztam, hogy az első lehetséges alkalommal visszatérek eljövetelem helyére, mely oly drága az esszenciámnak.

Egy ilyen hosszú utazás alapos előkészítéséhez azonban először mindenképpen a Mars-bolygóra

kellett felemelkednem.

Néhány nap múlva örökre elhagytam bolygódat, és visz-szatértem a Mars-bolygóra, ezúttal is az *Alkalom* űrhajónkon.

Röviddel érkezésem után parancsot kaptunk Fentről, hogy én valamint törzsünk összes olyan lénye, aki vissza kíván térni megjelenése helyére, utazzunk az *Alkalom* űrhajóval a Szaturnusz-bolygóra, ahova majd értünk jön a nagy rendszer-közötti űrhajó, hogy rendeltetési helyünkre vigyen.

Mégis egy bizonyos ideig még a Mars-bolygón kellett maradnom, hogy személyes dolgaimat elintézzem és a törzsünk lényeit érintő ügyekben különféle utasításokat adjak. És ekkor tudtam meg, hogy a „tuf-nef-tef" nagyon szeretne engem látni.

916

A VILLAMOS ÁRAMRÓL, AMIT KIVONNAK ÉS MEGSEMMISÍTENEK

A „tuf-nef-tef" nevet a Marson annak adják, aki az eme bolygón lakó összes háromagyú lénynek a főnöke, vagyis ő annak a lénynek felel meg, akit hasonló helyzetben bolygódon „uralkodónak" neveznének.

Én fiatal korában jól ismertem ezt a tuf-nef-tef-et, vagy uralkodót, amikor még csak egy „plef-perf-nuf" volt; a „plef-perf-nuf" körülbelül ugyanaz, mint ami nálunk a tzirlikner, vagy a Föld-bolygón az orvos.

Ezzel kapcsolatban meg kell mondanom, hogy a mi Nagy Világegyetemünk majdnem összes bolygóján, és ugyanúgy eme naprendszer többi bolygóján is, egy lény a saját érdemei alapján válik a többi lény főnökévé, és leggyakrabban plef-perf-nuf-ként, avagy orvosként elnyert érdemei alapján - de úgy a szellemnek, mint a testnek orvosaként.

Első ízben ezzel a marsi tuf-nef-teffel akkor találkoztam, amikor éppen megérkeztünk erre a naprendszerre, és berendezkedtünk a Mars-bolygón. Akkor pontosan ő volt a plef-perf-nuf a bolygó felszínének ama részén, ahol a kíséretemmel együtt letelepedtünk.

Később, miután e bolygó különböző részein létezett plef-perf-nuf-i minőségében, érdemesé vált arra, hogy az összes Mars-bolygón élő lény főnöke legyen; és mivel közeledett a szent Ishmetcs állapotához, vissza kívánt térni azokra a helyekre, ahol fiatal korát töltötte. Ezért tartózkodott akkor ez a volt plef-perf-nuf, ma tuf-nef-tef, a marsi lakóhelyemtől nem messze.

Ez a marsi tuf-nef-tef kedvenceid fogalmai szerint már egy szerfelett idős lény volt; a Mars-bolygó időszámítása alapján körülbelül tizenkétezer éves, és a földi időszámítás szerint is alig kevesebb.

Itt el kell mondanom neked, hogy a Mars-bolygón a lények létezési időtartama általában nagyjából megegyezik a Megalokozmoszunk összes többi bolygójának háromagyú lényeiével, kivéve természetesen azokat a lényeket, akik közvetlenül az első tetartokozmoszokból alakultak ki, és akik létezése háromszor hosszabb is lehet.

A Mars-bolygón megjelenő és ott élő háromagyú lényeknek, ugyanúgy mint Megalokozmoszunk összes többi olyan bolygóján élőknek, ahol a háromagyú lények létezési folyamata normális, megvan a teljes lehetőségük arra, hogy a

917

A mindenségró'l És mindenről

szent Ishmetcs állapotát elérjék, vagyis azt az állapotot, amelyben egy lény létezése a nagyon nagy kozmikus Iraniranomanzs viszonylatában már csak Magától a Nagyon Szent Eredeti Forrás megnyilvánulásaiból közvetlenül megjelenő anyagoktól függ, míg ha a többi lényt tekintjük, az ő létezésük mindig azoktól a kozmikus anyagoktól függ, amelyek az alapvető kozmikus Anszambluizár súlypontjait alkotó összes megfelelő koncentráció eredményeiből keletkeznek.

És ha elérik a szent Ishmetcsnek ezt az állapotát, és a legfelsőbb részük értelme már teljesen kifejlődött az objektív Értelem szent Mérője által megkívánt fokig, akkor a szent raszkuárnó folyamata csak a saját kívánságukra valósul meg bennük; továbbá a legfelsőbb lényi testük közvetlenül a Pur-gatórium Szent Bolygójára jut.

És így gyermekem, amikor a Föld-bolygóról visszajöttem a Mars-bolygóra és éppen sietve számoltam fel az ottani dolgaimat, tudatták velem, hogy e bolygó tuf-nef-tef-je személyesen szeretne

látni.

A tiszteletre méltó tuf-nef-tef-nek ezt a kívánságát Ahoun adta át nekem, egy úgynevezett „kele-e-ofu", vagy mint a Föld-bolygón mondanák egy .jegyzék" révén.

Ezen a „kele-e-ofu-n" a következő állt:

„Nagyméltóságú Uram, tudomásomra jutott, hogy önt méltónak találták arra, hogy a Mi Közös Teremtő Atyánktól az ifjúkori vétkeiért teljes bocsánatot nyerjen, és hogy ön most örökre el fogja hagyni hazámat. Ezért én, egy idős lény, rendkívül szeretném önt utoljára személyesen látni, és áldásomat adni önre, és egyúttal az ön személyén keresztül mondani köszönetet törzse összes lényének azért a jóindulatú magatartásért, amit hazám lényei iránt tanúsítottak oly sok éven át."

A „kele-e-ofu" végén ez az utóirat állt:

„Én magam jöttem volna el önhöz, de mint tudja, planetáris testem mérete ezt nem teszi lehetővé, ezért arra kell kérnem, hogy legyen olyan szíves az én „fal-fé-fuf-omba"eljönni.

A marsiak nyelvén „fal-fé-fuf" lakóhelyet jelent.

Meg kell jegyeznem, hogy a Mars-bolygó háromagyú lényei már kezdettől fogva ismerték a mi igazi természetün-

két, mint ahogy az igazi okát is annak, amiért nekünk az ő bolygójukon kellett tartózkodnunk.

Ebben különböztek a Föld háromagyú lényeitől, akik soha nem tudták, és még csak nem is sejtették, hogy mi kik vagyunk, és miért élünk az ő bolygójukon.

- így tehát gyermekem, amikor e tiszteletre méltó tuf-nef-teftől megkaptam ezt a meghívást természetesen elhatároztam, hogy késedelem nélkül elmegyek hozzá. Amikor odaérkeztem, mindenekelőtt eleget tettem az összes előírt szertartásnak és kölcsönös udvariasságnak, majd ez az igazán nagy tuf-nef-tef a beszélgetésünk közben egy kéréssel fordult hozzám. S ez a kérés lett az okozója annak, hogy kikristályosodtak bennem azok az adatok, amelyek elvezettek egy rendíthetetlen meggyőződéshez, miszerint bolygód háromagyú lényei abnormális létezésének eredményei már elkezdtek káros hatást gyakorolni a Mars-bolygón megjelenő és ott létező háromagyú lények közönséges létezésére, ami azt a képességüket illeti, hogy úgy tökéletesíthessék magukat, amiként az az összes háromagyú lény sajátossága.

Megpróbálom a nagy tuf-nef-tef kérését majdnem szó szerint elismételni a mi nyelvünkön.

így fejezte ki magát:

„Nagyméltóságú Uram!

„Hála a Fentről adatott legkegyelmesebb bocsánatnak, ön visszanyerte a jogát arra, hogy az összes jogosan kiérdemelt kívánságát szabadon meg tudja valósítani. És eme mindentátölelő kegyelemnek köszönhetően újra megvan minden lehetősége arra, hogy azzá váljon, ami már régóta lehetne előző érdemei alapján az Értelem viszonylatában. Magától értetődően, Nagyméltóságú Uram, mostantól kezdve ön kétségtelenül találkozni fog Lényének megfelelő individuumokkal, akik már elérték az Értelem legmagasabb fokait.

„Ezért bátorkodom önhöz, mint egy régi baráthoz fordulni azzal a kéréssel, hogy eme Individuumokkal való találkozása során legyen olyan szíves visszaemlékezni énrám, erre az idős lényre, és ne felejtse el kikérni a véleményüket egy ténnyel kapcsolatban, mely ez utóbbi évek során az összes szellemmel áthatott részemben szüntelenül nyugtalanító asszociációkat váltott ki, és ha megtudta véleményüket

kérem tegye meg, hogy azt az első adódó alkalommal közli velem.

„A lényeg a következő': az utolsó néhány „ftofu" során, határozottan megállapítottam, hogy bolygónk lényei között a „nurfuftafaf" minden „ftofu-nál" megnövekedett, és emellett azt is megfigyeltem, hogy ezzel arányosan csökkent a képességük az aktív gondolkodásra."

Mellékesen gyermekem: „nurfuftafaf-ja" a Mars-bolygón valami olyasmit jelent, mint amit a Földön akarathiánynak neveznek.

És a tuf-nef-tef így folytatta:

„Amikor először felismertem ezt a bolygónk lényei számára oly sajnálatos tényt, intenzíven gondolkodni kezdtem, hogy rájöjjek az okára, és így meg tudjam adni a megfelelő utasításokat azoknak a lényeknek, akik belém helyezték bizalmukat, ennek a jelenlétükben nemrég megjelent sajnálatos tényezőnek kiirtására irányuló erőfeszítéseikben; de annak ellenére, hogy hosszan és gyakran meditáltam ezen a kérdésen, mely annyira felkavar, mindeddig nem voltam képes még csak megközelítőleg sem tisztázni magamnak, hogy honnan származik a baj, és hogy milyen intézkedéseket kell tenni a megsemmisítésére."

így fejeződött be a Mars-bolygó tiszteletre méltó tuf-nef-tef-jének kérelme. Természetesen gyermekem rögtön megígértem öreg barátomnak, hogy már az első alkalommal amikor találkozom egy megfelelő Individuummal, érdeklődni fogok efeló'l, és nem mulasztom el tudatni vele a választ.

Néhány nappal ez után a találkozás után végleg elhagytuk ezt a vendégszerető bolygót és útnak indultunk a Szatur-nusz-bolygó felé.

Alighogy odaértünk törzsünk ott lakó tagjainak főnöke máris odajött hozzánk, hogy tudomásunkra hozza egy éppen akkor érkezett étertávirat tartalmát, amiben az állt, hogy a nagy *Mindenütt-jelenvaló* űrhajó csak a következő „khré-khri-khra" elején fog leszállni a Szaturnusz-bolygóra.

„Khré-khri-khra" a Szaturnusz-bolygón azt az időszakot jelzi, amikor ez a bolygó egyrészt a naprendszeréhez, másrészt a rendszer egy másik, Neptunusznak nevezett bolygójához viszonyítva egy bizonyos meghatározott helyzetbe kerül.

920

A VILLAMOS ÁRAMRÓL, AMIT KIVONNAK ÉS MEGSEMMISÍTENEK

Egy szaturnuszi év hét ilyen jól meghatározott időszakból áll, és mindegyiknek megvan a maga neve.

Mivel a Mars-bolygó időszámítása szerint a legközelebbi „khré-khri-khra" előtt még maradt körülbelül egy fél „fussz", vagy kedvenceid számítása szerint mintegy másfél hónap, elhatároztuk, hogy a közönséges lényi létezésünket ezalatt többé-kevésbé ennek megfelelő módon szervezzük meg.

így a mieink közül néhányan az *Alkalom* űrhajón maradtak, mások a Szaturnusz-bolygó szeretetre méltó lényei által rendelkezésünkre bocsátott lakásokat foglalták el. Ami engem illet, én Ahounnal „Rirk-be" mentem, abba a háromagyú lények által népesített nagy agglomerációba, ahol Gornakhúr Khárkhár barátom lakott.

Érkezésünk estéjén egy baráti beszélgetés közben megkérdeztem esszenciámnak e barátjától, hogyan halad örökösének létezési folyamata, ezzel az én kedves „külső kesszdzsan eredményemre", vagy mint kedvenceid mondanák, a „keresztfiamra", Gornakhúr Raurkra utaltam.

Megköszönte, és azt válaszolta, hogy Raurk létezése nagyon jól halad, és hogy már minden szempontból az örökösévé lett, mivel miként jómaga is annak idején, ő is a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh anyag részletes tanulmányozását választotta élete céljául.

Egy kis szünet után hozzátette, hogy a kozmikus anyag Okidanokh tudományát elmélyítve örököse már, az ő kifejezése szerint, „ki is szaglászta annak igazi esszenciáját".

Majd elmondta, hogy örököse tudományos eredményeinek köszönhetően, most nemcsak a saját lényében előzőleg a hosszú évek kitartó munkája révén kikristályosodott meggyőződésnek minden tényezője oldódott fel terjesen, hanem ő maga még meg is semmisítette eme mindenütt-jelenvaló anyag tanulmányozására szolgáló összes találmányát, beleértve a híres „nem sugárzó lámpáját". Azután egy mély sóhajjal így foglalta össze:

„Most teljesen egyetértek a „mindenem eredményének" azzal a véleményével, hogy igen nagy hiba volt részemről ilyen sok időt szentelni ennek a tevékenységnek, amelyet objektív értelemben véve egy teljesen Jóvátehetetlen bűnnek" kell tekinteni."

921

A mindenségró'l és mindenről

Azután tovább beszélgettünk egyről s másról, és lényi gondolkodásunk asszociációs folyamatait követve a Földbolygót népesítő háromagyú lények kerültek szóba.

Emlékszel, már mondtam neked, hogy Gornakhúr Khárkhár barátom mindig értesült az ő különös pszichizmu-sukra irányuló megfigyeléseimről, és miként Tuilán nagybácsidnak neki is elküldtem bizonyos feljegyzéseimnek a másolatait.

így éppen eme háromagyú lényekről beszéltünk, akik neked tetszenek, amikor Gornakhúr Khárkhár többek között azt kérdezte tőlem:

„Legyen olyan szíves, kedves barátom, mondja meg nekem, lehetséges, hogy e szerencsétlenek élettartama még tovább csökken?"

Éppen kezdtem elmagyarázni neki a kérdésre vonatkozó jelenlegi helyzetet és az erre az abnormitásra vonatkozó új adataimat, amikor az „eredménye", Gornakhúr Raurk a szobába lépett.

Habár az újonnan érkezett pontosan ugyanúgy nézett ki, mint a „termelője", ő nagyon erőteljesnek és ifjúi hévvel teljesnek tűnt.

Amikor ama bolygó háromagyú lényei módján helyet foglalt ülőrúdján, angyalian zenélő hangján az ottani szokás szerint mindenféle jókívánsággal üdvözölt, olyanokkal, melyek az elégedettség lényi-érzetét idézik fel.

Befejezésül kissé dagályosan kijelentette:

„Habár csak a „kesszdzsan édesapám" tetszik lenni, de mivel egy olyan teljes tudatossággal tetszett az én „khri-khra-khrim" során irányomban eme isteni kötelezettségeknek eleget tenni, általános jelenlétemben ön felé olyan adatok kristályosodtak ki bennem, amelyek egyenértékűek azzal, aminek minden háromagyú lény általános jelenlétében a saját termelője felé kellene lennie; és kétségtelenül ezért van az, hogy én olyan gyakran emlékezem vissza önre gondolatban, és minden alkalommal azt kívánom, hogy mindig meglehessenek a körülményei egy objektív értelemben vett jó és boldog jövő megvalósítására."

A „khri-khra-khrim" nevet, gyermekem, a Szaturnusz-bolygón annak a szent szertartásnak adják, amely hasonlít ahhoz, amit a Föld-bolygón „keresztelésnek" neveznek.

922

A VILLAMOS ÁRAMRÓL, AMIT KIVONNAK ÉS MEGSEMMISÍTENEK

De te valószínűleg nem értettél meg gyermekem, amikor azt mondtam, hogy Gornakhúr Raurk helyet foglalt az ülőrúdján.

Tény az, hogy ezen a bolygón a háromagyú lények a külső burkolatuk miatt fokozatosan felvették azt a szokást, hogy csak ebben a pozitúrában pihenjenek, vagyis egy bizonyos módon előrehajolva testük egész súlyát az alsó végtagjaikra helyezve, és ehhez szükséges egy bizonyos magasságban lenni. Ennélfogva a háromagyú lények ott szokásba vették, hogy a lakószobákban a padló felett egy bizonyos magasságban különleges rudakat helyeznek el, amit „ülő-rúdnak" neveznek.

Hozzátenném, hogy általában eme ülőrudakat különféle díszítésekkel ékesítik fel, és különböző mintákat vésnek rájuk, mint különben kedvenceid is teszik, akik ugyanezen gyengéjükről tanúskodnak az úgynevezett „bútoraik" feldíszítésével.

így, miután helyet foglalt ülőrúdján, és kifejezte szíves üdvözlését, az én kedves „külső kesszdzsani eredményem", vagy keresztfiam, Gornakhúr Raurk szintén bekapcsolódott beszélgetésünkbe.

Nos hát gyermekem, miközben különböző témákról beszélgettünk, többek között megkérdeztem a keresztfiamtól, mi az az ok amiért jelenlétében olyan adatok kristályosodtak ki, amelyek előidézték az ő komoly érdeklődését az Okida-nokh kozmikus anyag összes oldalának megvizsgálására, aminek köszönhetően, a termelőjéhez hasonlóan érdemessé vált arra, hogy nagy kozmikus felfedezéseket tegyen. Miközben az ifjú Raurk részletesen válaszolt kérdésemre világossá vált előttem, hogy kedvenceid abnormális létezése már gyakorolja káros hatását a Mars-bolygót népesítő lények normális létezésére és tudatos öntökéletesítésére; és ugyanakkor a tudományosan megalapozott részletes válaszának köszönhetően adatokat kaptam ama kérdés tisztázására, amelyet öreg marslakó barátom, a nagy tuf-nef-tef tett fel nekem.

Megpróbálom gyermekem, amennyire pontosan csak lehet, a mi nyelvünkön elismételni neked válasza kvintesszen-ciáját.

Miután kérdésemen egy kicsit gondolkodott, Gornakhúr Raurk mély komolysággal így válaszolt:

923

A MINDENSÉGRÖL ÉS MINDENRŐL

„Létezésem elején, abban a korban amikor még csak előkészülten arra, hogy felelős lénnyé váljak, időm legnagyobb részét - mint az ebben a korban minden háromagyú lény sajátossága -, annak gyakorlására szenteltem,

hogy képes legyek „hosszú időn át aktívan gondolkodni"; és maguktól alakultak úgy a dolgok, hogy a pihenésre szükséges időszakok alatt a termelőm különféle kísérleti eszközeivel foglaljam el magam.

„Márpedig létezésem eme időszakában többször is megfigyeltem, hogy bizonyos napokon az aktív gondolkodásom ereje és szintje észrevehetően lecsökkent.

„E felfedezés egy szubjektív érdeklődést keltett fel bennem, amely jelenlétemben azt a sürgető impulzust idézte elő, hogy eme tény okáról alapos ismeretet szerezzek. Attól kezdve kezdtem megfigyelni önmagamat, valamint mindazt ami körülöttem történik, hogy rájöjjek az okaira, és egy „khri" múlva teljesen meggyőződtem arról, hogy ez a nemkívánatos állapot minden egyes alkalommal akkor jelent meg bennem, amikor a nagy „élet-tchakanunk", vagy dinamónk működött.

„Pontosan ez az akkor először énáltalam megfigyelt tény volt az oka a mindenütt jelenlevő kozmikus anyag iránti növekvő érdeklődésemnek, és annak, hogy mélyen elmerültem annak minden szemszögből való részletes tanulmányozásában.

„Kísérleteim már kezdettől fogva számtalan mindenfajta bizonyítékot adtak úgy nekem, mint másoknak arra, hogy a mindenütt-jelenvaló-Okidanokh a bolygónk atmoszférája általános jelenlétének az egyik része, mint ahogy nyilvánvalóan a többi bolygó atmoszférája jelenlétének is, és arra, hogy részt vesz az összes bolygói és bolygó-felszíni képződmény megjelenésében - beleértve természetesen minden lény „khraprkhalikhrokhni" részét - valamint a létezésük fenntartásában is.

„További gyakorlati kutatásaim során arról is teljesen megbizonyosodtam, hogy habár a mi naprendszerünknek, miként a Világegyetem összes többi naprendszerének, megvan a saját „Anszambluziárja", és habár minden egyes bolygó a maga atmoszférájával az adott rendszer „Anszambluziárja" egyik vagy másik kozmikus anyagosztály koncent-

rációjának jellegzetes helyét képviseli, a kozmikus anyag Okidanokh mégis minden bolygó jelenlétének nélkülözhetetlen, sőt túlnyomó részét alkotja.

„Azután kísérleteim még azt is kimutatták, hogy ez a kozmikus anyag minden egyes rendszerben az egyetemes egyensúlynak pontosan megfelelő arányban koncentrálódik és ugyancsak egy pontosan meghatározott arányban osztódik meg az adott naprendszer összes bolygójának atmoszférája között. Ennek folytán, amikor ezt az egyetemes anyagot az atmoszféra bármely terében akár véletlenül, akár szándékosan felhasználják, feltétlenül ki kell egészíteni, hogy az atmoszférában az arányviszonyának egyensúlya helyreálljon, és ez azzal jöhet létre, hogy ez az anyag más helyekről áramlik oda. És az Okidanokh eme kiegyenlítő átvitelének nemcsak egy-egy bolygó atmoszférájának egyik helyéről a másikra kell létrejönnie, hanem az egyik bolygó atmoszférájából a másikban is úgyszintén, ha ebben a másikban valami oknál fogva a megalapozott normájánál többet használtak el.

„Befejezésül, én a saját értelmem számára minden szempontból határozottan érthetővé tettem, majd másoknak is bebizonyítottam, hogy az atmoszféránkban jelenlevő és állandóan felújított mindenütt jelenlevő Okidanokh kozmikus anyagra bolygónk általános jelenlétének szüksége van, és az minden létezés megjelenésének és fenntartásának is a legfontosabb tényezője, és hogy ettől az anyagtól függ minden „viszonylag független" bolygók-közötti és bolygó-felszíni képződmény esszenciája, valamint az összes agyrendszerű és külső burkolatú lény esszenciája is; továbbá még azt is bebizonyítottam, hogy a háromagyú lények lehetősége az öntökéletesítésre, és arra, hogy végül minden létező Eredeti Okával összeolvadjanak kizárólag ettől az anyagtól függ.

„Ismétlem, gyakorlati kísérleteim lehetővé tették, hogy saját magam számára tisztán felismerjem, és környezetem hozzám hasonló lényei számára vitathatatlan adatokra tegyek szert minden szempontból bebizonyítani nekik azt, hogy a mindenütt-jelenvaló-kozmikus-Okidanokh anyag lerombolása a bolygónk és annak atmoszférája jelenlétében, majdnem egyenértékű minden létező Legszentebb Eredeti Oka összes munkája és eredménye tudatos lerombolásával."

Ezekkel a szavakkal fejezte be értekezését e téma által fölöttébb elragadtatott drága keresztfiam, a fiatal és emelkedett gondolkozású Gornakhúr Raurk.

- Miközben Gornakhúr Raurk magyarázta a mindenütt-je-lenvaló kozmikus anyag Okidanokh tulajdonságait, és azon elkerülhetetlen következményeket, amit annak bármely bolygó általános jelenlétébó'l való kivonása és lerombolása von maga után, támadt egy gyanúm, és az emlékezetemben fokozatosan mindenféle kép jelent meg kedvenceid közönséges lényi-életének benyomásaival kapcsolatban - amelyeket vagy személyes közöttük tartózkodásom alatt, vagy a Marsbolygóról annak idején rajtuk végzett megfigyeléseim során észleltem -, és amelyek mutatták, hogy különböző' korokban ők ezt az anyagot, vagy annak elkülönített részeit, mi módon szerezték meg újra és újra bolygójuk természetébó'l, és használták fel az ő különféle primitíven egoista céljaikra.

És miközben Gornakhúr Raurk tovább folytatta magyarázatait, asszociációk révén eszembe jutott a Mars-bolygó tuf-nef-tef-jének kérése; és akkor teljes lényemmel, minden kétséget kizárva tudatossá váltam bolygód háromagyú lényei eme megnyilvánulásának összes káros következményéről.

A különböző korokban ők eme anyag elkülönített részeinek és összességének, melyek számukra is szentek, különféle neveket adtak, jelenleg a mindenütt jelenlevő anyag két része összeolvadásának és kölcsönös lerombolásának eredményét „villamos-energiának" nevezik.

És csakugyan, habár az idők folyamán már több ízben is feltaláltak - természetesen mindig a körülmények véletlen láncolata folytán - különféle módszereket arra, hogy a bolygójuk természetébó'l kivonják ezt a mindenütt-jelenvaló, a kozmikus folyamatokhoz elengedhetetlen anyag elkülönített részeit, és azt az ő különböző, mint én neveztem, primitíven egoista céljaikra felhasználják, mégsem romboltak le belőle sohasem annyit, mint az utóbbi időkben.

így a „külső kesszdzsani eredményem" magyarázatainak köszönhetően teljesen meggyőződésemmé vált, hogy a neked tetsző háromagyú lények abnormális közönséges lényi létezésének van egy káros kihatása; továbbá az öreg baráto-

mát háborgató kérdés is magától megoldódott, nevezetesen, hogy az utóbbi időben a Mars-bolygó háromagyú lényei számára miért lett egyre nehezebb az öntökéletesítés munkája.

És eme kérdés megoldási módját illetően a mi nagyon tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk egyik ritkán idézett mondásával élek:

„Sohasem tudhatod ki fog neked segíteni, hogy kilábalj a kalocsniból."

Tény, hogy e kérdés megoldására öreg barátom olyan Individuumokra gondolt, akiknek egészen más adataik és lehetőségeik vannak az én szaturnuszi barátaimhoz képest, akik egyszerű közönséges háromagyú lények. Ő valószínűleg nem is sejtette, hogy ehhez hasonló kérdésekben ezek a közönséges háromagyú lények, akik egyedül a „lényi partk-dolgkötelességeiknek" köszönhetően mindenfajta valóságos kozmikus ténnyel kapcsolatos információt szereznek meg, legtöbb esetben hozzáértőbbnek bizonyulnak, mint bármelyik Angyal vagy Kerub az ő készen kapott Lényével, akik habár az Értelem magas fokáig tökéletesedtek, mégis a gyakorlati szembesítések esetében olyanoknak tűnnek, mint azok az individuumok, akiket a mi mindig tisztelt Mullah Nasszr Eddinünk ezekkel a szavakkal jellemez:

„A másik szenvedését sohasem tudja megérteni az, aki saját maga még meg nem tapasztalta, legyen bár isteni az Értelme és egy valódi Ördögé a természete."

Belzebub elbeszélésének ezen a pontján a *Karnak* rendszerközi űrhajóban mindenféle mesterségesen előállított rezgések terjedtek szét, amelyek azzal a tulajdonsággal rendelkeztek, hogy behatoltak az űrhajó összes utasának általános jelenlétébe, és a gyomornak úgynevezett „vándoridegeire" hatottak.

Ez a mesterségesen kiváltott jelenség adta tudtára az utasoknak azt, hogy itt az ideje a „dzsamitsunatrába", vagyis egyfajta „kolostori refektóriumban" összegyűlni, ahol a második lényi táplálékot közösen veszik magukhoz.

Negyvenhatodik fejezet

Belzebub elmagyarázza unokájának annak a formának és sorrendnek a jelentőségét, amelyet az emberekre vonatkozó felvilágosításai előadására választott

A

MÁSODIK lényi-táplálék magához vételi folyamata után a „dzsamitsunatrát" elhagyva, Belzebub nem ment rögtön vissza oda, ahol szokásává vált a hozzátartozóival beszélgetni, hanem eló'ször betért „keshah-jába".

Keshahnak nevezik az űrhajók azon fülkéit, amelyeknek a földi hajókon a „kabin" nevet adják.

Belzebub elsó'sorban azért ment a keshahjába, hogy egy bizonyos folyadékkal felfrissítse már egészen elgyengült farkát, hiszen magas kora már arra kényszerítette, hogy idó'n-ként ehhez az eljáráshoz folyamodjon.

Keshahjából visszajövet csendben belépett a *Karnak* űrhajónak abba a részébe, ahol az idejét rendszerint hozzátartozóival szokta tölteni, és a következő' megható jelenetre bukkant:

Szeretett unokája Hasszin, háttal az ajtónak egy sarokban állt és arcát kezébe temetve sírt.

Belzebub mélyen megindulva odament hozzá és aggodalommal teli hangon megkérdezte tó'le:

- Mi van veled, kedves gyermekem? Tényleg sírsz?

Hasszin próbált válaszolni, de látható volt, hogy bolygói testének zokogása nem engedte szóhoz jutni.

Csak egy bizonyos idő eltelte után, amikor bolygói teste már kissé lecsillapult, fordult szomorú tekintettel nagyapja felé, és kedvesen mosolyogva így szólt:

- Ne aggódj miattam, drága Nagyapa. Ez az állapot rövidesen el fog múlni.

Az utóbbi „dianoskok" folyamán sokat és nagyon aktívan gondolkodtam, és ez az új tempójú működés minden bizonnyal megváltoztatta teljes jelenlétem működésének általános lefolyását.

És most mindaddig, amíg gondolataim új tempója nem kerül harmóniába az általános működésem már meghonosodott tempójával, valószínűleg még ki leszek téve ilyesfajta rendellenességeknek, mint ezek a könnyek.

Be kell vallanom, drága Nagyapa, hogy általános jelenlétem ilyen állapotának fő oka azoknak a szerencsétlen felső lényi testek helyzetének és sorsának asszociációk alapján a gondolatomban megjelenő lényi ábrázolása volt, amely testek egy sorozat véletlen folytán a földi háromagyú lények általános jelenlétében megjelennek, és abban félig megalkotva maradnak.

Ezek az asszociatív gondolatok, amelyeket bennem egy fokozódó szomorúság impulzusa kísért, a dzsamitsunatrá-ban indult meg, a második lényi táplálék magamhoz vételének szent folyamata alatt. Asszociációk folytán emlékeztem vissza rájuk egy olyan pillanatban, mikor mindaz, ami ott történt boldogsággal töltött el.

Visszaemlékezve ezekre a szerencsétlen háromagyú lényekre, akikről az utóbbi időben nekem annyi felvilágosítást adtál, az a gondolatom támadt, hogy ama átkozott „valami" tulajdonságának következményei folytán - amelyet őseik általános jelenlétébe, egyáltalán nem az esszenciájuktól függő okokból, hanem csak bizonyos Nagy Szent Egyéniségek gondatlansága miatt beültettek - nemcsak a bennük felöltőit felső lényi testek, hanem még ők maguk is, úgyis mint egyszerű lények egyszer s mindenkorra meg vannak fosztva a lehetőségtől átélni azt a boldogságot, ami minden viszonylag független egyénben megnyilvánul, amikor a második lényi táplálék magához vételének szent folyamatában vesz részt, mint ahogy azt mi éppen tettük.

Amikor Hasszin elhallgatott Belzebub hosszan és merően a szemében nézett, azután egy szeretet lényi impulzusáról tanúskodó mosollyal ezt mondta:

- Most látom, hogy az utóbbi „dianoskok" alatt tényleg nagyon aktívan gondolkodtál, vagy hogy, mint a jelenlegi kedvenceid közül néhányan mondanák „bensőleg nem aludtál".

III

A mindenségró'l És mindenről

Üljünk le megszokott helyünkre és beszéljük meg egy kicsit azt a témát, amiről már megígértem, hogy beszélni fogunk, és ami tökéletesen megfelel a jelenlegi helyzetnek.

Mikor leültek, és már Ahoun is odajött Belzebub így kezdte:

- Először is kifejezést adok a teljes jelenlétemben irántad fakadó öröm impulzusnak. Személy szerint, nagyon-nagyon meg vagyok elégedve azzal a krízissel, amely megjelent és folytatódik benned.

Főleg azért vagyok megelégedve, mert az őszinte zokogásod, aminek szemtanúja voltam, és ami életednek éppen abban a perióduságban nyilvánul meg, amikor a nagy Heropasz törvényei szerint te már a küszöbén állsz egy felelős lény létének - vagyis pontosan abban a korban, amikor minden háromagyú lényben kikristályosodik a felelős korabeli egyéniségét alkotó működéséhez szükséges összes adat és általános működésében egy harmonikus ritmust nyer el -biztosít engem arról, hogy az első látszatra illogikus lényi örömömről alkotott megközelítő tudatosságod, vagy akár az egyszerű „megérzésed" később, felelős korodban nagyon hasznossá, sőt elengedhetetlenné válhat, mint minden háromagyú lénynél életének felelős időszakában. Ezért elsősorban azzal kezdem, hogy mindezt elmagyarázom.

Zokogásod bizonyossá tesz afelől, hogy eljövendő felelős életedben teljes jelenlétedben meglesznek az érzelem értékes lényi adatai, ami minden isteni Értelem esszenciájának alapja, adatok, amiket Mindannyiunk Közös Atyja ebben a Purgatórium Szent Bolygó főbejárata fölé elhelyezett kifejezésben határozott meg:

„Csak az léphet ide be, aki képesnek mutatkozott beleélni magát a munkám többi eredményének helyzetébe."

Esszenciád ennek az isteni parancsnak engedelmeskedett abban a pillanatban, mikor átélted az örömöt, és hirtelen, az asszociációk révén visszaemlékezve rá, hogy mások meg vannak fosztva ettől az örömtől, teljes jelenléteddel zokogni kezdtél.

Annál is jobban örülök ennek, hogy ezek a minden lény számára nélkülözhetetlen adatok nálad éppen akkor kezdenek megnyilvánulni, amikor mindazok a tényezők is kristályosodnak és képződnek, amelyek kialakulása egyáltalán

nem egy lény saját értelmétől függ, hanem csakis a környezete lényeitől, a külső körülményektől és a nagy kozmikus Iraniranomanzstól.

- És most rátérhetünk arra a kérdésre, hogy az egész utunk alatt ezen a transz-űrhajón miért beszéltem neked annyit a Föld-bolygón élő háromagyú lényekről, és miért tettem ezt abban a sorrendben, ahogy tettem.

Visszautunkon kedves Karatazunkra, minden más lényi kötelességtől szabadon, önkéntesen magamra vállaltam a te „oszkiánód", vagy mint a kedvenceid mondanák a nevelésed irányításának felelősségét mindaddig, amíg egy felelős lény létrejötte meg nem valósul benned. Márpedig életednek ez a szakasza éppen az, amikor általában a háromagyú lényeknél összhangba jönnek mindazok a funkciók, amelyek összessége alkotja bennük azt, amit Józan gondolkodásnak" neveznek. Ezért amikor a *Karnak* űrhajón útnak indultunk elhatároztam, hogy ezt az időt hasznossá téve elősegítem benned életfunkcióid összhangba jövetelének és az azoktól függő jövőbeli aktív gondolkodásod kialakulását pontosan abban a sorrendben, amelynek helyes voltát hosszú életem folyamán teljes jelenlétemmel felismertem.

Mivel utazásunk elején észrevettem, hogy a Föld-bolygó háromagyú lényei téged nagyon érdekelnek, elhatároztam, hogy e kíváncsiság kielégítése ürügyével úgy fogok beszélni róluk, hogy a jövőbeli lényi-asszociációidhoz szükséges „egoplasztikúrok" a legkisebb kétség nélkül kristályosodjanak ki benned.

Ezért majdnem minden elbeszélésemben szigorúan betartottam a következő két elvet:

Az első, hogy semmit se a saját véleményem szerint mondjak el, nehogy azután a saját meggyőződésedhez szükséges adatok másvalaki véleményének megfelelő formában kristályosodjanak ki benned.

A második, hogy a Föld-bolygón lejátszódott események -amelyek kedvenceid hétköznapi életfolyamatában megjelenő és fokozatosan kifejlődő különböző külső és belső rendellenességekre vonatkoznak, és amelyek összessége határozza meg jelenlegi szomorú, már szinte helyrehozhatatlan állapotukat - elmesélésének sorrendjét szándékosan úgy választom

meg, hogy a saját szubjektív következtetéseidet ezen események minden okát illetően csak bizonyos általam veled közölt tényekre alapozva tudd levonni.

Azért döntöttem így, hogy jelenléted megfelelő lokalizációiban a jövendő logikus szembesítéseid szükségletére számos különféle esszenciájú egoplasztikúrok kristályosodjanak ki benned és aktív gondolkodásod folytán intenzívebben játszódhasson le a két felső lényi részed felöltéséhez és tökéletesítéséhez szükséges „abrusztdonisz" és „helkdonisz" szent anyagok létrehozása.

És most, kedves gyermekem, hogy jobban meg tudd érteni azt, amiről most beszélek, szükségesnek tartom pontosabb formában elismételni a már számos alkalommal említett különbséget a háromagyú lényekben általában jelenlevő úgynevezett „tudás" és „értés" között.

Hogy ezt a különbséget világosan lásd, ismét kedvenceid közönséges értelmét veszem példának.

Ha összehasonlítjuk azt, amit ők „tudatos értelmüknek" neveznek, és ami a jelenleg ott élő lényekben

már egyszer s mindenkorra megrögződött, a Megalokozmosz többi bolygóját népesítő háromagyú lények értelmével, az előbbit a „tudás értelmének", az utóbbit pedig az „értés értelmének" nevezhetjük.

Az „értés értelme", a tudatos értés, amely minden háromagyú lény sajátossága, és amelyet a múlt korokban a földi lények is birtokoltak, egy olyan valami, ami az általános jelenléttel olvad össze; így minden információ, amelyet ez az értelem fog fel, egyszer s mindenkorra saját maguk feloszthatatlan részévé válik.

Bármennyit változik is egy lény vagy a környezete, minden információ, amelyet ez az értelem fog fel, és mindazok az eredmények, amelyeket az általa korábban felfogott információk összességének lényi szemlélése eredményez, egyszer s mindenkorra esszenciájának részévé válik.

Ami pedig „tudás értelmét" illeti, mely a legtöbb jelenkori kedvenced számára szokásossá vált, abban minden újonnan felfogott információ, valamint minden korábbi szándékos, vagy egyszerűen automatikusan észlelt benyomás eredménye csak ideiglenesen épül be lényébe; csak meghatározott körülmények között és csak azzal a feltétellel tud bennük

megjelenni, ha az annak alapjául szolgáló információkat időnként „felfrissítik" és „megismétlik", ennek híján ezek a korábbi benyomások maguktól elromlanak, vagy akár örökre „elpárolognak" e háromagyú lény jelenlétéből.

Bár a szent „Triamazikamnó" szempontjából e két lényi értelem kifejló'dési folyamata egyformán játszódik le, mégis a három független szent erőt meghatározó tényezők különböznek.

A „tudás értelmének" kialakulásában az állító és a tagadó tényezőket azok az ellentmondó benyomások képezik, amelyek a háromagyú lények által birtokolt három lokalizáció valamelyikében már előzőleg kikristályosodtak, és egyedül az új, kívülről kapott benyomások szolgálnak ez esetben harmadik tényezőként.

Az „értés értelme" esetében, az első tényezőt, vagyis a „Szent Állítást" az újonnan észlelt benyomások alkotják abban a lokalizációban, amely az adott pillanatban a „működési gravitációs központnak" felel meg; a másodikat, a „Szent Tagadást" az elsőnek megfelelő, de egy másik lokalizációban már meglévő adatok alkotják; és a harmadikat azt, amit „lényi-autokolitziknernek" hívnak, vagy aminek a „khudatzva-bognári" nevet is adják, s aminek értelme a következő: „egy állhatatosán fenntartott, a saját egyéniségének megnyilvánítására irányuló törekvés eredménye".

Ezzel kapcsolatban érdemes emlékezetedbe idéznem, ha már tudod is, hogy a háromagyú lények mindhárom lokalizációjában, a „lényi-autokolitziknereket" kizárólag a „lényi-partkdolgkötelességek" megvalósításának eredményei alapján lehet kialakítani, vagyis azon tényezőknek köszönhetően, amelyeket Egy-Lényű Közös Atyánk már a háromagyú lények megjelenésétől fogva arra szánt, hogy az öntökéletesítés eszközei legyenek.

És ugyanezek a kialakulások valósítják meg a háromagyú lények általános jelenlétében a szent Triamazikamnó harmadik szent erejét az „értés értelmének" megjelenéséhez.

Egyedül ez a „harmadik erő" teszi lehetővé a különféle újonnan észlelt benyomások beolvadási folyamata során és a szent Triamazikamnó alapján egy személyes tudásnak és értésnek megfelelő adatok kristályosodását, amely minden lénynek sajátja; másrészt kizárólag ezeknek, a tudat elnyerése

szempontjából kedvező adatok kristályosodási folyamatainak során jön létre jelenlétükben az úgynevezett „zerno-fukalni-súrlódás", amely a háromagyú lényeknél a felső részeik felruházására és tökéletesítésére szükséges szent anyagoknak, az „abrusztdonisznak" és a „helkdonisznak" képződését teszi lehetővé.

Ezzel kapcsolatban el kell mondanom neked, hogy egy lény lokalizációiban csak az ilyen sorrendben kristályosodó új benyomások - melyek egy tudatos gondolat eredményeként jelennek meg - tudnak beleilleszkedni azokba az adatsorozatokba, amelyek a benne már korábban megrögzített hasonló benyomásoknak felelnek meg.

Egy más sorrendben, vagyis a „tudás értelme" szerint kristályosodott új benyomások a lény lokalizációiban tetszőleges formában, minden „osztályozás" nélkül rakódnak le. Mindezek az új benyomások beíródnak az őket megelőző olyan benyomások sorozatába, amelyekhez legtöbbször semmi közük sincs.

Ezért van az, hogy az olyan háromagyú lények emlékezetében, akik csak a „tudás értelmét" birtokolják minden, amit tanulnak csak egyszerű információ formájában rakódik le és marad meg, anélkül hogy erről az egész lényükkel tudatosak lennének.

Éppen ezért nincs semmi értéke vagy haszna későbbi életükben az összes ilyen formában észlelt és megrögzített új adatnak a „tudás értelmét" birtokló háromagyú lényeknél. Ehhez tartozik még, hogy az ilyen formában megrögzített benyomások felbomlási időtartama az adott lényben létrehozott impulzusok mennyiségétől és minőségétől függ.

Ez utóbbi ténnyel kapcsolatban, mely kortárs kedvenceid értelme elfajult működésének a következménye, asszociációk révén eszembe jut tiszteletre méltó mesterünk, Mullah Nasszr Eddin egyik ritkán használt szentenciája, melyet a következő szavakban fejezett ki:

„Amint szükség van valamire, úgy tűnik, hogy undorító és egérrágta".

Minden „tudás", mint kedvenceid mondják, amelyet a lények általános jelenlétükben ilyen formában nyernek el szubjektív marad, és következésképpen semmi köze sincs ahhoz, amit „objektív tudásnak" neveznek.

934

A belzebub által választott sorrend magyarázata

Ezek szerint tehát, kedves gyermekem elhatároztam, hogy előidézem létedben ezt a „zernofukalni-súrlódást", amely a te „értés értelmed" számára új észlelések kristályosodását teszi lehetővé, annál is inkább, mert már jól ismerem azt, amit „az ideák rögzítése és feloldása a lények lokalizációiban» törvényének neveznek, mivel azt az általad kedvelt háromagyú lényeken részletesen tanulmányoztam, mialatt „hivatásos hipnotizőrként" náluk tartózkodtam.

És annak érdekében, hogy benned az általam adott új információk megfelelő észlelését idézzem elő, elbeszéléseim során mindig egy hajlíthatatlan szabályhoz tartottam magam, ami az „információk kvintesszenciájának" fokozatos beléd hatolását mindig a „felháborodás", „sértődöttség", „kellemetlenség" stb. lényi-impulzusok nélkül valósította meg.

Ami pedig a neked adott információk sorrendjét és általuk az esszenciád értésére gyakorolt hatásukat illeti, még azt is meg kell mondanom, hogy ha attól kezdve amint észrevettem a földön megjelenő háromagyú lények iránti érdeklődésedet csak a minden egyes eseményekről alkotott saját meggyőződéseimről számoltam volna be, valamint a megfigyeléseim során róluk bennem megrögződött véleményekről, és csak azután a bőséges és sokoldalú „információk összességéről", akkor mindezeket a tényeket te a saját logikus szembesítésed nélkül észlelted volna, s a megfelelő lokalizációidban kikristályosodott adatok egy igazi lényi-értés nélkül, egyszerű információk formájában rakódtak volna le.

Ezért elbeszéléseimet a Földet népesítő háromagyú lényekről egyrészt oly módon irányítottam, hogy ezekben a lokalizációkban a te jövőbeli lényi-asszociációidhoz nagy mennyiségű, különféle, vagy az objektív tudásod egészére, vagy annak különböző ágaira vonatkozó adatok kristályosodjanak ki, másrészt hogy teljes jelenlétedben a „zernofukalni-súrlódás" intenzíven játszódjon le és arra az eredményre vezessen, amit válaszodból megállapíthattam, amikor megkérdeztem tőled, hogy „miért sírsz?".

- Most pedig gyermekem, hogy többé-kevésbé meggyőződtem arról, hogy nem vesztegettem el az időmet, és elbeszéléseim a földi háromagyú kedvenceidről meghozták

935

számodra az általam várt hasznot, hogy ne késztessük tovább benned az aktív gondolkodás folyamatát, azt hiszem abbahagyhatjuk a róluk szóló beszélgetést; különben sem maradt sok időnk, mert hamarosan megérkezünk a mi

kedves Karataz bolygónkra.

Mégis, a következő határozott tanácsot kell adnom neked, amit röviden el is magyarázok. A jelenlétedben rejlő teljes értelmedhez folyamodva, mostantól törekedj arra, hogy azok a bizonyos működések, amelyek általában a háromagyú lényeknek megadják az aktív gondolkodás lehetőségét, s amelyek benned is mindeddig aktívan folytak, tétlenek maradjanak, vagy mint mondják pihenjenek, és ezt lehetőleg ugyanannyi ideig tegyék, mint utunk eddig tartott, vagyis amennyit a kedvenceidről való beszélgetésre szántunk. Ez alatt az idő alatt ugyanis pihenésre van szükségük ezeknek a funkcióknak, amelyek a szokásosnál jóval intenzívebben vettek részt az aktív gondolkodásodban, s amelyek működése különben nem a lények esszenciájától, hanem kizárólag az úgynevezett „kozmikus ritmus általános harmóniájától" függ.

Ezzel kapcsolatban mindig emlékezned kell arra, hogy minden lény értelme, és ezen értelem tevékenységének intenzitása, teljes jelenléte összes különálló részének korrekt működésétől függ.

Ekként a „bolygói test" működéseinek összessége, és maga ez a test, egy lény legnagyobb részét képviseli, de ezek az önálló működések, és maga ez a test teljes egészében, a lény átszellemített részeitől elkülönítve, csak egy valamitől függő, semmiről sem tudatos kozmikus képződést alkot; így annak az elvnek alapján, amelyet te egyszer „az Igazság egyetemes oszlopának" neveztél, a lény minden egyes átszellemített részének igazságosnak kell mutatkoznia eme valamitől függő és tudattalan rész iránt, s nem követelni tőle többet, mint amit adni képes.

Úgy van ez, mint minden más a Megalokozmoszban; ahhoz, hogy egy lény bolygói teste a fő részeit helyesen tudja szolgáim, más szóval, hogy a teljes lénynek ez a kiegészítő része úgy szolgáljon, hogy az esszenciájának megfeleljen, ez utóbbinak mindig igazságosnak kell lennie, és nem követelni tőle többet, mint amire képes.

936

A belzebub által választott sorrend magyarázata

Az igazságosság kérdésétől függetlenül, szükséges a lény tudattalan részével oly módon eljárni, hogy bizonyos funkcióknak meg legyen engedve időnként tétlenül maradni azért, hogy ennek a tudattalan résznek lehetősége nyíljon apránként, és a megfelelő időben, az újonnan megszerzett szubjektív ritmusait a Megalokozmoszunk objektív ritmusával összeolvasztani.

Tudnod kell, hogy a Megalokozmoszban a ritmusok összeolvadása csak „katznukitzkerno" történik vagy, mint kedveltjeid mondanák „a törvényeknek megfelelő fokozatossággal".

Ezek szerint tehát, ha azt akarod, hogy eljövendő, felelős életedben az aktív gondolkodásod helyesen és eredményesen dolgozzon - s mivel ez a gondolkodás már elkezdett benned megvalósulni, és ennek a belső folyamatnak nem kívánatos következményei vannak bolygói testedre - egy bizonyos ideig teljesen abba kellene hagynod ezt működésbe hozni, bármilyen nagy is rá a kedved, különben „dezona-kuaszanz-ba" esnél, vagyis teljes jelenlétednek csak egyik része venné fel az új ritmust, és így, mint kedvenceid mondják, belőled egy „kiegyensúlyozatlan" ember lenne.

Különben a legtöbbjük, különösen a jelenkoriak, amikor elérik a felelős kort, pontosan ilyen „kiegyensúlyozatlan" lényekké válnak.

Egyszóval, csakis az egész minden egyes része ritmusának fokozatos változtatásával lehet magának az egésznek a ritmusát megváltoztatni anélkül, hogy az kárt szenvedne.

Befejezésül szükségesnek látom megismételni, hogy egy lény aktív gondolkodásának és e gondolkodás hasznos következményei megvalósításának kizárólagos feltétele, hogy jelenlétében az átszellemesített eredmények három központja, amelyek a „gondolati központ", az „érzelmi központ" és a „mozgási központ" nevet viselik, egymással összhangban működjenek.

Negyvenhetedik fejezet

Egy pártatlan gondolkodás törvényeknek megfelelő eredménye

B

ELZEBUB még folytatta volna elbeszélését, amikor hirtelen mindent egy „égszínkék valami" ragyogott be és hatott át. Attól a pillanattól kezdve a *Karnak* űrhajó esése érezhetően lelassult.

Ez jelentette, hogy a Világegyetemnek ebben a szférájában a nagy kozmikus „egolionoptik" egyike közeledik és éppen a *Karnak* űrhajó mellé készül siklani.

És valóban, a *Karnak* átlátszó külső' falain keresztül mindjárt meg is jelent az „égszínkék valaminek" a forrása, mely nemcsak az űrhajó belsejét világította meg, hanem az egész nagy Világegyetemünknek ezt a kozmikus „egolionoptit" körülvevő terét is egészen addig, ameddig a lények közönséges tekintete elért.

Az egész Világegyetemben mindössze négy ilyen nagy „egolionopti" létezik, és mindegyik a Világegyetem négy Minden-Negyed-Fenntartója egyikének irányítása alatt áll.

Az űrhajón levő lények között szétáradt egy sürgető és meglehetősen aggodalmas nyugtalanság, és rövid időn belül összegyűlt minden utas és a személyzet az űrhajó közepén levő nagy teremben.

Mindenki egyik kezében mirtusz a másikban „dezjel-kashé" ágat tartott.

Amikor a nagy kozmikus egolionopti odasiklott a *Karnak* űrhajó mellé, annak bizonyos részei sajátos módon megnyíltak, és ott haladt át az egolionoptiból az űrhajó fő termébe egy több Arkangyalból, számtalan Angyalból, Kerubból és Szeráfból álló menet, s akik kezükben szintén ágakat, de pálmaágakat tartottak.

A menet élén egy tiszteletre méltó Arkangyal haladt, őt két Kerub követte, nagy ünnepélyesen egy ékszeres ládikát víve, amiből „valami narancsszínű" sugárzott.

A *Karnak* űrhajó nagytermében, szemben mindenkivel állt Belzebub; mögötte sorakoztak közelállói és a hajókapitány, majd hátrább tisztes távolban mind a többiek.

Amikor az egolionoptiból jövő menet a Belzebub természetével rendelkező, a fogadásukra egybegyűlt lények közelébe ért, megállt, és akkor e különböző természetű háromagyú lények két csoportja együtt zendített rá arra az Örökkévalónkhoz szóló himnuszra, amelyet ilyen alkalmakkor az egész Világegyetemben az összes különböző természetű és külső felöltési formájú lény mindig mindenütt énekel.

E himnuszt a következő szöveggel énekelik:

Oh Te, Végtelen türelmű Teremtője mindennek ami lélegzik,
Te, szeretésben bővelkedő Oka minden létezőnek,
Te, Egyedüli Győztes a kegyetlen Heropasz felett,
Most, magasztaló himnuszunk hallatán,
Örvendezz és lakozz az üdvösségben.
Példa nélküli a munkád, mely révén

Adtad nekünk a Forrást a megjelenésünkhöz.
Heropasz feletti győzelmed által
Tetted lehetővé számunkra,
Hogy magunkat a szent Anklád fokáig tökéletesíthessük.
És most csak pihenj, hiszen kiérdemelted azt.
Hálásan fogunk fenntartani mindent amit teremtettél,
És mindig és mindenben dicsőítünk Téged mindörökké,
Magasztalunk Téged Alkotónk, Teremtőnk
Téged, aki Kezdete vagy minden Végnek
Téged, ki a végtelenségből eredsz,
Téged, aki Önmagádban hordozod minden dolog Végezetét,
Ó Te, Végtelen Örökkévaló.

A himnusz eléneklése után, a menetet vezető tiszteletre méltó Arkangyal Belzebub felé közeledett és ünnepélyesen kinyilatkoztatta a következőt:

- A Minden-Negyed-Fenntartójának, az Ark-Kerub Pesht-vognernek határozata szerint, és az ő saját szentelt jogarát viselve jelenünk meg ön előtt Nagyméltóságú Uram azért,

hogy a Fentről megadatott Kegyelem alapján és bizonyos érdemei folytán helyreállítsuk számkivetése idejére elvesztett szarvait.

Ezt mondván a tiszteletre méltó Arkangyal a Kerubok által hordozott ékszeres ládika felé fordult, és mély hódolattal óvatosan kivette belőle a szentelt jogart.

Ezalatt az összes jelenlevő letérdelt, miközben az Angyalok és Kerubok az alkalomhoz illő szent énekekbe kezdtek.

A szentelt jogarral kezében az Arkangyal ismét Belzebub felé fordult, és a Belzebub természetét bíró lényekhez ekképpen szólt:

- Lények, kiket Egy-Lényű Örökkévalónk teremtett! Ő, aki végtelen Kegyelme folytán megbocsátott eme egykor-megté-vedt lénynek, Belzebubnak, aki újra közöttetek, hozzá hasonló lények között fog létezni...

Mivel a hozzátok hasonló lények férfiasságát és értelmi fokát az általatok viselt szarvak határozzák és nyilvánítják meg, nekünk, a Minden-Negyed-Fenntartónk engedélyével és a ti segítségetekkel helyre kell állítanunk Belzebub elvesztett szarvait.

Lények, kiket Egyedüli Közös Atyánk teremtett, a ti segítségetek abban fog megnyilvánulni, hogy mindegyiktek hozzájárul ahhoz, hogy Belzebub kiérdemelt kegyelme érdekében, lemond saját szarvainak néhány részecskéjéről.

Ezért mindazok, akik ebbe beleegyeznek és így kívánnak tenni, jöjjenek ide a szentelt jogarhoz és érintsék meg a nyelét. A szent jogar érintésének időtartamától függ, hogy mennyi aktív elem jut át saját szarvaitokból eme, a ti természeteteket viselő, bocsánatot nyert lény saját érdemeinek megfelelő szarvainak kialakulásához.

Miután ezt mondta, a tiszteletre méltó Arkangyal a jogar gömbjét a térden álló Belzebub feje fölé tartva, annak nyelét az egybegyűltek felé fordította, hogy mindazok, akik kívánják odajöhessenek és megérinthessék.

A tiszteletre méltó Arkangyal alig fejezte be beszédét, máris nagy felbolydulás támadt a Belzebub természetét viselő lények körében, mivel mindenki arra vágyott, hogy a szent jogar közelébe menjen, azt elsőként érinthesse és a lehető legtovább tartsa.

EGY PÁRTATLAN GONDOLKODÁS EREDMÉNYE

Hamarosan kialakult azonban egy rend: mindenki sorban odajött, és egészen addig tartotta a nyelet, ameddig az űrhajó kapitánya jelezte; ő volt az, aki magára vállalta ezen szertartás irányítását.

Ezalatt az ünnepélyes szertartás alatt lassan nőni kezdtek a szarvak Belzebub fején.

Kezdetben, miközben még csak a csupasz szarvak kezdtek formát ölteni, a résztvevőkön mindössze egy komoly, mély nyugalom uralkodott. Azonban amint az első elágazások megjelentek, a jelenlevők érdeklődése megduplázódott és intenzív kíváncsiság jelei jelentek meg közöttük. Ez azért történt, mivel mindannyijukat

sarkallta a kívánság, hogy megtudják, mennyi elágazás fog megjelenni Belzebub szarvain, mivel azok száma határozza meg a szent objektív Értelem Mérőnek megfelelő fokot, amit Belzebub elért.

Először egy elágazás alakult ki, azután egy második, majd egy harmadik, és mindegyik megjelenése az összes jelenlevőnél egy tisztán észlelhető örömöt és elégedettséget váltott ki.

Amikor a negyedik elágazás kezdett megjelenni a szarvakon, az egybegyűltek között a feszültség tetőfokára hágott, mivel eme elágazás kialakulása azt jelezte, hogy Belzebub Értelme már a „szent Ternunalda" fokáig tökéletesedett, és így Belzebub számára már csak két fokozat maradt hátra a szent Anklád elérésére.

Amikor ez a rendkívüli szertartás a végéhez közeledett, és még mielőtt a résztvevők örömteljes izgalmukból magukhoz térhettek volna, hirtelen Belzebub szarvain magától megjelent egy ötödik, különös formájú elágazás, amelyet már mindannyian ismertek.

Erre mindannyian kivétel nélkül, még a tiszteletre méltó Arkangyal maga is, leborultak Belzebub előtt, aki jómaga már felkelt, és ott állt ama nagyszerűségbe átalakulva, melyet a fején létrejött, valóban méltóságteljes szarvak adományoztak neki.

És azért borultak le előtte mindnyájan, mivel szarvainak ötödik elágazása azt jelentette, hogy ő már elérte az Értelemnek „szent Podkulad" fokát, vagyis az Értelem szent Anklád előtti utolsó fokozatát.

940
941

A MINDENSÉCRŐL ÉS MINDENRŐL

A szent Anklád az Értelemnek az a legmagasabb foka, amelyet általánosságban bármely lény képes elérni; ez Maga az Örökkévalónk Abszolút Értelmi Foka után a harmadik.

Ami pedig a szent Podkulad Értelmi fokát illeti, amelyre Belzebub tökéletesítette magát, az szintén nagyon ritka a Világegyetemben. Ezért még maga a tiszteletre méltó Arkangyal is leborult Belzebub elő'tt, mivel az ő' Értelmének foka még csak a „szent Deggindad" volt, vagyis három fokkal a szent Anklád Értelme alatt.

Amikor mindannyian felálltak, a tiszteletre méltó Arkangyal e szavakkal szólt, ezúttal az összes jelenlévő különböző természetű lényhez:

- Lények, kiket Egyazon Teremtő teremtett!

Érdemesnek találtattunk arra, hogy elsőként láthassuk a szent Podkulad megvalósulását, mely minden jelenlévő álma, miként az egész Nagy Megalokozmosz összes többi lényéé is.

És most örvendjünk együtt és énekeljünk magasztaló éneket eme kiváltságért, ami képességünknek egy újraélesztő sokk annak érdekében, hogy saját tagadási forrásunk ellen küzdjünk. Ez a képesség tud egyedül elvezetni a Közös Atyánk eme fia által elért szent Podkuladhoz, aki habár először fiatal kora folytán vetkezett, később tudatos munkája és önkéntes szenvedése révén esszenciájában érdemessé vált arra, hogy a mi egész Nagy Világegyetemünk nagyon ritka szent Podkuladjainak egyike lehessen.

Az Arkangyalnak eme buzdítása után a *Karnak* űrhajón jelenlevő összes lény az ilyen alkalmakra szolgáló „Örvendezem" című dicsőítő énekbe kezdett.

Amikor ez a dicsőítő himnusz elhangzott, az összes Angyal és Kerub a tiszteletre méltó Arkangyallal az élén visszatért a kozmikus egolionoptiba, mely eltávolodott a *Karnak* űrhajótól, és lassacskán eltűnt a térben. Ezután az űrhajó utasai és személyzete is szétoszlott, és a *Karnak* újra folytatta esését a rendeltetése felé.

Ez után a nagyon nagy egyetemes ünnepség után, Belzebub unokájával és öreg Ahoun szolgálójával - akiket a többi utashoz hasonlóan ez a váratlan esemény szintén nagyon megindított - visszatért az űrhajónak abba a részébe, ahol a

942

ECY PÁRTATLAN GONDOLKODÁS EREDMÉNYE

Földön megjelenő és ott létező ember-lényekről szóló beszélgetéseik folytak.

Amikor Belzebub, ezúttal egy átalakult és érdemeihez illő megjelenéssel szokásos helyét elfoglalta, öreg szolgája Ahoun, aki szinte egész létezése folyamán a közelállója volt, hirtelen leborult eléje, és egy őszintén esedező hangon beszélni kezdett:

- Szent Podkuladja a mi Megalokozmoszunknak!

- Legyen irgalmas hozzám és bocsássa meg nekem, kö zönséges háromagyú lénynek, aki vagyok, összes múltbeli tiszteletlen megnyilvánulásomat az ön szent esszenciájával szemben - úgy a szándékost, mint a szándékon kívülit.

- Legyen irgalmas hozzám és bocsásson meg nekem, eme szerencsétlen háromagyú lénynek, aki habár már hosszú időn át létezett, a saját balszerencséjére - csakis azért, mert az előkészítő korában az idősebbjei közül senki sem segítet te elő benne a pszichikai tényezők kikristályosítását ama ké pességhez, mely az összes háromagyú lény számára elengedhetetlen partkdolgkötelességek intenzív megvalósí tására szolgál - mind a mai napig olyan rövidlátó maradt, hogy képtelen volt akárcsak ösztönszerűen is megérezni egy- lényű rendíthetetlen valóságát, mely a kozmikus Trogoautoegokrátnak és a környezet külső körülményeinek megfelelő külső formák alatt rejtőzött - azt a minden léleg ző teremtmény számára szent valóságot, amit „Objektív Ér telemnek" neveznek.

Miután ezt elmondta, mintha megdermedt volna, szótlanul és mozdulatlanul várt.

Belzebub, szintén szótlanul szemlélte őt egy szemmel láthatóan szeretetteljes és megbocsátó tekintettel, de amelyben érezhető volt esszenciája szomorúsága is és beletörődése az elkerülhetetlenbe.

Hasszin az egész jelenet során félrehúzódva maradt, abban a pozitúrában amelyet mindenütt a „Kirmankshana bolygó híres egyetemes Harnatulkpararana remetéje pozitú-rájának" hívnak.

Egy kicsit később Belzebub körültekintett és észrevette unokáját ebben a helyzetben, feléje fordult és így szólt hozzá:

- Nos hát gyermekem? Lehetséges volna-e, hogy a te jelenlétedben is ugyanaz játszódik le, mint az öreg Ahoun- unkában?

- Igen... majdnem... Megalokozmoszunk szent Podkulad- ja. Azzal az egy különbséggel, hogy a szeretet impulzusa eb ben a pillanatban még erősebben nyilvánul meg bennem a mi Ahoununk és a Föld-bolygó háromagyú lényei iránt.

Ez a szeretet impulzus azért növekszik bennem, mert úgy tűnik, hogy úgy Ahoun, mint a Föld-bolygó háromagyú lényei nagyban hozzásegítettek, hogy méltóvá váljak a szemtanúja lenni annak megdicsőülésének, aki megjelenésem okozójának okozója, s akit mostanáig „drága Nagyapámnak" neveztem, de aki most, az én számomra is, a Megalokozmoszunk egyik szent Podkuladja lett, aki előtt mindenki meg fog hajolni, és aki előtt ebben a pillanatban nagy boldogságomra itt állhatok.

- Ej, ej, ej! - kiáltott fel Belzebub, és arcvonásainak azt a kifejezést adva, amit földi tartózkodása alatt felvett, ezt mondta:

- Először is a mi tiszteletre méltó Mullah Nasszr Eddin- ünk nyelvezetében szeretném kifejezni azt a gondolatot, me lyet Ahounnak egészen rendkívüli szavai, és a számára olyan szokatlan testtartása folytán bennem asszociációk révén fel bukkant.

Kedves mesterünk ilyen esetben ezt mondaná:

„Ne pazarold a könnyeidet hiába, mint a szegény krokodil, aki a halászra vetette magát, és elvétette a

bal fenekét".

És most üljetek le szokásos helyetekre és beszélgessünk egy kicsit.

Bár az űrhajónk most lép be Karataz bolygónk atmoszférájába, még jó ideig el fog tartani mire leszállunk, mivel az űrhajóknak mindig el kell veszteniük mozgásmennyiségüket, mielőtt a kikötő helyükre érnének.

Hasszin és Ahoun azonnal és csendesen tettek eleget Belzebub indítványának, habár a mozdulataikból valamint mindabból, ami a pszichizmusukból kitűnt nyilvánvaló volt, hogy Belzebub személye iránti magatartásukban mély változás állt be, éppen a lejátszódott egyetemes esemény óta.

EGY PÁRTATLAN GONDOLKODÁS EREDMÉNYE

Amikor leültek megszokott helyükre - de ezúttal nem azzal a fesztelenséggel, mint korábban -, Belzebub Hasszinhoz fordult és így szólt:

- Először is, gyermekem, a szavamat adom neked - ha csak ebben valamilyen külső eredetű, az esszenciánktól füg getlen esemény meg nem akadályoz -, hogy amikor hazaértünk el fogom magyarázni neked mindazt, amit a kedvenceidre vonatkozóan megígértem, de amire valami lyen oknál fogva a *Karnak* űrhajón való utazásunk során ed dig még nem került sor.

Időközben, ha van olyan kérdésed, amely most szorul magyarázatra, tedd fel!

De figyelmeztetnem kell téged arra, hogy nincs elég időnk, hogy beszélgetéseink során a szokásos formában válaszoljak, tehát próbáld kérdésedet úgy megfogalmazni, hogy a feleletem rövid lehessen.

A kérdéseddel még egyszer meg tudod mutatni nekem, hogy a Föld-bolygón megjelenő és ott létező három központos lények különös pszichizmusáról szóló elbeszéléseim alatt a logikus gondolkodásod milyen mértékben tudott kifejlődni.

Nagyapjának erre a javaslatára Hasszin először mélyen és hosszasan gondolkodott, majd egy kicsit felizgatott lelkiállapotban ezt mondta:

- Szent Podkulad és megjelenésem okozójának alapvető okozója!

Az éppen lezajlott szertartás után - amint az ön esszenciája egy megfelelő látható külsőt öltött, és ezáltal elnyerte teljes jelentőségét, amelyet mindeddig egyedül néhány kivételes háromagyú lény tudott észlelni és megérteni, és mely most világossá és érthetővé vált számomra éppúgy, mint az ön kivételével minden kozmikus egység számára - önnek bármely szava és az ön összes tanácsa számomra törvényerejűvé vált.

Ezért most teljes jelenlétemmel arra kell törekednem, hogy engedelmeskedjek annak az indítványnak, amit nekem tett, így megpróbálom kérdésemet a lehető legjobban és legrövidebben megfogalmazni.

- Szent Podkulad, és megjelenésem okozójának okozója!

944
945

A mindenségró'l És mindenről

Hogy az elmúlt idő alatt bennem kialakult meggyőződések a Földön lejátszódó rendellenességekről szóló magyarázatoknak köszönhetően véglegesen ki tudjanak kristályosodni, még nagyon szeretném megismerni az ön személyes, őszinte véleményét a következőkről:

Hogyan válaszolna ön, ha a mi Mindent-Átölelő Örökkévaló Teremtőnk Maga elé hívná, és ezt kérdezné:

„Belzebub!

„Te, aki összes teremtményem között az Én megvalósításaim remélt felgyorsított eredményeinek egyike vagy, fejezd ki röviden a Föld-bolygón megjelenő háromközpontos lények pszichizmusán hosszú évszázadok során végzett pártatlan megfigyeléseid és tanulmányaid végső következtetéseit, és mondd meg, hogy vajon lehetséges-e még őket bármilyen módszerrel megmenteni és igaz útra téríteni?"

Miután ezt mondta, Hasszin felállt, és egy mély tiszteletet kifejező testtartásban várakozással teli tekintetét Belzebubra fordította.

Ahoun szintén felállt.

Hasszinnak erre a kérdésére Belzebub szeretetteljes mosollyal először annyit mondott, hogy immár teljesen meg van győződve arról, hogy elbeszélései azt az eredményt hozták unokája számára, amit kívánt; majd egy komoly hangszínezettel hozzátette, hogy ha a mi Egy-Lényű Mindent-Átölelő Teremtőnk tényleg magához hívná és feltenné neki ezt a kérdést, ő azt válaszolná ...

Hirtelen felállt Belzebub maga is, és jobb karját egyenesen előre a bal karját pedig hátrafelé kinyújtva, tekintetét valahová a messzeségbe irányította, mintha a tér igazi mélységein akart volna áthatolni.

Ugyanakkor apránként „valami halvány sárga" jelent meg körülötte, és elkezdte beborítani; s ennek eredetét lehetetlen volt megérteni vagy észlelni: vajon magából Belzebubból árad-e, vagy egy távoli forrásból jön, a téren keresztül?

Eme minden háromagyú lény számára felfoghatatlan kozmikus képződmény közepében Belzebub, egy tőle szokatlan, erős hangon, áthatóan nyilatkoztatta ki:

- Oh, Te Minden, Mindensége Teljességemnek!

Most a Föld-bolygó lényei megmentésének egyetlen módja az volna, ha egy új szerv lenne beültetve jelenlétükbe, a

kundabuffer szervhez hasonló, de ezúttal olyan tulajdonságokkal, hogy a létezési folyamatuk során ezen szerencsétlenek mindegyike szüntelenül erezné saját halálának elkerülhetetlenségét és ennek folyamatosan tudatában lenne éppúgy, mint mindazok halálának, akiken tekintete vagy figyelme megáll.

Egyedül egy ilyen érzet és egy ilyen tudatosság tudná lerombolni a most bennük teljesen kikristályosodott egoiz-must, mely teljes esszenciájukat elnyeli, és egyúttal kiirtaná a mások gyűlöletének hajlamát, ami ebből ered; azt a hajlamot, ami létrehozza azokat a kölcsönös kapcsolatokat, amelyek összes rendellenességeik fő okát képezik, s melyek a háromagyú lények számára méltatlanok, és úgy számukra, mint az egész Világegyetem számára károsak."

Negyvennyolcadik fejezet

A szerzőtől

H

at évi munka után, amelyet önmagámmal szemben kíméletet nem ismerő és szinte állandó szellemi feszültségben éltem át, tegnap végre befejeztem a papírra vetését, egy - szerintem - mindenki számára elérhető formában az első könyvsorozatnak abból a háromból, amelyet írni szándékoztam, és amelyekről elhatároztam, hogy bennük fogom ideáim összességét kifejteni, ami lehetővé teszi először elméletben, majd egy már előkészített és kidolgozott módszer segítségével gyakorlatban is, a magamnak kitűzött következő három esszenciális feladat megvalósítását: az első sorozat révén lerombolni az emberekben mindazt, ami hamis értelmezésük szerint a valóságban létezni tűnik, másszóval könyörtelenül kisöpörni az „emberi gondolkodásban a nemzedékek során felhalmozott lim-lomot", a második sorozat révén „új építő anyagot" előkészíteni, és a harmadikkal „felépíteni egy új világot".

És most, hogy befejeztem a könyvek első sorozatát, és a Földön már régóta bevezetett gyakorlatot követve, miszerint egy ilyen „nagy művet" mindig azzal fejeznek be, amit egyesek „epilógusnak", mások „utószónak" vagy a „szerző végszavának" és így tovább... neveznek, én is valami ilyesmit szándékozok írni.

Ezért ma reggel nagyon figyelmesen végigolvastam a „Gondolat Ébredése" címen hat évvel ezelőtt megírt „előszót" azzal a szándékkal, hogy alkalmas ideákat találjak benne ahhoz, amit ama kezdet és e most írni szándékozott befejezés megfelelő „logikus összeolvadásának" nevezhetnénk.

Újra olvasva az első fejezetet, amelyet mindössze hat évvel ezelőtt írtam, de amely azt az érzetet kelti bennem, hogy ez már nagyon, de nagyon régen íródott - érzetet, mely két-ség-kívül azért jelenik meg most általános jelenlétemben, mivel ezen évek alatt intenzíven kellett gondolkodnom sőt,

mondhatnánk „ki kellett tapasztalnom" a nyolc vastag kötethez szükséges összes anyagot; mivel nem hiába állítják az igazi tudomány „emberi gondolkodás asszociációinak törvényeként" elnevezett ágában, mely a legrégibb időkből jutott el hozzánk, habár azt a kortársainknak csak nagyon kis része ismeri -, hogy az „idő folyásának érzékelése egyenes arányban áll a lefolyó gondolatok minőségével és mennyiségével".

így tehát, miközben ezt az első fejezetet olvastam, amelyet, mint mondtam, minden szempontból mélyen átgondoltam és „megtapasztaltam", szinte kizárólag egy szándékos ön-sanyargatás hatása alatt, amelyet ráadásul egy olyan időszakban írtam, amikor a teljes egészem működése - működés melyet az emberben „az ember saját kezdeményezése általi megnyilvánulásra való képességének" neveznek - teljes diszharmóniában volt, vagyis amikor még szerfelett beteg voltam a nem sokkal korábban lejátszódott baleset következtében, amely során autóm teljesen összezúzódott miután nagy sebességgel belerohant egy fába, mely századok rendetlen lefolyásának megfigyelójeként állt csendesen a Párizst Fontenebleau-val összekötő történelmi út mentén, egy „roham", melynek minden józan emberi megértés szerint véget kellett volna vetnie életemnek - és akkor hirtelen, e fejezet olvasása folytán egy egyértelmű elhatározás támadt bennem.

Visszaemlékezve az állapotomra, amelyben eme első fejezet megírása alatt voltam, nem állhatok ellen annak, hogy itt hozzátegyem - egy kis gyengeségemnek engedve, amely mindig egy belső kielégültségre vezetett bennem valahányszor észrevettem a mi tiszteletre méltó kortárs „egzakt tudományunk képviselőinek" arcán azt a rendkívül különös mosolyt, ami egyedül az ő sajátosságuk -, hogy habár a baleset után testem úgy össze volt zúzva, és benne minden úgy össze lett zavarva, hogy hónapokon át annak általános képét mutatta, amire a legjobb kifejezés ez lenne: „élő húsdarab egy tiszta ágyban", mégis a megfelelően fegyelmezett „szellemem", mint azt szokás szerint neveznék, a testem fizikai állapota ellenére sem volt egyáltalán deprimált, mint annak az ő fogalmaik szerint lennie kellett volna. Ellenkezőleg, képességei még fel is fokozódtak azon intenzív ingerültség

folytán, amelyet éppen a baleset előtt váltottak ki benne az emberekben való ismételt csalódások, különösen azokban, akik mint mondják, a „tudománynak" szentelik magukat, és a kiábrándulást az az ideál okozta, amely főleg a gyerekkoromban belém nevelt parancsolatoknak köszönhetően az általános jelenlétemben fokozatosan alakult ki, miszerint „az emberi élet legmagasabb célja és értelme a felebarátai jólétéért való küzdelem" és, hogy ezt csak a sajátjáról való tudatos lemondással lehet elérni.

így miután figyelmesen végigolvastam az első sorozatnak ilyen körülmények között megírt bevezető fejezetét, és asz-szociációk révén visszaemlékeztem az azt követő számos fejezetre, amelyeknek meggyőződésem szerint az olvasók tudatában azokat a szokatlan benyomásokat kell kiváltaniuk, amelyek mindig, mint mondják, „szubsztanciális eredményeket hoznak létre", elhatároztam - „én", vagy pontosabban az az általános jelenlétemben uralkodó „valami", ami az életem során kikristályosodott adatokból származó eredmények összességét képviseli, olyan adatokból, amelyek egy embernek, aki céljául tűzte ki, hogy felelős élete során „aktívan és tárgyilagosan gondolkodjon", többek között megadják azt a képességet, hogy a különféle típusú emberek pszichéjébe behatoljon és azt megértse - szóval én elhatároztam az írásaim eme első sorozatának lezárásakor, és az abban a pillanatban bennem feltámadt „felebaráti szeretet" impulzusától buzdítva, hogy írásaim első sorozatának befejező részében az általam „Intézet az Ember Harmonikus Fejlődéséért" néven megalapított intézmény fennállása alatt nyilvánosan megtartott számos előadás közül a legelsőre korlátozom magamat.

Egyébként ez az Intézet már nem létezik, és szükségesnek és egyben időszerűnek találom - főleg azért, hogy világszerte bizonyos személyeket megnyugtassak -, hogy itt és most kategorikusan kijelentsem: azt teljesen és egyszer s mindenkorra felszámoltam.

Különben egy kimondhatatlan szomorúság és csüggedt-ség impulzusával voltam kénytelen elhatározni az Intézet felszámolását, valamint mindannak a felszámolását, amit annyi gonddal

készítettünk elő arra, hogy a következő évben, különböző országokban tizennyolc központot nyissunk

meg - röviden, hogy abbahagyom mindazt, amit előzőleg majdnem emberfeletti munkával megalkottam. Mégis, erre az elhatározásra kellett jutnom, mivel vagy három hónappal az említett baleset után, amikor a közönséges gondolkodásom működése többé-kevésbé helyreállt, habár a testem egészen erőtlen maradt, rájöttem, hogy megkísérelni eme Intézet létezését fenntartani akkor, amikor nincsenek igazi emberek körülöttem és amikor úgyszólván lehetetlen segítségem nélkül megszerezni a megkövetelt óriási anyagi eszközöket, elkerülhetetlenül katasztrófát okozna, ami engem, idős koromra, valamint másokat is, akik teljesen tőlem függnek, egy fél-éhező vegetáláshoz vezetne.

Ezt az előadást, amelyet az első sorozat utószavához kívánok hozzáfűzni, mialatt az Intézet létezett többször is felolvasták az akkori úgynevezett „elsőrendű tanítványaim". Egyesek közülük, mint később kiderült, legnagyobb sajnálatomra az esszenciájuknak egy elszomorító hajlamát nyilvánították meg pszichizmusuknak egy „hasznamusszi" pszichiz-musba való gyors átváltoztatása révén - hajlamot, ami nemsokára észlelhetővé és nyilvánvalóvá vált környezetük összes többé-kevésbé normális személye számára, amikor a balesetem következtében beállt egy elkerülhetetlen krízis mindabban, amit mindaddig megvalósítottam, s látni lehetett mindannyijukat, ahogy „reszketnek a bőrükért", vagyis megrémülnek a gondolattól, hogy talán elveszíthetik személyes jólétüket, amiért különben nekem voltak adósak, majd cserbenhagyva a közös munkát, behúzott farokkal menekültek a kutyaólukba, ahol az „idea lakomám" asztaláról lehullott morzsákból hasznot húzva kinyitották azt, amit az ő „hamisító műhelyeiknek" neveznék, és egy eltitkolt reménység érzettel, sőt, talán még örömmel is gondoltak arra, hogy nemsokára egyszer s mindenkorra meg fognak szabadulni éber ellenőrzésem alól; különféle szerencsétlen naiv emberekből elkezdtek „elmegyógyintézetre jelölteket" gyártani.

Azért választottam ezt a sajátos előadást, mert amikor először kezdtem terjeszteni az ideákat, melyeket az emberek életébe kívántam bevinni, ezt külön arra fogalmaztuk meg itt Európában, hogy bevezetésül, avagy „küszöbként" szolgáljon az előadások teljes sorozatához, amelyek összessége tudná csak, egy mindenki számára elérhető formában meg-

világítani a szükségszerűségét só't, az elkerülhetetlen kötelességét annak, hogy valóban gyakorlatba vigye azokat a megváltoztathatatlan igazságokat, amelyeket egy fél évszázados éjjel-nappali aktív munka árán megállapítottam és érthetővé tettem, és egyben be is bizonyítottam, hogy ezeket az igazságokat valóban lehetséges az emberek javára alkalmazni. Másrészt, mivel az utolsó nyilvános felolvasás alkalmával a hallgatóközönségben voltam, hozzátettem egy kiegészítést mely teljesen megfelel a maga Belzebub Úr által az ő „végső akkordjába" beillesztett titkos gondolatnak, egy toldalékot, mely még egyszer megvilágítja ezt a legmagasabb objektív igazságot, s ezáltal szerintem lehetővé teszi az olvasó számára észlelni és asszimilálni azt, ami egy úgynevezetten „Isten mására lett" lény számára kijár.

ELSŐ ELŐADÁS

Az emberi egyéniség kifejeződésének törvényére vonatkozó variációk

(Legutolsó olvasása 1924. januárjában, New Yorkban a Neighborhood Playhouse-ban)

Az elmúlt korok számos tudósának tanulmányai és az egészen kivételes módszerek alapján Mr. Gurdjieff Intézetében az „Ember Harmonikus Fejlődéséért" vezetett kutatások alapján kiviláglik, hogy minden ember egyéniségének teljessége - a felsőbb törvényeknek, valamint az emberi élet folyamatának a Földön már a kezdetektől megalapozott és fokozatosan megrögzült körülményeinek megfelelően, bármilyen öröklésnek az eredménye is ő, és bármik legyenek is a véletlen környező körülmények amelyekben ez az egyéniség létrejött és

kifejlődött, hogy már a felelős kora kezdetén létezésének értelmére és eleve elrendeltetésére valóban emberként és nem állatként tudjon felelni - elengedhetetlenül szükséges, hogy négy meghatározott különálló személyiségből álljon.

Eme négy független személyiség közül az első nem más, mint az emberre és az állatra egyaránt jellemző olyan auto-

matikus működések összessége, amiknek adatai először is a gyerekkora óta kapott, úgy az őt körülvevő realitásból, mint minden szándékosan beléjük ültetett dologból származó benyomások eredményeiből, másodszor az „ábrándozásnak" nevezett, minden állatban benne rejlő folyamatnak az eredményéből tevődik össze. Az automatikus működésnek ezt az összességét a legtöbb ember tudatlanságában „tudatnak", vagy legjobb esetben „gondolkodásnak" nevezi.

A négy személyiség közül a második, legtöbbször az elsőtől függetlenül működve - az összes állathoz hasonlóan - az ember jelenlétében is a „különböző-minőségű-vibrációkbefogadóinak" nevezett hat szervén keresztül lerakódott és rögzült adatok eredményeinek összegéből áll, mely szervek az újonnan észlelt benyomásoknak megfelelően működnek és melyek érzékenysége az örökségtől, valamint a felelős életre való előkészítő képzésének körülményeitől függ.

Egy teljes lény harmadik független részét egyrészt a szervezetének alapvető működése, másrészt az ezen a működésen belül lezajló „kölcsönható-reflex-mozgásimegnyilvánulások" képviselik, és ezeknek a megnyilvánulásoknak a minősége szintén az örökségtől és az adott lény előkészítő képzésének különböző körülményeitől függ.

És az ember negyedik személyisége, amelynek szintén a teljes egyén egyik különálló részének kellene lennie nem más, mint a három már felsorolt, benne elkülönülten kialakult és függetlenül képzett személyiség már automatizált működése eredményei összességének megnyilvánulása, másszóval az, amit egy lényben „Én"-nek nevezünk.

Az ember általános jelenlétében a teljes egészének a felsorolt három elkülönítetten kialakított része mindegyikének átszellemítéséhez és megnyilvánításához van egy úgynevezett független „gravitációs-központ-lokalizációja", vagyis egy agya, és mindegyik lokalizáció összes megnyilvánulásához rendelkezik a saját jellegzetességeivel és fogékonyságaival. Ennek következtében az emberi teljes tökéletesedés lehetővé tételéhez mindhárom rész számára egy különleges, megfelelően helyes képzés nélkülözhetetlenül szükséges, és nem olyan bánásmód, amit manapság kirónak rá és „oktatásnak" neveznek.

Csak akkor lesz az „Én" - aminek az emberben lennie kell - a saját „Én"-je.

Hosszú éveken át komoly alapokon folytatott gyakorlati tanulmányok szerint, sőt még minden kortárs pártatlan és ésszerű észrevétele alapján is, minden ember általános jelenléte - közülük különösen annak, aki egy s más ok miatt igényt tart arra, hogy ne csak egy átlagos ember legyen, hanem az, amit „az értelmiség egyikének" neveznek a szó eredeti értelmében - elkerülhetetlenül az említett négy különálló, teljesen meghatározott személyiségbó'l kellene állnia, és mindegyiknek a megfelelő' módon kifejló'döttnek kellene lennie, hogy biztosítsa a felelősségteljes létezése alatt az általános megnyilvánulásaiban az összes különálló rész kölcsönös harmonizálását.

Azért, hogy érthetően és láthatóan tisztázhassa magában, azoknak a személyiségeknek az eredetét és természetét, amik az ember általános szervezetében megnyilváníthatják magukat, és a különbséget aközött, amit „Én"-nek nevezünk, aminek az „idézőjel-nélküli-ember" - vagyis az igazi ember -általános jelenlétében lennie kell, és aközött a „pszeudo-én" között, amivel az emberek ma összetévesztik, segíthet egy analógia. Ezt az analógiát, bár „már minden pácban feltálalták" azok, akik spiritisztáknak, okkultistáknak, teozófusok-nak és más „zavarosban halászó" specialistáknak nevezettek, arról való fecsegésükben, amit „mentái", „asztrál" és még más, az emberben feltételezett testeknek neveznek, azonban még mindig jól megfelel arra, hogy fényt vessünk a kérdésre, amit most fontolgatunk.

Az ember, teljes egészében véve, összes különállóan működő lokalizációjával, vagyis az összes egymástól függetlenül kialakított és képzett „személyiségével" együtt szemlélve csaknem teljesen hasonló egy olyan utast szállító fogathoz, amely egy kocsiból, egy lóból és egy kocsisból áll.

Mindenekelőtt meg kell jegyezni a különbséget az igazi ember és a pszeudo ember között, aközött akinek van saját „Én"-je és aközött akinek nincs, az említett analógiában erre utal a kocsiban ülő utas. Az első esetben - ami az igazi ember esete - az utas a mester, a második esetben, egyszerűen az első, aki véletlenül arra jár - mint a kuncsaft a „bérhin-tón" - s így folytonosan váltakozik.

954

Az emberi test az összes mozgató reflex megnyilvánulásaival egyszerűen a kocsira magára vonatkozik, az ember érzéseinek összes funkciója és megnyilvánulása megfelel a lónak, ami a hámmal a kocsihoz van kötve és húzza azt, a kocsis a bakon ülve és irányítva a lovat megfelel annak, amit az emberek tudatosságnak vagy gondolkodásnak neveznek, és végül a kocsiban ülő utas a kocsisnak parancsolva az, amit „Én"-nek neveznek.

A kortárs emberek legnagyobb szerencsétlensége abból ered, hogy a fiatal generációra kirótt és széles körben elterjedt abnormális nevelési metódusok következtében ez a negyedik személyiség, amelynek a felelősségteljes kort elérvén mindenkiben jelen kellene lennie, teljességgel hiányzik belőlük, és közülük majdnem mindegyik csak a fent említett három részből áll, amik hovatovább jól-rosszul maguktól fejlődtek ki. Másszóval, majdnem minden kortárs felelőskorú ember többé-kevésbé nem más, mint egyszerű „bérhintó", és ráadásul ilyen állapotban: egy lerobbant kocsi „ami régen szebb napokat látott", egy kivénhedt gebe és a bakon egy toprongyos, félig alvó, félig részeg kocsis, aki a Anyatermészet által az öntökéletesítésre kijelölt időt azzal tölti, hogy fantasztikus ábrándok közepette vár az utcasarkon valamiféle alkalmi utasra. Az első utas, aki adódik, úgy bérli ki és bocsátja el, ahogy kedve tartja, és nemcsak őt, de a neki alárendelt lovat és hintót is.

Folytatva ezt az analógiát a tipikus kortárs ember gondolatai, érzései, és teste, valamint a bérhintó, a ló és a kocsis között, tisztán láthatjuk, hogy e két szervezet minden egyes összetevő részében ki kell, hogy alakuljanak olyan jól meghatározott szokások, szükségletek, ízlések, amelyek a sajátjai. A különböző eredetüknek, a fejlődésük körülményeiknek és sajátságos lehetőségeiknek megfelelően mindegyikben létre kellett jönnie a saját pszichéjének, a saját fogalmainak, a saját szubjektív szabályainak, a saját nézőpontjainak, stb.

Az emberi gondolkodás megnyilvánulásainak összes, minden ehhez a működéshez szükséges benne rejlő tulajdonsággal, és az összes specifikus sajátossággal majdnem minden tekintetben pontosan megfelel egy tipikus kibérelt bérhintós esszenciájának és megnyilvánulásainak.

955

A mindenségről És mindenről

Mint általában az összes bérelt bérhintós, ő is az a típus, amit „konflisosnak" hívnak. Nem teljesen analfabéta, mert az országában érvényben lévő közoktatás „kötelező három elemi osztályában" gyermekkorában rákényszerült, hogy alkalmanként koptassa a „plébániai iskola" padjait.

Bár ő maga vidékről származik, és olyan műveletlen maradt, mint az otthagyott társai, szakmájának következtében különböző pozíciójú és képzettségű emberekhez dörgölő-dzik, akiktől felszedvén, imitt és amott apránként összecsi-pegetve a különböző fogalmakat megtestesítő kifejezések variációit oda jutott, hogy mindent, ami vidékről ered fölénnyel és megvetéssel, indignáltan „maradiság"-ként elutasít.

Röviden ez az a típus, akire tökéletesen alkalmazható az a mondás, hogy a „Varjakkal versenyzett, de lehagyták a páváK".

Még a szociológia, a politika és a vallás kérdéseiben is kompetensnek tartja magát, szívesen vitatkozik a vele egyenlőkkel, szereti kioktatni azokat, akiket magánál alsóbbrendűnek tart, a feljebbvalóinak pedig hízeleg, velük megalázkodó, előttük ahogy mondják „a sapkáját gyűröget-ve áll".

Az egyik legnagyobb gyengesége, hogy a környék szakácsnői és szobalányai körül lebzsel, de mindenekfölött szeret bőségesen belakmározni és kiszürcsölni egy pár pohárkát, s aztán teljesen

jóllakottan és félálomban álmodozni.

Hogy ezeket *a* gyengeségeit kielégítse, mindig elcsen a pénzből, amit neki a mestere a ló abrakjára adott.

Mint minden „bérenc", a mi konflisosunk is mindig „korbács alatt" dolgozik, és ha alkalmanként e nélkül végzi a munkáját azt csak a borravaló reményében teszi.

A borravalóra való vágyakozása fokozatosan megtanította őt, hogy a vele kapcsolatban lévő emberek bizonyos gyengeségeit kitalálja, és ezáltal hasznot húzzon belőlük, automatikusan megtanul ravasznak lenni, hízelegni, úgymond hajbókolni, egyszóval - hazudni.

Minden megfelelő alkalommal és minden szabad pillanatban besurran egy szalonba vagy bárba, ahol egy üveg sör

mellett órákon át álmodozik, vagy a vele hasonszőrűekkel beszélget, vagy egyszerűen újságot olvas.

Megpróbál impozánsnak tűnni, szakállt visel, és ha sovány, akkor kitömi magát, hogy jelentékenyebbnek látsszék.

Ami az érzelmi központ az emberben, annak megnyilvánulásainak összessége és működésének teljes rendszere tökéletesen megfelel a mi analógiánkban a bérhintó lovának.

Emellett a lónak az emberi érzések szervezetével való összehasonlítása arra is fog szolgálni, hogy világosan kimutassa a mai fiatal generációra kirótt nevelés hibás és egyoldalú jellegét.

A ló a korai éveiben körülötte lévők hanyagsága és az állandó magánya következtében mintha magába zárkózna, úgymond „belső életét" elfojtja, és a külső megnyilvánulásaihoz a tehetetlenségi erőn kívül nincs semmi mása.

Az őt körülvevő abnormális feltételeknek köszönhetően a ló soha nem kapott semmilyen speciális nevelést, brutális verések és állandó rikácsolások hatása alatt nőtt fel és formá-zódott meg.

Állandóan megkötve tartották, és ételként zab és széna helyett többnyire szalmát adtak neki, ami az igazi szükségleteihez teljesen hasznavehetetlen.

Soha nem látván még a felé irányuló legkisebb szeretet vagy barátságosság bármilyen kifejeződését, a ló most kész arra, hogy a leggyengébb simogatásra teljes lényét átadja bárkinek.

Mindennek a következménye, hogy a lónak az összes hajlama - minden más érdeklődéstől és vágyakozástól elválasztva - elkerülhetetlenül az ételre és az italra és a másik nem utáni sóvárgásra koncentrálódik, ezért mindig abba az irányba fordul, ahol ezek valamelyikét ki tudja elégíteni. Ha például megpillant egy helyet, ahol ezen szükségletei bármelyikét, hacsak egyszer is ki tudta elégíteni, lesi a lehetőséget, hogy ismét elszökjön abba az irányba.

Továbbá még azt is hozzá kell tenni, bár a kocsis nagyon gyengén érti a kötelességeit, azonban ha csak egy kicsikét is, de tud logikusan gondolkodni, és eszébe jutva a holnap, az állásának elvesztésétől való félelemtől, vagy a jutalmazásra való vágyakozástól, alkalomadtán érdeklődést tanúsít arra, hogy tegyen ezt vagy azt az urának anélkül, hogy kénysze-

rítve lenne erre, de a ló, minden külön az ó' természetének megfelelő' nevelés hiányában, nem kapott semmiféle adatot, ami lehetővé tenné kifejezésre juttatni a vágyakat, amiket egy felelős élet megkíván, így nem tudja megérteni, és nem is lehet elvárni tőle, hogy értse miért is kellene neki valamit tennie. Ezért teljes közömbösséggel kezeli kötelességeit, és csak a további ütlegeléstől való félelemből dolgozik.

Ami pedig a kocsit illeti - ami a mi analógiánkban a testnek felel meg, amit az ember általános jelenlétének többi független részétől elszigetelve szemlélünk -, annak helyzete még ennél is rosszabb.

Ez a kocsi - a legtöbb kocsihoz hasonlóan - különböző anyagokból készült. Felépítése a lehető legkomplikáltabb. Arra szánták - ami minden ésszerűen gondolkodó ember számára nyilvánvaló -, hogy mindenféle terheket, és ne csak futó vendégeket szállítson, amire a kortárs emberek alkalmazzák.

Számtalan félreértés áldozata, amiknek fő oka abból a tényből ered, hogy a kocsit mellékutakon való utazásra

szánták, és a konstrukció bizonyos belső részleteit ennek következtében előrelátóan ennek a célnak megfelelőre készítették.

Például a zsírozás elvét - ami az efféle különböző anyagokból álló konstrukciónál a legnagyobb szükségletek egyike - úgy szerkesztették meg, hogy a zsír az összes fémrészhez az afféle utakon elkerülhetetlen zökkenésektől kapott rázá-sokkal terjedjen el, de most ez a kocsi - ami mellékutakra lett tervezve - a városban álldogál, vagy egyenletes sima, vízszintes, aszfaltozott úton poroszkál.

Az efféle úton haladva, bármiféle sokk hiányában, nem következik be az összes részeinek egységes zsírozása, következésképpen néhány közülük végül is berozsdásodik és megszűnik a neki szánt tevékenységet betölteni.

Egy kocsi általában jól gurul, ha a mozgó részei megfelelően vannak zsírozva. Túl kevés zsírral ezek a részek felmelegednek, végül felizzanak, és a szomszédos részeket is tönkreteszik. Másrészt, ha az egyik részen túl sok a zsír a kocsi általános mozgása elromlik, és mindkét esetben a ló számára sokkal nehezebbé válik a húzása.

958

A SZERZŐTŐL

A kortárs kocsis, a mi konflisosunk minderről mit sem tud. Fogalma sincs a kocsi egyenletes zsírozásának szükségességéről, és ha meg is *zsírozza azt, a* megfelelő tudás hiányával teszi, csak mendemonda alapján, vakon követve az első érkező utasítását.

Ezért fordul elő az ezzel a kocsival, ami most többé-kevésbé alkalmazkodott a sima úton haladásra, hogy amikor ilyen-olyan okból a mellékútra kell térnie, mindig történik valami: vagy a csavaranya lazul ki, vagy a csapszeg hajlik el, valamelyik alkatrész mindig elromlik s az efféle úton való járási kísérlet után az utazás ritkán végződik többé-kevésbé jelentős javítás nélkül.

Mindenesetre ezt a kocsit arra a célra használni, amire szánták, kockázat nélkül már lehetetlen. Ha javítani kezdik, a kocsit darabokra kell szedni, minden egyes részét megvizsgálni, ahogy ilyen esetben teszik „petróleumozni", s megtisztítani azokat mielőtt összeraknák. Gyakran sürgőssé válik egy fontos alkatrész kicserélése. Mindez nem nagyon súlyos, ha csak egy olcsó alkatrészről van szó, de néha megtörténik, hogy a javítás költségesebb, mint egy új kocsi.

Márpedig nyilvánvaló, hogy mindaz, amit mondtunk a különálló részekről, amiknek összetétele a „fiáker kocsit" alkotja, pontosan ráillik az ember közönséges jelenlétének általános szervezetére is.

Mivel a kortárs emberek között hiányzik a tudás és képesség arra, hogy a felnövekvő generációt megfelelő módon előkészítse a felelős életre *azzal,* hogy kiképezze azokat a különböző részeket, amiből a közönséges jelenlétük áll, ma minden ember, mint egy abszurd és szerfelett nevetséges valami jelenik meg, ami - ismét használva a korábban vett példát - a következő képre emlékeztet:

A kocsi éppen most érkezett a gyárból, a legújabb modell, Barmen városából való, eredeti, német mesterember által kifényezve és felszerszámozva, egy olyan lóhoz, amit a Kaukázuson túli helyeken „Dglozidzi"-nak neveznek („Dzi" a ló, „Dgloz" egy bizonyos örménynek a neve, aki specialistája a teljesen hasznavehetetlen gebék megvásárlásának és meg-nyúzásának).

Ennek a divatos kocsinak a bakján egy borostás, torzonborz, szunyókáló konflis-hajtó ül, abba a pecsétes köpenybe

959

A MINDENSÉŰRŐL ÉS MINDENRŐL

burkolva, amit a szemétkupacon szedett össze, és amit teljesen hasznavehetetlenként dobott ki Maggi, a konyhalány. Fején egy vadonatúj cilinder díszeleg, pontos mása Rockefellerének, és a gomblyukában hatalmas krizantém fityeg.

Bármennyire is nevetséges ez a képe a kortárs embernek, ez elkerülhetetlen eredménye annak, hogy világra jöttének első napjától fogva benne kialakult mindhárom rész - melyeknek bár eredetük különböző és mindegyikük meghatározott minőségű tulajdonságokkal bír, együtt kellene alkotniuk az ő „teljes egészét", hogy a felelős életbe lépésétől kezdve egyetlen célt szolgáljanak - egymástól elszigetelten kezd „élni", és sajátos kifejezéseikben mondhatnánk megrögződni anélkül, hogy hozzászoknának a nélkülözhetetlen, egymás felé irányuló automatikus kölcsönös támogatáshoz, hogy egymást megértsék, ha csak megközelítőleg is, és így amikor összehangzó kifejeződésekre van szükség, ezek nem jelennek meg.

Persze „a felnövekvő nemzedék képzési rendszerének" köszönhetően - ami már szilárdan megrögzült az emberek életében és aminek egyetlen elve a tanulókkal tömérdek értelmétől teljesen megfosztott szó beszajkóztatása a teljes elbutulásig, és az hogy kizárólag a különböző hangzásuk alapján felismertesse velük a valóságot, amit azoknak állítólag jelenteniük kellene - a kocsis még képes úgy-ahogy elmagyarázni a hasonszőrű embereknek az őt elöntő vágyakat, és néha képes arra is, hogy másokat nagyjából megértsen.

Eme bérkocsisunk mialatt fuvarra vár, más kocsisokkal fecsegve és néha a kerítésnél a környék cselédlányaival „flörtölve" még úgynevezett „savoir vivre"-nek bizonyos formáit is elsajátította.

Ő a kocsisok életének általános külső feltételeihez is alkalmazkodott; például automatizálódott benne, hogy az egyik utcát a másiktól megkülönböztesse, és hogy ki tudja számítani, hogy mialatt egy utcát javítanak, hogyan érheti el másik irányból rendeltetési helyét.

No és a ló! Bár a kortárs emberek végzetes felfedezése, amit „nevelésnek" nevezünk nem terjed ki a lóra - ami megóvja őt örökölt tulajdonságainak elsorvadásától - kiképzése

mégis az emberek közönséges létezése abnormálisán megalapozott feltételei alatt megy végbe, és így a ló mindenki árvájaként, bántalmazva, semmit sem tanul meg kocsisa jól meghatározott pszichéjét vagy tudását illetően, és így teljesen tudatlan a kölcsönös viszony formáiról amelyek megszokottá váltak a kocsis számára, így végeredményben semmi kapcsolat nem valósul meg közöttük egymás kölcsönös megértése érdekében.

Lehetséges azonban, hogy a ló a zárkózott élete folyamán többé-kevésbé megtanulja a kocsissal való kapcsolat néhány formáját, és még talán néhány „nyelvezetben" is járatos lesz, de a baj az, hogy a kocsis ezt nem tudja, és még csak nem is gyanítja ennek a lehetőségét.

Eltekintve attól a ténytől - ami az említett abnormális feltételekből következik -, hogy nem alakult ki adat a ló és a kocsis között csak egy kicsit is egymás automatikus megértésére, ettől függetlenül még más és számos tőlük független külső ok is van, ami megakadályozza őket abban, hogy együtt valósítsák meg azt a célt, amire mindketten rendeltet-tek.

Az a szempont, hogy éppen úgy, ahogy a „konflis" különálló független részei összeköttetésben állnak egymással, nevezetesen a kocsi és a ló a kocsirúddal, a ló és a kocsis a gyeplővel, az ember általános szervezetének különböző részei is összeköttetésben állnak, nevezetesen a test az érzelem szervezetéhez a vérrel kapcsolódik, és az érzelem szervezete a gondolatihoz azzal, amit ghanbledzoinnak nevezünk, vagyis azzal az anyaggal, ami az ember közönséges jelenlétében a szándékosan végbevitt lényi-eró'feszítések által keletkezik.

A jelenleg létező nevelés helytelen rendszere azt eredményezte, hogy a kocsis megszűnt befolyást gyakorolni a lovára, éppen csak arra képes, hogy a ló tudatosságában három ideát tudjon előidézni - jobbra, balra és állj.

Szigorúan véve még ezt sem tudja megtenni mindig, mert a gyeplő általában olyan anyagból készült, ami reagál a légköri jelenségekre: például ömlő esőben megdagad és megnyúlik, hőségben ellenkezőleg, s ezáltal a ló automatizált felfogóképességének érzékenységére változóan hat.

Ugyanez megy végbe az átlagos ember általános szervezetében valahányszor, bármilyen benyomás folytán megváltozik benne az, amit „ghanbledzoine sűrűségének és ritmusának" nevezhetnénk, s akkor gondolatai elveszítik minden lehetőségét annak, hogy az érzelem szervezetére hassanak.

így az itt elhangzottak összefoglalásaként kénytelen-kelletlen tudomásul kell vennünk, hogy minden embernek a saját „Én"-je megszerzéséért kell küzdenie, máskülönben nem lesz belőle egyéb, mint egy bérkocsi, amibe bármilyen utas beülhet, és úgy rendelkezhet vele, ahogy a kedve tartja.

Nem felesleges rámutatni arra, hogy az „Intézet az Ember Harmonikus Fejlődéséért" a többi alapvető feladat között azt a célt tűzte ki magának, hogy egyrészt a tanítványokban először egyénenként, azután - a jövendő egyéni életük szükségleteitől függően - a kölcsönös viszonylataikban kinevelje a szóban forgó három független személyiség mindegyikét, másrészt, hogy minden egyes hallgatójában létrehozza és kifejlessze azt, ami „az idézőjel nélküli ember" név minden viselőjének meg kellene hogy legyen: a saját „Énjét".

Annak a különbségnek egy pontosabb, mondhatnánk tudományos meghatározásához, amely fennáll egy igazi, vagyis egy olyan ember között, aki megegyezik azzal, aminek lennie kellene, és egy „idézőjellel ellátott ember" között, amilyen a legtöbb kortársunk lett, megfelelő lenne idézni azt, amit Gurdjieff az egyik előadásában mondott.

így fejezte ki magát:

„Az ember meghatározásához a mi szempontunkból, a modern tudományok - az anatómia, a fiziológia vagy a pszichológia - nem sok hasznunkra lehetnének, mivel az általuk leírt minden egyes jellegzetesség valamilyen fokon kivétel nélkül minden embernél megjelenik; ennek folytán ez a tudás nem tesz képessé minket arra, hogy meghatározzuk azt a pontos különbséget, amelyet az emberek között meg kívánunk állapítani.

„E különbség mértékét csak a következő kifejezés adhatja meg:

A SZERZŐTŐL

„Az ember egy olyan lény, aki „tenni" tud, és „tenni" ezt jelenti: tudatosan és a saját kezdeményezése alapján cselekedni.

„És valóban, minden többé-kevésbé józanul gondolkodó, és legalább egy minimális pártatlanságra képes embernek be kell ismernie, hogy sosem volt, és nem is lehet teljesebb vagy kimerítőbb a meghatározás.

„Tételezzük fel, hogy ideiglenesen elfogadjuk ezt a meghatározást, akkor elkerülhetetlenül felmerül a kérdés: képes-e egy olyan ember, aki a jelenkori nevelés és civilizáció terméke bármit is tenni magától, tudatosan és a saját akaratából?

„Nem - válaszoljuk azonnal.

„És miért nem?

„Egyszerűen azért, mivel az „Intézet az Ember Harmonikus Fejlődéséért" kategorikusan állítja, és a tapasztalatai alapján bizonyítja, hogy a kortárs emberben kivétel nélkül minden, kezdettől fogva mindvégig „létre jön", és semmi sincs, amit saját maga tenne.

„A személyes, családi és társadalmi életben, a politikában, tudományban, művészetben, filozófiában, a vallásban, egyszóval mindabban, ami a kortárs ember közönséges életét alkotja, minden elejétől a végéig magától játszódik le, és a Jelenkori civilizáció eme áldozatai" között nem akad egy sem, aki bármit is tudna „tenni".

„Az „Intézet az Ember Harmonikus Fejlődéséért" által eme gyakorlatilag bebizonyított kategorikus állítás, nevezetesen, hogy a közönséges ember semmit sem tud „tenni", és hogy benne minden csak magától történik, egybevág azzal, amit a jelenkori „egzakt pozitív tudomány" az emberről mond.

„A jelenkori „egzakt pozitív tudomány" azt mondja, hogy az ember egy fölöttébb összetett szervezet, mely a legegyszerűbb szervezetekből evolúció révén jött létre, és amely most képessé vált nagyon bonyolult módon reagálni a külső benyomásokra.

„Az emberben ez a reagáló képesség olyan bonyolult, és a reflexmozgások olyan távol állhatnak az őket kiváltó és meghatározó okoktól, hogy naiv szemlélő számára az ember,

vagy legalábbis egyes emberek cselekedetei teljesen spontánnak tűnnek."

Azonban Gurdjieff ideái szerint a közönséges ember valójában képtelen a legkisebb független és spontán mozdulatra, vagy kifejezésre. Teljes egészében csak a külső befolyások eredménye. Az ember egy átváltoztató gépezet, egyfajta erő-átadó állomás.

így, Gurdjieff ideáinak összessége szempontjából és a kortárs „egzakt pozitív tudomány" szerint is az ember az állatoktól csak a külső benyomásokra való összetettebb reakciói révén, valamint az észlelési rendszerének felépítésében különbözik.

Amit pedig „akarat" néven az embernek tulajdonítanak, Gurdjieff tagadja létezésének lehetőségét a közönséges ember általános jelenlétében.

Az akarat, egy jól meghatározott tulajdonságok eredményeiből megszerzett bizonyos kombináció, amelyet speciálisan alakítanak ki magukban olyan emberek, akik képesek „tenni".

A közönséges emberek jelenlétében az, amit ők „akaratnak" neveznek, kizárólag kívánságaik eredője.

Az igazi akarat a közönséges emberek lényéhez viszonyítva egy nagyon magas fokú lény jele. És egyedül, akik egy ilyen lényt birtokolnak, azok képesek „tenni".

Az összes többi ember nem más, mint automata, gép, vagy külső erők által mozgásba hozott mechanikus játékszer, amelyek csak addig működnek, amíg a beléjük helyezett „rugó" a véletlen külső körülményekre reagálva betölti a szerepét - egy olyan rugó, amit se lerövidíteni, se meghosszabbítani, sem a saját kezdeményezésükre semmilyen formában módosítani nem lehet.

így, habár elismerjük az ember nagy lehetőségeit, tagadjuk, hogy bármi értéke lenne független egységként mindaddig, amíg olyan marad amilyen ma.

Hogy jobban kihangsúlyozzuk bármiféle akarat távollétét a közönséges embernél, betesszük ide Gurdjieff egy másik konferenciájának részletét, ahol ennek, az embernek tulajdonított híres akaratnak a megnyilvánulásait festőién ábrázolja.

A SZERZŐTŐL

Az egyik jelenlévőhöz fordulva ezeket mondta:

„Önnek rengeteg pénze van. Fényűzőén él és általános elismerésnek örvend. Jól szervezett üzleteit megbízható emberek vezetik, akik teljes odaadást tanúsítanak ön iránt. Egyszóval rózsás az élete.

„Saját maga dönti el, mire használja az idejét. Támogatja a művészetet, egy csésze kávé mellett intézi el a világ problémáit, sőt a rejtett spirituális erők kifejlesztése is érdekli. A szellem birodalma nem idegen az ön számára és otthonos a filozófiai kérdések körében is. Művelt és olvasott. A legváltozatosabb területekre kiterjedő tudásának köszönhetően önt okos, és bármilyen probléma megoldására képes embernek tartják. Ön a művelt ember példaképe.

„Az összes ismerőse önt egy erős akarattal rendelkező embernek tartja, és legtöbbje még a sikerében is eme akarat megnyilvánulásának eredményét látja.

„Egyszóval ön minden szempontból egy példás, és irigylésre méltó ember.

„Ma reggel egy nyomasztó álom hatása alatt ébred. A kissé depressziós hangulata ugyan a felébredésekor eltűnik, de a nyoma megmarad: egy bizonyos kedvetlenség és tétovaság a mozdulataiban.

„A tükörhöz megy megfésülni a haját, és a fésű kicsúszik a kezéből. Alig vette fel, megint elejti. Most már árnyalatnyi türelmetlenséggel veszi fel, ezért harmadszor is kiejti a kezéből. Megpróbálja a levegőben elkapni... de szerencsétlenül ütődik a kezének és a tükörnek repül. Puff, csillagszerű repedések jelennek meg az antik tükrön, amire olyan büszke volt.

„Pokolba! Az elégedetlenség lemezei beindulnak. Kell, hogy valakin kitöltse a mérgét. Látja, hogy az inas elfelejtette az újságot odatenni a kávéja mellé. Türelmének pohara kicsordul és elhatározza, hogy nem tűri tovább ezt a semmirekellőt a házában.

„Ideje, hogy elinduljon. Mivel az idő kellemes és nincs messze onnan, ahol dolga van, elhatározza, hogy sétál, míg újonnan vásárolt gyönyörű kocsija lassan követi.

„A szép napsütés csillapító hatással van önre. Az utcasarkon egy csoportosulás ragadja meg a figyelmét.

„Odamegy és látja, hogy a tömeg egy eszméletlen embert áll körül a járdán. A bámészkodók segítségével egy rendőr beteszi őt egy taxiba, ami a kórházba viszi.

„Különös módon a taxisofő'r arca hasonlít arra a részeg emberére, akit tavaly gázolt el, amikor ön is kicsit ittasan egy vidám születésnapi partiról jött hazafelé; figyelje meg, hogy *az* asszociációiban ez az utcai baleset miként kapcsolódik ahhoz a tortához, amit aznap a partin evett.

„Milyen remek is volt a torta!

„Az az átkozott inas, aki ma reggel elfeledkezett az újságról elrontotta a reggelijét. Miért ne pótolná be most?

„Éppen itt van egy divatos kávézó, ahova olykor barátjával szokott beülni.

„De vajon miért jutott eszébe az inas? Már a reggeli kellemetlenséget is szinte teljesen elfelejtette...! És most milyen jól esik a sütemény és a kávé?

„Két fiatal nőt lát a közeli asztalnál. Milyen csinos az a szőke!

„Önre pillant, és odasúgja a barátnőjének: „Pont az esetem".

„Véletlenül meghallva ezeket a talán az ön kedvéért kicsit hangosabban kiejtett szavakat, le merné-e tagadni azt a „belső összerezzenést", ami teljes egészét átjárta?

„És ha most megkérdezném: valóban érdemes volt-e ma reggel ilyen kicsiségek miatt így felingerlődnie, természetesen nemmel válaszolna és megígérné önmagának, hogy ez nem fog megismétlődni.

„Szükséges-e felhívnom a figyelmét arra, hogy mennyire megváltozott a hangulata mialatt megismerkedett a csinos szőkével, akivel kölcsönösen érdekelték egymást, és milyen volt az állapota az alatt az idő alatt, amit vele töltött?

„Hazafelé menet egy vidám dalt dúdol, és még a törött tükör is mosolygásra készteti.

„De, apropó, mi is van azzal az üzlettel, amiért reggel elindult? Csak most jutott az eszébe... a fenébe. Végül is még mindig telefonálhat.

„Felveszi a kagylót és a központ rossz számot kapcsol.

„Újból tárcsázik, és ugyanazt a számot kapja. Valaki gorombán magára rivall, hogy elege van magából - ön azt vá-

laszolja nem az ön hibája, szó szót követ és meglepődve hallja, hogy maga bolond és őrült, és ha ismét felhívja...

„A lába beleakad a szőnyegbe, ami felingerli, és hallania kellene a hangtónusát, ahogy leszidja a szolgálót, aki egy levelet ad át önnek.

„A levél egy olyan embertől jött, akinek ad a szavára.

„A tartalma annyira hízelgő, hogy mialatt olvassa ingerültsége lassan eltűnik, és helyet ad annak az „elbűvölt zavarnak", amit a hízelkedés vált ki az emberben, és a lehető legkellemesebb hangulatban fejezi be az olvasást.

„Folytatnám az ön napjának bemutatását - ó, ön szabad ember!

„Talán azt hiszi túlzók?

„Nem, ez az életből vett pontos forgatókönyv."

Az ember akaratáról és annak úgynevezetten automatikus megnyilvánulásai különféle aspektusairól beszélve, amelyek a kortárs úgynevezett „kereső szellemek" számára - akik szerintünk csak naivak - egyedül okoskodásra és ön-tömjé-nezésre szolgálnak, jó lesz itt idézni azt, amit Gurdjieff egy másik előadásán mondott, mivel az ideák, amelyeket akkor előadott jól megvilágíthatják annak az akaratnak a megtévesztő jellegét, amit állítólag minden ember birtokol.

így fejezte ki magát:

„Minden ember úgy jön a világra, mint egy tiszta lap, amit aztán az őt körülvevő emberek és körülmények egymással versenyezve kezdenek beszennyezni, és teleírni neveléssel, erkölccsel, tudománynak nevezett információkkal, különféle ideákkal a kötelességről, becsületről és lelkiismeretről, és így tovább.

„És mindegyikük hangoztatja módszerének megdönthetetlen és csalhatatlan jellegét, amivel ezeket a hajtásokat az emberi „személyiség" fájába beoltotta.

„A lap lassacskán bepiszkolódik, és minél piszkosabb lett, vagyis minél jobban megtömték ideig-óráig tartó információkkal az ilyen fogalmakról, mint a kötelesség, becsület és hasonlók, amelyeket mások a fejébe vertek vagy beleszugge-ráltak, annál „intelligensebbnek" és kiválóbbnak tartja a környezete.

„És látva, hogy az emberek a piszkot érdemnek tartják, az így bepiszkított lapot önmaga is értékelni kezdi.

„Ez egyik példája annak, amit „embernek" nevezünk, amihez gyakran teszünk olyan jelzőket, mint „tehetség"

és „zseni".

„Pedig a mi „zseninknek" az egész napi kedve el lesz rontva, ha nem találja a papucsát az ágya mellett, amikor reggel felkel.

„A közönséges ember, sem az életben, sem megnyilvánulásaiban, sem kedélyállapotaiban nem szabad.

„Nem tud olyan lenni, amilyen szeretne, és még olyan sem, amilyennek önmagát tartja.

„Ember - milyen csodálatosan hangzik! Az ember igazi neve a „teremtés koronája", de hogyan illik ez a cím a jelenkori emberre?

„Pedig igaz, hogy az embernek a teremtés koronájának kellene lennie, mivel megvan benne az összes lehetőség, hogy pontosan hasonló adatokat nyerjen el magában, mint ami a Világegyetemben minden létező Megvalósítójáé.

„Hogy joga legyen az embernek magát embernek nevezni, embernek is kell lennie.

„És ahhoz, hogy ember legyen, mindenekelőtt fáradhatatlan kitartással és teljes általános jelenlétét alkotó mindegyik önálló független részéből eredő kiolthatatlan vágy impulzusával kell dolgoznia egy teljes önismeret elnyerésén - vagyis egy olyan vággyal, amely egyidejűleg ered a gondolatból, az érzelemből és a szerves ösztönből -, mialatt szüntelenül küzd saját szubjektív gyengeségeivel, majd később az egyedül a tudata által elnyert azon eredményekben bízva, amelyek a saját meghonosodott szubjektivitása hiányosságaira, valamint a leküzdésükre szolgáló módszerekre vonatkoznak, kímélet nélkül önmagához, küzd azok gyökeres kiirtásáért.

„Őszintén szólva a kortárs ember, ha képesek vagyunk őt tárgyilagosan felismerni nem más, mint egy egyszerű óraszerkezet - ha nagyon komplikált is a felépítése.

„Az embernek tehát arra kell törekednie, hogy mechani-kussága összes oldalába behatoljon, és azt alaposan megértse azért, hogy helyesen tudja megítélni a mechanikusság teljes jelentését és meglátni a belőle eredő következménye-

két, úgy a saját jövő élete számára, mint világrajövetele és létezése értelmének és céljának indokolására.

„Egy olyan ember számára, aki az emberi mechanikusságot akarja tanulmányozni és annak természetét tisztázni, minden bizonnyal saját maga és a saját mechanikussága lesz a legjobb tárgy a tanulmányozásra; de egy gyakorlati tanulmányozás és egy intelligens megértés az ember egész lényével - és nem „egy pszichopata módján", vagyis a teljes jelenlétének egyetlen részével - csakis a helyesen végbevitt önfigyelés révén lehetséges.

„Egy helyes ön-figyelésnek ezt a lehetőségét illetően, amely elkerüli a veszélyét a megfelelő ismeretek nélkül elkezdett ilyen irányú próbálkozásokból eredő káros következményeknek, minden túlzott lelkesedés elkerülése érdekében figyelmeztetnünk kell önöket arra, hogy a mi számos pontos információra alapozott tapasztalatunk kimutatta, hogy ez nem olyan egyszerű dolog, mint aminek első látszatra tűnhet. Ezért választjuk mi egy helyesen vezetett ön-figyelés alapjául a kortárs ember gépiességének tanulmányozását."

„Még mielőtt az ember a gépiesség és a helyesen végbevitt ön-figyeléshez szükséges elvek tanulmányozásába fogna, el kell határoznia egyszer s mindenkorra, hogy feltétel nélkül őszinte lesz önmagával szemben, semmi fölött nem fog szemet hunyni, nem fog elmenekülni semmilyen eredmény elől akárhova vezetnek is azok, és nem fél majd a következtetéseket levonni és nem köt ki előre semmilyen határt; továbbá azért, hogy mindazok, akik ezt az új tanítást követik helyesen foghassák fel és asszimilálhassák ezen elvek magyarázatát, ki kell alakítani egy új „nyelvet", mivel a jelenlegi forma egy ilyen tanulmányhoz egyáltalán nem felel meg.

„Ami az első feltételt illeti, már kezdettől fogva figyelmeztetni kell az olyan embert, aki számára szokatlan eme ön-figyelési elveknek megfelelően gondolkodni és cselekedni, hogy nagy bátorságra lesz szüksége ahhoz, hogy őszintén el tudja fogadni a kapott eredményeket és ne kedvetlenedjen el, hanem alávesse magát ezeknek, és továbbra is kövesse ezeket az elveket e tanulmány által megkívánt kitartással.

„A következtetései felboríthatják az emberben már mélyen meggyökerezett meggyőződéseket és hiedelmeket,

valamint megszokott gondolkodásmódjának egész rendszerét, és ez esetben ő talán egyszer s mindenkorra meg lehet fosztva az összes olyan kellemes illúziójától, az összes „szíve számára drága értékétől", amelyek mindaddig egy nyugodt és kényelmes életet biztosítottak számára.

„Egy helyes önfigyelés révén, az ember már az első napoktól kezdve tisztán és minden kétséget kizáróan felfoghatja és felismerheti a környezetével szembeni teljes tehetetlenségét és kiszolgáltatottságát.

„Teljes lényéből meg fog győződni arról, hogy őt minden befolyásolja, minden vezérli. Semmin sincs hatalma és semmit sem irányít.

„Nemcsak minden olyan élő dolog vonzza, vagy taszítja, amelynek megvan a képessége benne valamilyen asszociáció sorozatot kiváltani, hanem teljesen inaktív, élettelen dolgok is.

„Hogyha felszabadítja magát minden önmagáról szóló képzelődéstől, és minden önmegnyugtatástól - mely hajlamok a kortárs emberek velejárójává váltak - fel fogja ismerni, hogy egész élete nem más, mint egy vak reakció ezekre a vonzódásokra vagy ellenszenvekre.

„Tisztán látni fogja, hogyan alakultak ki az ő állítólagos világnézetei, véleményei, a karaktere, az ízlése stb., egyszóval hogyan jött létre az egyénisége, és hogy milyen befolyások alatt hajlamos változásra."

„Ami a második feltételt, egy megfelelő nyelv létrehozatalát illeti, az elengedhetetlen, mivel a manapság elfogadott nyelv, amely mondhatnánk „polgárjogot" kapott, és amelyen beszélünk, könyveket írunk, a tudásunkat és az ideáinkat másoknak továbbadjuk, szerintünk teljesen értéktelenné vált bármiféle többé-kevésbé pontos véleménycserére.

„A jelenkori nyelvünkben használatos szavak, az emberek által nekik adott tetszőleges értelem folytán csak meghatározatlan és viszonylagos fogalmakat közvetítenek, és a közönséges emberek azokat nagyon „rugalmasan" használják.

„Abban, hogy az emberek életébe egy ilyen abnormitás bekerüljön, szerintünk nagy szerepet játszott a felnövő nemzedékeknek ugyancsak abnormális nevelési rendszere.

„Mégpedig azért játszott jelentős szerepet, mert mint már mondtuk, arra kényszeríti őket, hogy papagájként ismételjék a lehető legnagyobb mennyiségű szót, arra tanítván őket, hogy azokat csak a hangzásuk révén különböztessék meg egymástól, mintha a tartalmuknak semmi fontossága nem volna; ez a nevelési rendszer azt eredményezte, hogy az emberekben apránként elveszett a képesség arra, hogy az általuk kiejtett, vagy másoktól hallott szavak jelentésén elgondolkodjanak.

„Mivel elvesztették ezt a képességet, ugyanakkor szükségük van a gondolataikat másoknak többé-kevésbé pontosan átadni, kénytelenek voltak - az összes jelenkori nyelvben már meglevő számtalan szó ellenére - vagy más nyelvekből venni kölcsön szavakat, vagy szüntelenül újakat kitalálni, és így végül odáig jutottak, hogy ha egy kortárs ember ki akar fejezni egy ideát, amire rengeteg, látszólag megfelelő szót ismer, és kiválaszt közülük egyet, amely a gondolatai szerint a legjobban illik oda, mégis ösztönösen bizonytalan marad abban, hogy helyesen választott-e, és öntudatlanul az ő saját szubjektív értelmét adja meg a szónak.

„Eme már automatikussá vált szokás következtében, és mivel fokozatosan eltűnt benne a képesség, hogy a figyelemét aktív módon egy bizonyos ideig összpontosítsa és fenntartsa, a közönséges ember, amikor egy szót kiejt vagy hall, a benne rejlő ideának önkéntelenül is az egyik vagy másik oldalát hangsúlyozza ki, minden alkalommal csupán erre az aspektusra korlátozva a szó egész értelmét, más szóval ez a szó ahelyett, hogy az adott idea összes horderejét magába foglalná, mindössze a gondolatában az automatikus asszociációi során elsőként éppen akkor megjelent jelentést fejezi ki. így aztán a kortárs ember valahányszor meghall vagy kimond egy szót egy beszélgetés során, mindig más-más jelentést tulajdonít neki, ami néha teljesen ellentétben áll az adott szó teljes értelmével.

„Bárkinek, aki erről a tényről egy bizonyos mértékben tudatos és aki többé-kevésbé megtanulta hogyan kell figyelni, két kortársunk közötti beszélgetés egy valóságos „tragikomikus

hang-fesztiválnak" tűnik, ami még nyilvánvalóbbá válik, ha mások is csatlakoznak hozzá.

„Mindegyikük a saját szubjektív jelentését adja az összes kifejezésnek, amelyek gravitációs központokká válnak a „tartalom nélküli szavak szimfóniájában", ami a mi pártatlan tájékozott megfigyelőnk füle számára egyszerűen az, amit a régi „szinokulupiani" Ezeregy Éjszaka meséiben egy „kakofo-nikus fantasztikus zagyvaságnak" neveztek.

„Miközben kortársaink így beszélgetnek, azt képzelik, hogy megértik egymást, sőt még abban is biztosak, hogy továbbadják gondolataikat egymásnak.

„Mi pedig számos, pszicho-fizika-kémiai kísérlet által megerősített, vitathatatlan adat alapján kategorikusan állítjuk, hogy mindaddig, amíg a kortársak olyanok maradnak amilyenek, vagyis „közönséges emberek", bármi legyen is az, amiről egymás között beszélnek, és különösen ha absztrakt témáról van szó, sohasem fogják ugyanazt az ideát kiérteni ugyanazokból a szavakból, és következésképpen egymást sem fogják soha megérteni.

„Ezért van az, hogy a közönséges kortárs embernél minden belső élmény - még a fájdalmas is -, ami arra kénysze-ríthetné, hogy elgondolkodjon és elvezethetné olyan logikus eredményekhez, amelyek környezete számára nagyon hasznosak lehetnének, kifejezetlen marad és csak önmaga úgynevezett „leigázó tényezőjévé" alakul át.

„Ezért minden egyén belső életének elszigeteltsége egyre nő, és ennek folytán a közös élethez olyannyira szükséges „kölcsönös tanítás" mindjobban elvész.

„A gondolkodásra és mérlegelésre való képességet elvesztve, amikor a közönséges kortárs ember meghall, vagy használ egy olyan szót, amely számára egyedül a hangzása révén ismerős, soha sem áll meg hogy gondolkodjon ezen a szón, és nem is teszi fel magának a kérdést, hogy annak mi a pontos jelentése, hiszen már egyszer s mindenkorra eldöntötte, hogy azt ismeri, és a többiek szintén ismerik.

„Igaz, hogy a kérdés felmerülhet benne, amikor először hall egy teljesen ismeretlen szót, de ez esetben megelégszik azzal, hogy behelyettesítse egy másikkal, melynek hangzása számára ismerős, és akkor azt képzeli, hogy megértette."

„Hogy világosabbá tegyük, ami éppen elhangzott, remek példa rá a kortárs emberek által igen gyakran használt szó: a „világ".

„Ha az emberek meg tudnák érteni, mi is történik a gondolatukban, valahányszor hallják vagy kiejtik a „világ" szót, a legtöbbjüknek be kellene ismernie - természetesen, ha készek őszintének lenni -, hogy a szó számukra semmilyen pontos fogalmat nem hordoz. Egyszerűen megragadta a fülüket a szó megszokott hangzata, amelynek az értelmét úgymond ismerik, mintha ezt mondanák maguknak: „Ja! Igen, a világ, én tudom, hogy mi az" - azután minden megy tovább.

„Azonban, ha valaki szándékosan felhívná a figyelmüket erre a szóra, és rá tudná kényszeríteni őket arra, hogy megmondják, valójában mit értenek alatta, először zavarba jönnének, de hamar összeszednék magukat, azaz gyorsan önmagukat megtévesztve előszednék az első eszükbe ötlő meghatározást, amit sajátjukként adnák elő, habár valójában még sohasem gondolkodtak arról korábban.

„És ha valakinek hatalma lenne több kortárs embert, még ha olyanokat is, akik egy úgynevezett ‚jó nevelést" kaptak, arra kényszeríteni, hogy pontosan határozzák meg mit értenek a „világ" szó alatt, akkor ők olyan zavartan „köntörfalaz-nának", hogy az ember önkénytelenül is a ricinus olajra gondolna kissé elérzékenyülve.

„Például egy olyan valaki, aki végigfutott néhány csillagászati könyvön azt mondaná, hogy a „világ" egymástól szédületes távolságban lévő, bolygókkal körülvett napok sokasága, amelyek együtt egy úgynevezett „Tejutat" alkotnak, amelyen túl, mérhetetlen távolságban, és a mi kutatásaink által elérhető térségen túl feltehetőleg vannak más konstellációk, és más világok.

„Egy másik, akit a modern fizika érdekel, a „világról" mint az anyag szisztematikus evolúciójáról beszélne, az atommal kezdve folytatná egészen a legnagyobb tömegekig, mint a bolygók és a napok; ő talán hivatkozna az atomok és a bolygók és napok világának hasonlóságára, és így tovább ebben a hangnemben.

„Megint más, akinek valamilyen oknál fogva a filozófia lett a vesszőparipája és elolvasta az erre a témára vonatkozó összes zagyvaságot, azt mondaná, hogy a „világ" csak a mi

szubjektív elképzeléseink és képzeló'déseink eredménye, és hogy például a Föld, a tengereivel és hegyláncaival, növény és állatvilágával, csak a látszatok világa, egy illuzórikus világ.

„Egy ember, aki tisztában van a többdimenziós tér legújabb teóriáival, azt mondaná, hogy a „világot" általában egy végtelen háromdimenziós gömbnek tekintjük, pedig valójában egy háromdimenziós világ, mint olyan, nem létezhet, és az csak egy imaginárius metszete egy másik négydimenziós világnak, s minden, ami körülöttünk van, onnan jön és oda is tér vissza.

„Egy ember, akinek világnézete a vallási dogmákra van alapozva, kijelentené, hogy a világ minden létező, látható és láthatatlan dolognak az összessége, amit Isten teremtett, és ami az Ő akaratától függ. A látható világban az életünk rövid, de a láthatatlanban, ahol az ember megkapja a jutalmát vagy a büntetését mindazért, amit a látható világban tartózkodása során tett, az élet végtelen.

„Egy ember, aki belebolondult a „spiritizmusba" azt mondaná, hogy a látható világgal párhuzamosan létezik egy másik, egy „felső világ", és hogy már létrehoztak összeköttetéseket az eme „felső világot" népesítő lényekkel.

„Egy fanatikus teozófus még messzebbre menne, és azt állítaná, hogy hét, egymást kölcsönösen átható „világ" létezik, amelyek egyre kifinomultabb anyagból állnak.

„Egyszóval egyetlen kortársunk sem volna képes a „világ" szó jelentésére egy pontos, mindenki számára elfogadható meghatározást adni."

„Egy közönséges ember egész belső élete nem más, mint egy „automatikus érintkezés" a három különféle természetű lokalizációjában, avagy „agyában" előzőleg észlelt és megrögzített benyomásokból álló asszociációk két vagy három sorozata között, melyeket benne valamilyen véletlenszerűen megjelenő impulzusok keltenek.

„Amikor ezek az asszociációk újra megjelennek, vagyis amikor a megfelelő benyomások megismétlődnek konstatálhatjuk, hogy bizonyos véletlenszerű, akár külső akár belső sokk befolyására azonos természetű benyomásokat váltanak ki egy másik lokalizációban.

„Egy közönséges ember világnézete, valamint egyéniségének jellemvonásai egyrészt az új benyomások észlelése pillanatában keletkező impulzusok sorrendjéből, másrészt az ezen benyomások ismétlési folyamatát beindító automatizmusból erednek és attól függnek.

„És ez *magyarázza* meg a passzív állapota alatt benne egyidejűén lefolyó különféle, egymástól teljesen különböző asszociációi összeegyeztethetetlenségét, amit még a közönséges ember is meg tud figyelni.

„E benyomásokat az ember általános jelenlétében három készülék veszi fel, melyek a hét úgynevezett „planetáris rezgések gravitációs központjának" felvevő készülékeként működnek, és benne éppúgy megvannak, mint minden állatban.

„Ezen észlelő készülékek alkata az emberben a gépezet minden részében ugyanaz. Egy tiszta viasz gramofonlemezekre hasonlítanak, amit „tekercsnek" nevezhetünk; és ezeken a tekercseken van regisztrálva az összes benyomás az ember világra jövetelétől kezdve, sőt még azelőtt, az anyaméhben való kifejlődése során is.

„És az általános gépezetet alkotó különböző készülékeknek is van egy bizonyos automatikus szerkezetük, amelynek köszönhetően az újonnan belépő benyomások egyrészt a már előzőleg regisztrált hasonló benyomásokkal párhuzamosan, másrészt időrendben lesznek regisztrálva.

„így minden átélt benyomás több tekercsen és több helyen is regisztrálva van, ahol változatlanul őrződik meg.

„E regisztrált észleléseknek megvan az a tulajdonságuk, hogy minden alkalommal, amikor ugyanolyan természetű és minőségű rezgésekkel kerülnek érintkezésbe, maguktól „felelevenednek", és akkor az első megjelenésüket kiváltó hasonló működés ismétlődik meg bennük.

„Ezeknek az előzőleg észlelt benyomásoknak megismétlődése az, ami kiváltja az úgynevezett „asszociációkat", és ezen megismétlődésnek azokat a részeit, amelyek az ember figyelmének térségébe kerülnek, „emlékezetnek" nevezik."

„Egy közönséges ember „emlékezete" egy harmonikusan kifejlett emberéhez hasonlítva felelős élete során csak

nagyon hiányosan szolgál az előzőleg észlelt benyomásai készletének felhasználására.

„Ezen emlékezet segítségével, egy közönséges ember teljes benyomás készletének csak egy parányi részét tudja felhasználni, míg egy valódi ember emlékezete kivétel nélkül az összes benyomását figyelembe veszi, az észlelésük pillanatától függetlenül.

„Számos kísérletet vittünk végbe, amelyek vitathatatlan pontossággal kimutatták, hogy minden ember egy bizonyos állapotban, például a hipnózis bizonyos fokán, még a legkisebb vele történt dologra is képes visszaemlékezni, a környezete minden részletére és a körülötte levő emberek arcára, hangjára, még élete első napjaiban is, amikor emberi fogalmak szerint még csak egy tudattalan lény volt.

.Amikor az ember egy ilyen állapotban van, mesterséges módszerekkel el lehet indítani még a gépezete legsötétebb sarkaiba elrejtett tekercseket is. Azonban az is megtörténik, hogy ezek a tekercsek maguktól indulnak be, valamilyen akár nyilvánvaló akár rejtett élmény által kiváltott sokk befolyására, és akkor hirtelen már régóta elfelejtett jelenetek, képek, arcok, stb. jelennek meg előtte."

Ezen a ponton félbeszakítottam a felolvasót, mivel helyénvalónak találtam hozzátenni a következőt:

KIEGÉSZÍTÉS

Ilyen a közönséges ember: egy tudattalan rabszolga, teljesen egyetemes jellegű célok szolgálatában, melyek egyénisége számára idegenek.

Ekként élheti le az éveit és ekként pusztulhat el egyszer s mindenkorra.

Ugyanakkor a Nagy Természet megadta neki a lehetőséget, hogy ne maradjon egy egyszerű vak eszköz eme egyetemes jellegű objektív célok szolgálatában, hanem miközben szolgálja és megvalósítja azt, amit minden lélegző teremtmény osztályrészeként elrendeltek neki, egyúttal önmagáért, a saját „egoista" egyéniségéért is tudjon dolgozni.

Ez a lehetőség is a közös cél szolgálatában adatott meg neki, hiszen eme objektív törvények egyensúlyához is ilyen aránylag felszabadult emberekre van szükség.

Habár ez a felszabadulás lehetséges, ez nem azt jelenti, hogy minden egyes embernek esélye van ezt el is érni.

Van rengeteg ezt akadályozó ok, amely legtöbb esetben nem függ sem személyesen tőlünk, sem a nagy kozmikus törvényektől, hanem csak a világra jövetelünk és kialakulásunk különböző véletlenszerű körülményeitől, vagyis főleg attól, amit örököltünk és különféle körülményektől az „előkészítő korunk" folyamán. Pontosan ezek az ellenőrizhetetlen feltételek azok, amelyek meglehet nem engedik meg ezt a felszabadulást.

A teljes leigázottságunkból való felszabadulás legnagyobb nehézsége abban áll, hogy a saját kezdeményezésünkből eredő szándékkal és a saját lankadatlan erőfeszítéseink árán, vagyis nem valaki más, hanem a saját akaratunkból kell kiirtani jelenlétünkből az őseink által birtokolt híres kunda-buffer szervnek nevezett „valami" tulajdonságainak úgy a már megrögződött következményeit, mint a hajlamot arra, hogy ezek a következmények újra megjelenhessenek.

Hogy legalább egy megközelítő értést adjak erről a különös szervről és a tulajdonságairól, valamint e tulajdonságok következményeinek bennünk való megnyilvánulásairól is, egy kicsit hosszabban kell elidőznünk ezen a kérdésen, és részletesebben kell róla beszélnünk.

A Nagy Természet előrelátóan több fontos okból - amelyekről elméleti felvilágosításokat majd későbbi előadásokban fogunk adni - kénytelen volt a mi távoli őseink általános jelenlétébe egy speciális szervet beültetni, melynek tulajdonságai folytán védve lehettek annak lehetőségétől, hogy lássák vagy érezzék a valóságot.

Igaz, hogy a Nagy Természet ezt a szervet a jelenlétükből később eltávolította, de a „gyakran ismételt cselekedetek eredményei asszimilálásának" kozmikus törvénye folytán -miszerint ugyanazon cselekedet gyakori megismétlése révén minden kozmikus koncentrációban bizonyos körülmények között megjelenik egy hajlam a hasonló eredmények előállítására - az őseinkben kialakult hajlamot nemzedékről nemzedékre öröklődés

révén továbbadták olyannyira, hogy

977

amikor a leszármazottjaik a közönséges életfolyamatukba bevezettek számos olyan körülményt, amelyek annak törvényszerű megnyilvánulására kedvezőnek bizonyultak, akkor elkezdtek megjelenni bennük eme szerv különféle tulajdonságainak következményei, amelyeket nemzedékről nemzedékre tovább örökölve fokozatosan asszimiláltak, és végül szinte ugyanolyan megnyilvánulásokat váltottak ki, mint távoli őseiknél.

Hogy legalább közelítőleg megértsék, ezek a következmények miként nyilvánulnak meg bennünk, vegyünk egy másik, az értelmünkkel minden kétség nélkül felfogható tényt:

Minden ember halandó, és bármelyikünk akármelyik pillanatban meghalhat.

És most, tegyük fel magunknak a kérdést: egy ember valójában képes-e elképzelni, mondhatnánk tudatosságával „átélni" a saját halálának folyamatát?

Nem! A saját halálát és e folyamat átélését egy ember, bárhogy kívánja is, sohasem tudja elképzelni magának.

Egy közönséges kortárs ember legfeljebb egy másik halálát tudja elképzelni, és azt is csak részben.

El tudja például képzelni, hogy egy bizonyos Kovács úr a színházból kijövet átmegy az utcán és egy autó halálra gázolja...

Vagy egy szél által leszakított jelzőtábla a véletlenül arra járó Szabó úr fejére esik, és ott helyben agyonüti...

Vagy pedig Nagy úr, aki romlott langusztát evett, mérgezést kapott, és mivel senki sem volt képes megmenteni, másnapra meghalt.

Ezt mindannyian könnyen el tudjuk képzelni magunknak. Viszont egy közönséges ember el tudja-e fogadni ugyanezt a lehetőséget önmaga számára ugyanúgy, mintha Kovács, Szabó vagy Nagy úrról volna szó? Át tudja-e tényleg élni és érezni egy efféle eseménnyel való szembesülés által okozott kétségbeesést?

Gondolják meg, milyen volna az állapota egy olyan embernek, aki tisztán el tudná képzelni magának, és át tudná élni saját halálának elkerülhetetlen voltát!

Hogyha komolyan gondolkodni tudnánk rajta, és sikerülne mélyen belelépnünk és valóban tudatossá válnánk saját halálunkról, mi lehetne annál elrémítőbb?

978

A közönséges életben, eltekintve a saját halálunk szörnyű tényétől, valójában rengeteg más dolog is van, különösen napjainkban, amit még ha csak elképzelnénk is, hogy keresztül kell mennünk rajta, egy kifejezhetetlen és elviselhetetlen aggodalom érzelmét váltaná ki bennünk.

Gondoljanak azokra a kortársainkra, akik már minden lehetőséget elvesztettek arra, hogy bármilyen igazán objektív reményük lehessen a jövőt illetően - azokról beszélek, akik semmit sem „vetettek" felelős koruk alatt, és következésképpen semmi „aratnivalójuk" sem lesz a jövőben - és tételezzék fel, hogy egy nap tudatossá válnának a saját, küszöbön álló haláluk elkerülhetetlenségéről, már magától a gondolattól felakasztanák magukat.

A kundabuffer szerv tulajdonságai következményeinek a közönséges emberek pszichizmusára gyakorolt specifikus hatása folytán a legtöbb kortárs ember - akikbe háromagyú lények lévén Teremtőnk a legmagasabb céljainak lehetséges segítőiként minden reményét helyezte - gátolva van abban, hogy ezeket az igazi rettegéseket megismerje, így nyugodtan tovább tudják folytatni az életüket teljesen tudattalanul beteljesítve a rájuk kiszabott dolgokat, de csak a Természet legközvetlenebb szükségleteire, mivel az abnormális és méltatlan életük folytán elvesztettek minden lehetőséget arra, hogy magasabb célokat szolgáljanak.

Ugyanezen következmények folytán, nemcsak, hogy a kortárs lények pszichizmusa nem ismeri fel az ilyen borzalmakat, hanem a saját maguk megnyugtatására még ki is találtak mindenféle fantasztikus magyarázatot, amelyek csak az ő naiv logikájuk számára tűnnek hihetőnek, úgy arra, amit valóban felfognak, mint arra is, amit nem is tudnak felfogni.

Tegyük fel például, hogy az a probléma, hogy képtelenek vagyunk különféle igazi rémületek átélésére, nevezetesen a saját halálunk előtti rémületre, mint ahogy az bizonyos kérdésekkel a jelenkori életben időnként előfordul, a „nap égető kérdésévé" válva; akkor minden valószínűség szerint mindenki, az egyszerű halandók éppúgy mint azok, akiket tudósnak neveznek, egy kategorikus választ nyilvánítanának ki, amiben egy pillanatig

sem kételkednének, és „habzó

979

szájjal", mint mondják, bizonygatnák, hogy ami valójában megóvja az embereket attól, hogy ilyen rémületeket átéljenek, az éppen az ó' saját „akaratuk".

Ha ezt elfogadjuk, akkor ez a feltételezett akarat miért nem óv meg bennünket az összes kis félelemtó'l, amelyek lépten-nyomon elfognak minket?

Hogy fel tudják fogni, amit most mondok, és megértsék a teljes lényükkel, nemcsak azzal a „prostituált gondolkodásukkal", mely az utódaik balsorsára a kortárs emberek uralkodó velejárójává vált, képzeljék el maguknak most a következő esetet.

Ma este, a konferencia befejeztével, ön hazamegy, levetkőzik, és lefekszik. Abban a pillanatban, amikor az ágyában a paplan alá bújik, valami kiugrik a párna alól, végigfut a testén és eltűnik a takaró alatt. Maga összerándul, hirtelen lerúgja magáról a paplant, és a hideg verejtéktől kiverve felül az ágyban.

És miközben a szívdobogása felkavarja a szoba csendjét, a lepedője ráncai között észrevesz egy ... egeret...

Vallja be őszintén: nem fut-e végig az egész testén egy borzongás még ennek gondolatára is? Ugye igaz?

És most kérem, kivételesen egyedül az aktív gondolkodásával, a magában már megrögződött szubjektív emóciók bármilyen részvétele nélkül próbálja elképzelni, hogy ez az esemény magával megtörténik, és ön elképedve fogja konstatálni, hogy ily módon reagál.

Mi van ebben olyan félelmet keltő? Hiszen csak egy jól ismert kis egérről van szó, a legártat-lanabbról az összes teremtmény között.

És most kérdezem öntől, mindazt, amit éppen mondtunk, hogyan lehet ezzel a minden emberben feltételezett „akarattal" megmagyarázni?

Hogyan lehet összeegyeztetni azt a tényt, hogy egy embert megrémít egy félénk kis egérke, minden teremtmény legijedősebbike, és ezer más hasonló apróság, ami sohasem fog bekövetkezni, és ugyanakkor a saját halálának elkerülhetetlensége előtt semmilyen borzalmat nem érez át?

980

Mindenesetre egy ilyen nyilvánvaló ellentmondást a híres, emberi „akarat" működésével megmagyarázni lehetetlen.

Hogyha ezt az ellentmondást higgadtan megvizsgáljuk, minden előítélet nélkül, vagyis különféle, olyan „szaktekintélyektől" készen kapott fogalmak nélkül - akiknek „okoskodásai" az embereket a naivitásuk és a „csordaösztönük" folytán magukkal ragadták, nem is beszélve azokról az eredményekről, amelyek egy abnormális nevelés folytán jelennek meg gondolataikban -, akkor teljesen nyilvánvalóvá válik, hogy mindezeknek a rémületeknek, amelyeknek köszönhetően az emberben nem jelenik meg az impulzus arra, hogy felakassza magát, maga a Természet ad lehetőséget oly mértékben, amennyire a közönséges létezéshez elkerülhetetlenek.

És valóban, ezek nélkül a „bolhacsípések" nélkül, hiszen tárgyilagosan véve csak azok, habár mi „hallatlan borzalmaknak" vesszük őket, már egyáltalán nem tudnánk átélni semmit, legyen az az öröm, a bánat, a remény, a csalódás, stb. érzelme, valamint nem lenne meg mindama törődésünk, indítékunk, igyekezetünk, és általában egyike sem azoknak az impulzusoknak, amelyek cselekvésre kényszerítenek, arra hogy valamit elérjünk, és hogy valamilyen cél felé törekedjünk.

Pontosan az ilyen, az emberben automatikusan megjelenő és lejátszódó mondhatnánk „gyerekes tapasztalatok" összessége az, amely egyrészt kiteszi és fenntartja az életét, másrészt nem hagy neki sem időt, sem lehetőséget arra, hogy meglássa és megérezze a valóságot.

Ha a közönséges kortárs ember valamiképpen érezni tudná, vagy emlékezni tudna rá legalább

gondolatban, hogy egy meghatározott időpontban, például holnap, egy héten vagy egy hónapon, vagy akár egy-két éven belül meg fog halni, igazán meghalni, vajon mi maradna akkor mindabból, ami az életét mindaddig alkotta és betöltötte?

Számára minden elvesztené az értelmét és a jelentőségét. Mi lenne a jelentősége annak a kitüntetésnek, amit tegnap kapott hosszú éveken át tartó szolgálatáért, ami betetőzte az örömét, vagy annak az ígéret teljes pillantásnak, amelyet

végre megkapott attól a nőtől, aki mindaddig állandó és ki-elégületlen vágyainak tárgya volt, vagy az újságnak a reggeli kávé mellett, vagy az emeleti szomszéd tiszteletteljes köszöntésének, és mindannak amit szeret: este a színháznak, a pihenés óráinak, és a kellemes alvásnak... mire lenne jó mindez?

Nem, e dolgoknak biztos nem lenne már többé ugyanaz a jelentőségük, mint amit addig adott nekik, ha az ember tudná, hogy a halál eléri, még ha öt vagy tíz év múlva is.

Egyszóval, a saját halálával „szembenézni" a közönséges ember nem tud, és nem is szabad neki, mivel ha ezt megtenné a talaj hirtelen kiszaladna a lába alól, és egy világos formában megjelenne előtte a kérdés: .Akkor mire jó ez az élet, és miért kell küszködnünk és szenvednünk?"

Pontosan azért, hogy egy ilyen kérdés ne merüljön fel, a Nagy Természet, meg lévén győződve arról, hogy az emberek nagy többségének általános jelenlétében többé már nem alakul ki tényező semmilyen érdemleges, a háromagyú lényekhez méltó megnyilvánuláshoz, bölcsességében és előrelátásában elősegítette az általános jelenlétükben olyan számukra méltatlan tulajdonságok különféle következményeinek megjelenését, amelyek szándékos megvalósulások hiányában lehetővé teszik számukra, hogy ne lássák és ne érezzék a valóságot.

És a Nagy Természet azért volt kénytelen ehhez az objektív értelemben vett abnormitáshoz alkalmazkodni, mivel a maguk az emberek által megalapozott közönséges életkörülményeik miatt a magas kozmikus célokra megkívánt rezgések minőségének rosszabbodása az egyensúly fenntartására parancsolóan megkövetelte a születések számának és az élet időtartamának alkalmazkodását.

Hiszen az élet az embereknek nem csak saját maguk számára lett adva, hanem eme magasabb kozmikus célok szolgálatára, ezért aztán a Nagy Természet felügyel erre az életre, hogy az többé-kevésbé elviselhető formában folyjon le, és hogy idő előtt be ne végződjön.

Mi emberek nem hizlaljuk-e a birkáinkat és disznóinkat, nem vigyázunk-e rájuk, mindent megtéve, hogy amennyire csak lehet kényelmesen éljenek?

A szerzó'tó'l

Mindezt azért tesszük-e, mert az életüket magáért az életükért értékeljük?

Nem! Mindezt azért tesszük, hogy egy nap levágjuk őket, és megkapjuk a jó húst, amire szükségünk van, és a lehető legtöbb zsírt.

Ugyanígy a Természet is mindent megtesz, hogy mi úgy éljünk, hogy ne lássuk a borzalmat, és hogy fel ne akasszuk magunkat, hanem sokáig éljünk, és amint szüksége van rá, lemészároljon bennünket.

Az emberek meghonosodott közönséges életében ez már a Természet állandó törvényévé vált.

Az életünkben van egy nagyon magas cél, és mindnyájunknak ezt a magas célt kell szolgálnunk - ebben rejlik az életünk értelme és rendeltetése.

Minden ember, kivétel nélkül e „nagyságnak" a rabszolgája, s mindenkinek akarva-akaratlan alá kell vetnie magát, és bármilyen hazugság vagy megalkuvás nélkül végre kell hajtania azt, ami a lényének megfelelően ki lett szabva rá, vagyis aszerint amit öröklődés révén neki továbbadtak és amit saját maga tudatosan megszerzett.

És most, miután ezt elmondtam, a mai előadás fő témájára visszatérve, emlékezetükbe szeretném idézni az ember meghatározására többször használt kifejezéseket - nevezetesen a „valódi ember"-t és az „idézőjelbe vett ember"-t, - ösz-szefoglalóul ezt mondanám:

Bár a valódi ember, aki már megszerezte a saját „Én"-jét, akárcsak az „idézőjelbe vett ember", aki még nem szerezte meg, egyaránt rabszolgái ugyanannak a „nagyságnak", ugyanakkor van közöttük

egy különbség: az első, a rabszolgaságával szemben egy tudatos magatartást tanúsítva, elnyeri a lehetőséget arra, hogy miközben az egyetemes megvalósulást szolgálja, megnyilvánulásainak egy részét a Nagy Természet előrelátásának megfelelően, egy „elmúlha-tatlan lény" megszerzésére szentelje, míg a második, nem lévén tudatos a rabszolgaságáról, élete egész folyamata során csak egy dologként szolgál ami; amint nincs többé szükség rá, egyszer s mindenkorra el lesz pusztítva.

982

983

A mindenségró'l És mindenről

Hogy érthetőbbé és kézzelfoghatóbbá tegyem, amit mondtam, vegyünk egy metaforát, hasonlítsuk az egész emberi életet egy széles folyóhoz, mely különböző forrásokból ered és a bolygónk felszínén folyik, és minden egyéni ember életét egy csepp vízhez, ami ezt az életfolyamot alkotja.

Ez az egész folyó először egy aránylag vízszintes völgyben folyik, azután ott, ahol a Természet egy úgynevezett „törvényeknek nem megfelelő kataklizmán" ment keresztül két különálló áramlatba oszlik, vagyis ahogy mondják, megtörténik a „vizek elválasztása".

Az első áramlat egész vize, nem sokkal azután, hogy ezt a helyet elhagyta, egy még simább völgybe ér, és egyáltalán nem fenséges, vagy „festői" tájakon keresztül eléri a végtelen óceánt.

A második áramlat az említett, „törvényeknek nem megfelelő kataklizma" által kialakult akadályokon keresztül folyik tovább, míg végül a hasadékokon keresztül, amelyek maguk is ezen kataklizma következményei, a Föld mélyébe zuhan.

Habár a „vizek elválasztása" után ez a két áramlat egymástól függetlenül folyik, és soha többé nem keveredik ösz-sze, mégis bizonyos időpontokban annyira közel jutnak egymáshoz, hogy az áramlási folyamatuk összes eredménye egymás mellett halad, sőt néha az olyan nagy atmoszferikus kavarodások során, mint szelek, viharok, és így tovább, még az is megtörténik, hogy fröccsenések, vagy akár még egyszerű csöppek is átjutnak az egyik áramból a másikba.

Egyénileg véve minden ember élete a felelős koráig az eredeti folyam egy csöpp vízének, és az a hely, ahol a „vizek elválasztása" történik a felnőtt korba való belépésének felel meg.

Az elválasztás előtt a vizek minden mozgása, mely az egész folyó előre elhatározott rendeltetésének a törvényeknek megfelelő beteljesítésére szolgál, ugyanúgy vonatkozik magára az egészre, mint a legkisebb részleteire, de csak any-nyiban, amennyiben az adott cseppet az egész folyó általános áramlása magába foglalja.

A cseppnek magának összes elmozdulása, minden általa felvett irány és helyzetváltoztatás, a különböző környezeti körülmények és a mozgásának felgyorsulása vagy lelassulá-

984

sa által okozott összes állapot, mindig teljesen a véletlentől függ.

A cseppeknek nincs saját előre meghatározott sorsuk. Előre meghatározott sorsa csak az egész folyónak van.

Az élet folyamának kezdeti áramlatában a cseppek az egyik pillanatban itt vannak, a következőben amott, és egy perccel később lehet, hogy már egyáltalán nem is léteznek, mint olyanok, mert vagy kifröccsentek a folyóból vagy elpárologtak.

így, amikor az emberek helytelen élete következményeként a Nagy Természet rákényszerült, hogy általános jelenlétüket ahhoz megfelelőre degenerálja, minden létező megvalósítása céljából bevezették azt, hogy az emberi élet egésze a Földön két áramlatba osztódjon, és a Nagy Természet gondoskodott egy bizonyos, törvényeknek megfelelő folyamatról, amelynek megvalósítási részleteit fokozatosan megrögzítette, s ezáltal az élet folyama kezdeti áramlatának minden csepp vízében, az úgynevezett „a saját ön-tagadásával való belső szubjektív küzdelme" során, vagy felmerülhet, vagy nem az a „valami", aminek köszönhetően elnyer bizonyos tulajdonságokat, amelyek megadják a lehetőséget arra, hogy a

„vizek elválasztásánál" az egyik vagy a másik áramlatba lépjen be.

Ez a „valami", amely minden vízcsepp jelenlétében az egyik, vagy a másik áramlatnak megfelelő tulajdonságok megvalósítására szolgál, azt az „Én-t" képviseli minden felelős kort elért ember általános jelenlétében, melyről a mai előadásban szó volt.

Egy ember, akinek megvan a saját „Én-je", az élet folyamának egyik áramlatába megy, és az, akinek nincs meg, a másikba.

Az élet-folyó minden egyes cseppjének további sorsa a „vizek elválasztásánál" lesz elhatározva attól az áramlattól függően, amelyikbe belép.

Ez azért van így, mert, mint már mondtam, a két áramlat közül az első végül is az óceánba ömlik, vagyis a Természetnek egy olyan szférájába, amelynek gyakori kölcsönös „anyagcseréi" vannak a különféle nagy kozmikus koncentrációkkal az úgynevezett „pokhdalisszdzsankha" nevű folyamaton keresztül, melynek különben az egyik töredékes

formáját a jelenkori emberek „ciklonnak" nevezik. Általa a vízcseppnek lehetősége van evolúcióra a következő magasabb koncentrációig.

Ami pedig a másik áramlatot illeti, mely pályafutása végén a Föld alvilági vidékeinek szakadékaiba zuhan, ahol a bolygón belül szüntelenül folytatódó úgynevezett „involúciós teremtésben" részesedik, az gőzzé változik át és a megfelelő szférákba lesz szétosztva, hogy ott új megjelenésekhez szolgáljon.

A „vizek elválasztása" után, a kicsi és nagy egymás utáni folyamatok, melyek a két áramlat előre megszabott sorsának beteljesülését biztosítják még a külső mozgás részleteiben is, szintén ugyanazokból a kozmikus törvényekből erednek, jóllehet a belőlük származó eredmények a két áramlatban a megfelelő módon mondhatnánk „szubjektivizálódnak"; és habár függetlenül működnek, mégis kölcsönösen segítik és állandóan fenntartják egymást. Ezek az alapvető kozmikus törvényekből eredő másodrendű „szubjektivizált" eredmények néha egymás mellett működnek, néha összeütköznek, vagy keresztezik egymást, de sohasem olvadnak össze. És ha a környező körülmények kedvezőek, e másodrendű eredmények hatása néha még a különálló cseppekre is kiterjedhet.

Nekünk, jelenkori embereknek az a legnagyobb bajunk, hogy az általunk megalapozott közönséges élet különböző körülményei miatt, és főleg a mi abnormális „nevelésünk" miatt, amikor elérjük a felelős kort, mi csak azt a jelenlétet szerezzük meg, amelyik a folyónak az alvilági régióknak szánt és abba ömlő áramlatának felel meg, és beleesve, minket úgy és oda sodor magával, ahogy neki tetszik, és mi, anélkül, hogy eltűnődnénk a következményeken passzívak maradunk, s az áramlatnak alávetve egyre csak sodródunk...

Mindaddig, amíg passzívak maradunk, nemcsak arra kényszerülünk, hogy a Természet „involúciós teremtését" szolgáló eszközök legyünk, hanem még az életünk hátralévő részében is kénytelenek leszünk rabszolgaként alávetni magunkat mindenféle vak esemény szeszélyeinek.

Mivel a hallgatók nagy része már átlépte a felelős kor küszöbét és őszintén elismeri, hogy mindeddig még nem sze-

rezte meg a saját „Én-jét", és mivel ugyanakkor rájöttek az általam mondottak esszenciája alapján, hogy nem a legkellemesebb kilátások várnak rájuk, attól félve, hogy maguk -épp azok, akik ezt felismerik - „elbátortalanodnak" és a kortárs emberek abnormális életében mindenütt elterjedt pesz-szimizmusba" esnek, egész nyíltan, minden „hátsó gondolat" nélkül kijelentem, hogy meggyőződésem szerint, ami bennem sokéves, és számos rendkívüli módon végbevitt kísérlet által alátámasztott tanulmányozások során alakult ki - s amelyek eredményeire alapoztam az „Intézetet az Ember Harmonikus Fejlődésére" -, hogy még a maguk számára sincs túl későn.

S valóban, az említett tanulmányok és kísérletek határozottan és tisztán megmutatták számomra, hogy a mi Anyatermészetünk végtelen gondoskodásával előkészített a lények számára egy lehetőséget, hogy az

esszenciájuk mag-vát, vagyis a saját „Én"-jüket megszerezhessék még a felelős kor elérése után is.

Az Anyatermészetnek ez az előrelátása a mi esetünkben abban áll, hogy bizonyos külső és belső körülmények között, megvan a lehetőségünk átmenni az egyik áramlatból a másikba.

„Az ember első felszabadulása" kifejezés, mely hozzánk a legrégebbi időkből jutott el, pont erre a lehetőségre utal, azaz átmenni abból az áramlatból, amely a földalatti alvilág régióiban vész el abba, amelyik a végtelen óceán mérhetetlen térségébe torkollik.

A másik áramlatba átlépni azonban nem olyan egyszerű, hogy „az embernek csak kívánnia kell és átmegy". Ahhoz, hogy át tudjanak menni, mindenekelőtt tudatosan ki kell kristályosítaniuk magukban azokat az adatokat, amelyek előidézik az általános jelenlétükben ennek az átmenésnek állandó és kiolthatatlan vágyát; azután pedig egy hosszú előkészítésre lesz szükség.

Ez az átlépés mindenekelőtt azt kívánja meg, hogy lemondjanak mindarról, amit ebben az áramlatban a saját „vagyonuknak" tartanak, amely valójában csak automatikusan és rabszolga módon megszerzett szokások halmaza.

Másszóval, meg kell halniuk mindarra, ami az automatikus életüket alkotja.

987

A MINDENSÉCRŐL ÉS MINDENRŐL

Pontosan erről a halálról beszél az összes vallás.

Ez a jelentése ennek a régi korokból hozzánk eljutott szentenciának: „Halál nélkül nincs feltámadás". Más szóval: „Ha nem halsz meg, nem leszel feltámasztva a halálból".

Nem a test haláláról van szó, mivel egy ilyen halálhoz nincs szükség feltámadásra.

Ha van egy lélek, méghozzá egy halhatatlan lélek, az tudja nélkülözni a test feltámadását.

Ahhoz sincs szükségünk a feltámadásra, hogy az Utolsó ítéleten a Mi Urunk elő'tt megjelenjünk, mint ahogy azt az Egyházatyák tanítják.

Nem! Az összes Fentró'l küldött próféta, és Jézus Krisztus maga is arról a halálról beszéltek, amely itt, ebben az életben következhet be, vagyis a „zsarnoknak" haláláról, aki belőlünk rabszolgát csinál, és akinek csak az elpusztítása biztosítja az ember első nagy felszabadítását.

Az előadásban, valamint a ma általam hozzáadott kiegészítésben feltárt ideák összefoglalójául - mivel az embereknek azzal a két kategóriájával kapcsolatban, akik belső tartalmuk alapján teljesen különböznek, és azzal az elszomorító ténnyel kapcsolatban, hogy a közönséges életük fokozatosan rosszabbodó körülményei folytán és főleg a növekvő nemzedék rossz nevelési rendszere miatt, a kundabuffer szerv tulajdonságainak különféle következményei az emberek általános jelenlétében az utóbbi időkben sokkal intenzívebben jelennek meg - szükségesnek tartom megmondani, sőt, még ki is hangsúlyozni, hogy a közös életünkben, és különösen a kölcsönös kapcsolatainkban felmerülő összes félreértés, az összes nézeteltérés, veszekedés, egymással való leszámolás, az elsietett döntések - döntések, amelyek végbevitele elkerülhetetlenül a „lelkiismeret-furdalások" véget nem érő folyamatait vonják maguk után - és még azok a sokkal nagyobb események is, mint a háborúk, polgárháborúk, és egyéb szerencsétlenségek, egyszerűen az olyan közönséges emberek figyelme egyik tulajdonságának következményei, akik sohasem dolgoztak önmagukon, tulajdonság, melyet én így neveznék: „a valóságot fordítva visz-szatükrözni".

988

A SZERZŐTŐL

Minden embernek, aki képes csak egy kicsit is komolyan gondolkodni anélkül, hogy a „szenvedélyeivel" azonosulna, egyet kell értenie ezzel, ha tekintetbe veszi azt a belső életünkben oly gyakran megismétlődő egyszerű tényt, hogy mindazok a megpróbáltatások, amelyek olyan borzasztónak tűnnek amikor átmegyünk rajtuk, egy egészen rövid idő múlva - miközben azokat más élmények váltják fel - véletlenül visszaemlékezve rájuk új kedélyállapotunkban a mi logikus érvelésünk alapján már „nem érnek egy lukas garast sem".

Az efféle gondolkodás és érzelem eredményei gyakran viszik arra az embert, hogy „bolhából elefántot csináljon, és elefántból bolhát".

E káros tulajdonság megnyilvánulásai az emberek általános jelenlétében különösen intenzívek lesznek az olyan

események alatt, mint a háborúk, forradalmak, polgárháborúk és így tovább. Ilyen alkalmakkor egy, még általuk is felismerhető állapotot nyilvánítanak meg a legintenzívebben, amelynek kevés kivétellel mindannyian a befolyása alá esnek, és amit ők „tömegpszichózisnak" hívnak.

Ezt az állapotot főleg az jellemzi, hogy amikor a közönséges emberek, a már amúgy is gyenge gondolkodásukkal, ami az ilyen időkben még inkább legyengül, sokkot kapnak egy bármilyen holdkóros gonosz férceimé-nyéknek, és teljesen automatikusan nyilvánítják meg magukat.

Mialatt eme káros, a jelenkori közönséges emberekbe már begyökerezett tulajdonság befolyása alatt vannak, általános jelenlétükben megszűnik létezni az a szent „valami", amit „tudatosságnak" neveznek, s aminek megszerzése lehetséges volt számukra, hála az adatoknak, amelyekkel a Nagy Természet - mint Isten képmására teremtett lényeket - ruházta fel őket, szemben az egyszerű állatokkal.

Az értelmes emberek őszintén sajnálatosnak találják kortársainknak eme tulajdonságát, mivel úgy a történelmi adatok, mint a múlt korok számos igazi tudósának felfedezései alapján a Nagy Természetnek egyensúlya fenntartásához már semmi szüksége sincs ilyen tömegpszichózis jelenségre. Ellenkezőleg, eme tulajdonság periodikus megnyilvánulása

az emberekben Őt újra meg újra ismételt alkalmazkodásra kényszeríti, például a születési arányszám megnövelésére, az úgynevezett „általános pszichizmus ütemének" megváltoztatására, és így tovább, és így tovább.

Mindazok után, amit most mondtam, szükségesnek tartom még jobban kihangsúlyozni, hogy a bizonyos kortárs emberekhez eljutott összes történelmi adat, amiről a véletlen folytán én is tudomást szereztem - az olyan adatokról beszélek, amelyek az elmúlt korok embereinek életében tényleg megvalósult eseményekre vonatkoznak, és nem amit a kortárs, fó'leg német úgynevezett „tudósok" találtak ki, és amelyek „történetei" tömik tele a felnövekvő' nemzedékek agyát szinte az egész földtekén - világosan mutatja, hogy a múlt korok emberei nem osztódtak fel két áramlatba, hanem egy és ugyanazt az életáramlatot követték.

Az emberiség egész élete csak a „tikliamuishi" civilizáció óta osztódik két áramlatra, mely közvetlenül a babiloni civilizációt előzte meg.

Attól kezdve honosodott meg fokozatosan az emberiség jelenlegi életmódja, amely, mint azt minden egészséges gondolkodású embernek el kell ismernie, csak úgy tud többé-kevésbé elviselhetően folytatódni, ha az emberek mesterekre és rabszolgákra vannak felosztva.

Habár akár mesternek akár rabszolgának lenni egyaránt méltatlan ahhoz képest, amilyennek az embereknek, úgyis mint a mi Közös Atyánk fiainak, egymás iránt lenniük kellene, mégis az emberek kollektív életének folyamatában már alaposan megrögzített körülmények folytán, amelyek a távoli ókorból erednek, nekünk ebbe bele kell nyugodnunk, és el kell fogadnunk egy kompromisszumot, amely pártatlan szemszögből nézve megfelel a mi személyes jólétünknek anélkül, hogy ellentmondana a „minden létező Első Forrásából" külön az emberek számára kiadott parancsoknak.

Véleményem szerint egy ilyen kompromisszum lehetséges, ha bizonyos emberek tudatosan életük fő céljának választják, hogy megszerezzék jelenlétükben az összes ahhoz szükséges adatot, hogy a felebarátaik között mesterek lehessenek.

Ebből kiindulva és a régi idők bölcs mondásával egyetértésben, mely azt állítja, hogy „ahhoz, hogy az ember egy jó altruista legyen, elengedhetetlen mindenek előtt egy telivér egoistának lennie", mindegyikünk, a Nagy Természet által adott józan értelmét kihasználva fő céljává kell tegye azt, hogy mesterré váljon.

Mester, de nem egy olyan értelemben, mint amit a kortárs emberek számára ez a szó jelent, nevezetesen valaki, akinek sok rabszolgája és sok pénze van, és mindezt leggyakrabban örökség révén kapta, hanem egy olyan ember értelmében, aki a környezete iránti objektíven erényes cselekedetei

révén - vagyis, egyedül a tiszta értelme által diktált, a káros kundabuffer szerv tulajdonságainak következményei által benne, mint minden emberben létrejövő impulzusok legkisebb részvétele nélküli cselekedetek révén - elnyeri magában azt a „valamit", mely az egész környezetét arra ösztönzi, hogy meghajoljon előtte, és az összes parancsát tiszteletadó-an végrehajtsa.

így tehát most, írásaimnak ezt az első sorozatát befejezettnek tekintem és pontosan olyan formában, ami még engem, magamat is kielégít.

Mindenesetre a szavamat adom magamnak, hogy az időmből holnaptól kezdve öt percet sem szentelek erre az első sorozatra.

Most pedig, mielőtt a második sorozat írásába kezdenék, hogy annak egy mindenki számára elérhető formát adjak, szándékomban áll egy teljes hónapon át pihenni, egy sort sem írni és a végső határig kifárasztott szervezetem stimulá-lására szép lassan kiinni azt a tizenöt üveg „szuper-ultra-mennyei-nektárt", amit most a Földön „Vieux Calvados-nak" neveznek.

Megjegyzem, hogy arról a Vieux Calvadosról van szó, amiből méltó voltam pár évvel ezelőtt véletlenül rábukkanni huszonhét üvegre, egy mész, homok és finomra darált szalma keveréke alatt egy téli napon, amikor a jelenlegi fő lakóhelyem pincéjében a sárgarépák tárolására egy gödröt ástam.

A mindenségró'l És mindenről

E mennyei folyadékot tartalmazó üvegeket minden valószínűség szerint az ezen a helyen, a világ kísértéseitől távol élő szerzetesek ásták el életük üdvösségére.

Úgy tűnik nekem, hogy nem minden szándék nélkül ásták el itt, hanem az „éleslátás ösztönének" nevezett tulajdonság folytán - amihez feltételezhetően istenfélő életüknek köszönhetően kialakultak bennük az adatok - előre látták, hogy ez a mennyei folyadék méltó kezekbe fog kerülni, olyan valakiébe, aki meg tudja érteni az ilyen dolgok jelentését, és e kezek tulajdonosát dicséretre méltóan serkenteni fogják fenntartani azon ideálok jelentését, amelyekre ezt a szerzetesrendet alapították a jövendő nemzedékeknek való legjobb továbbadásuk érdekében.

Ez alatt a minden szempontból megérdemelt pihenés alatt ezt a nagyszerű italt kívánom inni, mely ez utóbbi években egyedül nyújtott lehetőséget arra, hogy szenvedés nélkül elviseljem magam körül a hozzám hasonló állatok jelenlétét, hogy meghallgassam az anekdotáikat, még hozzá néha új híján a régieket - természetesen azzal a feltétellel, hogy jól legyenek elmesélve.

Még csak dél van, és mivel a szavam, amit adtam, hogy nem írok többet az első sorozathoz csak holnaptól kezdve lesz érvényes, még van időm, és anélkül, hogy megszegném a szavamat tiszta lelkiismerettel hozzátehetem azt az egykét évvel ezelőtti kategorikus elhatározásomat, hogy írásaimnak csak az első szériája kerüljön kiadásra. Ami a második és a harmadik szériát illeti, azokat nem szándékozom megjelentetni, hanem az elterjesztésüket kívánom megszervezni azért, hogy a magamra vállalt és az esszenciám esküje alatt megfogadott alapvető feladatok egyikét beteljesítsem, nevezetesen azt, hogy mindenáron meggyőzzem felebarátaimat az összes megrögzött fogalmaik abszurditásáról egy bizonyos „másvilág" állítólagos létezését illetően, annak híres és oly gyönyörű „Paradicsomával", és szörnyű „poklával", és egyben elméletben bebizonyítsam majd pedig gyakorlatban is kimutassam - olyan nyilvánvalóan, hogy még a kortárs nevelés egyik „tökéletes áldozata" sem értené meg elborzadás nélkül -, hogy a Paradicsom, és a pokol va-

A szerzőtől

lóban létezik, de nem valahol egy „másvilágon", hanem itt mellettünk, a Földön.

Az első sorozat kiadása után, a második sorozatba foglalt ideák terjesztésére, egyidejűleg különböző

nagy központokban, mindenki számára elérhető nyilvános felolvasásokat szándékozok szervezni.

Ami pedig a harmadik sorozatot illeti, azt csak a második sorozat azon hallgatói számára szándékozom elérhetővé tenni, akiket speciálisan külön előkészített emberek fognak az én pontos utasításaim alapján kiválasztani, és akik képesek lesznek érteni a benne megvilágított valóságos objektív igazságokat.

992
993